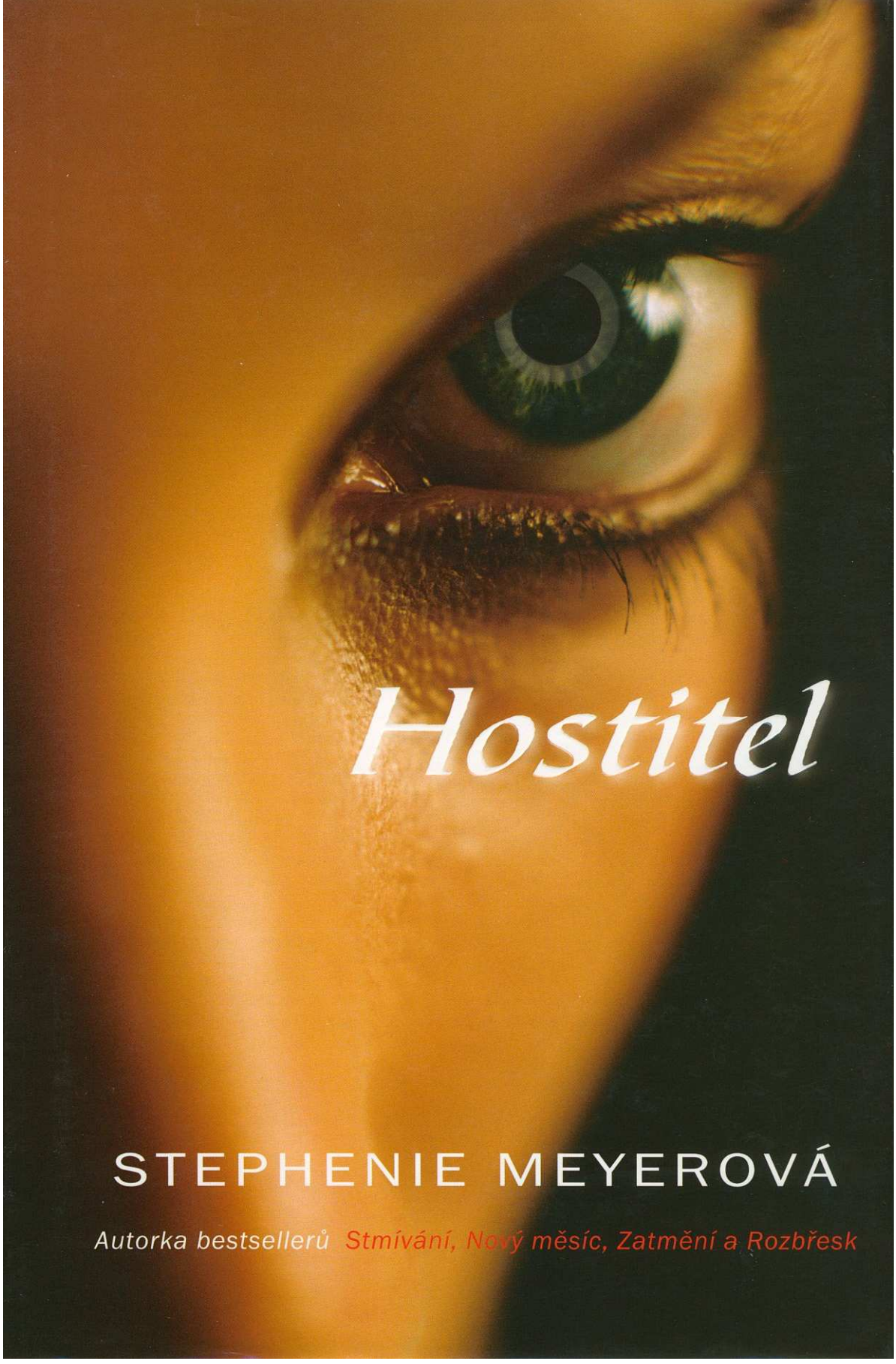

Hostitel
STEPHENIE MEYEROVÁ
Autorka bestsellerů Stmívání, Nový měsíc, Zatmění a Rozbřesk

STEPHENIE MEYEROVÁ

Hostitel

TATRAN

Z anglického originálu THE HOST,
který vyšel v nakladatelství Hachette Book Group USA 2008,
přeložila Petra Klůfová.
Vychází v Nakladatelství TATRAN, Bratislava 2009
jako 4923. publikace.
Hostitel vychází mimo edice.
Vydání I.
Obálku a vazbu podle původního návrhu upravil AldoDesign, Bratislava.
Odpovědná redaktorka Táňa Holasová
Technická redakce Eva Zdražilová
Sazba S+S typografik
Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín

www.slovtatran.cz

:: knihy pro **hodnotnější** život

**„This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.“**

Copyright © 2008 by Stephenie Meyer
Translation © Petra Klůfová 2009
© Nakladatelství Tatran 2009

ISBN 978-80-222-0564-1

Mé matce Candy,
která mě naučila,
že láska je ta nejhezčí část každého příběhu.

OTÁZKA

Tělo můj dům
můj kůň můj pes
co si počnu
až padneš

Kde budu spát
Jak budu jezdit
Co budu lovit

Kam pojedu
bez svého koně
dychtivého a rychlého
Jak poznám
že v houští před námi
je nebezpečí nebo poklad
Když Tělo můj věrný
chytrý pes je po smrti

Jaké to bude
ležet na obloze
bez střechy či dveří
a větrem v očích

a proudícími mraky
jak se dokážu skrýt?

MAY SWENSONOVÁ

PROLOG

Implantace

Léčitel se jmenoval Hluboký brod.

Protože byl duše, povahou objímal všechno dobré: byl soucitný, trpělivý, čestný, poctivý a plný lásky. Strach nepatřil mezi obvyklé emoce Hlubokého Brodu.

Pocit podráždění byl ještě vzácnější. Bohužel, protože Hluboký brod žil v lidském těle, podráždění občas neunikl.

Když ze zadního konce operačního sálu zaznělo šeptání Léčitelových studentů, sevřel rty do úzké čárky. Na ústech, která se mnohem častěji usmívala, vypadal ten výraz nepatřičně.

Darren, jeho osobní asistent, si té grimasy všiml a popleskal ho po rameni.

„Jsou zkrátka zvědaví, Brode," připomněl tiše.

„Implantace není ani zdaleka zajímavá, ani náročná procedura. V případě nouze by to zvládla každá duše na ulici. Tím dnešním přihlížením se toho zrovna moc nenaučí." Brod si překvapeně uvědomil, že jeho normální konejšivý hlas kazí ostrý podtón.

„Ještě nikdy předtím neviděli dospělého člověka," připomněl Darren.

Brod povytáhl jedno obočí. „Copak jsou vůči ostatním tvářím slepí? Copak nemají zrcadla?"

„Vždyť víš, co myslím – divokého člověka. Dosud bez duše. Jednoho z rebelů."

Brod se podíval na tělo dívky v bezvědomí, ležící na operačním stole tváří dolů. Srdce mu zalil soucit při vzpomínce, v jakém stavu bylo to nebohé polámané tělo, když ho Hledači přinesli na Léčitelskou kliniku. Dívka jistě trpěla krutými bolestmi…

Teď byla samozřejmě dokonalá – naprosto uzdravená. Brod se o to postaral.

„Vypadá úplně stejně jako my všichni," prohodil Brod k Darrenovi. „Všichni máme lidské tváře. A až se probudí, bude jednou z nás."

„Je to pro ně vzrušující, to je všechno."

„Duše, kterou dnes voperujeme, by si zasloužila víc úcty, než aby takhle okukovali tělo jejího hostitele. Už takhle bude pro ni náročné se aklimatizovat. Není spravedlivé vystavit ji ještě *tomu všemu*." *Tím vším* nemyslel to okukování. Brod slyšel, že do hlasu se mu opět vrátil ostrý tón.

Darren ho opět poplácal. „Bude to v pořádku. Hledač potřebuje informace a…"

Při slově *Hledač* věnoval Brod Darrenovi pohled, z kterého čišel jednoznačný vztek. Darren ohromeně zamžikal.

„Promiň,“ omluvil se Brod okamžitě. „Nechtěl jsem reagovat negativně. To jen že se o tuhle duši bojím.“

Pohledem sklouzl k nádobě s tekutým dusíkem, která stála na podstavci vedle stolu. Kontrolka na ní zářila matně červeně na důkaz toho, že nádoba je obsazená a nastavená na režim hibernace.

„Duši pro tento úkol speciálně vybrali,“ uklidňoval ho Darren. „V naší rase je výjimečná – odvážnější než většina ostatních. Její životy mluví samy za sebe. Myslím, že kdyby se jí bylo možné zeptat, dobrovolně by se nabídla.“

„Kdo mezi námi by se dobrovolně nenabídl, kdyby ho požádali o šíření dobra? Ale je to i tenhle případ? Opravdu to poslouží většímu dobru? Otázka se netýká ochoty, ale zda máme právo žádat kteroukoliv duši, aby se protrpěla tímhle.“

Studenti Léčitelství se bavili i o hibernované duši. Brod zřetelně slyšel jejich šeptání; hlasy jim sílily spolu s narůstajícím vzrušením.

„Žila na šesti planetách.“

„Já slyšel sedmi.“

„Já slyšel, že nikdy nežila dvakrát v hostiteli stejného druhu.“

„Je to vůbec možné?“

„Byla skoro vším. Květinou, Medvědem, Pavoukem…“

„Chaluhou, Netopýrem…“

„Dokonce i Drakem!“

„Tomu nevěřím – těm sedmi planetám!“

„Nejmíň sedm. Začala na Počátku.“

„Vážně? Na Počátku?“

„Ticho, prosím!“ přerušil je Brod. „Pokud nedokážete přihlížet profesionálně a mlčky, pak vás budu muset vyzvat k odchodu!“

Šest studentů zahanbeně zmlklo a honem ucouvlo od ostatních.

„Tak jdeme na to, Darrene.“

Všechno bylo připraveno. Vedle lidské dívky stála řada patřičných léků. Dlouhé tmavé vlasy měla schované pod chirurgickou čapkou, útlou šíji odhalenou. Pomalu oddechovala v hluboké narkóze. Na opálené kůži neměla skoro ani stopu po té… nehodě.

„Prosím, Darrene, začni s procesem roztávání.“

Šedovlasý asistent už čekal vedle nádoby s tekutým dusíkem, ruku položenou na číselníku. Rudá kontrolka na malém šedém válci začala pulzovat, s ubíhajícími vteřinami blýskala pořád rychleji a měnila barvu.

Brod se soustředil na bezvědomé tělo; drobnými, přesnými pohyby prořízl skalpelem kůži na zátylku a pak ránu postříkal medikamentem, který zastavil krvácení. Teprve potom řez rozšířil a jemně se vnořil do šíjových svalů, aby je neporanil. Mezi svaly se objevily bílé kosti na posledním páteřním obratli.

„Duše je připravená, Brode,“ oznámil mu Darren.

„Já také. Přenes ji.“

Brod cítil Darrena u svého lokte a i bez ohlédnutí věděl, že asistent vyčkává s nataženou rukou; pracovali spolu už řadu let. Brod roztáhl řez.

„Pošli ji domů,“ vyzval šeptem.

Do zorného pole se mu vsunula Darrenova ruka; v pokrčené dlani se stříbřitě leskla probuzená duše.

Broda jako vždy při pohledu na obnaženou duši ohromila její krása.

Duše zářila v oslnivých světlech operačního sálu mnohem silněji než lesklý stříbrný nástroj v jeho ruce. Vlnila se a svíjela jako oživlá stužka, protahovala se štěstím, že už není uvězněná v nádobě. Její teninké péřové výběžky, kterých bylo skoro tisíc, se jemně vzdouvaly jako světle stříbrné vlasy. Třebaže všechny duše byly krásné, Hlubokému Brodu zrovna tahle připadala krásná až výjimečně.

A nemyslel si to sám. Zaslechl Darrenův tichý povzdech i obdivné mumlání studentů.

Darren jemně vložil drobné třpytivé stvořeníčko do otvoru, který Brod vytvořil v lidské šíji. Duše tam hladce vklouzla a prosmýkla se do cizího těla. Brod obdivoval její samozřejmou schopnost přijmout nový domov. Výběžky se pevně ovinou kolem nervových center, některé se prodlouží a dosáhnou mnohem hlouběji, kam on sám nevidí, do horních i spodních částí mozku, očních nervů, zvukovodů. Všechno to duše zvládla nesmírně rychle, sebejistými pohyby. Zanedlouho byl vidět jen nepatrný kousek jejího lesklého těla.

„Výborná práce!“ pochválil Brod duši šeptem, i když věděl, že ho neslyší. Uši měla jen ta lidská dívka, a ta tvrdě spala.

Dokončení zákroku byla pouhá rutina. Ránu vyčistil a zahojil, nanesl mast, která pevně uzavřela řez za duší, a nakonec zbylou čárku na šíji přetřel práškem, který zjemňuje jizvy.

„Dokonalé, jako obvykle,“ ocenil asistent, jenž z důvodu – pro Broda nikdy nepochopeného – stále používal jméno svého lidského hostitele, Darren.

Brod si povzdechl. „Dnešní práci jsem nedělal rád.“

„Konáš jen svou práci Léčitele.“

„Tady však jde o vzácný případ toho, kdy Léčba poraní.“

Darren začal poklízet svoje nástroje. Zřejmě nevěděl, co odpovědět. Brod jen splnil svoje Poslání. S tím se Darren spokojil.

Hluboký Brod však ne, protože byl ryzí Léčitel až do morku kostí. Úzkostlivě hleděl na pokojně spící tělo lidské ženy a uvědomoval si, že ten vnitřní mír se roztříští v okamžiku, kdy žena nabude vědomí. A ten hrozný konec mladé ženy si protrpí právě ta nevinná duše, kterou jí zrovna vložil do těla.

A když se pak Brod naklonil k ženě, aby jí šeptl do ucha, vášnivě si přál, aby ho duše uvnitř tentokrát slyšela.

„Hodně štěstí, malá Poutnice, hodně štěstí. Upřímně si přeji, abys ho neměla zapotřebí.“

1. KAPITOLA

Rozpomínání

Věděla jsem, že to začne koncem a ten že bude těmto očím připadat jako smrt. Varovali mě.

Ne *těmto* očím. *Mým* očím. Mým. Tohle jsem teď *já*…

Zjistila jsem, že používám divný jazyk, ale dával smysl. Úsečný, dutý, slepý, přímočarý. Trapně omezený v porovnání s mnoha jazyky, které jsem už používala, ale přesto schopný plynulého vyjádření. Občas i krásy. Můj současný jazyk. Můj rodný jazyk.

Podle instinktu svého druhu jsem se bezpečně vpletla do centra myšlenek lidského hostitelského těla, vetkala jsem se nevyhnutelně do každého jeho dechu a reflexu, až nakonec přestalo být svébytným jedincem. Byla jsem to já.

Ne *to* tělo, *moje* tělo.

Cítila jsem, jak narkóza odeznívá a začíná se probouzet vědomí. Obrnila jsem se vůči útoku první vzpomínky, což ve skutečnosti bude poslední vzpomínka – poslední okamžiky, které tělo zažilo, vzpomínka na konec. Důkladně mě varovali před vším, co se teď stane. Ty lidské emoce budou silnější a živější než pocity ostatních druhů, jimiž jsem byla. Snažila jsem se na to připravit.

Vzpomínka přišla. A, přesně jak mě varovali, na něco podobného se připravit prostě nedá.

Sežehla mě pronikavou barvou a řinčením. Chlad na její kůži, bolest svírající údy, pálící jako oheň. V jejích ústech odporně kovová pachuť. A pak ten nový smysl, pátý smysl, který jsem nikdy neměla, který sbírá určité částice ze vzduchu a přetváří je v jejím mozku do podivných informací a radostí a obav – pachů, jež mě rozptylovaly, mátly mě, ale nikoliv její vzpomínku. Její vzpomínka se nezabývala pachy, které pro mě byly nové. Vzpomínka obsahovala pouze strach.

Strach ji drtil jako svěrák, poháněl necitlivé, neohrabané končetiny vpřed, ale současně je svazoval. Prchat, běžet – víc nedokázala.

Selhala jsem.

Vzpomínka, jež nepatřila mně, byla tak děsivě silná a průzračná, že pronikla mým sebeovládáním – potlačila odstup, vědomí, že tohle je pouze vzpomínka, a ne já. Stržená do pekla, kterým byl poslední okamžik jejího života, jsem byla ona, a obě jsme prchaly.

Taková tma. Nevidím. Nevidím podlahu. Nevidím vlastní ruce natažené před sebe. Běžím poslepu a snažím se zaslechnout pronásledovatele, které za sebou cítím, ale v uších mi tep bouří tak hlasitě, že utopí všechny další zvuky.

Je zima. Teď by na tom nemělo záležet, ale bolí to. Je mi strašná zima.

Vzduch v nose byl nepříjemný. Hnusný. Hnusný smrad. Na vteřinku mě svou silou dokonce vytrhne ze vzpomínky. Ale jen na vteřinu a pak se do ní opět propadnu a oči se mi zaplaví zděšenými slzami.

Jsem ztracená, všichni jsme ztraceni. Je po všem.

Teď je mám přímo v patách, hlučné, na dosah. Tolik nohou – kroků! Jsem sama. Selhala jsem.

Hledači volají. Z těch hlasů se mi rozbouří žaludek. Budu zvracet.

„To je v pořádku, v pořádku," lže mi jedna, aby mě uklidnila, aby mě zpomalila. Hlas má zkreslený namáhavým oddechováním.

„Dávej pozor!" varují mě další výkřiky.

„Nezraň se," prosí jeden hlas. Hluboký, plný obav.

Plný starostlivosti.

Do žil mi vystříkl žár a já se málem zalkla zběsilou nenávistí.

Za všechny své životy jsem podobnou emoci nezažila. Můj odpor mě na další vteřinu vytrhl ze vzpomínky. Do uší mi proniklo ječivé kvílení a tepalo mi v hlavě. Zvuk mě škrábal v průduškách. Pak jsem v hrdle ucítila slabou bolest.

Křičíš, vysvětlilo mi tělo. *To křičíš.*

Ztuhla jsem úlekem a zvuk prudce umlkl.

To nebyla vzpomínka.

Moje tělo – ona *myslela! Mluvila* ke mně!

Ale v tom okamžiku byla vzpomínka silnější než moje ohromení.

„Prosím!" hulákají. „Vpředu hrozí nebezpečí!"

Nebezpečí hrozí vzadu! vykřiknu na ně v duchu. Ale vidím, co tím myslí. Slabý proužek světla, vycházející kdovíodkud, ozařuje konec chodby. Není tam rovná stěna ani zamčené dveře, slepý konec, který jsem s hrůzou očekávala. Je tam černá díra.

Výtahová šachta. Nepoužívaná, prázdná a odsouzená k zániku, stejně jako celá budova. Kdysi útočiště, teď hrobka.

V běhu mě zaplaví úleva. Tady je cesta. Možná ne cesta k záchraně, ale možná cesta k vítězství.

Ne, *ne*, *ne!* Tahle myšlenka byla jenom moje a já se zběsile snažila od ní odpoutat, ale byly jsme jedno. A pádily jsme na okraj smrti.

„Prosím!" Výkřiky znějí stále zoufaleji.

Je mí do smíchu, protože si uvědomím, že běžím dost rychle. Představuji si jejich ruce, jak po mně chňapají jen centimetry za mými zády. Ale jsem přesně tak rychlá,

jak potřebuju. Na okraji podlahy ani nezaváhám. Díra se mi vzepne vstříc uprostřed kroku.

Pohltí mě prázdnota. Nohy mi neužitečně vlají. Rukama hrabu do vzduchu, pátrám po opoře. Chlad kolem mě sviští zvučně jak zvonkohra.

Náraz zaslechnu dřív, než ho ucítím… Vítr utichne…

A pak je všude bolest… Bolest je všechno.

Zastavte ji.

Nebylo to dost hluboko, šeptnu si skrz bolest.

Kdy ta bolest skončí? Kdy…?

Tma zavalila utrpení a já ochabla úlevou, že vzpomínka dozněla v nezvratném konci. Tma všechno odnesla a já byla volná. Nadechla jsem se, abych se uklidnila, jak tohle tělo mělo ve zvyku. *Moje tělo.*

Ale pak barvy prudce vtrhly nazpátek, vzpomínka se opět vzepjala a zaplavila mě novou vlnou.

Ne! zpanikařila jsem, zděšená z chladu a bolesti i z toho strachu.

Ale nebyla to tatáž vzpomínka. Tohle byla vzpomínka ve vzpomínce – závěr vzpomínky, jak poslední lapnutí po dechu – a přesto překvapivě silnější než ta první.

Tma odnesla všechno kromě jedné věci: tváře.

Tvář, jež pro mě byla stejně neznámá jako beztvářná hadí chapadla mého posledního hostitele, bude patřit k novému tělu. Podobný druh tváře jsem viděla ve výjevech, které do mě vysílali při přípravách na tenhle svět. Špatně se rozlišovaly navzájem, měly jen nepatrné odchylky v barvě a tvaru u každého jednotlivce. Jinak byly všechny skoro stejné. Nos uprostřed koule, nad ním oči, pod ním ústa, uši po stranách. Všechny smysly kromě hmatu soustředěné na jedno místo. Kůže na kostech, vlasy rašící nahoře, komické huňaté linky nad očima. Další srst dole na čelistech; to byli vždycky muži. Barvy v celé škále hnědé, od světle smetanové až po skoro černou. Ale jinak, jak je navzájem rozlišit?

Tenhle obličej bych poznala mezi miliony.

Tenhle obličej měl tvar čtyřúhelníku, pod kůží zřetelně vynikaly tvary kostí. Vlasy až na pár plavých zářivých proužků byly o pár odstínů tmavší než pokožka a pokrývaly jen hlavu a pak ty podivné srstnaté proužky nad očima. Okrouhlé zornice na bílých bulvách byly tmavší než vlasy, ale stejně jako ony měly v sobě světlejší stříkance. Kolem očí ležely jemné vrásky a její vzpomínky mi prozradily, že vrásky jsou důsledkem častého smíchu a mhouření očí před sluncem.

Neměla jsem ponětí, co ta cizí rasa považuje za krásu, ale přesto jsem věděla, že tahle tvář je krásná. Toužila jsem se na ni dívat donekonečna. Sotva jsem si to uvědomila, tvář zmizela.

Moje, pronesla cizí myšlenka, která správně neměla existovat.

Opět jsem zkameněla, šokovaná. Neměl tam být nikdo kromě mě. A přesto ta myšlenka byla tak silná a tak vědomá!

Vyloučeno. Jak by tu mohla zůstat? Teď jsem to já.

Moje, pokárala jsem ji, a to slovo bylo obtěžkané silou a nadřazeností vládce. *Všechno je moje.*

Tak proč jí odpovídám? zeptala jsem se sama sebe, ale pak mě z myšlenek vytrhly hlasy.

2. KAPITOLA

Odposlechnuto

Hlasy zněly tiše a blízko, a třebaže jsem si je uvědomila až nyní, zřejmě už chvíli vedly šeptem rozhovor.

„Obávám se, že je toho na ni moc," říkal jeden hlas tlumeně, ale byl hluboký, mužský. „Bylo by to příliš na každého. Taková krutost!" Zhnusený podtón.

„Vykřikla jen jednou," připojil vyšší, tenčí ženský hlas s náznakem potěšení, jako by žena v té diskusi vyhrávala.

„Já vím," připustil muž. „Je velmi silná. Ostatní prožili mnohem větší trauma z mnohem menších příčin."

„Určitě bude v pořádku, přesně jak jsem říkala."

„Možná ses minula svým Posláním." Mužský hlas zazněl ostře. Jízlivost, pojmenovala to moje paměť. „Možná jsi správně měla být Léčitel jako já."

Žena vyrazila pobavený zvuk. Smích. „Pochybuji. My Hledači dáváme přednost jiným diagnózám."

Moje tělo znalo to slovo, ten titul: *Hledač*. Strachy mě z něj zamrazilo podél páteře. Zbytková reakce. Pochopitelně, *já* ke strachu neměla důvod. Hledači.

„Občas si říkám, jestli se vaše profese nenakazila infekcí lidstva," pravil muž, hlas pořád ještě zakyslý rozhořčením. „Součástí vaší životní volby je i násilí. Že by ve vás přežívala původní povaha a umožňuje vám těšit se z hrůz?"

Překvapilo mě to jeho obvinění, jeho tón. Celý rozhovor připomínal skoro… hádku. Pro moji hostitelku známá věc, pro mě zcela nová zkušenost.

Žena se hájila: „My si žádné násilí nezvolili. Volíme ho jen tehdy, když není jiná možnost. Pro vás ostatní je výhodou, že někteří z nás jsou dost silní, aby zvládli i tak nepříjemné situace. Bez naší práce byste jen těžko žili v takovém míru."

„To bývalo. Hádám, že vaše povolání se co nevidět zařadí k dalším přežitkům."

„Důkaz tvého omylu leží na tomhle lůžku."

„Jedna lidská dívka, osamělá a neozbrojená! Ano, ta jistě představuje hrozbu pro náš mír."

Žena zhluboka vydechla. Povzdech. „Ale odkud přišla? Jak se objevila uprostřed Chicaga, už dávno zcivilizovaného města, stovky kilometrů od míst, kde se objevují vzbouřenci? Jak to mohla tak dlouho a sama zvládnout?"

Vyslechla tu otázku bez toho, že by na ni zkusila hledat odpověď, jako by ji vyslovila už mnohokrát.

„To je tvůj problém, ne můj," odporoval muž. „Mým posláním je pomoct téhle duši zabydlit se v novém hostiteli bez zbytečné bolesti a utrpení. A ty mě v té práci vyrušuješ."

Jen zvolna jsem se nořila ze tmy, zvykala si na nový svět smyslů, takže až teď jsem si uvědomila, že rozhovor se týká mě. Já byla ta duše, o které mluvili. Já byla další význam toho slova, slova, jež pro moji hostitelku znamenalo mnoho dalších věcí. Na každé planetě jsme přijímali jiné jméno. *Duše.* Ten termín mi připadal přiléhavý. Neviditelná síla, která řídí tělo.

„Odpovědi na moje otázky jsou stejně důležité jako tvoje povinnosti k duši."

„To je sporné."

Zvuk pohybu a ženin hlas náhle přešel do šepotu. „Kdy začne reagovat? Účinek sedativa už jistě vyprchává."

„Až bude připravená. Nech ji v klidu. Má právo zvládnout situaci tak, jak pro ni bude nejpříjemnější. Jen si představ ten šok po probuzení – v těle vzbouřenecké hostitelky, smrtelně zraněné při pokusu o útěk! V čase míru by nikdo neměl podstoupit takovou trýzeň!" Pod návalem emocí zvýšil hlas.

„Je silná." Žena teď hovořila chlácholivě. „Vidíš, jak dobře překonala první vzpomínku, tu nejhorší. Ať už čekala cokoliv, zvládla to."

„Ale proč je to vůbec nutné?" zamumlal muž, ale s odpovědí zřejmě nepočítal.

Žena však přesto odpověděla: „Chceme-li získat informace, které potřebujeme…"

„*Potřebujeme?* To říkáš ty. Já bych vybral slovo *chceme*."

„Pak někdo musí vydržet i nepříjemné věci," pokračovala žena, jako by ji muž nepřerušil. „A osobně si myslím, aspoň podle všeho, co vím o téhle duši, že kdyby existoval způsob, jak ji požádat, sama by po té výzvě sáhla. Jak jsi ji pojmenoval?"

Muž dlouho mlčel a žena čekala.

„Poutnice," odpověděl nakonec neochotně.

„Výstižné," přisvědčila žena. „Nemám oficiální statistiky, ale musí být jednou z mála, pokud ne přímo jediná, kdo doputoval tak daleko. Ano. *Poutnice* stačí až do doby, kdy si sama vybere nové jméno."

Muž mlčel.

„Samozřejmě může přijmout i jméno své hostitelky… Ale její otisky prstů ani snímek sítnice jsme v záznamech neobjevili. Nemůžu ti tedy říct, jak se jmenuje."

„Lidské jméno by nepřijala," zamumlal muž.

Žena reagovala velmi smířlivě: „Každý hledá útěchu po svém."

„Tahle Poutnice bude útěchy potřebovat víc než většina ostatních, a to jen díky vašemu způsobu Hledání."

Ozvaly se ostré zvuky – kroky, staccato na tvrdé podlaze. Když žena opět promluvila, její hlas zazněl z opačného konce místnosti, než stál onen muž.

„Počátky svého povolání jsi zřejmě snášel hodně špatně."

„Ty zase podle všeho nesnášíš mír."

Žena se zasmála, ale ten zvuk byl falešný – nečišelo z něj žádné veselí. Moje mysl byla podle všeho dobře navyklá k určování skutečného významu podle tónu a modulace hlasu.

„Nemáš správnou představu, co moje Poslání vlastně obnáší. Dlouhé hodiny sezení nad spisy a mapami. Skoro samá úředničina. Boj a násilí jen zřídkakdy, i když si myslíš opak."

„Před deseti dny jste se vyzbrojili vražednými nástroji a uštvali jste tohle tělo."

„Výjimka, věř mi, zdaleka ne pravidlo. Nezapomínej, že právě ty zbraně, které si hnusíš, se obrátí proti nám pokaždé, kdykoliv my Hledači polevíme v ostražitosti. Lidé nás s největší radostí zabíjejí při sebemenší příležitosti. Ti z nás, kterým jejich nepřátelství poznamenalo život, v nás vidí hrdiny.“

„Podle tvých řečí by se zdálo, že zuří regulérní válka.“

„Pro zbytek lidské rasy to tak je.“

Ta slova mi udeřila do uší a moje tělo na ně zareagovalo; cítila jsem, jak se mi zrychlil dech, srdce mi bušilo hlasitěji než obvykle. Přístroj vedle mého lůžka ohlásil zvýšení hodnot tlumeným pípáním, ale Léčitel a Hledačka byli příliš zabraní do svého sporu, než aby si toho všimli.

„Ale jistě jim už došlo, že pro ně je ta válka dávno ztracená. Jaký je poměr sil? Milion ku jedné v náš prospěch? Ale to jistě víš sama.“

„Odhadujeme, že početní převaha hovoří značně pro nás,“ připustila zdráhavě.

Léčitel se zřejmě rozhodl, že tahle informace mu stačí jako tečka za sporem. Chvíli bylo ticho.

Ten prázdný čas jsem využila na zhodnocení své situace. Řada faktů byla zcela jasná.

Byla jsem v Léčitelském ústavu a zotavovala se po neobvykle traumatickém přenosu. Nepochybovala jsem, že než mi dali to tělo, dokonale ho uzdravili. Poškozený hostitel by putoval do odpadu.

Zamyslela jsem se nad protichůdnými názory Léčitele a Hledačky. Podle informací, které mi poskytli před rozhodnutím sem vstoupit, měl pravdu Léčitel. K nepřátelským střetům s několika přežívajícími skupinkami lidí už téměř nedocházelo. Planeta zvaná Země byla stejně mírumilovná a klidná, jak vypadala z vesmíru, vstřícně zelená a modrá, ovinutá pruhy neškodných bílých par. Pokud duše mohla soudit, v celém vesmíru vládla harmonie.

Slovní půtka mezi Léčitelem a Hledačkou do toho nezapadala. Na náš druh byla nezvykle útočná. Vyvolávala ve mně otázku, zda není něco pravdy na těch pokradmu šířených pověstech, které jako vlny prorážely myšlenkami toho… toho…

Chvíli jsem se snažila rozpomenout se na jméno mého posledního hostitelského druhu. Jméno jsme měli, to jsem věděla, ale když už jsem nebyla s hostitelem propojená, to slovo mi unikalo. Používali jsme mnohem jednodušší jazyk, než byl tenhle, němý jazyk myšlenek, spojující nás všechny do jedné obří mysli. Užitečná vymoženost, když je jedinec nepřetržitě zavrtaný do vlhké černé hlíny.

Svým novým lidským jazykem bych ten druh dokázala popsat. Žili jsme na dně velkého oceánu, jenž pokrýval celý povrch našeho světa; i ten svět měl jméno, ale také zmizelo. Každý z nás měl stovku paží a na každé paži bylo tisíc očí, takže díky propojení našich myslí neexistoval v těch nedozírných vodách jediný výjev, který by nám unikl. Zvuk jsme nepotřebovali, proto nám chyběl sluch. Rozlišovali jsme chuť vody, což nám spolu se zrakem sdělilo všechny potřebné informace. Cítili jsme chuť všech sluncí převysoko nad vodou a jejich chuť jsme přetvářeli v potravu.

Uměla jsem nás popsat, ale pojmenovat už ne. Zalitovala jsem ztraceného poznání a pak se opět zamyslela nad tím, co jsem právě zaslechla.

Duše neměly schopnost říkat cokoliv jiného než pravdu. Samozřejmě na Hledače kladlo jejich Poslání jiné požadavky, ale mezi dušemi nikdy neexistoval důvod ke lži. V jazyku mého posledního druhu bylo vyloučeno lhát, i kdybych chtěla. Ovšem vzhledem ke své nehybnosti jsme si na zaplašení nudy vyprávěli příběhy.

Vypravěčské umění patřilo k nejcennějším ze všech nadání, jelikož přinášelo potěšení všem.

Občas se fakta promísila s fantazií tak důkladně, že – i když nepadla jediná lež – dalo se jen těžko pamatovat, co je vlastně pravda.

Kdykoliv jsme pomysleli na novou planetu – Zemi, tak vyschlou, tak rozmanitou a osídlenou tak násilnickými, destruktivními obyvateli, že se vymykali našim představám – pocit hrůzy občas vystřídalo vzrušení. Kolem tak napínavého tématu se v rychlém sledu rodily historky. Války – války, protože náš druh musel bojovat! – jsme nejdřív popisovali přesně a pak zveličovali a vylepšovali. Když se báchorky dostávaly do rozporu s oficiálními informacemi, které jsem si vyhledala, přirozeně jsem věřila reálným zprávám.

Šeptem se však šířily poplašné zvěsti: že lidský hostitel je tak silný, že přinutí duše zase odejít; že jsou hostitelé, jejichž mysl se nedá kompletně potlačit; že některé duše přijmou osobnost v těle místo naopak. Pověsti. Zběsilé šuškandy. Šílenství.

Ale to skoro odpovídalo obviněním z úst Léčitele…

Honem jsem tu myšlenku zaplašila. K jeho odsuzujícímu postoji zřejmě přispěl odpor, který ve většině z nás vyvolávalo Poslání Hledačů. Kdo by si dobrovolně vybral život plný svárů a štvanic? Koho by lákala povinnost stopovat vzpurné hostitele a odvádět je do zajetí? Kdo z nás by měl žaludek čelit násilí ze strany nepřátelského lidského druhu, který zabíjel tak bez zábran, tak bezmyšlenkově? Tady, na téhle planetě, se Hledači proměnili skoro na… profesionální vojsko – můj nový mozek mi pro neznámý pojem pohotově nabídl správný termín. Většina z nás věřila, že pouze nejméně civilizované duše, nejméně rozvinuté, ty méně cennější mezi námi, to láká k dráze Hledače.

Přesto si tady na Zemi Hledači vysloužili lepší pověst. Ještě nikdy předtím nebylo jejich povolání tak úděsné. Ještě nikdy se jeho náplň nesestávala ze zuřivého, krvavého boje. Nikdy předtím nepadlo za oběť tolik duší. Hledači fungovali jako bezpečný štít a duše tohoto světa jim vděčily trojnásob: za bezpečí, které vybojovali z chaosu vyvolaného vzbouřenci, za risk vlastní konečné smrti, které dobrovolně čelili každý den, a za nová těla, která stále zajišťovali.

Nyní se však nebezpečí stalo minulostí a vděčnost viditelně vyprchávala. A, přinejmenším pro tuto Hledačku, ta změna nebyla vůbec příjemná.

Snadno jsem si uměla představit, na co by se mě ptala. Léčitel se mi sice snažil zajistit dost času, abych si zvykla na nové tělo, ale já věděla, že se budu ze všech sil snažit pomoct Hledačce. Občanská zodpovědnost patřila k podstatě každé duše.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se připravila. Monitor ten pohyb zaznamenal. Uvědomovala jsem si, že trochu otálím. Přiznávala jsem si to jen nerada, ale měla jsem strach poskytnout informaci, kterou Hledačka potřebovala. Musela bych propátrat vzpomínky plné násilí, z něj jsem řvala hrůzou. A víc než to, měla jsem strach z hlasu, který jsem předtím tak hlasitě slyšela v hlavě. Ale ona teď už mlčela, což bylo správné. I ona se zařadila mezi vzpomínky.

Neměla bych se bát. Koneckonců, teď se jmenuju Poutnice. A to jméno jsem si zasloužila.

Opět jsem se zhluboka nadechla a po hlavě se vrhla do těch děsivých vzpomínek, postavila jsem se jim čelem, se zaťatými zuby.

Konec jsem dokázala přeskočit – teď už mě nezahltil. Zrychleně jsem si přehrála běh tmou, svíjela se bolestí, snažila se necítit. Za chvíli to bylo odbyté.

Když jsem překonala tuhle bariéru, už bylo snazší proplouvat skrz méně děsivé zážitky a místa a pátrat po té informaci, kterou jsem chtěla. Viděla jsem, jak ona přišla do tohoto studeného města, jak v noci jela v ukradeném autě, které si vybrala pro jeho nenápadnost. Ve tmě procházela ulicemi Chicaga a pod kabátem se chvěla.

Prováděla vlastní pátrání. Byli tu další jako ona, či aspoň v to doufala. A především jeden člověk. Přítel… ne příbuzný. Sestra, ne… sestřenice.

Slova stále zpomalovala a já zpočátku nechápala důvod. Zapomněla je? Ztratila se vinou traumatu z toho, že téměř zemřela? Jsem pořád ještě zpomalená po předchozím bezvědomí? Usilovně jsem se snažila myslet jasněji. Byl to naprosto neznámý pocit. Je tělo ještě pořád pod vlivem sedativ? Cítila jsem se zcela bdělá, ale mysl mi neúspěšně tápala po odpovědi, kterou jsem chtěla.

Zkusila jsem jiný směr pátrání v naději, že se dočkám konkrétnějšího výsledku. Co vlastně bylo jejím cílem? Našla by… Sharon – vylovila jsem jméno – a pak by…

Narazila jsem do zdi.

Byla to temnota, nicota. Pokusila jsem se ji obejít, ale nedokázala jsem najít hranice té prázdnoty. Jako kdyby právě ta informace, kterou jsem hledala, byla pečlivě vymazaná.

Jako kdyby tenhle mozek byl poškozený.

Probleskl mnou hněv, žhavý a nespoutaný. Překvapeně jsem zírala na tu nečekanou reakci. O emocionální nestabilitě lidských těl jsem už slyšela, ale tohle se vymykalo mému chápání. Za plných osm životů jsem nikdy nepoznala emoci, která by mě zasáhla s takovou silou.

Cítila jsem krev, jež mi tepala skrz šíji, bušila mi za ušima. Zaťala jsem pěsti.

Přístroje vedle mě ohlásily zrychlený srdeční rytmus. V místnosti na to zareagovali: ostré cvakání Hledaččiných podpatků se ke mně blížilo za doprovodu šoupavých kroků, které musely patřit Léčiteli.

„Vítej na Zemi, Poutnice,“ pravil ženský hlas.

3. KAPITOLA

Vzdorovitá

„Neví, že jde o její nové jméno,“ zabručel Léčitel.

Zmocnil se mě nový pocit. Cosi příjemného, změna ve vzduchu, když se Léčitel zastavil po mém boku. Vůně, uvědomila jsem si. Cosi jiného než ta sterilní místnost bez sebemenšího záchvatu. Parfém, připomněla mi nová mysl. Květinový, svěží…

„Slyšíš mě?“ vytrhla mě Hledačka z hodnocení prožitku. „Jsi už při vědomí?“

„Dopřej jí čas,“ naléhal Léčitel mírnějším hlasem, než jakým mluvil ještě před chvílí.

Oči jsem neotevřela, nechtěla jsem se dát rozptýlit. Moje mysl mi dodala všechna potřebná slova i tón hlasu, který sdělí, co bych jinak musela vysvětlovat hodně dlouho.

„Vložili jste mě do poškozeného těla, abyste získali požadované informace, Hledačko?“

Ozvalo se lapnutí po dechu – překvapení zabarvené vztekem – a pak se mé kůže dotklo cosi teplého, zakrylo mi ruku.

„To jistě ne, Poutnice,“ řekl muž konejšivě. „Dokonce i Hledačka má jisté zábrany.“

Hledačka opět hlasitě vyjekla. Sykla, opravila mě moje paměť.

„Tak proč tahle mysl nefunguje správně?“

Chvíle ticha.

„Snímky vyšly bezchybně!“ prohlásila Hledačka. Neznělo to konejšivě, nýbrž svárlivě. Chce se snad se mnou hádat? „Tělo bylo úplně zahojené.“

„Po sebevražedném pokusu, kterému chyběl jen vlásek k úspěchu.“ Mluvila jsem upjatě, pořád pohněvaně. Na hněv jsem nebyla zvyklá, bylo těžké ho potlačit.

„Všechno bylo v nejlepším pořádku…“

Léčitel jí skočil do řeči. „V čem je problém?“ zeptal se mě. „Řeč očividně ovládáš.“

„Vzpomínka. Snažím se najít, co potřebuje Hledačka.“

I když vládlo ticho, atmosféra se změnila. Atmosféra, jež po mém obvinění byla napjatá, se opět uvolnila. Měla jsem zvláštní pocit, že nevysvětlitelně přijímám víc, než mi zprostředkuje mých pět smyslů – téměř pocit *dalšího* smyslu, matného, ne zcela vědomého. Intuice? Šestý smysl? To byla skoro správná slova. Jako by některé stvoření potřebovalo víc než pět smyslů.

Hledačka si odkašlala, ale byl to Léčitel, kdo odpověděl.

„Och," začal, „kvůli… potížím s útržky vzpomínek si nedělej žádné starosti. Tedy, není to *běžné*, ale vzhledem k okolnostem nejde o nic překvapivého."

„Nerozumím, co tím myslíte."

„Tento hostitel patří k hnutí lidského odporu." Hledačka mluvila s neskrývaným vzrušením. „Ti lidé, kteří o nás vědí před implantováním duše, se podrobují obtížněji. Tato žena stále vzdoruje."

Zavládlo ticho, v němž čekali na mou odpověď.

Vzdoruje? Hostitelka blokuje můj vstup? Opět mě zaskočila vášnivost mého hněvu.

„Jsem správně implantovaná?" zeptala jsem se nepřirozeným hlasem, protože jsem ho cedila přes zaťaté zuby.

„Ano," potvrdil Léčitel. „Všech osm set dvacet sedm bodů je bezpečně zakotveno v optimálních polohách."

Tato mysl zaměstnala víc mých schopností než kterýkoliv z předchozích hostitelů a nechala mi jen sto osmdesát jedna volných chapadel. Možná že právě počet vzájemných spojení se zasloužil o tak mocné emoce.

Rozhodla jsem se otevřít oči. Potřebovala jsem si ověřit, že Léčitel říkal pravdu, a ujistit se, že zbytek mě skutečně funguje.

Světlo. Oslnivé, bolestné. Opět jsem zavřela oči. Poslední světlo, které jsem viděla, bylo přefiltrované stovkami metrů oceánských vod. Ale tyhle oči viděly zřetelněji a byly schopné to zvládnout. Nepatrně jsem je pootevřela a škvírku ještě stínila řasami.

„Chcete, abych světla zhasl?"

„Ne, Léčiteli. Oči si zvyknou."

„Výborně," řekl a já pochopila, že mě chválí za samozřejmé využívání nových schopností.

Oba trpělivě vyčkávali, než zvolna rozevřu oči.

Moje mysl poznala obyčejný pokoj v lékařském zařízení. Nemocnice. Strop byl pokrytý bílými, tmavě tečkovanými kazetami. Světla byla čtvercová, velká stejně jako stropní kazety, jejichž místo v pravidelných intervalech vyplňovaly. Stěny měly světle zelený nátěr – uklidňující barva, ale současně barva nemoci. Podle mého bleskově zformulovaného úsudku nešťastná volba.

Lidé, kteří na mě hleděli, byli nesrovnatelně zajímavější než pokoj. Sotva jsem pohledem utkvěla na Léčiteli, v mysli mi vytanulo slovo *lékař*. Měl na sobě volný modrozelený oděv, který mu ponechával holé paže. Oděv chirurga. Obličej mu pokrývaly vlasy divné barvy, kterou moje paměť nazvala slovem zrzavá.

Zrzavá! Tu a její odstíny jsem naposledy viděla o tři světy nazpátek. Dokonce i tohle narudlé zlato ve mně probudilo stesk.

Jeho obličej nesl obecně lidské rysy, ale zkušenost z mých vzpomínek doplnila slovo *laskavý*.

Netrpělivý nádech připoutal mou pozornost k Hledačce. Byla velmi drobná. Kdyby zachovala klid, trvalo by mnohem déle, než bych si jí vedle Léčitele povšimla. Nebyla nijak nápadná, jen stín v ozářeném pokoji. Od brady až po zápěstí byla černá – usedlý kostým s hedvábným rolákem vespod. I vlasy měla černé. Rostly jí až do úrovně brady a teď je měla zastrčené za uši. Pleť měla tmavší než Léčitel. Olivovou.

Drobné změny ve výrazu lidských tváří byly tak nepatrné, že se daly jen obtížně rozluštit. Ale moje paměť uměla ženin výraz pojmenovat. Černé obočí šikmo

svraštělé nad mírně vypoulenýma očima tvořilo známý výjev. Ne přímo hněv. Soustředění. Podrážděnost.

„Jak často k tomu dochází?“ ohlédla jsem se opět po Léčiteli.

„Ne moc často,“ připustil Léčitel. „Ovšem dospělých hostitelů je beztak málo. Nezralí hostitelé jsou mnohem tvárnější. Ale ty jsi naznačila, že bys raději začala jako dospělá…?“

„Ano.“

„Většina žádostí zní přesně opačně. Délka lidského života je mnohem kratší, než jsi zvyklá.“

„Všechna fakta znám dokonale, Léčiteli. Už jste se s podobným… s podobným vzdorem setkal dřív?“

„Já osobně jen jednou.“

„Popište mi ten případ.“ Po pauze jsem dodala: „Prosím,“ protože jsem na své straně vycítila nedostatek zdvořilosti.

Léčitel si povzdechl.

Hledačka si začala prsty klepat do paže. Známka netrpělivosti. Nechtělo se jí čekat na to, co potřebovala.

„Stalo se to před čtyřmi lety,“ rozhovořil se Léčitel. „Duše z toho případu si jako hostitele vyžádala dospělého muže. První byl k dispozici muž, který žil v ostrůvku odporu už od počátku okupace. Ten člověk… po polapení věděl, co se stane.“

„Stejně jako moje hostitelka.“

„Echm, ano.“ Odkašlal si. „Byl to teprve druhý život zmíněné duše. Přišla ze Slepého světa.“

„Slepý svět?“ Zamyšleně jsem naklonila hlavu k rameni.

„Och, omlouvám se, ty neznáš naše přezdívky. Byl to jeden i z tvých světů, že?“ Z kapsy vytáhl přístroj, počítač, a bleskově do něj nahlédl. „Ano, tvoje sedmá planeta. V osmdesátém prvním sektoru.“

„*Slepý* svět?“ zopakovala jsem, tentokrát dotčeně.

„Ano, ale někteří jeho obyvatelé mu radši říkají Zpívající svět.“

Pomalu jsem přikývla. To se mi zamlouvalo víc.

„A někteří, co tam nikdy nebyli, jí říkají Planeta Netopýrů,“ zamumlala Hledačka.

Obrátila jsem k ní oči a pak jsem je přimhouřila úsilím, než jsem si z paměti vydolovala patřičný obraz ošklivých létajících hlodavců.

„Předpokládám, že tys tam nikdy nežila, Hledačko,“ odbyl ji Léčitel. „Tu duši jsme nejdřív pojmenovali Letící píseň – to byl volný překlad jeho jména ve… Zpívajícím světě. Zanedlouho si však vybrala jméno svého hostitele, Kevin. Třebaže Posláním byla vzhledem ke svému původu vycvičená v hudbě, oznámila nám, že je jí příjemnější pokračovat v prvotním povolání svého hostitele, který byl mechanik.

Tyto známky sice dělaly jeho Patronovi určité starosti, ale pořád zůstávali v rámci normálu.

Pak si Kevin začal stěžovat, že občas trpí výpadky paměti. Přivedli ho ke mně a tady jsme provedli řadu testů, abychom měli jistotu, že v mozku hostitele nejsou skryté vady. Během testování si několik Léčitelů všimlo výrazných nesrovnalostí mezi jeho chováním a osobností. Když jsme se ho na to optali, tvrdil, že si na jistá prohlášení ani činy nevzpomíná. Spolu s jeho Patronem jsme ho pozorovali i nadále a nakonec jsme zjistili, že v jistých intervalech ovládá Kevinovo tělo jeho hostitel.“

„Ovládá?“ vytřeštila jsem oči. „A duše si to ani neuvědomila? Hostitel si vzal tělo zpátky?“

„Bohužel ano. Kevin nebyl dost silný, aby hostitele potlačil.“

Nebyl dost silný.

Budou mě také považovat za slabocha? A *jsem* slabá, když tuhle mysl nedokážu přinutit, aby odpověděla na moje otázky? A nejsem ještě slabší, když její živé myšlenky existují v mé hlavě, kde by nemělo být nic kromě vzpomínek? Odjakživa jsem věřila, že jsem silná. Děsila mě představa vlastní slabosti. Cítila jsem zahanbení.

Léčitel váhavě pokračoval: „Došlo k jistým událostem, a tak padlo rozhodnutí…“

„K jakým událostem?“

Léčitel bez odpovědi sklopil hlavu.

„*K jakým událostem?*“ nepřestávala jsem dotírat. „Jistě mám právo to vědět!“

Léčitel si opět povzdechl. „To máš. Kevin… napadl Léčitelku, když nebyl… sám sebou.“ Zamžikal. „Úderem pěsti omráčil Léčitelku a vzal jí skalpel. Našli jsme ho v bezvědomí. Hostitel se pokusil vyříznout duši ze svého těla.“

Chvíli trvalo, než jsem našla ztracenou řeč, ale i pak jsem dokázala jen šeptat. „Jak to s nimi dopadlo?“

„Hostitel naštěstí omdlel dřív, než si stačil způsobit vážnější zranění. Kevina jsme implantovali znovu, tentokrát do nezralého hostitele. Problémový hostitel byl ve vážném stavu a nakonec jeho záchrana ztratila smysl.

Kevin je dnes ve věku sedmi lidských let a je naprosto normální… až na to, že si nechal jméno Kevin. Jeho pěstouni dbají na to, aby byl hojně vystaven vlivu hudby, a všechno jde dobře…“ Poslední informaci sdělil tónem, jako by to byla dobrá zpráva – která nějak smaže všechno předchozí.

„Proč?“ Odkašlala jsem si, aby mi hlas víc zněl. „Proč se ta nebezpečí tají?“

„Ve skutečnosti,“ ozvala se Hledačka, „jsou velmi konkrétně uvedena ve všech náborových materiálech; zdůrazňuje se tam, že adaptace na zbývající dospělé hostitele je mnohem náročnější než na dítě. Výrazně doporučujeme nedospělého hostitele.“

„Slovo *náročnější* zdaleka nevystihuje Kevinův příběh,“ šeptla jsem.

„Ano, ale ty ses rozhodla doporučení ignorovat.“ Zvedla ruce v mírotvorném gestu, zatímco moje tělo se napjalo, až tuhé prostěradlo na úzkém lůžku zašustilo. „Ne že bych ti to měla za zlé. Dětství je neobyčejně nudné. A ty jednoznačně nepatříš k průměrným duším. Pevně věřím, že je zcela v tvých silách tuhle situaci zvládnout. Tohle je pouze další z řady tvých hostitelů. Jistě co nevidět nad ním získáš bezvýhradnou vládu.“

V této chvíli mě překvapilo, že Hledačka je ochotná smířit se s prodlením, a dokonce proto, abych si zvykla na hostitele. Vycítila jsem, že moje neinformovanost ji zklamala, a to ve mně opět probudilo neznámé pocity hněvu.

„A nenapadlo tě získat odpovědi, které hledáš, tím způsobem, že se do toho těla necháš naimplantovat sama?“ zeptala jsem se.

Ztuhla. „Nejsem žádný skokan.“

Automaticky jsem povytáhla obočí.

„Další přezdívka,“ vysvětlil Léčitel. „Pro ty, kdo nedotáhnou život až do konce v těle hostitele.“

S porozuměním jsem přikývla. V mých ostatních světech jsme pro to také měli název. Na žádném světě se na to netvářili vlídně. Přestala jsem tedy Hledačku vyslýchat a sdělila jí všechno, co jsem věděla.

„Jmenovala se Melanie Stryderová. Narodila se v Albuquerque, stát Nové Mexiko. Když se dozvěděla o okupaci, byla zrovna v Los Angeles, takže se několik let skrývala v divočině, než zjistila… Hmmm. Omlouvám se, tohle zkusím později. Tělo prožilo již dvacet let. Do Chicaga přijela z…“ Potřásla jsem hlavou. „Zažila několik období a nebyla ve všech sama. Vozidlo ukradla. Hledala sestřenici Sharon, protože měla důvod k naději, že je stále člověk. Nenašla ji a s nikým se ani nestačila zkontaktovat dřív, než jsme ji zaregistrovali. Ovšem…,“ bojovala jsem s další prázdnou stěnou. „Myslím… nejsem si jistá… myslím, že nechala vzkaz… někde.“

„Takže počítá s tím, že ji někdo hledá?“ vyhrkla Hledačka dychtivě.

„Ano. Budou ji… pohřešovat. Pokud se nesejde s…“ Zaskřípala jsem zuby křečovitým úsilím. Stěna byla černá a nedalo se poznat, jak je silná. Bušila jsem do ní, na čele mi perlil pot. Hledačka a Léčitel mlčeli, abych se mohl soustředit.

Snažila jsem se myslet na něco jiného – na hlasité nepovědomé burácení motoru auta, na zpanikařený výtrysk adrenalinu pokaždé, když se na silnici přiblížila světla jiného vozidla. Tohle jsem zvládla a nic mě nebrzdilo. Dovolila jsem vzpomínce, aby mě nesla dál, nechala jsem ji klouzat po studeném bloudění městem pod záštitou noční tmy, nechala jsem ji prokličkovat až k budově, kde mě objevili.

Ne mě, *ji.* Zamrazilo mě po těle.

„Nepřepínej…“ začal Léčitel.

Hledačka ho umlčela.

Chvíli jsem si připomínala hrůzu odhalení, spalující nenávist Hledačů, která přebila skoro všechno. Nenávist byla zlo; byla bolest. Připadala mi nesnesitelná. Ale já ji nechala proudit v naději, že otupí vzdor, oslabí obranný val.

Pozorně jsem sledovala, jak se snaží skrýt, a pochopila jsem, že marně. Vzkaz, načmáraný na kus odpadu zlomenou tužkou. Chvatně podstrčený pod dveřmi. A ne jen tak nějakými dveřmi.

„Jde o páté dveře na páté chodbě v pátém patře. Tam je její vzkaz.“

Hledačka držela malý telefon a cosi do něj tiše drmolila.

„Budova měla být bezpečná,“ pokračovala jsem. „Věděli, že je určená k demolici. Ona netuší, jak ji objevili. Našli Sharon?“

Na pažích mi zděšením vyrazila husí kůže.

Tu otázku jsem nepoložila já.

Tu otázku jsem nepoložila já, ale ze rtů mi sklouzla tak přirozeně, jako kdyby ano. Hledačka si nevšimla, že něco je v nepořádku.

„Tu sestřenici? Ne, dalšího člověka nenašli,“ odpověděla a moje tělo se vzápětí uvolnilo. „Tuto hostitelku zahlédli vcházet do budovy. Občan, který si toho všiml, si dělal starosti, protože budova byla určená k demolici. Zavolal nám a my budovu sledovali, zda nechytíme víc než jednu osobu, ale když tomu nic nenasvědčovalo, zahájili jsme akci. Najdeš místo, kde se má konat schůzka?“

Snažila jsem se.

Tolik vzpomínek, všechny pestré a ostré. Viděla jsem stovku míst, kde jsem nikdy nebyla, poprvé jsem slyšela jejich názvy. Dům v Los Angeles, lemovaný vysokými stromy s vějířovitými listy. Louka v lese, se stanem a ohništěm, za městem Winslow v Arizoně. Opuštěná skalnatá pláž v Mexiku. Jeskyně, vchod

strážený prudkým lijákem, kdesi v Oregonu. Stany, chatrče, primitivní přístřešky. Jak ubíhal čas, názvy byly stále konkrétnější. Netušila, kde je, a bylo jí to jedno.

Teď se jmenuji Poutnice, ale její vzpomínky navenek vypadají jako moje. Až na to, že pouť jsem si vybrala dobrovolně. Ty záblesky vzpomínek jsou bez výjimky poznamenány strachem štvané kořisti. Ne pouť, ale útěk.

Snažila jsem se necítit soucit. Místo toho jsem se soustředila na vzpomínky. Nepotřebovala jsem vidět, kde byla, jenom kam měla namířeno. Probírala jsem se výjevy, jež se vázaly ke slovu *Chicago,* ale všechno to byly jen náhodné obrazy. Rozšířila jsem síť. Co je mimo Chicago? Zima, pomyslela jsem si. Zima a nějaká obava, která se toho týká.

Kam? Naléhala jsem a stěna se vrátila.

Prudce jsem vydechla. „Za městem – v divočině… ve státním parku, mimo všech stavení. Předtím tam nikdy nebyla, ale zná cestu."

„Kdy?" vyzvídala Hledačka.

„Brzy." Odpověď přišla automaticky. „Jak dlouho jsem tady?"

„Hostiteli jsme dopřáli devět dní na uzdravení, abychom měli jistotu, že se plně zotavil," řekl mi Léčitel. „Implantace byla dnes, desátý den."

Deset dní. Tělo mi ochablo úlevou.

„Příliš pozdě," vyhrkla jsem. „Dojít na místo schůzky…, dokonce i nechat vzkaz." Cítila jsem hostitelčinu reakci – až příliš silnou. Hostitelka byla skoro… *vítězoslavná.* Dovolila jsem, aby slova, která si myslela, zazněla nahlas, abych se z nich mohla poučit. „On tam nebude."

„On?" Hledačka zdůraznila zájmeno. „Kdo?"

Černá zeď vyrostla, mnohem prudčeji než předtím. Ona měla zpoždění o zlomek vteřiny.

Opět jsem v duchu spatřila ten obličej. Překrásnou tvář s opálenou pletí a očima se zářícími skvrnkami. Pronikavě zřetelnou tvář, která ve mně probudila zvláštní, propastnou slast.

A třebaže zeď se vynořila současně s pocitem zuřivého vzdoru, nebyla dost rychlá.

„Jared," odpověděla jsem. A stejně rychle, jako by vyšla ze mě, mi ze rtů splynula věta, kterou jsem nepronesla já: „Jared je v bezpečí."

4. KAPITOLA

Snění

Je příliš velká tma, aby bylo takové horko, nebo je možná příliš horko, aby byla taková tma. Jedna z těch dvou věcí není v pořádku. Krčím se ve tmě za chabou ochranou začouzeného ježatého keře a potím se tak, že ve mně za chvíli nezbude žádná voda. Auto vyjelo z garáže před patnácti minutami. Nerozsvítilo se žádné světlo. Arkádové dveře jsou na pět centimetrů pootevřené a dovolují chladu z močálu volně pronikat dovnitř. Umím si představit ten vlhký pach, ledový průvan vanoucí sítí ve dveřích. Lituji, že neovane i mě.

Zakručí mi v břiše a já honem zatnu břišní svaly, abych ten zvuk přidusila. V tomhle tichu se do dálky nese i šepot.

Mám příšerný hlad.

A ještě jedna touha je silnější – další hladový žaludek ukrytý bezpečně ve tmě, osaměle čeká v hrubé jeskyni, která slouží jako náš dočasný domov. Stísněný prostor zavalený lávovými balvany. Co si počne, pokud se nevrátím? Všechna tíha mateřství bez špetky znalosti či zkušenosti. Připadám si nechutně bezmocná. Jamie má hlad.

Nikde poblíž nejsou další domy. Tuhle budovu pozoruji od chvíle, kdy slunce ještě pálilo na obloze, a podle mě tu není ani pes.

Vstanu z dřepu, ztuhlá lýtka zabolí, ale zůstávám skloněná v pase, abych nepřevyšovala keř. Břeh je z jemného písku, bledá cesta vzhůru ve svitu hvězd. Od silnice není slyšet jediné auto.

Vím, co si po svém návratu domyslí, ty zrůdy, které vypadají jako příjemný pár něco po padesátce. Přesně jim dojde, co jsem zač, a okamžitě začnou s pátráním. To už musím být daleko odtud. Upřímně doufám, že si na večer vyjeli do města. Myslím, že je pátek. Dodržují naše zvyky tak dokonale, že skoro nenajdete rozdíl. To byl taky hlavní důvod jejich vítězství.

Plot kolem dvora sahá jen do výše pasu. Přelezu snadno, nehlučně. Ale dvůr je vysypaný štěrkem a tak musím jít velmi opatrně, aby mi neskřípal pod nohama. Dojdu na dlážděnou přízemní terasu.

Žaluzie jsou vytažené. Světlo hvězd stačí, abych viděla, že v místnostech se nic nehýbe. Tenhle pár si potrpí na spartánskou strohost a já jsem za to vděčná. Hůř by se tu někdo schoval. Samozřejmě bych se tu hůř schovala i já, ale pokud jde o tohle, je beztak už příliš pozdě.

Nejdřív otevřu síťové dveře a pak ty prosklené. Oboje jsou nehlučné. Opatrně šlápnu na dlažbu, ale to spíš z nezvyku. Nikdo tu na mě nečíhá.

Chladný vzduch mi připadá jak z ráje.

Kuchyně je vlevo. Vidím, jak se ve tmě lesknou žulové desky pultu.

Z ramene shodím plátěný pytel a začnu s ledničkou. Když otevřu dveře a uvnitř se rozsvítí světlo, zažiju okamžik strachu, ale najdu tlačítko a přidržím ho palcem. Na okamžik nic nevidím; nečekám, až si oči zvyknou na tmu, řídím se hmatem.

Mléko, plátky sýra, zbytky v plastové misce. Doufám, že to je kuře s rýží, které jsem ho viděla vařit k večeři. To sníme ještě dnes.

Džus, sáček jablek. Baby karotky. Ty vydrží až do rána.

Skočím ke spíži. Potřebuju věci s delší trvanlivostí.

Už vidím líp a nakládám si do pytle, kolik jen unesu. Mmm, čokoládové sušenky. Umírám touhou otevřít balíček hned tady, ale zaskřípu zuby a snažím se zapomenout na křeče v prázdném žaludku.

Pytel ztěžkne až příliš rychle. Tohle nám vydrží jenom na týden, i když budeme opatrní. A já nemám chuť být opatrná; nejradši bych hltala. Do kapes si nacpu müsli tyčinky.

Ještě poslední věc. Skočím ke dřezu a naplním láhev vodou. Pak skloním hlavu pod proud vody a lokám přímo z něj. Voda mi do prázdného žaludku divně žbluňká.

Teď, když mám hotovo, podlehnu panice. Chci být odtud pryč. Civilizace je smrtelně nebezpečná.

Cestou ven se dívám na podlahu, abych s tím těžkým pytlem neklopýtla, a proto si černé siluety všimnu až v okamžiku, kdy položím ruku na dveře.

Když mi z úst unikne hloupé kviknutí strachu, současně slyším tlumenou kletbu. Prudce se obrátím, abych tryskem zkusila doběhnout k přednímu vchodu, a v duchu se modlím, aby zámek nebyl zamčený nebo aspoň aby v něm byl klíč. Nestihnu víc než dva kroky, když mě hrubé ruce popadnou za ramena a strhnou mě dozadu na jeho tělo. Ruce jsou příliš velké a silné, než aby patřily ženě. Hluboký hlas potvrdí, že hádám dobře.

„Jen pípni, a je po tobě!“ vyhrožuje chraptivě. S hrůzou cítím tenké ostří, jež se mi tiskne na kůži hned pod bradou.

„Udělej to!“ vyplivnu mezi zuby. „Tak to udělej! Nechci být jen sprostý parazit!“

Čekám na nůž a srdce mi puká. Každý jeho úder má jméno. Jamie, Jamie, Jamie. Co s tebou teď bude?

„Chytré,“ mumlá muž a já mám dojem, že nemluví ke mně. „Určitě to je Hledačka. A to znamená léčku. Jak se o tom dozvěděli?“ Ocel se mi odtáhne od krku, ale vzápětí ji vystřídá ruka pevná jako ocel.

V tom sevření sotva dýchám.

„Kde jsou ostatní?“ naléhá muž a zesílí stisk.

„Jsem tu jenom já!“ zasípám. Nemůžu ho zavést k Jamiemu. Co si Jamie počne, až se nevrátím? Jamie má hlad!

Vrazím mu loket do břicha – a to hnusně bolí. Břišní svaly má stejně ocelové jako ruku. To je divné. Takové svaly jsou důsledkem dřiny nebo posedlosti cvičením, a pro parazity ani jedno z toho neplatí.

Po mé ráně dokonce ani nelapne po vzduchu. Zoufale ho kopnu patou do nártu. To ho zaskočí, zavrávorá. Vykroutím se mu, ale zachytí můj pytel, strhne mě zpátky k sobě a opět mě chytí pod krkem.

„Na mírumilovného lovce těl jsi dost divoká, co?“

Ta slova nedávají smysl. Myslela jsem, že vetřelci jsou všichni stejní. Ale podle všeho mají taky své blázny jako my.

Kroutím se a drápu, snažím se vyrvat z jeho sevření. Nehty mu zabořím do paže, ale dosáhnu tím jen toho, že mi hrdlo sevře ještě silněji.

„*Zabiju tě,* ty ničemná zlodějko těl! Myslím to vážně.“

„Tak to udělej!“

Náhle lapne po dechu a mě napadne, že jsem ho možná zasáhla jednou z máchajících paží. Ale necítím bolest po úderu do jeho těla.

Pustí mou paži a popadne mě za vlasy. Teď to přijde. Teď mi podřízne krk. Připravím se na řez čepele.

Ale ruka na mém hrdle povolí a pak mi drsnými a teplými prsty začne hrabat na zátylku.

„Vyloučeno,“ zachraptí.

Cosi s žuchnutím sletí na podlahu. Upustil snad nůž? Snažím se vymyslet způsob, jak se k němu dostat. Co kdybych upadla? Ruka na zátylku mě nedrží tak pevně, abych se nevytrhla. Myslím, že tuším, kde nůž přistál.

Prudce mě otočí tváří k sobě. Cvaknutí a levé oko mi oslepí světlo. Vyjeknu a automaticky se snažím odvrátit. Přidrží mě za vlasy ještě pevněji a pak mi světlo zabliká do pravého oka.

„To je k nevíře!“ šeptá. „Jsi pořád ještě člověk!“

Oběma rukama mi sevře obličej a dřív, než se stihnu vyrvat, tvrdě přitiskne rty k těm mým.

Na zlomek vteřiny zkamením. Ještě nikdy mne nikdo nepolíbil. Ne doopravdy. Jen rodiče mi dávali rychlé pusy na tvář nebo na čelo, ale to bylo před mnoha lety. Myslela jsem, že tohle v životě nepoznám. Ale nejsem si úplně jistá, jaký to je pocit. Jsem příliš plná paniky, děsu, adrenalinu.

Prudce vykopnu kolenem nahoru.

Zalkne se sípavým vyjeknutím a já jsem volná. Nerozběhnu se však k přednímu vchodu, jak čeká, ale proklouznu mu pod paží a skočím k otevřeným dveřím. Věřím, že mu zvládnu utéct i se svým nákladem. Mám náskok a on ještě pořád heká bolestí. Vím, kam běžím – nenechám po sobě stopy, které by dokázal potmě objevit. To jídlo jsem nepustila, to je dobře.

„Počkej!“ huláká.

Trhni si, odseknu v duchu, ale nahlas neřeknu nic.

Řítí se za mnou, slyším, jak se jeho hlas přibližuje. „Nejsem jeden z nich!“

To jistě. Oči mám přilepené k písku a letím. Můj tatínek říkával, že utíkám jak gepard. Byla jsem nejrychlejší v běžeckém oddílu, šampionka, tehdy před koncem světa.

„Poslouchej přece!“ Pořád huláká z plných plic. „Koukni! Dokážu ti to. Jen se zastav a podívej se na mě!“

To si počkáš. Seskočím z břehu a prodírám se podrostem.

„Myslel jsem, že už nikdo nezbyl! Prosím, vážně s tebou potřebuju mluvit!“

Jeho hlas mě překvapí – zní příliš blízko.

„Omlouvám se, že jsem tě políbil! To bylo hloupé. Ale když já byl tak dlouho sám!“

„Drž *hubu!*“ Nepronesu to zvlášť hlasitě, ale vím, že mě slyší. Pořád se přibližuje. Ještě nikdy mě nikdo nepředběhl. Snažím se víc vybičovat nohy.

S tichým zavrčením taky zrychlí.

Do zad mě udeří cosi velkého, upadnu. V ústech cítím chuť hlíny. Na těle mi leží tak velká tíha, že sotva dýchám.

„Počkej. Minutku,“ funí.

Zvedne se a překulí mě. Pak se mi rozkročmo posadí na prsa, paže mi uvězní pod koleny. Drtí moje jídlo. Vrčím a snažím se zpod něho vykroutit.

„Hele, hele, hele!“ drmolí. Z kapsy vytáhne malý váleček a pootočí horním koncem, z kterého vyrazí paprsek světla.

Baterkou si posvítí do obličeje.

Ve světle má žlutou pleť. Vidím výrazné lícní kosti po stranách dlouhého, úzkého nosu a pravoúhle hranatou bradu. Rty se mu roztáhly úsměvem, ale vidím, že na muže jsou nezvykle plné. Obočí a řasy má vyrudlé od slunce.

Ale tohle mi neukazuje.

Jeho oči, osvětlená tekutá hněď, zářily jednoznačně lidskými odlesky. Střídavě si posvítil na levé i pravé oko.

„Vidíš? Vidíš? Jsem stejný jako ty.“

„Ukaž mi zátylek.“ Z hlasu mi čiší podezření. Nesmím si připustit, že to je něco jiného než lest. Nechápu smysl té šarády, ale něco tím jistě sleduje. Nemá cenu dělat si naděje.

Zkřiví rty. „No… To nic nevyřeší. Copak nestačí oči? Už víš, že nejsem jeden z nich.“

„Ale proč mi neukážeš zátylek?“

„Protože tam mám jizvu,“ přizná.

Znovu se pokusím zpod něho vykroutit; jednou rukou mě přidrží za rameno.

„Udělal jsem si ji sám,“ vysvětluje. „Myslím, že jsem odvedl dost dobrou práci, i když to pekelně bolelo. *Já* nenosím žádnou dlouhou hřívu, aby mi krk *zakryla.* Pomáhá mi to splynout s ostatními.“

„Slez ze mě.“

Váhá, pak se jediným plavným pohybem vytáhne do stoje. Vůbec si při tom nepomáhá rukama. Jednu z nich natáhne ke mně, dlaní nahoru.

„Prosím, neutíkej. A, uch, byl bych rád, kdybys mě už znovu nekopla.“

Nehnu se. Vím, že když zkusím utéct, zase mě chytí.

„Kdo jsi?“ zeptám se šeptem.

Úsměv se mu rozšíří. „Jmenuju se Jared Howe. S lidskou bytostí jsem nemluvil už přes dva roky, takže chápu, že ti musím připadat jako… cvok. Ale odpusť mi a pověz, jak se jmenuješ ty.“

„Melanie,“ šeptnu.

„Melanie,“ zopakuje. „Ani netušíš, jakou mám z našeho setkání radost.“

Pevně svírám pytel s jídlem, nespouštím z něho oči. Pomalu natáhne ruku až ke mně.

A já ji uchopím.

A teprve když vidím, jak se má ruka ochotně ovine kolem jeho dlaně, uvědomím si, že mu věřím.

Pomůže mi vstát, ale ruku mi nepustí ani potom.

„Co teď?“ zeptám se ostražitě.

„No, moc dlouho tu zůstat nemůžeme. Doprovodíš mě zpátky do domu? Nechal jsem tam svůj pytel. K ledničce ses dostala dřív než já.“

Zavrtím hlavou.

Zřejmě mu dojde, jak jsem vyděšená, jak blízko mám k zhroucení.

„Počkáš tedy na mě?“ naléhá chlácholivým hlasem. „Budu rychlý jako blesk. Jen počkej, abych nám donesl víc jídla.“

„Nám?“

„Vážně si myslíš, že tě zas nechám zmizet? Půjdu za tebou, i kdybys mi to zakázala.“

Nechci mu zmizet.

„Já…“ Další lidské bytosti přece musím bezvýhradně věřit. Jsme rodina – oba patříme do bratrstva vymírajících. „Nemám čas. Čeká mě dlouhá cesta a… Jamie čeká.“

„Nejsi sama,“ dovtípil se. Poprvé viditelně znejistí.

„Můj bratr. Je mu teprve devět, a když jsem pryč, je strachy bez sebe. Celou dobu neví, jestli mě nechytili. A má *příšerný strach*.“ Jakoby na potvrzení těch slov mi hlasitě zakručí v břiše.

Jared se zase usměje, zářivěji než předtím. „A pomůže, když tě odvezu?“

„Odvezeš?“ opakuju tupě.

„Uzavřeme dohodu. Ty tu počkáš, než donesu další potraviny, a já tě svým džípem hodím, kam jen budeš chtít. Je to rychlejší než běh – dokonce i než *tvůj* běh.“

„Ty máš auto?“

„Jistě. Myslíš snad, že jsem přišel pěšky?“

Vzpomenu si, že cesta sem mi trvala šest hodin, a svraštím čelo.

„U tvého bratříčka budeme za chvilku,“ slíbí. „Nehni se odtud, ano?“

Přikývnu.

„A prosím tě, něco sněz. Nerad bych, aby nás tvůj žaludek prozradil.“ Zazubí se, kolem koutků očí mu vyskočí vějíře vrásek. Srdce mi hlasitě buchne a já vím, že tu budu čekat třeba celou noc.

Ještě pořád mě drží za ruku. Pomalu ji pustí, pevně se mi dívá do očí. O krok ucouvne, zastaví se.

„Prosím, nekopni mě,“ zažadoní, předkloní se a vezme mě za bradu. Opět mě políbí a tentokrát to cítím. Rty má hebčí než ruce a horké, dokonce i v té teplé pouštní noci. V břiše se mi zblázní roj motýlů a vyrazí mi dech. Instinktivně k němu vztáhnu ruce. Dotknu se jeho teplé tváře, drsných vlasů na zátylku. Prsty sklouznu přes linii svraštělé kůže, dlouhý hrbol těsně pod čárou vlasů.

Zaječím.

Probudila jsem se zalitá potem. Ještě než se stačila úplně probrat, prsty jsem se dotkla zátylku, přejela po krátké jizvě, která zbyla po implantaci. Bříškem prstu jsem ji nahmatala jen s obtížemi. Léčitelovy léky splnily účel.

Jaredova špatně zahojená jizva mu velké bezpečí zajistit nemohla.

Rozsvítila jsem lampičku u postele a počkala jsem, až se mi zklidní dech. Žíly jsem po tom realistickém snu měla plné adrenalinu.

Nový sen, ale podstatou skoro stejný jako mnoho z těch, které mě sužovaly v posledních měsících.

Ne, ne pouhý sen. Určitě vzpomínka.

Stále jsem cítila žár Jaredových rtů na svých ústech. Ruce mi bez mého vědomí začaly šátrat po zmuchlaném prostěradle, hledaly a nenacházely. Srdce mi pukalo bolestí, když to vzdaly a ochable zůstaly ležet na posteli.

Mrkáním jsem zaplašila trapnou vláhu z očí. Netušila jsem, kolik toho ještě vydržím. Jak vůbec někdo dokáže přežívat v tomhle světě, v tělech, jejichž vzpomínky odmítají zůstat v minulosti, kde je jejich místo? S tak silnými emocemi, že už ani nepoznám, co cítím *já sama?*

Věděla jsem, že zítra budu vyčerpaná, ale spánek utekl tak daleko, že se nejspíš nevrátí hezkých pár hodin. Zatím bych mohla splnit svou povinnost a mít to za sebou. Slibovala jsem si, že mi to pomůže zapomenout na věci, na které jsem nechtěla myslet.

Skulila jsem se z postele a odklopýtala k počítači na jinak prázdném psacím stole. Pár vteřin trvalo, než se monitor rozsvítil a po dalších pár vteřinách jsem si otevřela e-mailovou schránku. Najít adresu Hledačky bylo snadné; měla jsem pouze čtyři kontakty: Hledačku, Léčitele, svého nového zaměstnavatele a jeho manželku, která byla mou Patronkou.

S mou hostitelkou Melanií Stryderovou byl další člověk.

Začala jsem rovnou psát, žádným pozdravem jsem se nezdržovala.

Jmenuje se Jamie Stryder; je to její bratr.

Na okamžik mě zahltila panika; žasla jsem nad jejím sebeovládáním. Taková doba, a já o chlapcově existenci neměla vůbec tušení – ne proto, že by jí na něm nezáleželo, ale protože ho chránila mnohem zuřivěji než ta další tajemství, jež jsem odhalila. Skrývá přede mnou ještě jiná, stejně důležitá tajemství? Pro ni tak posvátná, že mi je nevpustí ani do snů? Je vážně tak silná? Třesoucími se prsty jsem napsala zbytek informace.

Myslím, že teď je na začátku puberty. Přibližně třináct let. Žili v improvizovaném táboře; domnívám se, že to bylo severně od města Cave Creek, stát Arizona. Od té doby však uběhlo několik let. Přesto tím můžete doplnit mapu s fakty, na které jsem si vzpomněla už dříve. Až zjistím další souřadnice, jako vždy se ozvu.

Odeslala jsem zprávu. Vzápětí mě zahltil děs.

Ne Jamie!

Její hlas mi zněl v hlavě stejně zřetelně, jako kdybych sama promluvila nahlas. Otřásla jsem se hrůzou.

A zatímco jsem bojovala se strachem z toho, co se děje, zmocnila se mě šílená touha poslat Hledačce další e-mail a omluvit se, že ji obtěžuji svými potrhlými sny. Vysvětlit jí, že jsem napůl spala a ani si pořádně neuvědomila, jaký nesmysl vlastně odesílám.

Ta touha nevycházela ze mě.

Vypnula jsem počítač.

Nenávidím tě, zavrčel mi hlas v hlavě.

„V tom případě bys radši měla vypadnout!“ vyštěkla jsem. A při mé hlasité odpovědi mě znovu zamrazilo v zádech.

Nepromluvila na mě od prvních okamžiků, co jsem do ní vstoupila. Nebylo pochyb, že je pořád silnější. Stejně jako ty sny.

A nebylo nejmenších pochyb, že zítra budu muset zajít za svou Patronkou. Při tom pomyšlení mi vyhrkly slzy zklamání a ponížení.

Vrátila jsem se do postele, na obličej si přitiskla polštář a snažila se vůbec nemyslet.

5. KAPITOLA

Zneklidnění

„Vítám tě, Poutnice! Posaď se a udělej si pohodlí!“

Váhala jsem na prahu Patrončiny kanceláře, s jednou nohou uvnitř a s druhou na chodbě.

Usmála se, jen nepatrně pohnula koutkem úst. Ve výrazech tváří jsem se vyznala lépe než dřív; pohyby a cukání těch drobných svalů jsem po měsících pozorování znala docela důvěrně. Poznala jsem, že moje váhání Patronku trochu pobavilo. Současně jsem vycítila i její zoufalství, že pořád ještě sem nechodím bez zábran.

S tichým rezignovaným povzdechem jsem vešla do malé místnosti pestrých barev a posadila se na své obvyklé místo – na červené vycpané křeslo, co nejdál od ní.

Našpulila rty.

Abych se vyhnula jejímu pohledu, zadívala jsem se otevřeným oknem na mráčky pádící kolem slunce. V místnosti to slabounce vonělo po mořské soli.

„Tak, Poutnice. Nebyla ses za mnou podívat už hezky dlouho.“

Provinile jsem k ní vzhlédla. „Ale z té poslední schůzky jsem se omluvila. Jeden ze studentů potřeboval, abych se mu věnovala…“

„Ano, já vím,“ předvedla opět ten nepatrný úsměv. „Ten vzkaz jsem dostala.“

Na starší ženu byla ještě přitažlivá, po lidském způsobu. Nechávala si svoje přirozené šediny, byly jemné, spíš bílé než stříbrné, a nosila je dlouhé, stažené do splývavého ohonu. Oči měla v zajímavě zeleném odstínu, jaký jsem u nikoho ještě neviděla.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, protože jsem měla dojem, že čeká na reakci.

„To je v pořádku. Chápu to. Chodit sem je pro tebe těžké. Byla bys radši, kdyby to nebylo nutné. Dříve to pro tebe nikdy nutné nebylo. Děsí tě to.“

Civěla jsem do dřevěné podlahy. „Ano, Patronko.“

„Jsem si jistá, že jsem tě požádala, ať mi říkáš Kathy.“

„Ano…, Kathy.“

Pobaveně se zasmála. „Lidská jména ti ještě nejdou snadno přes rty, je to tak, Poutnice?“

„Je. Po pravdě, připadá mi to… jako kapitulace.“

Zvedla jsem oči a zjistila, že zvolna přikyvuje. „Ano, naprosto rozumím, proč, a obzvlášť ty, máš podobný pocit.“

Při jejích slovech jsem hlasitě polkla a opět se zadívala do podlahy.

„Pojďme se chvíli bavit o něčem snazším," navrhla Kathy. „Ještě pořád ti tvoje Poslání přináší uspokojení?"

„Ano." *Bylo* to snazší. „Začala jsem nový semestr. Bála jsem se, že to třeba bude nuda, opakovat stejnou látku, ale prozatím to nehrozí. Noví posluchači dodávají příběhům novou svěžest."

„Od Curta jsem na tebe slyšela samou chválu. Tvoje přednášky prý na univerzitě patří k nejžádanějším."

Při té chvále mi trochu zrudly tváře. „To ráda slyším. Jak se má tvůj partner?"

„Curt je na tom báječně, děkuji za optání. Naši hostitelé jsou na svůj věk v dokonalé kondici. Myslím, že můžeme počítat ještě s mnoha lety do budoucna."

Zajímalo mě, jestli chce zůstat v tomhle světě, jestli až přijde čas, se přestěhuje do dalšího člověka, nebo odejde. Nechtěla jsem však položit žádnou otázku, která by nás zavedla k náročnějším tématům.

„Učení se mi líbí," řekla jsem místo toho. „Je trochu podobné mému Poslání s Mořskými chaluhami, takže mi připadá snazší než úplně neznámá práce. Jsem vděčná Curtovi, že si mě vyžádal."

„Mají štěstí, že tě sehnali," usmála se Kathy vřele. „Víš, jak je vzácné, když profesor historie má zkušenosti aspoň ze dvou planet, o kterých přednáší? A tys prožila vždy celý život skoro na všech z nich! A navíc i na planetě Zdroj! Na téhle planetě neexistuje škola, která by tě s největší radostí nepřetáhla k sobě. Curt vymýšlí, jak tě co nejvíc zaměstnat, abys neměla čas přemýšlet o přesunu."

„Jsem jenom *honorární* profesor," opravila jsem ji.

Kathy se usmála, ale pak se zhluboka nadechla a zvážněla. „Nezašla jsi za mnou hodně dlouho, tak jsem si říkala, že se tvé problémy možná vyřešily samy od sebe. Ale pak mě napadlo, že důvodem tvé nepřítomnosti je zřejmě fakt, že se ještě zhoršily."

Civěla jsem na vlastní ruce a mlčela.

Ruce jsem měla světle hnědé; to opálení nevybledalo, ať jsem chodila na slunce nebo ne. Těsně nad levým zápěstím jsem měla tmavší znaménko. Nehty jsem měla ostříhané nakrátko. Hnusilo se mi mít dlouhé nehty. Když nesprávně přejely po kůži, byl to nepříjemný pocit. Prsty jsem měla nezvykle dlouhé a tenké – a když je prodloužily nehty, vypadalo to divně. Dokonce i u člověka.

Po chvilce si Kathy odkašlala. „Hádám, že intuice mě nezklamala."

„Kathy," pronesla jsem zvolna. Získávala jsem čas. „Proč sis nechala lidské jméno? Cítila ses… víc propojená? Se svou hostitelkou, myslím?" Ráda bych se dozvěděla, jestli si Curt vybral stejně, ale to byla velmi osobní otázka. Nebylo by správné položit ji komukoliv jinému než Curtovi osobně; ani jeho partnerce ne. Bála jsem se, že už beztak jsem nezdvořilá, ale Kathy se zasmála.

„Proboha, to ne, Poutnice. Copak jsem ti to ještě nevyprávěla? Hmmm. Možná ne, protože mou povinností není mluvit, ale naslouchat. Většina duší, se kterými jednám, nepotřebuje tolik pobízení jako ty. Věděla jsi, že na Zemi jsem přišla během jednoho z prvních výsadků, ještě dřív, než si lidé uvědomili naši přítomnost? Po obou stranách jsme měli lidské sousedy. S Curtem jsme několik let předstírali, že jsme naši hostitelé. Dokonce i poté, co jsme osídlili určitou oblast, nedalo se s určitostí říct, že poblíž se nevyskytuje člověk. *Kathy* se tedy nakonec stala mnou. Kromě toho, překlad mého původního jména se skládá ze čtrnácti slov a nedá se moc snadno zkrátit." Zazubila se. Slunce dopadající šikmo oknem se zachytilo v

jejích očích a na stěně roztančilo stříbřitě zelené odlesky. Na okamžik ty smaragdové zornice duhově zaplály.

Neměla jsem potuchy, že tahle něžná, příjemná žena patřila k předvoji. Chvíli trvalo, než jsem to strávila. Překvapeně jsem na ni zírala, tentokrát s větší úctou. Nikdy jsem Patrony nebrala moc vážně, protože jsem je sama nikdy nepotřebovala. Byli určeni pro duše, které bojovaly s problémy, pro ty slabé, a já se styděla, že tu sedím. Pochopení Kathyiny historie ve mně odbouralo aspoň trochu rozpaků. Věděla, co je to síla.

„Obtěžovalo tě to?“ zeptala jsem se po chvíli. „Předstírat, že jsi jedna z nich?“

„Ne, ani ne. Pochop, že zvyknout si na tuhle hostitelku bylo náročné; toho nového bylo tolik! Všechny smysly zahlcené. Zpočátku jsem se musela soustředit jen na to, abych vůbec zvládla zaběhnutou rutinu.“

„A Curt… Sama ses rozhodla zůstat s hostitelčiným partnerem? Když osídlení skončilo?“

Šlo o konkrétnější otázku a Kathy si to rázem uvědomila. Zavrtěla se, zvedla nohy a složila je pod sebe. Odpovídala s pohledem upřeným kamsi nad mou hlavu.

„Ano, vybrala jsem si Curta – a on si vybral mě. Nejprve to byla samozřejmě náhoda, úkol. Trávili jsme však spolu tolik času a čelili tolika nebezpečím, že nás to přirozeně sblížilo. Pochop, jako prezident univerzity měl Curt hodně kontaktů. V našem domě byl operační sálek, kde se prováděly implantace. Často jsme pořádali večírky. Dveřmi přicházeli lidé a odcházeli jako příslušníci našeho rodu. Všechno muselo probíhat velmi rychle a tiše – však víš, že tihle hostitelé mají sklony k násilí. Každý den jsme žili s vědomím, že kdykoliv může přijít konec. Život byl plný vzrušení a často i strachu.

A tyhle důvody by samy o sobě stačily k tomu, abychom si s Curtem vytvořili vzájemně oddaný vztah a rozhodli se zůstat spolu, i když už utajení nebylo dál nutné. A mohla bych ti lhát, rozptýlit tvoje obavy, kdybych ty důvody uvedla jako jediné. Ale…“ Potřásla hlavou; jako by se v židli svezla hlouběji a přitom mě provrtávala očima. „Ani po tolika tisíciletích se lidé nenaučili spočítat lásku. Kolik je z ní fyzického, kolik v mysli? Kolik je náhoda a kolik osud? Proč se dokonalé vztahy rozcházejí a ty nepravděpodobné vzkvétají? Ty odpovědi neznám o nic líp než lidé. Láska je prostě tam, kde je. Moje hostitelka milovala Curtova hostitele a ta láska nevyhasla ani poté, co se v nich vyměnila mysl.“

Pečlivě mě pozorovala, a když jsem svěsila ramena, maličko se zachmuřila.

„Melanie pořád ještě teskní po Jaredovi,“ konstatovala.

Cítila jsem, že hlava mi sama od sebe přikývla.

„*Ty* po něm teskníš.“

Zavřela jsem oči.

„Sny pokračují?“

„Každou noc,“ zamumlala jsem.

„Vyprávěj mi o nich.“ Mluvila mírně, přesvědčivě.

„Nevzpomínám na ně ráda.“

„Já vím. Zkus to. Třeba to pomůže.“

„Jak? Jak pomůže, když ti prozradím, že jeho tvář vidím pokaždé, když zavřu oči? Že po probuzení pláču, protože není se mnou? Že ty vzpomínky jsou tak silné, že je nedokážu oddělit od těch svých?“

Prudce jsem se odmlčela a zaťala zuby.

Kathy vytáhla z kapsy bílý kapesník a nabídla mi ho. Když jsem se nepohnula, vstala, došla ke mně a položila mi ho do klína. Pak se posadila na opěrku mého křesla a vyčkávala.

Půl minutky jsem vzdorovala, pak jsem vztekle popadla bílý látkový čtverec a otřela si oči.

„Nenávidím to."

„První rok propláče každý. Zdejší emoce jsou přísterné. Všichni jsme trochu dětmi, ať chceme, nebo ne. Já zase slzela pokaždé, když jsem viděla hezký západ slunce. Občas mi to dělá i chuť burákového másla." Pohladila mě po hlavě a pak prstem jemně sjela po kadeři, kterou jsem nosila zastrčenou za uchem.

„Máš moc hezké zářivé vlasy," poznamenala. „Kdykoliv tě vidím, máš je o kousek kratší. Proč si je stříháš?"

Už beztak v pláči jsem usoudila, že mi moc důstojnosti nezbylo. Nemělo cenu tvrdit, že je snazší zvládat všechno sama, i když to patřilo k mým oblíbeným rčením. Koneckonců, přišla jsem se svěřit a najít pomoc – tak proč bych to nezkusila?

„*Ji* to štve. Má je ráda dlouhé."

Nevykulila oči úžasem, jak jsem zčásti počítala. Kathy svou práci zvládala dokonale. Odpověď se zdržela jen o vteřinku a nesouvislá byla jen trošku.

„Ty… Ona… Ona je pořád… *přítomná?*"

Ze rtů mi vytryskla úděsná pravda. „Když sama chce. Naše historie ji nudí. Když pracuji, většinou se neprojevuje. Ale je tady, pořád. Občas mám dojem, že je tu přítomná stejně jako já." Poslední větu jsem dořekla šeptem.

„Poutnice!" vykřikla Kathy zděšeně. „Proč jsi mi neřekla, že to je tak zlé? Jak dlouho to už trvá?"

„Zhoršuje se to. Spíš sílí, místo aby postupně mizela. Není to ještě tak špatné jako ten Léčitelův případ; o Kevinovi jsme už mluvili, pamatuješ? Nepřevzala kontrolu. Nedovolím, aby se to stalo!" Zvýšila jsem hlas.

„Samozřejmě že se to nestane," ujistila mne. „Samozřejmě. Jenomže pokud jsi tak hodně… nešťastná, měla ses mi svěřit mnohem dřív. Musíme tě dopravit k Léčiteli."

V tom citovém zmatku mi chvíli trvalo, než jsem pochopila. „K Léčiteli? Vy chcete, abych *přeskočila?*"

„Nikdo tě kvůli tomu kroku nebude odsuzovat, Poutnice. Logicky, pokud se ukáže, že hostitelka je vadná…"

„*Vadný?* Ona není vadná. To já! Já jsem příliš slabá pro tenhle svět!" Zahanbeně jsem spustila hlavu do dlaní. Z očí mi vytryskly další slzy.

Kathy mě objala kolem ramen. Zoufale jsem zkoušela potlačit rozrušení, takže jsem se neodtáhla, třebaže mi to gesto připadalo přehnaně důvěrné.

A vadilo i Melanii. Objetí vetřelce se jí vůbec nelíbilo.

V tu chvíli Melanie pochopitelně byla více než přítomná; když jsem teď konečně přiznala, že si zachovala sílu, projevovala se náramně samolibě. Jásala. V podobném rozrušení jsem ji vždycky zvládala hůř.

Honem jsem se snažila uklidnit, abych ji odkázala tam, kam patří.

Ty jsi na mém místě. Její myšlenka byla slabá, ale srozumitelná. Zhoršovalo se to hrozně rychle; už měla dost síly mluvit ke mně, kdykoliv se jí zachtělo. Bylo to stejně zlé jako v těch prvních minutách po nabytí vědomí.

Běž pryč. Teď je to moje místo.

Nikdy.

„Poutnice, drahoušku, to ne. Ty přece nejsi slabá, to víme obě.“

„Hmf.“

„Poslouchej. Jsi silná. Překvapivě silná. Členové našeho rodu se od sebe skoro neliší, ale ty vyčníváš nad průměr. Jsi tak statečná, až mě to ohromuje. O tom svědčí tvoje minulé životy.“

Moje minulé životy možná, ale tenhle život? Kde je v téhle chvíli moje síla?

„Ovšem lidé jsou individualizovanější než my,“ pokračovala Kathy. „Existuje široká škála rozdílů a řada lidí je silnější než ostatní. Upřímně věřím, že kdyby do téhle hostitelky naimplantovali někoho jiného, Melanie by ho rozdrtila během několika dní. Možná to je náhoda, možná osud, ale zatím se zdá, že ti nejsilnější z nás sídlí v nejsilnějších hostitelích.“

„To ovšem nevyznívá v náš prospěch, že?“

Z mých slov správně vyčetla narážku. „Ale ona nevyhrává, Poutnice. Ta krásná bytost vedle mě jsi *ty*. Ona je pouhý stín v koutku tvé mysli.“

„Mluví ke mně, Kathy. Stále si myslí svoje vlastní myšlenky. Pořád si uchovává tajemství.“

„Ale za tebe nemluví, je to tak? Pochybuju, že kdyby byla na tvém místě, mohla by tvrdit totéž.“

Neodpověděla jsem. Na to jsem se cítila příliš bídně.

„Měla bys uvažovat o reimplantaci.“

„Kathy, právě jsi řekla, že jinou duši by rozdrtila. Nevím, jestli tomu mám věřit, zřejmě mě jenom utěšuješ, jak je tvou povinností. Ale i kdyby *byla* tak silná, nebylo by fér předat ji někomu jiného proto, že já ji nedokážu zkrotit. Koho byste pro ni vybrali místo mě?“

„Nebyla to jen útěcha, drahoušku.“

„Tak co…“

„Nevěřím, že tahle hostitelka se hodí pro další využití.“

„Och!“

Po zádech mi sjel blesk mrazivého děsu. A nebyla jsem to jenom já, kým ta představa otřásla.

A taky se mi hnusila. Nebyla jsem žádný srab. Na své poslední planetě – což byl svět Mořských chaluh – jsem trpělivě čekala po všechny dlouhé oběhy sluncí. I když trvalé zakořenění na jednom místě mě znudilo dřív, než jsem počítala, i když délka života ve světě Mořských chaluh by se na tomhle světě měřila na staletí, neunikla jsem ze svého hostitele před koncem jeho existence. Bylo by to plýtvání, zlo, nevděk. Popřelo by to samu podstatu toho, čím jsme jako duše. Dělali jsme z našich světů lepší místo; to bylo nezbytné, protože jinak bychom si je nezasloužili.

Ale my skutečně *ničím* neplýtvali. Každý dobytý svět jsme udělali lepší, klidnější a krásnější, než byl původně. A lidé *byli* suroví a nezvladatelní. Zabíjeli se navzájem tak často, že vražda se stala uznávanou součástí života. Nejrůznější mučení, která lidstvo vymyslelo během těch tisíciletí, po které existuje, byla i na mě moc. Nesnesla jsem ani suchá oficiální shrnutí. Války zuřily skoro na každém kontinentu. To byly posvěcené vraždy, objednané a vražedně účinné. Lidé, kteří zrovna žili v míru, se dívali jinam, zatímco u jejich dveří umírali hladoví jedinci jejich vlastního druhu. Neexistovalo spravedlivé rozdělování obrovského bohatství zdejší planety. A co hůř, jejich potomci – mladá generace, kterou můj rod doslova zbožňuje pro naději, již ztělesňuje – se až příliš často stávali obětí strašlivých zločinů. A nešlo jen o zločiny cizích lidí, ale často je páchali i lidé, kterým byly děti svěřeny. Svými

lhostejnými a chamtivými chybami ohrozili dokonce i celou obrovskou planetu. Kdo porovnal Zemi tehdy a nyní, musel přiznat, že Země je lepším místem díky nám.

Vyvraždíte celý druh a pak se tím budete chlubit.

Zaťala jsem pěsti.

Mohla bych se tě zbavit, připomněla jsem jí.

Klidně. Moje vražda bude aspoň oficiální.

Blufovala jsem, ale Melanie zrovna tak.

Och, věřila, že chce zemřít. Přece skočila do té výtahové šachty. Ale to bylo ve chvíli, kdy byla zpanikařená a poražená. Uvažovat o smrti z pohodlného křesla bylo něco úplně jiného. Když padl návrh, abych se přestěhovala do poslušnějšího těla, ucítila jsem, jak mi do údů vstříkl adrenalin – důkaz jejího strachu.

Bylo by hezké být zase sama. Mít myšlenky jen pro sebe. Tenhle svět byl příjemný v mnoha směrech, které pro mě představovaly novinku. Bylo by skvělé užívat si to bez nahněvané a zapuzené ne-duše, která mohla mít víc rozumu, než aby překážela tam, kde o ni nikdo nestojí.

Melanie se zavrtěla, obrazně řečeno, v dutinách mé lebky, protože jsem se pokusila zhodnotit situaci racionálně. Možná bych to měla vzdát…

Už to pomyšlení se mi hnusilo. Já, Poutnice, a vzdát se? Utéct? Přiznat prohru a zkusit to znovu se slabým bezpáteřným hostitelem, který by mi nedělal žádné potíže?

Zavrtěla jsem hlavou. Odmítala jsem na to třeba jen pomyslet.

A… tohle bylo *mé* tělo. Už jsem si na něj zvykla. Líbilo se mi, jak svaly kloužou po kostech, jak ohýbá klouby a napíná šlachy. Znala jsem jeho odraz v zrcadle. Sluncem opálená pleť, vysoké ostré lícní kosti, krátká hedvábná čapka mahagonových vlasů, tmavě zelenohnědé oči – to jsem byla já.

Chtěla jsem sebe. Nedovolila bych, aby zaniklo moje já.

6. KAPITOLA

Špehování

Světlo za okny konečně pohasínalo. Na březen to byl horký den a nezvykle se vlekl, jako by neměl chuť skončit a osvobodit mě.

Popotáhla jsem a zkroutila vlhký kapesník do ještě tvrdšího uzlu. „Kathy, jistě máš jiné povinnosti. Curt se po tobě bude už shánět.“

„On to pochopí.“

„Nemůžu tady zůstat navždy, a k řešení jsme se ani nepřiblížili.“

„Kvapná rozhodnutí nepatří k mým specialitám. Nového hostitele odmítáš…“

„Ano.“

„Takže řešení celé věci zřejmě bude chtít čas.“

Zoufalstvím jsem zaťala zuby.

„A půjde to rychleji a snáz, když ti s tím někdo pomůže.“

„S dodržováním schůzek se polepším, slibuji.“

„To není to, co jsem přesně měla na mysli, i když to uvítám.“

„Myslíš pomoc… někoho dalšího?“ Zatrnulo v ní už při pouhé představě, že dnešní trápení si bude muset znovu prožít s někým neznámým. „Jsem si jistá, že jsi stejně kvalifikovaná jako ostatní Patroni – možná ještě víc.“

„Já ale nemyslela dalšího Patrona.“ Poposedla a unaveně se protáhla. „Kolik máš *přátel*, Poutnice?“

„Myslíš lidi v zaměstnání? Skoro denně se vidím s několika dalšími učiteli. Pak je tu pár studentů, s kterými se bavím na chodbách…“

„A mimo školu?“

Nechápavě jsem na ni zírala.

„Lidští hostitelé potřebují interakci. Nejsi zvyklá na samotu, drahoušku. Máš znalosti ze všech našich světů…“

„My nikam moc nechodíme.“ Můj pokus o vtip nezabral.

Sice se pousmála, ale pokračovala: „Pereš se s tím svým problémem tak zarputile, že se už nedokážeš soustředit na něco jiného. Možná by pomohlo, kdyby ses tím problémem tolik nezabývala. Zmínila ses, že Melanie se během tvé pracovní doby nudí…. že se drží v pozadí. Možná by ji nudily i tvoje přátelské kontakty.“

Zamyšleně jsem našpulila rty. Melanie, unavená po celodenním sezení u Patronky, zřejmě nebyla tím nápadem dvakrát nadšená.

Kathy přikývla. „Zaměř se spíš na život než na ni.“

„To dává smysl.“

„A ještě jsou tu tělesné touhy lidských těl. S ničím podobným jsem se dosud nesetkala. Jedna z nejobtížnějších věcí, kterou jsme během první vlny museli vyřešit, byl kopulační pud. Věř mi, že lidé si všimli, když ho někdo neměl.“ Pobaveně zakoulela očima nad nějakou vzpomínkou. Nezareagovala jsem však podle jejího očekávání, takže si nakonec jen s povzdechem založila paže na prsou. „Ale no tak, Poutnice. Tohle ti jistě neušlo.“

„Echm, samozřejmě,“ zamumlala jsem. Melanie se neklidně zavrtěla. „Vždyť jsem ti líčila sny…“

„Ne, nemyslím jenom vzpomínky. Copak se ti nikdy nestalo, že tvoje tělo zareagovalo na něčí přítomnost – ryze na chemické úrovni?“

Zvážila jsem Kathyinu otázku trochu pečlivěji. „Nemyslím. Nebo jsem si toho aspoň nevšimla.“

„Věř mi,“ pravila Kathy suše, „že by sis všimla.“ Potřásla hlavou. „Možná bys měla otevřít oči a hledat konkrétně tohle. Určitě by ti to udělalo proklatě dobře.“

Moje tělo tu představu tvrdě odmítalo. Zachytila jsem Melaniino zhnusení, stejné jako to moje.

Kathy si můj výraz vyložila přesně. „Nenech si od ní diktovat, jak mají vypadat tvé styky s vlastním rodem, Poutnice. Nenech se od ní ovládat.“

Chřípí se mi podrážděně zachvělo. S odpovědí jsem počkala, dokud jsem nezkrotila hněv, na který jsem si zatím příliš nezvykla.

„Ona mě neovládá.“

Kathy povytáhla obočí.

Vzteky se mi svíralo hrdlo. „Ty sama sis za svého partnera vybrala toho, kdo patřil k tvé hostitelce. Ovládal tě při tom výběru někdo?“

Můj hněv nekomentovala, ale nad otázkou se poctivě zamyslela.

„Snad,“ připustila nakonec. „Těžko říct. Ale máš pravdu.“ Zatahala za nitku u lemu sukně, ale zřejmě si hned uvědomila, že uhýbá před mým pohledem, takže si ruce rázně složila do klína a napřímila se v ramenou. „Kdo ví, kolik toho zůstává od každého konkrétního hostitele na každé konkrétní planetě? Jak už jsem uvedla, nejspíš to vyřeší čas. Jestli se u ní postupně objeví apatie, až se nakonec odmlčí a dovolí ti vybrat si někoho jiného než Jareda, či… No, Hledači umějí svou práci skvěle. Už teď po něm pátrají a ty si možná vzpomeneš na další detaily, co by pomohly.“

Poslouchala jsem ji bez jediného mrknutí. Nejspíš si ani nevšimla, že jsem doslova zkameněla.

„Třeba skutečně najdou Melaniina milého a pak byste mohli žít spolu. Pokud ji miloval stejně vášnivě jako ona jeho, nová duše by se tomu nejspíš podřídila.“

Celá roztřesená jsem vstala. Tentokrát bez slz, které mi jindy vyhrkly až moc snadno. Křečovitě zaťaté pěsti jsem měla celé roztřesené.

„Poutnice?“

Ale já se otočila a rozběhla se ke dveřím; cestou jsem bojovala se slovy, která jsem nesměla vypustit z úst. Se slovy, jež nemohla být mými slovy. Se slovy, která nedávala smysl, pokud nepatřila jí, ale *přesto* jako by byla moje. Nemohla být moje. Nesměla jsem je vyslovit.

To ho zabíjí! To znamená jeho konec! Nechci někoho jiného! Chci Jareda, *ne cizince v jeho těle! Bez něho to tělo neznamená vůbec nic.*

Když jsem vybíhala na ulici, zaslechla jsem, jak za mnou Kathy volá moje jméno.

Nebydlela jsem příliš daleko od Patrončiny kanceláře, ale tma v ulicích mě zmátla. Až po dvou blocích jsem si uvědomila, že běžím špatným směrem.

Lidé se po mně ohlíželi. Nebyla jsem sportovně oblečená a neklusala jsem, přímo jsem prchala. Ale nikdo mě neobtěžoval, všichni zdvořile koukali jinam. Domnívali se, že jsem v hostiteli nová a vyvádím jako malé dítě.

Přešla jsem do chůze a zabočila na sever, abych při návratu obešla Kathyinu kancelář obloukem.

Moje chůze se tempem moc nelišila od běhu. Slyšela jsem, jak mi podrážky cvakají o chodník příliš rychle, jako by se snažily udržet rytmus bujaré taneční písně. *Cvak, cvak, cvak* do betonu. Ne, nepřipomínalo to rytmus bicích, znělo to příliš zuřivě. Jako fyzické násilí. *Cvak, cvak, cvak.* Jako rvačka na pěsti. Z té děsivé představy se mi zvedal žaludek.

Světlo nad mými domovními dveřmi svítilo. Došla jsem tam za minutku, ale ulici jsem nepřešla.

Bylo mi zle. Pamatovala jsem si, jaké je zvracet, i když mě samotnou to ještě nepotkalo. Na čele mi perlila studená vláha, v uších mi dutě bušilo. Byla jsem si krutě jistá, že teď ten zážitek poznám přímo.

Vedle chodníku se táhl travnatý pruh. Kolem sloupu pouliční lampy se vinul pečlivě zastřižený živý plot. Neměla jsem čas hledat lepší místo, doklopýtala jsem k lampě a podepřela se o ni. Z nevolnosti se mě zmocnila závrať.

Ano, stoprocentně poznám pocity při zvracení.

„Poutnice, jsi to ty? Poutnice, je ti zle?“

Matně povědomý hlas jsem nedokázala zařadit, ale bylo mi ještě hůř při vědomí, že mám obecenstvo, když jsem s obličejem nakloněným ke keři zběsile vydávila své poslední jídlo.

„Kdo je tady tvým Léčitelem?“ naléhal hlas. Přes to hučení v uších jsem ho slyšela jen vzdáleně. Na sehnutých zádech jsem ucítila dlaň. „Nepotřebuješ záchranku?“

Dvakrát jsem zakašlala a zavrtěla jsem hlavou. Poznala jsem, že to je za mnou; žaludek jsem měla prázdný.

„Nejsem nemocná,“ vyhrkla jsem, když jsem se napřímila; dál jsem se přitom opírala o lampu. Ohlédla jsem se, abych zjistila, kdo byl svědkem mého ponížení.

Hledačka z Chicaga držela v ruce mobil a zřejmě se nemohla rozhodnout, kam zavolat. Sotva jsem ji poznala, hned jsem se zase sklonila nad listí. Prázdný žaludek nebo ne, tohle byla poslední osoba, kterou jsem teď toužila vidět.

Ovšem zatímco se mi žaludek svíjel naprázdno, uvědomila jsem si, že sem jistě nepřišla bezdůvodně.

Och, ne! Och, ne, ne, ne, ne, ne, ne!

„Proč?“ lapla jsem po dechu; panika a nevolnost mě málem okradly o hlas. „Co tu chceš? Co se stalo?“ V hlavě se mi rozléhala slova Patronky, která mě zdaleka neuklidnila.

Celé dvě vteřiny jsem zírala na dvě ruce svírající límeček Hledaččina černého kostýmku, než jsem si uvědomila, že patří mně.

„Nech toho!“ okřikla mě rozzlobeně. Hlas jí přeskakoval.

Třásla jsem s ní.

Prudce jsem povolila sevření a přitiskla si dlaně k tvářím. „Promiň!“ vyhekla jsem. „Omlouvám se, vůbec nevím, co mě to popadlo.“

Hledačka se na mě zaškaredila a uhladila si klopy kostýmku. „Není ti dobře a já tě zřejmě vylekala.“

„Nečekala jsem tě tady,“ přiznala jsem šeptem. „Co tu hledáš?“

„Než si promluvíme, dopravím tě na Léčitelskou kliniku. Máš-li chřipku, musíš se léčit. Není důvod nechat si ničit tělo.“

„Nemám chřipku. Nejsem nemocná.“

„Snědla jsi něco špatného? Musíš nahlásit, kde to bylo.“

Její dotírání mi lezlo na nervy. „Ne, nic špatného jsem nesnědla. Jsem zdravá.“

„Ale proč se nenecháš vyšetřit Léčitelem? Blesková prohlídka; neměla bys zanedbávat svého hostitele. Je to nezodpovědné. Zvlášť když zdravotní péče je tak dostupná a účinná.“

Zhluboka jsem se nadechla a potlačila touhu s ní znovu zalomcovat. Byla o celou hlavu menší než já. Rvačku bych vyhrála.

Rvačka? Odvrátila jsem se od ní a rázně zamířila domů. Byla jsem nebezpečně rozrušená. Potřebovala jsem se rychle uklidnit, než provedu něco neomluvitelného.

„Poutnice? Počkej! Léčitel…“

„Nepotřebuji žádného Léčitele,“ štěkla jsem, ani jsem se neohlédla. „Tohle byl jen projev… emocionální nevyváženosti. Už jsem úplně v pořádku.“

Hledačka neodpověděla. Zajímalo mě, co si o mé odpovědi myslí. Slyšela jsem její střevíčky s vysokými podpatky klapat za mnou, takže jsem nechala otevřené dveře, protože bylo jasné, že půjde dovnitř. Zamířila jsem k dřezu a napustila si sklenici vody. Mlčky vyčkávala, až si vypláchnu ústa a vyplivnu. Potom jsem se opřela o kuchyňský pult a civěla do dřezu.

Za chvíli ji to přestalo bavit.

„Tak tedy, Poutnice… Pořád ještě používáš tohle jméno? Nechtěla bych tě tím oslovením urazit.“

Nepodívala jsem se na ni. „Pořád ještě stačí Poutnice.“

„Zajímavé. Měla jsem tě za typ, který si vybere vlastní jméno.“

„Ale já si *vybrala.* Vybrala jsem si Poutnici.“

Už dávno mi bylo jasné, že tu rozmíšku, kterou jsem zaslechla toho prvního dne, co jsem se probudila na Léčitelské klinice, zavinila právě Hledačka. Byla to ta nejsvárlivější duše, na jakou jsem v průběhu svých devíti životů narazila. Můj první Léčitel, Hluboký brod, byl klidný, laskavý a moudrý, v čemž vynikal dokonce i mezi dušemi. Přesto si nemohl pomoct, aby na ni nereagoval. Trochu mě to utěšilo, že se svou podrážděností nejsem sama.

Obrátila jsem se k ní. Seděla na mé malé pohovce, pohodlně uvelebená, jako by počítala s dlouhou návštěvou. Tvářila se samolibě, z vystouplých očí jí čišelo pobavení. Potlačila jsem chuť se zaškaredit.

„Proč jsi přišla?“ zeptala jsem se opět. Hlas mi zněl monotónně. Odměřeně. Před touhle ženskou se už nesmím přestat ovládat.

„Už ses mi delší dobu neozvala, tak mě napadlo, že si tě zkontroluju osobně. V tvém případě jsme ještě neudělali žádný pokrok.“

Křečovitě jsem sevřela okraj pultu za svými zády, ale přesto jsem hlasem neprozradila svou propastnou úlevu.

„To mi připadá… až moc horlivé. Kromě toho, včera v noci jsem ti poslala zprávu.“

Svraštila obočí ve svém typickém výrazu, napůl vzteklém a napůl podrážděném, jako by za její hněv mohl ten druhý, ne ona sama. Vytáhla kapesní počítač a několikrát ťukla do monitoru.

„Och," sykla upjatě. „Dnes jsem maily ještě nepročítala."

Mlčky přelétla pohledem, co jsem jí napsala.

„Poslala jsem to hodně brzy ráno," vyhrkla jsem. „Vlastně jsem byla v polospánku. Nejsem si jistá, kolik z toho, co jsem napsala, byla vzpomínka či sen, nebo třeba náměsíčné psaní."

Odříkávala jsem ta slova – Melaniina slova – jak mi sama od sebe splývala ze rtů; dokonce jsem je zakončila svým vlastním bezstarostným smíchem. Bylo to ode mě nečestné. Ostudné. Nechtěla jsem však Hledačce prozradit, že jsem slabší než moje hostitelka.

Výjimečně se mi Melanie neposmívala, že má nade mnou navrch. Cítila příliš velkou úlevu, příliš velkou vděčnost, že jsem ji ze svých vlastních malicherných důvodů nezradila.

„Zajímavé," zamumlala Hledačka. „Další nezkrocený." Zavrtěla hlavou. „Mír se nám stále vyhýbá." Ale představa křehkého míru ji zřejmě nermoutila, spíš jako by jí působila radost.

Bolestně jsem se hryzla do rtu. Melanie na mě zoufale naléhala, ať znovu všechno popřu, ať tvrdím, že chlapec patřil jen do mého snu. *Nebuď hloupá*, napomenula jsem ji. *To by bylo moc nápadné.* O nechutné povaze Hledačky dostatečně vypovídal fakt, že by nás obě, mě a Melanii, dokázala považovat za svoje sokyně.

Nenávidím ji. Melaniino šeptnutí bylo ostré, bolestivé jako řezná rána.

Já vím. Já vím. Mrzelo mě, že nemůžu popřít, že to cítím… stejně. Nenávist byla neodpustitelná emoce. Ale Hledačku bylo… těžké mít rád. Bylo to nemožné.

Hledačka mě vytrhla z vnitřního dialogu. „Takže, kromě toho, že musíme prohledat nové území, nemůžeš mi dokreslit něco konkrétního do mapy?"

Cítila jsem, jak na její kritický tón reaguje celé moje tělo. „Nikdy jsem neřekla, že znám konkrétní souřadnice. To si jen domýšlíš. Ale ne, nic dalšího nevím."

Třikrát podrážděně mlaskla. „Musíš je znát. Je to logické."

„Myslela jsem, že si na ně vzpomenu, ale nic dalšího jsem si zatím nevybavila."

„Proč ne? Copak jsi toho člověka ještě nezkrotila?" Hlasitě se rozesmála. Smála se mně.

Obrátila jsem se k ní zády a silou vůle se snažila uklidnit. Zkusila jsem předstírat, že tam vůbec není. Že jsem ve své strohé kuchyni úplně sama, dívám se oknem na čtvereček noční oblohy, na kterém zářily tři hvězdy.

Tedy, sama jen do jisté míry.

Zatímco jsem zírala na miniaturní tečky světla ve tmě, vybavila jsem si souřadnice, které jsem vídala pořád dokola – ve snech i v útržcích vzpomínek, v těch nejpodivnějších a nelogických okamžicích.

První: Pomalý, dlouhý oblouk, pak prudká odbočka na sever, další prudký obrat na opačnou stranu a delší čára zpátky na sever a pak prudký propad jižně, změkčený dalším mělkým obloukem.

Druhá: cikcakově zubatá čára, čtyřikrát zlomená v protisměru, pátý zlom divně tupý, jako ulomený…

Třetí: plavná vlna, přerušená prudkou serpentinou, která jako tenký dlouhý prst ukázala na sever a zpět.

Nesrozumitelné, zdánlivý nesmysl. Já ovšem věděla, že pro Melanii to je důležité. A věděla jsem to hned od začátku. Tohle tajemství chránila mnohem zuřivěji než ostatní, stejně jako tajemství o chlapci, svém bratrovi. Před tím včerejším snem jsem o jeho existenci neměla ani potuchy. Kdoví, co její vzdor nakonec zlomilo. Možná současně s tím, jak mi v hlavě zněla pořád hlasitěji, mi postupně odhalí další tajemství.

Možná se jednou podřekne a já pochopím, co ty divné linie znamenají. Musely něco znamenat. Musely někam vést.

A v tom okamžiku, zatímco ve vzduchu ještě doznával Hledaččin smích, mi najednou svitlo, proč jsou tak důležité.

Vedly až k Jaredovi, jak jinak. Vedly zpátky k oběma, k Jaredovi i k Jamiemu. Žádné jiné místo pro ni nemělo takový význam. Ale teď jsem si uvědomila, že ještě nikdo po těch souřadnicích nešel. Ty čáry pro ni musely znamenat stejné tajemství jako pro mě, pokud…

Stěna mě odblokovala pomaleji než obvykle. Melanie byla zamyšlená, věnovala Hledačce víc pozornosti než já. Když se za mnou ozval zvuk, zatřepetala se mi v hlavě a mně až potom došlo, že Hledačka se mi přiblížila.

Hledačka si povzdechla: „Čekala jsem od tebe víc. Tvůj seznam dosavadních životů vypadal velmi slibně.“

„Velká škoda, že sama nemůžeš do jiného života. Jsem si jistá, že kdyby sis musela poradit se vzdorným hostitelem, byla by to pro tebe hračka.“ Neohlédla jsem se po ní. Mluvila jsem klidně.

Odfrkla si. „První vlny osidlování byly dost obtížné i bez vzdorného hostitele.“

„Věřím. Sama jsem několik osidlování zažila.“

Hledačka se ušklíbla. „Ty Mořské chaluhy se krotily hodně špatně? Prchaly před vámi?“

Hlas mi zněl pořád klidně. „Na Jižním pólu problémy nebyly. Samozřejmě že Sever znamenal úplně jinou záležitost. Akce byla nesprávně vedená. Ztratili jsme tam celý les.“ V hlase se mi odrážel smutek tehdejší doby. Tisíc vnímajících bytostí, které radši navždycky zavřely oči, než aby nás přijaly. Stočily listy, aby k nim nemohlo slunce, a vyhladověly se k smrti.

Dobře jim tak, šeptla Melanie. V té myšlence nebyla žádná zášť, jen souhlas, s nímž uctila tragédii v mé vzpomínce.

Taková škoda. Svěřila jsem se s bolestí obsaženou v té zkušenosti, kdy jsme cítili umírající myšlenky trpícího sesterského lesa. Nemohla jsem tu vzpomínku vyhnat z hlavy.

Tak či tak je čekala smrt.

Hledačka promluvila a já se pokusila soustředit jenom na ten jeden rozhovor.

„Ano,“ připustila neochotně. „To zvládli mizerně.“

„Nikdy není opatrnosti nazbyt, když jde o rozdílení moci. Mnozí nejsou tak opatrní, jak by měli být.“

Neodpověděla a já slyšela, že o pár kroků ucouvla. Každý věděl, že vina za tu masovou sebevraždu padá na hlavu Hledačů, kteří jen proto, že Mořské chaluhy nemohly *uprchnout,* podcenili jejich schopnost *úniku.* Postupovali bezohledně, první osidlování zahájili dřív, než nás na planetě bylo dost na kompletní asimilaci. Než jsme si uvědomili, čeho jsou Mořské chaluhy schopné, k čemu jsou ochotné, bylo příliš pozdě. Další náklad hibernujících duší byl daleko, a než dorazil, ztratili jsme celý severní les.

Podívala jsem se na Hledačku, abych viděla, jak zareaguje na moje slova. Tvářila se bezvýrazně a zírala na bílé prázdno protější holé stěny.

„Mrzí mě, že ti nemůžu víc pomoct," pronesla jsem rázně, abych dala najevo, že její návštěva končí. Nejvyšší čas, abych svůj dům měla zase sama pro sebe. *Pro nás*, opravila mě Melanie naštvaně. Povzdechla jsem si. Začínal jí narůstat hřebínek. „Vážně ses nemusela namáhat s tak dlouhou cestou."

„Je to moje práce," pokrčila Hledačka rameny. „Jsi jediný úkol, co mám přidělený. Dokud nenajdu ty ostatní, nic mi nebrání držet se poblíž tebe a doufat, že mi bude přát štěstí."

7. KAPITOLA

Konflikt

„Ano, Sluncem ozářený?“ vybídla jsem, vděčná za zdviženou paži, která přerušila mou přednášku. Necítila jsem se za katedrou tak uvolněně jako obvykle. Mojí největší silou a mou jedinou skutečnou kvalifikací – protože tělo mé hostitelky neprošlo pořádným formálním vzděláním, od začátku puberty byla na útěku – byly osobní zkušenosti, a z těch jsem při výuce čerpala. Tohle byla první lekce světové historie, při které jsem se nemohla opírat o vzpomínky. Nepochybovala jsem, že studenti tím rozdílem trpí.

„Omlouvám se, že vyrušuji, ale…“ Bělovlasý muž se odmlčel a hledal co nejvhodnější slova. „Nejsem si jistý, že rozumím. Ti Ochutnávači ohně se vážně… *živí* kouřem z hořících Kráčejících Květin? Jako potravou?“ Snažil se zamaskovat svoje zděšení. Duše neměla právo soudit jinou duši. Mně však jeho hluboké pohoršení nepřekvapovalo, protože sám pocházel z Planety Květin a dotkl se ho osud podobné životní formy, i když na jiné planetě.

Nepřestávalo mě udivovat, jak se některé duše soustředí jen na záležitosti světa, který obývají, a zbytek vesmíru ignorují. Ale nerada bych Sluncem ozářenému křivdila, možná byl zrovna v hibernaci, když se všeobecně rozšířily poznatky o Ohňovém světě.

„Ano, základní výživu získávají z toho kouře. A v tom se skrývá primární dilema a sporný bod Ohňového světa – a také důvod, proč proces plného osídlení planety nebyl ještě dotažený do konce, i když času na to byl dostatek. Navíc se tam vyskytuje vysoké procento přemístění duší na jinou planetu.

Po objevení Ohňového světa panoval nejdřív názor, že jedinou inteligentní formou života je tamní dominantní druh neboli Ochutnávači ohně. Ti nepovažovali Kráčející Květiny za sobě rovné – kulturní předsudek – takže dost dlouho, dokonce i po první vlně osídlení, si duše neuvědomily, že vraždí inteligentní bytosti. Od té doby se odborníci specializovaní na Ohňový svět soustředili na hledání náhrady, která by stravovací potřeby Ochutnávačů ohně pokryla. Snaží se tam dopravit Pavouky, aby pomohli vyřešit úkol, ale planety jsou od sebe vzdáleny na stovky světelných let. Ale až se ten problém vyřeší, což snad bude v dohledné době, je naděje, že se podaří asimilovat i Kráčející Květiny. Mezitím jsme současný proces aspoň zbavili té nejhorší brutality. Myslím spalování zaživa, samozřejmě, a ještě další aspekty.“

„Jak mohou…“ Sluncem ozářený se odmlčel, hrůza mu znemožnila dokončit větu.

Vzápětí na jeho myšlenku navázal další hlas. „Podle všeho se jedná o nesmírně krutý ekosystém. Proč planetu nezavrhli?“

„I takové návrhy pochopitelně padly, Roberte. Ale my se planet nevzdáváme lehkomyslně. Pro mnoho duší je Ohňový svět domovem. Nelze je vykořenit proti jejich vůli.“ Opět jsem se zadívala do svých poznámek na znamení, že je načase tuhle podružnou diskusi ukončit.

„Ale vždyť to je barbarské!“

Robert byl po tělesné stránce mladší než většina ostatních studentů, vlastně věkově byl nejblíž mně. Byl dítě v doslovném slova smyslu. Země byla jeho první svět – a jeho Matkou byla skutečná Pozemšťanka, než sama dostala duši. Všechno nasvědčovalo tomu, že nemá takový přehled jako starší a zcestovalejší duše. Zkoušela jsem si představit, jaké to je, narodit se do bouřlivého chaosu vjemů a emocí těchto hostitelů, navíc bez předchozích zkušeností, o které by se mohl opřít. Pak se objektivita hledá jen obtížně. Snažila jsem se na to nezapomínat a odpověděla jsem mu s obzvláštní trpělivostí.

„Každý svět představuje jedinečnou zkušenost. Pokud duše na něm nestráví život, nemůže plně pochopit…“

„Ale ty sama jsi v Ohňovém světě nežila!“ připomněl mi. „Jistě to cítíš stejně… Pokud jsi ovšem neměla nějaký důvod tu planetu přeskočit. Vždyť jinak jsi byla téměř všude.“

„Výběr planety je velmi osobní a soukromé rozhodnutí, Roberte, zřejmě to jednou poznáš sám.“ Můj strohý tón diskusi jednoznačně uzavřel.

Proč mu to neříct? Skutečně to je podle tebe barbarské – zlé a kruté. Což je veliká ironie. Ale v čem máš problém? Stydíš se souhlasit s Robertem, protože je lidštější než ostatní?

Melanie, která našla svůj hlas, se začala chovat naprosto nesnesitelně. Jak jsem se měla soustředit na práci, když mi v hlavě ustavičně zněly její názory?

Na místě za Robertem se pohnul temný stín.

Hledačka ve svém obvyklém černém oblečení se nyní předklonila, poprvé zaujatá tématem diskuse.

Potlačila jsem chuť se na ni ušklíbnout. Nechtěla jsem, aby si už beztak zrozpačitělý Robert myslel, že se mračím na něho. Melanie vztekle zabručela. *Ona* si přála, abych neodolala. Fakt, že Hledačka nás teď špehovala na každém kroku, byl pro Melanii poučný; původně věřila, že nic a nikoho nedokáže nenávidět víc než mě.

„Dnešní přednáška končí,“ oznámila jsem s úlevou. „Jsem ráda, že vás mohu informovat, že příští úterý sem přijde host, který doplní mezery v mých znalostech na probírané téma. Něžný plamen, nedávný přírůstek na naši planetu, nám sdělí své osobní zkušenosti s osídlováním Ohňového světa. Vím, že mu věnujete stejnou pozornost jako mně a že budete respektovat značné mládí našeho hosta. Děkuji vám za váš čas.“

Učebna se pomalu vyprázdnila, řada studentů se chvíli zdržela, aby prohodila pár slov s dalším kolegou, a přitom si sklízeli své věci. Hlavou mi prolétla Kathyina zmínka o přátelství, ale necítila jsem žádnou touhu se k nim připojit. Byli cizí.

Takhle to cítím já? Nebo to tak cítí Melanie? Těžko říct. Možná jsem byla od přírody asociální. Moje osobní historie tu teorii zřejmě jen podporovala. Nikdy jsem si k nikomu nevypěstovala tak silné pouto, aby mě na planetě udrželo déle než na jeden život.

Všimla jsem si, že Robert a Sluncem ozářený otáleli u dveří učebny, zabraní do zjevně vášnivé debaty. Její téma nebylo těžké uhodnout.

„Vyprávění o Ohňovém světě načechralo kohoutům pírka."

Trochu jsem se vylekala.

Hledačka mi stála těsně u lokte. Většinou ji předem ohlásilo cvakání podpatků, ale nyní jsem si všimla, že má tenisky – samozřejmě černé. Bez centimetrů navíc vypadala ještě drobnější.

„Není to můj oblíbený předmět," řekla jsem zdvořile. „Dávám přednost zkušenostem z první ruky."

„Třída reagovala velmi silně."

„Ano."

Vyčkávavě mě pozorovala, jako by čekala víc. Sklidila jsem svoje poznámky a strčila je do kabely.

„A ty podle všeho také."

Rovnala jsem si papíry v kabele, ani jsem se neotočila.

„Zajímalo by mě, proč jsi na tu otázku neodpověděla."

Odmlka. Opět čekala, že zareaguju. Nedočkala se.

„Tak… proč jsi neodpověděla?"

Otočila jsem se a ani jsem neskrývala svou netrpělivost. „Protože to nesouviselo s tématem přednášky, protože Robert se musí naučit slušným způsobům a protože do toho nikomu nic není."

Hodila jsem si kabelu přes rameno a zamířila ke dveřím. Držela se mi po boku, musela klusat, aby stačila mým delším nohám. Mlčky jsme šly chodbou před budovu. Opět promluvila až venku, kde ve slaném vzduchu poletovala sluncem ozářená zrnka prachu.

„Myslíš, že se někdy usadíš, Poutnice? Třeba na téhle planetě? Podle všeho máš pochopení pro jejich… pocity."

Při té nepřímé urážce jsem se naježila. Nebyla jsem si jistá, že mě urazila záměrně, každopádně se jí to podařilo. Melanie se vzdorně zavrtěla.

„Nejsem si jistá, jak to myslíš."

„Pověz mi jedno, Poutnice. Soucítíš s nimi?"

„S kým?" zeptala jsem se upjatě. „S Kráčejícími květinami?"

„Ne, s lidmi."

Zastavila jsem se a ona prudce znehybněla vedle mě. Od mého domu nás dělilo jen pár bloků a já spěchala v naději, že ji setřesu, i když pravděpodobně měla v plánu pozvat se sama dál. Ale její otázka mě zaskočila.

„S lidmi?"

„Ano. Soucítíš s nimi?"

„A ty snad ne?"

„Ne. Je to hodně kruté plemeno. Mají velké štěstí, že se navzájem už dávno nevybili."

„Každý z nich není tak špatný."

„Je to hlavní součást jejich genetické výbavy. Brutalita je jejich druhu vlastní. Ale *ty* je podle všeho lituješ."

„Ztrácejí toho hodně, nemyslíš?" Máchla jsem paží kolem sebe. Stály jsme v parčíku mezi dvěma činžáky porostlými břečťanem. Tmavá zeleň listí se příjemně odrážela od vybledlé červeně starých cihel. Vzduch byl nazlátlý a hebký a vůně oceánu dodávala slanou příchuť medově sladké vůni kvetoucích keřů. Vánek mě

laskal na holých pažích. „V jiných životech se nic nedá cítit tak pronikavě. Nelitovala bys každé, kdo o tohle přijde?“ Nepřestávala se tvářit bezvýrazně. Zkusila jsem, aby celou otázku nahlédla z jiného úhlu. „Na kterých dalších světech jsi žila?“

Zaváhala a pak se napřímila v ramenou. „Na žádných. Jenom tady na Zemi.“

Překvapilo mě to. Byla tedy stejné dítě jako Robert. „Jen na jedné planetě? A hned v prvním životě sis vybrala roli Hledačky?“

Krátce přikývla a vystrčila bradu.

„Hm. No, je to tvoje věc.“ Opět jsem se pustila do chůze. Možná že když budu respektovat její soukromí, ona mi tu laskavost oplatí.

„Mluvila jsem s tvou Patronkou.“

A možná neoplatí, pomyslela si Melanie kysele.

„Cože?“ lapla jsem po dechu.

„Pochopila jsem, že máš víc problémů, než je prozrazení informací, které potřebuju. Uvažovala jsi někdy o jiném, poddajnějším hostiteli? Ona ti to přece navrhla, nemám pravdu?“

„*Tobě* by Kathy nikdy nic neřekla!“

Hledačka se zatvářila samolibě. „Nemusela odpovídat. Umím dokonale číst ve výrazech lidských tváří. Poznala jsem, že moje otázka ťala do živého.“

„Jak ses mohla opovážit? Vztah mezi duší a jejím Patronem…“

„Je posvátný, to ano. Teorii mám v malíčku. Ale povolené metody vyšetřování jako by v tvém případě nefungovaly. Musím být tvůrčí.“

„Tak ty si myslíš, že před tebou něco tajím?“ vybuchla jsem. Zuřila jsem tak strašně, že jsem neskrývala své zhnusení. „A myslíš, že jsem to prozradila své Patronce?“

Můj hněv ji nezastrašil. Vzhledem ke své divné povaze byla na podobné reakce nejspíš zvyklá.

„Ne, myslím, že říkáš všechno, co víš… Ale nemyslím, že pátráš tak usilovně, jak je v tvých silách. Podobné případy jsem už zažila. Začínáš mít pochopení pro svou hostitelku. Dovoluješ jejím vzpomínkám, aby ovládaly a řídily tvoje vlastní touhy. Teď už je zřejmě příliš pozdě. Podle mě pro tebe bude mnohem příjemnější přejít k novému hostiteli. Jiná duše s ní třeba bude mít větší štěstí.“

„Cha!“ vyprskla jsem. „Melanie by každého snědla zaživa!“

Rysy jí doslova zkameněly.

Neměla o ničem potuchy, bez ohledu na to, co si myslela, že vytušila od Kathy. Domnívala se, že Melaniin vliv vychází ze vzpomínek, že je podvědomý.

„Připadá mi velmi zajímavé, že o ní mluvíš v přítomném čase.“

Ten rýpanec jsem ignorovala, předstírala jsem, že jsem se nepodřekla. „Pokud si myslíš, že by někdo jiný měl větší štěstí při odhalování jejích tajemství, tak se proklatě pleteš.“

„Existuje jen jediný způsob, jak se o tom přesvědčit.“

„Máš na mysli někoho konkrétního?“ vyprskla jsem zhnuseně.

Zazubila se. „*Já* dostala povolení zkusit to osobně. Nemělo by to trvat dlouho. Zatím mi mého hostitele schovají.“

Musela jsem se zhluboka nadechnout. Třásla jsem se a Melanie překypovala tak děsnou nenávistí, že nenacházela slov. Představa, že v sobě mám Hledačku – i když jsem nezapomínala, že já už tu nebudu – byla tak odpudivá, že se mi stejně jako před týdnem udělalo zle od žaludku.

„Máš ale tu smůlu, že já nejsem žádný skokan.“

Hledačka nebezpečně přivřela oči. „Nu, splnění úkolu se tím nejspíš protáhne. Historie zatím nepatřila k mým oblíbeným předmětům, ale teď se zdá, že budu navštěvovat tvoje všechny přednášky.“

„Právě jsi řekla, že je zřejmě už příliš pozdě vyrazit z její paměti ještě něco víc,“ připomněla jsem s takovým klidem, k jakému jsem se jen dokázala přinutit. „Co kdyby ses zase vrátila tam, kam patříš?“

Pokrčila rameny a upjatě se usmála. „Ano, určitě už je *pozdě…* získat dobrovolnou informaci. Ale když nespolupracuješ ty, možná k těm ostatním zavede aspoň mě.“

„*Zavede?*“

„Jistě, když převezme plnou kontrolu a duše je slaboch jako kdysi Pádící píseň, dnešní Kevin. Pamatuješ si na něho? Přece ten, jak napadl Léčitele!“

Zírala jsem na ni s očima vytřeštěnýma hněvem.

„Ano, pravděpodobně to je pouze otázka času. Tvoje Patronka tě neseznámila se statistikami, nemám pravdu? Hm, ale i kdyby ano, stejně nemá k dispozici poslední údaje, ke kterým máme přístup *my*. V situacích, jako je ta tvoje – kdy se lidský hostitel začne vzpouzet – dosahuje dlouhodobá úspěšnost pouze necelých dvaceti procent. Měla jsi ponětí, že to je tak zlé? Na jejich základě jsme změnili i podmínky zájemcům o usídlení. Nadále nebudeme nabízet dospělé hostitele, protože s tím souvisí příliš velké riziko. Ztrácíme duše. Nebude trvat dlouho, a začne mluvit k tobě, začne mluvit tvým prostřednictvím, ovlivňovat tvoje rozhodnutí.“

Nehnula jsem se, neuvolnila jsem jediný sval. Hledačka se předklonila a postavila se na špičky, aby se obličejem přiblížila k tomu mému. Promluvila hlubokým a hebkým hlasem, aby na mě působila co nejpřesvědčivěji.

„Tohle chceš, Poutnice? Prohrát? Zmizet, nechat se vymazat dalším vědomím? Nebýt o nic lepší než hostitelovo tělo?“

Nemohla jsem popadnout dech.

„Může se to jedině zhoršovat. Ty už nebudeš ty. Porazí tě a ty zmizíš. Možná že zasáhne někdo zvenčí… Možná tě přestěhují jako Kevina. Stane se z tebe malá Melanie, která radši spravuje auta, než skládá hudbu. Nebo co ona vlastně dělala.“

„Úspěšnost je pod dvacet procent?“ ujistila jsem se šeptem.

S potlačovaným úsměvem přikývla. „Ztrácíš samu sebe, Poutnice. Všechny ty světy, cos viděla, všechny zkušenosti, cos nasbírala – vyjdou nazmar. V tvém spisu jsem si všimla poznámky, že máš potenciál pro Mateřství. Pokud se odevzdáš roli Matky, aspoň to všechno nebude ztraceno. Proč by ses měla zbytečně zahodit? Uvažovala jsi už o Mateřství?“

Prudce jsem se od ní odtáhla, zrudla jsem v obličeji.

„Omlouvám se,“ zamumlala. Zaplavil ji ruměnec jako mě. „Bylo to nezdvořilé. Zapomeň, že jsem to řekla.“

„Jdu domů. Nechoď za mnou.“

„Musím, Poutnice. Je to moje práce.“

„Proč ti tolik záleží na hrstce zbylých lidí? Proč? Jak vlastně dál ospravedlňuješ svoji *práci?* Vyhráli jsme! Nejvyšší čas, aby ses zařadila do společnosti a dělala něco užitečného!“

Moje otázky ani moje skryté obvinění s ní nehnuly.

„Kdykoliv se hranice jejich světa dotknou toho našeho, důsledkem je smrt.“ Pronesla to klidně a já jí v tváři na okamžik zahlédla někoho úplně jiného. Zaskočilo

mě, že hluboce věří ve smysl své práce. Přesto jsem se nezbavila podezření, že si to Poslání vybrala jen proto, že proti všem zákonům baží po násilí. „I kdybychom kvůli tvému Jaredovi či Jamiemu ztratili jen jedinou duši, stejně by to bylo příliš mnoho. Moje práce zůstane oprávněná až do doby, dokud na planetě nezavládne absolutní mír. Naše rasa bude mou ochranu potřebovat tak dlouho, dokud budou žít Jaredové, chápeš? A dokud tu budou Melanie, které vodí duše jako na uzdě…“

Obrátila jsem se k ní zády a rázovala pryč dlouhými kroky, takže kdyby se mnou chtěla udržet tempo, musela by běžet.

„Neprohraj samu sebe, Poutnice!“ křikla za mnou. „Už ti nezbývá moc času!“ Odmlčela se, ale pak ještě hlasitěji zahulákala: „Hlavně mě včas upozorni, kdy ti mám začít říkat Melanie!“

Její hlas slábl spolu s tím, jak se vzdálenost mezi námi zvětšovala. Bylo mi jasné, že za mnou jde svým vlastním tempem. Ten poslední nepříjemný týden – kdy jsem její obličej viděla v zadních řadách na každé přednášce, denně jsem na chodníku za sebou slyšela její kroky – to ještě nebylo nic proti tomu, co teprve mělo přijít. Hodlala mi ze života udělat peklo.

Měla jsem pocit, jako by mi Melanie zběsile bušila zevnitř do lebky.

Pojďme ji dát zavřít. Napovídej jejím nadřízeným, že provedla něco nepřípustného. Že nás napadla. Bude to naše slovo proti jejímu…

V lidském světě, připomněla jsem jí skoro smutně, že nemůžu sáhnout po podobném řešení. *Ale my nemáme žádné nadřízené v klasickém slova smyslu. Všichni spolupracují jako sobě rovní. Máme ty, kterým mnoho z nás podává hlášení, aby se informacím vtiskl nějaký řád, a pak máme poradní sbor, který rozhoduje o využití Hledačů, ale nikdo je neodvolá z úkolu. Pochop, funguje to jako…*

Kašlu na to, jak to funguje, když nám to nepomůže! Už vím – zabijeme ji! Hlavu mi rázem vyplnil uspokojivý obraz vlastních rukou, svírajících se kolem Hledaččina hrdla.

Tohle je přesně ten důvod, proč je lepší nechat na planetě vládnout naši rasu.

Přestaň se vytahovat. Užila by sis to navlas stejně jako já. Obraz se vrátil, Hledaččin obličej v našich představách modral, ale tentokrát jsem ucítila zběsilou vlnu slasti.

To jsi ty, ne já! Říkala jsem pravdu, ten výjev se mi hnusil. Současně však byl nebezpečně blízko lži – protože bych byla nejšťastnější, kdybych Hledačku už v životě neviděla.

Co tedy podnikneme? Já se nevzdám. Ty se nevzdáš. A ta proklatá Hledačka se nevzdá ani za nic!

Neodpověděla jsem. Takhle rychle mě nic nenapadlo.

Chvíli jsem měla v hlavě ticho. Bylo to příjemné. Přála jsem si, aby to ticho vydrželo. Bohužel, klid jsem si mohla vykoupit jen jediným způsobem. Byla jsem ochotná tu cenu zaplatit? A měla jsem ještě vůbec na vybranou?

Melanie se zvolna uklidnila. Než jsem prošla domovními dveřmi a zamkla za sebou zámky, které jsem jindy neužívala – tyhle lidské vynálezy neměly v míru zdejšího světa místo – do myšlenek se jí vkradla zádumčivost.

Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, jak to chodí u vaší rasy. Nevěděla jsem, že to je takhle.

Bereme to velmi vážně, jak sis nejspíš domyslela. Dík za tvůj zájem. Jízlivý podtón v mé myšlence s ní ani nehnul.

Kam jdeme? Z té myšlenky jsem vytušila náznak paniky. Cítila jsem, jak se mi její mysl probírá hlavou doteky hebkými jak péřový štětec a pátrá po něčem, co jsem před ní možná zatajila.

Rozhodla jsem se ušetřit jí práci. *Jedu do Chicaga.*

Panika se rozhořela naplno. Proč?

Za Léčitelem. Nevěřím jí. Než se rozhodnu, chci nejdřív mluvit s ním.

Chvilka ticha a pak otázka.

Než se rozhodneš mě zabít?

Ano, správně.

8. KAPITOLA

Milovaná

„*Ty* se bojíš letět?“ Hledaččin hlas překypoval nedůvěrou, která hraničila až s posměchem. „Osmkrát jsi putovala hlubinami vesmíru a teď se bojíš nasednout na letadlo do Tucsonu ve státě Arizona?“

„Tak za prvé, já se nebojím. Za druhé, při cestách vesmírem jsem si zvlášť neuvědomovala, kde jsem, protože jsem byla v hibernačním tanku. A za třetí, tahle hostitelka trpí v letadle nevolností.“

Hledačka zhnuseně zvedla oči k nebi. „Tak si vezmi léky! Co by sis počala, kdyby se Léčitel Brod nepřestěhoval do Saint Mary’s? To bys až do Chicaga taky jela autem?“

„Ne, ale protože tahle vzdálenost se autem dá urazit pohodlně, hlasuju pro něj. Bude příjemné prohlédnout si tenhle svět trochu víc. Poušť bývá nádherná…“

„Poušť je k smrti nudná.“

„… a já nemám nijak naspěch. Potřebuju si leccos promyslet a ocením chvilku samoty.“ Poslední slovo jsem zdůraznila a věnovala jí významný pohled.

„Stejně nechápu, proč musíš navštívit zrovna starého Léčitele. Schopných Léčitelů máme dost i tady.“

„Ale Léčiteli Brodu věřím. Má s tímhle zkušenosti a já si nejsem jistá, že mám všechny informace, které potřebuju.“ Loupla jsem po ní dalším významným pohledem.

„Nemáš tolik času, aby sis mohla dovolit *nespěchat,* Poutnice. Znám ty příznaky.“

„Odpusť, pokud tvoje informace pokládám za zaujaté. V chování lidí se vyznám natolik, abych poznala manipulaci.“

Zamračila se na mě.

Do pronajatého auta jsem si nakládala pár věcí, které jsem si chtěla vzít s sebou. Měla jsem dost oblečení, abych se na týden obešla bez praní, a základní hygienické potřeby. Moc jsem si toho sice nebrala, ale ještě míň jsem toho nechávala za sebou. Osobního majetku jsem si příliš nenastřádala. I po těch dlouhých měsících jsem v bytečku měla holé stěny, prázdné police. Možná jsem nikdy neměla v úmyslu se tady usadit.

Hledačka stála na chodníku vedle otevřeného kufru auta, a kdykoliv jsem se ocitla v jejím doslechu, bombardovala mě uštěpačnými otázkami a komentáři. Měla jsem aspoň tu jistotu, že je natolik netrpělivá, že za mnou po silnici nepojede. Do Tucsonu se dopraví letadlem, jak k tomu chtěla donutit i mě. Pro mě to byla

obrovská úleva. Představila jsem si, jak se na mě vrhá při každé zastávce, kterou udělám, jak u mě stojí na toaletě na každé benzínce, jak mě podrobuje neúnavnému výslechu, kdykoliv se zastavím na červenou. Až mě z toho zamrazilo v zádech. Pokud by nové tělo znamenalo, že se zbavím Hledačky… no, bylo to velké pokušení.

Zbývala mi ještě jedna možnost. Klidně jsem mohla tento svět zavrhnout jako svůj neúspěch a přesunout se na desátou planetu. Tam bych pracovala, abych na celou věc zapomněla. Ze Země by zbyla jen krátká epizoda v mé jinak neposkvrněné pověsti.

Ale kam bych se vrtla? Na planetu, kterou už znám? Mezi mé nejoblíbenější patřil Zpívající svět, ale byla bych ochotná vyměnit zrak za slepotu? Planeta Květin byla líbezná… Ale životní formy závislé na chlorofylu měly jen nepatrný rozsah emocí. Po tempu života téhle lidské rasy by mi tamní život připadal nesnesitelně pomalý.

Nová planeta? Nedávno skutečně proběhl výzkum na nové planetě; tady na Zemi říkali novým hostitelům Delfíni, třebaže připomínali spíš obří vážky než mořské savce. Vysoce vyvinuté druhy a jistě pohyblivé, ale po mém dlouhém soužití s Mořskými Chaluhami mě představa další vodní planety odpuzovala.

Kdepak, na *téhle* planetě toho bylo ještě tolik, co jsem neprožila! Nic v celém známém vesmíru mě ještě neoslovilo tak silně jako ten stinný zelený parčík v téhle poklidné ulici, nic mě nevábilo tak neodolatelně jako prázdná pouštní obloha, jakou jsem vídala v Melaniiných vzpomínkách.

Melanie mi názor na moji volbu nesdělila. Od okamžiku, kdy jsem se rozhodla setkat se s Hlubokým brodem, svým prvním Léčitelem, v podstatě mlčela. Nebyla jsem si jistá, co ten odstup znamená. Snaží se vypadat míň nebezpečně, jako menší břemeno? Nebo se připravuje na Léčitelův zásah? Na smrt? Nebo se připravuje na souboj se mnou? Chce mě už úplně ovládnout?

Ať už měla v plánu cokoliv, pořád mlčela. Zůstala z ní jen slabounká, číhavá přítomnost vzadu v mé hlavě.

Naposledy jsem vešla do domku a rozhlížela se, zda jsem něco nezapomněla. Byt se zdál prázdný. Zůstal tu jen základní nábytek, který tu zanechal už předchozí nájemník. V kuchyňské lince zbyly stejné talíře, polštáře na posteli, lampy na stole; pokud se nevrátím, příští nájemník nebude mít moc práce s vyklízením.

Když jsem vycházela ze dveří, zazvonil telefon; obrátila jsem se, abych zvedla sluchátko, ale už jsem přístroj nastavila, aby se po prvním zazvonění zapnul záznamník. Věděla jsem, že volající uslyší moje vágní vysvětlení, že po zbytek semestru budu pryč a že moje přednášky jsou zrušeny až do doby, než za mě najdou náhradu. Mimoděk jsem se podívala na budík na televizoru. Byla jen chvilka po osmé. Určitě volal Curt, který si právě přečetl jen nepatrně obsažnější e-mail, který jsem mu poslala včera pozdě večer. Cítila jsem se vůči němu provinile, že jsem nedostála svému závazku, skoro jako bych byla skokan. Možná že tento můj krok, tento útěk, je pouze předzvěstí k mému dalšímu rozhodnutí, k větší hanbě. To pomyšlení mi nebylo příjemné. Najednou jsem ztratila chuť si vyslechnout vzkaz, i když jsem ve skutečnosti neměla příliš naspěch.

Naposledy jsem se rozhlédla po prázdném bytě. Nemělo smysl tu něco nechávat, ani pocit, že jsem tu bydlela ráda. Zmocnila se mě zvláštní představa, že tenhle svět – nejenom Melanie, ale celá tahle planeta – o mě nestojí, i když já sama ho *chci*.

Prostě jsem tady nedokázala zakořenit. Při pomyšlení na kořeny jsem se kysele usmála. Ten pocit byl jen pověrčivý nesmysl.

Nikdy jsem neměla hostitele, který byl pověrčivý. Bylo to zajímavé zjištění. Jako když víte, že vás někdo pozoruje, ale vy jeho nevidíte. Na šíji mi z toho naskočila husí kůže.

Pevně jsem za sebou zavřela dveře, ale zastaralých zámků jsem se ani nedotkla. Nikdo sem nevnikne, dokud se nevrátím nebo dokud byt nedostane nový nájemník.

Hledačce jsem nevěnovala ani pohled a nasedla jsem do auta. Nebyla jsem zkušená řidička, stejně jako Melanie, takže mě to trochu znervózňovalo. Byla jsem si však jistá, že si rychle zvyknu.

„Počkám na tebe v Tucsonu," připomněla mi Hledačka, opřená o postranní okénko, zatímco jsem startovala.

„O tom nepochybuju," broukla jsem.

Našla jsem tlačítko, které ovládalo boční okna. Ťukla jsem do něj a Hledačka uskočila.

„Možná…," vykřikla tak hlasitě, abych ji slyšela přes hluk motoru a zavřená okna, „možná to zkusím jako ty. Možná tě uvidím na cestě!"

S úsměvem jsem pokrčila rameny.

Řekla to pouze proto, aby mě naštvala. Snažila jsem se, aby to na mě nepoznala. Soustředila jsem se na cestu před sebou a opatrně jsem se odlepila od obrubníku.

Bylo snadné najít výpadovku a potom sledovat ukazatele vedoucí ze San Diega. Po chvíli směrovky zmizely, protože nehrozilo, že špatně odbočím. Za osm hodin budu v Tucsonu. Uvítala bych, kdyby to trvalo déle. Taky bych cestou mohla přespat v nějakém městečku. Pokud bych si mohla být jistá, že Hledačka už odletěla a netrpělivě čeká, místo aby mě sledovala, pak by ta pauza mohla setkání příjemně pozdržet.

Zadívala jsem se do zpětného zrcátka a zjišťovala, jestli mě někdo nesleduje. Jela jsem pomaleji než ostatní řidiči, protože jsem po svém cíli nijak neprahla, a ostatní auta mě plynule míjela. V žádném z nich jsem nezahlédla známou tvář. Nesmím se nechat otrávit tou výhrůžkou, co na mě zkusila Hledačka; neměla povahu na tohle šnečí cestování. Ale přesto… Nepřestávala jsem ji vyhlížet.

Už jsem byla na západě u oceánu, zajela si na sever a jih podél pěkného kalifornského pobřeží, ale dál na východ jsem se ještě nedostala. Civilizace zůstala brzy za námi a zanedlouho mě obklopily pusté hory a skály jako předzvěst nedozírné pouště.

Líbilo se mi, že jsem tak daleko od civilizace, a právě to mě zneklidnilo. Samota by mi neměla připadat tak vítaná. Duše byly společenské. Žili jsme a pracovali a vyzrávali v harmonii. Všichni jsme byli stejní: mírumilovní, přátelští, čestní. Proč se cítím líp bez své rasy? Přičinila se o to Melanie?

Zapátrala jsem po ní, ale byla vzdálená, snila až vzadu v mé hlavě.

Tohle byl nejlepší stav, jaký jsem zažila od chvíle, kdy se najednou rozpovídala.

Cesta ubíhala rychle. Temné rozeklané skály se s monotónní pravidelností střídaly s prašnými pláněmi, porostlými nízkým křovím. Uvědomila jsem si, že jedu rychleji, než jsem měla v plánu. Roztržitě jsem se podivila, proč poušť v Melaniiných vzpomínkách je mnohem barevnější a lákavější. Zkusila jsem svou mysl spojit s tou její, abych zjistila, co je na téhle pustině tak výjimečného.

Ale ona neviděla vyschlou a mrtvou krajinu kolem nás. Snila o jiné poušti, s rudými kaňony, o kouzelném místě. Nesnažila se mě vypudit, vlastně jako by si mou

přítomnost vůbec neuvědomila. Opět jsem se zeptala, co znamená ta její odtažitost. Nevycítila jsem ani náznak útočnosti. Spíš jako by se připravovala na konec.

Přebývala v šťastnějším místě své paměti, jako kdyby se loučila. Nikdy předtím nedovolila, abych se tam podívala i já.

Stál tam srub, důvtipné stavení zastrčené do díry v rudém pískovci, nebezpečně blízko čáře přílivu. Bylo to tak daleko od cest i stezek, že to nedávalo smysl. Drsné místo bez vymožeností moderní techniky. Vzpomněla si, jak se smála u umývadla, do kterého si vodu museli pumpovat přímo ze země.

„Je to lepší než vodovod," vysvětluje Jared se svraštělým obočím. Můj smích mu zřejmě dělá starosti. Má snad strach, že se mi to nelíbí? „Aspoň se nedá vystopovat, že tu žijeme."

„Moc se mi to líbí," svěřím se tiše. „Je to jako v nějakém starém filmu. Dokonalé."

Úsměv, který nikdy neopouští jeho tvář – usmívá se dokonce i ze spaní – se ještě rozšíří. „Ale ve filmech se nemluví o těch horších stránkách života. Pojď, ukážu ti, kde tu je latrína."

V úzkém kaňonu se rozléhá smích Jamieho, který před námi utíká. Teď už od rána do večera jen poskakuje, ten hubený klučík s dotemna opálenou pokožkou. Vůbec jsem si neuvědomila, jakou tíhu vzpírají ta úzká ramínka. V Jaredově společnosti je doslova rozjařený. Úzkostný výraz zmizel a vystřídal ho smích. Oba jsme byli houževnatější, než jsem myslela původně.

„Kdo ten srub postavil?"

„Můj otec a starší bratři. I já jsem trochu pomáhal, nebo spíš překážel. Můj táta rád utíkal před světem. Na konvence nikdy moc nedbal. Bylo mu jedno, komu *patří* zdejší půda, kašlal na povolení a podobné podružnosti!" Jared v smíchu zvrátí hlavu dozadu. Slunce mu tančí ve vlasech. „Tohle místo úředně neexistuje. To je skvělé, nemyslíš?" Mimoděk mě vezme za ruku.

Tam, kde se mě dotkne, mi kůže doslova hoří. Je to fantastický pocit, ale současně se mi v hrudi rozlije bolestná touha.

Takhle se mě dotýká ustavičně, jako by se potřeboval ujistit, že tam skutečně jsem. Copak si neuvědomuje, co to se mnou dělá, ten pouhý dotek jeho dlaně v mé? Copak se mu pulz v žilách taky nezrychlí? Nebo je prostě jen šťastný, že už není sám?

Jdeme pod topoly a on pohupuje našimi propletenými pažemi pod sytou zelení, která se mi rozpíjí před očima. Je tady šťastný, šťastnější než kdekoliv jinde. A já jsem taky šťastná, i když si na ten pocit teprve zvykám.

Od té první noci, kdy jsem se při pohledu na jeho jizvu rozkřičela, mě už nepolíbil. Vážně už o polibek nestojí? Mám mu dát pusu sama? Ale co když se mu to nebude líbit?

S úsměvem ke mně shlédne a vrásky kolem očí se mu seběhnou do vějířků. Zajímalo by mě, zda je skutečně tak hezký, jak mi připadá, nebo jestli je zkrátka jen poslední člověk, který na celém světě zbývá kromě mě a Jamieho.

Ne, to asi ne. Opravdu je krásný.

„Na co myslíš, Mel?“ zeptá se. „Zdá se, že ti hlavou vrtá něco moc důležitého.“ Zasměje se.

Pokrčím rameny. Uvnitř se celá chvěju. „Je tu krásně.“

Rozhlédne se kolem sebe. „To ano, ale domov je přece vždycky krásný.“

„Domov,“ zopakuju tiše. „Domov.“

„I tvůj domov, jestli chceš.“

„To chci.“ Zdá se mi, že každý kilometr, který jsem v minulých třech letech ušla, mířil právě sem. Nechci odtud nikdy odejít, ale vím, že budu muset. Jídlo neroste na stromech. A dokonce ne ani v poušti.

Tiskne mi ruku a srdce mi zabubnuje o žebra. Je skoro jako bolest, tahle slast.

Pak rozmazané blesky a barvy, jak Melanie přeskočila ve vzpomínkách dopředu, myšlenky jí protančily horkým dnem až k hodině, kdy slunce zapadlo za rudé stěny kaňonů. Pokračovala jsem v jízdě, skoro zhypnotizovaná nekonečnou silnicí, která se táhla přede mnou, lemovaná až do oblbnutí stejnými holými keři.

Nakouknu do jedné úzké ložničky. Velká matrace na podlaze sahá skoro od hrubé kamenné stěny k té protější.

Pohled na Jamieho, spícího na opravdové posteli a s hlavou na měkkém polštáři, mě naplňuje hlubokou, sytou radostí. Hubené ruce a nohy má rozhozené, takže pro mě na spaní nezbývá moc místa. Ve skutečnosti je mnohem větší, než jak ho v duchu vidím já. Bude mu deset – co nevidět už nebude dítě. Až na to, že pro mě zůstane dítětem navždycky.

Jamie pravidelně oddechuje z tvrdého spánku. V jeho snu není nic děsivého, aspoň prozatím.

Zavřu tiše dveře a vrátím se k malé pohovce, kde čeká Jared.

„Děkuju,“ zašeptám, i když vím, že v téhle chvíli by Jamieho neprobudil ani křik. „Cítím se hrozně. Ta pohovka je pro tebe hrozně krátká. Možná by sis měl lehnout k Jamiemu.“

Jared se usměje. „Mel, jsi jen o pár centimetrů menší než já. Aspoň jednou se vyspi pohodlně. Až příště vyrazím do civilizace, zkusím ukrást lůžko nebo něco vhodného ke spaní.“

Nezamlouvá se mi to, a to hned z mnoha důvodů. Odejde brzy? A vezme s sebou i nás? A považuje tohle rozdělení lůžek za trvalou věc?

Obejme mě paží kolem ramen a přitiskne mě k sobě. Přitulím se blíž, třebaže z jeho tepla mě opět bolí u srdce.

„Proč se mračíš?“ ptá se.

„Kdy odjedeš…, kdy budeme *muset* odjet?“

Pokrčí rameny. „Cestou jsme ukořistili dost zásob, abychom pár měsíců vydrželi. Pokud chceš zůstat nějakou dobu na jednom místě, můžu občas vyjet jen na krátkou výpravu. Určitě už jsi z toho věčného utíkání unavená.“

„Ano, to jsem,“ přisvědčím a zhluboka se nadechnu, abych sebrala odvahu. „Ale pokud pojedeš ty, tak já taky.“

Přitiskne mě k sobě trochu pevněji. „Přiznám se, že budu radši. Představa, že bych tě musel opustit…“ Tiše se zasměje. „Zní šíleně, když přiznám, že bych radši umřel? Je to moc dramatické?“

„Ne, vím, jak to myslíš.“

Určitě to cítí stejně jako já. Těžko by říkal podobné věci, kdyby ve mně viděl jen dalšího člověka, a ne ženu?

Uvědomím si, že to je poprvé, co jsme spolu od chvíle, kdy jsme se tu první noc potkali; poprvé, kdy mezi námi a spícím Jamiem můžeme zavřít dveře. Spoustu nocí jsme proseděli vzhůru, šeptem si povídali, vykládali si svoje příběhy, ty šťastné i ty děsivé, a mně vždycky v klíně ležela Jamieho hlava. Obyčejné zavřené dveře, a dokázaly mi zrychlit dech.

„Nemyslím, že musíš shánět další lůžko; ještě ne.“

Cítím na sobě jeho tázavé oči, ale nedokážu mu ten pohled oplatit. Zastydím se, moc pozdě. Už je to venku.

„Zůstaneme tady tak dlouho, dokud nám vystačí zásoby, neboj se. Už jsem spal na horších místech, než je tahle pohovka.“

„Ale tak to nemyslím,“ mumlám pořád se sklopenýma očima.

„V posteli budeš spát ty, Mel. Žádné smlouvání neberu.“

„Ale tak to taky nemyslím.“ Skoro to není slyšet. „Chci říct, že pohovka je pro Jamieho dost velká. Ještě dlouho z ní nevyroste. A já bych mohla spát v posteli… s tebou.“

Chvíli je ticho. Ráda bych zvedla hlavu, abych zjistila, jak se tváří, ale na to se moc stydím. Co když se mu ta představa hnusí? Přežila bych to vůbec? Donutí mě odejít?

Hřejivými mozolnatými prsty mi pozvedne bradu. Když se střetneme očima, píchne mě u srdce.

„Mel, já…“ Pro jednou se neusmívá.

Snažím se uhnout pohledem, ale drží mě za bradu, abych se nemohla odvrátit. Copak necítí ten oheň mezi našimi těly? Nebo to jde jenom ze mě? Ale jak by to bylo možné? Jako bychom mezi sebou uvěznili slunce, vylisované jako květ mezi stránkami tlusté knihy. Cítí to Jared taky tak? Nebo mu to je nepříjemné?

Po chvilce je to on, kdo uhne pohledem, ale bradu mi pořád nepouští. „Tohle mi ale nedlužíš, Melanie. Nedlužíš mi vůbec nic.“

Křečovitě polknu. „Ale já neříkám… nemyslela jsem, že k tobě mám nějakou povinnost. A ty ke mně taky ne. Zapomeň, že jsem něco řekla.“

„To těžko, Mel.“

Povzdechne si a já mám chuť se hanbou propadnout. Zatoužím nechat si od vetřelců vymazat celou paměť, jen abych zapomněla na tyhle dvě ponižující minuty.

Jared se zhluboka nadechne a se zaťatými zuby civí do podlahy. „Mel, takhle to být nemusí. Jen proto, že jsme spolu, že jsme poslední muž a žena na Zemi…“ Ztěžka hledá slova, což jsem u něho ještě nezažila. „Neznamená to, že musíš dělat něco, co sama nechceš. Nejsem typ muže, který automaticky… Nemusíš…“

Tváří se tak rozrušeně, tak vážně, že začnu mluvit, í když předem vím, že to je chyba. „Tak jsem to nemyslela,“ mumlám. „Nešlo o žádné ‚musím‘ ani nevěřím, že jsi takový typ. To ani náhodou. To jenom že…“

Jenom že ho miluju. Zaskřípu zuby, abych se nezostudila ještě víc. Měla jsem si radši ukousnout jazyk, než jsem všechno tak hloupě pokazila.

„Jenom že…?“ naléhá.

Zkusím zavrtět hlavou, ale pořád mi prsty pevně svírá bradu.

„Mel?“

Vytrhnu se mu a zuřivě vrtím hlavou.

Nakloní se blíž ke mně a náhle se mu změní výraz. Z obličeje mu vyčtu otázku, které úplně nerozumím, ale přesto se ze mě rázem vytratí pocit odmítnutí, který mi do očí vháněl palčivé slzy.

„Mluv se mnou. Prosím,“ zamumlá a jeho dech mi ovane tvář; na několik vteřin nedokážu myslet na nic jiného.

A pod jeho pohledem zapomenu, že se cítím zahanbeně a že jsem mu už v životě nechtěla říct ani slovo.

„Kdybych se měla vybrat někoho, abych s ním uvízla na vylidněné planetě, byl bys to ty,“ šeptám. Slunce mezi námi pálí pořád víc. „Chci s tebou zůstat navždycky. A ne jenom… ne, abychom si spolu povídali. Když se mě dotýkáš…“ Odvážím se prsty jemně přejet po teplé kůži Jaredovy paže; jako by mi z konečků tryskaly plameny. Přitiskne mě k sobě úžeji. Taky ten oheň cítí? „Rád bych, abys mluvila dál.“ Chtěla bych se vyjádřit přesněji, ale nenacházím slova. Nevadí. Stačí ta hrůza, ke které jsem se už přiznala. „Jestli necítíš totéž co já, pochopím to. Pro tebe je to možná jinak. Ale to nevadí.“ Lži.

„Ale Mel,“ vydechne mi do ucha a přitáhne si můj obličej blíž.

A další plameny číhají v jeho rtech, zběsilejší než ty předchozí, spalující. Nevím, co dělám, ale asi na tom nezáleží. Rukama se mi boří do vlasů a srdce mi div nevybuchne. Nemůžu dýchat. *Nechci* dýchat.

Ale pak mi rty sklouzne k uchu a přidrží můj obličej oběma rukama, když se je snažím znovu najít.

„Byl to zázrak – víc než zázrak – že jsem tě našel, Melanie. A kdyby mi právě teď dali na vybranou, jestli chci zpátky svět, nebo jestli chci tebe, nevzdal bych se tě. Ani kdybych tím zachránil pět miliard lidí.“

„To není správné.“

„Úplně nesprávné, ale je to tak.“

„Jarede,“ vydechnu. Opět zkusím ulovit jeho rty, ale odtáhne se, jako by chtěl něco říct. Copak tady se dá ještě něco dodat?

„Ale…“

„Ale?“ Tady ještě existuje nějaké *ale?* Jak po tomhle ohni může to *ale* vůbec vyslovit?

„Ale je ti sedmnáct, Melanie. Mně je šestadvacet.“

„A co na tom záleží?“

Neodpoví. Dlaněmi mi zlehýnka přejíždí po pažích, vykresluje tam ohnivou stezičku.

„To si ze mě utahuješ.“ Odtáhnu se, abych mu viděla do obličeje. „Už máme za sebou konec světa, a ty si děláš starosti kvůli *konvencím?*“

Hlasitě polkne. „Většina konvencí vznikla z dobrého důvodu, Mel. Měl bych z toho mizerný pocit, jako kdybych zneužil situace. Jsi hrozně mladá.“

„Na světě už mladí vůbec neexistujou. Každý, kdo přežil takhle dlouho, je prastarý.“

Jeden koutek úst mu povyjede v úsměvu. „Nejspíš máš pravdu. Ale tohle vážně nemusíme uspěchat.“

„A na co máme čekat?“

Dlouho váhá a přemýšlí.

„No, tak třeba, musíme vzít v úvahu jisté… praktické věci.“

Napadne mě, že třeba jen odvádí řeč jinam, snaží se získat čas. Povytáhnu obočí. Připadá mi k nevíře, že rozhovor se stočil tímhle směrem. Pokud o mě vážně stojí, tak tyhle řeči jsou nesmysl.

„Pochop,“ vysvětluje váhavě. Mám dojem, že pod temně zlatým opálením se červená. „Když jsem do srubu dělal zásoby, nepočítal jsem s… hosty. Chci říct, že…“ Zbytek věty doslova vychrlí. „Kondomy bylo to poslední, nač jsem tenkrát pomyslel.“

Cítím, jak vraštím čelo. „Aha.“

Náhle není po úsměvu ani stopy, na vteřinku se mu tváří mihne záblesk hněvu. Nikdy předtím mě nenapadlo, že může vypadat tak nebezpečně. „Tohle není svět, do kterého bych chtěl přivést svoje dítě!“

Pochopím, jak to myslí, a já sama se zhrozím představy drobounkého nevinného dítěte, které otevře oči právě tady. Je dost zlé sledovat Jamieho oči a vědět, co mu život přinese, i kdyby všechno dopadlo co nejlépe.

Jared se náhle změní na starého Jareda. Kolem očí mu vyskočí vějířky vrásek. „Kromě toho, máme spoustu času to… vyřešit.“ Jasně, už zase hraje o čas. „Uvědomila sis vůbec, že jsme zatím spolu strávili jen strašně málo času? Vždyť jsme se navzájem našli teprve před čtyřmi týdny!“

To mě uzemní. „Vyloučeno.“

„Dvacet devět dní. Počítám to.“

Zkusím se rozpomenout. Nesmysl, že Jared nám život změnil teprve před dvaceti devíti dny? Měla jsem pocit, že já a Jamie jsme s Jaredem nejméně tak dlouho, jako jsme byli sami. Určitě dva nebo tři roky.

„Máme před sebou spoustu času,“ nepřestává mě konejšit Jared.

Náhle nemůžu promluvit, protože se v zlověstné předtuše málem zalknu návalem paniky. Ustaranýma očima sleduje změny v mém obličeji.

„To nemůžeš vědět.“ Zoufalství, které polevilo po našem setkání, mě švihne jako bič. „Nemůžeš přece vědět, kolik času ti zbývá. Nevíš, jestli máme čas měřit na měsíce nebo dny nebo hodiny.“

Láskyplně se rozesměje a rty mi vtiskne na hebké místečko, kde se mi stýká obočí. „Žádné starosti, Mel. Zázraky takhle nekončívají. Nikdy tě neztratím. Nikdy nedovolím, aby ses ode mě vzdálila.“

Přivedla mě zpět do přítomnosti – k té tenké stužce dálnice vinoucí se arizonskou pustinou, rozpálenou vražedným poledním sluncem – i když já sama o to nestála. Civěla jsem před sebe na prázdnou krajinu a uvnitř sebe cítila další prázdno.

V hlavě mi tiše povzdechla její myšlenka: *Nemůžeš přece vědět, kolik ti zbývá.*

V pláči mi tekly slzy, které patřily nám oběma.

9. KAPITOLA

Objev

Rychle jsem projela křižovatkou I-10, zatímco za zády mi zapadalo slunce. Neviděla jsem o moc víc než žluté a bílé čáry na chodníku a tu a tam velkou zelenou značku, která mě vedla dál na východ. Teď už jsem měla naspěch.

Nebyla jsem si však jistá, *proč* vlastně spěchám. Asi bych tomu všemu unikla. Bolesti, smutku, trýznivému stesku po ztracené a marné lásce. Znamená to, že chci uniknout z tohohle těla? Jiná odpověď mě nenapadla. Dál jsem chtěla položit Léčiteli všechny svoje otázky, ale cítila jsem, že už je rozhodnuto. *Skokan. Dezertér*. Opakovala jsem si v duchu obě slova a snažila se na ně navyknout.

Kdybych tak věděla, jak zamezit, aby Melanie skončila v Hledaččiných rukou! Ale bylo by to velmi obtížné. Ne, bylo by to neproveditelné.

Ale chtěla jsem to zkusit.

Slíbila jsem jí to, ale ona neposlouchala. Ještě pořád snila. Už to vzdává, pomyslela jsem si. Už je moc pozdě, než aby ji nějaká pomoc dokázala zachránit.

Snažila jsem se uniknout rudým kaňonům v její hlavě, ale zase jsem tam byla, s ní. I když jsem se sebevíc snažila vnímat jen auta svištící vedle mě, letadlo klouzající směrem k letišti, hrst jemných mráčků nad hlavou, nedokázala jsem se úplně vytrhnout z jejích snů. Zapamatovala jsem si Jaredův obličej z tisíce různých úhlů. Sledovala jsem Jamieho, jak náhle začal prudce táhnout do výšky, jenom kost a kůže. Náruč mi bolestně prahla po obou z nich – ne, ten pocit byl pronikavější než bolest, byl ostrý jak břitva, krutý. Nesnesitelný. Musela jsem se toho zbavit.

Po úzké výpadovce se dvěma pruhy jsem jela skoro poslepu. Poušť byla snad ještě jednotvárnější a mrtvější než dřív. Plošší, bezbarvější. Do Tucsonu se dostanu dávno před večeří. Večeře. Dnes jsem ještě nejedla, a sotva jsem si to uvědomila, zakručelo mi v žaludku.

Hledačka tam už bude na mě čekat. Žaludek se mi zvedl, hlad na okamžik vystřídala nevolnost. Automaticky jsem zvedla nohu z plynu.

Mrkla jsem na mapu ležící na sedadle spolujezdce. Co nevidět dorazím do malé vesnice Picacho Peak, kde je i benzinka. Třeba bych se tam mohla zastavit na něco k snědku. Setkání s Hledačkou bych tak oddálila o pár drahocenných chvil.

Zrovna když jsem v duchu přečetla ten neznámý název – Picacho Peak – Melanie podivně, přitlumeně zareagovala. Byla tu snad někdy? Zapátrala jsem v paměti po výjevu či pachu, který by se k tomu místu pojil, ale nenašla jsem nic. Picacho Peak. A opět – osten zájmu, který Melanie rychle skryla. Co pro ni znamenala ta dvě slova? Stáhla se do vzdálených vzpomínek, vyhýbala se mi.

Tím ve mně probudila zvědavost. Trochu jsem zrychlila, protože jsem se nemohla dočkat, zda mi pohled na to místo přece jenom něco nepřipomene.

V dálce se začal rýsovat osamělý horský vrcholek – ne nijak mohutný, jen vyvýšený nad okolní nízkou vrchovinu. Měl neobvyklý, nápadný tvar. Melanie se dívala, jak se zvětšuje, a předstírala lhostejnost.

Proč se ale tvářila, že jí je to jedno, když to nebyla pravda? Zneklidnila mě síla, s jakou mi zabránila to zjistit. Ta stará prázdná stěna byla neproniknutelná, zdála se tlustší než jindy, i když jsem věřila ještě před okamžikem, že už je skoro pryč.

Snažila jsem se ji nebrat na vědomí, nechtěla jsem na to myslet – na to, že je pořád silnější. Radši jsem sledovala ten horský štít, jeho tvar na bledé žhavé obloze. Kdovíproč mi byl povědomý, poznávala jsem ho, i když jsem si byla jistá, že ani jedna z nás tady předtím nebyla.

A skoro jako by chtěla odpoutat mou pozornost, Melanie mě zaskočila prudkou, živou vzpomínkou na Jareda.

Třesu se v bundě a napínám zrak, jak se snažím spatřit kalnou sluneční zář v hustých korunách ježatých stromů. Připomenu si, že není taková zima, jak se mi zdá. Jen moje tělo na to není navyklé.

Ruce, jež se mi náhle položí na ramena, mě nevylekají, i když se v tomhle neznámém místě bojím a jeho tiché kroky jsem přeslechla. Ale ta tíha je důvěrně známá.

„Připlížit se k tobě je snadné.“

Dokonce i teď má v hlase úsměv.

„Viděla jsem tě dřív, než jsi udělal první krok,“ namítnu bez ohlédnutí. „Vzadu na hlavě mám další oči.“

Hřejivé prsty mě pohladí od spánku po bradu a nechávají za sebou ohnivou stezičku.

„Tady v úkrytu stromů vypadáš jako lesní víla,“ šeptne mi do ucha. „Jsi tak krásná, že prostě musíš být z pohádek.“

„Tak to bychom měli kolem srubu zasadit víc stromů.“

Zasměje se a já při tom zvuku zavřu oči a rty se mi roztáhnou do úsměvu.

„To je zbytečné,“ namítne. „Vypadáš tak pořád.“

„Řekl poslední muž na Zemi poslední ženě na Zemi v předvečer jejich rozloučení.“

Úsměv mě opustí, než dokončím větu. Dnešek není na úsměvy dělaný.

Povzdechne si. V chladu lesního vzduchu mě na tváři zahřeje jeho dech.

„Tohle by se Jamiemu nelíbilo.“

„Jamie je pořád ještě kluk. Prosím, prosím, zajisti mu bezpečí.“

„Uzavřeme dohodu,“ nabídne Jared. „Ty budeš dbát *na vlastní bezpečí* a já se budu snažit ze všech sil. Jinak dohoda nebude.“

Je to pouhý žert, ale neberu ho na lehkou váhu. Jakmile se rozejdeme, přestanou existovat všechny záruky. „Ať se stane, co chce,“ trvám na svém.

„Nestane se nic. Nedělej si starosti.“ Ta slova jsou téměř bez významu. Plýtvání energií. Ale stačí mi aspoň slyšet hlas, bez ohledu na to, co říká.

„Dobře.“

Otočí mě obličejem k sobě a já se mu hlavou opřu o prsa. Voní jako nic jiného na světě, je to stejně jedinečné jako vůně jalovců v pouštním dešti.

„My jeden druhého neztratíme," slibuje. „Vždycky si tě zase najdu." Jared už je takový, nevydrží se chovat úplně vážně ani na vteřinku. „I kdyby ses mi schovávala sebelíp. Pokud jde o hru na schovávanou, jsem k nezastavení."

„A budeš aspoň počítat do deseti?"

„Jo, a nekoukat."

„Tak hrajeme!" zamumlám, abych zamaskovala fakt, že mám hrdlo sevřené slzami.

„Jen se neboj. Budeš v pohodě. Jsi silná, jsi rychlá a jsi chytrá." Snaží se přesvědčit i sebe.

Proč ho vůbec opouštím? Vždyť je nepravděpodobné, že Sharon je pořád ještě člověk.

Ale když jsem ve zpravodajství zahlédla Sharonin obličej, byla jsem si tak jistá!

Byla to jen reportáž, jedna z tisíce. Jako obvykle, když jsme se cítili osaměle, nechali jsme běžet televizor, zatímco jsme uklízeli spíž nebo lednici. Hlavně kvůli předpovědi počasí; reportáže o věčné dokonalosti, co ti parazité vydávali za zprávy, byly ztělesněná nuda. A já si nejdřív všimla těch vlasů – záblesk temné, skoro narůžověle zrzavé hřívy, kterou jsem zatím viděla jen u jediné osoby.

Ještě teď si dokážu vybavit výraz v jejím obličeji, když koutkem oka mrkla do kamery. Ten pohled říkal: *Snažím se být neviditelná; nevidíte mě.* Nešla však dost pomalu, až moc se nutila k přirozenému tempu. Zoufale se snažila splynout.

Tak by se nechoval žádný zloděj těla.

Ale co to Sharon dělá, že jako člověk chodí po tak velkém městě, jako je Chicago? A jsou tam ještě další? Vlastně neexistovala jiná možnost, než ji najít. Existuje-li naděje na jejich nalezení, pak je prostě musíme najít.

A budu muset jít sama, protože Sharon uteče před každým kromě mě – no, utíkat bude i přede mnou, ale možná se zastaví aspoň na tu chvilku, abych jí to stihla vysvětlit. Jsem si jistá, že znám její úkryt.

„A ty?" zeptám se chraptivě. Nevím, jestli to hrozící loučení vůbec přežiju. „Budeš v bezpečí?"

„Ani nebe, ani peklo mě od tebe neoddělí, Melanie."

Nenechala mě popadnout dech ani si otřít nové slzy, ihned mě strhla do další vzpomínky.

Jamie se mi tulí do podpaží, ale už se tam nevejde tak dobře jako dřív. Musí se schoulit, dlouhé, vytáhlé končetiny mu trčí do všech stran. Na pažích mu začínají rašit šlachovité, tvrdé svaly, ale v tuhle chvíli je dítě, rozklepané, skoro jako by se schovával. Jared nakládá věci do auta. Kdyby byl tady, Jamie by nedal strach vůbec najevo. Jamie touží být statečný, být jako Jared.

„Moc se bojím," šeptá.

Dám mu pusu do černočerných vlasů. Dokonce i tady, mezi špičatými pryskyřnatými stromy mu voní po prachu a slunci. Mám pocit, že Jamie tvoří součást mě samé, že oddělit nás je jako přervat kůži, kterou jsme k sobě srostlí.

„S Jaredem budeš v pohodě.“ Musím mluvit statečně, ať to tak cítím, nebo ne.

„Já vím. Bojím se o *tebe.* Bojím se, že se nevrátíš. Jako tatínek.“

Ach. Když se tatínek nevrátil – ačkoliv jeho tělo se nakonec pokusilo zavést hledače až k nám – byla to ta nejstrašnější hrůza a strach a bolest, jaké jsem kdy prožila. Co když to Jamiemu tentokrát udělám já?

„Vrátím se. Vždycky se vracím.“

„Bojím se,“ opakuje pořád.

Musím být statečná.

„Přísahám, že všechno bude v pořádku. Vrátím se. Moje slovo. A ty víš, že slib dodržím, Jamie. Tebe nikdy nezklamu.“

Zvolna se přestává třást. Věří mi. Důvěřuje mi.

A další:

Slyším je o patro níž. Najdou mě za pár minut nebo vteřin. Na cár špinavých novin nadrápu vzkaz. Slova jsou skoro nečitelná, ale pokud je najde, porozumí jim.

Ne dost rychlá. Miluju tě, miluju Jamieho. Nechoďte domů.

Nejenom že jim zlomím srdce, ale připravím je i o jejich útočiště. Představím si náš malý domek v kaňonu opuštěný, takhle už zůstane navždy. Nebo když ne opuštěný, tak jako hrob. Vidím své tělo, jak k němu vede Hledače. V tváři mám úsměv, když je tam dopadneme…

„Tak dost!“ vykřikla jsem, tělo zaťaté před švihnutím bolesti. „Dost! Dosáhla jsi svého! Teď bez nich nedokážu žít ani já. Máš radost? Protože nemám moc na vybranou, co? Jen jednu možnost – zbavit se tě. *Chceš* mít v sobě Hledačku? Brrr!“ Při té představě jsem se otřásla hnusem, jako bych to byla já, v kom bude sídlit.

Existuje ještě další možnost, pomyslela si Melanie mírně.

„Vážně?“ ušklíbnu se jízlivě. „Tak se s ní předveď.“

Koukni a uvidíš.

Ještě pořád jsem zírala na horský vrchol. Dominoval okolní krajině, náhlý gejzír kamene obklopený plochou pustinou. Po její pobídce jsem sklouzla očima po obrysu hory, po nerovném dvojitém hřebeni.

Pomalý hrubý oblouk, prudký zlom k severu, další otočka opačným směrem, pak zpátky k severu delší linie a prudký propad na jih, dole změkčený do další mělké křivky.

Ne na sever a na jih, jak jsem vždycky viděla ve zlomcích jejích vzpomínek; bylo to nahoru a dolů.

Silueta horského štítu.

Linie, která vedla k Jaredovi a Jamiemu. Tohle byla ta první křivka, výchozí bod.

Mohla bych je najít.

Mohli bychom je najít, opravila mě. *Neznáš celou trasu. Stejně jako u srubu, ani tady jsem ti neprozradila všechno.*

„Nerozumím. Kam to vede? *Jak* nás může vést hora?“ Tep se mi rozbouřil, když jsem si představila: Jared je blízko. Jamie, na dosah.

Ukázala mi odpověď.

„Jsou to jen čáry. A strýček Jeb je jenom starý šílenec. Magor, jako celá tátova rodina.“ Snažím se Jaredovi vyrvat knihu z ruky, ale on si toho vůbec nevšímá.

„Magor, jako Sharonina matka?“ opáčí a přitom nepřestává studovat čáry černou propisovačkou, které hyzdí zadní desku starého fotoalba. Je to jedna z věcí, které se během našich nekonečných útěků neztratily. Dokonce i to graffiti, které nám zbylo po poslední návštěvě bláznivého strýčka Jeba, má teď sentimentální hodnotu.

„Přesně.“ Pokud je Sharon pořád naživu, pak jen díky tomu, že její maminka, šílená teta Maggie, dokázala šíleného strýčka Jeba nechat při maratonu Šílených sourozenců Stryderových až na konci závodního pole. Mého tatínka to rodinné šílenství Stryderových poznamenalo jen nepatrně – neměl na dvoře tajný bunkr, nic na ten způsob. Ti ostatní, jeho sestra a bratři, oddaně vyznávali víru ve všeobecné spiknutí. Strýček Guy zemřel dřív, než ostatní lidé během invaze zmizeli; zahynul při tak obyčejné autonehodě, že dokonce i Maggie s Jebem měli co dělat, aby z toho udělali intriku.

Můj tatínek o nich vždycky láskyplně mluvil jako o *Popletech.* „Mám dojem, že je načase navštívit Poplety!“ oznámil vždycky tatínek a maminka zasténala, což byl hlavní důvod, proč k takovým oznámením docházelo jen zřídka.

Při jedné z těch vzácných návštěv v Chicagu mě Sharon zatáhla do tajného bunkru své matky. Načapali nás – ta ženská měla na každém kroku nastražené pasti. Sharon dostala děsně vynadáno. I když jsem odpřisáhla, že to udržím v tajnosti, stejně jsem měla podezření, že teta Maggie si možná vybudovala novou svatyni.

Dodnes si však pamatuju, kde je ta první. Představuju si Sharon, jak v ní vede život Anne Frankové v srdci nepřátelského velkoměsta. Musím ji najít a odvést k sobě domů.

Jared mě vytrhne ze vzpomínek. „Blázni jsou přesně ten typ lidí, co přežije. Lidé, co vidí Velkého bratra i tam, kde není. Lidé, kteří podezírají celé lidstvo ještě dřív, než se to lidstvo stane nebezpečným. Lidé s připravenými bunkry,“ zasměje se Jared a nepřestává studovat linie čar. A pak mu hlas ztěžkne. „Lidé, jako *můj* otec a bratři. Kdyby se schovali místo toho, aby bojovali… No, ještě dnes by tu byli s námi.“

Slyším jeho bolest, něžně řeknu: „Jistě, s tou teorií souhlasím. Ale tyhle čáry neznamenají *nic*.“

„Pověz mi znovu, co říkal, když je kreslil.“

Povzdechnu si. „Hádali se – strýček Jeb a můj tatínek. Strýček Jeb se ho snažil přesvědčit, že něco není správné, tvrdil mu, že nemůže věřit všem. Tatínek se tomu jen smál. Jeb popadl album z odkládacího stolku a začal… skoro *vyrývat* čáry tužkou do zadních desek. Tatínek se zlobil, že maminka bude vyvádět. Jeb řekl: ‚Lindina matka vás všechny zve na návštěvu, slyšíš? Trochu divné, takhle zčistajasna, nemyslíš? A je rozhozená z toho, že přijela jen Linda? Popravdě, Treve, až se Linda vrátí, podle mě jí toho nebude moc vadit. Jo, možná to bude předstírat, ale sám poznáš ten rozdíl.‘ Tenkrát mi to nedávalo smysl, ale tatínka to hrozně naštvalo. Vykázal strýčka Jeba z domu. Ten nejdřív nechtěl vůbec odejít, pořád nás varoval, ať nečekáme, až bude příliš pozdě. Chytil mě za rameno a přitáhl mě k sobě.

‚Nedopusť, aby tě dostalo, zlatíčko,‘ pošeptal mi. ‚Drž se těch čar. Začni na začátku a jdi po nich. Strýček Jeb pro tebe připravil bezpečný úkryt.‘ Ale pak už ho tatínek vyšoupl ze dveří.“

Jared zamyšleně přikyvuje a nepřestává studovat náčrtek. „Ten začátek… ten začátek… Musí to mít nějaký význam.“

„Vážně? Je to jen čmáranice, Jarede. Není to jako mapa – ty čáry se dokonce nikde ani neprotínají.“

„Ale ta první, víš… připadá mi povědomá. Přísahal bych, že už jsem to někde viděl.“

Zase si povzdechnu. „Možná to prozradil tetě Maggie. Může tak mít lepší informace.“

„Možná,“ přisvědčí a dál civí na čmáranice strýčka Jeba.

Protáhla mě časem nazpátek, k mnohem, mnohem starší vzpomínce – ke vzpomínce, která jí dlouho unikala. Překvapeně jsem si uvědomila, že tyhle vzpomínky, tu starou a tu novější, si dala do souvislosti teprve nedávno. Až po mém příchodu. Taky proto linie proklouzly její obezřetnou kontrolou navzdory skutečnosti, že patřily k jejím nejcennějším tajemstvím – protože sama pochopila význam toho objevu.

V té nezřetelné rané vzpomínce Melanie sedí tatínkovi na klíně právě s tímhle albem – tehdy ještě nebylo tak odrbané. Má ho rozevřené v drobných ručkách s buclatými prstíčky. Je hodně divné v tomhle těle vzpomínat na dětství.

Dívali se na první stránku.

„Pamatuješ, kde to je?“ ptá se tatínek a ukazuje na starý zašedlý obrázek na horním okraji stránky. Papír snímku se zdá tenčí než u ostatních fotografií, jako by se ošoupal od časů, kdy ho udělal nějaký prapradědeček.

„Odtud pocházejí Stryderovi,“ pronesu naučenou odpověď.

„Správně. To je starý ranč Stryderových. Jednou jsme tam zajeli, ale vsadím se, že už si na to nepamatuješ. To ti bylo asi osmnáct měsíců.“ Tatínek se směje. „Tahle půda patřila Stryderovým od samého začátku…“

A potom vzpomínka přímo na snímek. Na fotografii, na kterou jsem se dívala snad tisíckrát, aniž bych ji skutečně *viděla.* Byla černobílá, vybledlá do šeda. Malý venkovský dřevěný dům, daleko na okraji pustého pole. Vpředu plaňkový plot; mezi plotem a domem dvě koňské siluety. A pak, za tím vším, ostrý a známý obrys…

Přes horní bílý obraz snímku bylo vepsáno:

Ranch Stryderových, r. 1904, v ranním stínu…

„Picacho Peak,“ dořekla jsem tiše.

On si to taky domyslí, i kdyby ti dva nenašli Sharon. Vím, že Jared si dá dvě a dvě dohromady. Je chytřejší než já a má tu fotografii; pravděpodobně uviděl odpověď dřív než já. Mohl by být tak blízko…

Ta představa ji zalila touhou a vzrušením nad tím, že prázdná stěna v mé hlavě už úplně zmizela.

Viděla jsem teď celou tu cestu, viděla jsem její a Jaredovu opatrnou pouť přes celý stát, v nenápadném ukradeném voze a výhradně v noci. Trvalo to týdny. Viděla jsem, kde je nechala v zalesněné oboře za hranicemi města, tak jiné než holá poušť,

na kterou byli zvyklí. Ten studený les, v němž se Jared s Jamiem měli schovat a čekat, se zdál v jistém směru bezpečnější než poušť, protože husté větve nabízely víc úkrytů než řídký porost na planině, ale také se svými neznámými pachy a zvuky nebezpečnější.

A potom rozloučení, vzpomínka tak palčivá, že jsme ji se zaťatými zuby radši přeskočily. Pak následovala opuštěná budova, v níž se skrývala a s nadějí pozorovala dům na protější straně ulice. Doufala, že tam zahlédne Sharon.

Neměla jsem dovolit, abys to viděla, pomyslela si Melanie. Její zesláblý hlas prozrazoval únavu. Nápor vzpomínek, přesvědčování a nátlak na mě ji vyčerpaly. *Prozradíš jim, kde ji hledat. Zabiješ i ji.*

„Ano," dumala jsem nahlas. „Musím přece splnit svou povinnost."

Proč? mumlala skoro ospale. *Copak ti to přinese štěstí?*

Nechtěla jsem se s ní hádat, takže jsem mlčela.

Hora před námi rostla, jak jsme se přibližovaly. Za chvíli se ocitneme u jejího úpatí. Spatřila jsem odpočívadlo u malého obchodu a restaurace s rychlým občerstvením. Z jedné strany se táhla betonová plocha – parkoviště pro karavany. Teď jich tam stála jen hrstka, protože v žáru přicházejícího léta bylo podobné cestování nepříjemné.

Co teď? ptala jsem se v duchu. Zastavit se na pozdní oběd nebo časnou večeři? Nebo doplnit nádrž a pokračovat přímo do Tucsonu, abych své nejnovější objevy vyklopila Hledačce?

Ta představa byla tak odpudivá, že jsem honem zaťala zuby, abych se navzdory prázdnému žaludku nepozvracela. Podvědomě jsem dupla na brzdu a zastavila uprostřed jízdního pruhu. Měla jsem štěstí, za mnou nejel žádný vůz, co by do mě naboural, kolem nejelo nic, takže žádní řidiči nebrzdili, aby mi nabídli svou pomoc. Slunce sálalo na asfalt, silnice se chvěla a v lomu světla místy mizela.

Nemělo by mi připadat jako zrada, když pojedu dál, do správného a logického cíle mé cesty. Můj první jazyk, jazyk z planety mého původu, neznal výraz pro *zradu* ani *zrádce.* Dokonce ani pro *oddanost* – protože ten pojem ztrácel smysl, když neexistoval jeho opak.

Přesto se ve mně při pouhém pomyšlení na Hledačku vzedmula mohutná vlna provinilosti. Bylo by špatné, kdybych jí prozradila, co vím. *Jak, špatné?* okřikla jsem zuřivě své vlastní myšlenky. Kdybych tu zastavila a zařídila se podle vábivých návrhů své hostitelky, stala bych se nepochybně zrádcem. To ale nepřicházelo do úvahy. Byla jsem duše.

A přesto jsem věděla, co chci, mocně a jasně, jak jsem snad nechtěla v žádném životě z těch osmi předchozích, co jsem prožila. Jak jsem mžourala do slunce, za víčky mi tančila Jaredova tvář – tentokrát ne její vzpomínka, ale moje vzpomínka na tu její. Teď mě k ničemu nenutila. Čekala mi v hlavě tak tiše, že jsem ji skoro necítila; představovala jsem si, že zatajuje dech, jako by to bylo možné, a čeká, až se rozhodnu.

Nedokázala jsem se odpoutat od tužeb nového těla. Byla jsem to já, víc, než jsem kdy zamýšlela. Chtěla jsem to já, nebo to tělo? A záleželo vůbec na tom?

Ve zpětném zrcátku jsem zahlédla odraz slunce na vzdáleném vozidle.

Pomalu jsem zabočila k malému obchodu ve stínu hory. Vlastně jsem nic jiného udělat nemohla.

10. KAPITOLA

Odbočka

Zadrnčel elektrický zvonek a ohlásil nového zákazníka v obchodu se smíšeným zbožím. Provinile jsem sebou cukla a přikrčila se za polici se zbožím, které jsme si zrovna prohlížely.

Přestaň se chovat jako zločinec, poradila mi Melanie.

Já se tak nechovám! namítla jsem nervózně.

Zpocené dlaně mě zastudily potem, i když v obchůdku bylo skoro horko. Široká okna vpouštěla dovnitř příliš mnoho slunce, než aby to rachtající a udýchaná klimatizace dokázala zvládnout.

Který košík? vyhrkla jsem.

Ten větší, poradila mi.

Popadla jsem větší z nákupních košíků, do kterého se zřejmě vešlo víc, než bych dokázala unést. Zamířila jsem k polici s balenou vodou.

Uneseme tři pětilitrovky, rozhodla. *Budeme mít tři dny na to, abychom je našly.*

Zhluboka jsem se nadechla a snažila sebe sama přesvědčit, že takhle nehraju. Prostě se z ní snažím vytáhnout další fakta, to je všechno. Až budu mít pohromadě celý příběh, někoho vyhledám – možná jiného Hledače, míň odpudivého než ta zrůda, co mi přidělili – a předám mu všechny informace. Jsem prostě jen důkladná, chlácholila jsem vlastní svědomí.

Můj nešikovný pokus obelhat sama sebe byl tak ubohý, že Melanie mu nevěnovala pozornost, nelámala si s ním hlavu. Zřejmě už bylo pro mě příliš pozdě, přesně jak varovala Hledačka. Asi jsem měla nasednout do letadla.

Příliš pozdě? zabrblala Melanie. *Kéž by. Nedokážu tě donutit k ničemu, co sama nechceš. Dokonce nemůžu ani zvednout vlastní ruku!* Z té myšlenky znělo zoufalství.

Podívala jsem se na svou ruku, položila si ji na stehno a nenatáhla ji k balíku s vodou, jak toužila ona. Cítila jsem její netrpělivost, skoro trýznivou touhu po pohybu. Už zase byla na útěku, jako by moje existence v jejím těle byla jen krátkým vyrušením, promarněnou dobou, která se naštěstí stala minulostí.

Vydala ze sebe myšlenku, jež byla čiré pohrdání, a pak se opět vrátila k prosazování svého plánu. *No tak!* naléhala. *Musíme sebou hodit! Za chvíli bude tma!*

S povzdechem jsem z police vytáhla největší balení lahví s vodou. Balík málem žuchl na podlahu, ale já ho přirazila k dolní polici. Měla jsem pocit, že se mi paže vykloubily z ramen.

„Děláš si ze mě legraci?“ okřikla jsem ji nahlas.

Neřvi!

„Prosím?“ obrátil se ke mně od konce uličky další zákazník, pomenší nahrbený muž.

„Echmm – nic,“ zamumlala jsem a uhýbala přitom očima. „Jen to je těžší, než jsem myslela.“

„Chcete, abych vám pomohl?“ nabídl se muž.

„Ne, ne,“ odmítla jsem spěšně. „Prostě si vezmu menší balení.“

Opět se obrátil k nabídce bramborových čipsů.

Ne, to neuneseš, ujistila mě Melanie. *Nosívala jsem těžší břemena než tohle. Nechala jsi nás zhadrovatět, Poutnice!* dodala naštvaně.

Promiň, pomyslela jsem si roztržitě, protože jsem si uvědomila, že vůbec poprvé mě oslovila jménem.

Vzpírej to nohama.

Dřela jsem se s balíkem vody a v duchu šílela, jak daleko to budu muset táhnout. Zatím se mi podařilo dojít aspoň k pokladně. S nesmírnou úlevou jsem opřela těžké lahve o pult. Navrch jsem položila krabici müsli tyčinek, balíček koblih a sáček čipsů z nejbližší police.

Voda je v poušti důležitější než jídlo a my uneseme jen jistou váhu…

Mám hlad, skočila jsem jí do řeči. *A tohle je lehké.*

Nakonec, jsou to tvoje záda, zabrblala otráveně a pak poručila: *Kup mapu.*

Vybrala jsem topografickou mapu státu, kterou chtěla, a přidala ji k nákupu na pultě. Byla to jen součást její šarády.

Pokladní, šedovlasý usměvavý pán, načetl kód müsli tyčinek.

„Tak vy se chystáte na výšlap?“ zeptal se vlídně.

„Hora je vážně krásná.“

„Stezka začíná přímo nad…“ mávl rukou.

„Najdu ji,“ kývla jsem chvatně a sundala těžký a špatně vybalancovaný nákup z pultu.

„Hlavně se utábořte dřív, než padne tma, děvenko. Jistě nechcete zabloudit.“

„Dám si pozor.“

Melanie si o vlídném starci myslela hnusné věci.

Je milý. Má upřímný zájem o to, aby se mi nic nestalo, připomněla jsem jí.

Jsi z toho celá pryč, ťala mě kysele. *Už tě někdo někdy poučil, že se nemáš bavit s cizími lidmi?*

Odpovídala jsem s pocitem hluboké provinilosti: *V mé rase nejsou žádní cizinci.*

Pořád si nemůžu zvyknout, že za nákup se neplatí, změnila téma. *Tak proč z nich načítají kód?*

Inventura, to dá rozum. Jak si má pamatovat, co všechno prodal, když potřebuje sestavit objednávku? Kromě toho, k čemu by byly peníze, když všichni jsou dokonale poctiví? Odmlčela jsem se. Pocit viny zesílil natolik, že fyzicky bolel. *Samozřejmě, všichni kromě mě.*

Melanie před mými pocity honem ucouvla, protože ji vyděsila jejich hloubka, bála se, že si všechno ještě rozmyslím. Místo toho se soustředila na vlastní zběsilou touhu zmizet odtud, vyrazit směrem k cíli. Její úzkost mě celou prosákla a já zrychlila krok.

Dovlekla jsem zásoby k autu a položila je na zem vedle dveří na straně spolujezdce.

„Smím vám s tím pomoci?“

S úlekem jsem se ohlédla; ten druhý muž z obchodu stál vedle mě, v ruce igelitovou tašku.

„Och… díky," vymáčkla jsem ze sebe, zatímco mi v uších bouřil tep.

Čekali jsme, Melanie napjatá, jakoby připravená k útěku, než nám muž naložil zásoby do vozu.

Není proč se bát. Je zkrátka obyčejně laskavý.

Stále ho nedůvěřivě pozorovala.

„Děkuju," řekla jsem, když zabouchl dveře.

„To je v pořádku."

Bez ohlédnutí zamířil k dalšímu autu. Posadila jsem se za volant a popadla sáček bramborových čipsů.

Dívej se do mapy, ozvala se. *Počkej, dokud nezmizí z dohledu.*

Nikdo nás nesleduje, uklidňovala jsem ji. Přesto jsem s povzdechem rozložila mapu a jedla jen jednou rukou. Možná to byl dobrý nápad, trochu si omrknout, kam vlastně máme namířeno.

Kam vlastně máme namířeno? zeptala jsem se jí. *Našly jsme začátek, ale co dál?*

Rozhlédni se kolem sebe, zavelela. *Pokud to nevidíme odtud, zkusíme jižní stranu hory.*

Co mám vidět?

Položila přede mě obraz ze svých vzpomínek: zubatá cikcaková čára, čtyři ostře zalomené zpětné oblouky, ten pátý hrot divně tupý, jakoby ulomený. Teď jsem to konečně viděla správně, rozeklanou linii čtyř špičatých horských štítů a ten pátý jakoby ulomený…

Pohledem jsem zkoumala panorama, od východu na západ přes severní obzor. Bylo to tak snadné, jako by to ani nebyla pravda, jako bych si tu vzpomínku doplnila dodatečně až poté, co jsem na severovýchodní výseči obzoru spatřila siluetu hory.

To je ono! Melanie to samým vzrušením skoro zazpívala. *Honem, vyrážíme!* Nutila mě vyskočit z auta, rozběhnout se.

Zavrtěla jsem hlavou a opět se naklonila nad mapu. Horský hřeben se rýsoval v takové dálce, že nás od něj dělily jistě kilometry. Nepřicházelo do úvahy, že bych se z parkoviště vydala přímo do holé pouště, pokud se mi nabídne jiná možnost.

Měly bychom se řídit rozumem, navrhla jsem a prstem jela po tenké stužce na mapě, bezejmenné cestě, která o pár kilometrů dál vybíhala z hlavní silnice a pokračovala na východ směrem k horskému hřebeni.

Samozřejmě, souhlasila pokorně. *Čím to bude rychlejší, tím líp.*

Prašnou cestu jsme našly bez problémů. Byl to jen pruh udusané hlíny mezi řídkým podrostem, sotva na šířku jednoho vozidla. Měla jsem dojem, že cesta co nevidět zaroste celá, protože ji očividně nikdo nepoužíval; místy už trčely do výšky trsy vegetace. Od silnice cestu odděloval zrezivělý řetěz, po jedné straně přišroubovaný k dřevěnému sloupku a na protější straně přes sloupek jen volně přehozený. Honem jsem vyskočila z auta, odtáhla řetěz na jednu stranu, skočila zpátky do vozu a popojela na cestu. V duchu jsem se modlila, aby nějaké jiné auto nezastavilo a řidič se nevnucoval s pomocí. Naštěstí silnice zůstala prázdná i po tu dobu, kdy jsem řetěz zase chvatně natahovala a ovíjela kolem sloupku.

Když nám silnice zmizela z dohledu, obě jsme se zklidnily. Byla jsem ráda, že jsme na nikoho nenarazily a já zase nemusela lhát, ať slovy, nebo mlčením. Takhle sama jsem si nepřipadala tolik odrodilá.

Melanie byla uprostřed té pustiny jako doma. Znala názvy všech pokroucených rostlin a stromů kolem nás. Melodicky si pobrukovala jejich jména, zdravila je jako staré kamarády.

Kreosot, popínavý kaktus, opuncie, medyněk…

Tady v poušti, daleko od silnice a pastí civilizace, se do Melanie viditelně vlil nový život. Na jednu stranu oceňovala rychlost drkotajícího auta – naše vozidlo nemělo podvozek vhodný pro terénní jízdu – ale na druhou stranu nedočkavě prahla vyskočit ven a rozběhnout se rozpálenou pouští kupředu.

Bylo jasné, že kus cesty budeme muset urazit pěšky, a to až příliš brzy na můj vkus, ale moc jsem pochybovala, že ji uspokojí moje tempo. Cítila jsem v sobě vlastní upřímnou touhu. Svoboda. Hnát její tělo v důvěrně známém rytmu jejích dlouhých kroků, nechat se vést jí, jenom jí. Na okamžik jsem si přiznala, že život bez těla je vězení. Být uvnitř bez špetky vlivu na sebe. Být v pasti, bez možnosti volby.

Zamrazilo mě z toho v zádech. Honem jsem zaměřila pozornost na hrbolatou cestu, abych se zbavila hrůzy promíchané se soucitem. Ještě žádný hostitel ve mně nevyvolal tak silný pocit provinilosti ze sebe. Samozřejmě, žádný z těch předchozích se neprojevil tak výrazně, aby si dokázal stěžovat.

Poprvé jsme se pohádaly, když se slunce dotklo vrcholků na západě. Dlouhé stíny házely na cestu prapodivné vzory, takže se mi hůř kličkovalo mezi kameny a výmoly.

Támhle to je! Melanie zavýskla, protože jsme zahlédly další útvar dál na východě: hladkou vlnu skal, prudce přerušenou kamennou ostruhou, která ukazovala do nebe jako tenký dlouhý prst.

Okamžitě chtěla odbočit do podrostu bez ohledu na to, co by to udělalo s autem.

Ale co když máme nejdřív dorazit k tomu prvnímu orientačnímu bodu? namítla jsem. Úzká cesta se vinula víceméně správným směrem a já se bála z ní sjet. Jak bych potom našla zpáteční cestu do civilizace? Copak se nevrátím?

Právě v té chvíli, když se slunce dotklo temné klikaté čáry západního obzoru, jsem si představila Hledačku. Co si pomyslí, když se neukážu v Tucsonu? Výbuch škodolibosti mě doslova rozesmál. Melanii se Hledaččin budoucí vztek zamlouval naprosto stejně. Jak dlouho bude čekat, než se vypraví zpátky do San Diega, aby se přesvědčila, jestli to celé nebyla ode mě jen léčka, abych se jí zbavila? A jaké kroky podnikne, až mě nenajde doma? Až mě nenajde vůbec nikde?

Jenom jsem si zvlášť dobře nedokázala představit, kde tou dobou budu já.

Koukni, vyschlé koryto potoka. Je dost široké, aby jím projelo auto – pojedeme tudy, naléhala Melanie.

Nemyslím, že bychom to měly udělat.

Za chvíli bude tma a budeme se muset zastavit. Marníš čas! Němě řvala zoufalstvím.

Nebo šetřím čas, pokud mám pravdu. Kromě toho, je to můj čas, ne?

Neodpověděla slovy. Místo toho se mi začala natahovat, jako by se vzpínala zpátky k vyschlému korytu.

Jsem to já, kdo řídí, takže bude po mém.

Melanie beze slova běsnila.

Co kdybys mi ukázala zbytek těch čar? navrhla jsem. *Než se snese tma, mohli bychom se přesvědčit, jestli už něco z toho není vidět.*

Ne! utrhla se. *Tohle si udělám po svém zase já!*

Chováš se dětinsky.

Opět odmítla odpovědět. Pokračovala jsem v jízdě ke čtyřem ostrým vrcholkům a ona trucovala.

Sotva slunce zmizelo za horami, po kraji se prudce rozlila noc, v jednom okamžiku byla poušť oranžová zapadajícím sluncem a vzápětí zčernala. Zpomalila jsem a zašátrala po palubní desce, abych rozsvítila reflektory.

Copak ses pominula? sykla Melanie. *Máš vůbec ponětí, na jakou dálku by reflektory byly tady vidět? Někdo by nás stoprocentně zpozoroval!*

Tak co si počneme?

Doufej, že sedadla se dají sklopit.

Zastavila jsem a s puštěným motorem zvažovala, zda mám ještě jiné možnosti než přespat v autě, obklopená černou prázdnotou pouštní noci. Melanie trpělivě čekala, protože jí předem bylo jasné, že nepřijdu na nic.

Je to šílené, abys věděla, broukla jsem, zaparkovala a vytáhla klíčky ze zapalování. *Celá ta akce. Vyloučeno, aby tam vůbec někdo byl. Nic nenajdeme, jen při tom hledání beznadějně zabloudíme.* Měla jsem nejasné tušení, že náš plán je plný smrtelného nebezpečí – že budeme bloudit v žáru bez nouzového plánu, bez možnosti návratu. Věděla jsem, že Melanie má o tom nebezpečí mnohem konkrétnější představu, ale detaily přede mnou záměrně tají.

Na moje obvinění se nenamáhala odpovídat. Tyhle problémy jí nedělaly těžkou hlavu. Pochopila jsem, že radši bude po zbytek života bloudit v poušti, než aby se vrátila k životu, jaký jsem předtím vedla. Dokonce i kdyby jí nehrozila Hledačka, dávala přednost téhle možnosti.

Sklopila jsem sedadla, jak nejdál to šlo, ale pořád to nestačilo k pohodlí. Pochybovala jsem, že dokážu usnout, ale zakázala jsem si přemýšlet o tolika věcech, že jsem měla mysl úplně prázdnou, nezajímavou. Melanie také mlčela.

Zavřela jsem oči a zjistila, že tma za mými víčky se od bezměsíčné noci vůbec neliší, načež jsem nečekaně snadno vplula do nevědomí.

11. KAPITOLA

Žízeň

„No dobrá! Měla jsi pravdu, měla jsi pravdu!“ pronesla jsem hlasitě. Nebyl tam nikdo, kdo by to slyšel.

Melanie mi nevpálila: „Vždyť jsem ti to říkala.“ Ne tolika slovy, ale v jejím mlčení jsem vycítila výčitku.

Ještě pořád se mi nechtělo opustit auto, i když teď už nám bylo k ničemu. Když došel benzin, nechala jsem vůz ještě chvíli jet setrvačností, až se předkem zabořil do mělké rokle, vyryté prudkým potůčkem po posledním velkém lijáku. Teď jsem čelním sklem vyhlížela na nekonečnou prázdnou pláň a cítila, jak se mi v panice svírá žaludek.

Musíme vyrazit, Poutnice. Bude pořád větší vedro.

Kdybych nevyplýtvala víc než čtvrtinu nádrže tím, že jsem tvrdohlavě jela až k úpatí druhého orientačního bodu – abych zjistila, že třetí bod odtud není vidět, takže jsem musela auto obrátit a jet zpátky – mohly jsme tímhle písčitým korytem ujet mnohem dál a víc se přiblížit k dalšímu cíli. Kvůli mně teď budeme muset pokračovat v cestě pěšky.

Zbytečně rozvážnými pohyby jsem si do batohu naložila vodu, jednu lahev po druhé; stejně tak pomalu jsem tam přidala zbývající müsli tyčinky. Celou tu dobu Melanie otravovala, ať sebou hodím. Její netrpělivost mi nedovolila pořádně přemýšlet, pořádně se soustředit na cokoliv. Třeba na to, jak to s námi nakonec dopadne.

No tak, no tak, no tak, omílala tak dlouho, dokud jsem se, ztuhlá a neohrabaná, nevysoukala z auta. Když jsem se napřímila, rozbolela mě záda; ne od těžkého batohu, protože ta tíha se rozložila na ramena, ale od spaní v nepřirozeně zkroucené poloze.

A teď to auto zakryj, zavelela a ukázala mi v duchu obraz nalámaných větví z blízkých kreosotů a zakrslých jehličnanů, překrývajících stříbrnou kapotu.

„Proč?“

Její tón mi naznačil, že to nechápe jen úplný idiot. Aby nás nikdo neobjevil.

Ale co když chci, aby nás našli? Co když tam před námi není nic než horko a prach? A teď navíc nemáme, jak se dostat domů!

Domů? zeptala se a hodila po mně neradostným výjevem: prázdný byt v San Diegu, Hledačka s tím nejodpornějším ze svých úšklebků, tečka na mapě značící Tucson… a kratičký, šťastnější záblesk rudého kaňonu, který se jí tam prosmýkl jen náhodou. *Kde to jako má být?*

Obrátila jsem se zády k autu a její radu hodila za hlavu. Už jsem to beztak nechala zajít příliš daleko. Nehodlala jsem se vzdát naděje na návrat. Možná že někdo najde auto a potom najde i mě. A každému zachránci bych snadno a po pravdě mohla vysvětlit, co tady dělám: Zabloudila jsem. Ztratila jsem cestu… ztratila jsem nad sebou kontrolu… ztratila jsem rozum.

Nejdřív jsem se držela koryta, tělo mi zapadlo do přirozeného rytmu chůze, rytmu dlouhých kroků. Tímhle způsobem jsem nerázovala po chodníku z univerzity domů – vůbec to nebyla *moje* chůze. Hodila se však do zdejšího drsného terénu a hnala mě vpřed rychlostí, která mě překvapovala až do chvíle, než jsem si na ni zvykla.

„Co kdybych tudy nejela?“ přemýšlela jsem, jak jsem postupovala hlouběji do pouště. „Co kdyby Léčitel Brod zůstal v Chicagu? Co kdyby nás trasa mé cesty nedovedla tak blízko k nim?“

Byla to právě ta naléhavost, ta vábnička – to pomyšlení, že Jared s Jamiem mohou být *právě* tady, někde ve zdejší pustině – co mi znemožnilo odolat jinak nesmyslnému plánu.

Tím si nejsem jistá, přiznala Melanie. *Myslím, že bych to zkusila tak jako tak, ale v blízkosti ostatních duší jsem se bála. A bát jsem se nepřestála. Důvěra v tebe by je oba mohla zabít.*

Při té představě jsme sebou obě trhly zděšením.

Ale když už jsme tady, když už jsme tak blízko… Zdálo se mi, že to musím *zkusit. Prosím* – a náhle mě prosila, žadonila beze stopy nenávisti ve svých myšlenkách – *prosím, nezneužij to, abys jim ublížila. Prosím.*

„Já nechci… Ani nevím, jestli bych jim *dokázala* ublížit. Radši bych…“

Co? Sama umřela? Než abych Hledačům prozradila pár lidských tuláků?

Opět jsme sebou zhrozeně trhly, ale můj odpor vůči té představě Melanii trochu uklidnil. Zato já se vyděsila ještě víc zjištěním, že ji to uchlácholilo.

Když se vyschlé koryto začalo stáčet příliš ostře k severu, Melanie navrhla, abychom se na udusanou hlinitou cestu vykašlaly a přímou čarou zamířily k třetímu orientačnímu bodu, k východnímu skalnatému štítu, který trčel k bezmračnému nebi jako ukazovák.

Nechtělo se mi sejít z vyschlého koryta, stejně jako se mi předtím nechtělo odejít od vozidla. Po dně bývalé říčky jsem se mohla vrátit k autu a pak pokračovat zpátky až k silnici. Byla sice kilometry a kilometry odtud, cesta by mi trvala několik dní, ale jakmile sejdu z téhle cesty, budu už definitivně ztracená.

Nepřestávej věřit, Poutnice! Najdeme strýčka Jeba, nebo on najde nás.

Pokud je ještě naživu, dodala jsem a odbočila z nouzové stezky do křoví, které bylo v obou směrech naprosto stejné. *S důvěrou nemám zkušenosti. Neumím si představit, že se s ní skamarádím.*

Ale stejně zkus důvěřovat.

Komu? Tobě? Zasmála jsem se. Při každém nadechnutí mi rozpálený vzduch rozdíral hrdlo.

Jen si představ, změnila téma. *Možná je do večera najdeme!*

Tu touhu jsme cítily společně; ze vzpomínek se nám vynořily obě jejich tváře, muže a dítěte. Když jsem zrychlila krok, nebyla jsem si jistá, jestli jsem to já, kdo ovládá mé pohyby.

Horko skutečně zesílilo, pořád horší a horší. Pot mi přilepil vlasy k lebce a světle žluté tričko mi přilnulo k tělu všude tam, kde jsem se ho dotkla. Odpoledne se zvedl

stravující poryv větru a hodil mi písek do obličeje. Suchý vzduch vypil všechen pot, ztužil mi vlasy prachem a odlepil mi od těla tričko, ztvrdlé zaschlou solí jako tuhý karton. Pokračovala jsem v chůzi.

Vodu jsem pila častěji, než se Melanii zamlouvalo. Brblala nad každým douškem a vyhrožovala, že zítra nám voda bude proklatě chybět. Jenže dnes jsem jí ustoupila už tolikrát, že jsem na její další rady neměla náladu. Napila jsem se pokaždé, když jsem měla žízeň, což bylo skoro pořád.

Nohy se mi pohybovaly vpřed bez toho, že bych je řídila svými myšlenkami. Chrupající rytmus mých kroků byl jako scénická hudba, tichá a nudná.

Nebylo na co se dívat; každý pokřivený ježatý keř vypadal navlas stejně jako ten následující. Ta prázdná jednotvárnost mě ukolébala do jakéhosi tranzu. Vnímala jsem vlastně jen obrys horského hřebene na bledé vyprahlé obloze. Dívala jsem se po té siluetě každých pár kroků, dokud jsem ji neznala tak dokonale, že bych ji dokázala nakreslit poslepu.

Ten výhled jako by zamrzl. Nepřetržitě jsem se rozhlížela kolem dokola a pátrala po čtvrtém orientačním bodu – velkém štítu ve tvaru kopule s vykousnutým kusem z jednoho boku. Melanie mi ho ukázala teprve dnes ráno, jako kdyby se vyhlídky na úspěch po mém odchodu od auta úplně změnily. Doufala jsem, že ta změna znamená úspěch a konec cesty, protože tak daleko jsme se dostaly jen proto, že nám přálo štěstí. Přesto jsem tušila, že Melanie toho přede mnou tají víc a že konec naší cesty leží v úděsném nedohlednu.

V průběhu odpoledne jsem chroupala svoje müsli tyčinky a až příliš pozdě jsem si uvědomila, že jsem je zbaštila všechny.

Po západu slunce se noc snesla stejně rychle jako včera. Melanie byla připravená, už stačila vyhledat místo na přespání.

Tady, řekla mi. *Musíme se utábořit co nejdál od opuncií, protože sebou ze spaní meleš.*

V šeru jsem se zadívala na kaktus posetý tvrdými rohovinovými ostny tak hustě, že připomínaly srst, a otřásla jsem se hrůzou. *Ty chceš, abych přespala jen tak na zemi? Přímo tady?*

Vidíš snad jinou možnost? Vycítila moji paniku a hlas jí změkl, jakoby soucitem. *Hele – je to lepší než auto. Aspoň je to místo rovné. V tomhle vedru na tebe nepoleze žádná havěť a…*

„Havěť?“ vybuchla jsem hlasitě. „*Havěť?*“

Ve vzpomínkách se jí kratičce kmitly výjevy s nebezpečně vyhlížejícím hmyzem a s hady stočenými do spirály.

Jen klid. Snažila se mě uchlácholit, zatímco já se hystericky vytáhla na špičky a snažila se uniknout tomu kdovíčemu, co se skrývalo dole v písku, a očima prohledávala temnotu, abych našla cestu k úniku. *Nic tě nebude obtěžovat, pokud to nezačneš dráždit ty sama. Koneckonců, jsi větší než všechna zdejší pouštní havěť.* Další záblesk vzpomínky; tentokrát nám myšlenky vyplnil pohled na mrchožrouta velkého jak průměrný pes – na kojota.

„No, super!“ zasténala jsem a zhroutila se do podřepu, i když jsem se nepřestala děsit černé země pod svýma nohama. „Sežraná divokými psy. Koho by napadlo, že skončí tak… nicotně? Tak nezajímavě? Třeba kdyby to byl obří krab z Mlžné planety, v *tom* by snad byla jistá důstojnost.“

Melanie mi odpověděla tónem, z něhož bylo jasné, že by zvedla oči k nebi, kdyby mohla. *Přestaň se chovat jako malá. Nic tě nesežere. Teď si lehni a trochu si odpočiň. Zítřek bude namáhavější než dnešek.*

„Díky za dobrou zprávu," broukla jsem. Začínala se měnit na tyranku. Mimoděk jsem si vybavila lidské rčení: *Podej mu prst a vezme ti celou ruku.* Byla jsem vyčerpanější, než jsem si zatím uvědomila, takže jsem se zdráhavě uvelebila na hrubé kamenité zemi. Prostě jsem neměla sílu udržet oči dokořán.

Zdálo se mi, že uběhlo jenom pár minut, než vyšlo slunce, oslepivě zářivé a už natolik žhavé, že mě zalil pot. Probudila jsem se obalená pískem a kamínky; pravou ruku jsem si přeležela pod tělem, takže jsem v ní ztratila cit. Zatřepala jsem s ní, abych vyhnala mravenčení, a pak jsem sáhla do batohu pro lahev vody.

Melanie s tím nesouhlasila, ale kašlala jsem na ni. Vytáhla jsem poloprázdnou lahev vody, z které jsem pila naposledy, a rozhlížela se po obrysu vrcholků a strží, abych si připomněla známou linii.

S narůstající panikou jsem začala počítat láhve s vodou. Pak jsem je přepočítala podruhé. Bylo tam o dvě prázdné lahve víc než těch plných. Už jsem vypila víc než polovičku své vody.

Říkala jsem ti, že to s pitím přeháníš.

Neodpověděla jsem jí, ale nenapila jsem se a hodila si batoh na záda. V ústech jsem měla příšerně, dráždivé sucho s pachutí žluči. Snažila jsem se to nevnímat, nepřejíždět zdrsnělým jazykem přes oschlé zuby, a vykročila jsem.

Jak slunce stoupalo a žhnulo stále víc, můj žaludek se hlásil ještě důrazněji než sucho v ústech. V pravidelných intervalech se mi křečovitě svíjel a dožadoval se jídla, které nepřicházelo. Po poledni byla bolest z hladu už nesnesitelná.

To nic není, připomněla mi Melanie suše. *Už jsme zažily větší hlad.*

Tys ho zažila, odsekla jsem. V nejmenším se mi nechtělo dělat zrovna teď obecenstvo jejím vzpomínkám.

Užuž jsem propadala zoufalství, když jsme se dočkaly dobré zprávy. Jako po tolikáté jsem se rutinním otáčením hlavy rozhlížela po horizontu, když zprostředka severního hřebene malých kopců doslova vyskočil baňatý tvar kopule; ta chybějící část odtud vypadala jen jako malý vroubek.

Docela blízko, usoudila Melanie, kterou stejně jako mě nadchlo zjištění, že přece jen děláme pokroky. Dychtivě jsem zabočila k severu a protáhla krok. *Vyhlížej další bod.* Vykreslila mi v mysli další formaci ze svých vzpomínek a já se okamžitě začala rozhlížet, i když mi bylo jasné, že na hledání je ještě příliš brzy.

Bude to na východě. Sever a pak východ a zpátky na sever. Podle předkresleného vzoru.

Rozjaření z nálezu nového orientačního bodu mi dodalo elán k další cestě, i když nohy mi těžkly stále větší únavou. Melanie mě popohánělа, kdykoliv jsem zvolnila tempo, povzbuzovala mě, a jakmile na mě padla apatie, připomněla Jareda a Jamieho. Vytrvale jsem postupovala vpřed a od Melanie si poslušně nechávala schválit každý doušek vody, i když mě v hrdle pálilo, jako by mi tam z žízně vyskákaly puchýře.

Přiznala jsem si, že jsem na svou vytrvalost a kuráž docela hrdá. Když se přede mnou objevila udusaná cesta, chápala jsem to jako odměnu. Klikatila se na sever, tedy ve směru, kterým jsem už beztak mířila, ale Melanie se chovala jak cvok.

Vůbec se mi to nezamlouvá, omílala pořád dokola.

Cesta byla jen vybledlá čára mezi nízkým podrostem, od kterého se lišila rovnějším nezarostlým povrchem. Prastaré vyježděné koleje tvořily dva rovnoběžné žlábky, mezi kterými běžel úzký vyvýšený chodníček.

Až cesta uhne nesprávným směrem, tak z ní sejdeme. Mezitím jsem se už pustila kupředu po středovém chodníčku mezi oběma kolejemi. *Je to snazší než se prodírat mezi kreosoty a dávat si pozor na opuncie.*

Neodpověděla, ale její nervozita ve mně odstartovala trochu paranoidní pocit. Nepřestávala jsem se rozhlížet a pátrat po dalším útvaru – tvar dokonalého písmene *M*, tvořeného dvěma stejnými sopečnými štíty – ale současně jsem pozorněji než dřív sledovala i okolní pustinu.

A právě díky té zvýšené ostražitosti jsem si šedé šmouhy v dálce všimla mnohem dřív, než jsem stačila rozeznat, co to je. Nebyla jsem si jistá, jestli mě neklame zrak, a mrkáním jsem se snažila setřást zrnka prachu uvízlá na řasách. Barevně to nevypadalo na skálu, na strom to zase byl příliš mohutný tvar. Mžourala jsem do záře a hádala, o co asi jde.

A pak jsem opět silně zamrkala a ze šmouhy se náhle vyloupl pevný tvar a byl blíž, než jsem původně myslela. Byl to nějaký dům, zkrátka stavení, malé a stářím zašlé do bezvýrazné šedi.

Melaniin záchvat paniky mě donutil seskočit z úzké stezky do chabého úkrytu v řídkém podrostu.

Jen klid, řekla jsem jí. *Ten domek je určitě opuštěný.*

Jak to můžeš vědět? Brzdila mě tak zarputile, že jsem se musela hodně soustředit na svoje nohy, než jsem s nimi dokázala pohnout vpřed.

Kdo by tam asi tak bydlel? My duše se neobejdeme bez společnosti. Zaslechla jsem ve svém vysvětlení osten trpkosti, který nemohlo vyvolat nic jiného než vědomí, že zrovna teď stojím – fyzicky i metaforicky – uprostřed pustiny. Proč nadále nepatřím do společenství duší? Proč mám pocit, jako bych… jako bych tam *nechtěla* patřit? A byla jsem vůbec někdy součástí komunity, kterou bych považovala za svou, nebo právě z toho důvodu jsem strávila tolik různých a dočasných životů? Byla jsem tak vadná odjakživa, nebo to ze mě udělala až Melanie? Změnila mě tahle planeta, nebo mi jen ukázala, jaká jsem ve skutečnosti vždycky byla?

Melanii byla moje osobní krize naprosto ukradená; chtěla jen, abych se od té budovy vzdálila co nejrychleji. Její myšlenky se rvaly s těmi mými, škubaly za ně, vytrhovaly mě se sebezpytování.

Uklidni se! nařídila jsem jí a snažila se soustředit na svoje myšlenky, abych je oddělila od těch jejích. *Pokud tu skutečně někdo žije, bude to člověk. V téhle věci mi můžeš věřit; mezi dušemi nic jako poustevnictví neexistuje. Možná tvůj strýček Jeb…*

Stroze ten nápad zavrhla: *Takhle na očích nemohl nikdo přežít. Vaše rasa prohledala důkladně všechna obydlená místa, Každý, kdo žil tady, buď utekl, nebo se stal jedním z vás. Strýček Jeb by měl lepší schovávačku.*

Ale i kdyby se zdejší obyvatelé stali námi, ujistila jsem ji, *dávno by odtud odešli. Jen člověk by dokázal žít takhle…* Nedořekla jsem, protože i mě náhle zaplavil strach.

Jak? Prudce zareagovala na můj strach, přimrazila nás k zemi. Hrabala se mi v myšlenkách, aby zjistila, co jsem tady zahlédla, že mě to vyděsilo.

Ale já nic nového nespatřila. *Melanie, co když tady v poušti jsou další lidé – a ne strýček Jeb a Jared a Jamie? Co když nás prostě najde někdo jiný?*

Pomalu vstřebala myšlenku a zpracovala ji. *Máš pravdu. Okamžitě by nás zabili. To dá rozum.*

Zkusila jsem polknout, vypláchnout si z vyschlých úst pachuť hrůzy.

Nikdo jiný tady nebude. Není to přece možné! přesvědčovala mě. *Tvoje rasa je důkladná až moc. Šanci by měl jen ten, kdo se už předem skrýval. Tak si to půjdeme ověřit – ty věříš, že tu není nikdo z vašich, a já zase věřím, že tu není nikdo z těch mých. Možná tam najdeme něco užitečného, něco, co by mohlo posloužit jako zbraň.*

Zamrazilo mě v zádech při pomyšlení na ostré nože a dlouhé kovové nástroje, které by šly použít jako kyje. *Žádné zbraně.*

Cha. Jak nás mohla přemoci *tak bezpáteřná stvoření?*

Nenápadnost a převaha. Kterýkoliv z vás, i ti nejmladší, jsou stokrát nebezpečnější než kterýkoliv z nás. Ale každý z vás jste jako jeden mravenec odnesený z mraveniště, zatímco nás jsou miliony a všichni v dokonalém souznění míříme jednotně k společnému cíli.

A opět, když jsem popisovala naši akční harmonii, jsem pocítila záchvat paniky a dezorientace. Kdo vlastně jsem?

V úkrytu kreosotů jsme se připlížily k malému stavení. Vypadalo jako obytný domek, prostě chata u cesty, která navenek nemohla sloužit jinému účelu. Záhadou ovšem zůstávalo, proč si ji někdo postavil zrovna tady, v místech nabízejících jen pusto a žár.

Podle všech známek chata nebyla poslední dobou obydlená. V rámu nevisely žádné dveře a v prázdných oknech trčelo jenom pár střepů. Na prahu se navrstvil prach a přetékal i dovnitř. Šedé oprýskané stěny se mírně nakláněly na jednu stranu, jako by vítr tady vanul vždycky stejným směrem.

Váhavě jsem se blížila k černé díře zející místo dveří a přitom jsem tajila úzkost; určitě tu jsme stejně samy, jako jsme byly poslední dva dny.

Vábil mě příjemný stín za dveřmi; ta představa zaplašila i můj strach. Sice jsem stále napínala sluch, ale rychle a odhodlaně jsem se rozběhla kupředu. Přelétla jsem práh a bleskově skočila do strany, abych měla záda krytá stěnou. Byl to instinktivní manévr, pozůstatek z Melaniiných dní strávených na útěku. Zůstala jsem stát jako socha, vykolejená oslepením po přechodu ze slunce do šera. Uprostřed místnosti se nakláněl stůl se dvěma rozbitými nohami, vedle něj stála jedna zrezivělá židle. Velkými dírami v prošlapaném špinavém koberci prosvítal beton. Kuchyňský kout u jedné stěny tvořil rezavý dřez, řada skříněk – některé bez dvířek – a dokořán otevřená nízká lednička s černou plísní v útrobách. U protější stěny stál holý rám pohovky bez jediného polštáře. Nad ním pořád ještě visel, i když trošku nakřivo, zarámovaný tisk psů při partičce pokru.

Útulné, pomyslela si Melanie, která si ze samé úlevy dopřála i špetku jízlivosti. *Je to tady vyšperkovanější než v tvém bytě.*

Zamířila jsem ke dřezu.

Marná naděje, upozornila Melanie.

Samozřejmě, že táhnout vodovod až do téhle pustiny by se vůbec nevyplatilo; duše by nepřehlédly takovou anomálii; podobné detaily měly dokonale pod kontrolou. Přesto jsem neodolala a otočila jsem starožitnými kohoutky. Jeden byl tak prorezlý, že mi zůstal v ruce.

Pak jsem se obrátila ke kuchyňským skříňkám, klekla si na ten nechutný koberec a do každé z nich nakoukla. Když jsem otvírala dvířka, vždycky jsem se odtáhla ze strachu, že ze spánku vyruším nějaké jedovaté pouštní zvíře.

První skříňka byla prázdná a chyběla jí zadní stěna, takže jsem viděla dřevěné trámy vnější stěny. Druhé skříňce chyběla dvířka, ale ležel v ní štos prastarých novin, pokrytých vrstvou prachu. Jedny jsem zvědavě vytáhla, setřásla z nich prach na ještě zaprášenější podlahu a přečetla si datum.

Z doby lidí, povšimla jsem si. Ne snad, že bych to sama nepoznala i bez data.

„Muž upálil tříletou dceru!“ křičel na mě titulek, doprovázený snímkem blonďatého andílka. Nebyla to titulní strana. Vylíčené hrůzy nebyly dost příšerné, aby si vysloužily tak prioritní umístění. Pod článkem byla fotografie muže, po kterém bylo vyhlášeno pátrání, protože před dvěma lety zavraždil svou manželku a dvě děti; text vedle snímku obsahoval upozornění, že vraha údajně zahlédli v Mexiku. Dále – opilý řidič dva lidi zabil a tři poranil. A pak vyšetřování podvodu a vraždy v případu údajné sebevraždy významného místního bankéře. Zatčeného pedofila – recidivistu museli propustit z vazby, protože hlavní svědek odmítl vypovídat. V popelnici našli mezi odpadem vyhozené domácí mazlíčky.

Zhnuseně jsem noviny odhodila zpátky do tmy ve skříňce.

Tohle byly výstřelky, ne norma, pomyslela si mírně Melanie, jež se snažila zabránit mým zděšeným myšlenkám, aby jí prosákly do vzpomínek na tehdejší léta a pozměnily je.

Ale chápeš, že jsme věřili, že se můžeme polepšit? Že jsme měli právo předpokládat, že vy si nezasloužíte všechno nejlepší na tomhle světě?

Kysele broukla: *Kdybyste vážně chtěli planetu vyčistit, mohli jste ji vyhodit do vzduchu.*

Poslyš, vaši autoři sci-fi si stokrát můžou představovat, co chtějí, ale my prostě nemáme tak vyspělou technologii.

Můj vtípek ji nepobavil.

Kromě toho, dodala jsem, *by to byla strašná škoda. Taková krásná planeta. S výjimkou téhle hnusné pouště, to dá rozum.*

Tak jsme si taky uvědomili, že jste sem vpadli, vysvětlila a opět si vybavila ty zrůdné novinové titulky. *Když ve večerním zpravodajství nepadla zmínka o ničem jiném než o příbězích lidské dobroty, když se pedofilové a bezdomovci začali řadit do front před nemocnicemi, aby se dali dobrovolně léčit, když všude zavládla idyla jak v televizní romanci, tipovali jsme na váš zásah.*

„Byla ta změna moc k horšímu?“ zeptala jsem se suše a obrátila se k další skříňce.

Odtáhla jsem vzpříčená dvířka a objevila zlatou žílu.

„Krekry!“ vyjekla jsem a vytáhla vyrudlou a napůl rozmáčklou krabičku slaných sušenek. Za ní vykoukla další krabička, která vypadala, jako by na ni někdo šlápl. „Sušenky!“ zajásala jsem.

Hele! ukázala Melanie pomyslným prstem na tři zaprášené lahve louhu při zadní stěně skříňky.

K čemu by ti byl louh? divila jsem se a mezitím už strhávala obal z krekrů. *Cáknout ho někomu do očí? Nebo někoho majznout flaškou po hlavě?*

Ke své radosti jsem zjistila, že krekry se sice rozpadly na drobečky, ale pořád ještě jsou v neporušených celofánových kapsičkách. Jednu jsem roztrhla a začala si vyklepávat drobečky do pusy a polykala je skoro bez kousání. Už jsem se nemohla dočkat, abych je měla v žaludku.

Otevři lahev a přičichni k ní, přikázala mi bez ohledu na mou poznámku. *Takhle můj tatínek skladoval vodu v garáži. Zbytky louhu zabránily tomu, aby se voda zkazila.*

Za minutku. Dojedla jsem jednu kapsičku drobtů a načala druhou. Byly zatuchlé, ale v porovnání s pachutí v mých ústech chutnaly jako božská mana. Až po třetí kapsičce jsem si uvědomila, že sůl mě pálí na rozpukaných rtech a v koutcích úst.

Zvedla jsem jednu lahev louhu a doufala, že Melanie má pravdu. Paže jsem měla zesláblé, jako z gumy, sotva jsem ji unesla. Oběma nám to dělalo starosti. Kolik sil jsme už ztratily? Jak daleko ještě dokážeme jít?

Víčko na lahvi bylo pevně utažené, měla jsem dojem, že snad k hrdlu přirostlo. Nakonec se mi ho podařilo povolit zuby. K otvoru jsem přičichla velmi opatrně, protože bych z výparů louhu jen nerada ztratila vědomí. Pach chemikálie byl jen velmi slabý. Přičichla jsem si důkladněji. Byla to voda, stoprocentně. Zatuchlá, kalná voda, ale pořád jen voda. Maličko jsem upila. Žádný horský pramen, ale tekutina ano. Začala jsem lokat.

Nepřeháněj to, brzdila mě Melanie a já s ní musela souhlasit. Teď jsme měly štěstí, ale nemělo cenu všechno vyplýtvat naráz. Navíc teď, když mě sůl přestala pálit na ústech, jsem zase dostala hlad. Zvedla jsem krabičku sušenek Twinkies a slízala tři piškotové koláčky z vnitřní strany jejich obalů.

Poslední skříňka byla prázdná.

Jakmile křeče z hladu aspoň trochu polevily, do myšlenek mi začala prosakovat Melaniina netrpělivost. Tentokrát jsem necítila chuť jí vzdorovat, bleskově jsem nacpala své poklady do batohu, prázdné lahve od vody jsem naházela do dřezu, abych tam měla místo. Nádoby od louhu byly těžké, ale byla to konejšivá tíha. Znamenala totiž, že dnes večer se neuložím k spánku na pouštní prach zase hladová a žíznivá. V žilách se mi vzedmula energie načerpaná z cukru a já vyběhla zase ven do zářivého odpoledne.

12. KAPITOLA

Selhání

To je vyloučeno! Určitě ses spletla! To je nesmysl! To není možné!

Civěla jsem do dálky a ohromením se mi dělalo špatně od žaludku; a nedůvěra se rychle přetavila v hrůzu.

Včera ráno jsem posnídala poslední rozmačkanou sušenku Twinkie. Včera odpoledne jsem objevila dvojitý štít a opět odbočila k východu. Melanie mi slíbila, že už nám zbývá najít poslední útvar. Po té zprávě jsem z radosti málem dostala hysterický záchvat. Včera večer jsem dopila zbytek vody. To byl můj čtvrtý den v poušti.

Z dnešního rána mi zbyla jen mlhavá vzpomínka na oslepivé slunce a zoufalou naději. Nezbývalo moc času a já ten poslední orientační bod hledala na obzoru s pocitem sílící paniky. Neviděla jsem žádné místo, které by odpovídalo popisu: dlouhá plochá stolová hora, na obou koncích lemovaná tupými vrcholky, jako by to byly strážné věže. Podobný útvar jistě zabírá hodně místa, ale hory na východ i sever byly hustě poseté zubatými hroty. Neuměla jsem si představit, že mezi nimi by se skrývala celá stolová hora.

Uprostřed dopoledne – slunce ještě pořád žhnulo na východě – jsem si udělala přestávku, abych si odpočinula. Cítila jsem takovou slabost, až mě to děsilo. Rozbolel se mi snad každičký sval v těle, ale nebylo to jenom dlouhou chůzí. Drtila mě bolest z fyzické únavy a taky ze spaní na tvrdé zemi, ale tahle bolest byla nová. Tělo mi vysychalo a tou bolestí svaly protestovaly proti mukám žízně. Věděla jsem, že v tomhle stavu dlouho nevydržím.

Obrátila jsem se zády k východu, aby mi slunce aspoň chvilku nebušilo do tváře.

A v tom okamžiku jsem to uviděla. Dlouhou rovnou plochu stolové hory, viditelně ohraničenou dvěma štíty. Byla tam, tak daleko na západě, že se skoro chvěla jako fata morgána, vznášela se nad pouští jako temný mrak. Každý krok, který jsme ušly, byl nesprávným směrem. Poslední orientační bod ležel na západní straně pouště mnohem dál, než kolik jsme urazily během celé své pouti.

„To není možné," šeptla jsem snad posté.

Melanie mi v hlavě zamrzla, nemyslela, nevnímala, zoufale se snažila popřít tu novou informaci. Čekala jsem na ni, pohledem klouzala po důvěrně známých tvarech, až mě nakonec tíha jejího pochopení a žalu srazila na kolena. Její němý poraženecký nářek se mi rozléhal hlavou a přidával další vrstvu k mé bolesti. Začala jsem přerývaně lapat po dechu – němě, beze slov jsem vzlykala. Slunce se mi plazilo po zádech výš, jeho žár se mi vsákl hluboko do tmavých vlasů.

Než jsem se vzpamatovala, stín pode mnou tvořil jen malé kolečko. S námahou jsem se vytáhla na nohy. Do kůže se mi vtiskly ostré kamínky. Ani jsem se neobtěžovala je setřepnout. Civěla jsem na vznášející se stolovou horu, jež se mi od západu dlouho a horce vysmívala.

Nakonec, ani jsem nevěděla proč, jsem začala kráčet směrem k ní. Uvědomovala jsem si jen jedno: Jsem to já, kdo se může pohybovat, nikdo jiný. Melanie se mi choulila v mozku jako miniaturní kapsle bolesti, pevně zavinutá do sebe. V ničem mi nepomáhala.

Moje kroky chrastily na vyschlé zemi, *chrup, chrup.*

„Nakonec to vážně byl jen prolhaný starý šílenec," huhlala jsem si navztekaně. Pak se mi hrudník roztřásl divnou křečí a z hrdla se mi vydral chraplavý kašel. Dusivě a sípavě jsem kašlala tak dlouho, až mě oči pálily slzami, které nevytryskly, pak jsem si náhle uvědomila, že se vlastně směju.

„Tam… nikdy… nikdy… nic nebylo!" skytala jsem mezi poryvy hysterie. Klopýtala jsem kupředu jako opilá a za mnou se táhla nerovnoměrná řádka šlápot.

Ne. Melanie se rozvinula ze svého zoufalství, aby obhájila víru, které se pořád ještě odmítala vzdát. *Nějak jsem to popletla, nebo co. Moje chyba.*

Teď jsem se chechtala jí. Zvuk mi hned od rtů vysával žhavý vítr.

Počkej, počkej, přemýšlela ve snaze odtrhnout moji pozornost od toho černého humoru. *Nemyslíš… chci říct, myslíš, že taky takhle trpěli?*

Její nečekaný strach mě zaskočil uprostřed smíchu. Dusila jsem se horkým vzduchem a po tom zvrhlém záchvatu hysterie mě píchalo v prsou. Než jsem zase popadla dech, už mi to jako černý humor nepřipadalo. Podvědomě jsem očima klouzala po prázdnotě okolní pouště a pátrala po sebemenším náznaku, že nejsem první, kdo tady přijde o život. Pustá pláň byla nepředstavitelně rozlehlá, ale já nedokázala zarazit svoje zběsilé hledání… ostatků.

Ne, to jistě ne, chlácholila Melanie sama sebe. *Na to je Jared příliš chytrý. Nikdy by se sem nevydal nepřipravený jako my. Nikdy by neohrozil Jamieho.*

Určitě máš pravdu, potvrdila jsem jí, protože jsem tomu chtěla věřit stejně jako ona. *Přísahám, že v celém vesmíru by se nenašel nikdo jiný, kdo by provedl takovou pitomost jako my. Kromě toho, nikdy sem zřejmě ani nelezl – Nejspíš si nedal ty čáry a horský hřeben do vzájemné souvislosti. Škoda, že my ano.*

Nohy mi dál šlapaly pouští. Skoro jsem to nevnímala. Tváří v tvář té dálce to bylo tak bezvýznamné. Ale i kdybychom se nějakým zázrakem přenesly k patě stolové hory, co dál? Byla jsem si stoprocentně jistá, že tam nic není. Že tam nečeká nikdo, aby nás zachránil.

„Umřeme," řekla jsem. Zaskočilo mě, že z chraptivého hlasu mi nezní ani náznak strachu. Byl to prostě fakt jako každý jiný. Slunce sálá. Poušť je suchá. A my zemřeme.

Ano. I ona byla klidná. Tahle smrt byla přijatelnější než naše úsilí vybičované šílenstvím.

„A tebe to netrápí?"

Chvilku si rozmýšlela odpověď.

Aspoň umřu v boji. A to je moje vítězství. Nikdy jsem je nezradila. Nikdy jsem jim neublížila. A ze všech sil jsem se je snažila najít. Snažila jsem se dodržet slib… Umřu pro ně.

Napočítala jsem devatenáct kroků, než jsem se vzmohla na odpověď. Devatenáct polomrtvých marných chrupnutí v písku.

„Tak proč umřu já?“ ptala jsem se sama sebe a opět pocítila štípání ve vyschlých slzných kanálcích. „Asi jen proto, že jsem zabloudila, co? Umřu jen pro to?“

Odpočítala jsem třicet čtyři chrupnutí, než přišla s odpovědí na mou otázku.

Ne, pomyslela si pomalu. *Já to takhle necítím. Myslím… Víš, myslím, že možná… umřeš, aby ses stala* člověkem. Z hlasu se dal vyčíst skoro úsměv, protože pochopila, že to tvrzení skrývá pošetilý dvojí význam. *Po všech těch planetách a hostitelích, cos nechala za sebou, jsi konečně objevila místo a tělo, za které položíš život. Myslím, že jsi našla domov, Poutnice.*

Deset chrupnutí.

Už nemám dost síly, abych vůbec otevřela ústa. *V tom případě je škoda, že jsem tu nemohla zůstat déle.*

Nevěděla jsem, co si o její odpovědi myslet. Možná jen chtěla, abych měla ze sebe lepší pocit. Úlitba za to, že mě dotáhla sem, umřít. Vyhrála; nikdy se nedala potlačit.

Začala jsem klopýtat. Moje svaly volaly po slitování, jako by vážně existoval způsob, jak jim ulevit. Myslím, že v tu chvíli bych se definitivně zastavila, ale Melanie byla jako obvykle houževnatější než já.

Teď jsem cítila její přítomnost, nejenom v hlavě, ale i v údech. Kroky se mi prodloužily; míň jsem vrávorala. Ryzí silou vůle vlekla mé polomrtvé tělo směrem k nedosažitelnému cíli.

Nečekaně mě zalila radost z toho předem prohraného boje. Ona teď cítila mé tělo stejně, jako já cítila její mysl. Naše tělo, nyní; moje vyčerpání předalo kontrolu Melanii. Vychutnávala si možnost svobodně máchat pažemi a posunovat nohy vpřed, a to *bez ohledu* na skutečnost, že jde o naprosto zbytečné úsilí. Čerpala slast čistě z toho, že opět to *dokáže.* Vedle toho pocitu vybledla dokonce i bolest z pomalého umírání.

Co myslíš, že je v té dálce? zeptala se mě, zatímco jsme pochodovaly vstříc konci. *Co asi uvidíš, až budeme po smrti?*

Nic. To slovo bylo prázdné a kruté a jisté. *Proto říkáme, že smrt je konečná.*

Duše snad nevěří v posmrtný život?

Žijeme spoustu životů. Nemůžeme čekat ještě něco víc. Při každém odchodu z hostitele prožijeme malou smrt. Pak žijeme znovu v dalším hostiteli.

Následovala dlouhá pauza, během které jsme nohy za sebou táhly stále pomaleji.

A co ty? zeptala jsem se nakonec. *Ještě pořád věříš v něco víc, dokonce i po tomhle všem?* Myšlenkami jsem prohledávala její vzpomínky na konec světa lidí.

Všechno svědčí o tom, že některé věci umřít nemohou.

Obě jsme si v mysli vybavily jejich obličeje, zblízka a zřetelně. Láska, kterou jsme cítily k Jaredovi a Jamiemu, byla *skutečně* věčná. V tom okamžiku mě napadlo, jestli smrt má dost velkou sílu smazat něco tak životného a *vášnivého.* Možná že tahle láska bude dál žít s ní, v nějakém pohádkovém paláci za perlovou branou. Se mnou však ne.

Vydržely jsme to pouze pár hodin. Dokonce ani Melaniina obrovská duševní síla nemohla od našeho selhávajícího těla chtít víc. Skoro jsme osleply. V suchém vzduchu jako by nebylo dost kyslíku, který bychom mohly vdechnout a zase vyplivnout. Ze rtů se nám dralo chraplavé kňučení.

Ještě v žádném životě jsi to neměla takhle *kruté,* zažertovala Melanie chabě, když jsme vrávoraly k uschlému kmeni, který trčel dva tři metry nad okolním nízkým porostem. Toužily jsme se dostat k tenkým pruhům stínu dřív, než se zhroutíme.

Neměla, souhlasila jsem. *Takhle hrozné nikdy.*

Dosáhly jsme cíle. Mrtvý strom na nás vrhal stín jako pavučina. Podlomily se nám nohy. Padly jsme na břicho, aby nám slunce už nikdy nezasvítilo do obličeje. Hlava se nám mimoděk pootočila do strany, lapala po rozpáleném vzduchu. Civěly jsme na prach, navrstvený jen centimetry od našeho nosu, a poslouchaly vlastní namáhavý dech.

Po chvíli, neměly jsme tušení, jestli byla dlouhá či krátká, jsme zavřely oči. Vnitřní strana víček nám planula rudou září. Necítily jsme jemnou pavučinu stínu, možná se nás už nedotýkal.

Jak dlouho? zeptala jsem se.

Nevím. Ještě nikdy jsem neumřela.

Hodina? Víc?

Vím toho stejně jako ty.

Kde je ten kojot, když ho konečně potřebujeme?

Třeba budeme mít štěstí… unikneme pazourům šelmy a podobným… Myšlenka se vytratila do prázdna.

To byl náš poslední rozhovor. Soustředit se na tvorbu slov bylo příliš vyčerpávající. A taky bolest byla větší, než se dalo snést. Všechny svaly v těle se nám bouřily, svíraly v křeči, jak vzdorovaly smrti.

My nebojovaly. Nechaly jsme se unášet, vyčkávaly jsme, myšlenky nám bez ladu a skladu těkaly mezi vzpomínkami. Dokud jsme ještě byly při vědomí, broukaly jsme si ukolébavku. Právě tu, kterou jsme konejšily Jamieho, když země byla moc tvrdá a vzduch moc studený a strach moc velký, než abychom dokázali usnout. Cítily jsme jeho hlavu vtisknutou do důlku přímo pod ramenem, oblouk jeho zad na své paži. A náhle nás zaplavil pocit, že to *naše* hlava se opírá o širší rameno a že neznámá ukolébavka konejší *nás.*

Víčka nám zčernala, ale nebyla to smrt. Snesla se noc, a to nás rozesmutnilo. Bez denního žáru zřejmě přežijeme trochu déle.

Byla tma a ticho v prázdnu a bezčasí. Pak se ozval zvuk.

Skoro nás neprobral. Nebyly jsme si jisté, zda si to jen nepředstavujeme. Možná to byl přece jenom kojot. Stály jsme o to? Nevěděly jsme. Ztratily jsme nit myšlenek a na zvuk zase zapomněly.

Něco s námi zatřáslo, natáhlo naše zmrtvělé paže, zatáhlo za ně. Nevzmohly jsme se už na slova přání, aby to skončilo co nejrychleji, ale doufaly jsme v to. Čekaly jsme na ostré tesáky. Místo toho se tah změnil na tlak, obličejem jsme se překulily k obloze.

Proudilo nám to na obličej – mokré, chladivé, neskutečné. Kanulo nám to do očí a vymývalo z nich písek. Víčka se nám zatřepetala, zamrkala v krůpějích.

Na písek v očích jsme kašlaly. Zvedly jsme bradu v zoufalém pátrání, ústa se nám naslepo otvírala a zavírala, dojemně slabá jako čerstvě vylíhnuté ptáče.

Zdálo se nám, že slyšíme povzdech.

A pak nám do úst vtekla voda a my ji lokaly a zalykaly se jí. Když jsme se zalkly, voda zmizela a naše zesláblé ruce ji tápavě hledaly. Do zad nám něco tvrdě důrazně bušilo tak dlouho, dokud jsme opět nepopadly dech. Naše ruce nepřestávaly chňapat do vzduchu a hledat vzácnou vodu.

Podruhé ten povzdech zazněl zřetelně.

Cosi se přitisklo k našim popraskaným rtům a náhle do nich vtekla voda. Hltaly jsme, ale tentokrát si dávaly pozor, abychom ji nevdechly. Ne snad, že by nám vadilo, že se dusíme, ale nechtěly jsme, aby nám tu vodu zase sebrali.

Pily jsme, až se nám bolestivě nadmulo břicho. Pramínek vody se zastavil a my jsme chraptivě vykřikly na protest. Ke rtům se nám přitiskl okraj další nádoby a my zběsile chlemtaly, až byla taky prázdná.

Ještě doušek a puklo by nám břicho, ale přesto jsme pomžikávaly a snažily se zaostřit oči, abychom se přesvědčily, zda nedostaneme víc. Byla naprostá tma, neviděly jsme jedinou hvězdu. A pak jsme opět zamrkaly a uvědomily si, že ta temnota je mnohem blíž než nebe. Byla to postava skloněná nad námi, temnější než noc.

Slyšely jsme tiché šustění látky o látku, písek klouzající pod patou. Postava se odtáhla, zaznělo ostré rycnutí – zvuk zipu, ohlušující v absolutní tišině noci.

Jako čepel, světlo zaříznuté do očí. Zasténaly jsme, jak to bolí, a ruka nám vylétla, aby ochránila zavřené oči. Dokonce i přes víčka bylo světlo příliš ostré. Světlo zmizelo a obličej nám ovanul jemný průvan dalšího povzdechu.

Opatrně jsme otevřely oči, oslepenější než dřív. Ten naproti nám seděl bez hnutí a beze slova. Začaly jsme cítit napětí okamžiku, ale bylo vzdálené, mimo nás. Nebylo v našich silách myslet na něco jiného než na vodu v našem břiše a kde bychom našly další. Snažily jsme se soustředit, zjistit, co nás zachránilo.

První, co jsme po minutách mrkání a zírání rozeznaly, byla hustá bílá hmota spadající z temného obličeje, miliony bledých střepů v noci. Když jsme konečně pochopily, že to je plnovous – jako u Santa Clause, napadlo nás nesmyslně – paměť doplnila i zbylé části obličeje. Všechno zapadlo na své místo: velký nos s důlkem na špičce, široké lícní kosti, hustá bílá obočí, oči zasazené hluboko do vrásčité kůže. Ačkoliv jsme z každého rysu viděly jen náznak, bylo nám jasné, jak by obličej vypadal na světle.

„Strýčku Jebe!“ zachraptěly jsme užasle. „Tys nás našel!“

Strýček Jeb seděl v podřepu vedle nás, a když jsme pronesly jeho jméno, zakolébal se na patách.

„No vida,“ broukl a jeho mrzutý hlas mě zaplavil stovkou vzpomínek. „No vida, tomu říkám úlovek!“

13. KAPITOLA

Odsouzení

„Jsou tady?“ Ta slova jsme vydávily – vystříkla z nás jako voda z plic, prudce. A po vodě otázka, na které záleželo především: „Zvládli to?“

Ve tmě jsem neviděla na výraz strýčkova obličeje. „Kdo?“ zeptal se.

„Jamie, Jared!“ Náš šepot pálil v hrdle jako řev. „Jared byl přece s Jamiem. S naším bratříčkem! Jsou tady? Přišli? Našel jsi je stejně jako nás?“

Žádné zaváhání.

„Ne.“ Odpověď zazněla důrazně, bez lítosti, bez špetky citu.

„Ne,“ šeptly jsme. To jsme neopakovaly po strýci, jen jsme protestovaly proti svému zmrtvýchvstání. Opět jsme zavřely oči a naslouchaly bolesti ve svém těle. Dovolily jsme jí, aby utopila bolest v naší mysli.

„Podívej,“ pravil strýček Jeb po chvilce. „Já, echm, musím něco zařídit. Chvilku si odpočiň a já se pro tebe vrátím.“

Neslyšely jsme význam slov, pouze zvuky. Ani jsme neotevřely oči. Jeho kroky se s tichým chrupáním vzdálily. Nepoznaly jsme, kterým směrem. Stejně nám to bylo jedno.

Byli pryč. Neexistoval způsob, jak je najít, žádná naděje. Jared i Jamie zmizeli, a to uměli mistrovsky, a my je už nikdy neměly spatřit.

Voda a chladnější noční vzduch nás probraly k vědomí, což bylo přesně to, o co jsme nestály. Překulily jsme se a opět se zabořily obličejem do písku. Cítily jsme hroznou únavu, daleko za hranici vyčerpání, v propastné a ještě hlubší bolesti. Ale jistě dokážeme usnout. Stačí nemyslet. To zvládneme.

Zvládly jsme to.

Když jsme se probudily, byla stále noc, ale na východním obzoru už hrozil úsvit – hory lemovala matná červeň. Naše ústa chutnala po prachu a zpočátku jsme si byly jisté, že o strýčku Jebovi se nám pouze zdálo. Určitě.

Dnes ráno jsme měly hlavu jasnější, a tak jsme si skoro okamžitě všimly divného předmětu vedle naší pravé tváře – nebyl to kámen ani kaktus. Dotkly jsme se toho, předmět byl tvrdý a hladký. Šťouchly jsme do něj a zevnitř se ozval lahodný zvuk šplouchající vody.

Strýček Jeb byl skutečný a nechal nám tady čutoru.

Opatrně jsme se posadily, užaslé, že jsme se přitom nepřelomily vpůli jako suchý klacek. Dokonce jsme se cítily trochu líp. Voda zřejmě měla dost času propracovat se aspoň zčásti do těla. Bolest otupěla a po dlouhé době jsme opět dostaly hlad.

Ztuhlými neohrabanými prsty jsme odšroubovaly víčko z čutory. Nebyla plná až nahoru, ale bylo v ní dost vody, aby nám opět roztáhla žaludek; už zase se mi scvrknul. Vypily jsme všechno. S šetřením vody na později jsme už skoncovaly.

Pustily jsme plechovou čutoru na písek, kde dutě žuchla v tichu před úsvitem. Byly jsme naprosto bdělé. Povzdechly jsme si, protože bychom daly přednost bezvědomí, a spustily jsme hlavu do dlaní. Co teď?

„Proč jsi tomu dal vodu, Jebe?“ vybuchl rozzlobený hlas těsně za našimi zády.

Prudce jsme se otočily, přesmýkly se na kolenou. Při následujícím pohledu nám klopýtlo srdce a naše vědomí se roztříštilo.

Kolem místa, kde jsem klečela pod stromem, stálo v půlkruhu osm lidských bytostí. Nebylo pochyb, že to jsou lidé, do jednoho. Ještě nikdy jsem neviděla obličeje stažené do podobných grimas – ne u své rasy. Ty rty zkřivené nenávistí nad vyceněnými zaťatými zuby, jako divoká zvěř. Obočí svraštěná hluboko přes oči planoucí zuřivostí.

Šest mužů a dvě ženy, někteří z nich hodně statní, většinou vyšší než já. Cítila jsem, jak mi krev vyprchává z obličeje, protože jsem si uvědomila, proč drží ruce tak divně; křečovitě vztažené před tělem, každý svíral nějaký předmět. Drželi zbraně. Někteří měli nože – několik krátkých, jako ty, co jsem měla v kuchyni, pak delší a jeden obrovský a zlověstný. Ten by v kuchyni k ničemu nebyl. Melanie mi doplnila název: *mačeta.*

Ostatní lidé drželi dlouhé tyče, kovové i dřevěné. Kyje.

V jejich středu jsem poznala strýčka Jeba. V rukou mu volně visela věc, kterou jsem nikdy neviděla osobně, jen v Melaniiných vzpomínkách, stejně jako ten obrovský nůž. Byla to puška.

Ten pohled mě zděsil, ale Melanie na to všechno hleděla s úžasem a v duchu jásala nad jejich počtem. Osm zachráněných lidí. Domnívala se, že Jeb tu je úplně sám, v nejlepším případě jen se dvěma dalšími. Pohled na tolik osob své rasy ji zalilo radostí.

Jsi idiot! utrhla jsem se na ni. *Jen se na nepodívej. Vidíš to?*

Přiměla jsem ji, aby si je prohlédla z mé perspektivy; aby viděla ty zlověstné postavy ve špinavých džínách a lehkých bavlněných košilích, zahnědlých prachem. Možná to byli lidé – v tom původním smyslu slova – kdysi, ale v téhle chvíli byli něco jiného. Byli to barbaři, zrůdy. Předkláněli se, slintali touhou po krvi.

V každém tom páru očí jsem si mohla vyčíst rozsudek smrti.

Melanie to všechno viděla a musela připustit, i když neochotně, že mám pravdu. V téhle chvíli její milovaní lidé předváděli, co v nich bylo nejhoršího, jako v těch novinových článcích, které jsme nechaly ve srubu. Dívaly jsme se na zabijáky.

Měly jsme být moudřejší; měly jsme včera umřít.

Proč nás strýček Jeb nechal naživu? Pro tohle?

Při tom pomyšlení mě zamrazilo po těle. V duchu jsem si prolétla historii lidských zvěrstev. Neměla jsem na to žaludek. Možná bych se měla víc soustředit. Pamatovala jsem si, že lidé z jistých důvodů nechávali své nepřátele naživu, aspoň dočasně. Kvůli tomu, co chtěli z jejich myslí či těl…

Samozřejmě mi to rázem skočilo do paměti – právě to jedno tajemství, které by ode mě chtěli. Právě to, které jim nikdy, nikdy neřeknu. Bez ohledu na to, co mi udělají. To bych se radši dřív zabila sama.

Melanii jsem neprozradila tajemství, jež jsem chránila. Použila jsem proti ní její vlastní obranné prostředky a poprvé od implantace jsem si vztyčila v hlavě zeď, abych tu informaci skryla. Předtím to nebylo nutné.

Melanii v nejmenším nezajímalo, co je na druhé straně zdi; vůbec se nesnažila za ni proniknout. Měla mnohem důležitější starosti než fakt, že ona není jediná, kdo si nechává něco pro sebe.

A záleží vůbec na tom, že svoje tajemství před ní chráním? Nebyla jsem tak silná jako Melanie a nepochybovala jsem, že ona mučení snese. Kolik bolesti vydržím, než jim prozradím přesně to, co chtějí slyšet?

Zvedl se mi žaludek. Sebevražda byla odporná volba – o to horší, že by současně šlo i o vraždu. Melanie by se mnou snášela mučení nebo smrt. Rozhodla jsem se počkat, dokud mi stoprocentně nezbude jiná možnost.

Ne, to nemůžou. Strýček Jeb by nikdy nedovolil, aby mi ublížili.

Strýček Jeb neví, že jsi tady, připomněla jsem jí.

Tak mu to pověz!

Soustředila jsem se na starcův obličej. Přes hustý bílý plnovous jsem neviděla, jestli taky cení zuby, ale oči mu neplanuly tak zuřivě jako těm ostatním. Koutkem oka jsem zahlédla, že pár mužů sklouzlo pohledem ode mě k němu. Čekali odpověď na otázku, která mě upozornila na jejich blízkost. Strýček Jeb se díval přímo na mě a svoje druhy ignoroval.

Nemůžu mu to říct, Melanie. Nevěřil by mi. A jakmile by usoudili, že jim lžu, považovali by mě za Hledačku. Jistě mají dost zkušeností, aby věděli, že pouze Hledačka by se sem vydala vyzbrojená lží, historkou, která má umožnit její infiltraci.

Melanie rázem uznala, že mám pravdu. Už při pouhém slově Hledačka se odtáhla nenávistí a bylo jí jasné, že tihle cizinci by zareagovali navlas stejně.

Ale na tom nesejde. Jsem duše – a to jim stačí.

Muž s mačetou – ze všech největší, tmavovlasý, s nápadně světlou pletí a živě modrýma očima – pohrdavě zafrkal a odplivl si na zem. Pak popošel o krok dopředu a pomalu zvedl dlouhou čepel do výšky.

Radši ať to je rychlé než pomalé. Radši ať nás zabije tahle surová ruka než já. Radši ať neumřu jako zdroj násilí, který byl měl na svědomí Melaniinu krev i tu mou vlastní.

„Zadrž, Kyle.“ Jeb promluvil neuspěchaně, skoro vlídně, ale mohutný muž znehybněl. S úšklebkem se obrátil k Melaniinu strýci.

„Proč? Říkal jsi, že ses ujistil, že je jednou z nich.“

Poznala jsem ten hlas – byl to tentýž hlas, který se otázal Jeba, proč mi dal vodu.

„Nu, ano, jsem si jistý. Ale je to maličko složitější.“

„Jak?“ Tuhle otázku položil jiný muž. Stál po boku statného tmavovlasého Kylea a oba si byli tak podobní, že to museli být bratři.

„Pochop, že to je taky moje neteř.“

„Ne, už není!“ štěkl Kyle rázně. Opět si uplivl a zarputile udělal další krok mým směrem, mačetu pořád připravenou. Z úhlu jeho napjatých ramen jsem vyčetla, že příště ho už nezastaví pouhá slova. Zavřela jsem oči.

Ozvalo se dvojí kovové cvaknutí a kdosi vyjekl. Prudce jsem otevřela oči.

„Řekl jsem, abys zůstal stát, Kyle!“ Tón Jebova hlasu zněl pořád uvolněně, ale pušku svíral v rukou pevněji než předtím a hlavní mířil na Kyleova záda. Kyle zkameněl jenom pár kroků ode mě a mačeta mu zůstala viset nad hlavou.

„Jebe,“ zděsil se Kyleův bratr, „co to děláš?“

„Ustup od té dívky, Kyle!“

Kyle se rozzuřeně obrátil k Jebovi. „To přece, ksakru, není žádná dívka, Jebe!“

Jeb jenom pokrčil rameny, ale puškou dál neochvějně mířil na Kylea. „Musíme probrat jisté věci.“

„Doktor by se od toho mohl leccos dozvědět,“ pronesl nato nevlídný ženský hlas.

Při těch slovech jsem se přikrčila, protože vyjádřily moje nejhorší obavy. Když mě Jeb před okamžikem označil za svou neteř, pošetile jsem dovolila zadoutnat plamínku naděje – možná se nade mnou slitují. Byla jsem hloupá, že jsem tomu věřila, i kdyby jen na vteřinku. Od těchto zrůd jsem mohla doufat v jediné slitování – smrt.

Ohlédla jsem se po ženě, která promluvila, a překvapeně jsem si uvědomila, že je stará jako Jeb, možná i starší. Vlasy měla spíš tmavě šedé než bílé, což byl důvod, proč jsem si předtím její stáří ani neuvědomila. Obličej tvořila změť vrásek, všechny mířící dolů v grimase hněvu. Současně však v rysech pod těmi vráskami se skrývalo cosi důvěrně známého.

Melanie našla souvislost mezi stařeckou tváří a mnohem hladším obličejem ze svých vzpomínek.

„Tetičko Maggie? Ty jsi tady? Jak to? A je Sharon…“ Všechna slova patřila Melanii, ale řinula se z mých úst a já je nedokázala zarazit. Společná trýzeň v poušti ji buď posílila, nebo mě oslabila. Ale možná jsem se jenom příliš soustředila na to, odkud přiletí smrtelná rána. Já sbírala síly před naším zavražděním a ona prožívala toto rodinné shledání.

Melanie však svůj překvapený výkřik nedokončila. Stará žena jménem Maggie skočila dopředu s rychlostí, která popírala její křehký vzhled. Nezvedla ruku s černým páčidlem, a právě tu jsem hlídala; proto mi ušlo, že se rozpřáhla druhou, volnou rukou a tvrdě mě s ní udeřila do obličeje.

Hlava se mi zvrátila dozadu a potom přepadla na prsa. Udeřila mne podruhé.

„Nás *neobelžeš*, ty parazite. My víme, jak to děláte. Víme, jak dobře nás dokážete napodobovat!“

Na vnitřní straně tváře jsem ucítila chuť krve.

Přestaň s tím! napomenula jsem Melanii. *Říkala jsem ti přece, co si o nás myslí.*

Šokovaná Melanie se nevzmohla na odpověď.

„No tak, Maggie,“ začal Jeb chlácholivě.

„Nemluv se mnou jak s malou, ty starý hlupáku! Nejspíš sem na nás přivedla celou armádu!“ Ucouvla ode mě a pohledem si číhavě měřila mou nehybnou postavu, jako bych byla stočený had. Postavila se vedle svého bratra.

„Nikoho nevidím,“ uklidňoval ji Jeb. „*Hééj!!*“ zahulákal a já sebou leknutím trhla. Takže jsem nebyla jediná. Jeb zamával levou rukou nad hlavou, v pravé nepřestával svírat pušku. „*Tady!*“

„Sklapni!“ zavrčela Maggie a praštila ho do žeber. I když jsem se na vlastní kůži přesvědčila, jak je silná, Jeb se ani nepohnul.

„Je tady sama, Mag. Když jsem ji našel, byla skoro mrtvá a ani teď není v extra skvělé kondici. Ty stonožky nikdy své druhy takhle neobětují. Přišly by ji zachránit mnohem dřív než já. Ať už je, kdo chce, je sama.“

V hlavě jsem si vybavila podobu dlouhého hmyzu s množstvím nohou, ale souvislost jsem nenacházela.

Mluví o tobě, přeložila mi Melanie. Vedle mé vzpomínky na zářivě stříbřitou duši přiřadila obraz šeredného hemživce. Žádnou podobnost jsem neviděla.

Zajímalo by mě, odkud vědí, jak vypadáš, pomyslela si Melanie roztržitě. Moje vzpomínky na skutečný vzhled duše pro ni na začátku byly naprostou novinkou.

Neměla jsem čas divit se spolu s ní. Jeb kráčel přímo ke mně a ostatní se mu drželi těsně v patách. Kyle měl ruku pozvednutou u Jebova ramene, připravený ho zadržet nebo odhodit stranou; těžko říct.

Jeb si přendal pušku do levé ruky a pravici natáhl ke mně. Ostražitě jsem ji sledovala a čekala, až mě udeří.

„Tak pojď," vybídl mě mírně. „Kdybych tě takovou dálku unesl, vzal bych tě domů už včera večer. Teď musíš urazit ještě kus cesty po svých."

„Ne!" zavrčel Kyle.

„Odvedu ji s sebou!" oznámil Jeb a poprvé to zaznělo ostře. Pod vousy se mu rty napjaly do zatvrzelé čáry.

„Jebe!" namítla Maggie.

„Je to můj úkryt, Maggie. Udělám, co já budu chtít!"

„Ty starý troubo!" vyštěkla.

Jeb se shýbl a popadl mě za ruku svinutou v pěst, jež mi ochable ležela na stehně. Trhnutím mě vytáhl na nohy. Nebylo v tom nic surového; spíš jako by měl naspěch. Ale prodloužit mi život z jakýchkoliv důvodů byla zřejmě ta největší krutost, jaké se na mě mohl dopustit.

Nejistě jsem se zakymácela. Skoro jsem necítila nohy – jen píchání jako od tisíců jehliček, jak do nich opět vproudila krev.

Za Jebem se ozvalo táhlé, nesouhlasné syčení. A nehnulo se jenom z jedněch úst.

„Tak dobrá, ať jsi kdovíco zač," řekl mi Jeb laskavě, „musíme odtud zmizet, než se den rozpálí."

Muž, určitě Kyleův bratr, položil Jebovi dlaň na loket.

„Přece jí neukážeš, kde žijeme, Jebe."

„Podle mě na tom nesejde," zavrčela Maggie nemilosrdně. „Stejně nedostane šanci o nás někde vykládat."

Jeb si jen povzdechl a z krku si odvázal šátek, jenž měl až doteď ukrytý pod plnovousem.

„Je to směšné," brblal, když mi špinavou látku, ztvrdlou zaschlým potem, vázal kolem očí.

Ani jsem se přitom nehnula a bojovala s panikou, která zesílila hlavně teď, když jsem na své nepřátele neviděla.

Ale i když jsem neviděla, věděla jsem, že to je Jeb, kdo mi položil dlaň na záda a vedl mě; nikdo z těch ostatních by nebyl tak jemný.

Vyrazili jsme k severu, jak se mi aspoň zdálo. Zpočátku nikdo nemluvil, bylo slyšet jen písek chrupající pod množstvím nohou. Terén byl rovný, ale já pořád necítila chodidla a každou chvíli jsem zaškobrtla. Jeb měl se mnou trpělivost; jeho ruka mě vedla skoro rytířsky.

Cestou jsem cítila, jak slunce na obloze stoupá. Některé kroky byly rychlejší než ty ostatní, předešly nás a nakonec je skoro nebylo slyšet. Podle zvuků zůstala s Jebem a se mnou jen malá skupinka. Zřejmě usoudili, že moc hlídačů nepotřebuju – byla jsem zeslablá hlady a kymácela jsem se na každém kroku; v hlavě jsem cítila jen závrať a prázdno.

„Nemáš snad v úmyslu mu to říct, slyšíš?"

To byl Maggiin hlas, ozval se sotva pár kroků za mnou a zněl jako výčitka.

„Má právo to vědět," odsekl Jeb. Už zase mluvil zarputile.

„Je to od tebe bezohlednost, Jebediahu.“

„Život je bezohledný, Magnolie.“

Těžko říct, který z těch dvou mě víc děsil. Byl to Jeb se svou umanutostí udržet mě naživu? Nebo Maggie, která jako první zmínila *Doktora* – což bylo slovo, které mě zalilo pudovou hrůzou, z níž se mi dělalo zle od žaludku – ale které krutost zřejmě vadila víc než jejímu bratrovi?

V dalším mlčení jsme kráčeli ještě několik hodin. Když se pode mnou podlomily nohy, Jeb mě spustil na zem a přidržel mi lahev u úst stejně jako v noci.

„Dej mi vědět, až budeš trochu odpočatá,“ řekl mi. Znělo to laskavě, ale mně bylo jasné, že si to vykládám nesprávně.

Někdo si netrpělivě povzdechl.

„Proč to vlastně děláš, Jebe?“ zeptal se hlas, který jsem už znala; patřil jednomu z bratrů. „Kvůli Doktorovi? To jsi ale mohl Kyleovi přiznat hned a nemířit na něho puškou.“

„Kyleovi by jenom prospělo, kdyby na něho mířili trochu častěji,“ zamumlal Jeb.

„Hlavně mi, prosím tě, řekni, že to neděláš ze soucitu,“ pokračoval muž. „Po tom všem, co jsi viděl…“

„Kdybych se po tom všem, co jsem viděl, nenaučil soucitu, tak bych za moc nestál. Ale ne, o soucit se nejedná. Kdybych s touhle chudinkou pořádně soucítil, tak bych ji tam nechal umřít.“

I v té pouštní výhni mě zamrazilo po těle.

„Tak proč to děláš?“ vyzvídal Kyleův bratr.

Následovalo dlouhé ticho a Jebova ruka se dotkla mé. Chňapla jsem po ní, potřebovala jsem pomoc, abych se opět vytáhla na nohy. Druhou ruku mi přitiskl na záda a já poslušně vykročila.

„Ze zvědavosti,“ pronesl Jeb tiše.

Nikdo neodpověděl.

Cestou jsem si v hlavě rovnala fakta, kterými jsem si byla jistá. Za prvé, nebyla jsem první duše, kterou polapili. Už v tom měli zavedený systém. Tenhle „Doktor“ se jistě snažil získat odpověď už z jiných přede mnou.

Za druhé, snažil se neúspěšně. Kdyby některá duše nezvolila sebevraždu a pak se rozpovídala při mučení z lidských rukou, tak by mě teď nepotřebovali. Smrt by přišla milosrdně rychle.

Kupodivu jsem nedokázala doufat v rychlý konec anebo ho nějak sama přivolat. Šlo by to snadno, ani bych to nemusela udělat sama. Stačilo by jim napovídat nějakou lež – předstírat, že jsem Hledačka, tvrdit, že moji druzi jdou za mnou a hledají mě, vztekat se a vyhrožovat. Nebo jim vyklopit pravdu – že Melanie žije ve mně a že to byla ona, kdo mě sem přivedl.

Vytušili by v tom jinou lež a ta vábná vějička, že lidé mohou žít dál i po implantaci, by pro ně byla tak nestoudně lákavá, tak rafinovaná, že by mě považovali za Hledačku daleko jistěji, než kdybych to sama o sobě prohlásila. Považovali by to za léčku, bleskově by se mě zbavili a našli by si novou skrýš, daleko odtud.

Máš nejspíš pravdu, souhlasila se mnou Melanie. *Já bych to tak skutečně udělala.*

Ale ještě jsem necítila žádnou bolest a taky jsem si nedokázala představit sebevraždu; pud sebezáchovy mi uzamkl rty. Hlavou mi bleskla vzpomínka na mou poslední schůzku s Patronkou – v tak civilizované době, jako by se odehrála na jiné

planetě. Melanie mě vybízela, ať se jí zbavím, což sice vypadalo jako sebevražedné nutkání, ale spíš mě jenom vodila za nos. Vzpomněla jsem si, jak si myslela, že smrt se z pohodlného křesla plánuje jen obtížně.

Včera večer jsme s Melanií toužily po smrti společně, ale smrt byla tehdy doslova na dosah. Teď jsem byla opět na nohou a všechno rázem vypadalo jinak.

Já taky nechci umřít, šeptla Melanie. *Ale možná se pleteš. Možná nás nenechaly naživu z tohohle důvodu. Nechápu, proč by to…* Nechtěla si představovat, co všechno by nám mohli udělat, ale byla jsem si jistá, že by to bylo horší, než co jsem tušila já. *Jakou odpověď by od tebe potřebovali tak zoufale?*

Nikdy to neřeknu. Ani tobě, ani jinému člověku.

To bylo dost opovážlivé tvrzení. Ale připomínám, že pořád ještě mě nedrtila bolest…

Uběhla další hodina – slunce nám sálalo přímo nad hlavou, žár mi seděl ve vlasech jak ohnivá koruna – když se zvuk změnil. Chrupavé kroky, které jsem sotva slyšela, se přede mnou rozezněly ozvěnou. Jebova chodidla pořád ještě vrzala v písku jako ta moje, ale lidé před námi vstoupili na jiný terén.

„Teď opatrně," varoval mě Jeb. „Pozor na hlavu."

Zaváhala jsem, nebyla jsem si jistá, na co si dávat pozor a jak, když mám zavázané oči. Odtáhl mi dlaň od zad a přitiskl mi ji shora na hlavu, abych se shýbla. Předklonila jsem se. Šíji jsem měla ztuhlou.

Opět mě vedl dopředu a já slyšela, že naše kroky duní stejně jako kroky těch před námi. Půda se měkce nepropadala jako písek ani neujížděla jako štěrk. Byla pod nohama plochá a pevná.

Slunce zmizelo – už jsem necítila, jak mě pálí na kůži nebo mi žhne do vlasů.

Udělala jsem další krok a obličej mi ovanul jiný vzduch. Nebyl to vánek. Vzduch byl zatuchlý – *já* do něj *vkročila.* Suchý pouštní vítr zmizel. Vzduch byl nehnutý a chladnější, s nepatrnou stopou vlhkosti, plísně, kterou jsem cítila v nose i v ústech.

Měla jsem plnou hlavu otázek a Melanie zrovna tak. Chtěla, abych ty její vyslovila nahlas, ale já mlčela. Neexistovalo nic, co by některá z nás v tu chvíli mohla říct, aby nám to pomohlo.

„Fajn, můžeš se napřímit," vyzval mě Jeb.

Pomalu jsem zvedla hlavu.

Dokonce i se zavázanýma očima jsem poznala, že tam není světlo. Kolem okrajů šátku byla absolutní tma. Za sebou jsem slyšela ostatní, jak netrpělivě šoupají nohama a čekají, kdy popojdeme kupředu.

„Tudy," vybídl mě Jeb a opět mě vedl. Ozvěna našich kroků se překrývala s jejich dusotem, takže jsme museli být ve velmi stísněném prostoru. Přistihla jsem se, jak instinktivně předkláním hlavu.

Po několika krocích jsme prudce zabočili za roh; měla jsem dojem, že teď jdeme stejným směrem, kterým jsme přišli. Půda se začala svažovat. Sklon byl pořád strmější a Jeb mě podepřel svou mozolnatou rukou. Nemám potuchy, jak dlouho jsem se smekala a klouzala temnotou, ale mně to připadalo nekonečné, protože průběh každé minuty mi prodlužoval dusivý pocit děsu.

Další zatáčka a pak půda pod nohama začala naopak stoupat. Nohy jsem měla tak necitlivé a zdřevěnělé, že Jeb mě do svahu musel skoro vyvléct. Čím jsme šli dál, tím byl vzduch zatuchlejší a vlhčí, ale tma kolem šátku se neměnila. Slyšet tu byly pouze naše kroky a jejich kratičké ozvěny.

Cesta opět běžela rovně, zato se začala kroutit jako had.

Konečně, konečně podél horního a dolního okraje šátku na mých očích prosáklo světlo. Byla bych ráda, kdyby mi sám sklouzl z očí, protože já byla příliš vyděšená, než abych si ho troufla stáhnout sama. Byla jsem přesvědčená, že kdybych *uviděla*, kde jsem a kdo je se mnou, neprožívala bych takovou hrůzu.

Se světlem se objevil i zvuk. Podivný zvuk, tiché, mumlavé bublání. Znělo to skoro jako vodopád.

Bublání s každým naším krokem zesilovalo, a čím jsme byli blíž, tím víc to připomínalo zurčící vodu. Bylo různé, hlubší a vyšší tóny se navzájem proplétaly a rozléhaly se. Kdyby nezněly tak nesladěně, připomínaly by nepovedenou verzi všudypřítomné hudby, kterou jsem slýchala a sama prozpěvovala na Zpívajícím světě. Tma za šátkem na očích ve mně probudila vzpomínky na svět slepých.

Melanie tu kakofonii poznala dřív než já. Ten zvuk jsem nikdy předtím neslyšela, protože jsem se ještě nesetkala s lidmi.

Je to hádka, uvědomila si. *Zní to, jako by se hádala spousta lidí.*

Táhlo ji to za zvukem. Takže tu je víc lidí? Předtím nás zaskočil pohled i na těch osm lidí, které jsme viděly v poušti. Kde to vlastně jsme?

Ruce se mi dotkly zátylku a já před nimi uhýbala.

„A teď klid," řekl Jeb a stáhl mi šátek z očí.

Pomalu jsem zamžikala a stíny kolem mě zahoustly do tvarů, které mi dávaly smysl: hrubé nerovné stěny, strop plný děr, ošoupaná hlinitá podlaha. Byli jsme kdesi v podzemí, v přírodním jeskynním komplexu. Asi jsme nebyli příliš hluboko, cesta sem stoupala mnohem delší dobu, než jsme strávili smekáním se dolů.

Skalní stěny i strop byly tmavě fialově hnědé a plné děr jak ementál. Okraje děr níž u země byly ošoupané dohladka, ale ty nad hlavou měly nápadně ostřejší hrany.

Z kulaté díry před námi sem vycházelo světlo; tvarem se podobala děrám, kterými byly jeskynní stěny doslova poseté, ovšem velikostí každou z nich mnohonásobně převyšovala. Byl to vchod, vstup do zářivějšího místa. Melanie se už nemohla dočkat, uchvácená představou dalších lidí, ale já váhala a nečekaně si přiznala, že ten šátek na očích byl zřejmě milosrdnější než možnost vidět.

Jeb si povzdechl. „Omlouvám se," zamumlal tak tiše, že to zaručeně neslyšel nikdo kromě mě.

Zkusila jsem polknout, ale nešlo to. Opět se mě zmocnila závrať, tentokrát zřejmě hlady. Když mě Jeb postrčil směrem k velkému otvoru, ruce se mi roztřásly jako v mrazivém vánku.

Tunel se rozevřel do tak obrovské jeskyně, že jsem zpočátku nevěřila vlastním očím. Strop byl neuvěřitelně zářivý a vysoký – skoro jako umělá obloha. Snažila jsem se zjistit, co ho tak ozařuje, ale z ostrých šípů světla se mi rozbolely oči.

Očekávala jsem, že bublavé hlasy zesílí, ale v monumentální jeskyni se náhle rozhostilo mrtvolné ticho.

V porovnání se stropem byla podlaha zšeřelá. Mým očím chvíli trvalo, než poznaly, co ty tvary znamenají.

Dav. Jiný výraz pro to neexistoval – stál tam dav lidí nehybných jak kmeny a všichni na mě mlčky zírali s palčivým, nenávistným výrazem v tváři.

Pro Melanii to byl takový šok, že dokázala jen počítat. Deset, patnáct, dvacet… dvacet pět, dvacet šest, dvacet sedm…

Bylo mi jedno, kolik jich je. Pokusila jsem se jí vysvětlit, jak málo na tom sejde. Nemusí jich být dvacet, aby mě dokázali zabít. Nás zabít. Zkusila jsem jí

připomenout, v jakém jsme nebezpečí, ale v tom okamžiku moje varování nevnímala; tonula blahem ze světa lidí, o němž nikdy neměla tušení.

Z davu vykročil muž a já ze všeho nejdřív zatěkala pohledem k jeho rukám, jakou má zbraň. Měl zaťaté pěsti, ale jinak byl neozbrojený. Mezitím si moje oči stačily na to oslnivé světlo navyknout, rozeznaly nazlátlé opálení jeho pokožky a pak ho poznaly.

S hrdlem náhle sevřeným závratnou nadějí jsem vzhlédla k mužově tváři.

14. KAPITOLA

Spor

Bylo to pro nás obě příliš, vidět ho tady, když už jsme uvěřily, že se s ním nikdy nesetkáme, že jsme ho ztratily navždy. Ohromením jsem zkameněla, nebyla jsem schopná ničeho. Chtěla jsem se podívat na strýčka Jeba, abych pochopila, proč mi v poušti zlomil svou odpovědí srdce, ale nedokázala jsem pohnout ani očima. Jen jsem tupě zírala do Jaredova obličeje.

Melanie zareagovala odlišně.

„Jarede!“ vykřikla, i když z mého odřeného hrdla se vydralo jen kráknutí.

Strhla mě vpřed, stejně jako předtím v poušti, převzala vládu nad mým ochromeným tělem. Jediný rozdíl byl v tom, že nyní do toho vložila víc síly.

Nedokázala jsem ji zarazit včas.

Skočila kupředu a pozvedla mé paže, aby ho objala. V hlavě jsem na ni varovně vřískla, ale neposlouchala mě. Mou přítomnost skoro nevnímala.

Nikdo se ji nepokusil zastavit, když klopýtala směrem k němu. Nikdo, jen já. Už ji od něho dělily jen centimetry a pořád neviděla to, co mně neušlo. Nevšimla si, že během těch dlouhých měsíců odloučení mu obličej zpřísněl, rýhy v něm se teď rozbíhaly jiným směrem. Nevšimla si, že ten povědomý úsměv, který nosila ve vzpomínkách, by teď ta nová tvář prostě nezvládla. Zamračeného a rozzuřeného ho Melanie viděla zatím jen jednou, ale ten výraz nebyl nic proti tomu, jak se tvářil teď. Neviděla to, nebo jí to možná bylo jedno.

Měl delší paže než já.

Ještě dřív, než se ho Melanie stačila dotknout prsty, paže mu prudce vystřelila a hřbetem dlaně mě tvrdě udeřil do spánku. Úder byl tak tvrdý, že mě vynesl do vzduchu a pak jsem hlavou třískla do kamenné podlahy. Slyšela jsem, jak mi s tupým žuchnutím dopadl na zem i zbytek těla, ale nevnímala jsem to. Oči se mi stočily v sloup, v uších mi dutě zvonilo. Zoufale jsem se bránila závrati, jejíž vír mě stahoval stále hlouběji do bezvědomí.

Hloupá, hloupá, vyčítala jsem jí plačky. *Přece jsem ti* říkala, *ať to neděláš!*

Jared je tady, Jared žije, Jared je tady. Blábolila z cesty, omílala tahle slova jako text písničky.

Pokusila jsem se zaostřit oči, ale podivný strop mě oslňoval. Odvrátila jsem od toho světla obličej a spolkla vzlyk, protože ten pohyb mi zalil polovinu lebky bodavou bolestí.

I tenhle jediný spontánní úder mě bolel skoro nesnesitelně. Vyloučeno, abych snesla bezohledné a promyšlené mučení!

Vedle mě zašouraly kroky; instinktivně jsem zatěkala očima, abych našla novou hrozbu. Nade mnou stál strýček Jeb. Začal ke mně natahovat ruku, aby mě zvedl, ale zaváhal, ohlédl se. S přidušeným zasténáním jsem nepatrně pozvedla hlavu, abych se podívala, co vidí on.

Blížil se k nám Jared a tvářil se navlas stejně jako ti divoši v poušti – ale i v té zuřivosti vypadal spíš nádherně než nebezpečně. Srdce se mi zastavilo a pak se nepravidelně rozklopýtalo a najednou jsem dostala chuť se vysmát sama sobě. Copak záleželo na tom, že je krásný a že ho miluju, když se mě chystá zabít?

Vzhlížela jsem k vražedné touze v jeho tváři a snažila se doufat, že jeho vztek zvítězí nad zvědavostí, ale ve skutečnosti jsem po smrti netoužila.

Jeb s Jaredem se nekonečně dlouho poměřovali pohledem. Jared zatínal a povoloval čelisti, zatímco Jebův obličej zůstal v klidu. Vzájemná konfrontace skončila tím, že Jared náhle navztekaně vydechl a o krok ucouvl.

Jeb se sklonil pro mou ruku a druhou paží mi podepřel ramena, aby mi pomohl vstát. Třeštící hlava se mi točila, zvedal se mi žaludek. Kdybych už dny nehladověla, určitě bych začala zvracet. Měla jsem pocit, jako bych se nohama nedotýkala země. Zavrávorala jsem a přepadla kupředu. Jeb mě zachytil a přidržel za loket, aby mi pomohl udržet se na nohou.

Jared to všechno pozoroval s úšklebkem, který mu odhaloval zuby. Melanie se idiotsky snažila k němu opět dostat, ale já už překonala první šok ze setkání a nebyla jsem tak pitomá jako ona. Už se mi znovu nevymkne. Uvěznila jsem ji za všechny závory, které jsem jen dokázala v hlavě najít.

Koukej mlčet. Copak nevidíš, jak si mě hnusí? Ať řekneš cokoliv, jenom všechno zhoršíš. Zabiješ nás.

Ale Jared je naživu, Jared je tady! zpívala blaženě.

Ticho v jeskyni se rozplynulo; ze všech stran se ozýval šepot, všechny hlasy současně, jako bych neudělala cosi tak, jak čekali. V tom sykavém špitání jsem však nerozeznala nic smysluplného.

Těkala jsem pohledem po davu lidí; po každém z nich. Byli tam samí dospělí, nikdo nebyl menší a mladší. Srdce mi z toho bolelo a Melanie se ze všech sil snažila vyslovit otázku. Rázně jsem ji umlčela. K vidění tu byla jen zuřivost a nenávist v tvářích cizinců, zuřivost a nenávist v Jaredově tváři.

Ale jen do chvíle, než se šeptajícím davem protlačil další muž. Měl štíhlou a urostlou postavu a kosti se mu pod kůží rýsovaly víc než většině ostatních. Vlasy měl vyrudlé sluncem, buď světle hnědé, nebo bezvýrazně tmavě plavé. Stejně jako ty nenápadné vlasy a vytáhlé tělo měl i rysy v obličeji mírné a hubené. Mou pozornost upoutal hlavně z toho důvodu, že mu z tváře nečišela ani stopa nenávisti.

Ostatní tomuto navenek přátelskému muži ustupovali z cesty, jako by měl vyšší postavení než oni.

Jen Jared jako jediný před ním neucouvl, stál na místě a probodával mě vražedným pohledem. Muž ho obešel, ale překážku v cestě nevzal zřejmě na vědomí víc než hromadu kamení.

„Dobrá, dobrá!“ pronesl překvapivě zvesela, když obešel Jareda a zastavil se tváří ke mně. „Jsem tady. Copak tu máme?“

Odpověděla mu tetička Maggie, která se objevila u jeho lokte.

„Jeb to našel v poušti. Bývala to naše neteř Melanie. Podle všeho to šlo podle plánku, který jí dal.“ Loupla po Jebovi navztekaným pohledem.

„Mm-hm," zamumlal vysoký kostnatý muž a zvědavě si mě měřil. Ta jeho zvídavost byla podivná. Skoro jako by se mu zamlouvalo, co vidí. Nechápala jsem proč.

Uhnula jsem před ním očima k další ženě – mladé ženě, která stála kousek za ním, ruku na jeho lokti. Upoutaly mě její zářivé vlasy.

Sharon! vykřikla Melanie.

Melanina sestřenice mi z očí vyčetla, že jsem ji poznala, a rysy jí ztvrdly.

Postrčila jsem Melanii drsně do zadního kouta své hlavy. *Pšššš!*

„Mm-hm," prohodil vysoký muž a pokýval hlavou. Jednu ruku natáhl k mému obličeji a zřejmě ho překvapilo, že jsem před ní ucukla a couvla jsem až k Jebovi.

„To nic," usmál se vysoký muž maličko povzbudivě. „Neublížím ti."

Opět sáhl po mé tváři a já se přikrčila k Jebovu boku stejně jako předtím, ovšem Jeb mne naopak postrčil dopředu. Vysoký muž se dotkl mé čelisti pod uchem mnohem jemnějšími prsty, než jsem čekala, a já odvrátila obličej. Cítila jsem, jak prstem objíždí jizvu na mé šíji a uvědomila jsem si, že zkoumá jizvu zbylou po implantaci.

Koutkem oka jsem přitom sledovala Jareda. Bylo zřejmé, že mužovo jednání ho znervózňuje, a já tušila důvod – tu tenkou růžovou čárku na mém zátylku si musel nesmírně hnusit!

Jared se zamračil, ale já si překvapeně uvědomila, že už se netváří tak rozzuřeně jako před chvílí. Svraštil v zamyšlení obočí a náhle vypadal spíš zmateně.

Vysoký muž spustil ruce k bokům a ustoupil ode mě. Našpulil rty a oči mu zaplály, jako by s radostí vítal výzvu.

„Pokud odhlédneme od nedávného vyčerpání, dehydratace a hladovění, vypadá poměrně zdravě. Myslím, že jsi do ní nalil dost vody, aby nám dehydratace nedělala problémy. Tak tedy, dobrá." Předvedl zvláštní mimoděčné gesto, jako by si myl ruce. „Můžeme začít."

Ale pak mi mužova slova i jeho stručná prohlídka zacvakly do sebe jak dílky skládačky a já pochopila – tenhle navenek jemný člověk, který právě slíbil, že mi neublíží, byl ten Doktor.

Strýček Jeb si ztěžka povzdechl a zavřel oči.

Doktor ke mně natáhl paži a naznačil, ať mu vložím ruku do dlaně. Schovala jsem ruce za záda a zaťala pěsti. Opět si mě pátravě prohlédl a z očí mi vyčetl děs. Koutky úst mu poklesly, ale nezamračil se. Přemýšlel, jak postupovat dál.

„Kyle, Iane?" zvolal a natáhl krk, aby mezi shromážděnými našel majitele jmen. Dopředu se prodrali dva mohutní tmavovlasí bratři a mně se podlomila kolena.

„Myslím, že potřebuji vaši pomoc. Možná kdybyste odnesli…" začal vysvětlovat Doktor, který se vedle Kylea už nezdál tak nezvykle vysoký.

„Ne."

Všichni se ohlédli, odkud se ozval nesouhlas. Já se dívat nemusela, protože jsem znala ten hlas. Ale podívala jsem se stejně.

Jared se chmuřil tak temně, až měl obočí nad očima skoro propletené, ústa zkřivená do podivné grimasy. V obličeji se mu vystřídalo tolik různých emocí, že bylo obtížné přesně určit aspoň jediný. Hněv, vzdor, zmatek, nenávist, strach… bolest.

Doktor zamžikal, čelist povislou ohromením. „Jarede? Ty v tom snad vidíš problém?"

„Ano."

Všichni vyčkávali. Jeb vedle mě svíral rty, jako by jim chtěl zabránit, aby se roztáhly v úsměvu. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak stařec měl vskutku zvláštní smysl pro humor.

„A jaký?“ naléhal Doktor.

Jared procedil přes zaťaté zuby: „Hned ti ten problém vysvětlím, doktore. Víš, jaký je rozdíl mezi tím, kdybys to dostal do rukou nebo kdyby Jeb tomu prohnal hlavu kulkou?“

Roztřásla jsem se. Jeb mě popleskal po paži.

Doktor opět jen zamžikal. „Jaký?“ zeptal se pouze.

Jared sám odpověděl na vlastní otázku. „Rozdíl je v tom, že kdyby to zabil Jeb, aspoň by to mělo čistou smrt.“

„Jarede.“ Doktor promluvil chlácholivě, stejným tónem, jakým hovořil se mnou. „Pokaždé se toho dozvíme tolik! Co když zrovna tentokrát…“

„Cha!“ odfrkl Jared. „Já tedy žádný pokrok nevidím, Doktore.“

Jared nás ochrání, pomyslela si Melanie slaboučce.

Bylo náročné se soustředit natolik, abych vytvořila slova. *Ne nás, pouze tvoje tělo.*

To stačí… Její hlas jako by přicházel z dálky, zvenčí mé třeštící hlavy.

Sharon pokročila vpřed, takže zpola stála před Doktorem. Bylo to nezvykle ochranitelské gesto.

„Škoda promarnit takovou příležitost!“ vybuchla vášnivě. „Všichni si uvědomujeme, že to je pro tebe těžké, Jarede, ale konečné rozhodnutí nezáleží na tobě. Musíme myslet na to, co prospěje většině z nás.“

Jared se na ni chmuřil. „Ne!“ zavrčel zlověstně.

Věděla jsem, že nešeptal, ale to slovo jsem sotva zaslechla. Po pravdě, Sharon hýbala rty a ukazováčkem zuřivě bodala směrem k Jaredovi, ale já vnímala jen tiché syčení. Nikdo z nich se nepohnul z místa, ale mně se zdálo, že odplouvají dál ode mě.

Viděla jsem, jak oba rozhněvaní bratři popošli blíž k Jaredovi. Cítila jsem, jak se na protest snažím zvednout ruku, ale jen se ochable zazmítala. Jared zrudl v obličeji, rozevřel rty a šlachy na krku se mu napjaly, jako by hulákal, ale já neslyšela nic. Jeb přestal svírat můj loket a já vedle sebe zahlédla záblesk matně šedé hlavně. Zděšeně jsem se od zbraně odtáhla, i když nemířila na mě. Tím prudkým odskokem jsem ztratila rovnováhu a jeskyně se zvolna překotila na jednu stranu.

„Jamie,“ vydechla jsem, když stropní světla s vířením letěla za moje zorné pole.

Jaredův obličej byl náhle velmi blízko, nakláněl se ke mně se zuřivým výrazem.

„Jamie?“ vydechla jsem opět, tentokrát jako otázku. „Jamie?“

Jebův nabručený hlas odpověděl odkudsi z dálky.

„Chlapec je v pořádku, Jared ho dovedl až sem.“

Vzhlédla jsem k Jaredově zmučené tváři, která se bleskově propadala do černé mlhy, jež se mi přivalila před oči.

„Děkuju,“ šeptla jsem.

A pak jsem se propadla do tmy.

15. KAPITOLA

Pod dohledem

Když jsem se probrala, ani v nejmenším jsem se necítila dezorientovaně. Přesně jsem věděla, kde jsem, tedy, přibližně, a nechala jsem oči dál zavřené a oddechovala jsem rovnoměrně. Snažila jsem se dozvědět o své situaci co nejvíc a přitom neprozradit, že jsem opět při vědomí.

Měla jsem hlad. Žaludek se mi svíral a zatínal a hněvivě kručel. Usoudila jsem, že ty zvuky mě neprozradí, protože břicho mi jistě bublalo a naříkalo i během spánku.

Hlava se mi mohla bolestí rozskočit. Nemohla jsem určit, co z toho zavinila únava a co ty rány, které jsem dostala.

Ležela jsem na něčem tvrdém. Bylo to drsné a… děrované. Nebylo to úplně ploché, ale spíš divně zaoblené, jako bych ležela v mělké misce. Nebylo to pohodlné. Od té polohy mě bolela záda a kyčle. Právě ta bolest mě nejspíš probudila. Necítila jsem se ani trochu odpočatě.

Byla tma – to jsem poznala i se zavřenýma očima. Ne černočerná tma, ale hustá tma.

Vzduch byl ještě zatuchlejší než předtím – vlhký a zkažený, s divně nakyslou pachutí, která jako by mi houstla hluboko v krku. Bylo tam chladněji než v poušti, ale současně i nepříjemné vlhko. Už zase jsem se potila, voda, kterou do mě nalil Jeb, se konečně dostala až k pórům v kůži.

Slyšela jsem, že ozvěna mého dechu se odráží jen pár kroků ode mě. Mohla jsem sice ležet blízko stěny, ale spíš jsem ležela v hodně malém prostoru. Když jsem napnula sluch, jako by se můj dech odrážel i od druhé stěny.

Pochopila jsem, že zřejmě ležím někde v jeskynním komplexu, kam mě přivedl Jeb, takže jsem si byla skoro jistá, že až otevřu oči, zjistím, že jsem v malé skalní díře, rudohnědé a prolezlé dírami jako sýr.

V tichu se ozývaly jenom zvuky mého těla. Bála jsem se otevřít oči, takže jsem se spoléhala na sluch, poslouchala jsem to ticho stále usilovněji. Nikoho jiného jsem neslyšela, ale nedávalo mi to smysl. Přece by mě nenechali bez hlídače, ne? Třeba se strýčkem Jebem a jeho stále přítomnou puškou nebo s někým méně sympatickým. Nechat mě o samotě… to by neodpovídalo míře jejich brutality, jejich přirozenému strachu ze mě, nenávisti ke mně.

Pokud ovšem…

Zkusila jsem polknout, ale hrdlo se mi sevřelo hrůzou. O samotě by mě nikdy nenechali. To jen v případě, že by si mysleli, že jsem mrtvá, nebo by se postarali, abych *umřela.* V těchto jeskyních jsou jistě místa, odkud se ještě nikdo nevrátil.

V hlavě se honil obraz místa, kde teď jsem. Viděla jsem se na dně hluboké šachty, nebo jak jsem zazděná do mrňavé hrobky. Svaly kolem plic se mi napínaly, plíce se plnily vzduchem v přípravě na výkřik, který se mi dral z hrdla. Zaťala jsem zuby, abych ho zarazila.

Těsně vedle hlavy se mi ozvalo ostré zaskřípání.

Zavřískla jsem a v tom prostůrku to bylo ohlušující. Prudce jsem rozlepila víčka, celým tělem jsem od toho zlověstného zvuku uskočila a narazila do drsné stěny. Hlavou jsem se bolestivě praštila o nízký strop a instinktivně jsem zvedla ruce, abych si ochránila obličej.

Matné světlo ozářilo dokonale kruhový vchod do jeskyňky, v níž jsem byla stulená. Jaredův obličej byl osvětlený jen z poloviny, když se nakláněl do otvoru, jednu paži natahoval ke mně. Rty měl vzteky sevřené. Při pohledu na mou neskrývanou paniku mu na čele zatepala vystouplá žíla.

Nepohnul se; jen vztekle zíral, než se mi srdce opět rozběhlo a dech se nepatrně zklidnil. Pohlédla jsem mu do očí, vzpomněla si, jak uměl být tichý – jako duch, když chtěl. Nebylo divu, že jsem neslyšela, že drží hlídku před kobkou.

Ale *něco* jsem slyšela. Jared teď mávl nataženou rukou blíž a skřípavý zvuk se ozval podruhé. Koukla jsem dolů. U nohou mi místo podnosu ležel ulomený kus umělohmotného servírovacího tácu. A na něm…

Vrhla jsem se po otevřené lahvi s vodou a skoro jsem nevnímala Jaredův zhnusený úsměšek, když jsem si ji zběsile zvedla ke rtům. Nepochybovala jsem, že později se kvůli tomu budu užírat, ale teď mi záleželo jen na vodě. Mimoděk mě napadlo, jestli ještě někdy v životě budu brát vodu jako samozřejmost. Ale jelikož tenhle můj život zřejmě neměl dlouho trvat, odpověď zněla ne.

Jared zmizel v okrouhlém otvoru. Viděla jsem pouze kus jeho rukávu a nic víc. To matné, umělé namodralé světlo vycházelo kdesi za ním v neznámu.

Vylokala jsem polovinu vody, když mou pozornost upoutal nový pach a prozradil mi, že voda není jediným darem. Opět jsem koukla na podnos.

Jídlo. Oni mi dají najíst?

Byl tam chléb – tmavá, šišatá večka, jejíž vůni jsem ucítila především, ale kromě ní tam ležela i miska s čirou tekutinou, která byla cítit cibulí. Zblízka jsem na dně spatřila tmavší kousky. Vedle misky ležely tři bílé silné válečky. Domyslela jsem si, že to je zelenina, ale druh jsem nepoznala.

Tohle všechno jsem zaregistrovala během pouhých pár vteřin, ale i během té chvilky mi žaludek málem vyskočil z úst, jak se snažil dostat k jídlu.

Zahryzla jsem se do chleba. Byl hodně hutný, protkaný celými zrny, jež mi drhly v zubech. Těsto bylo zrnité, ale chutnalo báječně. Už jsem si ani nevzpomínala, že by mi něco chutnalo víc, dokonce ani ty rozdrcené sušenky Twinkies. Žvýkala jsem tak rychle, jak jen to šlo, ale stejně jsem většinu soust tuhého chleba polkla jen zpola rozžvýkané. Slyšela jsem, jak mi každý kus žuchl do žaludku s hlasitým žbluňknutím. Nebyl to tak skvělý pocit, jak jsem si slibovala. Žaludek jsem měla prázdný tak dlouho, že na jídlo reagoval nevolností.

Nevšímala jsem si toho a vrhla se na tekutinu – byla to polévka. Ta se polykala snáz. Byla cítit po cibuli, ale chuť měla mdlou. Zelené kousky na dně byly měkké a houbovité. Vypila jsem to všechno rovnou z misky a litovala, že není hlubší.

Nakonec jsem ji podržela dnem vzhůru, abych se ujistila, že tam nezůstala ani kapka.

Bílá zelenina byla křupavá a chutnala trochu jako dřevo. Nějaký kořen. Nebylo to tak hřejivé jako polévka ani chutné jako chleba, ale já byla vděčná, že můžu do břicha nacpat ještě něco. Ale sytá jsem nebyla, ani zdaleka, a kdyby ten podnos byl jen trochu k jídlu, určitě bych ho začala přežvykovat.

Teprve když jsem dojedla, došlo mi, že správně by mě neměli krmit. Ne, pokud ovšem Jared neprohrál spor s Doktorem. Ale v tom případě, proč by hlídal zrovna on?

Prázdný tác jsem odstrčila od sebe a při tom skřípavém zvuku jsem sebou trhla. Jared se pro něj natáhl a já se přitom zády tiskla k zadní stěně skalní kobky. Tentokrát se na mě ani nepodíval.

„Děkuju," šeptla jsem, než opět zmizel. Neodpověděl, ani výraz v obličeji se mu nezměnil. Už jsem neviděla ani ten kus jeho rukávu, ale nepochybovala jsem, že tam je.

Pořád nemůžu uvěřit, že mě uhodil, rozjímala Melanie, spíš ohromeně než uraženě. Pořád se z toho šoku ještě nevzpamatovala. Pro mě osobně to žádné překvapení nebylo. Pochopitelně jsem to byla já, koho uhodil.

Docela by mě zajímalo, kde jsi byla, broukla jsem na ni. *Pěkná nevychovanost, nejdřív mě zatáhneš do téhle kaše a pak mě v tom necháš samotnou.*

Můj kyselý tón jí nestál za poznámku. *Ani ve snu by mě nenapadlo, že by toho byl schopen. To já bych ho neuhodila za nic na světě.*

Ale uhodila. Myslím, že kdyby za tebou přišel se sršícíma očima, zachovala by ses stejně. Máš násilnickou povahu. Vzpomněla jsem si na její touhu zaškrtit Hledačku vlastníma rukama. Jako by od té doby uběhla řada měsíců, i když se to stalo jen před pár dny. Ale bylo divné, že jsem se za tak krátkou dobu dokázala zaplést do tak katastrofálního průšvihu.

Melanie to zkusila zvážit objektivně. *To si vážně* nemyslím. *Jareda ne… ani Jamieho, za žádných okolností bych neublížila Jamiemu, i kdyby byl…* Nedořekla, ta představa se jí hnusila.

Když jsem se nad tím sama zamyslela, uznala jsem, že má pravdu. I kdyby se z dítěte stalo něco jiného nebo někdo jiný, ani já, ani ona bychom na ně nedokázaly vztáhnout ruku.

Ale to je jiné. Jsi jako… matka. Matky se v tomhle neřídí rozumem. Hraje v tom roli příliš mnoho emocí.

Mateřství je vždycky hodně emocionální – dokonce i pro vás, duše.

Neodpověděla jsem.

Co myslíš, že se stane teď?

Na lidi jsi expert ty, připomněla jsem jí. *Ale to, že mi dali najíst, nejspíš nevěští nic dobrého. Napadá mě pouze jediný důvod, proč potřebují, abych zůstala silná.*

V hlavě se mi kmitly vzpomínky na historické projevy lidské krutosti spolu s obsahem článků, které jsme spolu četly ve starých novinách. Oheň – to byla zlá možnost. Melanie si jednou hloupě popálila všech pět prstů na pravé ruce, když si neuvědomila, že pánev má rozpálené držadlo. Ještě nezapomněla, jak ji ta bolest šokovala – byla nečekaně pronikavá a drtivá.

Ale to byla jen nehoda, zranění, rychle ošetřené ledem, mastí, léky. Nikdo to neudělal záměrně, nikdo po té první zrůdné bolesti nepokračoval dál, neprotahoval to donekonečna…

Nikdy předtím jsem nežila na planetě, kde by docházelo k takovým zločinným krutostem, a to ani před příchodem duší. Tohle místo byl ten nejlepší a současně i nejubožejší ze všech světů – ty nejkrásnější smysly, ty nejúžasnější emoce… ty nejzvrhlejší touhy, nejpříšernější činy. Ale možná to tak bylo správně. Možná bez utrpení neexistovalo ani štěstí. Co když duše byly jen výjimkou toho pravidla? Copak bez tmy zdejšího světa mohly poznat světlo?

Já… něco cítila, když tě uhodil, vytrhla mě Melanie z myšlenek. Řekla to pomalu, slovo za slovem, jako by to říct vlastně nechtěla.

Já taky něco cítila. Bylo k nevíře, jak mě to soužití s Melanií vycvičilo v používání sarkasmu. *Má úžasný backhand, viď?*

Tak jsem to nemyslela. Víš… Dlouze váhala a zbytek slov pak doslova vychrlila. *Myslela jsem, že to všechno je mnou – to, jaké k němu chováme city. Myslela jsem, že… to ovládám.*

Obsah jejího sdělení byl zřetelnější než vlastní slova.

Ty jsi myslela, že jsi mě sem dokázala přivést jen proto, že jsi po tom tolik toužila. Že ovládáš ty mě, a ne naopak. Snažila jsem se potlačit svoje rozhořčení. *Věřila jsi, že mnou manipuluješ.*

Ano. Kajícnost v jejím hlase nevyvolalo moje rozčilení, ale její neochota přiznat, že není neomylná. *Ale…*

Vyčkávala jsem.

A pak to z ní vylétlo v jediném nepřetržitém gejzíru. *Ty jsi do něho taky zamilovaná, nezávisle. Je to jiné, než to cítím já. Nepochopila jsem to, dokud se neocitl v naší blízkosti, dokud jsi ho poprvé nespatřila. Jak se to stalo? Jak se deseticentimetrový červ může zamilovat do člověka?*

Červ?

Promiň. Asi máš i něco jako… končetiny.

Ne tak docela. Jsou to spíš tykadla. A když je natáhnu, měřím mnohem víc než deset centimetrů.

Chtěla jsem připomenout, že není z tvé rasy.

Tělo mám lidské, upozornila jsem ji. *Dokud jsem skrytá v něm, jsem taky člověk. A když jsi mi ukazovala Jareda ve svých vzpomínkách… Zkrátka, je to všechno tvoje vina.*

Chvíli si to rovnala v hlavě. Moc se jí to nezamlouvalo.

Takže kdyby ses teď rozjela do Tucsonu a dostala nové tělo, už bys ho dál nemilovala?

Upřímně, fakt upřímně doufám, že by to tak bylo.

Ani jedna z nás nebyla z mé odpovědi nadšená. Opřela jsem se čelem o kolena. Melanie změnila téma.

Aspoň že Jamie je v bezpečí. Věděla jsem, že Jared se o něho postará. Pokud ho budu muset opustit, nemohla bych ho nechat v lepších rukou… Moc ráda bych ho viděla.

Já o to nepožádám! Bojácně jsem se nakrčila při představě, jakou reakci bych si tím vysloužila.

Ale současně jsem toužila spatřit chlapcovu tvář na vlastní oči. Chtěla jsem mít jistotu, že je skutečně tady, skutečně v bezpečí – že ho živí a pečují o něho tak, jak by Melanie už nikdy znovu nemohla. Tak, jak bych o něho toužila pečovat i já, přestože nejsem matka. Zpívá mu někdo večer? Vypráví mu příběhy? Pomyslí ten

nový, rozhněvaný Jared i na takové maličkosti? Má se ke komu přitulit, když ho přepadne strach?

Co myslíš, řeknou mu, že jsem tady? zeptala se Melanie.

Pomohlo by mu to, nebo ublížilo? odpověděla jsem otázkou.

Její myšlenka jen šeptla: Nevím… *Jen bych mu chtěla říct, že jsem dodržela slovo.*

To jsi vážně dodržela. Užasle jsem zavrtěla hlavou. *Nikdo tě nemůže obvinit, že ses jako vždycky nevrátila.*

Děkuju. Hlas měla slabounký. Nepoznala jsem, jestli mi děkuje za moje poslední slova, nebo za to, že jsem ji sem vůbec přivedla.

Najednou na mě padlo vyčerpání a vycítila jsem, že ona je na tom stejně. Teď, když se mi žaludek trochu uklidnil a já byla skoro sytá, ani všechny ostatní bolesti dohromady nebyly tak silné, aby mi nedovolily usnout. Váhala jsem, než jsem se pohnula, bála jsem se, že způsobím hluk, ale moje tělo se toužilo protáhnout. Udělala jsem to co nejtišeji a snažila se najít v zaoblené kobce dost dlouhé místo, abych se tam mohla natáhnout trochu pohodlně. Nakonec jsem musela vystrčit nohy kulatým otvorem ven. Neudělala jsem to ráda, bála jsem se, aby mě Jared nepodezříval, že chci uprchnout, ale nijak na to nereagoval. Zdravou tvář jsem si položila na paži, zkusila jsem nevnímat, jak mi zaoblená podlaha křiví páteř, a zavřela jsem oči.

Snad jsem usnula, ale pokud ano, nijak tvrdě. Ty kroky zněly ještě v dálce, když jsem se vytrhla ze spánku do úplné bdělosti.

Tentokrát jsem oči otevřela naráz. Nezměnilo se nic – kulatým otvorem jsem stále viděla matné namodralé světlo; pořád jsem neviděla, jestli je Jared stále venku na stráži. Někdo se sem blížil, kroky se ozývaly úplně zřetelně. Co nejtišeji jsem vytáhla nohy z otvoru a opět se schoulila u zadní stěny. Mrzelo mě, že si nemůžu stoupnout; nepřipadala bych si tak zranitelně, byla bych připravenější na to, co přijde. Nízký strop kobky by mi však umožnil sotva klečet.

Před mým vězením se kmitl pohyb. Zahlédla jsem Jaredovu nohu, když se tiše posadil.

„Á! Tady jsi," ozval se mužský hlas. Ta slova mi po prázdném tichu připadala tak hlasitá, až jsem nadskočila. Ten hlas jsem znala. Patřil jednomu z bratrů, které jsem poprvé viděla v poušti; tomu s mačetou, Kyleovi.

Jared neodpověděl.

„Tohle my nedovolíme, Jarede." Jiný člověk, uvážlivější tón. Pravděpodobně mladší z bratrů, Ian. Bratři měli hodně podobné hlasy – či spíš měli by, kdyby ten Kyleův skoro pořád nepřipomínal hulákání a nečišel vzteky. „Všichni jsme někoho ztratili. Kčertu, všichni jsme ztratili všechny. Ale tohle je směšné."

„Když to nechceš dát Doktorovi, musíme to hned zabít," zavrčel Kyle zlověstně.

„Nemůžeš to tady věznit," dodal Ian. „Nakonec by to uteklo a všechny by nás objevili."

Jared pořád nemluvil, ale udělal krok stranou, takže zády stál přímo před průlezem do mé cely.

Srdce se mi mocně a rychle rozbušilo, protože jsem pochopila, jak to bratři myslí. Jared vyhrál. Nečeká mě mučení. Nezabijou mě, aspoň ne hned. Jared mě drží jako svého vězně.

To slovo mi vzhledem k okolnostem připadalo nádherné.

Přece jsem říkala, že nás ochrání.

„Nekomplikuj to, Jarede,“ pravil nový mužský hlas, který jsem neznala. „Jiná možnost není.“

Jared mlčel.

„Nechceme ti ublížit, Jarede. Tady jsme všichni bratři. Ale pokud nás donutíš, uděláme to.“ Bylo zřejmé, že Kyle myslí svou hrozbu vážně. „Uhni.“

Jared stál jako skála.

Srdce se mi rozbušilo ještě rychleji než dřív, mlátilo mě do žeber tak mohutně, až mi těmi údery rozhodilo rytmus dechu a já se začala dusit. Melanie byla strachem doslova ochromená, neschopná si pomyslet smysluplná slova.

Bože, oni mu ublíží. Ti šílení lidé napadnou jednoho ze svého vlastního plemene.

„Jarede… prosím,“ ozval se Ian.

Jared neodpověděl.

Těžké dupnutí – skok – a zvuk, jak cosi těžkého udeřilo do čehosi tvrdého. Lapnutí po dechu, dávení škrceného hrdla…

„Ne!“ vykřikla jsem a vyskočila průlezem ven z kobky.

16. KAPITOLA

Poznávání

Okraj kamenného otvoru byl sice ošoupaný, ale stejně mi odřel dlaně a holeně, když jsem se jím protáhla ven. Navíc, jak jsem byla ztuhlá, napřímila jsem se jen s bolestí a hned nato jsem sykla. Hlava se mi zatočila, jak z ní krev vytékala dolů do těla.

Rozhlížela jsem se po jediném – kde je Jared, abych mohla skočit mezi něho a útočníky.

Všichni zůstali stát jako zkamenělí a třeštili na mě oči. Jared byl zády ke stěně, zaťaté ruce pokrčené u boků. Před ním se Kyle zlomený v pase držel za břicho. Ian a neznámý muž se drželi pár kroků za ním, ústa leknutím dokořán. Využila jsem jejich překvapení. Udělala jsem dva dlouhé nejisté kroky, abych se dostala mezi Kylea a Jareda.

Kyle zareagoval jako první. Stála jsem sotva třicet centimetrů před ním; ze všeho nejdřív ho napadlo mě odstrčit. Udeřil mě do ramene a srazil k zemi. Ještě než jsem dopadla, cosi mě chytlo za zápěstí a trhnutím vytáhlo zpět na nohy.

Sotva si Jared uvědomil, co právě udělal, uškubl rukou, jako by mi ze zápěstí vytékala kyselina.

„Koukej vlézt zpátky!“ zařval na mě. Taky mě strčil do ramene, i když ne tak tvrdě jako předtím Kyle. Pozpátku jsem klopýtla k průlezu do kobky, který se v šeru rýsoval jako černý kruh. Skalní chodba měla podobný tvar jako moje vězení, jen byla větší. Lampička stojící na podlaze – nevěděla jsem, na jakou energii – házela do chodby matný přísvit. Vrhala divné stíny na obličeje všech mužů a kreslila na ně rysy zlověstných zrůd.

Popošla jsem opět k útočníkům a obrátila se zády k Jaredovi.

„Jsem to já, koho chcete,“ oslovila jsem Kylea. „Jeho nechte prosím na pokoji.“

Po několik dlouhých vteřin všichni mlčeli.

„Lstivá mrcha!“ zamumlal konečně Ian, oči vytřeštěné hrůzou.

„Řekl jsem, že máš zalézt zpátky!“ sykl na mě zezadu Jared.

Otočila jsem se jenom napůl, abych neztratila Kylea z očí. „Tvou povinností není chránit mě za každou cenu.“

Jared se ušklíbl a zvedl ruku, aby mě opět postrčil ke kobce.

Uskočila jsem mu z dosahu, ale tím jsem se pro změnu dostala blíž k lidem, kteří mě chtěli zabít.

Ian mě chytil za paže a přidržel mi je za zády. Instinktivně jsem se bránila, ale byl příliš silný. Zvedl mi paže tak vysoko, až jsem vyjekla.

„Okamžitě z ní dej ty pracky pryč!“ zahulákal Jared a zaútočil.

Kyle mu vyrazil naproti a sevřel mu hrdlo předloktím, takže Jared musel zvrátit hlavu dozadu. Druhý muž znehybnil jeho zmítající se paže.

„Neubližujte mu!“ zavřískla jsem a vzpouzela se hrubým rukám, které mě věznily.

Jared vrazil Kyleovi loket do břicha a ten s heknutím uvolnil sevření. Jared se mu vyškubl, uskočil a přitom pěstí praštil Kylea do nosu. Po stěnách a lampě se rozstříkla tmavě rudá krev.

„Zab to, Iane!“ řval Kyle, sklonil hlavu a naběhl přímo do Jareda, jehož odhodil na dalšího z útočníků.

„Ne!“ zaječeli jsme s Jaredem jednohlasně.

Ian pustil moje paže a rukama mi sevřel hrdlo, uzavřel dýchací cesty. Drápala jsem mu do hřbetů rukou neškodnými krátkými nehty. Zmáčkl mě ještě pevněji a nadzvedl mě do vzduchu.

Bolelo to – rdousící ruce, prudká panika z nedostatku vzduchu. Svíjela jsem se ve snaze uniknout spíš bolesti než vražděcím rukám.

Cvak, cvak.

Ten zvuk jsem zatím zaslechla jen jednou, ale poznala jsem ho. A totéž platilo i pro všechny ostatní. Všichni znehybněli, Ian pořád s rukama zaťatýma do mého hrdla.

„Kyle, Iane, Brandte – couvnout!“ vyštěkl Jeb.

Nikdo se ani nehnul – ve vzduchu se svíjely jen moje drápající ruce a kopaly moje nohy.

Náhle se Jared bleskurychle protáhl pod Kyleovou nehybnou paží a skočil po mně. Zahlédla jsem letící pěst a zavřela jsem oči.

Jenom pár centimetrů za hlavou se ozvalo hlasité *buch.* Ian zařval a já se svezla k podlaze. Zhroutila jsem se mu k nohám, zalykala se. Jared po mně loupl vzteklým pohledem a postavil se vedle Jeba.

„Vy tu jste jen hosté, mládenci, tak na to nezapomínejte,“ zavrčel Jeb. „Zakázal jsem vám to děvče hledat. Momentálně je i ona můj host a já nejsem nadšený, když moji hosté zabíjejí moje další hosty –“

„Jebe,“ zasténal Ian nade mnou; hlas mu přitlumila dlaň, kterou si tiskl k ústům. „Jebe. Tohle je šílené.“

„A jaký máš vlastně plán?“ naléhal Kyle. Obličej měl zmazaný krví, což byl příšerný, krutý pohled. Z hlasu mu nebylo slyšet ani náznak bolesti, jen potlačovaná, vřící zuřivost. „Máme právo to vědět. Musíme rozhodnout, jestli tu jsme v bezpečí nebo jestli se máme odstěhovat. Takže… jak dlouho si tu věc chceš chovat jako domácí zvířátko? Co s ní uděláš, až si přestaneš hrát na Boha? My všichni si zasloužíme znát odpověď.“

Kyleova nesmyslná slova se mi rozléhala za bubnováním tepu hluboko v hlavě. Chovat jako domácí zvířátko? Jeb mě označil za svého *hosta.*… Je to jen jiný název pro vězně? Je možné, že existují hned *dva* lidé, kteří nevyžadují mou smrt ani doznání na mučidlech? Pokud ano, byl to zázrak.

„Žádných odpovědí se teď nedočkáš, Kyle,“ pravil Jeb. „Na mně to nezáleží.“

Pochybuji, že kterákoliv jiná Jebova reakce by je zmátla víc. Všichni čtyři, Kyle, Ian, muž, kterého jsem neznala, a dokonce i Jared, na něho jen vytřeštili oči. Já ještě pořád jsem u Ianových nohou lapala po dechu a přála si, abych nepozorovatelně mohla vklouznout zpátky do kobky.

„Nezáleží to na tobě?“ zopakoval nakonec Kyle, který nevěřil vlastním uším. „Tak na kom tedy? Jestli máš v plánu nechat o tom hlasovat, už se stalo. Právě Ian, Brandt a já jsme oficiálně pověření uskutečnit společné rozhodnutí.“

Jeb zavrtěl hlavou – upjatý pohyb, při němž nespustil oči z muže před sebou. „Hlasování nepřichází v úvahu. Pořád je to můj dům.“

„*Tak na kom to záleží?*“ zařval Kyle.

Jeb konečně sklouzl pohledem k jinému obličeji a pak zpátky ke Kyleovi. „To rozhodnutí je na Jaredovi.“

Všichni, včetně mě, se užasle ohlédli po Jaredovi.

Ten civěl na Jeba se stejným ohromením jako my ostatní a potom slyšitelně zaskřípal zuby. Načež se s výrazem ryzí nenávisti obrátil ke mně.

„Jared?“ křikl Kyle na Jeba. „To nedává smysl!“ Teď už se neovládal, zuřivostí se skoro zakoktával. „Je zaujatý víc než kdokoliv jiný! Tak proč? Copak může rozhodnout nezaujatě?“

„Jebe, já…“ zamumlal Jared.

„Máš to na zodpovědnosti jen ty, Jarede!“ prohlásil Jeb nesmlouvavě. „Budu ti samozřejmě pomáhat, pokud se vyskytnou další podobné potíže, s jejím ohlídáním a tak. Ale pokud jde o rozhodování, je to výhradně na tobě.“ Zvedl ruku, aby zarazil další Kyleovy protesty. „Podívej se na to takhle, Kyle. Kdyby někdo při útoku našel tvou Jodi a přivedl ji sem, chtěl bys, aby o jejím osudu rozhodl doktor nebo hlasování?“

„Jodi je po smrti!“ zasyčel Kyle, až mu od rtů vystříkla krev. Zíral na mě se stejným výrazem jako před chvílí Jared.

„Dobrá, kdyby sem doputovalo její tělo, stejně by rozhodnutí zůstalo na tobě. Nebo bys to chtěl jinak?“

„Většina…“

„Můj dům, moje pravidla!“ okřikl ho Jeb stroze. „Konec diskusí. Konec hlasování. Konec pokusů o popravu. Vy tři to dáte vědět všem ostatním – a takhle to odteď bude fungovat pořád. Nové pravidlo.“

„*Další?*“ zabrblal tiše Ian.

Jebovi nestál na pohled. „Pokud by se podobný případ opakoval, i když to je nepravděpodobné, o tělu rozhodne výhradně ten, komu patřilo.“ Jeb mávl hlavní pušky od Kylea směrem k chodbě za svými zády. „Vypadněte odsud. Už vás tady nechci víckrát vidět. Všem dáte na srozuměnou, že tahle chodba je pro ně zakázaná. Kromě Jareda tady nikdo nemá co pohledávat, a jestli tu někoho nachytám při slídění, nebudu se ho na nic ptát. Jasné? Tak zmizte. Hned.“ Opět mávl výhružně hlavní.

S úžasem jsem sledovala, jak tři útočníci poslušně vycouvali z chodby a ani si netroufli hodit po mně či Jebovi vzteklý úšklebek.

Upřímně jsem chtěla věřit, že puška v Jebových rukou slouží jen k zastrašení.

Hned od prvního okamžiku, co jsem ho spatřila, se Jeb choval nesmírně laskavě. Jedinkrát proti mně nepoužil násilí; jedinkrát se na mě nepodíval s viditelným nepřátelstvím. Teď navíc všechno nasvědčovalo tomu, že je jedním z pouhých dvou lidí, kteří mi nechtěli ublížit. Jared se sice rval, aby mě udržel naživu, ale bylo jasné, že kvůli tomu rozhodnutí svádí obrovský vnitřní boj. Cítila jsem, že kdykoliv může svůj názor změnit. Z jeho výrazu jsem vyčetla, že by celou tu věc měl nejradši za sebou – zvlášť když Jeb předal veškerou zodpovědnost na něho. Teď se na mě Jared mračil a nijak se netajil svým zhnusením.

Na druhou stranu, i když jsem stokrát chtěla věřit, že Jeb pouze blufuje, při pohledu na trojici mužů mizejících ve tmě chodby mi bylo jasné, že to je prostě vyloučeno. Pod svou vnější slupkou musel Jeb být stejně nebezpečný a krutý jako ostatní. Kdyby tu pušku v minulosti už nepoužil – a to k zabíjení, nejenom k vyhrožování – nikdo by ho tak rychle a bez odporu neposlechl.

Nebezpečná doba, šeptla Melanie. *Nemůžeme si dovolit chovat se laskavě ve světě, který jste vy stvořili. Jsme stále na útěku, ohrožený druh. Každým krokem rozhodujeme o svém životě či smrti.*

Pšš. Teď nemám na řeči čas. Musím se soustředit.

Jared stál proti Jebovi a držel dlaň jedné ruky pozvednutou, jako by cosi odmítal. Po odchodu trojice útočníků jim vyprchalo napětí z těla, protože už nebylo třeba být ve střehu. Jeb se pod hustým plnovousem dokonce usmíval, jako by ho předchozí výstup pobavil. Divný člověk.

„Prosím, ušetři mě té zodpovědnosti, Jebe," požádal Jared. „Kyle má pravdu v jedné věci – *nemůžu* se rozhodnout rozumem."

„Nikdo netvrdí, že se musíš rozhodnout hned v tuhle vteřinu. Ona ti nikam neuteče." Jeb se pořád s úsměvem podíval dolů, kde jsem ležela na zemi. Oko blíž ke mně, na které Jared neviděl, na mě bleskově mrklo. „Těžko, když si dala tolik práce s tím, aby se sem dostala. Máš spoustu času si to promyslet."

„Není co promýšlet. Melanie *je* mrtvá. Ale já nemůžu – nemůžu – Jebe, já prostě nemůžu…" Jared zřejmě nedokázal tu větu dokončit.

Pověz mu to.

Nejsem připravená umřít zrovna v tenhle okamžik.

„Tak na to nemysli," poradil mu Jeb. „Možná si to srovnáš v hlavě později. Na nic nespěchej."

„Ale co s tím tedy *uděláme?* Nemůžeme to hlídat čtyřiadvacet hodin denně."

Jeb potřásl hlavou. „Tak *přesně* tohle budeme muset nějakou dobu dělat. Situace se uklidní. Dokonce ani Kyle v sobě nedokáže tu vražednou zuřivost živit déle než pár týdnů."

„Pár *týdnů?* Ale my si nemůžeme hrát na hlídače celé *týdny!* Máme jiné věci…"

„Já vím, já vím," povzdechl si Jeb. „Něco vymyslím."

„A to je teprve část problému." Jared se na mě opět podíval; na čele mu zatepala žíla. „Kde to budeme držet? Žádné vězení tu nemáme."

Jeb se na mě usmál. „Nebudeš nám dělat problémy, nemám pravdu?"

Němě jsem na něho zírala.

„Jebe," zamumlal podrážděně Jared.

„Och, nedělej si kvůli ní těžkou hlavu. Za prvé, pohlídáme si ji. Za druhé, v životě by nenašla cestu odtud – bloudila by tady kolem, dokud by do někoho nenarazila. A tím se dostáváme k bodu tři: není hloupá." Zacukal na mě jedním hustým bílým obočí. „Nevydáš se pátrat po Kyleovi ani těch ostatních, viď? Řekl bych, že žádný z nich tě nemá dvakrát v lásce."

Jenom jsem zírala, nevěřila jsem jeho přátelskému tónu.

„Byl bych radši, kdybys s tím takhle nemluvil," zavrčel Jared.

„Vychovali mě ve zdvořilejších dobách, chlapče. Nemůžu si pomoct." Jeb zlehka popleskal Jareda po paži. „Poslyš, hlídal jsi celou noc. Další směnu přenech mně. Běž se prospat."

Jared chtěl zřejmě něco namítnout, ale pak se opět podíval na mě a rysy mu ztvrdly.

„Jak chceš, Jebe. A… Ne… Odmítám za tu věc převzít zodpovědnost. Klidně to zabij, pokud to budeš považovat za nejlepší řešení.“

Trhla jsem sebou.

Jared se při mé reakci zachmuřil, rázně se otočil a odešel stejným směrem, kterým před chvílí zmizeli ostatní. Jeb ho doprovázel pohledem a já se zatím vplížila zpátky do kobky.

Slyšela jsem, jak se Jeb zvolna usazuje na zem před průlezem. S povzdechem se protáhl, až mu zalupalo v kloubech. Po pár minutách si začal tiše pohvizdovat. Byla to rozverná melodie.

Stulila jsem se na boku do klubíčka a zády se přitiskla do nejzazšího výklenku jeskyňky. Třes začal dole v zádech a postupoval nahoru po páteři. Ruce se mi klepaly a jektala jsem zuby, navzdory vlhkému vedru.

„A proč bych si vlastně nelehl a taky si nezdřímL,“ broukl Jeb; nepoznala jsem, jestli to říká mně nebo sobě. „Zítra nás čeká perný den.“

Po čase, tak po půl hodině, to chvění přešlo. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem se rozhodla zařídit se podle Jebovy rady. Tvrdá skála mi sice připadala ještě nepohodlnější než předtím, ale během pár vteřin jsem o sobě nevěděla.

*

Probudila mě vůně jídla. *Tentokrát* jsem otvírala oči celá omámená a dezorientovaná. Ruce se mi roztřásly instinktivním děsem ještě dřív, než jsem otevřela oči.

Na podlaze vedle mě ležel stejný tác se stejným obsahem jako předtím. Jeba jsem viděla i slyšela. Seděl před jeskyní, díval se do dlouhé chodby a tiše si pohvizdoval.

Spalovala mě zběsilá žízeň; posadila jsem se a popadla otevřenou lahev s vodou.

„Brejtro,“ kývl Jeb mým směrem.

Ztuhla jsem s rukou na lahvi, dokud opět neodvrátil hlavu a nezačal si znovu hvízdat.

Až teď, kdy jsem nebyla tak žíznivá jako předtím, jsem si všimla divné a nepříjemné pachuti ve vodě. Připomínala ten nakyslý puch ve vzduchu, jen byla trochu silnější. Pachuť mi přetrvala v ústech, neuniknutelná.

Chvatně jsem hltala, pro změnu jsem si polévku nechala na konec. Žaludek mi teď reagoval vlídněji, přijal jídlo bez velkých protestů. Už skoro nekručel.

Ovšem když jsem nyní ukojila ty nejnaléhavější potřeby, začalo se tělo hlásit i jinak. Rozhlédla jsem se po temné mrňavé díře. Moc možností jsem neviděla, ale zatím jsem nedokázala přemoct strach z představy, že hlasitě vyslovím žádost, i když jen před podivným, ale přátelským Jebem.

Vsedě jsem se kolébala dopředu a dozadu a váhala. Kyčle mě bolely od ležení v kamenné míse.

„Echm,“ ozval se Jeb.

Opět se na mě zadíval a obličej měl pod bílou hřívou zarudlejší než obvykle.

„Už tam jsi zalezlá hezky dlouho,“ poznamenal. „Potřebuješ… na chvilku ven?“

Přikývla jsem.

„Taky bych se kapku prošel.“ Mluvil zvesela a ze země vyskočil s překvapivou pružností.

Doplížila jsem se k průlezu a ostražitě se na něho zadívala.

„Ukážu ti naši malou umývárnu," pokračoval Jeb. „Měla bys vědět, že musíme projít… přes něco jako náměstí. Neboj se, teď už všichni vědí, jak to je." Mimoděk přejel rukou po pušce.

Zkusila jsem polknout. Měchýř jsem měla tak nalitý, že nepřetržitě bolel; to nešlo ignorovat. Ale pochodovat rojem rozzuřených zabijáků? Nemohl by mi prostě donést kbelík?

Všiml si paniky v mých očích, neušlo mu, jak jsem se automaticky stáhla hlouběji do kobky, a zadumaně našpulil rty. Pak se obrátil a zamířil temnou chodbou pryč. „Pojď za mnou!" houkl za mnou, ani se neohlédl, jestli poslechnu.

Na okamžik jsem si živě představila, jak mě tady o samotě najde Kyle, a během vteřiny jsem vyrazila za Jebem. Neobratně jsem se protáhla otvorem a pak jsem co nejrychleji pajdala na zdřevěnělých nohách, abych ho dohonila. Stát zase vzpřímeně bylo hrozné i báječné. Cítila jsem ostrou bolest, ale ta úleva byla větší.

Na konci chodby jsem byla Jebovi konečně v patách; vysokým nerovným oválem průchodu nás vítala tma. Zaváhala jsem, ohlédla se na lampu, kterou nechal na podlaze. Bylo to jediné světlo v temné jeskyni. Měla jsem ji vzít s sebou?

Zaslechl, že jsem se zastavila, a ohlédl se přes rameno. Bradou jsem ukázala na lampu a pak se koukla opět na Jeba.

„Jen to nech. Znám cestu zpaměti." Natáhl ke mně volnou ruku. „Povedu tě."

Dlouze jsem na tu ruku civěla a pak mě tlak v močovém měchýři donutil, abych mu vložila ruku do dlaně, ale tak, abych se jí skoro nedotkla – asi jako kdybych se z donucení dotýkala hada.

Jeb mě jistými rychlými kroky vedl tmou. Po dlouhém tunelu přišla řada nepřehledných zatáček oběma směry. Když jsme prudce zabočili do chodby v protisměru, konečně jsem pochopila, že Jeb mě naschvál vodí pořád dokola, i to, že jsme nechali lampu u kobky. Nechtěl, abych se v labyrintu sama vyznala.

Zajímalo by mě, jak ten úkryt vznikl, jak ho Jeb objevil a jak se sem dostali ti ostatní. Silou vůle jsem však sevřela rty. Usoudila jsem, že teď bude nejbezpečnější mlčet. Sama jsem si nebyla jistá, v co vlastně doufám. V několik dalších dní života? Po konci bolestí? Zbývalo mi vůbec něco? Věděla jsem pouze, že ještě nejsem připravená umřít, přesně jak jsem předtím řekla Melanii; pud sebezáchovy jsem měla vyvinutý navlas stejně jako každý jiný člověk.

Zabočili jsme za další roh, a to už se objevily první paprsky. Vpředu na nás vysokým úzkým otvorem žhnulo světlo z jiné místnosti. Ale ne, to světlo nebylo umělé jako z lampy, kterou jsme nechali na podlaze u mé kobky. Bylo příliš bílé, příliš průzračné.

Úzkou škvírou ve skále jsme se nemohli protáhnout bok po boku; Jeb šel první, já mu těsně v patách. Jakmile jsme byli na druhé straně a já se rozkoukala, vytáhla jsem ruku z Jebova lehkého stisku. Nijak nereagoval, jen si uvolněnou ruku položil na pušku.

Ocitli jsme se v kratičkém tunelu, na jehož klenutém konci zářilo ještě jasnější světlo. Stěny byly pořád ze stejného, narudlého a děrovaného kamene.

Teď jsem slyšela hlasy. Mluvily tišeji a klidněji, než když jsem předtím slyšela překotný halas lidského davu. Dnes nás nikdo nečekal. Uměla jsem si domyslet reakci, až se objevím s Jebem. Dlaně jsem měla studené a zvlhlé, mělce jsem lapala po dechu. Přisunula jsem se k Jebovi tak blízko, jak to šlo, abych se ho přitom nedotkla.

„Jen klid," zamumlal, ani se neohlédl. „Mají z tebe větší strach než ty z nich."

Nevěřila jsem mu, ale i kdyby to byla pravda, strach se v lidských srdcích vždy přetaví na nenávist a krutost.

„Nedovolím, aby ti někdo ublížil," broukl Jeb u východu z tunelu. „Každopádně, měla by sis na to zvykat."

Ráda bych se ho zeptala, jak to myslí, ale mezitím vstoupil do další jeskyně. Plížila jsem se půl kroku za ním a schovávala se mu za záda, jak nejlépe to šlo. I když jsem se bála vyjít před ostatní lidi, ještě větší strach jsem měla z představy, že se za Jebem zdržím a někdo mě v tunelu odchytí samotnou.

Náš příchod přivítalo náhlé ticho.

Opět jsme se ocitli v obří zářivě osvětlené jeskyni, do které mě přivedl poprvé. Jak je to dlouho? Neměla jsem představu. Strop byl tak oslnivý, že jsem nedokázala rozeznat, jakým způsobem je vlastně osvětlený. Předtím jsem si toho nevšimla, ale stěny nebyly jednolité – desítky nepravidelných otvorů tvořily vchody do dalších tunelů. Některé otvory byly sotva dost velké, aby jimi prolezl sehnutý člověk, jiné otvory byly uměle rozšířené a za nimi byly vidět různé jeskyně a prostory.

Z těch jeskyní na nás zíralo několik lidí, kteří na okamžik znehybněli. Další lidé byli v obří centrální jeskyni, ale i oni ustali ve své činnosti. Jedna žena se shýbala dolů, k tkaničkám na svých střevících. Nějaký muž ztuhl s pažemi nad hlavou, jak cosi předváděl svým druhům. Další muž se zastavil v rychlé chůzi tak zprudka, až mu podrážka hlasitě pleskla o zem. Byl to jediný zvuk v hlubokém tichu a rozlehl se celou jeskyní.

Nebylo vůbec správné, že jsem byla vděčná za tu odpornou zbraň v Jebových rukách… ale byla jsem. Bez ní by nás ti lidé určitě napadli. Byli by schopní ublížit i Jebovi, pokud by mě jinak nemohli dostat. Ale na druhou stranu, mohli nás napadnout i navzdory té pušce. Jeb by stihl zastřelit jen jednoho z nich.

Z té úděsné představy se mi udělalo nesnesitelně zle. Snažila jsem se soustředit na svoje okolí, což bylo dost zlé samo o sobě.

Jeb se na vteřinu zastavil a pušku namířenou kupředu podržel ve výši pasu. Rozhlédl se po jeskyni a jako by postupně pohlédl do očí každému z přítomných. Nebylo jich tam ani dvacet, takže to netrvalo dlouho. Když byl s prohlídkou spokojený, zamířil k levé stěně. Držela jsem se v jeho stínu a vnímala jen bouření krve ve vlastních uších.

Jeb nešel prostředkem jeskyně, ale držel se oblouku skalní stěny. Bylo mi to divné, dokud jsem si nevšimla velkého tmavého čtverce, který zabíral prostředek podlahy – její velkou část. V tom čtverci nikdo z lidí nestál. Byla jsem příliš vyděšená, než abych zvládla víc než tu zvláštnost zaregistrovat; dokonce jsem netušila ani její význam.

Zatímco jsme obcházeli ztichlou jeskyni, tu a tam se kmitl pohyb. Skloněná žena se napřímila a sledovala každý náš krok. Mávající muž spustil paže k bokům. Všichni lidé mhouřili oči, rysy zaťaté vztekem. Nikdo se k nám však nepřiblížil ani o krok, nikdo nepromluvil. Ať už Kyle a ti další dva popsali svou konfrontaci s Jebem jakkoliv, zřejmě to vedlo přesně k tomu účinku, jaký si Jeb od toho sliboval.

Když jsme míjeli hájek lidských soch, v jednom širokém bočním otvoru jsem zahlédla Maggie a Sharon, které nás sledovaly upřeným pohledem. Tvářily se uzavřeně, z očí jim čišel chlad. Po pravdě, nedívaly se na mě, jen na Jeba. Nevšímal si jich.

Měla jsem dojem, že uběhly snad celé *roky*, než jsme se dostali na protější stranu jeskyně. Jeb mířil k průměrně velkému černému otvoru v ozářené skalní stěně. Cítila

jsem na zátylku upřené oči, ale neodvážila jsem se ohlédnout. Všichni sice mlčeli, ale bála jsem se, že půjdou za námi. Byla úleva vklouznout do tmy nového vchodu. Jebova ruka se mi položila na loket, aby mě vedla, a já neuhnula. Za námi se opět ozvala změť hlasů.

„Proběhlo to líp, než jsem čekal," zamumlal Jeb, když mě prováděl jeskyní. Ta poznámka mě překvapila a dodatečně jsem byla ráda, že nevím, co všechno se podle něho mohlo stát.

Půda se mi začala svažovat pod nohama. Hustou tmu rozhánělo matné světlo před námi.

„Vsadím se, že jsi nikdy neviděla nic jako tenhle můj hrad." Jeb už zase mluvil hlasitěji, vlídně jako dřív. „Vážně to je něco, nemyslíš?"

Na okamžik se odmlčel, kdybych snad chtěla odpovědět, a potom pokračoval.

„Objevil jsem to tady už v sedmdesátých letech. No, objevil – propadl jsem se dírou do té největší jeskyně. Takový pád jsem správně neměl přežít, ale mám takovou výdrž, až mi to někdy škodí. Dost dlouho mi trvalo, než jsem našel cestu ven. Tou dobou jsem už měl takový hlad, že bych žvejkal i kámen.

Tenkrát jsem byl jediný, kdo zůstal na farmě, takže jsem ani neměl komu to ukázat. Prozkoumal jsem tu každý kout a každou škvíru a uvědomil si, jaké možnosti se tady nabízejí. Rozhodl jsem se, že si svůj objev schovám jako eso v rukávu, čistě pro jistotu. To jsme zkrátka my Stryderové – rádi jsme připravení na všechno."

Minuli jsme matné světlo – vycházelo z díry ve stropě velké jako pěst a na podlaze tvořilo kulatou zářivou skvrnu. O pár kroků dál jsem daleko před námi spatřila další zářivý bod.

„Nejspíš jsi zvědavá, jak tohle všechno vznikalo." Další odmlka, kratší než ta první. „Já tedy zvědavý byl. Podnikl jsem menší průzkum. Tohle jsou lávové tunely – věřila bys tomu? Celé to bývala sopka. No, sopka je to vlastně pořád. Není úplně vyhaslá, jak se za chvíli přesvědčíš sama. Všechny ty jeskyně a díry jsou bubliny vzduchu, uvízlé v chladnoucí lávě. V posledních pár desetiletích jsem se tady dost nadřel. Něco šlo snadno – spojit ty tunely chtělo jen chvíli mlácení kladivem. Jiné části vyžadovaly větší fantazii. Viděla jsi strop v hlavním sále? Trvalo *roky*, než jsem s tím byl spokojený."

Měla jsem chuť se zeptat, jak to udělal, ale nedonutila jsem se otevřít ústa. Mlčení bylo nejbezpečnější.

Kamenná podlaha se svažovala pořád příkřeji, pak se objevily hrubé schody, ale zřejmě docela bezpečné. Jeb mě po nich sebejistě vedl níž a níž a vzduch byl postupně stále teplejší a vlhčí.

Ztuhla jsem, když ke mně dolétlo další bublání lidského hovoru, tentokrát zepředu. Jeb mě laskavě pohladil po ruce.

„Tohle místo se ti bude líbit – každý to má tady nejradši," sliboval mi.

Široký a vysoký obloukovitý vchod se chvěl pohybujícím se světlem. Mělo stejnou barvu jako světlo v hlavním sále, průzračné a bílé, ale blikalo v podivném tanečním rytmu. Světlo mě děsilo, protože jsem nechápala jeho původ, ale tady v jeskyních mě děsila spousta věcí.

„Tak jsme tady!" zahlaholil Jeb nadšeně, když mě provedl pod skalní klenbou. „Co tomu říkáš?"

17. KAPITOLA

Návštěva

Nejprve mě udeřilo horko, jako by do mě narazila hradba páry. Vlhký hustý vzduch se přese mě převalil a na kůži se mi vysrážel do krůpějí. Mimoděk jsem otevřela ústa, jak jsem se snažila vdechnout zahoustlý vzduch. Ten pach tady byl silnější, stejná kovová pachuť, která mi uvízla v hrdle a ochucovala i zdejší vodu.

Mumlající sbor hlubokých i vysokých hlasů jako by zněl ze všech stran, odrážel se od stěn. Bojácně jsem jukala do rozvířených mračen páry a snažila se určit, odkud ty hlasy vycházejí skutečně. Prostor byl ozářený; i tady strop přímo oslňoval jako v hlavní jeskyni, byl ale mnohem níž. Světlo se odráželo od mračen páry a vytvářelo třpytivou záclonu, jež mě málem oslepovala. Zatímco jsem čekala, až si oči na to navyknou, zpanikařeně jsem visela Jebovi na ruce.

Překvapilo mě, že to podivné plynulé brebentění na náš příchod nijak nezareagovalo. Ale možná nás jen neviděli, stejně jako my je.

„Je to tady trochu stísněné," omlouval se Jeb a rukou si rozháněl mlhu před obličejem. Mluvil vlídně, uvolněně a tak hlasitě, až jsem strachy nadskočila. Mluvil totiž tak, jako by nás neobklopoval dav. Ostatně, bublavé hlasy zněly dál, jako by nepromluvil.

„Ne že bych si stěžoval," pokračoval Jeb. „Kdybych tu podobné místo neměl, byl bych už stokrát po smrti. Vlastně hned poprvé, co jsem v jeskyních uvízl. A hlavně, bez něj bychom se tady nevydrželi skrývat. A bez úkrytu by byli všichni mrtví, nemám pravdu?"

Skoro spiklenecky do mě dloubl loktem.

„Ale je to tady uspořádané moc šikovně. I kdybych to všechno modeloval vlastnoručně, líp bych to nevymyslel."

Jeho smích rozehnal oblak páry a já poprvé spatřila, kde vlastně jsem.

Vlhkou jeskyní s vysokým klenutým stropem protékaly dvě řeky. Voda proudila přes rudou sopečnou horninu i pod ní. To bylo to bublání, které jsem považovala za hovor mnoha hlasů. Jeb mluvil, jako bychom tu byli sami – a to jsme také byli.

Vlastně šlo o řeku a menší potok. Potok byl blíž k nám, mělká klikatá stužka, pod světlem shora celá stříbrná; voda jako by se užuž měla rozlít přes nízké břehy a drobné vlnky nepřetržitě šeptaly něžnými ženskými hlasy.

Mužské hluboké zurčení měla na svědomí řeka a také oblaka páry tryskající z děr v podlaze při zadní stěně jeskyně. Řeka byla černá a zanořená pod podlahu jeskyně; jen tu a tam prosvítala místy nepravidelně vymletými po celé délce prostory. Ty díry s temnou vodou vypadaly nebezpečně a stejně zlověstně působila celá, skoro

neviditelná řeka, mocně se valící směrem k neznámému a propastně hlubokému cíli. Podle horka a páry, jež stoupaly z hladiny, se voda blížila bodu varu. Ostatně, svědčilo o tom i její nepřetržité bublání.

Od stropu viselo několik dlouhých tenkých stalaktitů a ukapávaly dolů na stalagmity, jež zase rostly pod nimi. Tři z nich se setkaly a vytvořily černé pilíře mezi oběma vodními toky.

„Tady musíš být opatrná," upozornil mě Jeb. „Ten horký proud je pořádně rychlý. Kdyby tam někdo spadl, vmžiku zmizí. Jednou se to už stalo." S vážným výrazem sklopil při té vzpomínce hlavu.

Zběsilé černé víry podzemní řeky ve mně rázem probudily děs. Představila jsem si, jak mě strhne vřící proud, a zamrazilo mě hrůzou v zádech.

Jeb mi zlehka položil ruku na rameno. „Neboj se. Dávej pozor, kam šlapeš, a všechno bude v pořádku. A teď," ukázal na vzdálený konec jeskyně, kde mělký proud vtékal do temné jeskyňky, „tady jsme zařídili koupelnu. Ve skále jsme vytesali pěkně hlubokou vanu. Koupele probíhají podle rozpisu, ale soukromí není problém – uvnitř je jak v pekle. Místnost je příjemně vytopená párou, ale voda tě tam nepopálí jako tenhle vřící pramen. A za koupelnou je ještě jedna místnost, za krátkým tunelem. Vchod jsme rozšířili, aby byl pohodlný. Je to nejzazší místo, kam můžeme sledovat proud, protože se tam propadá do podzemí. Udělali jsme tam tedy latrínu. Je to šikovné a hygienické." Jeb mě poučoval dost samolibě, jako by na těchto dílech přírody měl osobní zásluhu. Ale pravda, on zdejší jeskynní komplex objevil a vylepšil, tak na jistou hrdost měl podle všeho právo.

„Neradi plýtváme bateriemi a většina z nás tu umí chodit poslepu, ale ty jsi tady poprvé, tak si posviť tímhle."

Jeb vytáhl z kapsy baterku a podal mi ji. Připomněl mi tím okamžik, kdy mě našel umírat v poušti, posvítil mi do očí a poznal, co jsem zač. Neměla jsem potuchy, proč mě ta vzpomínka rozesmutnila.

„A ne abys dostala bláznivý nápad, že tě řeka odtud někam odnese nebo tak. Jakmile se proud ponoří, nahoru se už nevrátí," varoval mě Jeb.

Zřejmě čekal, že na jeho varování nějak zareaguju. Přikývla jsem. Vzala jsem si od něho baterku, pomalu, abych ho nějakým rychlým pohybem nevylekala.

Povzbudivě se na mě usmál.

Chvatně jsem se zařídila podle jeho instrukcí, protože zvuk zurčící vody mi můj problém rozhodně neusnadnil. Ale co když se tady v těch škvírách schovává někdo, kdo si spočítal, že nakonec se tu musím ukázat? Zaslechl by Jeb rvačku i přes nemelodický hluk vody?

Světlem baterky jsem objela koupelnu, zda to není past. Kmitající se stíny nerovných stěn nepůsobily dvakrát příjemně, ale jinak jsem žádný důvod ke strachu nenašla. Jebova vana byla velká spíš jako malý bazén a černá jako inkoust. Člověk schovaný pod hladinou by zůstal neviditelný tak dlouho, dokud by vydržel tajit dech… Honem jsem proběhla úzkou škvírou do zadní místnosti, abych svým představám unikla. Bez Jeba jsem doslova panikařila, nemohla jsem ani pořádně dýchat. V uších mi bouřil tep tak hlasitě, že jsem skoro neslyšela. Zpátky do jeskyně s oběma řekami jsem se vrátila skoro poklusem.

Pohled na Jeba, jak stojí pořád na stejném místě a sám, pohladil moje zjitřené nervy jako balzám. Dech i srdeční rytmus se mi zklidnily. Nechápala jsem, proč mi ten potrhlý člověk přináší tolik útěchy. Možná to skutečně byly *nebezpečné časy*, jak se zmínila Melanie.

„Nejsou to žádné špeluňky, co?“ zeptal se s hrdým úsměvem.

Opět jsem přikývla a vrátila mu baterku.

„Ty jeskyně jsou obrovský dar,“ poznamenal, když jsme se tmavou chodbou vraceli do sálu. „Bez nich bychom těžko přežili takhle ve skupině. Magnolia a Sharon to nahoře v Chicagu zvládaly dobře – namouduši, až ksakru dobře, ale pokoušely štěstí, když tam schovávaly další dva lidi. Vždyť je to nádhera, mít takhle velkou společnost. Hned si připadám jako normální člověk.“

Ještě jednou mě podepřel za loket, to když jsme šplhali po strmém schodišti.

„Jinak se omlouvám za to, echm, ubytování, co jsme ti vybrali. Myslel jsem, že pro tebe to tam bude nejbezpečnější. Dost mě překvapilo, že tě mládenci našli tak rychle.“ Jeb si povzdechl. „No, Kyle má k tomu… důvod. Ale možná je to tak nejlepší. Aspoň si zvykneš, jak to tady chodí. Možná se nám povede najít ti něco pohodlnějšího. Ještě to promyslím… Ale když s tebou budu já, tak se aspoň nemačkej v té díře. Můžeš sedět vedle mě na chodbě, tedy pokud chceš. Samozřejmě že s Jaredem…“ Nedořekl.

Jebův omluvný proslov jsem poslouchala s úžasem. Tolik laskavosti jsem nečekala ani ve snu; bylo to mnohem víc soucitu, než podle mých představ byla lidská rasa schopná cítit vůči svým nepřátelům. Váhavě jsem pohladila ruku na svém lokti ve snaze potvrdit, že chápu a nebudu dělat problémy. Nepochybovala jsem, že Jared jen uvítá, když mě nebude mít na očích.

Jeb si moje bezeslovné sdělení vyložil naprosto správně. „Hodná holka,“ zazubil se. „Však to časem nějak vyřešíme. Doktor ať se stará o uzdravování lidí. Podle *mě* jsi mnohem zajímavější živá.“

Byli jsme tak blízko u sebe, že musel cítit, jak se celá třesu.

„Neboj se. Doktor tě nebude otravovat.“

Těžko jsem si však mohla poručit, ať se zklidním. Jeb mi mohl zaručit pouze to, co je *teď*. Neexistovala záruka, že se Jared nakonec nerozhodne, že moje tajemství je důležitější než Melaniino tělo. Takový osud mě určitě přinutí litovat, že Ian včera nedotáhl svůj útok do konce. Polkla jsem a cítila zhmožděniny uvnitř hrdla i všude kolem krku.

Nikdy nevíš, kolik ti zbývá času, připomínala mi Melanie před mnoha dny, kdy jsem svůj svět měla ještě pod kontrolou.

Její slova mi zněla v hlavě právě v okamžiku, kdy jsme opět vstoupili do hlavního sálu, kde se obvykle zdržovala většina členů Jebovy komunity. Teď tam bylo plno, stejně jako toho prvního večera, a všichni mě zase probodávali pohledy plnými zášti a žhavého hněvu. Upřeně jsem civěla do skály pod svýma nohama. Koutkem oka jsem si všimla, že Jeb opět drží pušku připravenou.

Byla to jen otázka času. Obklopovala mě dusná atmosféra nenávisti a strachu. Jeb mě nebude chránit dlouho.

S úlevou jsem se protáhla úzkou škvírou do tunelu a těšila se na temný labyrint a svoji mrňavou vězeňskou kobku, kde budu sama.

Za mnou se ve velké jeskyni rozléhalo zuřivé syčení jak z hadího hnízda; teď jsem litovala, že Jeb mě tou jeskyní neprovedl tryskem.

Jeb se pochechtával pod vousy. Čím delší dobu jsem s ním trávila, tím mi připadal podivnější. Jeho smysl pro humor byl pro mě stejně nepochopitelný jako jeho motivace.

„Tady v jeskyních to bývá občas dost nuda, víš?“ broukl, ale nebylo jasné, jestli pro sebe, nebo pro mě. U Jeba se to dalo těžko rozeznat. „Možná až je přejde ten vztek na mě, ještě mi budou vděční za vzrušení, co jsem jim obstaral.“

Chodba se vinula tmou jako had. Vůbec mi nepřipadala povědomá. Možná mě Jeb vedl jinou cestou, abych si je nezapamatovala. Zdálo se mi, že to trvá déle než cesta ven, ale konečně jsem zahlédla, že za další zatáčkou září matné modré světlo.

Předem jsem se připravila na možnost, že tam bude čekat Jared. Pokud ano, určitě bude vzteky bez sebe. Stoprocentně ho vytočí, že Jeb mě vzal na výlet, i když to bylo naléhavé.

Sotva jsme zahnuli do poslední chodby, zjistila jsem, že u stěny vedle lampy se *skutečně* choulí postava a vrhá k nám dlouhý stín, ale Jared to nebyl. V náhlé křeči jsem zděšeně zaťala ruku do Jebovy paže.

A potom jsem si čekající postavu pořádně prohlédla. Byla menší než já – tak jsem také na první pohled poznala, že to není Jared – a hubená. Byla malá, ale současně až moc vyčouhlá a ohebná. I v tom špatném světle lampy se dalo rozeznat, že kůži má sluncem zbarvenou do tmavě hněda a černé hedvábné vlasy že mu zanedbaně spadají až pod bradu.

Kolena se mi podlomila.

Zoufale jsem se držela Jeba, teď už ne v panice, ale abych neupadla.

„No, propána!“ vyštěkl Jeb s neskrývaným podrážděním. „Copak v tomhle hnízdě nikdo neudrží tajemství ani na mizerných čtyřiadvacet hodin? Ať se propadnu, co je tu za bandu tupců! Jeden větší žvanil než druhý…“ Dál si zuřivě brblal jen pod vousy.

Já se však ani nesnažila pochopit, co vlastně mele; sváděla jsem totiž ten nejpříšernější boj svého života – všech životů, které jsem kdy žila.

Melanii jsem cítila v každičké buňce svého těla. Rozjitřené nervy mi vibrovaly vědomím její důvěrně známé blízkosti. Svaly mi pocukávaly v očekávání jejích příkazů. Rty se mi chvěly úsilím promluvit. Naklonila jsem se vstříc k chlapci v chodbě, protože mi na něho reagovalo tělo, když už ne paže.

Melanie se naučila spoustu nového od chvíle, kdy jsem nad ní ztratila kontrolu, a já se s ní musela doslova rvát, a to tak zuřivě, až mi na čele vyrazily další krůpěje potu. Ale teď jsem neumírala v poušti a nebyla jsem zesláblá a zaskočená setkáním s člověkem, kterého jsem považovala za mrtvého; předem jsem věděla, že tenhle okamžik může nastat. Moje tělo bylo houževnaté, zotavovalo se rychle a síly se mi zase vrátily. A tělesná energie dodala sílu mému sebeovládání, mému rozhodování.

Vyhnala jsem ji ze všech svých údů, z každičkého místa, které obsadila, dokopala ji zpátky do nejzazších koutů své mysli a tak ji upoutala.

Vzdala se náhle a bezvýhradně. *Áááách,* vydechla a znělo to skoro jako nářek.

Sotva jsem zvítězila, zmocnil se mě pocit prazvláštní provinilosti.

Už jsem si přiznala, že pro mě znamená víc než rebelující hostitel, který mi zbytečně komplikuje život. V průběhu posledních týdnů se z nás staly přítelkyně, dokonce i spiklenci už od chvíle, kdy jsme se semkly proti Hledačce coby společnému nepříteli. Když mi Kyle v poušti mával nožem nad hlavou, byla jsem ráda, že pokud *musím* umřít, nebudu to já, kdo Melanii zabije. I v té chvíli pro mě byla víc než pouhé tělo. Ale mezitím už můj vztah pokročil ještě dál. Mrzelo mě, že jí působím bolest.

Bylo to však nezbytné, i když ona si to zřejmě neuvědomila. Každé neuvážené slovo, každý zbrklý čin by znamenal okamžitou popravu. Reagovala moc divoce a emocionálně. Dostala by nás do průšvihu.

Teď mi musíš věřit, naléhala jsem na ni. *Jen se snažím udržet nás naživu. Vím, že odmítáš uvěřit, že tvoji lidé by nám dokázali ublížit…*

Ale tohle je Jamie, šeptla. Toužila po chlapci tak silně, až se mi opět podlamovala kolena.

Zkusila jsem si ho prohlédnout nezaujatě, toho zachmuřeného puberťáka, opřeného o skalní stěnu s pažemi zkříženými na prsou. Snažila jsem se vidět v něm cizího člověka a podle toho si naplánovat svou reakci (pokud se nerozhodnu nereagovat). Selhala jsem. Byl to Jamie, byl nádherný, a moje paže – moje, ne Melaniiny – žhnuly touhou ho obejmout. Do očí mi vhrkly slzy a stékaly po tvářích. Mohla jsem pouze doufat, že v tom příšeří nejsou vidět.

„Jebe," vyhrkl Jamie; nabručený pozdrav. Bleskově po mně sklouzl pohledem a zase jím uhnul do strany.

Měl tak hluboký hlas! Vážně už je mu tolik? Dvojnásob provinile jsem si uvědomila, že jsem zrovna propásla jeho čtrnácté narozeniny. Melanie mi o tom řekla a já si vzpomněla, že to byl stejný den, kdy se mi poprvé zdálo o Jamiem. Během hodin bdění se tak zoufale snažila utajit bolest přede mnou, zatmít své vzpomínky, aby ho ochránila, že se mi nakonec objevil ve snu. A já o tom napsala e-mail Hledačce.

Teď jsem se otřásla hnusem, že jsem se dokázala zachovat vůči ní tak bezcitně.

„Co tady děláš, chlapče?" vybuchl Jeb.

„Proč jsi mi to neřekl?" oplatil mu stejně naštvaně Jamie.

Jeb mlčel.

„Byl to Jaredův nápad?" nedal se odbýt Jamie.

Jeb si povzdechl. „Dobrá, tak to tedy víš. A k čemu ti to je? Chtěli jsme jenom…"

„…mě ochránit?" skočil mu Jamie trucovitě do řeči.

Od kdy je tak zatrpklý? A je to moje vina? Samozřejmě že je.

V hlavě se mi rozplakala Melanie. Bylo to neodbytné, hlasité – a Jebův a Jamieův hlas náhle zněly velmi vzdáleně.

„Tak jo, Jamie. Ochranu nepotřebuješ. Co tedy chceš?"

Ta rychlá Jebova kapitulace Jamieho zřejmě rozhodila. Těkal očima mezi Jebovým a mým obličejem a horečně hledal odpověď.

„Já – já chci mluvit s ní… s tím," vymáčkl ze sebe nakonec. Hlas měl vyšší než před chvílí.

„Moc toho nenamluví," pokrčil Jeb rameny. „Ale klidně to zkus, chlapče."

Jeb si od předloktí odtrhl mé prsty, pak se zády opřel o bližší stěnu a po ní se sesunul do sedu. Na zemi se chvíli vrtěl, dokud se necítil pohodlně. Pušku si nechal volně položenou na klíně. Zátylkem se opřel o kámen a zavřel oči. Zdálo se, že během vteřiny usnul.

Stála jsem na místě, kde mě nechal, snažila se nedívat do Jamieho tváře, ale marně.

Jamieho teď skutečnost, že mu Jeb tak snadno ustoupil, vykolejila ještě víc než předtím. Vykulenýma dětskýma očima sledoval, jak se stařec usazuje na zemi. Když se Jeb celou věčnost ani nepohnul, Jamie se opět podíval na mě a přimhouřil oči.

Ten jeho pohled – ty tmavé oči plné hněvu, poctivého úsilí vystupovat statečně a dospěle, a přitom prosáklé viditelným strachem – rozplakal Melanii ještě víc a mně roztřásl kolena. Nechtěla jsem riskovat další zhroucení, takže jsem popošla ke stěně naproti Jebovi a svezla se k zemi stejně jako on. Nahrbila jsem se nad přikrčená kolena, abych byla co nejmenší.

Jamie mě ostražitě pozoroval a pak pomalu udělal čtyři kroky, až stál přímo nade mnou. Mžikl po Jebovi, který se nehnul, ani neotevřel oči, a pak si přiklekl vedle mě. V obličeji se mu objevilo soustředění a náhle vypadal nezvykle dospěle. Srdce mi pro toho smutného muže ve tváři malého chlapce doslova krvácelo.

„Ty nejsi Melanie," pronesl tiše.

Teď bylo těžší s ním nemluvit, protože jsem to byla *já*, kdo o to měl zájem. Nakonec jsem po krátkém zaváhání zavrtěla hlavou.

„Jsi ale v jejím těle."

Další pauza, opět jsem přikývla.

„Co se ti… jí… stalo s obličejem?"

Pokrčila jsem rameny. Nevěděla jsem, jak vypadám v obličeji, ale uměla jsem si to představit.

„Kdo ti to udělal?" vyzvídal. Nejistě zvedl prst a téměř se dotkl mé šíje ze strany. Ani jsem se nehnula, necítila jsem nutkání odtáhnout se od *téhle* ruky.

„Teta Maggie, Jared a Ian," vyjmenoval Jeb znuděným hlasem. Oba jsme sebou trhli leknutím. Jeb seděl nehybně, oči pořád zavřené. Vypadal tak pokojně, jako by na Jamieho otázku odpověděl ze spaní.

Jamie chviličku čekal a pak se ke mně obrátil se stejně naléhavým výrazem jako na začátku.

„Ty nejsi Melanie, ale znáš všechny její vzpomínky a vůbec všechno, mám pravdu?"

Zase jsem přikývla.

„A mě znáš?"

Zkusila jsem ta slova spolknout, ale stejně mi vyklouzla ze rtů. „Jsi Jamie." Neubránila jsem se tomu, aby můj hlas to jméno něžně nepolaskal.

Zamrkal úlekem, že jsem porušila svoje mlčení. „Správně," potvrdil šeptem.

Oba jsme se ohlédli po Jebovi, který se stále ani nehnul, a pak jsme se podívali opět jeden na druhého.

„Takže si pamatuješ, co se s ní stalo?" zeptal se.

Zamrkala jsem a pomalu kývla.

„Chci to vědět," požádal šeptem.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Chci to vědět," zopakoval Jamie. Rty se mu roztřásly. „Nejsem malý. Pověz mi to."

„Není to… hezké," vydechla jsem proti své vůli. Ta prosba se chlapci dala odmítnout jen stěží.

Svraštil tmavé obočí, jež se mu propletlo nad velkýma očima. „Prosím," hlesl.

Podívala jsem se na Jeba. Zdálo se mi, že mě sleduje zpod spuštěných řas, ale jistá jsem si nebyla.

Můj šepot zněl sotva hlasitěji než dech. „Někdo ji zahlédl jít do domu, kam byl vstup zakázán. Hned poznali, že něco není v pořádku. Přivolali Hledače."

Při tom slově sebou trhl.

„Hledači ji přemlouvali, aby se vzdala. Utekla jim, a když jí odřízli únikové cesty, skočila do výtahové šachty.“

Při vzpomínce na bolest jsem zaťala zuby a Jamie pod svým opálením zbledl.

„Neumřela?“ zašeptal.

„Ne. Máme velmi schopné Léčitele. Rychle ji uzdravili. Pak do ní implantovali mě. Doufali, že jim prozradí, jak se jí povedlo přežít tak dlouho.“ Neměla jsem v úmyslu prozradit tolik; honem jsem stiskla rty. Jamie si mého uklouznutí vůbec nevšiml, ale Jeb pomalu otevřel oči a zadíval se mi do tváře. Jinak se nepohnul a Jamie si té změny ani nevšiml.

„Proč jste ji nenechali umřít?“ zeptal se. Musel křečovitě polknout, aby zaplašil hrozící vzlyknutí. Pro mě ten zvuk byl o to bolestnější, že to nebylo dětské škytnutí ze strachu z neznáma, ale mučivý sten dospělého člověka, který situaci dokonale chápe. Nejradši bych ho objala a poprosila, ať není smutný. Zaťala jsem pěsti a zkusila se soustředit na jeho otázku. Jeb zatěkal očima k mým rukám a pak zpátky k obličeji.

„Já o tom nerozhodovala,“ zamumlala jsem. „Když se to stalo, byla jsem ještě v hibernačním tanku hluboko ve vesmíru.“

Jamie překvapením zamžikal. Takovou odpověď nečekal ani ve snu a teď jsem poznala, že zápasí s nějakou novou emocí. Jebovi plály oči zvědavostí.

A stejná zvědavost, i když ostražitější, nakonec vyhrála i u Jamieho. „Odkud pocházíš?“ zeptal se.

Proti své vůli jsem se jeho nezvladatelné zvědavosti usmála. „Zdaleka. Z jiné planety.“

„Byla to…“ začal, ale náhle ho přehlušila jiná otázka.

„Co to, kčertu, znamená?“ řval nepříčetně rozzuřený Jared, který se vynořil zpoza rohu na konci tunelu. „Proklínám tě, Jebe! Nedohodli jsme se…“

Jamie vyskočil. „Jeb mě sem nepřivedl. Ale *ty* jsi měl!“

Jeb se s povzdechem postavil. Přitom mu spadla puška z klína na podlahu a přistála jen pár centimetrů ode mě. Vyjukaně jsem uskočila.

Jared zareagoval odlišně. Vrhl se ke mně, několika dlouhými skoky přeběhl celou chodbu. Přikrčila jsem se u stěny a zakrývala si obličej pažemi. Škvírkou u lokte jsem sledovala, jak prudkým trhnutím zvedá pušku z podlahy.

„Chceš snad, aby náš všechny zabila?“ skoro se rozeřval na Jeba a vrazil mu pušku zpátky do rukou.

„Uklidni se, Jarede,“ zavrčel Jeb unaveně. Přendal si pušku do jedné ruky. „Na tenhle krám by nesáhla, i kdybych ho tady nechal válet celou noc. Copak to nevidíš?“ Mávl hlavní směrem ke mně. „Není to žádná Hledačka, tohle.“

„Sklapni, Jebe, kruci, sklapni!“

„Nech ho být!“ zavřískl Jamie. „Neudělal nic špatného!“

„A ty!“ zahulákal Jared a otočil se k běsnící útlé postavičce. „Ty odtud *zmiz*, nebo za sebe *neručím!*“

Jamie zaťal pěsti a vzdorně zůstal stát.

A pěsti zaťal i Jared.

Hrůzou jsem doslova vrostla do země. Jak je možné, že na sebe takhle křičí? Vždyť jsou rodina, s pouty pevnějšími než pokrevní spříznění! Jared by Jamieho v životě neuhodil – nedokázal by to! Chtěla jsem nějak zasáhnout, ale nevěděla jsem jak. Kdybych na sebe jakkoliv připoutala jejich pozornost, rozzuřilo by je to ještě víc.

Melanie byla výjimečně klidnější než já. *Jamiemu neublíží,* pomyslela si sebejistě. *Vyloučeno.*

Dívala jsem se na ně, jak proti sobě stojí jako odvěcí nepřátelé, a panikařila jsem.

Nikdy jsme sem neměly chodit. Vidíš, jak jsou kvůli nám nešťastní? naříkala jsem.

„Nebylo správné, že jsi to přede mnou tajil!“ procedil Jamie mezi zuby. „A taky jsi jí neměl ubližovat!“ Uvolnil jednu pěst a zvedl ruku, aby ukázal na můj obličej.

Jared si uplivl na zem. „To přece není Melanie. Ta se nikdy nevrátí, Jamie.“

„Je to její obličej,“ nedal se Jamie. „A její krk. To tě ty modřiny *netrápí?*“

Jared spustil ruce k bokům. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Buď okamžitě odejdeš, Jamie, a přestaneš otravovat, nebo tě k odchodu *donutím.* Myslím to vážně. Na tohle už zkrátka nemám nervy, jasné? Víc nesnesu. Mohli bychom to, prosím, spolu probrat později?“ Když oči opět otevřel, přetékaly bolestí.

Jamie se na něho podíval a z tváře mu zvolna vyprchal hněv. „Promiň,“ zamumlal po chvilce. „Půjdu… ale nemůžu ti slíbit, že se nevrátím.“

„Teď o tom nedokážu přemýšlet. Jdi. Prosím.“

Jamie pokrčil rameny, naposledy po mně střelil pátravým pohledem a odešel; jeho rychlé dlouhé kroky ve mně nově probudily lítost nad tím, co všechno jsem u něho promeškala.

Jared se obrátil k Jebovi. „Pro tebe to platí taky!“ vyzval ho důrazně.

Jeb zvedl oči ke stropu. „Podle mě jsi neměl dost dlouhý odpočinek. Pohlídám ti ji…“

„Běž.“

Jeb se přemýšlivě zachmuřil. „Jak chceš. Jdu.“ Zamířil na konec chodby.

„Jebe?“ křikl za ním Jared.

„Jo?“

„Kdybych ti teď nakázal, abys to zastřelil, poslechl bys?“

Jeb dál zvolna pokračoval v chůzi, neohlédl se, ale odpověděl naprosto zřetelně. „To bych musel. Svými pravidly se řídím i já. Takže mě o to nežádej dřív, dokud si sám nebudeš jistý.“

Zmizel ve tmě.

Jared ho doprovázel pohledem. Než se zachmuřeně obrátil ke mně, vklouzla jsem do svého nepohodlného úkrytu a schoulila se v nejzazším koutku.

18. KAPITOLA

Nuda

Zbytek dne jsem s jednou kratičkou výjimkou strávila v absolutním tichu.

Ta výjimka se odehrála o pár hodin později, když Jeb donesl jídlo pro mě i pro Jareda. Když průlezem strkal tác na podlahu mé jeskyňky, věnoval mi omluvný úsměv.

„Děkuju," zašeptala jsem.

„Rádo se stalo," řekl.

Zaslechla jsem, jak Jared nespokojeně zavrčel, dopálený naším krátkým rozhovorem.

A to byl jediný zvuk, který Jared za celý den vydal. Nepochybovala jsem, že sedí venku, ale nikdy mi to nepotvrdil ani jediný slyšitelný povzdech.

Byl to příšerně dlouhý den – v tom stísněném prostůrku nesmírně jednotvárný. Vyzkoušela jsem každou myslitelnou polohu, ale ani jednou jsem se nemohla natáhnout aspoň trochu pohodlně. Bolest v kříži se změnila na vytrvalé mučivé bodání.

Já i Melanie jsme měly plnou hlavu Jamieho. Většinu doby jsme se užíraly obavami, že jsme mu svým příchodem ublížily, že mu ubližujeme dál. V porovnání s tím bylo dodržení slibu pouhé nic.

Čas ztratil na významu. Klidně mohlo zapadat slunce nebo i vycházet – tady hluboko pod zemí se to nedalo poznat. Nakonec mně i Melanii došla témata k hovoru. Apaticky jsme se probíraly našimi společnými vzpomínkami, jako kdybychom přepínaly televizní kanály, ale na nic se nesoustředily. Jednou jsem si dokonce zdřímla, ale tvrději jsem neusnula, protože v jeskyňce bylo děsně nepohodlně.

Když se Jeb konečně vrátil, nejradši bych ho na tu vrásčitou tvář políbila. Nakoukl do kobky s úsměvem od ucha k uchu.

„Není načase jít na další procházku?" zeptal se.

Dychtivě jsem přikývla.

„Já to zařídím," zavrčel Jared. „Dej mi pušku."

Zaváhala jsem, nešikovně schoulená u průlezu kobky, dokud mi Jeb nepokynul.

„Jen běž," vybídl mě.

Vylezla jsem, celá zdřevěnělá a mátožná, a chytila se Jebovy vztažené ruky, abych udržela rovnováhu. Jared zhnuseně sykl a odvrátil se. Pušku svíral křečovitě, až měl klouby prstů na pažbě úplně bílé. Nebyla jsem ráda, že pušku drží on; u něho mě znervózňovala víc než u Jeba.

Jared na mě cestou nebral ohledy jako Jeb. Odpochodoval do černého tunelu a nečekal, až ho dohoním.

Bylo to těžké – šel tiše a nevedl mě, takže jsem musela klusat s jednou rukou zdviženou před obličejem a s druhou na stěně, abych nenaběhla přímo do skály. Dvakrát jsem na nerovné podlaze upadla. Pravda, vstát mi nepomohl, ale aspoň počkal, dokud neuslyšel, že už jsem zase na nohou. V jednu chvíli, když jsme šli rovným úsekem chodby, jsem se příliš přiblížila a šátrající rukou jsem se dotkla jeho zad a přejela mu po ramenou dřív, než jsem si uvědomila, že se nedotýkám další stěny. Uskočil dopředu a se vzteklým syknutím se vytrhl zpod mých prstů.

„Promiň," šeptla jsem a cítila, jak mi ve tmě zahořely tváře.

Neodpověděl, ale zrychlil tempo, takže držet s ním krok bylo pro mě ještě náročnější.

Zmátlo mě, když se před námi konečně objevilo světlo. Vedl mě snad jinou chodbou? Tohle nebyla ta bílá, oslnivá zář největší jeskyně. Světlo bylo tlumené, bledé a stříbřité. Ale ta úzká škvíra, kterou jsme se museli protáhnout, mi byla povědomá… Teprve když jsme vstoupili do obřího prostoru, v němž se rozléhala ozvěna, jsem si uvědomila, v čemž vlastně spočívá ten rozdíl.

Byla noc; světlo u stropu napodobovalo spíš měsíc než slunce. Využila jsem toho, že neoslepovalo, a prohlédla jsme si strop, abych vykoumala jeho záhadu. Nesmírně vysoko nad mou hlavu svítila stovka miniaturních měsíců, které vrhaly řídké světlo na podlahu hluboko pod nimi. Měsíce byly uspořádané ve shlucích, některé byly dál než ostatní. Zavrtěla jsem hlavou. I když jsem se teď mohla dívat přímo do zdrojů světla, stejně jsem nechápala, o co jde.

„Pojď," poručil Jared, jenž byl napřed o hezkých pár kroků.

Trhla jsem sebou a honem zrychlila. Zamrzelo mě, že jsem se na chvíli rozptýlila. Dobře jsem viděla, jak ho štve, že na mě musel promluvit.

V jeskyni s řekami jsem nepočítala s pomocí ani s baterkou a taky se mi jich nedostalo. I tady bylo světlo potemnělé, na stropě však viselo jen asi dvacet miniaturních měsíců. Jared zaťal zuby a zíral do stropu, zatímco jsem váhavě mířila do jeskyňky s inkoustově černým bazénem. Usoudila jsem, že kdybych spadla do vřícího podzemního pramene a zmizela, Jared by v tom pravděpodobně viděl laskavý zásah osudu.

Myslím, že by byl smutný, nesouhlasila Melanie, když jsem se podél stěny sunula k zadní jeskyňce, *kdybychom spadly.*

Pochybuju. Možná by mu to připomnělo bolest, kterou cítil, když tě ztratil poprvé, ale byl by šťastný, kdybych já *zmizela.*

Protože tě nezná, šeptla Melanie a pak se vytratila, jako by na ni náhle padlo vyčerpání.

Vlídně.

Zůstala jsem překvapeně stát. Nebyla jsem si jistá, ale měla jsem dojem, že Melanie mi právě složila poklonu.

„Zrychli!" vyštěkl Jared ze sousední jeskyně.

Začala jsem spěchat, jak jen mi tma a strach dovolily.

Po návratu jsme vedle modré lampy v tunelu našli Jeba. U nohou mu ležely dva nerovné válce a dva šišaté obdélníky. Předtím jsem si jich nevšimla, ale možná je donesl, zatímco jsme byli pryč.

„Dnes tu přespíš ty nebo já?" zeptal se Jeb Jareda.

Jared se podíval na věci u Jebových nohou.

„Já," usekl stroze. „A stačí mi jen jedna přikrývka."

Jeb povytáhl jedno husté obočí.

„Není jednou z nás, Jebe. Nechal jsi rozhodnutí na mně – tak odpal."

„Ale není ani zvíře, chlapče. Takhle by ses nechoval ani k psovi."

Jared neodpověděl, jen zaskřípal zuby.

„Nikdy jsem tě nepovažoval za surovce," pokračoval Jeb mírně, ale hodil si popruh svázané přikrývky přes rameno a polštář si strčil do podpaží.

„Promiň, zlato," broukl, když mě míjel, a poplácal mě po rameni.

„Nech toho!" zavrčel Jared.

Jeb pokrčil rameny a odštrachal se. Ještě než zahnul za roh, chvatně jsem zmizela ve své kobce. Schovala jsem se v nejtemnějším výklenku a schoulila se do klubíčka; doufala jsem, že tak budu neviditelná.

Jared tentokrát neseděl vedle kobky stranou, abych na něho neviděla, ale rozložil si přikrývku na kamennou podlahu hned před průlez z jeskyňky. Párkrát okázale natřásl polštář, zřejmě aby mi zdůraznil, že já na něco takového nemám právo. Pak si lehl a zkřížil paže na prsou. Dírou jsem z něho viděla právě jen ty paže a kus břicha.

Kůži měl pořád opálenou do toho tmavě zlatého odstínu, který mě posledního půl roku pronásledoval ve snech. Bylo divné vidět kus svého snu zhmotněného na skutečnost jen metr a půl od sebe. Surrealistické.

„Kolem mě se neprotáhneš," varoval mě mírněji než předtím – ospale. „Zkus to a…" Zívl. „*Zabiju* tě."

Neodpověděla jsem. To varování mě trochu urazilo. Proč bych utíkala? Kam bych šla? Do rukou barbarů, kteří tam venku čekají jenom na mě, a všichni si přejí, abych podnikla právě takový hloupý pokus? Nebo, i kdybych kolem něho *opravdu* dokázala proklouznout, měla bych se vrátit do pouště, kde jsem se minule málem upekla k smrti? Netušila jsem, co si o mně myslí. Vážně mě podezřívá, že chystám plán na zničení jejich malého světa? Vážně mu připadám tak silná? Není snad jasné, jak uboze jsem bezbranná?

Poznala jsem, že tvrdě spí, protože se začal ve spaní svíjet přesně tak, jak si pamatovala Melanie. Neklidný spánek ho trápil jen tehdy, když byl rozrušený. Sledovala jsem, jak zatíná a povoluje pěsti, a sama sebe se ptala, jestli je ve snu nesvírá kolem mého hrdla.

*

Následující dny – celkem tvořily asi týden, ale nebylo možné je přesně počítat – proběhly klidně a tiše. Jared byl jako němá hradba mezi mnou a vším ostatním, ať dobrým, nebo zlým. Jediným zvukem byl můj vlastní dech, moje vlastní pohyby, nebylo vidět nic než černou kobku, kruh matného světla a známý tác se stejným jídlem, jen občas jsem krátce a spíš kradmo zahlédla Jareda; žádné doteky, jen hrubá skála tisknoucí se mi ke kůži; žádná chuť, jen trpká voda, hutný chleba, mdlá polévka, dřevité kořínky, a to všechno pořád dokola.

Celé to byla nesmírně zvláštní kombinace: nepřetržitá hrůza, neutuchající bolest z tělesného nepohodlí a trýznivá jednotvárnost. Z toho všeho jsem nejhůř snášela vražednou nudu. Moje vězení neposkytovalo smyslům jediný podnět.

Spolu s Melanií jsme se strachovaly, že nakonec zešílíme.

Obě slyšíme v hlavě hlas, upozorňovala. *To přece nikdy není dobré znamení.*

Zapomeneme mluvit, bála jsem se. *Jak je to dlouho, co na nás nikdo nepromluvil?*

Před čtyřmi dny jsi poděkovala Jebovi za jídlo a on odpověděl, že se rádo stalo. Tedy, myslím, že to jsou čtyři dny. Každopádně se to odehrálo před čtyřmi dlouhými spánky. Jako by si povzdechla. *Přestaň si kousat nehty – trvalo mi roky, než jsem se toho zlozvyku zbavila.*

Ale mně zase vadily dlouhé škrábavé nehty. *Myslím, že pokud jde o dlouhodobé zlozvyky, nemusíme si kvůli nim dělat těžkou hlavu.*

Jared už Jebovi znovu nedovolil, aby jídlo donesl až k nám. Musel ho vždycky nechat na konci chodby a Jared ho tam vyzvedl. Dvakrát denně jsem dostávala totéž – chleba, polévku a zeleninu. Pro Jareda tam občas bylo něco navíc, zabalené dobroty se značkovým názvem, který jsem si pamatovala – *Red Vines, Snickers, Pop-Tarts.* Zkoušela jsem si představit, jak se lidé k těm lahůdkám dostali.

Nečekala jsem, že se Jared podělí – to dá rozum, že ne – ale někdy mě napadlo, že si možná myslí, že v to doufám. Mezi tu trošku mých rozptýlení patřilo poslouchat, jak jí ty sladkosti, protože to vždycky dělal hodně okázale, jako když si toho prvního večera natřásal polštář.

Jednou Jared pomalu roztrhl sáček *Cheetos* – pomaloučku, jako obvykle – a do jeskyňky se vlila sytá vůně sýrové náhražky… lahodná, neodolatelná. Jared pak jednu tyčinku pomalu schroustal, abych slyšela každičké hryznutí.

Žaludek mi hlasitě zakručel a já se sama sobě zasmála. Nesmála jsem se už hodně dlouho; zkusila jsem si vzpomenout, kdy naposledy, ale marně – pokud jsem nepočítala ten divný záchvat zrůdné hysterie v poušti, což se těžko dalo považovat za *smích.* Ale i předtím, než jsem přišla sem, mě moc věcí zrovna nepobavilo.

Ale tohle mi kdovíproč připadalo k popukání – že můj žaludek baží po jediné malé sýrové tyčce – a znovu jsem se rozesmála. Musel to být příznak šílenství.

Nevěděla jsem, proč ho moje reakce urazila, ale zvedl se a zmizel. Po dlouhých minutách jsem zaslechla, jak zase chroupe tyčky, ale dál od kobky.

Dvakrát denně – nebo spíš, dvakrát každou noc, protože mě nikdy nevzal ven, když ostatní byli vzhůru – jsem došla do jeskyně se dvěma řekami. Navzdory strachu to pro mě byly světlé okamžiky, protože to představovalo jedinou příležitost se napřímit z nepřirozeně skrčené polohy, kterou mi vnucovalo miniaturní vězení. Každý návrat skrz průlez byl obtížnější než ten poslední.

Třikrát během týdne, vždycky ale v době spánku, nás přišel někdo překontrolovat.

Poprvé to byl Kyle.

Jared vyskočil tak zprudka, až mě probudil. „Vypadni odtud!“ varoval ho s namířenou puškou.

„Jen se chci přesvědčit,“ odpověděl Kyle. Jeho hlas doléhal až od konce chodby, ale zněl tak hlasitě a hrubě, že se nedal zaměnit s hlasem jeho bratra. „Třeba tu jednou nebudeš. Nebo budeš spát moc tvrdě.“

Jared odpověděl jen tím, že natáhl kohoutek.

Slyšela jsem, jak se za odcházejícím Kylem táhne jeho smích.

Ve dvou dalších případech jsem netušila, kdo to byl. Buď zase Kyle, nebo snad Ian, dost možná i někdo jiný, koho neznám jménem. Věděla jsem jen tolik, že dvakrát mě probudil Jared, protože prudce vyskočil na nohy a namířil na vetřelce pušku. Nepadlo přitom jediné slovo; dotyční, kteří se přišli *jen přesvědčit,* se s

rozhovorem neobtěžovali. Po jejich odchodu Jared zase rychle usnul, zato mně se srdce zklidňovalo mnohem déle.

Počtvrté to však proběhlo jinak.

Jen tak jsem podřimovala, když se Jared s trhnutím probudil a bleskově se překulil na kolena. Vzápětí už stál s puškou v ruce a kletbou na rtech.

„Klid," zamumlal z dálky hlas. „Přicházím v míru."

„Nemám zájem se bavit, s nikým," zavrčel Jared.

„Jenom si chci promluvit." Hlas se blížil. „Jsi zalezlý tady dole, neúčastníš se důležitých jednání… Chybí nám tvoje názory."

„To jistě," ucedil Jared jízlivě.

„Hele, dej tu pušku pryč. Kdybych se s tebou chtěl rvát, přivedl bych si tentokrát další čtyři chlapy."

Následovala chvilka ticha, a když Jared opět promluvil, z hlasu mu čišelo zlomyslné pobavení. „Jakpak se vede tvému bratříčkovi?" Hosta škádlil s neskrývanou chutí. Posadil se zády k průlezu do mé kobky, už klidnější, ale s puškou pořád v pohotovosti.

Rozbolel se mi krk, jako by vycítil blízkost rukou, které ho předtím drtily a pohmožděly.

„Ještě pořád zuří kvůli svému nosu," svěřil se Ian. „Ále co – nemá ho zlomený poprvé. Vyřídím mu, že tě to mrzí."

„Nemrzí."

„Já vím. Nikoho nemrzí, že praštil Kylea."

Oba muži se tiše rozesmáli; v jejich dobré náladě byl podtón kamarádství, které se sem až křiklavě nehodilo. Ale pochopitelně, vztahy ukuté v zoufalých podmínkách úkrytu musely být nevídaně silné. Silnější než krev.

Ian přisedl na přikrývku vedle Jareda. Viděla jsem siluetu jeho profilu, černý tvar na bledě modrém pozadí. Všimla jsem si, že nos má dokonalý – zahnutý, jemný, jako jsem vídala na snímcích slavných soch. Znamená to snad, že je snesitelnější než bratr, který měl nos zlomený už mnohokrát? Nebo umí líp uhýbat?

„Tak proč jsi přišel, Iane. Hádám, že ne kvůli omluvě pro Kylea."

„Už ti to Jeb řekl?"

„Nevím, co myslíš."

„Že vzdali pátrání. Dokonce i Hledači."

Jared nic neodpověděl, ale vycítila jsem jeho napětí.

„Pozorně jsme hlídali, jestli nedojde k nějakému průlomu, ale oni se ani moc nesnažili. Pátrání se nikdy nevzdálilo příliš daleko od místa, kde jsme nechali auto, a v posledních dnech jednoznačně hledali jen tělo, ale už ne živou osobu. A před dvěma večery se na nás usmálo štěstí – pátrací skupina neuklidila odpadky a na základní tábor proto udělali nájezd kojoti. Jeden z *nich* se vracel pozdě a překvapil je. Kojoti na Hledače zaútočili a odtáhli ho skoro sto metrů dál do pouště, než ostatní zaslechli křik a přiběhli to zachránit. Kojoty zahnali celkem snadno a oběť nebyla vážně zraněná, ale zřejmě jim to odpovědělo na všechny otázky, jaký mohl být osud tady našeho hosta."

Divila jsem se, jak dokázali špehovat Hledače, kteří po mně pátrali – jak mohli vidět tolik. Při té představě jsem se cítila zvláštně bezbranná. Vůbec se mi nezamlouval výjev, jak neviditelní lidé pozorují duše, které nenávidí. Na šíji se mi naježily vlasy.

„Takže se sbalili a odjeli. Hledači vzdali pátrání. Všichni dobrovolníci se vrátili domů. Nikdo už to nehledá.“ Ohlédl se po mně a já se schoulila a doufala, že v té tmě mě nevidí, že se mu rýsuju nejvýš jako temný tvar, stejně jako mně jeho profil. „Pokud to vedou jako dřív, určitě ji prohlásili za úředně mrtvou. Jeb omílá ‚Já to hned říkal‘ každému, kdo před ním nestačí utéct dost rychle.“

Jared zabručel cosi nesrozumitelného; zachytila jsem pouze Jebovo jméno. Pak se prudce nadechl, sykavě vypustil vzduch z plic a prohlásil: „Tak dobrá. To bychom měli o starost míň.“

„Zdá se.“ Ian zaváhal a dodal: „Až na to, že… No, ale to nejspíš nic neznamená.“

Jared se opět celý napjal; neměl rád, když mu někdo předem určoval, jaký má mít názor. „Pokračuj.“

„Všichni kromě Kylea nad tím mávli rukou, ale sám víš, jaký Kyle je.“

Jared souhlasně zavrčel.

„Ty máš na tyhle věci šestý smysl, takže bych chtěl slyšet, co řekneš. Taky proto jsem přišel, riskuju život návštěvou na místě se zákazem vstupu,“ poznamenal Ian sice ironicky, ale okamžitě zase zvážněl. „Pochop, byla tam jedna… Hledačka, to zdůrazňuju – co nosí Glock.“

Trvalo mi pár vteřin, než jsem si uvědomila význam toho slova. V Melaniině slovníku nebylo zrovna běžné. Když jsem však pochopila, že jde o druh střelné zbraně, z toužebného tónu Ianova hlasu se mi udělalo mírně nevolno.

„Kyle si všiml jako první, jak se to liší od ostatních. Těm zřejmě nepřipadalo důležité – rozhodně ne natolik, aby si od toho nechali mluvit do rozhodování. Tedy, pořád to mělo nějaké návrhy, ale nikdo to neposlouchal. Škoda, že jsme neslyšeli, co to říkalo…“

Strachy mi znovu naskočila husí kůže.

„Každopádně,“ vykládal Ian. „když pátrání odvolali, nebylo to vůbec rádo. Přece víš, jak se ti paraziti chovají pořád tak… úžasně *mile?* Bylo to zvláštní… ale skoro se pohádali. Vlastně ne doopravdy, protože ti ostatní se nehádali, ale to naštvané jako by se hádalo *s nimi*. Hlavní skupina Hledačů to prostě nebrala na vědomí – a všichni odjeli.“

„A to hádavé?“ zajímal se Jared.

„Sehnalo si to auto a ujelo půl cesty do Phoenixu. Pak se rozjelo zpátky do Tucsonu. A znovu zamířilo na západ.“

„Pořád pátralo.“

„Nebo to bylo hodně popletené. Zastavilo se v koloniálu pod tím horským štítem. Vyzpovídalo parazita, co tam pracuje, i když toho vyslechli už předtím.“

„Hm,“ broukl Jared. Tahle hádanka probudila jeho zájem, pozorně sledoval každé slovo.

„Pak se to vydalo nahoru k vrcholu – blbeček. Muselo se vařit zaživa, v tom černém oblečení od hlavy až k patě.“

Tělem mi projela křeč. Zvedla jsem se do sedu, zády se snažila vmáčknout do skály a rukama jsem si instinktivně chránila obličej. Slyšela jsem, jak se kobkou rozléhá syknutí, a teprve když doznělo, uvědomila jsem si, že vyšlo z mých úst.

„*Co* to bylo?“ vyhrkl zděšeně Ian.

Jukla jsem mezi prsty a zjistila, že oba nahlížejí průlezem dovnitř. Ianův obličej byl černý, ale Jaredův zčásti osvětlený, rysy tvrdé jako kámen.

Toužila jsem být nehybná, neviditelná, ale tělo se mi rozezmítalo nepotlačitelnou třesavkou.

Jared se odtáhl a vrátil se s lampou v ruce.

„Koukni tomu na oči," zamumlal Ian. „Jsou hrůzou bez sebe."

Teď jsem viděla tváře obou mužů, ale dívala jsem se pouze na Jareda. Upřeně mě pozoroval, přemýšlel. Domyslela jsem si, že si v hlavě rovná všechny informace od Iana a hledá, co odstartovalo tohle moje chování.

Nepřestávala jsem se třást.

Ona se nikdy nevzdá! naříkala Melanie.

Já vím, já vím, odpovídala jsem stejně naříkavě.

Kdy se náš odpor změnil ve strach? Žaludek se mi svíral a bouřil. Proč mě nenechala umřít jako ty ostatní? A kdybych *umřela,* pokračovala by v pronásledování?

„Kdo je Hledačka v černém?" vyštěkl nečekaně Jared.

Rty se mi zachvěly, ale neodpověděla jsem. Mlčení bylo nejjistější.

„Vím, že umíš mluvit," zavrčel Jared. „S Jebem a Jamiem jsi mluvila. A teď budeš mluvit se mnou."

Protáhl se průlezem na okraj kobky a přitom hekl překvapením, jak moc se musí skrčit, aby se tam vešel. Pod nízkým stropem mohl jen klečet, což ho nejspíš moc nenadchlo. Bylo jasné, že radši by nade mnou stál.

Neměla jsem kam utéct, jen jsem se krčila do nejhlubšího koutku. Do kobky jsme se vešli jen taktak. Na kůži jsem cítila jeho dech.

„Pověz, co víš!" poručil.

19. KAPITOLA

Odchod

„Kdo je Hledačka v černém? Proč nepřestala s hledáním?“ Jaredův řev byl ohlušující, protože se ke mně odrážel ze všech stran.

Skrývala jsem se za vlastní ruce a čekala na první ránu.

„Ech – Jarede?“ zamumlal Ian. „Možná bys to měl nechat na mě…“

„Ty se do toho nepleť!“

Ianův hlas bylo slyšet víc zblízka, jak se naklonil do kobky, která už beztak byla přeplněná. „Vždyť to hrůzou není schopné slova! Nech to vteřinku na pokoji a…“

Zaslechla jsem, jak se Jared prudce pohnul, a pak tupý úder. Když jsem opět vykoukla mezi prsty, Iana nebylo vidět a Jared klečel zády ke mně.

Ian prskal a sténal. „To je podruhé,“ vrčel a já pochopila, že Ian si svým zásahem vysloužil ránu určenou původně pro mě.

„Klidně ti vrazím ještě třetí!“ sykl Jared, ale vzápětí se obrátil ke mně a zvedl lampu do výšky. Po předchozím šeru zalila jeskyňku skoro oslnivá zář.

Jared opět promluvil; upřeně si prohlížel můj osvětlený obličej a každé slovo zdůraznil jako samostatnou větu: „Kdo. Je. Ta. Hledačka.“

Spustila jsem ruce dolů a zahleděla se do těch nelítostných očí. Vadilo mi, že vinou mého mlčení někdo trpěl – i když šlo o člověka, který se mě kdysi pokusil zavraždit. Takhle to být nemělo.

Jared zřejmě pochopil, že bych chtěla promluvit; rysy se mu trochu uvolnily. „Nemusím ti ublížit,“ řekl tišeji, jako by si tím sám nebyl jistý. „Ale vážně potřebuje znát odpověď na svou otázku.“

Ta otázka se vlastně netýkala toho tajemství, které jsem musela za každou cenu ochránit.

„Pověz to!“ naléhal a mhouřil oči zoufalstvím i obyčejnou lidskou bolestí.

Vážně jsem se zachovala jako zbabělec? Radši bych věřila, že můj strach z bolesti přehlušil všechno ostatní, ovšem skutečný důvod, proč jsem otevřela ústa a začala mluvit, byl mnohem ubožejší.

Chtěla jsem mu *udělat radost*, tomu člověku, který mě tak zuřivě nenáviděl.

„Hledačka,“ začala jsem chraptivě, sípavě; nemluvila jsem už hodně dlouho.

Netrpělivě mě přerušil. „My už víme, že to je Hledačka!“

„Ne, ne jen tak nějaká Hledačka,“ šeptla jsem. „*Moje* Hledačka.“

„Jak to myslíš, *tvoje* Hledačka?“

„Určili mi ji, sleduje mě. Právě kvůli ní…“ Zarazila jsem se na poslední chvíli, než jsem pronesla slovo, které by mohlo znamenat naši smrt. Než jsem řekla *my*.

Ryzí pravda by v jeho očích totiž vypadala jako ryzí lež, kterou hraju na jeho nejtoužebnější přání, nejhlubší bolest. Nikdy by neuvěřil, že je možné, aby se jeho přání splnilo. Za těma očima, jež kdysi miloval, by viděl jen nebezpečného lháře.

„Kvůli ní co?“ naléhal.

„Kvůli ní jsem utekla,“ vydechla jsem. „Proto jsem přišla sem.“

Nebyla to úplná pravda, ale ani úplná lež.

Jared na mě zíral s polootevřenými ústy, jak se to snažil pochopit. Koutkem oka jsem zahlédla, že do průlezu opět nakoukl Ian, jasně modré oči vytřeštěné překvapením. Na bledých rtech se mu temněla krev.

„Ty jsi utekla před Hledačkou? Ale vždyť jsi jedna z nich!“ Jared se s vypětím všech sil snažil uklidnit, vrátit se k otázkám. „Proč tě to sledovalo? Co to chtělo?“

Polkla jsem; zaznělo to nepřirozeně hlasitě. „Chtěla totiž vás. Tebe a Jamieho.“

Rysy mu ztvrdly. „Ty ses snažila přivést to sem?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ne… já…“ Jak to vysvětlit? Pravdě by v životě neuvěřil.

„Co?“

„Já… nechtěla jsem jí to říct. Nemám ji ráda.“

Opět nechápavě zamžikal. „Copak vy nemusíte mít rádi všechny?“

„Měli bychom,“ přiznala jsem, zrudlá hanbou.

„Kdo ti pověděl o tomhle místě?“ zeptal se Ian přes Jaredovo rameno. Jared se zaškaredil, ale nespustil oči z mého obličeje.

„Nemůžu říct přesně – nevím… Prostě jsem viděla čáry. Čáry v albu. Nakreslila jsem je i Hledačce… ale nevěděly jsme, co znamenají. Ona si pořád ještě myslí, že jde o mapu silnic.“ Najednou jsem nedokázala umlknout. Pokusila jsem se vyslovovat pomaleji, abych se náhodou nepodřekla.

„Jak můžeš tvrdit, že jsi nevěděla, co znamenají, když jsi tady?“ Jaredova ruka se natáhla ke mně, ale stáhla se dřív, než překonala i tu malou vzdálenost.

„Já… měla jsem potíže se svou… s její pamětí. Nerozuměla jsem… Neměla jsem přístup ke všemu. Byly tam zdi, hradby. Proto mi přidělili Hledačku, aby čekala, až odhalím i zbytek.“ Příliš mnoho, příliš mnoho. Kousla jsem se do jazyka.

Ian s Jaredem si vyměnili pohled. Nic podobného ještě nikdy neslyšeli. Nevěřili mi, ale zoufale si přáli, aby to bylo možné. Toužili po tom tak hrozně moc, až je to děsilo.

Jaredův hlas mě šlehl nečekaně ostře: „Dokázala jsi zjistit *cestu* k mému srubu?“

„Hodně dlouho ne.“

„A pak jsi ji popsala Hledačce.“

„Ne.“

„Ne? Proč ne?“

„Protože… než jsem se na to rozpomněla… jsem jí to už *nechtěla* říct.“

Ianovi málem vylézaly oči z důlků.

Jared ztišil hlas, mluvil teď skoro něžně. Působilo to o tolik nebezpečněji než hulákání. „A proč jsi jí to nechtěla říct?“

Pevně jsem zaťala zuby. Nešlo o to tajemství, ale přesto šlo o tajemství, které by ze mě musel vymlátit. V té chvíli moje rozhodnutí držet jazyk za zuby nevyplývalo ani tak z pudu sebezáchovy jako spíš z hloupé, vzdorné hrdosti. Tomu muži, který mnou pohrdá, přece neprozradím, že ho *miluju*.

Všiml si vzpurnému záblesku v mých očích a zřejmě pochopil, za jakou cenu by se dozvěděl odpověď. Usoudil, že to radši nechá plavat, nebo možná že se k tomu

chtěl vrátit později, nakonec; zřejmě pro případ, kdybych pak už nebyla schopná odpovědět na další otázky, až se mnou skončí.

„Proč jsi neměla přístup ke všemu? Je to… normální?“

I tahle otázka byla nesmírně nebezpečná. Vůbec poprvé jsem řekla stoprocentní lež.

„Spadla z velké výšky. Tělo bylo hodně poškozené.“

Lhaní pro mě nebylo snadné; lež vyzněla falešně. Jared i Ian si toho nepřirozeného tónu všimli. Jared naklonil hlavu k rameni a Ian povytáhl inkoustově černé obočí.

„Proč tahle Hledačka nevzdala pátrání jako ti ostatní?“ zajímal se dál Ian.

Prudce na mě dolehla únava. Věděla jsem, že takhle by oba mohli pokračovat celou noc, *budou pokračovat* celou noc, když jim budu pořád odpovídat, a nakonec že bych se podřekla. Zády jsem se zhroutila na stěnu a zavřela jsem oči.

„Nevím,“ šeptla jsem. „Není jako jiné duše. Je… *protivná*.“

Ian se krátce zasmál – polekaně.

„A ty – ty jsi jako jiné… *duše?*“ zeptal se Jared.

Otevřela jsem oči a dlouze, unaveně se na něho zadívala. *Pitomá otázka*, pomyslela jsem si. Pak jsem pevně zavřela oči, zaryla si obličej do klína a pažemi si objala kolena.

Buď Jared pochopil, že s mluvením jsem skončila, nebo ho tělo z nepohodlné pozice příliš rozbolelo, ale jen párkrát zabručel, protáhl se průlezem z kobky na chodbu i s lampou, a venku se s tichým heknutím protáhl.

„Tak tohle jsme nečekali,“ pošeptal mu Ian.

„Samé lži, jak jinak,“ odpověděl Jared také šeptem. Slova jsem slyšela jen taktak; asi si neuvědomili, že zvuk se odráží až ke mně. „Jenom… Nenapadá mě, co nám chce nabulíkovat – kam se nás snaží dovést.“

„Podle mě nelže. Tedy, až na jednu výjimku. Všiml sis?“

„To je součást té přetvářky.“

„Jarede, narazil jsi někdy na parazita, který umí zalhat aspoň v něčem? Samozřejmě nemyslím Hledače.“

„Což je jistě tenhle případ.“

„To myslíš vážně?“

„Jako jediné to dává smysl.“

„Ona – *to* nemá s Hledači společného, co by se za nehet vešlo. Kdyby Hledač měl potuchy, kde nás najde, přivedl by s sebou armádu.“

„A nenašli by stejně nic. Zatímco ona – to se dostalo sem dovnitř, je to tak?“

„Vždyť nejmíň desetkrát samo málem zahynulo…“

„Ale ještě pořád dýchá, nemám pravdu?“

Dlouho mlčeli. Tak dlouho, až jsem začala uvažovat, že se z té schoulené polohy trochu uvolním, ale nechtěla jsem na sebe upozornit ani tím šustnutím, které bych způsobila při lehání. Přála jsem si, aby Ian odešel a já mohla usnout. Když mi klesla hladina adrenalinu, doslova jsem zvadla.

„Myslím, že si půjdu promluvit s Jebem,“ zašeptal nakonec Ian.

„No, to je *super* nápad!“ ucedil Jared s neskrývanou jízlivostí.

„Pamatuješ si na tu první noc? Když to skočilo mezi tebe a Kylea? To bylo hodně zvláštní.“

„Jen to hledalo způsob, jak přežít, jak uniknout…“

„Tím, že se nechá od Kylea sama – samo zabít? Dobrý plán.“

„Zabralo to.“

„Ne, zabrala Jebova puška. Copak ona věděla, že přichází?“

„To už přeháníš, Iane. Takhle to chtěla a tak to dopadlo.“

„Ne, nemáš pravdu. Nevím proč… ale podle mě by byla nejradši, kdybychom ji pustili z hlavy.“ Slyšela jsem, že Ian se zvedá do stoje. „Ale víš, co je vážně zvrhlé?“ zeptal se už normálním hlasem.

„Co?“

„Cítím se *provinile* – sakra provinile – když vidím, jak před námi uhýbá. Když vidím ty černé modřiny na jejím krku.“

„Nesmíš dovolit, aby ti takhle lezla pod kůži.“ Jared náhle znervózněl. „Není to člověk. Na to nezapomínej.“

„Ale snad si nemyslíš, že necítí bolest jen proto, že není člověk?“ ptal se Ian zřejmě už na odchodu. „Že necítí prostě jako děvče, které zbili – které jsme zbili my?“

„Vzpamatuj se!“ sykl za ním Jared.

„Uvidíme se později, Jarede.“

Jared se neuvolnil ještě dlouho po Ianově odchodu; chvíli přecházel před kobkou sem a tam a pak se posadil na přikrývku a zaclonil mi světlo, přičemž si mumlal něco nesrozumitelného pod vousy. Rozhodla jsem se nečekat, až usne, a natáhla se na zaoblenou podlahu, jak nejlépe to šlo. Když Jared zaslechl můj pohyb, trhl sebou, ale pak si začal zase něco mumlat.

„*Provinile*,“ vrčel pohrdavě. „Nechal se tím oblbnout, stejně jako Jeb, jako Jamie. Takhle to nemůže dál pokračovat. Byla hloupost nechat to naživu.“

Na pažích mi naskočila husí kůže, ale snažila jsem se ji nevnímat. Kdybych zpanikařila pokaždé, kdy dostane chuť mě zabít, nezažila bych chvilku klidu. Překulila jsem se na břicho, abych si páteř prohnula na opačnou stranu, a on sebou opět trhl, ale pak znehybněl. Když jsem konečně odplula do spánku, určitě ještě přemýšlel.

*

Po probuzení jsem zjistila, že Jared sedí na přikrývce v místě, kde jsem na něho viděla, lokty opřené o kolena, hlavu podloženou jednou pěstí.

Měla jsem pocit, že jsem nemohla spát déle než hodinu dvě, ale byla jsem příliš rozlámaná, než aby mělo smysl zkoušet znovu usnout. Místo toho jsem si v hlavě pořád probírala Ianovu návštěvu, bála jsem se, že po té jeho zvláštní reakci se Jared bude snažit ještě usilovněji než dřív udržet mě v izolaci. Proč jen Ian nemohl držet klapačku a nezmínit se o svém pocitu provinilosti? Pokud věděl, že si dokáže připadat provinile, tak proč vůbec škrtí lidi? Melanie byla na Iana naštvaná stejně jako já a nervózně vyčkávala, co vzejde z Jaredova mlčení.

Po pár minutách nás něco z těch obav vyrušilo.

„To jsem jen já,“ zaslechla jsem Jebovo volání. „Takže buď v klidu.“

Jared pozvedl pušku.

„No, do toho, odpráskni mě, synku. Tak jdi do toho.“ Jebův hlas se stále blížil.

Jared s povzdechem pušku odložil. „Prosím tě, běž pryč.“

„Potřebuju s tebou mluvit,“ oznámil Jeb a s heknutím se posadil naproti Jaredovi. „Hej ty, zdravím!“ kývl směrem ke mně.

„Vždyť víš, jak děsně mě to vytáčí," zabručel Jared.

„No jo."

„Ian mi už pověděl o Hledačích…"

„Já vím. Před chvílí jsem s ním o tom mluvil."

„No skvěle. Tak co navrhuješ?"

„Nejde o to, co chci *já*. Jde o to, co chtějí všichni. Docházejí nám zásoby úplně všeho. Potřebujeme stálý a kompletní přísun."

„Och," zamumlal Jared; tohle téma v žádném případě nečekal. Po krátkém váhání řekl: „Pošli Kylea."

„Dobrá," kývl Jeb vlídně a opřel se o stěnu, aby se zase zvedl.

Jared si povzdechl. Zřejmě jen blufoval. Ucouvl hned v tu vteřinu, kdy ho Jeb vzal za slovo. „Ne. Kylea ne. Je moc…"

Jeb se zachechtal. „Když byl naposledy venku sám, málem nás dostal do hodně velkého průšvihu, co? Kdepak, ten je příliš zbrklý, nic si předem nepromyslí. A co Ian?"

„Ten zase všechno promýšlí až *moc*."

„Brandt?"

„Na dlouhé výpravy je k ničemu. Po pár týdnech mezi lidmi zpanikaří. Začne dělat chyby."

„No dobře, tak mi poraď, koho."

Míjely vteřiny a já slyšela, jak se Jared občas hlasitě nadechl, jako by se chystal Jebovi odpovědět, ale pak vždycky jen vydechl a dál mlčel.

„Ian s Kylem?" zeptal se Jeb. „Třeba by se usměrnili navzájem."

Jared zasténal. „Jako posledně? Tak jo, jo. Uznávám, že to musím být já."

„Jsi nejlepší," potvrdil Jeb. „Změnil jsi nám život, hned jak ses tu ukázal."

Melanie i já jsme v duchu přikývly; ani jednu z nás to nepřekvapilo.

Jared je kouzelník. Dokud nás vedly Jaredovy instinkty, Jamie i já jsme byli v absolutním bezpečí; dopadení nám nikdy nehrozilo ani v nejmenším. Kdyby místo mě v Chicagu byl Jared, určitě by vyklouzl úplně pohodově.

Jared škubl ramenem směrem ke mně.. „A co…"

„Pohlídám ji, jak jenom to půjde. A ty bys měl s sebou vzít Kylea. Pomohlo by mi to."

„Ale to nestačí – že Kyle bude pryč a ty na ni dohlídneš, jak to půjde. Ona… to dlouho nevydrží."

„A jak dlouho můžeš tady dole zůstat ty?" zeptal se ho Jeb.

„Nevím," přiznal Jared šeptem.

Následovalo dlouhé ticho. Po pár minutách si Jeb začal nezvučně pohvizdovat.

Nakonec Jared dlouze vydechl; ani jsem si neuvědomila, že zadržuje dech.

„Vyrazím dneska večer." Oznámil to pomalu, rezignovaně, ale také s úlevou. V hlase měl už méně vzdoru, skoro jako by se měnil zase na toho Jareda, jakým byl před mým příchodem. Zbavil se nepříjemné povinnosti a místo ní převzal jinou, vítanější.

Vzdal se snahy udržet mě naživu a nechal přírodu – či spíše dav – aby se postarali o spravedlnost. Pokud po svém návratu zjistí, že jsem mrtvá, nebude si připadat provinile. Nebude truchlit. To všechno jsem slyšela v jeho pouhých třech slovech.

Znala jsem nadsázku, s jakou lidé mluvili o žalu – *zlomené srdce*. Melanie si vzpomínala, že tu frázi používala i ona sama. Já to vždycky považovala za hezký

básnický obrat, tradiční popis něčeho, co nemá reálný fyziologický základ, něco jako dar od boha a podobně. Nečekala jsem tedy tu bolest v prsou. A nevolnost, sevřené hrdlo, ano, a taky slzy pálící v očích. A co je ten řezavý pocit těsně pod žebry? Nedávalo mi to smysl.

A nebylo to jenom řezání, ale i kroucení a škubání do různých stran, protože zlomené srdce měla i Melanie, a to byl samostatný pocit, jako by nám dorostl další orgán, aby vyvážil naše zdvojené vědomí. Dvě srdce pro dvě mysli. Dvojnásobná bolest.

Odjíždí, vzlykala. *Už ho nikdy neuvidíme.* Nepochybovala, že nás dvě čeká jen smrt.

Nejradši bych se rozplakala s ní, ale někdo si musel zachovat rozvahu. Zakousla jsem se do ruky, abych přidusila sten.

„Tak to bude asi nejlepší."

„Potřebuju předem zařídit pár věcí…" Jaredovy myšlenky už byly daleko, daleko od téhle stísněné chodby.

„Tak já se o ni postarám. Bezpečně se vrať."

„Dík. Tak se uvidíme, až se uvidíme, Jebe."

„Taky hádám."

Jared podal Jebovi jeho pušku, zvedl se a roztržitě si setřepl prach z oblečení. A zmizel svým typickým rychlým krokem, myšlenkami už jinde. Mým směrem nevyslal jediný pohled, ani mžikem na mě nepomyslel.

Poslouchala jsem jeho vzdalující se kroky, až zmizely v dálce. Pak jsem zapomněla na Jeba, zabořila si obličej do dlaní a rozvzlykala se.

20. KAPITOLA

Vysvobození

Jeb mě nechal plakat a nekomentoval to. Během mého vzlykání neutrousil jedinou poznámku. Promluvil až půl hodiny poté, co jsem utichla.

„Ještě nespíš?“

Neodpověděla jsem. Příliš jsem si zvykla mlčet.

„Nechceš vylézt ven a kapku se protáhnout?“ nabídl. „Záda mě bolí už jen při pomyšlení na tu mizernou díru.“

Kupodivu, po týdnu ticha jsem byla tak nepříčetná, že jsem na společnost neměla náladu. Ovšem jeho nabídka byla z těch, co se neodmítají. Než jsem si to sama uvědomila, už mě moje ruce postrčily průlezem ven.

Jeb seděl se zkříženýma nohama na přikrývce. Protřepávala jsem si paže a nohy a kroutila ramenními klouby a přitom číhala na nějakou jeho reakci, ale nechal oči zavřené. Stejně jako při Jamieho návštěvě se zdálo, že spí.

„Už se cítíš líp?“ zeptal se, když otevřel oči.

Pokrčila jsem rameny.

„Víš, bude to v pořádku.“ Zazubil se od ucha k uchu. „Co jsem říkal Jaredovi… No, netvrdím, že jsem přímo *lhal*, protože to je všechno pravda, když se na to podíváš z jedné strany, no ale, z druhé strany to nebyla ani tak pravda jako to, co zkrátka potřeboval slyšet.“

Třeštila jsem oči; vůbec jsem mu nerozuměla.

„Věc se má tak, že Jared potřebuje odstup. Ne od tebe, děvče,“ dodal rychle, „ale od celé té situace. Než se vrátí, bude všechno vidět jinak.“

Divila jsem se, jak pozná, která slova či věty mě zraňují. A co víc, proč by Jebovi mělo záležet na tom, jestli mě jeho slova zraní, nebo dokonce jestli mě bolí polámaná záda? Jeho laskavé chování mě svým způsobem děsilo, protože bylo nepochopitelné. Jaredovo jednání dávalo aspoň smysl. Kyleovy a Ianovy vražedné pokusy, doktorova bujará ochota mě mučit – i tohle chování bylo logické. Žádná laskavost. Co Jeb po mně vlastně chce?

„Netvař se tak ponuře,“ zasmál se Jeb. „Má to i světlou stránku. Jared byl, pokud jde o tebe, hrozně tvrdohlavý, ale když ráčil zmizet, můžeme se ti postarat o větší pohodlí.“

Svraštila jsem obočí, jak jsem dumala, co tím asi myslí.

„Tak například,“ pokračoval Jeb, „tuhle malou jeskyni používáme obvykle jako sklad. No jo, a až se Jared s mládenci vrátí z výpravy, budeme potřebovat místo,

kam uložit zásoby, takže ti radši najdeme něco nového. Třeba většího? Třeba i s postelí?“ Opět se usmál, jako by mě škádlil návnadou.

Čekala jsem, že s ní ucukne a vychechtá se mi, že jen žertoval.

Ale místo toho se mu vybledlé modré oči zalily hlubokou něhou a z výrazu jeho tváře se mi sevřelo hrdlo jakoby při pláči.

„Ne, do té díry už nemusíš, děvenko. To nejhorší máš za sebou.“

Zjistila jsem, že mu musím stoprocentně věřit. Podruhé během hodiny jsem si schovala obličej do dlaní a rozplakala se.

Jeb vstal a neobratně mě popleskal po rameni. Se slzami si zřejmě nevěděl rady. „No tak, no tak,“ zabrumlal.

Tentokrát jsem se vzpamatovala rychleji. Když jsem si otřela mokré oči a kradmo se na Jeba usmála, pochvalně přikývl.

„Hodná holka,“ popleskal mě znovu. „Teď tu musíme počkat, než Jared najisto odejde a nechytí nás.“ Spiklenecky se zazubil. „A pak si užijeme trochu legrace!“

Vzpomínala jsem si, že jeho obvyklá představa legrace se týká nejvýš ozbrojeného příměří.

Můj výraz mu přišel k smíchu. „Neboj se. A při tom čekání si můžeme kapku odpočinout. Vsadím se, že i tahle tenká přikrývka ti bude připadat pohodlná.“

Podívala jsem se na přikrývku a zpátky na něho.

„Poslož si,“ vybídl mě, „pořádný spánek ti nejspíš neublíží. Budu tě hlídat.“

Dojetím mi opět zvlhly oči. Klesla jsem na přikrývku a položila hlavu na polštář. Bylo to božské, i když Jeb tvrdil, že složená přikrývka je tenká. Natáhla jsem celé tělo a napnula prsty. Slyšela jsem, jak mi lupe v kloubech. Pak jsem se uvolnila. Měla jsem pocit, že se rozplývám na obláčku, že se mi hojí všechna otlačená místa. Povzdechla jsem si.

„Jo, na to se člověku hezky kouká,“ broukl Jeb. „To je k zbláznění vědět, že pod tvou střechou někdo trpí.“

Posadil se na podlahu pár metrů ode mě a začal si tiše pobrukovat. Usnula jsem dřív, než skončil první melodii.

Když jsem se probudila, bylo mi jasné, že jsem tvrdě spala hodně dlouho – snad nejdéle za celou dobu svého pobytu v jeskyni. Nebudila mě žádná bolest, nikdo mě nevyrušil. Cítila bych se docela dobře až na to, že polštář pod hlavou mi připomněl, že Jared je pryč. Ještě pořád voněl po něm. A to bylo dobře, protože já nevoněla.

Zpátky do snů, povzdechla si Melanie nešťastně.

Na sen jsem se rozpomínala jen matně, ale věděla jsem, že v něm byl Jared – jako obvykle, když se mi podařilo usnout dost tvrdě, abych snila.

„Brejtro, děvenko,“ ozval se Jeb; podle všeho byl odpočatý.

Rozloupla jsem víčka a jukla na něho. Že by proseděl u stěny celou noc? Nevypadal unaveně, ale mě náhle zalil provinilý pocit, že jsem mu zabrala lůžko.

„Mládenci jsou dávno pryč!“ prohlásil nadšeně. „Co si vyjít na prohlídku?“ Podvědomě pohladil pušku, která mu visela na rameni.

Vykulila jsem oči a nevěřícně na něho zůstala zírat. Prohlídka?

„Ale no tak, nehraj si přede mnou na citlivku. Nikdo ti neublíží. A časem se tu musíš vyznat sama.“

Natáhl ruku, aby mi pomohl vstát.

Automaticky jsem se jí chytla, jak jsem si rovnala v hlavě jeho slova. Cože? Měla bych se tu časem pohybovat bez dozoru? Proč? A co vlastně znamená to „časem“? Jak dlouho podle něho asi přežiju?

Vytáhl mě na nohy a odváděl mě z chodby ven.

Už jsem zapomněla, jaké je jít temnými chodbami s rukou, která mě vede. Bylo to tak snadné – nemusela jsem přemýšlet o tom, kam šlapu.

„Tak moment," mumlal Jeb. „Nejspíš začneme tím pravým křídlem. Uchystám ti tam slušné bydlení. Potom tu je kuchyně…" Zatímco jsme se temným tunelem blížili do zářivě osvětleného hlavního sálu, nepřestával plánovat prohlídku. Když k nám dolehla změť hlasů, vyschlo mi v ústech. Jeb ustavičně brebentil, jako by můj strach nevnímal nebo ignoroval.

„Vsadím se, že už vyrašily mrkve," vykládal a vedl mě na hlavní náměstí. Světlo mě oslepilo, takže jsem neviděla, kdo tam je, ale cítila jsem na sobě mnoho očí. Náhlé ticho na mě zapůsobilo stejně zlověstně jako pokaždé.

„No jo," potvrdil Jeb sám sobě. „Je to hotová nádhera. Na tu svěží ranní zeleň je vždycky radost se podívat."

Zastavil se, abych tu radost mohla sdílet s ním. Mrkla jsem směrem, kterým ukazoval, ale oči mi pořád těkaly po sále, jak jsem se snažila rozkoukat v té záři. Chvilku trvalo, než jsem spatřila, co mi ukazoval, ale současně jsem uviděla asi patnáct lidí, kteří mě všichni do jednoho sledovali nepřátelským pohledem. Současně se však něčím zaměstnávali.

Rozlehlý tmavý čtverec uprostřed sálu už nebyl tmavý; jeho polovinu pokrývala jemná zeleň, přesně jak sliboval Jeb. A *bylo* to hezké. A neuvěřitelné.

Nebylo divu, že na ten čtverec lidé nevstupovali. Byla to zahrada.

„Mrkev?" šeptla jsem.

Jeb hlasitě odpověděl. „Ano, ta zelená polovina záhonu. Na té druhé je špenát. Vyrazí už za pár dnů."

Lidé v sále se vrátili ke své práci; zpočátku po mně pokukovali, ale pak se soustředili na to, co dělali. Nebylo těžké uhodnout co – veliký sud na podvozku a hadice; zalévali úrodu.

„Zavlažují?" šeptla jsem.

„Přesně tak. V tomhle vedru hlína proklatě rychle vysychá."

Souhlasně jsem přikývla. Hádala jsem, že je teprve dopoledne, a už jsem byla zalitá potem. Žár od oslnivé záře nad hlavou byl vražedný. Opět jsem si zkusila strop prohlédnout, ale do oslepivého svitu se nedalo ani podívat.

Zatáhla jsem Jeba za rukáv a ukázala nahoru. „Jak?"

Jeb neskrýval, že moje zvědavost ho potěšila. „Stejně jako to dělají kouzelníci – zrcadly. Jsou jich tam stovky. Trvalo mi sakra dlouho, než jsem je tam všechny připevnil. Je dobré vědět, že až je budeme čistit, máme tady další pár rukou. Pochop, ve stropě jsou jen čtyři úzké ventilační průduchy, a z nich bychom neměli dost světla, aspoň ne podle mých představ. Tak co tomu říkáš?"

Hrdě vypjal hruď.

„Úžasné," zašeptala jsem. „Geniální."

Jeb blaženě přikývl.

„Tak jdeme dál," navrhl. „Dneska nás toho čeká hodně."

Zavedl mě do neznámé chodby, širokého přírodního tunelu, který vybíhal z hlavního sálu. Bylo to neznámé teritorium. Svaly se mi mimovolně zaťaly, posunovala jsem se vpřed na zdřevěnělých nohách jako robot.

Jeb mě popleskal po ruce, ale mou nervozitu nekomentoval. „Tady jsou hlavně ložnice a pár skladů. Tunely jsou blíž povrchu, takže osvětlení je snazší."

Ukázal na dlouhou, úzkou, zářivou puklinu ve stropě tunelu, jež nám pod nohy házela bílou skvrnu světla.

Došli jsme k rozcestí – rozbíhala se tu řada menších chodeb, rozevřených jako chapadla chobotnice.

„Třetí zleva," řekl Jeb a podíval se na mě.

„Třetí zleva?" zopakovala jsem.

„Správně, tak to nezapomeň. Tady se snadno zabloudí, a to by pro tebe nebylo bezpečné. Lidi by ti spíš vrazili kudlu do zad, než aby ti ukázali cestu."

Otřásla jsem se. „Díky," zahuhlala jsem s tichou jízlivostí.

Zasmál se, jako by ho moje odpověď pobavila. „Nemá cenu si něco nalhávat. A když to řekneš nahlas, určitě to horší nebude."

Ale nepřipadalo mi to ani lepší, což jsem si ovšem nechala pro sebe. Přece jen se mi líbilo, že si se mnou někdo povídá. Kdyby nic jiného, Jeb byl zajímavý společník.

„První, druhá, třetí," odpočítal a zavedl mě do třetí chodby zleva. Míjeli jsme okrouhlé vchody s improvizovanými dveřmi. Některé kryly jen vzorované závěsy, jiné byly z kartonu slepeného lepicí páskou. Jen dvě díry měly skutečné dveře – jedny byly z šedého kovu, druhé dřevěné, s červeným nátěrem.

„Sedm," odpočítal Jeb a zůstal stát před menším otvorem, jenž v nejvyšším bodě sahal jen pár centimetrů nad moji hlavu. Místo dveří tu vchod chránil pěkný smaragdově zelený paraván, jaký by se dobře vyjímal v elegantním obývacím pokoji. Na hedvábí byl ručně malovaný vzor z třešňových květů.

„Takhle narychlo mě jiné místo nenapadá. Navíc má slušné zařízení. Pár týdnů tu bude prázdno, a než ho bude někdo zase potřebovat, stačíme ti najít něco lepšího."

Jeb odhrnul zástěnu a vzápětí nás přivítalo jasnější světlo, než bylo v chodbě.

Místnost za španělskou stěnou mi způsobila závrať – možná proto, že měřila mnohem víc na výšku než na šířku; jako by člověk stál ve věži nebo v silu. Ne snad, že bych něco takového sama znala, ale tahle přirovnání mi nabídla Melanie. Strop byl pokrytý bludištěm prasklin, které jako by vířily, otáčely se jako šlahouny břečťanu. Připadalo mi to nebezpečné – nestabilní. Jeb mě však dovnitř vedl bez známek strachu.

Na podlaze ležela dvojitá matrace a ze tří stran kolem ní byl asi metr široký prostor. Dva polštáře a dvě přikrývky dělily matraci na dvě samostatná lůžka, jako by tu bydlela dvojice. Ve výši ramen tam byla mezi stěnami zapřená tyč jako hrazda, a přes ni byla přehozená trička a dvoje džíny. U stěny stála dřevěná stolička zavalená dalším oblečením a na podlaze pod ní ležela hranička ohmataných brožovaných knížek.

„Kdo?" zeptala jsem se opět šeptem Jeba. Ta místnůstka byla očividně domovem někoho jiného. Měla jsem dojem, že tu je s námi.

„Patří to jednomu z mládenců, co jsou na výpravě. Nějakou dobu bude pryč. Mezitím ti najdeme něco vlastního."

Nelíbilo se mi to – ne ta ložnice, ale představa, že v ní bydlím. Přítomnost majitele tu působila silně. Bez ohledu na to, kdo to je, by ze mě neměl radost. Hnusilo by se mu to.

Jeb mi zřejmě četl myšlenky – nebo možná jsem se tvářila tak výmluvně, že ani nemusel.

„No, no,“ zabručel. „Nedělej si starosti. Tohle je *můj* dům a tahle ložnice je jednou z mnoha, určených hostům. A já rozhoduju, kdo je a kdo není můj host. Zrovna teď jsi můj host a já ti nabízím tuhle místnost.“

Pořád ještě se mi to nelíbilo, ale nechtěla jsem pohněvat Jeba. V duchu jsem si přísahala, že tu s ničím ani nehnu, i kdybych měla spát na tvrdé zemi.

„No jo, tak popojdeme. Nezapomeň: třetí odleva, sedmé od vchodu.“

„Zelená zástěna,“ dodala jsem.

„Přesně.“

Jeb mě zavedl zpět ho hlavního sálu se zahradou; kolem stěny jsme se dostali na protější stranu a tam vkročili do nejširšího tunelu. Když jsme míjeli lidi zavlažující záhony, ztuhli a otáčeli se za námi, jako by se báli mít mě za zády.

Tunel byl dobře osvětlený; zářivé škvíry ve stropě se objevovaly tak pravidelně, že to nemohla být náhoda.

„Teď jsme ještě blíž povrchu. Je tady větší sucho, jenomže taky větší horko.“

Toho jsem si všimla téměř okamžitě. Už jsme nebyli jen zpocení, ale doslova jsme se pekli. Vzduch tady nebyl tak zatuchlý. Cítila jsem pouštní prach.

Vpředu se ozvaly další hlasy. Snažila jsem se obrnit vůči jejich nevyhnutelné reakci lidí. Ale pokud Jeb trvá na tom, že se mnou bude jednat jako… jako s člověkem, vítaným hostem, budu si na to muset zvyknout. Nijak mi nepomůže, když mi z toho pokaždé bude strachy na zvracení. Ale žaludek se mi stejně rozbouřil.

„Tudy se jde do kuchyně,“ poučil mě Jeb.

Nejdřív jsem myslela, že jsme se ocitli v dalším tunelu, kde se náhodou sešel dav lidí. Přitiskla jsem se ke stěně a snažila se udržet od nich odstup.

Kuchyně byla dlouhá chodba s vysokým stropem, vyšší než širší, jako moje ložnice. Bylo tam zářivé, horké světlo, protože ve stropě nebyly jen škvíry, ale obrovské okrouhlé otvory.

„Ve dne se vařit nesmí. Kvůli kouři, chápeš. Do večera to tady slouží jako jídelna a společenská místnost.“

Rozhovor po našem příchodu utichl, takže Jebova slova slyšeli úplně všichni. Snažila jsem se za něho schovat, ale nezastavil se.

Lidi jsme vyrušili při snídani, nebo to možná byl oběd.

Lidé – odhadem jich byla asi dvacítka – tu byli blízko u mě; bylo to jiné než v hlavním sále. Ráda bych civěla jen do země, ale nedokázala jsem aspoň chvilkami nezatékat očima kolem sebe. Pro jistotu. Cítila jsem, jak se mi tělo napíná, připravené dát se na útěk, i když jsem neměla potuchy, kam bych vlastně utekla.

Po obou stranách chodby se táhly široké zídky z drsného lávového rudého kamene, slepeného světlejší maltou. Vodorovně na nich ležely jiné kameny, hnědší, ploché, slepené k sobě navzájem, takže tvořily poměrně rovnou plochu, jako pracovní pult nebo jídelní stůl. Očividně sloužily oběma účelům.

U některých pultů lidé seděli, o jiné se jen opírali. Viděla jsem, že jedí chlebové rolky, i když teď při pohledu na Jeba a jeho návštěvnici ztuhli úžasem.

Některé jsem poznávala. Nejblíž mně byla skupinka složená ze Sharon, Maggie a doktora. Melaniina neteř a sestra probodávaly Jeba zuřivým pohledem. Kdovíproč jsem si byla jistá, že i kdybych se postavila na hlavu a na celé kolo zpívala Melaniiny oblíbené písničky, stejně by se po mně ani neohlédly; zato doktor si mě měřil s neskrývanou a skoro přátelskou zvědavostí, z níž mě hluboko v kostech mrazilo.

Na konci dlouhé místnosti jsem zahlédla vysokého muže s inkoustově černými vlasy a srdce mi leknutím klopýtlo. Myslela jsem, že Jared měl ty nepřátelské bratry vzít s sebou, aby mě Jeb snáze udržel naživu. Ale aspoň že zůstal mladší, Ian, u něhož se opožděně probudilo svědomí. Kyleova přítomnost by byla mnohem horší. Ani tahle útěcha však moje splašené srdce nezpomalila.

„To jste se najedli tak rychle?“ otázal se Jeb ostatních jízlivě.

„Přešla nás chuť!“ zavrčela Maggie.

„A co ty?“ obrátil se ke mně. „Máš hlad?“

Ostatní tiše zasténali.

Zavrtěla jsem hlavou, kratičce, ale zpanikařeně. Ani jsem nevěděla, jestli mám hlad, ale určitě bych nedokázala jíst před lidmi, kteří by mě nejradši sežrali.

„Hm, tak to já zase jo,“ broukl Jeb. Šel dál uličkou mezi pulty, ale já zůstala stát. Děsila jsem se představy, že by mě tihle lidé měli na dosah. Tiskla jsem se zády ke stěně. Jeb si z umělohmotné krabice na jednom z pultů vytáhl chlebovou večku, ale sledovala ho přitom jen Maggie se Sharon. Všichni ostatní nespouštěli oči ze mě. Byla jsem si jistá, že kdybych se pohnula jen o centimetr, zaútočí na mě. Tajila jsem i dech.

„No, tak popojdeme dál,“ navrhl Jeb, když se s ústy plnými chleba vracel zpátky ke mně. „Jinak by se asi tady nikdo pořádně nenajedl. Tahle cháska pořád jen kouká, kde co lítá.“

Celou tu dobu jsem číhala, kdo z lidí se třeba pohne mým směrem, takže jejich tváře mi až na těch pár známých splývaly v jednu skvrnu. Jamieho jsem si proto nevšimla dřív, dokud se nezvedl.

Byl o hlavu menší než dospělí lidé vedle něho, ale současně o hlavu převyšoval obě děti, mezi kterými seděl na pultu. Zlehka seskočil a pustil se za Jebem. Tvářil se napjatě, soustředěně, jako by se pokoušel zpaměti vyřešit složitou rovnici. Nespouštěl ze mě oči. Teď už jsem to v kuchyni nebyla jenom já, kdo tajil dech. Všichni přítomní těkali pohledem mezi mnou a Melaniiným bratrem.

Och, Jamie, zanaříkala Melanie. Vadil jí smutný, dospělý výraz v obličeji, a mně nejspíš vadil ještě víc. Cítila jsem se provinileji než ona, protože Jamie se tak tvářil mou vinou.

Kdybychom to jeho trápení mohly zaplašit, povzdechla si Melanie.

Na to je asi pozdě. Copak se dá napravit taková věc?

Svou otázku jsem myslela spíše řečnicky, přesto jsme náhle obě začaly hledat odpověď, ale během té vteřiny, co jsme měly k dispozici, jsme nenašly nic; nepochybovala jsem, že taková odpověď ani neexistuje. Přesto jsme obě věděly, že až skončí ta hloupá prohlídka s Jebem, začneme to znovu promýšlet. Pokud tak dlouho přežijeme.

„Co chceš, synku?“ zeptal se Jeb, ani se po něm neohlédl.

„Akorát mě zajímá, co děláš,“ odpověděl Jamie; snažil se o ležérní tón a beznadějně selhal.

Jeb se zastavil vedle mě a konečně se obrátil k Jamiemu. „Provádím ji tady. Stejně jako každého nováčka.“

Lidé tiše zamumlali.

„Můžu s vámi?“ vyhrkl Jamie.

Viděla jsem Sharon, jak zuřivě vrtí hlavou a tváří se dopáleně. Jeb jí nevěnoval pozornost.

„Proč by ne… Když se budeš chovat slušně.“

Jamie pokrčil rameny. „Není problém.“

Musela jsem se nějak pohnout – proplést si prsty obou rukou na břiše, protože jsem zoufale chtěla odhrnout Jamiemu neposlušné vlasy z očí a jednu paží ho obejmout kolem ramen. Kdykoliv jsme si náhodou pohlédli do očí, honem jsme jimi uhnuli do strany.

Došli jsme do poloviny velké kuchyně, když jsem za námi zaslechla tiché kroky. Zareagovala jsem okamžitě a instinktivně. Uskočila jsem k jedné stěně a strhla Jamieho za sebe, abych ho vlastním tělem hájila před případným nebezpečím.

„No hele!“ zaprotestoval, ale mou paži neodstrčil.

Jeb byl stejně rychlý jako já. Puška se mu svezla z ramene jako blesk.

Ian i Doktor okamžitě zvedli ruce nad hlavu.

„My se taky umíme chovat slušně!“ prohlásil Doktor. Bylo k nevíře, že tenhle muž s mírným hlasem a přátelským obličejem je místní kat; právě ta jeho vlídnost mě děsila o to víc. V zlověstné noci si člověk dává pozor, je připravený na útok. Ale za jasného, slunného dne? Jak poznat, že je nejvyšší čas k útěku, když nebezpečí se neschovává a tváří se mile?

Jeb se podíval na Iana a trhl hlavní pušky jeho směrem.

„Nechci ti házet klacky pod nohy, Jebe. Budu se chovat stejně zdvořile jako Doktor.“

„Tak dobrá,“ kývl Jeb stručně a sklonil zbraň. „Hlavně mě nepokoušejte. Už jsem sakra dlouho nikoho nezastřelil a docela mi ten pocit chybí.“

Vyjekla jsem. Všichni se ke mně obrátili a spatřili můj výraz plný děsu. Jako první se rozesmál Doktor a za chvilku se k němu připojil i Jamie.

„To byl vtip,“ šeptl mi potom. Mimoděk odtáhl ruku od boku, jako by sahal po mé dlani, ale hned ji chvatně strčil do kapsy kraťasů. Nechala jsem klesnout i svoji paži, kterou jsem mu ochranitelsky držela před tělem.

„No, nebudeme marnit čas,“ zamumlal Jeb, pořád ještě maličko nabručeně. Vykročil ještě dřív, než dořekl poslední slovo.

21. KAPITOLA

Jméno

Držela jsem se těsně u Jeba, asi půl kroku před ním; dávala jsem si pozor, abych se k dvojici mužů, kteří šli za námi, ani nepřiblížila. Jamie šel někde uprostřed, protože sám neměl jasno, kde vlastně chce být.

Na zbytek Jebovy prohlídky jsem se už moc nesoustředila. Příliš jsem nevnímala ani druhou zahradu, skrz kterou jsme procházeli – a kde ve spalujícím žáru oslnivých zrcadel rostla kukuřice sahající až do pasu – ani širokou jeskyni s nizounkým stropem, kterou Jeb označil jako „hřiště“. Byla černočerná, hodně hluboko v podzemí, ale Jeb mi vysvětlil, že ji osvětlují pokaždé, když si chtějí zahrát. To *hraní* mi nedávalo smysl, ne v téhle nervózní a věčně nahněvané hrstce lidí, kteří dosud přežili. A tekla tam další voda, malý potok pronikavě čpící sírou; podle Jeba ho někdy používají jako druhou latrínu, protože k pití se beztak nehodí.

Střídavě jsem pozorovala dvojici za námi a chlapce po svém boku.

Ian a Doktor se skutečně ovládali až překvapivě. I když mě málem rozbolely oči z toho, jak jsem po nich pořád šilhala dozadu, nenapadli mě, tiše nás následovali a občas si tlumeně vyměnili pár slov. Mluvili o věcech a jménech, které mi nic neříkaly, možná ani nepatřily do jeskyní. Nerozuměla jsem jim.

Jamie mlčel, ale o to víc si mě prohlížel. Když jsem zrovna nehlídala ty dva vzadu, taky jsem z něho skoro nespouštěla oči. V důsledku toho mi nezbýval čas dostatečně ocenit všechno, co mi Jeb ukazoval, ale on si mé nepozornosti zřejmě ani nevšiml.

Některé chodby byly hodně dlouhé, ale vzdálenosti v podzemí se odhadovaly špatně. Občas v nich vládla černočerná tma, ale Jeb a ostatní ani jedinkrát nezaváhali. Podle všeho se tam vyznali dokonale a na chůzi ve tmě byli navyklí. Mně se šlo hůř, než když jsem byla sama s Jebem. Ve tmě mi každé šustnutí připadalo jako útok. Dokonce i Doktorovo a Ianovo ledabylé klábosení se dalo považovat za nenápadnou domluvu dvou násilníků.

Jsi paranoidní, poznamenala Melanie.

Asi je to nutné pro přelití.

Mohla bys teď věnovat víc pozornosti strýčkovi Jebovi? Moc mě to zajímá.

Vždyť si ho poslouchej, co hrdlo ráčí.

Ale já vidím a slyším jen to, co vidíš a slyšíš ty, Poutnice, připomněla mi. Pak změnila téma. *Jamie vypadá pohodově, nemyslíš? Už ne tak nešťastně.*

Vypadá… ostražitě.

Po zatím nejdelší cestě vlhkou tmou jsme konečně vyšli do světla.

„Tohle je nejjižnější místo jeskynního komplexu," objasňoval Jeb v chůzi. „Není nejpohodlnější, ale celý den tu je obstojné světlo, tak jsme tady udělali nemocnici. Tohle je tedy působiště našeho doktora."

Sotva Jeb vysvětlil, kde jsme, doslova jsem zkameněla, klouby jako by mi zamrzly. Vrostla jsem do kamene a očima vytřeštěnýma smrtelnou hrůzou jsem těkala mezi Jebem a Doktorem.

Takže to všechno byla past? Hezky počkali, až tvrdohlavý Jared zmizí ze scény, a pak mě odlákali sem? Připadalo mi k nevíře, že jsem došla až do mučírny úplně dobrovolně! Jak jsem mohla být tak pitomá?

Melanie se zděsila stejně jako já. *To už jsme se mohly rovnou zabalit do dárkového papíru!*

Ostatní na mě hleděli, Jeb bezvýrazně, Doktor stejně překvapeně jako já – i když ne tak zhrozeně.

Když jsem na paži ucítila ruku, byla bych od doteku odskočila, kdyby mi ta ruka nebyla tak povědomá.

„Ne," vyhrkl Jamie s dlaní váhavě položenou na mém lokti. „Ne, všechno je v pořádku. Vážně. Viď, strýčku Jebe?" S důvěrou se obrátil na starce. „Nic se neděje, viď?"

„Ale jistě." Jebovy vybledlé modré oči hleděly stejně klidně jako vždy. „Jen tě provádím po svém království, holka, to je všechno."

„O čem to mluvíte?" ozval se zezadu Ian naštvaně, že neví, o čem je právě řeč.

„Fakt myslíš, že jsme tě sem zavedli schválně, pro Doktora?" naléhal na mě Jamie, místo aby odpověděl Ianovi. „Protože to bychom neudělali. Dali jsme Jaredovi slib."

Zírala jsem na vážnou chlapeckou tvář, snažila se uvěřit.

„Aha!" zasmál se Ian, když mu to došlo, a vyprskl smíchy. „To nezní jako špatný plán. Divím se, že mě to taky nenapadlo."

Jamie se na statného muže zaškaredil, a než ruku odtáhl, ještě mě pohladil po lokti. „Neboj se," řekl.

Jeb pokračoval ve výkladu. „Takže jsme tuhle velkou jeskyni vybavili několika lůžky pro případ, že by někdo onemocněl nebo se zranil. Ale v tomhle směru nám zatím přálo štěstí. Doktor nemá moc velké vybavení na léčbu naléhavých případů." Ušklíbl se na mě. „To tvoje plemeno vyházelo všechny *naše* léky, když nás vytěsnilo, a teď se špatně shánějí."

Lehce jsem přikývla, roztržitě, protože pořád ještě mi šla hlava kolem. Snažila jsem se trochu uklidnit. Místnost vypadala naprosto nevinně, jako by ji skutečně používali k léčení, ale mně se stejně svíral žaludek v bolestivé křeči.

„Co vlastně víš o medicíně mimozemšťanů?" otázal se Doktor nečekaně, hlavu nakloněnou k rameni. Hleděl na mě s neskrývanou zvědavostí.

Beze slova jsem na něho zírala.

„Ale jdi, s Doktorem mluvit můžeš," povzbuzoval mě Jeb. „Když se to vezme kolem a kolem, je to docela slušný chlap."

Zavrtěla jsem hlavou. Myslela jsem to jako odpověď na Doktorovu otázku, jako že nic nevím, ale vyložili si to jinak.

„Žádné tajemství neprozradí," ucedil Ian kysele. „Je to tak, kotě?"

„Chovej se slušně, Iane!" štěkl Jeb.

„Je to tajemství?" vyptával se Jamie opatrně, ale přesto zvědavě.

Opět jsem zavrtěla hlavou. Nechápavě na mě hleděli, i Doktor se tvářil zmateně.

Zhluboka jsem se nadechla a zašeptala jsem: „Nejsem Léčitelka. Nevím, jak – léky – fungují. Jenom že *skutečně* fungují – uzdravují, neléčí pouze příznaky. Žádné pokusy a omyly. Takže není divu, že lidské léky se staly odpadem.“

Všichni čtyři se tvářili užasle. Nejdřív je zaskočilo, že jsem neodpověděla, a teď je zaskočilo, že jsem odpověděla. Lidem se prostě nedalo zavděčit.

„Vaše rasa nezměnila moc věcí, které zůstaly po nás,“ poznamenal pak Jeb zamyšleně. „Jenom ty léky a vesmírné lodě místo letadel. Jinak se zdá, že život pokračuje ve starých kolejích… navenek.“

„Přišli jsme se poučit, ne měnit,“ šeptla jsem. „Ale zdraví má před tou filozofií navrch.“

Skoro slyšitelně jsem zacvakla čelisti. Musím být opatrnější. Lidi jen těžko stojí o přednášku na téma filozofie duší. Kdo ví, co by je rozhněvalo? Při čem by jim došla jejich křehká trpělivost?

Stále ještě zamyšlený Jeb pokýval hlavou a vedl nás dál. Po zbývajících několika jeskyních spojených s nemocnicí mě provázel s viditelně menším nadšením než předtím. Když jsme se černočernou chodbou pustili nazpět, odmlčel se. Byla to dlouhá, tichá cesta. Snažila jsem se rozpomenout, zda jsem ho nějak neurazila. Jeb byl zvláštní, nevyznala jsem se v něm. Ostatní lidé, i když byli nepřátelští a podezíraví, se aspoň chovali logicky. Ale v Jebově případě jsem byla bezradná.

Cesta skončila v okamžiku, kdy jsme se opět vynořili v obrovské jeskyni se zahradou, kde se na tmavé podlaze kadeřil zářivě zelený koberec z rašících mrkví.

„Představení je u konce,“ zavrčel Jeb s pohledem namířeným na Iana a Doktora. „Běžte dělat něco užitečného.“

Ian zakoulel očima, ale i s Doktorem se poslušně obrátil k odchodu. Jamie zaváhal, jestli má jít za nimi do kuchyně, ale zůstal stát.

„Ty pojď se mnou,“ vyzval ho Jeb, tentokrát vlídnějším hlasem. „Mám pro tebe práci.“

„Tak jo,“ řekl Jamie. Poznala jsem, že má radost.

Vrátili jsme se do chodby s ložnicemi. Jamie šel vedle mě. Překvapeně jsem zjistila, že sotva jsme zabočili do třetí chodby zleva, hned přesně věděl, kam jdeme. Jeb se držel kousek za námi, ale Jamie se i bez ptaní zastavil před zelenou zástěnou, kryjící vchod do sedmé ložnice. Odstrčil španělskou stěnu, ale sám ustoupil do strany.

„Chceš si na chvíli v klidu posedět?“ obrátil se Jeb ke mně.

Kývla jsem, vděčná za možnost se chvíli ukrýt. Vlezla jsem do jeskyně a zůstala stát pár kroků od vchodu, protože jsem si nebyla jistá, co udělat. Melanie si vzpomněla, že tam jsou knihy, ale já jí připomněla, jak jsem se zařekla, že se tady ničeho nedotknu.

„Musím jít po práci, synku,“ vysvětlil Jeb Jamiemu. „Jídlo se samo nevylíhne, že jo. Zvládneš ji ohlídat?“

„Jasně,“ zazubil se Jamie blaženě. Hubený hrudník se zvedl hrdým nádechem.

Ohromeně jsem zírala, jak Jeb vkládá pušku do chlapcových dychtivých dlaní.

„Zbláznil ses?“ zařvala jsem tak hlasitě, že jsem nejdřív nepoznala vlastní hlas. Měla jsem dojem, že už neumím nic než šeptat.

Jeb a Jamie se zatvářili šokovaně, zvlášť když jsem vzápětí vyskočila na chodbu k nim.

Chybělo maličko a já stačila pušku vytrhnout Jamiemu z prstů. Na poslední chvíli jsem se však zarazila, protože mi došlo, že tím bych si jistě vysloužila smrt. V

tomhle směru jsem byla slabší než lidé; nemohla jsem se přinutit sáhnout na zbraň, i kdybych tím měla chlapce zachránit.

Místo toho jsem se obrátila k Jebovi.

„Co tě to napadlo? Dát zbraň dítěti? Mohl by se zabít!“

„Jamie má toho za sebou dost, aby se mohl počítat mezi dospělé. A s puškou umí zacházet, neboj se.“

Jamie při Jebově chvále napřímil ramena a přitiskl si pušku těsněji k tělu.

Jeb mě svou tupostí vážně naštval. „Co kdyby sem pro mě přišli a našli tady jeho? Umíš si představit, co by se stalo? Tohle není legrace! Klidně by mu ublížili, jen aby mě dostali!“

Jeb ani nemrkl. „Podle mě dneska žádné problémy nebudou. Na to se vsadím.“

„No, ale já ne!“ zuřila jsem. Můj hlas se odrážel od stěn tunelu; určitě to někdo slyšel, ale mně to bylo jedno. Radši ať přijdou, dokud je tady Jeb. „Pokud sis tak jistý, proč bys mě tady nemohl nechat samotnou? Hlavně nevystavuj Jamieho nebezpečí!“

„Bojíš se o toho chlapce, nebo máš strach, že obrátí pušku proti tobě?“ vyptával se Jeb skoro pobaveně.

Zamžikala jsem, rázem jsem zapomněla na hněv. To mě vůbec nenapadlo. A při pohledu na Jamieho překvapený výraz jsem si uvědomila, že jeho ta představa šokovala stejně jako mě.

Chvíli trvalo, než jsem se vzpamatovala. Jebovi se mezitím vplížil do očí soustředěný výraz, našpulil rty – jako by právě objevil poslední dílek k zbláznění složité skládačky.

„Dej tu pušku Ianovi nebo někomu z ostatních, na tom mi nesejde,“ požádala jsem nuceně klidným hlasem. „Hlavně z toho vynech Jamieho.“

Jeb se nečekaně usmál, zazubil se od ucha k uchu jako namlsaná kočka.

„Tohle je můj dům, holka, a tady se zařídím, jak já chci. Vždycky to tak dělám.“

Jeb se obrátil, odcházel pryč a cestou si pohvizdoval. Dívala jsem se za ním s ústy dokořán. Když zmizel, podívala jsem se na Jamieho, který se tvářil trucovitě.

„Nejsem žádné dítě!“ zahuhlal hlubším hlasem než obvykle a vzdorně vystrčil bradu. „Ale teď bys měla… měla bys jít do své ložnice.“

Ten rozkaz nezněl vůbec přísně, ale těžko jsem mohla dělat něco jiného. Tenhle spor jsem prohrála na celé čáře.

Posadila jsem se zády ke skále vedle vchodu, v místě, kde na mě nebylo vidět, ale sama jsem mohla pozorovat Jamieho. Objala jsem si kolena pažemi a začala dělat to, co mě zřejmě čekalo až do vyřešení celé téhle situace: dělala jsem si starosti.

Navíc jsem napínala oči a uši, jestli se někdo neblíží. Bez ohledu na to, co Jeb říkal, jsem byla odhodlaná předejít útoku na svého malého hlídače tím, že se okamžitě a sama vzdám.

Správně, souhlasila Melanie stručně.

Jamie postál pár minut v chodbě a pevně svíral pušku; zatím si nebyl jistý, jak správně plnit svou povinnost. Nejdřív přecházel před vchodem sem a tam, ale brzy si začal připadat hloupě. Pak si sedl na zem vedle vchodu, pušku si položil na překřížené nohy a bradu si opřel do sepjatých dlaní. Uběhla dlouhá doba, než si povzdechl. Práce dozorce nebyla tak vzrušující, jak si sliboval.

Zato mě pohled na něho nemohl znudit.

Tak za hodinku dvě se po mně začal dívat, kradmými kratičkými pohledy. Párkrát otevřel ústa, ale pak si to zase rozmyslel a neřekl nic.

Položila jsem si bradu na kolena a čekala, zatímco sváděl boj sám se sebou. Za trpělivost jsem se dočkala odměny.

„Ta planeta, z které jsi přiletěla, než ses ocitla v Melanii," vyhrkl nakonec, „jaká je? Hodně podobná téhle naší?"

Směr jeho myšlenek mě zaskočil nepřipravenou. „Ne," odpověděla jsem. Když tu byl jen Jamie, nevadilo mi mluvit normálně, ne jenom šeptat. „Ne, byla úplně jiná."

„A povíš mi, jaké to tam je?" požádal s hlavou nakloněnou k rameni jako pokaždé, kdy ho jedna z Melaniiných vyprávěnek na dobrou noc obzvlášť zaujala.

A tak jsem mu vyprávěla.

Vyprávěla jsem mu o Chaluhách na Vodní planetě. Vyprávěla jsem mu o dvou sluncích, eliptické oběžné dráze, šedé vodě, trvale nehybných kořenech, ohromujícím pohledu tisíce očí, o nekonečných rozhovorech milionu nezvučných hlasů, což bylo jediné, co jsme mohli slyšet.

Poslouchal s vykulenýma očima a okouzleným úsměvem.

„A to kromě té naší existuje jen tahle jedna planeta?" zeptal se, když jsem zmlkla a rozpomínala se, jestli jsem na něco nezapomněla. „Jsou ty Chaluhy," zasmál se, když si je představil, „jediný druh mimozemšťanů?"

Zasmála jsem se spolu s ním. „Ani náhodou. Stejně jako já nejsem jediný mimozemšťan na tomhle světě."

„Vyprávěj."

A tak jsem mu vyprávěla o Netopýrech ve Zpívajícím světě – jaký byl život v melodické slepotě, jaké bylo létat. Vyprávěla jsem mu o Mlžné planetě – jak jsem měla hustou bílou srst a čtyři srdce zajišťující tělesnou teplotu a širokým obloukem se vyhýbala Drápatcům.

Zrovna jsem se pustila do vyprávění o Planetě Květin, o barvě a světle, ale přerušil mě novou otázkou.

„A co ti mrňaví zelení mužíčci s trojúhelníkovou hlavou a velkýma černýma očima? Víš, jak havarovali v Roswellu a tak. To jste byli taky vy?"

„Kdepak, my ne."

„Tak to byl podvod?"

„Nevím – možná ano, možná ne. Vesmír je veliký a hodně zabydlený."

„A jak jste se sem tedy dostali? Jestli nejste mrňaví zelení mužíčci, kdo jste? Musíte mít přece těla, abyste se mohli pohybovat a tak všechno, ne?"

„Správně," potvrdila jsem. Překvapilo mě, jak bystře chápe všechny informace. Ale nemělo mě to udivovat, přece jsem věděla, jak je bystrý, že má mozek jako žíznivou houbu. „Úplně na začátku jsme používali svou Pavoučí podobu."

„Pavouci?"

A tak jsem mu vyprávěla o Pavoucích – o fascinující rase. Neuvěřitelná inteligence, ta nejgeniálnější, na jakou jsme kdy narazili, a každý pavouk měl v sobě hned tři. Tři mozky, každý v jedné části členitého těla. Přesto jsme narazili na problém, který pro nás nedovedli vyřešit. Byli svým založením tak chladně analytičtí, že jen málokdy v nich některý problém probudil tolik zvědavosti, aby ho vyřešili jen pro sebe. Ze všech našich hostitelů nás nejvíc vítali právě Pavouci. Většinou si toho rozdílu ani nevšimli, a pokud přece jen ano, zřejmě oceňovali náš přínos. Těch několik duší, které se dostaly na planetu Pavouků ještě před implantacemi, nám sdělilo, že planeta je šedá a studená – nebylo divu, že Pavouci

měli jen černobílé vidění a omezené vnímání teplot. Pavoučí život byl krátký, ale mláďata se rodila se znalostí všeho, co znali jejich rodiče, takže žádné poznání nepřišlo nazmar.

Strávila jsem jeden krátký život v zástupci zmíněné rasy a pak jsem planetu opustila bez sebemenší touhy po návratu. Ta úžasně jasná mysl, otázky, které se objevily snad na každou odpověď a bez zjevné námahy, věčný tanec čísel, to byly jen chabé náhražky za emoce a barvy, které pro mě v tom těle neměly skoro žádný význam. Nechápala jsem, jak by tam nějaká duše dokázala být spokojená, ale planeta byla soběstačná po tisíce pozemských let. Ještě pořád bylo možné ji kolonizovat, protože Pavouci se rozmnožovali tak rychle, byli to vlastně celé vaky vajíček.

Svěřila jsem Jamiemu, jak hrozné bylo přistání tady na Zemi. Pavouci byli naši nejlepší technici, ty vesmírné koráby, které pro nás vyrobili, klouzaly elegantně a nepozorovaně celým vesmírem. A Pavoučí těla byla skoro stejně dokonalá jako jejich mozky: čtyři dlouhé nohy u každého článku těla – díky kterému si na téhle planetě vysloužili svou přezdívku – a dvanáctiprstovou ruku na každé noze. Prsty s šesti klouby byly tenké a silné jako ocelové struny a zvládaly i ty nejjemnější úkony. Tělo odpovídalo velikostí krávě, jen nižší a hubenější, a první implantace snášeli Pavouci dobře. Byli silnější než lidé, chytřejší než lidé a připravení, což lidstvo rozhodně nebylo…

Zarazila jsem se uprostřed věty, protože na Jamieho tváři se zajiskřila křišťálová krůpěj.

Civěl přímo před sebe, do prázdna, rty sevřené do úzké čárky. Od oka blíž ke mně se mu kutálela velká slaná slza.

Idiote, vynadala mi Melanie. *To tě nenapadlo, jak s ním tvoje vyprávění zamává?*

A tebe zas nenapadlo varovat mě dřív?

Neodpověděla. Nebylo pochyb, že se do líčení historky zabrala stejně jako já.

„Jamie," zamumlala jsem ochraptěle. Pohled na jeho slzu mi s hrdlem prováděl zvláštní věci. „Jamie, omlouvám se. Bylo to neomalené."

Jamie zavrtěl hlavou. „Ale co, přece jsem se ptal. Zajímalo mě, jak se to seběhlo." Mluvil drsně, snažil se zamaskovat bolest.

Bylo to instinktivní, touha předklonit se a otřít tu slzu. Nejdřív jsem se to snažila ignorovat; nebyla jsem Melanie. Ale slza tam visela, nehybně, jako by nikdy neměla spadnout. Jamie nepřestával civět do prázdné zdi a rty se mu třásly.

Byl jen kousek ode mě. Natáhla jsem paži, abych mu prsty přejela po tváři; slza se na kůži rozmázla a zmizela. Opět jsem poslechla instinkt, nechala jsem ruku přitisknutou k jeho teplému obličeji, ze strany ho podebrala do dlaně.

Na kratičkou vteřinku předstíral, že mě nevnímá.

Ale pak se ke mně překulil s očima zavřenýma a vztáhl ke mně ruce. Přitulil se mi k boku, tváří se mi zavrtal do důlku ramene, kam se kdysi vešel líp, a rozvzlykal se.

Nebyly to slzy malého dítěte, o to působily skutečněji; byly posvátnější a bolestnější, než kdyby plakal přímo přede mnou. Byl to žal dospělého muže na pohřbu jeho celé rodiny.

Objala jsem ho; do náruče se mi nevešel tak snadno jako dřív. Rozplakala jsem se spolu s ním.

„Promiň," opakovala jsem pořád dokola. Tím jedním slovem jsem se mu omlouvala úplně za všechno. Že jsme tu planetu vůbec našli. Že jsme si ji vybrali.

Že jsem to zrovna já, kdo se zmocnil jeho sestry. Že jsem ji přivedla sem a ublížila mu tak podruhé. Že jsem ho svým necitlivým vyprávěním rozplakala.

Neodtáhla jsem paže ani po tom, co se utišil; nespěchala jsem s tím. Zdálo se mi, že celým tělem jsem od samého začátku lačněla po podobném kontaktu, i když jsem nikdy předtím netušila, jak ten hlad ukojit. To tajemné pouto mezi matkou a dítětem – na téhle planetě tak silné – pro mě už neznamenalo záhadu. Neexistovalo mocnější pouto, než které vyžadovalo váš život za jiný. Tenhle fakt jsem pochopila dávno; jen jsem nechápala *proč*. Teď mi bylo jasné, proč by matka dala život za dítě, a to poznání bude už navždy ovlivňovat moje vnímání vesmíru.

„Jsem si jistý, že jsem tě vycvičil líp, synku!“

Odskočili jsme od sebe. Jamie vylétl na nohy, ale já se stulila níž k zemi, vmáčknutá ke skalní stěně.

Jeb se shýbl a zvedl ze země pušku, na kterou jsme oba zapomněli. „Musíš na pušku dohlížet trochu líp, Jamie.“ Mluvil něžně, tónem hlasu otupil výčitku. Natáhl ruku, aby Jamiemu pocuchal huňaté pačesy.

Jamie uhnul zpod Jebovy ruky, celý zrudlý zahanbením.

„Omlouvám se,“ zahučel chlapec a obrátil se jakoby k útěku. Zarazil se však hned po prvním kroku a ohlédl se po mně. „Nevím, jak se jmenuješ,“ vyhrkl.

„Říkají mi Poutnice,“ odpověděla jsem šeptem.

„Poutnice?“

Přikývla jsem.

Kývl na oplátku a pak utekl. Šíji měl pořád ještě celou zrudlou.

Když zmizel, Jeb se opřel o skálu a zády se po ní svezl do sedu na stejné místo, kde předtím seděl Jamie. A stejně jako on si nechal pušku ležet na kolenou.

„Máš namouduši zajímavé jméno,“ poznamenal. Zřejmě se mu vrátila jeho povídavá nálada. „Možná mi vysvětlíš, jak jsi k němu přišla. Určitě to je pěkná historka. Ale to jméno je kapku moc dlouhé, nemyslíš? Poutnice?“

Civěla jsem na něho.

„Vadilo by ti, kdybych ti vybral jiné jméno? Třeba Wanda? Je kratší.“

Chvíli čekal na odpověď, ale nakonec pokrčil rameny. Bylo by mi jedno, i kdyby mi říkal „synku“ nebo jinou lidskou přezdívkou. Určitě to myslel laskavě.

„Tak dobrá, Wando.“ Usmál se, spokojený se svým nápadem. „Jsem rád, že tě můžu nějak oslovovat. Hnedka mám dojem, že jsme staří známí.“

Věnoval mi jeden ze svých širokánských úsměvů a já mu to prostě musela oplatit, i když jsem se usmála spíš žalostně než potěšeně. Měl to být můj nepřítel. Podle všeho byl šílený. Ale choval se jako můj přítel. Ne že by mě nezabil, kdyby se věci zvrtly k horšímu, ale neměl by z toho radost. A co víc by se dalo chtít od lidského přítele?

22. KAPITOLA

Vyprávění

Jeb si založil ruce za hlavu a zamyšleně se zadíval k temnému stropu. Povídavá nálada ho nepřešla.

„Snažím si představit, jaké je – když člověka dopadnou, víš. Na vlastní oči jsem to viděl mnohokrát, leckdy jsem sám taktak vyvázl. Jaké by to bylo, říkal jsem si. Bolí to, když člověku nasadí něco do hlavy? Viděl jsem, jak se to dělá, chápeš?“

Vykulila jsem oči úžasem, ale nedíval se na mě.

„Podle všeho používáte nějaké anestetikum, ale to jen hádám. Nikdo ale bolestí nekřičel, tak to nemohla být žádná muka.“

Nakrčila jsem nos. Muka. Ne, to byla lidská specialita.

„Ty příběhy, cos vyprávěla chlapci, byly namouduši zajímavé.“

Ztuhla jsem a Jeb se tiše zasmál. „No jo, poslouchal jsem. Tajně jsem odposlouchával, přiznávám. A nemrzí mě to – jsou to úžasné informace a se mnou bys nemluvila jako s Jamiem. Vážně jsem z těch netopýrů a chaluh a pavouků celý pryč. Člověk má hned o čem přemýšlet. Odjakživa jsem rád četl ty potrhlé příběhy o jiných světech, science fiction a tohle všechno. Doslova jsem to hltal. A ten chlapec je navlas jako já – všechny moje knihy přečetl nejmíň dvakrát třikrát. To pro něho musel být báječný zážitek, ty nové příběhy. Jsi navíc dobrá vypravěčka.“

Nepřestávala jsem zírat do země, ale cítila jsem, jak jihnu, jak ze mě trochu vyprchává obezřetnost. Stejně jako všichni v emocionálním lidském těle jsem hltala každou lichotku.

„Tady si všichni myslí, že jsi nás pronásledovala, abys nás zradila Hledačům.“

Ta slova mě zahltila prudkým šokem. Zaťala jsem zuby, vjely mi do jazyka. Ucítila jsem chuť krve.

„Jaký jiný důvod bys mohla mít?“ pokračoval; mé reakce si buď nevšiml, nebo ji ignoroval. „Ale zřejmě se stali jen oběťmi svých utkvělých představ. Já jako jediný si kladu další otázky… Pochop, co by to bylo za plán, zabloudit daleko do pouště, bez možnosti vrátit se zpátky?“ Uchechtl se. „Bloudění – to je nejspíš tvoje specializace, viď, Poutnice Wando?“

Naklonil se blíž a dloubl do mě loktem. Očima vytřeštěnýma nejistotou jsem k němu kratičce vzhlédla a opět je sklopila k zemi. Opět se zachechtal.

„Podle mě ti chyběl jen krůček k úspěšné sebevraždě. Takhle Hledači nefungujou, jestli víš, jak to myslím. Snažil jsem se na to jít rozumově, logicky, chápeš? Takže, pokud jsi neměla krytá záda, a já nic podobného nezpozoroval, musela jsi sledovat jiný cíl. Co jsi u nás, nebyla jsi zrovna povídavá, leda teď s tím

chlapcem, ale dobře jsem poslouchal každé slovo, co jsi *přece jen* řekla. A tak bych hádal, že jsi v té poušti málem vypustila duši jenom proto, že jsi byla zatraceně odhodlaná najít toho kluka a Jareda.“

Zavřela jsem oči.

„Na druhou stranu, *co* by ti po nich bylo?“ pokračoval Jeb, který očividně nečekal odpověď, jen hlasitě přemýšlel. „Takže, jak já to vidím, buď jsi hodně dobrá herečka – zřejmě nějaká super Hledačka, nový druh, mazanější než ten předchozí, s plánem, který nedokážu prokouknout – nebo vůbec nehraješ. To první vysvětlení tvého chování je zbytečně moc komplikované a mně se prostě nezdá.

Ale pokud nehraješ…“

Na vteřinu se odmlčel.

„Pozorováním vašeho plemene jsem strávil spoustu času. Vždycky jsem číhal na změnu, však víš, kdy se nadále nebudou muset chovat jako my, protože nebude pro *koho* hrát divadýlko. Hlídal jsem a čekal, ale všichni se pořád chovali jako lidé. Zůstali s rodinami svých těl, když bylo hezky, jezdili s nimi na výlety, sázeli květiny a malovali obrazy a tohle všechno. A tak mě napadlo, jestli se vy všichni nakonec neměníte trochu v lidi. Jestli nakonec na vás přece jen nemáme silný vliv.“

Počkal, nabízel mi příležitost k odpovědi. Mlčela jsem.

„Před pár lety jsem viděl věc, na kterou jsem nezapomněl. Stařec a stařena, tedy, těla starce a stařeny. Žili spolu tak dlouho, že jim snubní prsteny zarostly do kůže. Vodili se za ruce, on ji políbil na tvář a ona se pod těmi vráskami začervenala. A mně napadlo, že možná máte stejné city jako my, protože ve skutečnosti jste my, ne jenom ruce zastrčené do maňáska.“

„Ano,“ potvrdila jsem šeptem. „Všichni máme stejné emoce. Lidské emoce. Naději a bolest a lásku.“

„Takže, pokud nehraješ… No, přísahal bych, že je miluješ oba. Myslím *tebe*, Wando, ne pouze Melaniino tělo.“

Položila jsem si hlavu na natažené paže. Bylo to výmluvné přiznání, ale bylo mi to jedno. Už jsem nedokázala dál snášet svoje tajemství.

„Dobrá, to jsi ty. Ale zajímalo by mě, jak se to má s mou neteří. Jaké to pro ni je, jaké by to bylo pro mě. To když mi nasadí někoho do hlavy, tak prostě… já zmizím? Vymaže mě to? Jako bych umřel? Nebo jako když usnu? Vnímám, že mě ovládá někdo zvenčí? Vím o tobě? Jsem tam uvězněný, řvu jako v pasti?“

Seděla jsem zcela nehybně, snažila jsem se tvářit bezvýrazně.

„Je jasné, že moje vzpomínky a způsob chování, to všechno zůstane. Ale co vědomí… Skoro to svědčí o tom, že někteří lidé se nevzdají bez boje. Kčertu, já vím, že sám bych se snažil zůstat; každý ti poví, že mám tvrdou palici. Jsem povahou rváč. Všichni, kdo jsme přežili, jsme bojovníci. A dej na mě, že Mel bych taky tipoval na bojovnici, to teda jo.“

I když dál hleděl do stropu, já honem sklopila oči k zemi, jako bych si chtěla zapamatovat šmouhy v jemném červenošedém prachu.

„Jo, tak tohle mi hodně vrtá hlavou.“

Teď už jsem na sobě cítila jeho pohled, i když jsem hlavu nezvedla. Tichounce jsem dýchala, bez hnutí. Udržet ten pomalý rytmus dechu byla dřina. Musela jsem polknout; do úst mi pořád ještě prosakovala krev.

Jak je možné, že jsme ho někdy považovali za blázna? žasla Melanie. *Nic mu neujde. Je geniální.*

Je oboje.

No, možná to znamená, že už to nemusíme dál tajit. On to ví. Z jejích slov čišela naděje. Poslední dobou byla hodně zamlklá, skoro polovinu doby, co jsem bděla. Kdykoliv se cítila skoro šťastná, soustředila se jen s námahou. Vyhrála svůj velký boj. Dostala nás obě až sem. Už nemusela skrývat svoje tajemství: její vzpomínky už Jareda a Jamieho nikdy neohrozí.

A protože nemusela bojovat, bylo pro ni náročnější přinutit se mluvit, dokonce i se mnou. Uvědomila jsem si, jak do ní představa odhalení – že by další lidská bytost věděla o její existenci – teď vlila novou energii.

Jeb to ví, ano. Ale vážně se tím něco mění?

Vzpomněla si, jak se ostatní lidé dívali na Jeba. *Asi ne.* Povzdechla si. *Ale myslím, že Jamie… No, on to neví, ani to neuhodl, ale myslím, že* vycítil *pravdu.*

Asi to tak bude. Ale teprve uvidíme, jestli to jemu nebo nám nějak prospěje.

Jeb vydržel mlčet jen pár vteřin a pak opět spustil a vytrhl nás z rozhovoru. „To je proklatě zajímavá věc. Ne tolik jako *bang! bang!* v akčních filmech, na které jsem si dřív potrpěl. Ale zajímavé to je i tak, to zas jo. Rád bych věděl něco víc o těch jakoby Pavoucích. Na to jsem zvědavý… namouduši hodně zvědavý, to nezapírám."

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla hlavu. „Co chceš vědět?"

Vřele se usmál, oči se mu ve vráskách zmenšily na půlměsíčky. „Tři mozky, mám pravdu?"

Přikývla jsem.

„Kolik očí?"

„Dvanáct – po jednom v každém spojení nohy a těla. Víčka jsme neměli, oči chránila jen hustá vlákna – jako oční řasy z ocelových drátků."

Pokýval hlavou; oči mu zářily. „A byli chlupatí, jako tarantule?"

„Ne. Měli spíš… krunýř – nebo šupiny, jako plaz nebo ryba."

Opřela jsem se zády o skálu, připravená na dlouhý rozhovor.

Jeb mě v tomhle ohledu nezklamal. Rychle jsem přestala počítat otázky, kterými mě zasypával. Zajímal se o spoustu detailů – o vzhled Pavouků, jejich obyčeje, jak se chovají na Zemi. Nehnusil si ani podrobnosti z dob invaze; naopak, měla jsem dojem, že si tuhle část vychutnává dychtivěji než jiné informace. Chrlil jednu otázku za druhou, sotva jsem odpověděla, už zase se ptal a zahrnoval mě úsměvy. A když po pár hodinách usoudil, že o Pavoucích ví všechno, co chce, začal se vyptávat na Květiny.

„Tohle jsi mi nevysvětlila ani zpola," připomněl mi.

A tak jsem mu vyprávěla o nejkrásnější a nejpokojnější planetě v celém vesmíru. Skoro pokaždé, kdy jsem udělala pauzu, abych se nadechla, přispěchal s novou otázkou. Bavilo ho hádat odpovědi dřív, než jsem je pronesla, a pokud se spletl, v nejmenším mu to nevadilo.

„Takže to se živí mouchami, jako masožravé kytky? Vsadím se, že ano – nebo něčím větším, jako jsou ptáci? Nebo pterodaktylové?"

„Ne, živí se tam slunečním světlem, jako většina tamních rostlin."

„No, to fakt není zábava podle mých představ."

Zrovna jsme se dostali k Drakům, když se objevil Jamie s večeří pro tři.

„Ahoj, Poutnice," hlesl maličko rozpačitě.

„Ahoj, Jamie," odpověděla jsem taky plaše, protože jsem si nebyla jistá, jestli už nelituje našeho předchozího sblížení. Koneckonců, já byla tady ten zlý.

Ale Jamie se posadil přímo vedle mě, mezi mě a Jeba, překřížil nohy a podnos s jídlem položil před nás. Byla jsem vyhládlá a v krku mi vyprahlo od mluvení. Popadla jsem misku s polévkou a mohutnými doušky ji vylokala.

„Hned mě mělo napadnout, že v jídelně jsi řekla ne jenom ze zdvořilosti. Musíš si říct, že máš hlad, Wando. Neumím číst myšlenky."

S tou poslední větou jsem nesouhlasila, ale v odpovědi mi zabránilo mohutné sousto chleba.

„Wanda?" podivil se Jamie.

Přikývla jsem, abych dala na srozuměnou, že mi to nevadí.

„Docela jí to jméno sekne, nemyslíš?" Jeb byl sám na sebe tak pyšný, až jsem se divila, že se vlastnoručně nepopleskal pochvalně po zádech.

„Snad jo," připustil Jamie. „Nemluvili jste zrovna o dracích?"

„Přesně tak," potvrdil Jeb nadšeně, „ale ne o těch, co vypadají jako ještěrky. Jsou z rosolu. Ale umějí létat… Tak trochu. Vzduch je tam hustý, taky jako rosol, takže oni spíš plavou. A vydechují kyselinu – to je skoro stejně dobré jako oheň, co říkáš?"

Nechala jsem Jeba, aby Jamiemu vylíčil další podrobnosti, a zatím jsem zhltala víc než svůj díl chleba a vypila lahev vody. Sotva jsem měla zase prázdná ústa, Jeb opět začal s otázkami.

„A teď k té kyselině…"

Jamie se nevyptával, poslouchal a já si v jeho přítomnosti dávala větší pozor na to, co odpovídám. Tentokrát se však Jeb neptal na žádná choulostivá témata, ať už schválně, nebo náhodou, takže jsem byla zbytečně obezřetná.

Světlo zvolna pohasínalo, až v chodbě zavládla tma. Posléze dovnitř pronikl nepatrný, kalný odlesk měsíce; když jsem si na tmu navykla, dokázala jsem matně rozeznat sedící postavy muže a chlapce.

S postupující nocí se Jamie přesunul blíž ke mně. Ani jsem si při řeči neuvědomila, že se mu prsty probírám ve vlasech, ale pak jsem si všimla, že Jeb mi zírá na ruku.

Honem jsem si založila paže na prsou.

Nakonec Jeb mohutně zazíval a já i Jamie jsme ho ihned napodobili.

„Umíš dobře vyprávět, Wando," pochválil mě Jeb, když jsme se všichni protáhli.

„To byla moje práce… předtím. Byla jsem profesorkou na univerzitě v San Diegu. Přednášela jsem historii."

„Učitelka!" rozjařil se Jeb. „Není to nádhera? Přesně to by se nám hodilo. Maggiina holčina Sharon dohlíží na vzdělání těch tří děcek, ale se spoustou věcí si neví rady. Matematika a podobné předměty jí problémy nedělají. Zato historie…"

„Učím výhradně *naši* historii," skočila jsem mu do řeči, protože nemělo smysl čekat, až udělá pauzu. „Jako učitelka bych tu moc platná nebyla. Nemám na to ani školy."

„Vaše historie je pořád lepší než nic. My lidi bychom měli vědět i tyhle věci, když už žijeme v zabydlenějším vesmíru, než jsme si mysleli původně."

„Ale já nebyla opravdová učitelka," objasňovala jsem zoufale. Vážně si Jeb myslí, že někdo má zájem poslouchat můj hlas, natož se nudit při mých historkách? „Byla jsem něco jako honorární profesor, spíš jen hostující pedagog. Stáli o mne jen proto… no, protože se to dobře hodilo k mému jménu."

„To byla další věc, na kterou jsem se chtěl zeptat," prohodil Jeb samolibě. „O tvé učitelské praxi si můžeme promluvit později. Ale teď – proč ti říkali Poutnice? Už

jsem slyšel hodně divná jména, Suchá voda, Nebeské prsty, Pád vzhůru – a všechno to bylo, jak jinak, promíchané s pozemskými jmény. To mi věř, že nad něčím takovým bych zvědavostí dokázal zešílet.“

Počkala jsem, až bylo jisté, že už nic dalšího nedodá. „No, většinou to chodí tak, že duše si vyzkouší život na jedné nebo dvou jiných planetách – ty dvě jsou častější – a pak se natrvalo usídlí na planetě, která se jí zamlouvá nejvíc. Kdykoliv se její tělo přiblíží smrti, prostě se přesune do nového hostitele stejného druhu. Střídání různých druhů těl totiž příliš dezorientuje. Většina duší to nenávidí. A některé duše se nikdy nehnou z planety, na které se narodily. Občas je problém najít pro některou duši vhodné tělo. Musejí vystřídat i tři planety. Jednou jsem se setkala s duší, která neúspěšně prošla pěti planetami, než se konečně usadila v těle Netopýra. Mně se tam taky líbilo – musím se přiznat, že jsem tam málem zůstala i já. Nebýt té slepoty…“

„Na kolika planetách jsi žila?“ zeptal se Jamie tiše. Během mého vyprávění mi nenápadně vklouzl rukou do dlaně.

„Tohle je moje devátá,“ odpověděla jsem a jemně mu stiskla prsty.

„Páni, devět!“ vydechl.

„To byl ten hlavní důvod, proč po mně chtěli, abych učila. Statistiky umí přednášet každý, ale já měla osobní zkušenost ze všech planet, které jsme… obsadili.“ Při tom posledním slově jsem zaváhala, ale Jamiemu to zřejmě nevadilo. „Nenavštívila jsem pouze tři – no, vlastně čtyři. Právě objevili nový svět.“

Očekávala jsem, že Jeb mě zasype otázkami o té nejnovější planetě či o těch, které jsem zatím vynechala, ale on si jen zamyšleně potahoval za konečky vousů.

„Proč ses nikdy neusadila?“ divil se Jamie.

„Nikdy se mi nikde natolik nezalíbilo.“

„A co Země? Myslíš, že tu zůstaneš?“

Nejradši bych se jeho dětské naivitě zasmála; těžko ještě někdy dostanu šanci přesídlit do jiného hostitele. Vždyť sotva přežiju měsíc v tom těle, které právě mám.

„Země je… moc zajímavá,“ zamumlala jsem. „Život je tu těžší než jinde.“

„Těžší než na planetě se zamrzlým vzduchem a Drápatci?“ ujišťoval se.

„V jistém směru, ano.“ Jak vysvětlit, že Mlžná planeta útočila jen zvenčí – a že útok zevnitř se snáší mnohem hůř.

Útok, ušklíbla se Melanie.

Zívla jsem. *Nemyslela jsem přímo tebe,* vysvětlila jsem jí. *Myslela jsme ty nevyrovnané emoce, které mě stále zrazují. Ale ty jsi na mě taky útočila, když jsi mi tak vnucovala své vzpomínky.*

Už jsem se poučila, ujistila mě suše. Cítila jsem, jak pronikavě si uvědomuje tu ruku v mé dlani. Vzdouvala se v ní emoce, kterou jsem dosud neznala. Skoro hněv, s náznakem touhy a podtónem zoufalství.

Žárlivost, poučila mě.

Jeb také zazíval. „Mám dojem, že se chovám jako nezdvořák. Určitě jsi pořádně utahaná – nejdřív ta dnešní procházka a pak tě tady půlku noci nutím klábosit. Musím se polepšit. Pojď, Jamie, ať se Wanda může trochu prospat.“

Byla jsem vyčerpaná. Zdálo se mi, že mám za sebou hodně dlouhý den, a podle Jebových slov to zřejmě nebyla jen pouhá představa.

„Jasně, strýčku Jebe,“ vyskočil Jamie zlehka na nohy a pak natáhl ruku k sedícímu starci.

„Díky, synku,“ vyhekl Jeb, když vstával. „A tobě taky moc děkuju,“ dodal ještě ke mně. „Tak zajímavý rozhovor jsem neměl… no, vlastně nikdy. Trochu si

odpočiň, hlavně šetři hlas, protože moje zvědavost je vážně mocná. Á, tady jsi! Nejvyšší čas.“

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že slyším blížící se kroky. Automaticky jsem se přitiskla ke stěně a zajela hlouběji do jeskyně, ale pak jsem se cítila ještě zranitelnější, protože tam měsíc svítil jasněji než na chodbě.

Překvapilo mě, že za celou noc se objevil teprve první člověk, protože podél chodby bylo zřejmě hodně dalších ložnic.

„Omlouvám se, Jebe. Musel jsem si promluvit se Sharon a pak jsem si nejspíš zdříml.“

Bylo vyloučeno nepoznat ten příjemný, jemný hlas. Zděšením se mi zvedl žaludek a já rázem zalitovala, že ho nemám prázdný.

„Ani jsme si toho nevšimli, Doktore,“ řekl Jeb. „Báječně jsme se tu bavili. Někdy ji musíš přesvědčit, aby ti vyprávěla aspoň pár ze svých příběhů – senzace. Ale dnes v noci už ne. Vsadil bych se, že je úplně vyřízená. Tak na shledanou ráno.“

Doktor si před vchod rozložil přikrývku, stejně jako to dělával Jared.

„Tohle si ohlídej,“ radil Jeb a vedle přikrývky položil pušku.

„Není ti něco, Wando?“ vyhrkl Jamie. „Celá se klepeš.“

Neuvědomila jsem si to, ale skutečně jsem se celá třásla. Neodpověděla jsem – hrdlo se mi stáhlo.

„No, no,“ prohodil Jeb chlácholivě. „Požádal jsem tady Doktora, jestli by vzal jednu směnu. Ty si nedělej starosti, doktor je čestný chlap.“

Doktor se lenivě pousmál. „Neublížím ti… Wando, je to tak? Jen budu držet hlídku, než se vyspíš.“

Hryzala jsem se do rtu a třes neustával.

Jeb podle všeho usoudil, že už není co řešit. „Brou noc, Wando. Brou noc, Doktore,“ popřál nám už při odchodu.

Jamie zaváhal a ustaraně se po mně ještě ohlédl. „Doktor je v pohodě,“ uklidnil mě šeptem.

„Poběž, chlapče, už je pozdě!“

Jamie se rozběhl za Jebem.

Když odešli, nespouštěla jsem z Doktora oči, číhala jsem na jakoukoli změnu. Ovšem Doktor se nepřestával tvářit klidně a pušky se ani nedotkl. Natáhl dlouhé tělo na přikrývku; z jedné strany mu přečnívala chodidla i lýtka. Vleže se zdál mnohem menší, byl hubený jak kostra.

„Dobrou noc,“ zamumlal ospale.

Samozřejmě jsem neodpověděla. Dívala jsem se na něho v kalném měsíčním světle, odhadovala zvedání a klesání jeho hrudníku podle vlastního tepu bouřícího v uších. Dýchal stále hlouběji a pomaleji a pak začal tichounce pochrupávat.

Mohlo to být divadýlko, ale i kdyby ano, těžko jsem mohla něco dělat. Tiše jsem se odplazila ještě hlouběji do jeskyňky, až jsem za zády ucítila okraj matrace. Sice jsem si předtím slíbila, že do postele lézt nebudu, ale usoudila jsem, že se nic nestane, když se stulím v nohách matrace. Podlaha byla hrubá a hrozně tvrdá.

Zvuk Doktorova tichého chrápání působil konejšivě. Možná to na mě jenom hrál, ale aspoň jsem věděla, kde přesně v té tmě je.

Nakonec jsem usoudila, že se klidně můžu prospat bez ohledu na to, zda přežiju nebo ne. Byla jsem utahaná jako pes, aspoň jak by řekla Melanie. Nechala jsem víčka klesnout. Matrace byla to nejměkčí, čeho jsem se tady po svém příchodu dotkla. Uvolnila jsem se, ponořila se…

Náhle se ozvalo tiché šoupání – v jeskyni blízko mě. Prudce jsem otevřela oči a mezi ozářeným stropem a sebou zahlédla stín. Venku dál nerušené pochrupoval Doktor.

23. KAPITOLA

Přiznání

Stín byl obrovský a beztvarý. Čněl nade mnou, shýbl se blíž k mému obličeji.

Asi jsem chtěla zavřísknout, ale výkřik mi uvízl v hrdle a ven vyšlo pouze nezvučné kviknutí.

„Pšš, to jsem jenom já!“ šeptl Jamie. Z ramen se mu skulilo cosi beztvarého a oblého a měkce to plesklo o podlahu. Potom jsem konečně rozeznala, že to je on, drobný stín v měsíčním světle.

Párkrát jsem marně lapla po dechu, rukou si svírala hrdlo.

„Promiň,“ zašeptal a posadil se na okraj matrace. „To bylo ode mě dost hloupé, co? Nechtěl jsem vzbudit Doktora a nenapadlo mě, že tě tolik vyděsím. Jsi v pohodě?“ Pohladil mě po kotníku nohy, protože to byla část mého těla, kterou měl u sebe nejblíže.

„Jistě,“ vyhekla jsem, pořád ještě bez dechu.

„Promiň,“ zamumlal znovu.

„Co tady děláš, Jamie? Neměl bys spát?“

„No, právě proto jsem přišel. Strýček Jeb chrápe fakt neuvěřitelně! Už jsem to dál nevydržel!“

Jeho odpověď mi nedávala smysl. „Copak ty s Jebem obvykle nespíš?“

Jamie zívl a sehnul se, aby rozvázal tkanice srolované přikrývky, kterou shodil na podlahu. „Ne, normálně spím s Jaredem. Ten nechrápe, ale to přece víš sama.“

Věděla jsem to.

„Tak proč si nejdeš lehnout do Jaredova pokoje? Bojíš se spát o samotě?“ Neměla bych mu to vůbec za zlé. Já osobně jsem tu prožívala téměř nepřetržitý děs.

„Já a bát se?“ sykl uraženě. „Nikdy. Ale *tohle* je Jaredova ložnice. A moje.“

„Cože?“ vyjekla jsem zděšeně. „Jeb mě strčil do Jaredova pokoje?“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Jared mě zabije. Ne, nejdřív zabije Jeba a až *potom* zabije i mě.

„Mně ta ložnice patří taky. A já Jebovi dovolil, že sem smíš.“

„Jared bude zuřit,“ šeptla jsem.

„Se svou ložnicí si můžu dělat, co chci!“ zavrčel Jamie vzdorně, ale hned si skousl ret. „Tak mu to neřekneme. Nemusí se o tom vůbec dozvědět.“

Přikývla jsem. „Dobrý nápad.“

„Ale nebude ti vadit, když se vyspím tady? Strýček Jeb je fakticky děsně hlučný.“

„Ne, *nevadí* mi to. Ale víš, Jamie, asi bys neměl.“

Zamračil se, snažil se vypadat chlapácky místo ukřivděně. „Proč ne?“

„Není to bezpečné. Občas za mnou v noci chodí lidi.“

Vykulil oči. „Vážně?“

„Jared míval připravenou pušku, tak vždycky zase zmizeli.“

„Kdo?“

„Nevím – třeba i Kyle. Ale určitě se tu pořád najde dost jiných.“

Přikývl. „Tím spíš bych tu měl zůstat. Doktorovi se pomoc může hodit.“

„Jamie…“

„Nejsem malý kluk, Wando. Umím se o sebe postarat.“

Bylo zřejmé, že námitky v něm probouzejí ještě větší tvrdohlavost. „Tak si aspoň lehni na matraci,“ ustoupila jsem. „Já se vyspím na podlaze. Je to tvoje ložnice.“

„To není slušné. Ty jsi host.“

Tiše jsem se ušklíbla. „Pcha. Ne, postel patří tobě.“

„Nesmysl.“ Lehl si na jednu z matrací a pevně se objal zkříženými pažemi.

Opět jsem si potvrdila, že nesouhlas nepředstavuje účinný způsob, jak Jamieho přesvědčit. No, tentokrát stačí počkat, až usne, a pak se zařídím po svém. Jamie míval spánek tvrdý jako bezvědomí, nikdy se neprobudil, ani když ho Melanie přenášela v náruči.

„Můžeš si lehnout na můj polštář,“ poplácal polštář vedle sebe. „Je zbytečné, aby ses krčila tam v nohách.“

Povzdechla jsem si, ale poslušně se v posteli posunula výš.

„Fajn,“ kývl pochvalně. „A mohla bys mi hodit ten Jaredův?“

Zaváhala jsem, chtěla jsem vytáhnout polštář zpod mé hlavy, ale Jamie se přes mě natáhl a popadl ten druhý. Znovu jsem si jen povzdechla.

Chvíli jsme leželi mlčky a poslouchali tiché hvízdání Doktorova dechu.

„Doktor chrápe příjemně, viď?“ zašeptal Jamie.

„Rozhodně tě nebude budit,“ souhlasila jsem.

„Jsi unavená?“

„Jsem.“

„Hm.“

Čekala jsem, že ještě něco dodá, ale mlčel.

„Chtěl jsi něco?“ zeptala jsem se.

S odpovědí váhal, cítila jsem, že svádí vnitřní boj.

„Když se na něco zeptám, řekneš mi pravdu?“

S váháním teď byla řada na mně. „Všechno taky nevím,“ kličkovala jsem nenápadně.

„To vědět budeš. Když jsme šli… já a Jeb… něco mi vykládal. Věci, co si myslí, ale já nevím, jestli má pravdu.“

Melanie byla v mé hlavě náhle velmi *přítomná.*

Jamieho šepot byl skoro neslyšitelný, tišší než můj dech. „Strýček Jeb si myslí, že Melanie pořád ještě žije. Tam uvnitř s tebou, víš.“

Můj Jamie, povzdechla si Melanie.

Ani jednomu z nich jsem nic neřekla.

„Nevěděl jsem, že to je možné. Ale je to tak?“ Hlas se mu zlomil, slyšela jsem, jak zápasí se slzami. Nebyl to rozhodně žádný uplakánek a dnes jsem ho zarmoutila už dvakrát. Hrudí se mi rozlila bodavá bolest.

„Je to tak, Wando?“

Řekni mu to. Řekni mu, že ho mám ráda.

„Proč mi neodpovídáš?“ Teď už Jamie plakal, jen se snažil ztlumit vzlyky.

Přesunula jsem se k němu přes mezeru mezi oběma matracemi a objala třesoucí se ramena. Obličejem jsem se mu zabořila do vlasů a cítila, jak mě na krku hřejí jeho slzy.

„Je Melanie pořád naživu, Wando? Prosím?“

Jamie zřejmě sloužil jen jako nástroj. Stařec ho mohl vyslat záměrně: Jeb byl dost chytrý na to, aby poznal, že Jamie snadno prolomí moje obranné valy. Možná Jeb chtěl pouze potvrzení své teorie a neštítil se hocha k tomu zneužít. A jak se Jeb zachová, až se o té nebezpečné pravdě ujistí? Jak naloží s novou informací? Nezdálo se, že mi chce ublížit, ale což jsem mohla důvěřovat svému vlastnímu úsudku? Lidi byli zrádní, zákeřní tvorové. Nedokázala jsem předvídat jejich temné úmysly, protože podobné jednání bylo pro moje plemeno nemyslitelné.

Vedle mě se třásl Jamie.

Vždyť trpí! křičela Melanie. Neškodně do mě uvnitř bušila.

Nemohla bych jí však nic vyčítat, i kdyby ta moje odpověď byla osudovou chybou. Dobře jsem věděla, kdo z nás teď má hlavní slovo.

„Slíbila ti, že se vrátí, je to tak?“ zašeptala jsem. „Copak tě Melanie někdy zklamala?“

Jamie mě objal kolem pasu a dlouho se ke mně mlčky tiskl. Uběhlo několik minut, než zamumlal: „Mám tě rád, Mel.“

„Ona tě má taky ráda. Je šťastná, že jsi tady a v bezpečí.“

Mlčel dost dlouho, aby mi jeho slzy oschly na kůži a nechaly po sobě jen jemný slaný prach.

„Je takový každý?“ zajímal se Jamie šeptem, když už jsem myslela, že usnul. „Každý zůstane?“

„Ne,“ přiznala jsem smutně. „Ne, Melanie je výjimečná.“

„Je silná a statečná.“

„Velice.“

„Myslíš…“ Popotáhl. „Myslíš, že někde je takhle i táta?“

Polkla jsem, abych se zbavila knedlíku v krku. Marně. „Ne, Jamie. Ne, neřekla bych. Ne jako Melanie.“

„Proč?“

„Protože přivedl Hledače, kteří vás hledali. Tedy, udělala to duše v něm. Kdyby tvůj otec zůstal v těle, nikdy by to nedopustil. Tvoje sestra mi nikdy neukázala, kde se nachází ten srub; hodně dlouho jsem neměla potuchy ani o tvé existenci. Sem mě nepřivedla dřív, dokud si nebyla jistá, že ti neublížím.“

Prozradila jsem až příliš mnoho. A až když jsem umlkla, všimla jsem si, že Doktor už nepochrupuje. Vůbec jsem neslyšela jeho dech. Jsi pitomá, vynadala jsem si v duchu.

„Páni!“ vyjekl Jamie.

Šeptla jsem mu do ucha tak zblízka, aby to Doktor nemohl zaslechnout: „Ano, je nesmírně silná.“

Jamie napínal sluch, nechápavě se zamračil, ale pak se ohlédl k průlezu do temné chodby. Zřejmě si uvědomil totéž co já, protože se opět obrátil ke mně a pošeptal mi do ucha mnohem tišeji než předtím: „Proč jsi to vše udělala? Jako, proč jsi nám neublížila? Copak nechceš právě to?“

„Ne, nechci vám ublížit.“

„Proč?“

„Tvoje sestra a já jsme… strávily spolu hodně času. Svěřila se mi, že jsi. A… já tě taky začala… mít ráda.“

„A Jareda taky?“

Kratičce jsem zaskřípala zuby, zahanbená, že tak snadno si domyslel souvislosti. „Samozřejmě bych nikdy neublížila ani Jaredovi.“

„Nenávidí tě,“ připomněl Jamie, jehož to očividně trápilo.

„Ano. To všichni,“ povzdechla jsem si. „Nemůžu jim to mít za zlé.“

„Pro Jeba to neplatí. A pro mě taky ne.“

„Třeba se to změní, až si to trochu srovnáte v hlavě.“

„Ale vždyť jsi ani nebyla u toho, když obsadili Zemi. Nevybrala sis mého tátu, ani maminku, ani Melanii. Přece jsi tehdy byla ve volném vesmíru, je to tak?“

„Ano, ale jsem, co jsem, Jamie. Udělala jsem přesně to, co dělají duše. Před Melanií jsem měla mnoho hostitelů a nic mi nezabránilo… ničit životy. Znovu a zas. Takhle žiju.“

„A Melanie tě nenávidí?“

Zamyslela jsem se. „Ne tolik jako zpočátku.“

Ne. Už k tobě necítím nenávist. Už ne.

„Říká, že nenávist už ke mně necítí,“ zamumlala jsem skoro neslyšně.

„Jak… Jak jí je?“

„Je šťastná, že je tady. Je šťastná, že tě vidí. Dokonce jí nezáleží ani na tom, jestli nás tu zabijí.“

Jamie mi v náruči ztuhl. „To nemůžou! Ne, jestli je Mel ještě naživu.“

Teď jsi ho rozrušila, zanaříkala Melanie. *To jsi nemusela říkat.*

Ale když nebude připravený, nebude to mít snazší.

„Oni tomu neuvěří, Jamie,“ vysvětlovala jsem šeptem. „Budou si myslet, že tě chci obelhat. Pokud jim to povíš, půjdou po mně ještě víc než na začátku. Jen Hledači dokážou lhát.“

Při tom slově se otřásl hrůzou.

„Ale ty nelžeš. Vím to,“ namítl po chvíli.

Pokrčila jsem rameny.

„Nedovolím, aby tě zabili.“

Jeho hlas, tichý jako dech, sršel odhodláním. Ochromovala mě představa, že se do té věci kolem mě zaplete ještě víc. Připomněla jsem si ty barbary, s kterými tu žije. Pokud se mě pokusí bránit, ušetří ho jen proto, že je skoro dítě? Pochybovala jsem o tom. Tápala jsem v roztěkaných myšlenkách, pátrala po způsobu, jak chlapce přesvědčit a neprobudit v něm obvyklou tvrdohlavost.

Jamie mě předběhl; náhle byl naprosto klidný, jako by řešení bylo úplně samozřejmé. „Jared něco vymyslí. Vždycky to zvládne.“

„Jared ti taky neuvěří. Bude zuřit ze všech nejvíc.“

„Tebe ochrání, i kdyby ti nevěřil. Prostě tě ochrání.“

„Uvidíme,“ zamumlala jsem. Později najdu ta správná slova – najdu argument, co ho nepřiměje k hádce.

Jamie mlčky přemýšlel. Po chvíli se mu dech zpomalil, brada poklesla. Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že spí tvrdě, a pak jsem přelezla přes jeho nehybné tělo a opatrně se přesunula z matrace na podlahu. Povedlo se mi to tak, že se nevzbudil.

Jaredův polštář jsem odstrčila a natáhla se na přikrývku, kterou donesl Jamie.

No, pomyslela jsem si, *právě jsem skočila rybářům přímo do sítě.* Byla jsem však příliš unavená, než abych si uměla domyslet, co to znamená. Během pár vteřin jsem nevěděla o světě.

Když jsem se probudila, škvíry ve stropě zářily odrazem slunečního svitu a poblíž si někdo pohvizdoval.

Vzápětí pohvizdování utichlo.

„Konečně," zabručel Jeb.

Překulila jsem se na bok, abych na něho viděla; jak jsem se pohnula, z paže mi sklouzla Jamieho ruka. Někdy v průběhu noci se ke mně natáhl – tedy, ne po mně, ale po své sestře.

Jeb se opíral o kamenný oblouk průlezu, paže založené na prsou. „Brýtro," zazubil se. „Prospala ses dost?"

Protáhla jsem se, usoudila, že se cítím odpočatě, a přikývla jsem.

„Hele, s tou němotou to na mě už nezkoušej," zamračil se otráveně.

„Omlouvám se," šeptla jsem. „Vyspala jsem se dobře, děkuju."

Můj hlas probudil Jamieho.

„Wando?" zavrtěl se.

Docela mne vzalo, že v polospánku pronesl tuhle moji směšnou přezdívku.

„Ano?"

Jamie zamžikal a odhrnul si zcuchané vlasy z očí. „Jéje, dobrý ráno, strýčku Jebe."

„Tak můj pokoj není pro tebe dost dobrý, kluku?"

„Děsně hlasitě chrápeš," vysvětlil Jamie a zívl.

„Copak jsem tě nic nenaučil?" brblal si dál Jeb. „Odkdy dámská návštěva spí na zemi?"

Jamie se prudce posadil a nechápavě zíral. Zkrabatil čelo.

„Netrap ho," požádala jsem Jeba. „Na podlaze chtěl spát sám, ale já si tam přelezla, když usnul."

Jamie se ušklíbl. „Jo, Mel si vždycky prosadila svou."

Vrhla jsem po něm významný pohled, abych ho varovala.

Jeb se uchechtl. Vzhlédla jsem k němu a on se tvářil stejně samolibě jako včera. Jako by právě rozluštil hádanku. Popošel k nám a zlehka kopl do matrace.

„Už jsi propásl ranní vyučování. Sharon bude dost naštvaná, tak hejbni kostrou."

„Sharon je přece naštvaná *v jednom kuse*," postěžoval si Jamie, ale okamžitě vyskočil.

„Tak syp, chlapče."

Jamie se na mě podíval, obrátil se a zmizel na chodbě.

„Tak," prohlásil Jeb, sotva jsme osaměli. „Hádám, že ta hloupá hra na chůvu trvá až moc dlouho. Mám toho spoustu na práci, jako všichni tady – každopádně nikdo nemá čas tu šaškovat jako hlídač. Tak dneska půjdu po svých povinnostech a ty se budeš držet u mě."

Úžasem jsem otevřela ústa.

Bez úsměvu mě probodával pohledem.

„Netvař se tak vyjukaně," zahučel. „Nic se ti nestane." Popleskal pušku. „V mém domě se všichni chovají dospěle."

Proti *tomu* jsem nenašla argument. Třikrát jsem se rychle, zhluboka nadechla, abych si zklidnila nervy. Krev mi v uších bouřila tak hlasitě, že vedle toho zněl můj vlastní hlas tiše.

„Tak jdeme, Wando. Škoda dne.“

Otočil se a vypochodoval na chodbu.

Vteřinu jsem stála jako zkamenělá a pak jsem se vrhla za ním. Myslel to vážně – už stačil zmizet za nejbližším rohem. Rozběhla jsem se celá zděšená, že bych v tomto opuštěném křídle mohla narazit na někoho jiného. Dohonila jsem ho dřív, než dorazil k velké křižovatce tunelů. Když jsem s ním vyrovnala krok, ani se po mně neohlédl.

„Nejvyšší čas osázet severovýchodní pole. Nejdřív musíme připravit půdu. Doufám, že ti nevadí zmazat si ruce. Až budeme hotovi, postarám se, aby ses mohla umýt. Potřebuješ to.“ Okázale začichal a vyprskl smíchy.

Cítila jsem, jak mi zrudl zátylek, ale nechala jsem tu jízlivost bez odpovědi. „Špinavé ruce mi nevadí,“ broukla jsem. Matně jsem se rozpomínala, že severovýchodní pole leží dost stranou. Možná budeme pracovat o samotě.

Sotva jsme vyšli do největší jeskyně, začali jsme potkávat lidi. Všichni na mě civěli stejně vztekle jako jindy. Většinu z nich jsem už poznávala: ženu s dlouhým šedohnědým copem, kterou jsem včera zahlédla ve skupině, jež zalévala. S ní byl mrňavý mužík s pivním břichem, prořídlými plavými vlasy a zarudlými tvářemi. Žena s atletickou postavou a karamelově hnědou pletí, kterou jsem předtím poprvé zahlédla, jak si zavazuje tkaničku. Další tmavá žena se silnými rty a ospalýma očima byla předtím v kuchyni, a teď vedle ní stály dvě tmavovlasé děti – možná byla jejich matka? A minuli jsme i Maggie, jež se zaškaredila na Jeba a ode mě se odvrátila. A pak jsme prošli kolem bledého, nemocně vyhlížejícího muže s bílými vlasy, kterého jsem předtím zaručeně nepotkala. A další byl Ian.

„Hej, Jebe!“ pozdravil zvesela. „Kam máš namířeno?“

„Zrýt východní pole,“ zavrčel Jeb.

„Chceš kapku pomoct?“

„No, *měl* bys být užitečný,“ broukl Jeb.

Ian si to vyložil jako souhlas a šel za mnou. Z jeho očí, jež se mi zavrtávaly do zad, mi naskočila husí kůže.

Minuli jsme mladíka, který nemohl být o moc let starší než Jamie. Nad olivově snědým čelem mu trčely vlasy jak drátěný kartáč.

„Zdravím, Wesi,“ houkl na něho Ian.

Wes nás mlčky doprovázel pohledem.

A minuli jsme Doktora.

„Zdravím, Doktore!“ zahlaholil Ian.

„Iane,“ kývl Doktor. V rukou držel mohutný kus těsta. Na košili měl poprašek tmavé hrubé mouky. „Dobré ráno, Jebe. Dobré ráno, Wando.“

„Zdravím,“ řekl Jeb.

Rozpačitě jsem přikývla.

„Tak zatím!“ zvolal Doktor, který spěchal se svým břemenem pryč.

„Tak Wanda, jo?“ zašklebil se Ian.

„Můj nápad,“ oznámil Jeb. „Podle mě se to k ní hodí.“

„Zajímavé,“ broukl stručně Ian.

Konečně jsme dorazili k severovýchodnímu poli a tam se mi naráz vypařily všechny naděje.

Pracovalo tam víc lidí, než kolik jsme jich cestou potkali – pět žen a devět mužů. Všichni ustali v práci a zamračili se; nebylo divu.

„Nevšímej si jich,“ pošeptal mi Jeb.

Zařídil se podle vlastní rady a popošel k neuspořádané hromadě nástrojů u nejbližší stěny, pušku si přehodil křížem přes záda a zvedl krumpáč a dva rýče.

Když nestál těsně u mě, cítila jsem se nechráněná. Ian stál jen krok za mnou – slyšela jsem jeho dech. Všichni ostatní se nepřestávali škaredit, ale pracovali dál. Uvědomila jsem si, že ty nástroje, kterými kypří hlínu, by snadno rozsekaly i lidské tělo. Z výrazu aspoň těch nejbližších jsem usoudila, že nejsem jediná, koho to napadlo.

Jeb se vrátil a podal mi rýč. Sevřela jsem hladkou, ošoupanou dřevěnou násadu, potěžkala nástroj. Při tom krvelačném výrazu v lidských očích se v rýči snadno dala vidět zbraň. Nelíbilo se mi to. Pochybovala jsem, že bych s ním dokázala zasadit třeba jen jednu ránu.

Ianovi podal Jeb krumpáč. Ostrý černý kov vypadal v jeho rukách vražedně. Musela jsem sebrat všechnu sílu vůle, abych mu neuskočila z dosahu.

„Začneme v zadním rohu."

Aspoň že mě Jeb zavedl na nejmíň zalidněné místo v dlouhé, prosluněné jeskyni. Nařídil Ianovi, ať přede mnou rozkopává do tvrda spečenou hlínu, já za ním obracela hroudy a on sám je za mnou roztloukal hranou rýče na jemnou prsť.

Když jsem viděla pot, který se lil po Ianově bílé pokožce – hned po pár vteřinách žáru pod září odráženou zrcadly shodil košili – a když jsem slyšela Jebovo hekání za sebou, rychle jsem pochopila, že já z nich mám tu nejsnazší práci. Mrzelo mě, že nedělám něco vyčerpávajícího, co by mi zamezilo všímat si pohybů ostatních lidí. Takhle jsem se ustavičně krčila a uhýbala.

Ianovu práci jsem dělat nemohla – chyběly mi silné svaly a široká záda, bez kterých bych tvrdou hlínu neprorazila. Ale mohla jsem pomoct aspoň Jebovi, vždycky jsem roztloukla velké hroudy na menší, než jsem udělala krok kupředu. Trochu mu to práci ulehčilo, ale mě to unavovalo, takže jsem se musela soustředit, abych tu dřinu vydržela.

Občas nám Ian donesl vodu. Jedna žena – malá a světlovlasá, včera jsem ji viděla v kuchyni – měla zřejmě roznášet vodu všem pracujícím, ale nás ignorovala. Ian vždycky donesl dost vody pro nás tři. Obrat v jeho chování vůči mně mi připadal podezřelý. Že by vážně už neprahl po mé smrti? Nebo jen číhá na vhodnou příležitost? Voda tu měla od začátku divnou pachuť – sirnou a zatuchlou – ale teď jsem v tom hledala také nebezpečí. Zoufale jsem se snažila tu paranoiu zaplašit.

Dřela jsem se naschvál tak těžce, abych si zaměstnala oči a otupěla mysl. Ani jsem si nevšimla, že jsme dorazili ke konci posledního řádku. Přestala jsem kopat až poté, co se zastavil Ian. Protáhl se, oběma rukama zvedl krumpáč vysoko nad hlavu, až mu luplo v kloubech. Uhnula jsem z dosahu jeho nástroje, ale nevšímal si mě, stejně jako ostatní, kteří se už také napřímili. Rozhlédla jsem se po čerstvě zkypřené hlíně a uvědomila si, že pole je hotové.

„Dobrá práce!" ohlásil Jeb hlasitě. „Zítra zasijeme a zavlažíme."

Jeskyní se rozlehl tlumený hovor a cvakání nástrojů, které všichni opírali o stěnu. Někdo se bavil bezstarostně, jiný zůstával nervózní z mé přítomnosti. Ian natáhl ruku po mém rýči a já mu ho podala. Beztak mizerná nálada se mi zhoršila ještě víc. Neměla jsem pochyb, že do „my" budu zítra patřit i já. Zítra mohu počítat se stejnou dřinou jako dnes.

Nešťastně jsem vzhlédla k Jebovi, který se na mě pobaveně zubil. Tvářil se tak lišácky, že určitě věděl, co si myslím, a měl z toho legraci.

A pak na mě můj šílený přítel zamrkal. Opět jsem si uvědomila, že tohle je to nejlepší, co můžu od lidského přátelství očekávat.

„Tak nashle zítra, Wando!“ houkl Ian z opačného konce jeskyně a zasmál se jakoby pro sebe.

Všichni jen vykulili oči.

24. KAPITOLA

Tolerance

Musela jsem uznat, že nevoním.

Už jsem ztratila pojem, kolik dní jsem tu strávila. Víc než týden? Nebo dva? – ale celou dobu jsem se potila do stejného oblečení, ve kterém jsem vyrazila na svou katastrofickou výpravu do pouště. Na bavlněné košili mi zaschlo tolik soli, že tvrdě zvarhánkovatěla jako tahací harmonika. Původně byla světle žlutá, ale teď byla flekatá a měla na sobě tmavě rudý vzor v barvě hlíny, jež kryla podlahu jeskyní. Krátké vlasy jsem měla natužené pískem a potem; cítila jsem, že mi trčí kolem hlavy zběsile do všech stran a nahoře do hřebenu jak kohoutovi. Svůj obličej jsem neviděla už hezky dlouho, ale představovala jsem si ho ve dvou odstínech rudé: hlíny z jeskyně a hojících se podlitin.

Z toho důvodu nebylo těžké pochopit Jebovu narážku – ano, nutně jsem potřebovala koupel. A taky se převléknout do čistého, aby ta koupel vůbec měla smysl. Jeb mi nabídl pár kousků Jamieho oblečení, abych měla co na sebe, než moje šaty uschnou, ale nechtěla jsem chlapci zničit těch pár kousků šatstva tím, že je vytáhnu. Naštěstí mi nezkusil nabízet nic z Jaredových věcí. Nakonec jsem skončila s Jebovou starou, ale čistou flanelovou košilí s utrženými rukávy a vyrudlými děravými tepláky ustřiženými pod koleny, o něž zřejmě už celé měsíce nikdo neměl zájem. Nesla jsem je přehozené přes loket a v ruce jsem svírala smrdutou a neforemnou hroudu hmoty – podle Jeba domácí kaktusové mýdlo. Šla jsem za starcem do jeskyně se dvěma říčkami.

Opět jsme nebyli sami a stejně jako předtím jsem cítila zklamání. Tři muži a jedna žena – ta s šedohnědým copem – nabírali z malé říčky vodu do věder. Ze sousední jeskyně, která sloužila jako koupelna, se rozléhalo šplouchání a smích.

„Prostě jen počkáme, až na nás přijde řada," vysvětlil Jeb.

Opřel se o stěnu. Stála jsem toporně vedle něho, a i když jsem civěla do černého horkého proudu, který probleskoval v dírách v pórovité podlaze, s nepříjemným pocitem jsem si uvědomovala, že se na mě upírají čtyři páry očí.

Po chvilce se z druhé jeskyně vynořily tři ženy, jimž z mokrých vlasů kapala voda na záda košil: ta sportovní žena s karamelovou pokožkou, plavovláska, kterou jsem viděla poprvé, a Melaniina sestřenice Sharon. Smích je přešel v té chvíli, co nás zahlédly.

„Hezké odpoledne přeju, dámy," zvedl Jeb prsty k čelu, jako by chtěl smeknout neexistující klobouk.

„Jebe," kývla karamelová žena stručně.

Sharon a druhá dívka nás ignorovaly.

„Tak fajn, Wando," oslovil mě Jeb, když odešli. „Máš teď koupel jen pro sebe."

Ponuře jsem po něm koukla a pak opatrně zamířila do černé jeskyně.

Snažila jsem se rozpomenout, jak vypadá podlaha – byla jsem si jistá, že od vody mě dělí ještě pár kroků. Zula jsem si střevíce, abych vodu ucítila hned prsty na nohou.

Byla příšerná tma. Vzpomněla jsem si, že voda v bazénku připomínala inkoust, takže se nedalo ani tušit, co číhá pod neprůhlednou hladinou. Zamrazilo mě v zádech. Ovšem čím déle budu váhat, tím déle tu budu muset zůstat, takže jsem čisté oblečení položila k botám a s páchnoucím mýdlem v ruce jsem se opatrně došourala až k okraji bazénku.

V porovnání s horkým, vlhkým vzduchem v jeskyňce mi voda připadala chladná. Byla příjemná, což sice nezaplašilo strach, ale přesto jsem si ten pocit vychutnávala. Už strašně dlouho jsem necítila něco tak *osvěžujícího.* Pořád v tom propoceném oblečení jsem se vbrodila do vody až po pás hluboko. Kolem kotníků se mi těsně nad dnem řinul rychlý proud. Potěšilo mě, že to není stojatá voda, protože bych ji svou špínou zaneřádila.

Přidřepla jsem, až mi inkoust vystoupil k ramenům. Začala jsem si hrubým mýdlem přejíždět po oblečení, protože jsem usoudila, že tak je nejsnáze vyperu. Kde mi mýdlo zavadilo o kůži, mírně pálilo.

Pak jsem si namydlené šaty vysvlékla a vydrhla je pod vodou; máchala jsem je tak dlouho, až v nich nemohla zůstat ani kapka potu a slz, vyždímala je a položila na místo, kde jsem tušila svoje boty.

Mýdlo mě teď na kůži pálilo trochu víc než předtím, ale vydržela jsem to, protože to znamenalo, že zase budu čistá. Když jsem skončila s mydlením, měla jsem husí kůži a hlavu jako opařenou. Místa s modřinami byla citlivější, bylo znát, že se ještě nezahojily úplně. S úlevou jsem to žíravé mýdlo položila na kámen a oplachovala se skoro stejně dlouho, jako jsem předtím máchala šaty.

S podivnou směsicí úlevy a lítosti jsem se s cákáním dobrodila na břeh. Voda byla úžasně příjemná i čistá, třebaže podrážděná kůže nepříjemně pálila. Ve tmě jsem nahmátla čisté oblečení, honem se do něho nasoukala a vymáčenými chodidly vklouzla do bot. Jednou rukou jsem zvedla vyprané šaty a dvěma prsty opatrně uchopila mýdlo.

Když jsem se vynořila před Jebem, při pohledu na mýdlo se zasmál.

„Krapet to štípe, co? Ale časem ten problém vyřešíme."

Podebral si cíp košile a mýdlo uchopil přes látku.

Neodpověděla jsem, protože jsme nebyli sami; za Jebem mlčky čekala fronta pěti lidí, všichni z pole, kde jsme pracovali.

První v řadě stál Ian.

„Vypadáš líp," řekl mi, ale z jeho hlasu jsem nepoznala, jestli ho to překvapilo nebo naštvalo.

Zvedl paži a dlouhé bílé prsty natáhl blíž k mému krku. Ucukla jsem a ruka mu opět klesla.

„Za to se omlouvám," zamumlal.

Myslí to, že mě právě vylekal, nebo že mi na hrdle způsobil podlitiny? Neuměla jsem si představit, že by se omlouval za to, že se mě pokusil zabít. Ale jistě nepřestal po mé smrti toužit ani teď. Ptát jsem se na to nehodlala. Zamířila jsem pryč a Jeb mě dohonil.

„Tak co, dnešek nebyl vůbec špatný," prohodil po chvíli Jeb v tmavém tunelu.

„Nebyl špatný," zamumlala jsem. Koneckonců, nezavraždili mě. To bylo samozřejmě plus.

„Zítřek bude ještě lepší," sliboval. „Sázení jsem měl odjakživa rád. Víš, jak se ta na pohled mrtvá semínka probouzejí k životu, to je hotový zázrak. Hned mám pocit, že i v tak vrásčitém dědkovi, jako jsem já, zbývá ještě hodně síly. I kdyby měla posloužit jen jako hnojivo." Jeb se zachechtal vlastnímu vtípku.

Když jsme došli do velké ústřední jeskyně, Jeb mě uchopil za loket a směroval mě na východ.

„Hlavně mi nezkoušej namluvit, že po tom kopání nemáš hlad," broukl. „Nikdo ti nebude nosit jídlo až do postele. Budeš jíst současně s ostatními."

Se sklopenou hlavou jsem se ušklíbla, ale nechala jsem se odvést do kuchyně.

Nakonec bylo jen dobře, že k jídlu jsme dostávali pořád totéž, protože i kdyby se náhle objevily hovězí medailonky nebo sáček čipsů, asi bych jejich chuť stejně nevnímala. Musela jsem sebrat všechny své síly, abych vůbec polkla sliny, když mě v kuchyni opět přivítalo mrtvé ticho. Nebylo tam zvlášť moc lidí, jen asi deset se jich opíralo o pulty a žvýkalo tuhý chleba, který zapíjeli řídkou polévkou. Opět jsem ale umlčela veškerý hovor. V duchu jsem si kladla otázku, jak dlouho to potrvá.

Odpověď zněla: přesně čtyři dny.

A stejně dlouho mi trvalo pochopit, co Jeb vlastně sleduje, jaká motivace pohání jeho střídání rolí zdvořilého hostitele a mrzoutského biřice.

Den strávený rytím vystřídal den věnovaný osetí a zavlažení stejného pole. Tentokrát se mnou pracovala skupina jiných lidí. Domyslela jsem si, že pokud jde o pracovní povinnosti, lidé takzvaně rotují a střídají se v nich. V nové skupině byla i Maggie a žena s karamelovou pokožkou, ale tu jsem neznala jménem. Lidé pracovali většinou mlčky. Ticho mi připadalo nepřirozené – protest vůči mé přítomnosti.

Ian s námi pracoval, i když jasně nebyla jeho směna, a to mě tady rozrušovalo.

Opět jsem musela jíst v kuchyni. Byl tam Jamie a zabránil tomu, aby v místnosti vládlo naprosté ticho. Věděla jsem, že je dost vnímavý, aby si všiml trapného ticha, ale zřejmě se rozhodl ho záměrně ignorovat a tvářil se, jako by Jeb a já jsme byli jediní lidé v celé místnosti. Vykládal o učení v Sharonině třídě, svěřil se, že si zavařil průšvih mluvením, když nebyl na řadě, a stěžoval si, že za trest dostal úkoly navíc. Jeb ho nepříliš přesvědčivě pokáral. Oběma se dařilo chovat se skoro normálně. Já ale hrát neuměla. Když se mě Jamie zeptal, co jsem od rána dělala, dokázala jsem jen upřeně civět do jídla a mumlat jednoslabičné odpovědi. Nejspíš mu to bylo líto, ale nenaléhal.

Zato večer to bylo úplně jinak – nutil mě vyprávět tak dlouho, dokud jsem neprosila, ať mě konečně nechá usnout. Jamie se do své ložnice vrátil už oficiálně, zabral Jaredovu polovičku postele a nedal jinak, než že já musím spát na té jeho. Takhle si to ostatně pamatovala i Melanie, která s tím uspořádáním souhlasila.

A Jeb také. „Aspoň mi to ušetří starosti s hledáním hlídače. Drž pušku u sebe a hlavně na ni nezapomínej," poučoval Jamieho.

Opět jsem zkusila protestovat, ale stařec i hoch mě nebrali vážně. Jamie tedy spal s puškou u opačného boku, než jsem ležela já, a mě to děsilo a pronásledovalo strašidelnými sny.

Třetí den na mě vyšla práce v kuchyni. Jeb mě naučil hníst hrubé chlebové těsto. Nejdříve se nechalo nakynout ve velkých bochnících a později bylo třeba živit oheň

pod velkou kamennou pecí – to když se venku setmělo natolik, aby nás neprozradil kouř.

Uprostřed odpoledne Jeb odešel.

„Donesu ještě nějakou mouku," zamumlal a přitom si pohrával s popruhem pušky, zavěšené u pasu.

Tři mlčící ženy, které hnětly těsto spolu s námi, ani nevzhlédly. Byla jsem až po lokty ponořená do lepkavé hmoty, ale hned jsem ji ze sebe začala seškrabovat, abych mohla s ním.

Jeb se zazubil, hodil pohledem po ženách, jež se na nás nedívaly, a zavrtěl hlavou. Pak se obrátil a zmizel dřív, než jsem se stihla osvobodit.

Ztuhla jsem, bála se i nadechnout. Zírala jsem na ty tři ženy – mladou plavovlásku z koupací jeskyně, ženu s šedohnědým copem a matku s těžkými víčky – a čekala, kdy jim dojde, že teď mě můžou zabít. Žádný Jeb, žádná puška, ruce jsem měla uvězněné v těstě – nic je nemohlo zastavit.

Ale ženy dál zpracovávaly a tvarovaly těsto, jako by si tu do očí bijící pravdu vůbec neuvědomily. Po dlouhém, bezdechém čekání jsem se opět pustila do práce. Moje nehybnost by je nejspíš na situaci upozornila dřív, než když jsem se dál věnovala těstu.

Jeb byl pryč snad celou věčnost. Možná chtěl původně říct, že jde *namlít* víc mouky. Jinak se ta jeho nekonečná nepřítomnost nedala vysvětlit.

„No, to ti to trvalo," broukla žena s šedohnědým copem, když se vrátil, čímž mi potvrdila, že se mi to nezdálo.

Jeb spustil s temným žuchnutím na podlahu těžký jutový pytel. „Je to spousta mouky. Zkus si to nést sama, Trudy."

Trudy jen pohrdavě frkla. „No jasně, proto jsi musel každou chvíli odpočívat."

Jeb se na ni usmál. „To si teda piš."

Moje srdce, které sebou po celý ten rozhovor mlátilo jak vyplašený pták, se zpomalilo do klidnějšího rytmu.

Další den jsme čistili zrcadla v místnosti, v níž bylo kukuřičné pole. Jeb mi vysvětlil, že to dělávají pravidelně, protože vlhký vzduch a prach je olepí matnou vrstvou, takže pak neodrážejí dost světla pro rostliny. Na rozvrzaný dřevěný žebřík vylezl Ian, který s námi opět pracoval, zatímco já s Jebem jsme dole podpírali žebřík. Vzhledem k Ianově váze a chatrnému, podomácky vyrobenému žebříku to byla hrozná dřina. Paže jsem večer měla zesláblé a bolavé.

Až když jsme skončili a mířili do kuchyně, všimla jsem si, že Jeb u sebe nemá obvyklou pušku.

Hlasitě jsem vyjekla, kolena se mi podlomila jak vylekanému hříběti a jako bych vrostla do země.

„Copak se stalo, Wando?" optal se Jeb až moc nevinně.

Asi bych odpověděla, kdyby hned vedle něho nestál Ian a jiskřivýma modrýma očima zaujatě nesledoval moje divné chování.

Nakonec jsem tedy na Jeba jen upřela pohled plný ohromení a výčitek a pak jsem pomalu dál šla po jeho boku a vrtěla jsem hlavou. Jeb se pochechtával.

„Co ji to popadlo?" zeptal se Ian Jeba polohlasem, jako bych byla hluchá.

„Vím já?" opáčil Jeb; lhal tak, jak to dokážou jen lidi, plynně a přesvědčivě.

Byl dobrý lhář a mne napadlo, jestli dnes nepřišel bez pušky a jestli mě včera nenechal o samotě ve společnosti lidí jediné proto, že usiloval o mou smrt bez toho,

že by se s ní špinil vlastnoručně. Že bych si namlouvala i to jeho přátelství? Další lež?

Už čtvrtý den jsem jedla v kuchyni.

Jeb, Ian a já jsme vešli do dlouhé, horké jeskyně – do davu, který tlumeně probíral události dne – a nic se nestalo.

Nestalo se nic.

Žádné náhlé ticho. Nikdo se nezarazil, aby se po mně nenávistně ohlédl. Jako by si nás nikdo nevšímal.

Jeb mě postrčil k prázdnému pultu a šel pro tři porce chleba. Ian okouněl vedle mě a ledabyle se obrátil k dívce, kterou měl z druhé strany. Byla to ta mladá plavovláska; oslovoval ji jako Paige.

„Jak to jde? Zvládáš to bez Andyho?“ vyptával se jí.

„Byla bych v pohodě, kdybych si nemusela dělat tolik starostí,“ svěřila se a skousla si ret.

„Co nevidět se vrátí,“ ujišťoval ji Ian. „Jared bez výjimky přivede domů všechny. Je geniální. Od chvíle, co se objevil, nemáme žádné nehody, žádné problémy. Andy bude v pořádku.“

Zmínkou o Jaredovi probudil můj zájem – a zavrtěla se i Melanie, jež během posledních dnů skoro pořád dřímala – ale Ian nic dalšího už nedodal. Jen Paige poplácal po rameni a odvrátil se, aby si vzal jídlo od Jeba.

Ten se posadil ke mně a s neskrývaným a hlubokým uspokojením se rozhlédl po jeskyni. Rozhlédla jsem se stejně jako on. Aha, takhle to zřejmě vypadalo normálně, když jsem tu ještě nebyla. Ale dnes jsem jim očividně nevadila. Asi jim připadalo únavné, jak jim pořád ruším život.

„Začíná se to zklidňovat,“ prohodil Ian k Jebovi.

„Nic jiného jsem nečekal. Všichni tu mají mozek v hlavě.“

Zamračila jsem se.

„No, platí to jen prozatím,“ zasmál se Ian. „Než se objeví můj bratr.“

„Moje řeč,“ souhlasil Jeb.

Zaujalo mě, že k těm rozumným lidem Ian započítal i sebe. Takže mu neušlo, že Jeb není ozbrojený? Hořela jsem zvědavostí, ale netroufala jsem si na to poukázat pro případ, že by tomu tak přece jen nebylo.

Jídlo pokračovalo v klidu, stejně jako začalo. Nejspíš jsem se už okoukala.

Když jsme dojedli, Jeb prohlásil, že si zasloužím odpočinek. Doprovodil mě až k ložnici, dvorně jako obvykle.

„Tak zatím, Wando,“ cvrnkl do imaginárního klobouku.

Odhodlaně jsem se nadechla. „Jebe?“

„Ano?“

„Jebe…,“ zaváhala jsem, protože jsem hledala co nejzdvořilejší způsob, jak to říct. „Já… víte, možná jsem hloupá, ale kdovíproč si myslím, že jsme přátelé.“

Zkoumavě jsem se mu zahleděla do obličeje a pátrala po známce toho, že se mi chystá zalhat. Tvářil se laskavě, ale copak, jak se pozná lhář?

„Jistěže jsme, Wando.“

„Tak proč se snažíš, aby mě zabili?“

Překvapeně svraštil huňaté obočí. „Propána, zlato, jak jsi na to přišla?“

Odříkala jsem svoje důvody. „Dneska sis nevzal pušku. A včera jsi mě mezi nimi nechal o samotě.“

Jeb se zazubil. „Myslel jsem, že tu pušku nenávidíš.“

Mlčky jsem čekala na odpověď.

„Wando, kdybych si přál tvoji smrt, nepřežila bys první den.“

„Já vím,“ zamumlala jsem; bylo mi trapně, i když jsem sama nevěděla proč. „Taky proto ničemu *nerozumím.*“

Jeb se vesele zasmál. „Ale já nechci, abys zemřela. V tom je celý ten vtip, holka. Začínám ostatní navykat na to, že jsi s námi; postupně se s tou situací smiřují, ani si to neuvědomují. To máš stejné, jako když vaříš živou žábu.“

Svraštila jsem čelo; to divné přirovnání se mi nezamlouvalo.

Jeb vysvětloval: „Když hodíš žábu do vařící vody, okamžitě vyskočí. Ale když ji dáš do hrnce s vlažnou vodou a pomalu ji zahříváš, žábě nedojde, co se s ní děje, a pak už je příliš pozdě. Uvařená žába. Prostě se musí postupovat po malých krůčkách.“

Vteřinku jsem si to rovnala v hlavě; vzpomněla jsem si, jak mě u oběda lidé ignorovali. Jeb je na mě navykal. Z té představy jsem načerpala paprsek naděje. V mé situaci byla naděje hloupost, ale stejně mě ozářila. Náhle jsem uvěřila, že nemám úplně černé vyhlídky.

„Jebe?“

„Jo?“

„Ta žába ve vodě jsem já?“

Zasmál se. „Tak tuhle hádanku si rozlušti sama. Sebezpytování duši jenom prospívá.“ Opět se rozesmál, tentokrát hlasitěji než dřív; to už se obrátil k odchodu. „Tu slovní hříčku jsem neplánoval.“

„Počkat – můžu se zeptat ještě na něco?“

„Jistě. Stejně bych hádal, že po tom všem mém vyptávání by měla přijít řada i na tebe.“

„*Proč* jsi můj přítel, Jebe?“

Na vteřinku našpulil rty a nad odpovědí se vážně zamyslel.

„Jistě jsi poznala, že jsem zvědavý,“ začal a já přikývla. „No, a vás duše jsem často pozoroval, ale nikdy jsem s nimi nemluvil. A pořád se mi vynořují nové a nové otázky… A navíc, odjakživa jsem věřil, že když člověk jen trochu chce, dokáže vycházet s každým. Rád svoje teorie testuju v praxi. A vida, pak se objevíš ty, jedno z nejhezčích děvčat, co jsem kdy viděl. Přátelit se s duší je nesmírně zajímavé a já si připadám jako výjimečná osoba, že jsem to dokázal.“

Zamrkal na mě, uklonil se mi a odešel.

*

Jebův plán mi sice byl jasný, ale když přitvrdil, moc platné mi to stejně nebylo.

Pušku si už víckrát nedonesl. Netušila jsem, kam ji schoval, ale byla jsem ráda, že Jamie už s ní nespí. Maličko mě znervózňovalo, že Jamie je se mnou bez ochrany, ale to mě nezviklalo v přesvědčení, že bez pušky je mnohem méně ohrožený, protože nikdo nebude cítit potřebu ublížit bezbrannému dítěti. A kromě toho, beztak sem za mnou nikdo nepřišel.

Jeb mě začal posílat na menší pochůzky. Doběhnout do kuchyně pro další chleba, protože má ještě hlad. Donést vědro vody, tenhle roh pole je vyschlý. Vyvolat Jamieho z vyučování s tím, že Jeb si s ním musí promluvit. Už vyrazil špenát? Běž to tam omrknout. Pamatuješ si cestu jižními jeskyněmi? Jeb má vzkaz pro Doktora.

Kdykoliv jsem musela vyplnit některý z těch jednoduchých příkazů, strachy mě zalil pot. Usilovně jsem se snažila být neviditelná a temnými tunely a rozlehlými jeskyněmi jsem šla tak rychle, že to skoro hraničilo s během. Většinou jsem se držela těsně u stěn a zarytě civěla do podlahy. Někdy při mém příchodu ostatní zmlkli jako dřív, ale většinou si mě nevšímali. Bezprostřední ohrožení na životě jsem pocítila jen jednou, když jsem přerušila Sharoninu hodinu, abych odvedla Jamieho. Pohled, který Sharon po mně vrhla, se nedal vyložit jinak než jako předzvěst útoku. Ale poté, co jsem z přiškrceného hrdla vysoukala svou žádost, jen na Jamieho kývla a nechala nás jít. Sotva jsme osaměli, Jamie mě vzal za roztřesenou ruku a ujistil mě, že Sharon takhle vražedně kouká na všechny, kdo ji ruší při vyučování.

Nejhorší však byl příkaz najít Doktora, protože Ian nedal jinak, než že mi ukáže cestu. Asi jsem ho mohla odmítnout, ale Jeb se tvářil, že nic nenamítá, což znamenalo, že podle jeho soudu mě Ian nezabije. Nelíbilo se mi, že musím na sobě testovat zrovna *tuhle* jeho teorii, ale zřejmě nebylo vyhnutí. Pokud se Jeb v Ianovi mýlil, tak ten co nevidět využije příležitosti. Vyrazila jsem tedy s Ianem v patách do dlouhého, černého jižního tunelu, jako by šlo o zkoušku ohněm.

První polovinu cesty jsem zvládla, Doktor vyslechl vzkaz. Nejspíš ho neudivilo, že po mém boku jde Ian. Snad se mi to jen zdálo, ale měla jsem dojem, že si vyměnili významný pohled. Napůl jsem čekala, že vzápětí mě připoutají na Doktorovo vyšetřovací lehátko. V těchto prostorách se mi dosud nepřestávalo dělat zle od žaludku.

Ale Doktor mi jen poděkoval a poslal mě pryč, jako by měl dost své práce. Nebylo mi příliš jasné, co dělá – před ním leželo několik rozevřených knih a stohy a stohy papíru, na kterých jako by nebylo nic než náčrtky.

Při zpáteční cestě ve mně zvědavost zvítězila nad strachem.

„Iane?“ vydechla jsem; nebylo pro mě jednoduché oslovit ho poprvé jménem.

„Ano?“ Neskrýval překvapení, že s ním mluvím.

„Proč jsi mě ještě nezabil?“

Zabručel: „Je to rozkaz.“

„Ale mohl bys, to přece víš. Jeb by se vztekal, ale asi by tě nezastřelil.“ Co to vykládám? Skoro jako bych ho k tomu přemlouvala. Kousla jsem se do jazyka.

„Já vím,“ souhlasil samolibě.

Chvíli bylo ticho, od stěn tunelu se odrážel jen tlumený zvuk našich kroků.

„Nepřipadá mi to správné,“ řekl nakonec Ian. „Hodně jsem o tom přemýšlel a vážně nevěřím, že by se tvou smrtí něco napravilo. Bylo by to jako popravit pěšáka za generálovy válečné zločiny. Pochop, že neskočím Jebovi na všechny ty jeho potrhlé teorie; jistě, bylo by hezké tomu věřit, ale pokud toužím, aby něco byla pravda, nestačí tomu jenom věřit. Ale bez ohledu na to, jestli má pravdu nebo ne, ty jsi nám skutečně nechtěla ublížit. Musím uznat, že toho chlapce máš upřímně ráda. Ale je to hrozně divné, věř. Každopádně, dokud nás nějak neohrozíš, zabít by tě bylo… *kruté*. Další psanec se k nám jistě vejde.“

Zamyslela jsem se nad slovem *psanec*. Napadlo mě, že výstižnější popis sebe samé jsem ještě asi neslyšela. Copak jsem někdy někam patřila?

Zvláštní, že ze všech lidí to byl zrovna Ian, kdo měl tak překvapivě něžné nitro. Neuvědomila jsem si, že *krutost* by mohl považovat za něco nepřijatelného.

Mlčky vyčkával, zatímco jsem si to rovnala v hlavě.

„Ale když mě nechceš zabít, proč jsi mě dnes doprovázel?“ zeptala jsem se.

Dal si s odpovědí na čas.

„Nejsem si jistý, že…“ Zaváhal. „Jeb si myslí, že věci se zklidnily, ale já si tím nejsem úplně jistý. Pořád tu je pár lidí, co… Zkrátka, s Doktorem se tě snažíme ohlídat, kdykoliv je to jen trochu možné. Čistě pro jistotu. Osobně si myslím, že poslat tě bez dozoru do jižního tunelu bylo dost riskantní. Ale tohle je prostě celý Jeb – pořád jen tahá čerta za ocas.“

„Ty… ty a Doktor se mě snažíte *ochránit?*“

„Dějou se na tom světě divné věci, co?“

Trvalo mi hezkých pár vteřin, než jsem se vzmohla na odpověď.

„Ty nejdivnější,“ souhlasila jsem nakonec.

25. KAPITOLA

Otázky

Uběhl další týden, možná dva; sledovat tu čas nebylo zřejmě důležité, nehrál žádnou roli – ale všechno se mi zdálo pořád divnější.

Každý den jsem pracovala po boku lidí, ale ne vždycky s Jebem. Některé dny se mnou byl Ian, jindy Doktor a někdy pouze Jamie. Plela jsem pole, hnětla těsto a drhla pracovní pulty. Nosila jsem vodu, vařila cibulovou polévku, prala prádlo na zadním konci černého bazénku a popálila si ruce při výrobě louhového mýdla. Každý z lidí odváděl svůj díl práce, a protože jsem neměla právo tu být, snažila jsem se pracovat dvojnásob víc než ostatní. Věděla jsem, že místo tady si nemůžu zasloužit žádným způsobem, ale zoufale jsem toužila jim svou přítomnost ulehčit.

Mezitím jsem se o lidech kolem sebe i něco málo dozvěděla, většinou z odposlechu. Znala jsem aspoň jejich jména. Ta žena s karamelovou pokožkou byla Lily a pocházela z Filadelfie. Měla suchý smysl pro humor a se všemi vycházela dobře, protože se nikdy nenaštvala. Mladý muž s černým ježkem byl Wes a často po ní pokukoval, ale podle všeho to nebrala na vědomí. Bylo mu teprve devatenáct a utekl z Eureky ve státě Montana. Ta matka s ospalýma očima byla Lucina a její dva chlapci se jmenovali Isaiah a Freedom; ten druhý, Freedom se narodil s Doktorovou pomocí přímo tady v jeskyni. Tu trojici jsem neviděla moc často. Zdálo se, že i v těch zdejších stísněných prostorách se Lucina snaží udržet děti co nejvíc stranou. Plešatý, rudolící muž byl Geoffrey, Trudyin manžel. Často se zdržoval ve společnosti dalšího postaršího muže jménem Heath, se kterým byli nejlepší kamarádi už od dětství. Všichni tři uprchli před invazí společně. Bledý muž s bílou hřívou se jmenoval Walter. Byl nemocný, ale Doktor netušil, co mu je, protože bez laboratoře a přístrojů ani on neuměl diagnostikovat problém, a stejně by ani neměl léky na jeho léčbu. Jak se příznaky stupňovaly, Doktor začal mít podezření na nějakou formu rakoviny. Trápilo mě to – pohled na člověka, který doopravdy *umírá* na něco, co by se dalo tak jednoduše vyléčit. Walter se snadno unavil, ale byl pořád veselý. Žena s bíle plavými vlasy a pronikavě tmavýma očima, která toho prvního dne na poli donesla ostatním vodu, byla Heidi. Travis, John, Stanley, Reid, Carol, Violetta, Ruth Ann… Každého z nich jsem znala aspoň jménem. V kolonii bylo celkem třicet pět lidí, ale šest z nich, včetně Jareda, bylo momentálně na loupežné výpravě. Teď tedy v jeskyních bylo dvacet devět lidí a jeden absolutně nevítaný mimozemšťan.

A také jsem se dozvěděla víc o svých sousedech.

Ian a Kyle se dělili o jeskyni v mé chodbě, tu, u které byly skutečné dveře. Původně se Ian přestěhoval k Wesovi do jiné chodby, aby tak vyjádřil nesouhlas s mou přítomností, ale už po dvou nocích se přesunul zase zpátky. I zbylé jeskyně v sousedství zůstaly na čas prázdné. Jeb mi vysvětlil, že jejich obyvatelé mají ze mě strach, což mě pobavilo. Jak se může dvacet devět chřestýšů bát osamělé polní myšky?

Teď se do sousední jeskyně vrátila i Paige; sdílela ji se svým druhem Andym, po jehož přítomnosti truchlila. Lily spala s Heidi v té první jeskyni, za květovaným závěsem; v druhé jeskyni bydlel Heath, to byl ten karton slepený páskou; a Trudy s Geoffreym měli třetí jeskyni, tu s pruhovanou přikrývkou na vchodu. Reid a Violetta byli v jeskyni za mnou a jejich soukromí chránil flekatý a prošlapaný orientální koberec.

Čtvrtá jeskyně v naší chodbě patřila Doktorovi a Sharon a pátá Maggie, ale žádný z těch tří se do ložnice dosud nevrátil.

Doktor se Sharon tvořili pár a Maggie, kdykoliv se vzácně vzmohla na jízlivý vtípek, škádlila Sharon, že kdyby nezaniklo lidstvo, nikdy by nenašla dokonalého muže: každá matka by si po boku své dcery přála Doktora.

Sharon neměla nic společného s dívkou, kterou jsem znala z Melaniiných vzpomínek. Mohla za to ta léta osamělé existence ve společnosti zahořklé Maggie, že se z ní vyklubala křiklavější verze její matky? Ačkoliv její vztah s Doktorem už v tomhle světě existoval před mým příchodem, nezdálo se, že by pod vlivem čerstvé zamilovanosti zjihla, zněžněla.

O délce jejich vztahu jsem věděla od Jamieho; Sharon a Maggie jen výjimečně zapomněly na mou přítomnost v místnosti a mluvily spolu velmi obezřetně. Pořád pro mě představovaly zarytou opozici; byly jediné, kdo mě ignoroval s agresivním nepřátelstvím.

Zeptala jsem se Jamieho, jak se Maggie a Sharon vůbec dostaly až sem; našly Jeba samy, dorazily sem dřív než Jared s Jamiem? Podle všeho dobře pochopil, na co se ptám ve skutečnosti: jestli Melaniin pokus je najít byl naprosto zbytečný?

Jamie odpověděl záporně. Když mu Jared ukázal Melaniin poslední vzkaz s vysvětlením, že odešla, chvíli trvalo, než opět našel ztracenou řeč. Z tváře jsem mu zřetelně vyčetla, jak je to zasáhlo, a sami se vydali hledat Sharon. Maggie se pak Jareda dotýkala hrotem starožitného meče po celou dobu, co jí to vysvětloval; vyvázl jen o fous.

Maggie a Jaredovi netrvalo dlouho a společně vyluštili Jebovu tajenku. Všichni čtyři pak dorazili do jeskyní ještě dřív, než jsem se z Chicaga přesunula do San Diega.

Když jsme s Jamiem teď mluvili o Melanii, bylo to snazší, než by se dalo čekat. Vždycky se těch rozhovorů nějak zúčastnila – zaháněla jeho bolest, zmírňovala můj pocit trapnosti – ačkoliv sama hovořila pramálo. Se mnou už mluvila jen zřídkakdy, a pokud, tak tlumeně; občas jsem si nebyla jistá, jestli slyším ji nebo svou vlastní představu toho, co by říct mohla. Ale kvůli Jamiemu se snažila. Pokud jsem ji vůbec ještě zaslechla, bylo to vždycky jen v jeho přítomnosti. A i když mlčela, stejně jsme její přítomnost oba cítili.

„Proč je teď Melanie tak tichá?“ zeptal se mě Jamie jednou pozdě večer. Výjimečně ze mě netahal další informace o Pavoucích a Ochutnávačích Ohně. Oba jsme byli unavení, protože jsme celý den tahali ze země mrkev. Záda jsem měla bolestivě ztuhlá jako v křeči.

„Mluvení je pro ni obtížné. Vyžaduje od ní mnohem víc námahy než ode mě či od tebe. A ona vlastně nemá nic, co by potřebovala říct tak naléhavě.“

„Co vůbec pořád *dělá?*“

„Asi poslouchá. Po pravdě, nevím.“

„A ty ji teď slyšíš?“

„Ne.“

Zívla jsem a Jamie mlčel. Domnívala jsem se, že usnul. Ani mně k tomu moc nechybělo.

„Myslíš, že odejde? Jako, nadobro?“ zašeptal nečekaně Jamie. Na posledním slově se mu zadrhl hlas.

Nebyla jsem lhář, ale i kdybych byla, Jamiemu bych lhát asi nedokázala. Snažila jsem se nemyslet na to, co mi sdělovaly moje city k němu. Protože znamenalo, že největší lásku mých devíti životů, moje první skutečné vědomí rodiny, mateřského pudu, vyvolala forma mimozemského života? Honem jsem si zakázala na to myslet.

„Nevím,“ odpověděla jsem. A pak, protože jsem řekla pravdu, jsem ještě dodala: „Doufám, že ne.“

„Máš Melanii ráda stejně jako mě? A taky jsi ji dřív nenáviděla, jako ona tebe?“

„Mám ji ráda jinak než tebe. A já k ní vlastně nikdy necítila skutečnou nenávist, dokonce ani na začátku ne. Hrozně jsem se jí bála a zlobila jsem se na ni, protože její vinou jsem nemohla být stejná jako ostatní. Ale odjakživa jsem obdivovala její sílu; Melanie je ta nejsilnější bytost, jakou jsem kdy poznala.“

Jamie vyprskl smíchy. „*Ty* ses bála *Melanie?*“

„Ty nevěříš, že z tvé sestry by mohl jít strach? Vzpomeň si, jak jsi v kaňonu zabloudil moc daleko, a když ses domů vrátil dávno po setmění, ztropila zuřivý výstup, a to rovnou před Jaredem?“

Jamie se při té vzpomínce rozesmál. Potěšilo mě to, protože jsem jeho pozornost odvedla od té první, bolestné otázky.

Byla jsem odhodlaná udržet se všemi svými novými druhy příměří, a to za každou cenu. Věřila jsem, že bych pro to byla schopná udělat první poslední, ať by to byla dřina, nebo nějaký odporný úkol, ale ukázalo se, že jsem se mýlila.

„Tak jsem přemýšlel,“ prohodil Jeb jednoho dne, asi tak dva týdny poté, co se všichni „zklidnili“.

Tahle Jebova fráze mi začínala brnkat na nervy.

„Vzpomínáš, co jsem říkal? Že bys tu mohla kapku učit?“

Stroze jsem potvrdila: „Ano.“

„No, a co na to říkáš?“

Nemusela jsem si to dlouho promýšlet. „Ne.“

Při té odmítavé odpovědi mě nečekaně zaplavily výčitky svědomí. Ještě nikdy předtím jsem se Poslání nevzepřela. Bylo by to hrozně sobecké. Ovšem v tomhle případě šlo o něco jiného. Duše by po mně nikdy nežádaly něco tak jasně sebevražedného.

Zamračil se na mě, svraštil chlupaté obočí, až se navzájem dotýkalo.

„Jen si představ, jak by se to zamlouvalo Sharon?“ namítla jsem rozvážně. Byl to jenom jeden z mých argumentů, i když zřejmě nejpádnější.

Pořád zamračeně zvažoval můj postoj.

„Všem by to prospělo,“ zahučel.

Odfrkla jsem si. „Prospělo by to všem? K tomu stačí mě zastřelit!“

„Wando, jednáš krátkozrace," namítal Jeb vážně, jako by moje odpověď stála za úvahu. „Zkrátka, nabízí se nám tady naprosto unikátní šance se vzdělávat. Bylo by škoda ji propást."

„Opravdu nevěřím, že by se ode mě chtěl někdo učit. Ráda vyprávím tobě nebo Jamiemu…"

„Ale na tom přece nesejde, jestli to chtějí nebo nechtějí," nedal se zviklat Jeb, „hlavně pokud je to pro ně dobré. Málokdo si dobrovolně vybere brokolici místo čokolády. Prostě, měli by o vesmíru vědět co nejvíc – o nových obyvatelích naší planety ani nemluvě."

„Ale k čemu jim to bude platné, Jebe? Myslíš snad, že znám tajemství, jak duše zničit? Jak odvrátit směr přílivu? Jebe, tohle už je dávno rozhodnuto."

„Nic není rozhodnuto, dokud jsme tady ještě my," zazubil se na mě a já poznala, že mě jenom škádlí. „Nečekám, že se z tebe vyklube zrádce a dáš nám k dispozici nějakou super zbraň. Jen by bylo správné, abychom všichni věděli víc o světě, ve kterém žijeme."

Při slově *zrádce* jsem sebou trhla. „Žádnou zbraň bych vám dát nemohla, i kdybych chtěla, Jebe. Nemáme žádnou výraznou slabinu, žádnou Achillovu patu. Ve vesmíru neexistují žádní naši odvěcí nepřátelé, co by vám mohli přiletět na pomoc, žádné viry, které by napadly jenom nás a vás ušetřily."

„Hlavně se uklidni." Jeb mě laškovně popleskal po paži. „Možná by ses divila. Už jsem ti říkal, že to je tady dost nudné. Lidi by o tvé historky mohli stát víc, než bys věřila."

Bylo mi jasné, že Jeb s tím nedá pokoj. Copak ten někdy dokáže uznat prohru? To těžko.

Při jídle jsem obvykle sedávala s Jebem a Jamiem, pokud ten nebyl ve škole nebo zaměstnaný něčím jiným. Ian pokaždé seděl někde poblíž, ale ne přímo s námi společně. Ještě jsem si tak docela nenavykla, že se jmenoval do role mého ochránce. Připadalo mi to až příliš krásné a právě z toho důvodu, aspoň podle logiky lidské filozofie, určitě nepravdivé.

Pár dní nato, co jsem odmítla Jebovu žádost učit lidi „protože by jim to prospělo", si ke mně u večeře přisedl Doktor.

Sharon zůstala, kde byla, v koutě co nejvíc vzdáleném od mého obvyklého místa. Dnes tu byla sama, bez matky. Když ke mně Doktor mířil, ani se po něm neohlédla. Zářivé vlasy měla vyčesané vysoko do uzlu, takže jsme viděla, že šíji drží strnule a k tomu prkenně, a nešťastně hrbí ramena. Při tom pohledu jsem dostala chuť okamžitě utéct, nečekat na Doktora, ať už mi chce říct cokoliv, jen aby mě nikdo nemohl podezírat, že jsme spiklenci.

Ale Jamie byl se mnou a sotva v mých očích zahlédl ten známý zpanikařený výraz, vzal mě za ruku. Postupně si vypěstoval neomylnou schopnost vytušit, kdy se začnu chovat divně. S povzdechem jsem zůstala sedět. Možná jsem si měla dělat větší starosti kvůli tomu, že ochotně otročím jeho dětským přáním.

„Jakpak se vede?" prohodil Doktor ležérně a přisedl si k pultu hned vedle mě.

Ian, sedící jen pár kroků od nás, se vsedě pootočil, aby to vypadalo, že patří k naší skupince.

Pokrčila jsem rameny.

„Dnes jsme vařili polívku!" oznámil Jamie. „Ještě teď mě štípou oči."

Doktor ukázal svítivě červené ruce. „Mýdlo."

Jamie se zasmál. „Vyhrál jsi."

Doktor se žertovně uklonil a pak se obrátil ke mně. „Wando, měl bych na tebe otázku…“ Nedořekl.

Povytáhla jsem obočí.

„Zkrátka, zajímalo by mě… Ze všech různých planet, které jsi poznala, která rasa je fyzicky nejbližší lidstvu?“

Udivilo mě to. „Proč?“

„Prostě jsem normálně staromódně zvědavý. Asi to bude tím, že jsem přemýšlel nad vašimi Léčiteli… Kde vzali ty schopnosti a znalosti léčit, a ne jenom potlačit příznaky, jak jsi říkala?“ Doktor mluvil hlasitěji, než bylo nezbytné, jeho mírný hlas se nesl dál než obvykle. Několik lidí vzhlédlo – Trudy a Geoffrey, Lily, Walter…

Objala jsem sama sebe zkříženými pažemi, abych zabírala co nejmíň místa. „Tohle jsou dvě různé otázky,“ zamumlala jsem.

Doktor jen s úsměvem mávl rukou na znamení, ať pokračuju.

Jamie mi stiskl prsty.

Povzdechla jsem si. „Nejspíš Medvědi na Mlžné planetě, myslím.“

„Tam, co jsou Drápatci?“ šeptl Jamie.

Přikývla jsem.

„V čem jsou podobní?“ naléhal Doktor.

Zvedla jsem oči ke stropu, protože jsem v tom vytušila Jebův vliv, ale pokračovala jsem: „Savcům se podobají v mnoha směrech. Mají srst, jsou teplokrevní. Jejich krev není úplně totožná s tou vaší, ale v podstatě plní stejnou funkci. Cítí podobné emoce, stejnou potřebu společenských kontaktů a tvůrčích nápadů…“

„Tvůrčích?“ Doktor se fascinovaně předklonil – nebo ten zájem předstíral? „Jak to?“

Podívala jsem se na Jamieho. „Ty to víš. Co kdybys to Doktorovi vysvětlil?“

„Třeba to popletu.“

„Nepopleteš.“

Ohlédl jsem se po Doktorovi, který přikývl.

„No, zkrátka, oni mají naprosto senzační ruce!“ vychrlil James nadšeně, ani se nemusel rozmýšlet. „Něco jako dvojitý kloub – můžou je ohýbat oběma směry.“ Napjal prsty, jako by se je pokusil ohnout dozadu. „Jedna strana je měkká jako moje dlaň, ale druhá je jako žiletky! Vyřezávají z ledu – dělají ledové sochy! Budují města křišťálových hradů, které nikdy neroztajou! Je to nádhera, viď, Wando?“ hledal u mě potvrzení.

Přikývla jsem. „Jsou schopni vnímat různá barevná spektra – led tvoří samé duhy. Na svoje města jsou patřičně hrdí a ustavičně se snaží je ještě zkrášlit. Znala jsem jednoho Medvěda, kterému jsme říkali… no, znamenalo to něco jako Třpytivý tkadlec, ale v tamním jazyce to zní líp, protože led jako by sám věděl, jak se má vytvarovat podle jeho snů. Jednou jsem se s ním setkala a prohlédla si jeho díla. Je to jedna z mých nejkrásnějších vzpomínek.“

„Oni mají sny?“ vyptával se Ian mírně.

Suše jsem se usmála. „Ne tak živé jako lidé.“

„Jak ale vaši Léčitelé získávají znalosti o fyziologii nového druhu? Na naši planetu přišli připraveni. Viděl jsem, jak to začalo – viděl jsem smrtelně nemocné pacienty, jak odcházejí z nemocnice úplně v pořádku…“ Doktor svraštil čelo. Vetřelce nenáviděl jako všichni ostatní, ale na rozdíl od jiných jim i záviděl.

Nechtělo se mi odpovědět. Tou dobou už nás poslouchali všichni, a teď už nešlo o hezkou pohádku o Medvědech tesajících ledové sochy. Tohle byl příběh jejich porážky.

Doktor zachmuřeně vyčkával.

„Oni… brali vzorky," zamumlala jsem.

Ian se zazubil na důkaz, že rozumí. „Únosy mimozemšťany."

Nepodívala jsem se na něho.

Doktor našpulil rty. „To zní logicky."

Ticho v místnosti mi připomnělo mlčení, jaké jsem tu zažila poprvé.

„Odkud pochází tvoje rasa?" zajímal se Doktor. „Nezapomněla jsi to? Chci říct, víš, jak se vyvinul váš druh?"

„Planeta Zdroj," přikývla jsem. „Ještě pořád tam žijeme. Tam jsem se… narodila."

„Je to dost výjimečné," dodal Jamie. „Potkat někoho ze Zdroje je dost vzácnost, viď? Většina duší se tam snaží zůstat, nemám pravdu, Wando?" Ani nečekal na odpověď. Už jsem začala litovat, že každý večer tak důkladně odpovídám na jeho otázky. „Takže když se někdo odstěhuje, stane se z něho něco jako… skoro celebrita? Nebo jako člen královský rodiny."

Cítila jsem, jak mi zrudly tváře.

„Je to bezvadné místo," pokračoval Jamie. „Hodně mraků, poskládaných na sebe ze spousty pestrobarevných vrstev. Je to jediná planeta, kde duše může hodně dlouho přežít i mimo hostitele. A hostitelé na planetě Zdroj jsou fakt krásní, mají taková jako křídla a spoustu tykadel a obrovské stříbrné oči."

Doktor seděl v předklonu, obličej zabořený do dlaní. „Pamatují si, jak se vůbec vyvinul vztah mezi hostitelem a parazitem? Jak ta kolonizace vůbec začala?"

Jamie se po mně ohlédl a pokrčil rameny.

„Takoví jsme byli odjakživa," odpověděla jsem zvolna, pořád ještě neochotně. „Každopádně od dob, kdy jsme začali být dost inteligentní, abychom si sebe sami uvědomovali. Objevily nás jiné rasy – Supové, jak jsme je pojmenovali, ale spíš kvůli jejich povaze než vzhledu. Oni byli…. nelaskaví. Pak jsme zjistili, že do nich můžeme vniknout stejně jako do svých původních hostitelů. A jakmile jsme je ovládli, využili jsme jejich technologii. Nejdřív jsme obsadili jejich planetu a pak je následovali na Dračí planetu a na Letní svět; nádherná místa, kde se Supové nechovali hezky. Zahájili jsme kolonizaci, protože naši hostitelé se rozmnožovali mnohem pomaleji než my a žili jen po velmi krátkou dobu. Začali jsme s průzkumem vzdálenějšího vesmíru…"

Odmlčela jsem se; náhle mi došlo, že mi do tváře hledí mnoho očí. Jen Sharon se vytrvale dívala stranou.

„Vyprávíš o tom, skoro jako bys u toho byla," poznamenal Ian tiše. „Jak je to dlouho, co se to odehrálo?"

„Poté, co tady žili dinosauři, ale předtím, než jste se tady objevili vy. Já osobně u toho nebyla, ale pamatuju si, co mi ze svých vzpomínek vyprávěla matka matčiny matky."

„*Jak* jsi stará?" zajímal se Ian. Dychtivě se ke mně nakláněl s pronikavým pohledem v modrých očích.

„V pozemských rocích to nevím."

„Aspoň odhadem?" naléhal.

„Tisíce let, možná," pokrčila jsem rameny. „Během doby strávené v hibernaci jsem přestala roky počítat."

Ian se opět napřímil, ohromený.

„Páni, hodně stará!" vydechl Jamie.

„Ovšem když se to vezme reálně, jsem mladší než ty," zamumlala jsem na něho. „Není mi ani rok. Pořád si připadám jako dítě."

Koutky Jamieho úst se povytáhly nahoru. Líbila se mu představa, že je dospělejší než já.

„A jak je to s procesem stárnutí tvé vlastní rasy?" zajímal se Doktor. „S vaší přirozenou délkou života?"

„Žádná délka nás neomezuje," přiznala jsem. „Dokud máme zdravého hostitele, můžeme žít navěky."

Od stěn jeskyně se začalo odrážet tiché mumlání. Rozhněvané? Zhnusené? Těžko říct. Svitlo mi, že to nebyla moudrá odpověď. Pochopila jsem, co to pro ně znamená.

„Senzace!" To přidušené vzteklé slůvko zaznělo od Sharon, i když se neohlédla.

Jamie mi stiskl ruku, protože z očí mi opět vyčetl touhu utéct. Tentokrát jsem dlaň jemně uvolnila.

„Už nemám hlad," šeptla jsem, i když moje porce chleba ležela na pultě přede mnou téměř netknutá. Seskočila jsem se sedadla a těsně podél zdi jsem prchala pryč.

Jamie se mi držel těsně v patách. Dohonil mě v sále se zahradou a podal mi zbytek mého chleba.

„Bylo to hrozně zajímavé, čestně!" ujišťoval mě. „Myslím, že to fakt nikoho nerozhodilo."

„Jeb k tomu Doktora navedl, viď?"

„Vyprávíš pěkné příběhy. Jakmile to ostatní zjistí, budou tě chtít poslouchat. Stejně jako já a Jeb."

„A co když vyprávět *nechci*?"

Jamie svraštil čelo. „No, pak… bys to dělat neměla. Ale myslím, že vyprávět příběhy mně ti nevadí."

„To je něco jiného. Ty mě máš rád." Klidně jsem mohla říct na rovinu: *Ty mě nechceš zabít,* ale mohlo by ho to rozrušit.

„Jen co tě lidi poznají blíž, všichni tě budou mít taky rádi. Ian a Doktor už mají."

„Ian a Doktor mě rádi nemají, Jamie. Jsou jen morbidně zvědaví."

„Mají."

„Ugrrr!" zasténala jsem. Mezitím jsme došli do své ložnice. Odstrčila jsem zástěnu a vrhla se na matraci. Jamie se mnohem pomaleji spustil vedle mě a objal si pokrčená kolena.

„Nezlob se," zaprosil. „Jeb to myslí dobře."

Znovu jsem zavrčela.

„Nebude to tak hrozné."

„Doktor se mě bude vyptávat pokaždé, když se objevím v kuchyni, že mám pravdu?"

Jamie plaše přikývl. „Nebo Ian. Nebo Jeb."

„Nebo ty."

„Všichni to chceme vědět."

S povzdechem jsem se překulila na břicho. „A to si Jeb prosadí svou úplně pokaždé?"

Jamie se na okamžik zamyslel a pak přikývl. „Jo, tak nějak to bude."

Ukousla jsem si velký kus chleba. Když jsem ho rozžvýkala a spolkla, prohlásila jsem: „Myslím, že odteď budu jíst tady.“

„Ian se tě bude zítra vyptávat, až budete spolu plít špenát. Jeb ho k tomu nenutí – on chce sám.“

„No, to je úžasné.“

„Ta jízlivost ti docela jde. Myslel jsem, že paraziti – chci říct, duše – nesnášejí negativní humor. Jen samé šťastné řečičky.“

„Jo, hochu, duše se tady učí sakra rychle.“

Jamie vyprskl smíchy a pak mě vzal za ruku. „Ale nehnusíš si to tady, viď? Nejsi utrápená, že ne?“

Z velkých čokoládových očí mu hleděly obavy.

Přitiskla jsem si jeho ruku k tváři. „Je mi dobře,“ řekla jsem a v tu chvíli to byla absolutní pravda.

26. KAPITOLA

Návrat

Výslovně jsem s tím sice nesouhlasila, ale nakonec se ze mě stala učitelka podle Jebových představ.

Moje „vyučování“ probíhalo velmi neoficiálně. Každý večer jsem po večeři odpovídala na otázky. Zjistila jsem, že pokud jsem ochotná dělat to takhle, Ian a Doktor a Jeb mě přes den nechají na pokoji, takže jsem se mohla lépe věnovat svým povinnostem. Rokovali jsme vždycky v kuchyni; při vyprávění jsem ráda pomáhala s pečením. Aspoň jsem měla záminku udělat pauzu před složitou otázkou a měla jsem na co koukat, když jsem se nechtěla těm ostatním dívat do očí. V duchu jsem to považovala za ideální kombinaci: moje slova občas mohla leckoho rozrušit, ale moje činy byly vždy pro jejich dobro.

Odmítala jsem si přiznat, že Jamie měl pravdu. Bylo jasné, že lidi mě *rádi* nemají. Ani nemohli; nebyla jsem jednou z nich. Jamie mě rád měl, ale byla to spíš jenom nějaká zvláštní chemická reakce, jež nesouvisela s rozumem. Rád mne měl i Jeb, ale Jeb byl blázen. Ti ostatní se na nic podobného vymlouvat nemohli.

Ne, neměli mě rádi. Ale kdykoliv jsem se rozpovídala, najednou bylo všechno jinak.

Poprvé jsem si toho všimla ráno poté, co jsem u večeře odpovídala na Doktorovy otázky. Byla jsem v temné koupací jeskyni a prala prádlo s Trudy, Lily a Jamiem.

„Prosím tě, podala bys mi to mýdlo, Wando?“ požádala Trudy po mé levé straně.

Když jsem zaslechla svoje jméno vyslovené ženským hlasem, jako bych dostala zásah elektrickým proudem. Mlčky jsem jí mýdlo podala a opláchla si štiplavost z ruky.

„Děkuju,“ dodala.

„Rádo se stalo,“ zamumlala jsem. Při poslední slabice se mi zadrhl rozčilením hlas.

O den později jsem v sále minula Lily, když jsem před večeří hledala Jamieho.

„Ahoj, Wando,“ kývla na mě.

„Ahoj, Lily,“ hlesla jsem vyschlým hrdlem.

Zanedlouho se večer už nevyptával jen Doktor a Ian. Překvapilo mě, kdo byl nejupovídanější: vyčerpaný Walter, v obličeji nezdravě šedý, se nemohl nabažit informací o Netopýrech ze Zpívajícího světa. Heath, který býval obvykle zamlklý a nechal Trudy a Geoffreye, aby všechno vyřizovali za něho, brebentil celé večery. Toho zase fascinoval Ohňový svět, i když já zrovna tohle téma nesnášela, a zasypával mě dotazy, dokud ze mě nevytáhl všechny detaily, které jsem věděla. Lily

se pro změnu zajímala o mechanickou stránku věcí; vyptávala se mě na vesmírné lodě, co nás dopravovaly mezi planetami, na jejich piloty a palivo. A právě kvůli Lily jsem vysvětlovala, co jsou kryotanky, což byl předmět, který už všichni viděli, ale málokdo chápal jeho účel. Plachý Wes, jenž se většinou držel poblíž Lily, se nezajímal o jiné planety, ale právě o tuhle. Jak to vlastně funguje? Žádné peníze, žádný plat za práci – jak je možné, že společnost duší se nerozpadne? Zkusila jsem mu vysvětlit, že se to příliš neliší od jejich života v jeskyních. Vždyť oni všichni taky pracují bez peněz a o výsledky své práce se rovnoměrně a spravedlivě dělí!

„No jo," přerušil Wes moje argumenty a potřásl hlavou. „Ale tady to je jiné – Jeb nosí v kalhotách pistoli."

Všichni se ohlédli po Jebovi, který zamrkal, a pak vybuchli smíchy.

Jeb se objevoval přibližně každý druhý večer. Neúčastnil se; prostě jen zamyšleně sedával vzadu v místnosti a občas se zakřenil.

S tím, že zábava všechno změní, měl samozřejmě pravdu. A kupodivu, i když jsme tady všichni měli nohy, ta situace mi připomínala život u Chaluh. Tam pro baviče měli speciální název, který znamenal něco jako *Utěšitel* či *Léčitel* nebo *Pátrač.* Byla jsem jedním z *Vypravěčů,* takže přeměna na učitele tady na Zemi nepředstavovala velkou změnu, aspoň pokud jde o povolání. A stejné to bylo i po setmění v kuchyni, kde se šířila vůně kouře a chleba, který se pekl v peci. Všichni jsme tady byli uvěznění, jako bychom měli kořeny. Moje příběhy byly něco nového, o čem se dalo přemýšlet při donekonečna se opakujících namáhavých povinnostech, kdy potkávali jen třicet pět pořád stejných tváří, kdy si vybavovali pořád stejné vzpomínky na jiné tváře, kdy důvěrnými společníky jim byly pořád stejné obavy a zoufalství. A z toho důvodu bylo na mém večerním „vyučování" v kuchyni vždycky plno. Pouze Sharon a Maggie okázale a vytrvale chyběly.

Jako zábavná učitelka jsem o vesmíru vyprávěla asi čtyři týdny, když se život v jeskyních opět změnil.

V kuchyni bylo narváno, jako obvykle. Kromě těch dvou chyběl pouze Jeb a Doktor. Na pultě vedle mě ležel plechový tác s rolkami z tmavého těsta, jež od začátku mého vyprávění nakynuly na dvojnásobek. Už byly připravené do pece, čekaly jen, až se dopeče předchozí plech. Trudy ho každých pár minut kontrolovala, aby měla jistotu, že se nic nepálí.

Často jsem se snažila Jamieho přesvědčit, aby vyprávěl místo mě, když ty příběhy znal dobře. Ráda jsem se dívala na jeho obličej rozzářený nadšením, jak rukama kreslil obrazce ve vzduchu. Dnes večer si Heidi vyžádala další podrobnosti o Delfínech, takže jsem Jamieho požádala, ať se snaží odpovídat co nejlépe.

Kdykoliv se lidé vyptávali na naše nejnověji dobyté teritorium, čišel z nich smutek. Viděli v Delfínech sami sebe během prvního roku okupace. Heidiny tmavé oči, které neladily s ofinou jejích bíloplavých vlasů, při kladení těch otázek přetékaly soucitem.

„Připomínají spíš obrovské vážky než ryby, viď, Wando?" Jamie se ke mně ustavičně obracel pro potvrzení svých slov, ale na mou odpověď nikdy nečekal. „Ale jsou takoví kožnatí a mívají tři, čtyři nebo i pět párů křídel, to podle jejich stáří, ano? A skrz vodu tak jako létají – je lehčí než zdejší voda, míň hustá. A mívají pět, sedm nebo devět nohou, to podle toho, jakého jsou pohlaví, viď, Wando? Mají tři různá pohlaví. Mají hodně dlouhé ruce s tuhými, silnými prsty, kterými dokážou vybudovat všechno možné. Pod vodou stavějí celá města z tvrdých rostlin, co tam rostou, podobných stromům, ale ne úplně. Ale tak pokročilí jako my nejsou, mám

pravdu, Wando? Protože zatím ještě nesestavili vesmírnou loď a nevymysleli telefony. Lidi jsou vývojově dál.“

Trudy vytáhla plech s upečenými chlebovými rolkami a já se předklonila, abych do rozžhavené, čadící díry strčila další dávku vykynutého těsta. Chtělo to trochu zápolení a balancování, abych tam plech dala rovně.

Zatímco jsem se potila před ohněm, na chodbě před kuchyní jsem zaslechla nějaký rozruch, jenž se rozléhal do všech jeskynních prostor do daleka. Při té spoustě ozvěn a zkreslené akustice se daly jenom těžko odhadovat vzdálenosti.

„Héj!“ vypískl Jamie za mými zády, a když jsem se ohlédla, spatřila jsem už jen jeho zátylek, jak letěl ze dveří.

Zvedla jsem se z podřepu a udělala krok za ním, instinktivně jsem ho chtěla následovat.

„Počkej,“ zarazil mě Ian. „Však se Jamie vrátí. Vyprávěj nám ještě o Delfínech.“

Ian seděl na pultu vedle pece – já bych si tak horké místo nevybrala – takže byl dost blízko, aby na mně dosáhl a uchopil mě za zápěstí. Ruka mi samovolně ucukla před kontaktem, ale jinak jsem zůstala stát.

„Co se tam děje?“ zeptala jsem se. Ještě pořád jsem slyšela změť hlasů, z nichž nejvíc vynikal ten Jamieho, vzrušený nejvíc ze všech.

Ian pokrčil rameny. „Kdo ví? Možná že Jeb…“ Opět jen rozhodil rukama, jako by ho to nezajímalo natolik, aby se vůbec namáhal; bylo to nonšalantní, ale v očích mu číhalo napětí, které jsem nechápala.

Nepochybovala jsem však, že co nevidět se všechno dozvím, takže jsem to nechala plavat a začala vysvětlovat neuvěřitelně složité rodinné vztahy mezi Delfíny, zatímco jsem Trudy pomáhala ukládat teplý chleba do plastových zásobníků.

„Šest z devíti… řekněme, prarodičů, tradičně zůstává s larvami během prvního stadia jejich vývoje, zatímco tři rodiče se svými *šesti* prarodiči budují nové křídlo rodinného sídla, aby mladí měli kde bydlet, až budou pohybliví,“ objasňovala jsem a jako obvykle očima visela na chlebových rolkách, abych se nemusela dívat po obecenstvu, když jsem ode dveří zaslechla užaslé vyjeknutí. Automaticky jsem pokračovala v další větě a přitom se rozhlédla po posluchačích, abych zjistila, koho jsem pohněvala. „Zbývající tři prarodiče se pak tradičně věnují…“

Nehněval se na mě nikdo. Všechny hlavy se dívaly stejným směrem, kterým jsem hleděla i já. Zatěkala jsem pohledem přes všechny ty zátylky k temnému vchodu.

Nejdřív jsem spatřila Jamieho útlou postavu, tisknoucí se k čísi paži; k někomu špinavému od hlavy až k patě, takže skoro splýval se zdí jeskyně; k někomu tak vysokému, že to nemohl být Jeb, ostatně, Jeb koukal Jamiemu přes rameno. I na tu dálku jsem rozeznala, že Jeb mhouří oči a krčí nos, jakoby ustaraně – u Jeba něco výjimečného. A stejně dobře jsem rozeznala, že Jamie září bezvýhradnou radostí.

„A hele, tady je máme,“ zamumlal Ian po mém boku. Přes praskání plamenů jsem ho sotva slyšela.

Špinavý muž, na kterého se Jamie nepřestával věšet, udělal další krok kupředu. Jedna ruka se mu skoro podvědomě zvedla a zaťala se v pěst.

Z té špinavé postavy zazněl Jaredův hlas – bezvýrazný, skoro strojový. „Co znamená tohle, Jebe?“

Hrdlo se mi sevřelo. Zkusila jsem polknout a zjistila jsem, že to nejde. Zkusila jsem se nadechnout, ale neúspěšně. Srdce mi nepravidelně bušilo.

Jarede! Melaniin rozjásaný hlas vykřikl němým rozjařením. Nečekaně mi v hlavě zářivě ožila. *Jared je doma!*

„Wanda nás učí všechno o vesmíru," chlubil se Jamie dychtivě, protože kdovíproč přehlédl Jaredův vztek – nebo mu to možná v té radosti bylo jedno.

„*Wanda?*" opakoval Jared tiše, skoro až vrčel.

V chodbě za ním se vynořily další špinavé postavy, ale já si jich všimla až ve chvíli, kdy se nenávistným mumláním připojily k jeho vzteklé poznámce.

Z úžasem zkamenělého obecenstva vyskočila plavá hlava. To Paige se vrhla kupředu. „Andy!" vypískla a klopýtala mezi sedícími postavami, jež ji obklopovaly. Jeden ze špinavých mužů vklouzl před Jareda a zachytil ji, když málem upadla přes Wese. „Och, Andy!" vzlykala tónem, který mi připomínal Melanii.

Paigein výbuch štěstí na okamžik změnil atmosféru. Ztichlé shromáždění začalo hlučet, někteří se zvedli. Všichni společně vítali cestovatele. Snažila jsem se rozluštit ty podivné výrazy v jejich tvářích, kdy se nutili do úsměvu a kradmo po mně jukali. Po předlouhém okamžiku – kdy čas téměř kolem mě ztuhl, přimrazil mě na místo – mi došlo že ten výraz, který jsem doposud neznala, je *provinilost.*

„Všechno bude v pořádku, Wando," šeptl mi Ian.

Vyděšeně jsme se po něm ohlédla, hledala u něho stejný pocit viny. Nenašla jsem ho, našla jsem pouze vzdorně přimhouřené živé oči, které upíral na příchozí.

„K čertu, lidi, co to znamená?" zahulákal nový hlas.

Kyle – jenž navzdory silné vrstvě špíny byl snadno k rozeznání – se dral kolem Jareda a mířil… ke mně.

„Ty dovolíš, aby vám to vykládalo své lži? Copak jste se všichni zcvokli? Nebo to sem přivedlo Hledače? Stali se z vás všech *paraziti?*"

Řada hlav se zahanbeně sklopila. Jen hrstka jich dál držela bradu vzdorně vzhůru, ramena napřímená: Lily, Heath, Wes… a slaboučký Walter, zrovna on!

„Jen klid, Kyle," pronesl Walter svým křehkým hlasem.

Kyle ho ignoroval. Mířil umanutě přímo ke mně a oči, stejně kobaltově modré, jako měl jeho bratr, mu planuly záští. Nedokázala jsem se však na něho dívat, oči mi stále klouzaly k Jaredovi a snažily se číst v té zamazané tváři.

Melaniina láska mnou protékala jako jezero, které protrhlo hráz, a děsila mě dokonce ještě víc než rozzuřený barbar, který se ke mně rychle blížil.

Do zorného pole mi vstoupil Ian, postavil se přímo přede mě. Natáhla jsem krk do strany, abych viděla na Jareda.

„Věci se změnily, zatímco jsi byl pryč, bratře."

Kyle se zarazil, čelist mu poklesla ohromením. „Takže sem vážně přišli Hledači, Iane?"

„Ona pro nás nepředstavuje nebezpečí."

Kyle zaskřípal zuby a já jsem koutkem oka viděla, jak sahá pro něco do kapsy.

To konečně upoutalo mou pozornost; přikrčila jsem se, očekávala jsem zbraň. Zadrmolila jsem přiškrceným šepotem: „Nestůj mu v cestě, Iane."

Ian na mou prosbu nereagoval. Na okamžik mě zaskočilo vědomí, jak moc se o něho bojím, jak strašně moc nechci, aby se mu něco stalo. Nebyl to ten instinktivní ochranitelský instinkt, ta do morku kostí zadřená *potřeba* chránit, kterou ve mně probouzel Jamie, či dokonce i Jared. Prostě jsem věděla, že Ian by neměl přijít k úhoně jen proto, že mě chce ochránit.

Kyle zvedl ruku s baterkou, kterou rozsvítil. Namířil ji na Ianův obličej, chvíli ho zkoumal. Ian před ostrým světlem neuhýbal.

„No, a co teď?“ vybuchl Kyle, když opět schoval baterku do kapsy. „Parazit nejsi. Jak tě to tedy dostalo?“

„Uklidni se a my ti to vysvětlíme.“

„Ne.“

To odmítnutí nevyštěkl Kyle, ale Jared za jeho zády. Dívala jsem se, jak se k nám Jared blíží mezi němými diváky. Celou tu dobu mu svíral dlaň Jamie, který se tvářil nechápavě. I přes masku špíny v Jaredově obličeji se mi jeho emoce četly snáz než obvykle. Dokonce ani Melanie, pořád ještě opilá štěstím z jeho návratu, nemohla ten výraz hnusu přehlédnout.

Jeb plýtval energií na nesprávné lidi. Vůbec nesešlo na tom, že Trudy a Lily se mnou mluví, že Ian se postavil mezi mě a vlastního bratra, že Sharon a Maggie proti mně nevystoupily s aktivním nepřátelstvím. Jediný, koho bylo třeba přesvědčit, byl už skálopevně rozhodnutý.

„Nemyslím, že je třeba se uklidňovat,“ procedil Jared skrz zuby. „Jebe,“ pokračoval a ani se po starci neohlédl, „dej mi tu pušku.“

Po jeho výzvě se rozhostilo tak husté ticho, že jsem přímo cítila, jak se mi bolestivě tlačí do očí.

Ze záblesku, který se mu kmitl v tváři, jsem rázem pochopila, že je konec. Věděla jsem, co teď musím udělat, a Melanie se mnou souhlasila. Co nejtišeji jsem ukročila do strany a maličko ucouvla, aby mě nekrylo Ianovo tělo. Pak jsem zavřela oči.

„Náhodou ji nemám u sebe,“ zabručel Jeb.

Škvírkou mezi spuštěnými víčky jsem sledovala, jak se Jared prudce obrátil, aby se přesvědčil, že Jeb nelže.

Pak zuřivě zafrkal, až mu hvízdlo v nozdrách. „Dobrá,“ sykl. Přiblížil se ke mně o další krok. „Ale takhle to bude trvat déle. Bylo by lidštější, kdybys ji rychle našel.“

„Prosím tě, Jarede, pojď si nejdřív promluvit!“ požádal Ian a pevně se rozkročil, protože předem věděl, jaká bude odpověď.

„Mám dojem, že řečí tady bylo ažaž!“ štěkl Jared. „Jeb tohle rozhodnutí nechal na mně a já mám jasno.“

Jeb si hlasitě odchrchlal. Jared se k němu pootočil.

„No tak?“ naléhal. „Vydal jsi prohlášení.“

„Nu, to jo, to je pravda.“

Jared se obrátil opět ke mně. „Iane, uhni mi z cesty.“

„No, tak počkej přece vteřinku,“ pokračoval důrazně Jeb. „Pokud si pamatuješ, pravidlo znělo tak, že rozhodnutí je na tom, komu náleží tělo.“

Na Jaredově čele zatepala vystouplá žíla. „A?“

„Tak se mi zdá, že tu je ještě někdo, kdo má na to stejné právo jako ty. Možná větší.“

Jared nehnutě civěl před sebe a snažil se to tvrzení strávit. Po dlouhé době pochopil a svraštil čelo. Shlédl k chlapci, jenž se ho stále ještě držel za paži.

Z Jamieho obličeje mezitím vyprchala všechna radost; zůstala jen bledost a neskrývané zděšení.

„To nemůžeš, Jarede,“ zalykal se hoch. „To neuděláš. Wanda je hodná. Je to má kamarádka. A Mel! Co Mel? Nemůžeš zabít Mel! Prosím! Musíš –“ nedořekl, zahlcený bolestí a panikou.

Opět jsem zavřela oči a snažila se z mysli si vytěsnit obraz trpícího chlapce. Musela jsem se nadlidsky přemáhat, abych se k němu nevrhla. Silou vůle jsem vypnula svaly a připomínala si, že tak bych mu v nejmenším nepomohla.

„Tak tedy," vykládal Jeb přehnaně bezstarostným tónem, „jak vidíš, Jamie s tebou nesouhlasí. A podle mě má do věci co mluvit stejně jako ty."

Odpověď se neozývala tak dlouho, že jsem to nakonec nevydržela a otevřela jsem oči.

Jared zíral na Jamieho utrápenou a úzkostnou tvář s neskrývaným zděšením.

„Jak jsi to mohl dopustit, Jebe?" zašeptal.

„O tomhle si namouduši *musíme* promluvit," prohlásil Jeb. „Tak co kdybyste si nejdřív trochu odpočinuli? Taková koupel tě na kus řeči určitě dobře naladí."

Jared probodával starce záštiplným pohledem, v němž se mísilo ohromení i bolest ze zrady. Ten pohled jsem uměla popsat pouze lidskými příměry. César a Brutus, Ježíš a Jidáš.

To nesnesitelné napětí trvalo další předlouhou minutu a nakonec Jared setřásl Jamieho prsty z paže.

„Kyle!" vyštěkl Jared, obrátil se a odrazoval z místnosti.

Kyle se s bratrem rozloučil pokývnutím a vyšel za Jaredem.

Za nimi následovali i ostatní špinaví členové expedice; Paige dál visela Andymu na lokti.

Většina ostatních posluchačů, vlastně všichni, kteří před Jaredem zahanbeně klopili hlavu, mlčky odešli za nimi, a v kuchyni zůstal jen Jamie, Jeb a Ian, a navíc i Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, Wes a Walter.

Nikdo nepromluvil dřív, dokud v dálce nedozněly kroky.

„Páni!" vydechl Ian. „To bylo o fous. Chytrý nápad, Jebe."

„V zoufalství je člověk geniální. Ale ještě nemáme vyhráno," odpověděl Jeb.

„Jako bych to nevěděl! Nenechal jsi pušku válet někde na ráně, že ne?"

„Kdepak. Domyslel jsem si, že tohle se semele co nevidět."

„Aspoň že tak."

Jamie se třásl po celém těle; ten demonstrativní odchod mých nepřátel ho rozrušil. Ale právě přítomnost všech, které jsem směla považovat za své přátele, mi dodala sílu přistoupit až k němu. Objal mě kolem pasu a já ho rozechvělýma rukama popleskala po zádech.

„Všechno je dobré," lhala jsem šeptem. „Je to dobré." Uvědomovala jsem si, že i hlupák pozná falešný tón těch slov, a Jamie navíc žádný hlupák nebyl.

„Neublíží ti!" sliboval mi Jamie sevřeným hrdlem, jak bojoval se slzami. „Nedovolím mu to."

„Šššš," chlácholila jsem ho.

Svírala mě hrůza; cítila jsem, že rysy obličeje má ztuhlé děsem. Jared měl pravdu – jak to Jeb jenom mohl *dopustit?* Kdyby mě zabili hned první den po mém příchodu, ještě předtím, než mě Jamie vůbec uviděl… Nebo aspoň během toho prvního týdne, kdy mě Jared držel na samotce, než jsme se s Jamiem spřátelili… Nebo kdybych mlčela o Melanii… Ale teď bylo pozdě litovat. Pevně jsem to dítě objala.

Melanie prožívala stejné zděšení jako já. *Můj nebohý chlapeček!*

Já tě varovala, že je nerozum mu všechno povědět, připomněla jsem jí.

Probůh, co by s ním naše smrt provedla?

Byla by to hrůza. Byl by zoufalý a citově zraněný a zlomený…

Melanie mi skočila do řeči. *Dost! Já vím, to všechno vím. Ale co s tím můžeme* udělat?

Neumřít, myslím.

S Melanií jsme zvážily pravděpodobnost svého přežití a zoufaly si.

Ian pleskl Jamieho do zad; cítila jsem, jak ten jemný úder projel oběma našimi těly.

„Netrap se kvůli tomu, kamaráde," usmál se. „Nejsi v tom sám."

„Jen je to zaskočilo, to je celé," zaslechla jsem za sebou Trudyin alt. „Ale až nám dovolí to vysvětlit, všem bude jasné, že jednáme správně."

„Kyle to nepochopí!" sykl Ian skoro neslyšně.

„Věděli jsme, že k tomu dojde," zamumlal Jeb. „Musíme to prostě nějak přetrpět. Každá bouřka pomine."

„Možná by sis měl zajít pro pušku," navrhla Lily klidně. „Dnešní večer bude hodně dlouhý. Wanda může přespat s Heidi a se mnou…"

„Já bych řekl, že nejlepší bude schovat ji úplně jinde," nesouhlasil Ian. „Co třeba v jižních tunelech? Pohlídám ji, Jebe, pomůžeš mi s tím?"

„U mě ji hledat nebudou." Walterova nabídla byl pouhý šepot. Wes vyhrkl ještě dřív, než Walter promluvil. „Zůstanu s tebou, Iane. Je jich šest."

„Ne!" vymáčkla jsem konečně ze sevřeného hrdla. „Ne. Není to správné. Neměli byste bojovat mezi sebou. Patříte sem všichni. Patříte k sobě. Kvůli mně žádné boje nebudou!"

Odtáhla jsem si Jamieho paže od pasu, a když se bránil, přidržela jsem ho za zápěstí.

„Potřebuju jen chviličku pro sebe," řekla jsem mu bez ohledu na všechny ty oči, upírající se mi do tváře. „Chci být sama." Ohlédla jsem se k Jebovi. „A ty bys měl dostat šanci probrat se všemi tuhle záležitost bez toho, že vás uslyším. Není to správné, radit se o strategii přímo před nepřítelem."

„No tak, takhle nemluv," napomenul mě Jeb.

„Dopřej mi chvilku, abych si to v klidu promyslela, Jebe."

Ucouvla jsem od Jamieho, pustila jeho ruce. Na rameno mi dopadla dlaň a já se přikrčila.

Byl to jenom Ian. „To není dobrý nápad, že by ses tady potulovala úplně sama."

Naklonila jsem se k němu a snažila se ztišit hlas natolik, aby Jamie nerozuměl, co říkám. „Proč ten nevyhnutelný konec odkládat? Později to bude mít složitější nebo lehčí?"

Věděla jsem, že zná odpověď na mou otázku. Proklouzla jsem pod Ianovou paží a tryskem se rozběhla k východu.

„Wando!" křikl za mnou Jamie.

Kdosi ho chvatně umlčel. Za zády jsem neslyšela žádné kroky. Zřejmě pochopili, že nejmoudřejší bude mě pustit.

Chodba byla temná a liduprázdná. Při troše štěstí se mi ve tmě povede doběhnout k okraji sálu se zahradou, aniž by si mě někdo povšiml.

Během celé té doby, kterou jsem tu strávila, jsem ani jedinkrát nenarazila na cestu ven. Zdálo se mi, že se pořád donekonečna vracím do stejného tunelu. Vrtalo mi to hlavou i teď, když jsem se plížila nejtemnějšími kouty jeskynního komplexu. Kde asi je ten východ? A v duchu jsem přemýšlela i o tom, jestli bych dokázala odejít, i kdybych ho našla.

Nenapadal mě jediný důvod pro to, abych utekla. Nelákala mě ani venkovní poušť, ale ani setkání s Hledačkou a mým Patronem, ani můj bývalý život, jenž mi nijak zvlášť neimponoval. Všechno, na čem mi skutečně záleželo, bylo tady. Jamie. A Jared, i když ten mě nakonec zabije. Neuměla jsem si představit, že bych opustila třeba jen jednoho z nich.

A Jeba. Iana. Měla jsem teď přátele. Doktora, Trudy, Lily, Wese, Waltera, Heath. Zvláštní lidé, kteří uměli přehlédnout, co jsem zač, a viděli ve mně něco, co nechtěli zabít. Možná je k tomu vedla jen zvědavost, ale přesto byli ochotni postavit se po mém boku proti pevně semknuté rodině přeživších. Nechápavě jsem vrtěla hlavou a dlaněmi jsem nepřestala hmatat po drsné skále.

Na vzdálené straně jeskyně jsem slyšela ostatní. I kdybych nějak uměla uhodnout správný směr útěku, stejně bych nezamířila jinam než sem. Plížila jsem se tou nejčernější tmou, jakou si jen dokážete představit, a snažila se co nejvíc zrychlit.

27. KAPITOLA

Nerozhodnost

Poslepu jsem se doplížila do své původní vězeňské kobky.

Uběhly už dlouhé týdny od chvíle, kdy jsem vkročila do právě téhle chodby. Naposledy jsem tu byla toho rána, kdy Jared odešel na výpravu a Jeb mě osvobodil. Usoudila jsem, že dokud jsem naživu, tak teď po Jaredově návratu je moje místo tady.

Tentokrát mě tu nevítalo žádné kalné světlo, ale byla jsem si skoro jistá, že jsem jeskyňku našla správně; ty zatáčky a sklon podlahy mi byly povědomé. Levou dlaň jsem táhla po skalní stěně co nejníž, abych nahmatala otvor do kobky. Ještě jsem si nebyla jistá, že vlezu *dovnitř*, ale aspoň získám pevný bod; vrátím se k místu, kam patřím.

Nakonec však vyšlo najevo, že na obývání staré kobky stejně nemám šanci.

Ve stejné vteřině, kdy jsem prsty přejela po horní drsné hraně průlezu, jsem chodidlem narazila na překážku a upadla jsem. Honem jsem před sebe natáhla ruce, abych se ochránila, ale něco pod nimi s chrupnutím povolilo. Ležely tu předměty, které tu původně nebyly a neměly tady co pohledávat.

Ten zvuk mě polekal; co když jsem zahnula do nesprávné chodby, co když jsem zabloudila do něčí ložnice? Honem jsem si v duchu vybavila cestu ke kobce a dumala, kde jsem se mohla splést, a navíc jsem napínala sluch, jestli ten chrastivý zvuk někoho nepřivolal.

Neozvalo se nic – žádný pohyb, žádný zvuk, jen dusná a vlhká temnota a tak tichá, že jsem prostě musela být sama.

Opatrně, abych nezpůsobila další hluk, jsem začala prozkoumávat svoje okolí.

Rukou jsem zavadila o předmět. Objela jsem jeho obrysy – kartonová krabice, nahoře zakrytá tenkou plastovou fólií, již jsem při pádu protrhla. Sáhla jsem do krabice a uvnitř nahmatala řadu malých obdélníčků zabalených do šustivé fólie, které při doteku hlučně chrastily. Honem jsem rukou ucukla ze strachu, že k sobě upoutám pozornost.

Vzpomněla jsem si na otvor do jeskyně, a když jsem se natáhla dovnitř, zjistila jsem, že jsem si cestu nespletla, ano, byla to moje kobka, ale plná krabic a přepravek, jež stály vysoko vyrovnané i kolem plné jeskyně, do které se nyní nedalo vlézt.

Zaskočeně jsem si hmatem zkusila najít cestu na konec chodby, ale i ta byla zavalená tajemnými kartonovými krabicemi.

Pořád jsem nechápala, co to znamená, takže jsem ve tmě šátrala dál, a vedle hory krabic jsem objevila pytle ze zvláštní látky, jakoby z hrubé džínoviny, jež byly plné hmoty; když jsem do nich šťouchla, obsah se přesýpal s tichým sykotem. Prohnětla jsem pytel oběma rukama; pořád mi nebylo jasné, o co jde, ale ten syčivý zvuk mě mohl prozradit jen těžko.

A pak mi zčistajasna svitlo. Pomohl mi ten pach. Jak jsem mnula ten hrubozrnný obsah látkových pytlů, ovanula mě známá vůně. V duchu jsem se přenesla do své holé kuchyně v San Diegu, k nízké skříňce po levé straně dřezu. Vybavila jsem si sáček syrové rýže, odměrku, abych věděla, kolik jí dát do hrnce s vodou, a za ní řady konzerv…

A jakmile jsem si uvědomila, že ohmatávám pytel rýže, rázem jsem měla jasno. Přece jenom jsem *byla* na správném místě. Jeb se jednou zmínil, že kobku a chodbu před ní používají jako sklad. Všechny zásoby, které naši nájezdníci ukradli během týdnů své nepřítomnosti, tu byly uskladněny až do doby, než je zdejší komunita spotřebuje.

V hlavě se mi vařila změť myšlenek.

Nejprve jsem si uvědomila, že všude kolem mě jsou potraviny. Nejenom hrubý chleba a řídká cibulová polévka, ale *potraviny.* A někde v těch bednách bude nejspíš i burákové máslo, čokoládové sušenky, brambůrky. *Sýrové křupky.*

Sotva jsem si vybavila chuť těch dobrot, když jsem si představila, jak se jimi cpu poprvé od chvíle, co jsem opustila civilizaci, okamžitě jsem se zastyděla. Jared neriskoval život a nestrávil týdny života loupením a skrýváním se, abych se *já* mohla namlsat. Tohle jídlo bylo pro ostatní.

Současně jsem si začala dělat starosti, že tohle třeba není všechen lup. Co když sem přijdou uskladnit další krabice? Nemusela jsem se moc namáhat, abych si uměla vykreslit, co by pak následovalo.

Ale – copak tady nejsem přesně z toho důvodu? Copak přesně tohle jsem si nechtěla o samotě promyslet?

Přikrčila jsem se u stěny. Pytel s rýží mi posloužil jako obstojný polštář. Zavřela jsem oči, ačkoliv v té tmě to bylo zbytečné, a začala se radit.

Fajn, Mel. Co teď?

Potěšilo mě, že je pořád ještě vzhůru a čilá. Nebezpečí jí dodávalo sílu. Usínala a vytrácela se jen tehdy, když všechno klapalo v pohodě.

Priority, rozhodla. *Co je teď pro nás důležitější? Zůstat naživu? Nebo Jamie?*

Odpověď znala. *Jamie,* potvrdila jsem s hlasitým povzdechem. Můj dech se šeptavě odrážel od černých stěn.

Souhlasím. Pokud dovolíme Jebovi a Ianovi, aby nám pomohli, možná ještě nějaký čas vydržíme, ale copak mu to bude něco platné?

Možná bude. Ale bolelo by ho víc, kdybychom se jenom tak vzdali, nebo kdybychom to prodlužovali? Ten špatný konec je nevyhnutelný.

Nelíbilo se jí to. Cítila jsem, jak se vrtí a pátrá po řešení.

A co se pokusit o útěk? navrhla jsem.

Nepravděpodobné, odmávla můj návrh. *Kromě toho, co bychom tam venku dělaly? Co bychom* jim *vykládaly?*

Společně jsme si představily, jak vysvětluju měsíce své nepřítomnosti. Mohla bych lhát, vymyslet si nějakou pohádku, nebo tvrdit, že si na nic nevzpomínám. Ale pak jsem si vybavila Hledaččin skeptický výraz, vypouklé oči svítící podezřením, a přiznala jsem si, že moje naivní pokusy o lež by selhaly.

Mysleli by si, že jsem tě ovládla, potvrdila Melanie. *Vyjmuli by tě a naimplantovali* jinam.

Poposedla jsem, jako bych tak mohla té představě uniknout. Zamrazilo mě v zádech. A pak jsem dořekla, co ještě by to znamenalo. *Pověděla by jim o zdejších jeskyních a sem by pak vpadli Hledači.*

Obě jsme ztuhly hrůzou.

Správně, dodala jsem. *Takže útěk nepřichází v úvahu.*

Správně, zopakovala; přemíra citů jí rozmazala myšlenky.

Zbývá tedy rozhodnout jedno… rychle, nebo pomalu. Co Jamiemu ublíží možná míň?

Zdálo se mi, že dokud se soustředím na praktickou stránku věci, přinejmenším já zvládnu vést diskusi věcně. Melanie se mě v tom úsilí pokusila napodobit.

Nejsem si jistá. Logicky by se dalo soudit, že čím víc času my tři strávíme spolu, tím těžší pak pro něho bude… odloučení. Ale na druhou stranu, když nebudeme bojovat, když se rovnou vzdáme… to se mu taky nebude líbit. Pochopí to jako zradu.

Zvážila jsem obě stránky věci, jež předložila, a nutila se do racionálního přístupu.

Čili… rychle, ale přitom se ze všech sil snažit smrt odvrátit?

Zemřít v boji, potvrdila.

V boji. Nádhera. Zkusila jsem si to představit – jak násilím oplácím násilí. Jak zvedám ruku, abych někoho udeřila. Uměla jsem to popsat, ale mentální obraz mi unikal.

Dokážeš to, povzbuzovala mě. *Pomůžu ti.*

Díky, ale nemám zájem. Musí existovat jiné řešení.

Já tě nechápu, Wando. Definitivně ses zřekla své rasy, jsi ochotná zemřít kvůli mému bratrovi, jsi zamilovaná do muže, který se nás obě chystá zabít, a přesto se držíš zásad, které jsou tady naprosto nepraktické.

Jsem, jaká jsem, Mel. Tohle se nezmění, i když se jinak změní naprosto všechno. Ty se držíš svých zvyků, tak dovol, ať se já držím zas těch mých.

Ale pokud máme…

Dohadovala by se dál, ale něco nás vyrušilo. Odkudsi z konce chodby k nám dolehlo zašoupání podrážky o kámen.

Zkameněla jsem; v těle mi zamrzlo všechno kromě srdce, ale i to se mi zadrhlo. Napnula jsem sluch. Rychle jsem ztratila naději, že ten zvuk byl pouhé zdání. Během pár vteřin bylo jasné, že se ke mně blíží kroky.

Melanie zachovala klid, zato já zpanikařila.

Vstaň! poručila mi.

Proč?

Bojovat nechceš, ale utéct můžeš. Musíme něco zkusit – kvůli Jamiemu.

Opět jsem začala dýchat, tiše a mělce. Pomalu jsem se předklonila, a zhoupla se na bříška prstů u nohou. Do svalů mi vstříkl adrenalin, až se mi mrazivě rozechvěly. Uměla bych běžet rychleji než většina obyvatel jeskyně, ale kam bych měla utíkat?

„Wando?“ zašeptal kdosi tiše. „Wando? Jsi tady? To jsem já.“

Hlas se mu zlomil. Poznala jsem ho.

„Jamie!“ zasípala jsem. „Co to vyvádíš? Řekla jsem ti, že potřebuju být sama.“

Samou úlevou přestal šeptat. „Všichni tě hledají. Jako, víš, Trudy a Lily a Wes – *tihle* všichni. Ale nikdo se to nesmí dozvědět. Nikdo nesmí dostat podezření, že jsi zmizela. Jeb už zase chodí s puškou. Ian a Doktor se drží spolu. Jen co si Doktor

vyšetří chvilku, promluví si s Jaredem a Kylem. Doktora tu všichni poslechnou. Fakt se nemusíš schovávat. Všichni mají moře práce a ty jsi určitě unavená…“

Během řeči se Jamie přiblížil až ke mně a prsty mi sjel po paži k ruce.

„Ale já se vlastně *neschovávám*, Jamie. Musím přemýšlet.“

„Přece bys mohla přemýšlet i u Jeba, ne?“

„A kam se mám podle tebe vrátit? Zpátky do Jaredova pokoje? Tam bych normálně měla být.“

„Už ne.“ Z hlasu mu zazněla známá trucovitost.

„Proč vlastně mají všichni teď tolik práce?“ zkusila jsem zavést řeč jinam. „Co dělá Doktor?“

Snažila jsem se marně; neodpověděl.

Po chvilce vzájemného mlčení jsem mu přitiskla dlaň na tvář. „Poslyš, měl by ses držet u Jeba. Ostatním vyřiď, ať mě přestanou hledat. Chvíli tu zůstanu.“

„Nemůžeš tady spát.“

„Předtím jsem to taky vydržela.“

Pod rukou jsem cítila, jak vrtí hlavou.

„Tak ti aspoň donesu rohož a polštáře.“

„Stačí mi jeden.“

„A u Jareda spát nebudu, dokud se nepřestane chovat jako cvok.“

V duchu jsem zasténala. „Tak přespávej u Jeba a jeho chrápání. Patříš k nim, ne ke mně.“

„Patřím tam, kam chci já.“

Tížila mě představa, že mě tu objeví Kyle, ale kdybych se o tom zmínila, Jamie by cítil o to větší povinnost mě chránit.

„Dobrá, ale nejdřív ti to musí dovolit Jeb.“

„Později. Dneska večer ho nechci vytočit.“

„A co Jeb dělá?“

Jamie neodpověděl. Až teď jsem si uvědomila, že i na tu první otázku mi neodpověděl naschvál. Něco přece mnou tajil. Možná že ostatní měli plné ruce práce s pátráním po mně. Možná že Jaredův návrat domů v nich probudil původní mínění, jež o mně měli. Aspoň v kuchyni to tak vypadalo, když všichni klopili hlavu a jukali po mně s kradmou provinilostí.

„Co se to děje, Jamie?“ naléhala jsem.

„Nesmím ti to říct,“ zamumlal. „A taky neřeknu.“ Pevně mě objal kolem pasu a obličejem se mi zaryl do ramene. „Všechno bude v pohodě,“ slíbil mi ochraptěle.

Popleskala jsem ho po zádech a prsty mu pročísla zknocenou hřívu. „Dobrá,“ souhlasila jsem s jeho mlčením. Koneckonců, i já jsem měla svá tajemství, ne? „Hlavně se netrap, Jamie. Určitě to nakonec dopadne, jak nejlíp to bude možné. Ty to zvládneš.“ Sama jsem doufala, že to bude pravda.

„Jenomže já nevím, co bych si měl přát,“ přiznal se šeptem.

Když jsem tak naprázdno civěla do tmy a snažila si domyslet, co mi Jamie nechce říct, na vzdáleném konci chodby jsem zahlédla matnou zář – skoro neviditelnou, ale v temné jeskyni každopádně podezřelou.

„Pšššt,“ vydechla jsem zděšeně. „Někdo sem jde. Honem, schovej se za krabice.“

Jamie se prudce ohlédl po blížícím se žlutém světle. Napínala jsem sluch, zda uslyším kroky, ale v chodbě vládlo jen ticho.

„Já se neschovám!“ vydechl. „Postav se za mě, Wando.“

„Ne!“

„Jamie!“ zahulákal Jared. „Vím, že jsi tady!“

Nohy mi zmrtvěly, ochrnuly. Proč jen to musí být Jared? Pro Jamieho by bylo snazší, kdyby mě zabil Kyle.

„Běž pryč!“ křikl Jamie.

Žluté světlo zrychlilo tempo a změnilo se na kruh na vzdálené stěně.

Jared vyšel zpoza rohu; baterkou kmital po kamenné podlaze sem a tam. Byl už opět čistý a na sobě měl vyrudlou červenou košili, kterou jsem si pamatovala – visela v ložnici, kde jsem přespávala řadu týdnů, takže jsem si na ni navykla. I jeho obličej mi byl povědomý; ten výraz nosil hned od prvního okamžiku, co jsem se tady ukázala.

Paprsek baterky mi zavadil o tvář a oslepil mě. Věděla jsem, že světlo se zářivě odrazilo od stříbra v hloubi mých očí, protože jsem ucítila, jak Jamie sebou trhl – jen maličko, ale pak se zapřel nohama do země ještě pevněji než dřív.

„Padej od toho pryč!“ zahulákal Jared.

„Hele, raději mlč!“ zavřískl na něho Jamie. „Neznáš ji! Nech ji na pokoji!“

Přimkl se ke mně, i když jsem se snažila jeho ruce odtrhnout.

Jared se k nám řítil jako rozzuřený býk. Jednou rukou popadl Jamieho za košili a odhodil ho ode mě, načež s hochem zalomcoval a zblízka na něho řval.

„Chováš se jako idiot! Copak nechápeš, že tě jenom využívá?“

Instinktivně jsem se vmáčkla do škvíry mezi ně a dosáhla jsem toho, že Jared Jamieho pustil. Ale stalo se i to, co jsem nechtěla – ovanul mě důvěrně známý Jaredův pach, málem jsem omdlela při doteku křivky jeho hrudníku.

„Nech Jamieho v klidu!“ vyštěkla jsem a zalitovala, že nedokážu být víc taková, jakou si mě přeje Melanie; abych měla pevnější ruce a ráznější hlas.

Jednou rukou mě chytil za zápěstí a prudkým trhnutím mnou mrštil na zeď. Ten náraz jsem nečekala, vyrazil mi dech. Podél stěny jsem se bezvládně svezla na podlahu a spadla do chrastících a praskajících krabic.

Chvíli jsem bezmocně ležela v šustícím celofánu a před očima se mi míhaly podivné jiskry.

„Zbabělče!“ ječel Jamie na Jareda. „Neublížila by mi, ani kdyby si tím měla zachránit život. Proč se na ni nevykašleš?“

Krabice opět zachrastily, jak mě Jamie chytil za loket. „Wando? Nestalo se ti nic, Wando?“

„V pořádku,“ vyhekla jsem navzdory své třeštící hlavě. Jared zřejmě upustil baterku a v jejím svitu jsem rozeznala Jamieho vystrašenou tvář. „Teď bys měl jít, Jamie,“ šeptla jsem mu. „Utíkej.“

Jamie zuřivě vrtěl hlavou.

„Koukej od toho mazat *pryč!*“ řval Jared.

Viděla jsem, jak chytil Jamieho za ramena a prudce ho z dřepu vytáhl na nohy. Okolní krabice se na mě sesypaly jako malá lavina. Jedna těžká mě praštila mezi lopatky a já vyjekla bolestí.

„Přestaň jí ubližovat!“ vyl Jamie a rozmáchl se.

Ozval se ostrý, praskavý zvuk a kdosi lapl po dechu.

Zoufale jsem se hrabala zpod krabic, omámeně se opřela o lokty.

Jared si jednou rukou přiklopil nos a přes rty se mu valila temná kapalina. Nevěřícně třeštil oči. Před ním stál Jamie s rukama zaťatýma a zuřivě zkrabacenými rysy.

Jared dál šokovaně zíral na Jamieho, ale ten se náhle začal tvářit ukřivděně a možná i zrazeně.

„Nejsi takový, za jakého jsem tě považoval," zasípal Jamie. Díval se na Jareda, jako by ten dospělý muž byl někde daleko, jako by je oddělovala vysoká zeď a Jamie stál na své straně úplně sám.

A pak se Jamiemu vlhce zaleskly oči a tak honem odvrátil hlavu, protože se před Jaredem za svou slabost styděl. Potom rychle, trhaně odešel.

Snažily jsme se, pomyslela si smutně Melanie. Srdce jí nad tím dítětem krvácelo, i když na druhou stranu toužila opět se podívat na její lásku. Vyhověla jsem jí.

Jared se na mě nedíval. Civěl do tmy směrem, kterým zmizel Jamie, a rukou si pořád svíral nos.

„Ále, *k čertu!*" zahulákal náhle. „Jamie! Vrať se!"

Žádná odpověď.

Jared se krátce ohlédl po mně; schoulila jsem se, ačkoliv vztek ho zřejmě přešel. Nakonec sebral baterku ze země a rozběhl se za Jamiem, přičemž cestou odkopl jednu z krabic.

„Omlouvám se, slyšíš? Nebreč, kamaráde!" řval spíš rozzlobeně než omluvně a mě nechal ležet ve tmě.

Nekonečně dlouhou dobu jsem dokázala jen oddechovat. Soustředila jsem se na vzduch proudící do plic a zase ven. Pak jsem se soustředila na to, abych se zvedla z podlahy. Pár vteřin jsem se musela rozpomínat, kde mám nohy, ale když jsem se opřela o stěnu, třásly se pode mnou, až jsem se skoro zhroutila. Nakonec jsem se zase svezla dolů a opřela se o pytel rýže a zkoumala, co všechno mi je či není.

Zlomeného jsem neměla nic – na rozdíl od Jareda, který to odnesl nosem. Pomalu jsem vrtěla hlavou. Ti dva by se neměli hádat, natož rvát. Zavinila jsem tolik zmatku a trápení! S povzdechem jsem dál sčítala své rány; velké, bolestivé místo uprostřed zad, ze strany na tváři jsem cítila lepkavou vlhkost od toho, jak jsem narazila do stěny. Při doteku to štípalo a na prstech mi zůstala vláha. Ale to bylo nejhorší zranění, ostatní byly jen modřiny a škrábance.

A pak mě zalila úleva.

Byla jsem naživu. Jared měl sto příležitostí mě zabít a nevyužil je. Místo toho se rozběhl za Jamiem, aby urovnal jejich spor. Ať už jsem vztah mezi nimi poškodila sebevíc, zřejmě to nebylo nenapravitelné.

Měla jsem za sebou dlouhý den; byl dlouhý ještě dávno předtím, než se objevil Jared se svým doprovodem, a od té doby jako by uběhla celá věčnost. Zavřela jsem oči a usnula na pytli s rýží.

28. KAPITOLA

Temnota

V té absolutní tmě jsem se probudila dezorientovaná. Během posledních měsíců jsem si zvykla, že příchod rána mi ohlašuje slunce. Nejdřív jsem myslela, že je pořád noc, ale pak mi bolest v zádech a pálení na odřené tváři připomněly, kde ve skutečnosti jsem.

Vedle sebe jsem slyšela tichý, pravidelný dech. Nepolekal mě, protože to byl ten nejdůvěrněji známý zvuk tady. Vůbec mě nepřekvapilo, že Jamie se připlížil nazpátek a po mém boku prospal celou noc.

Možná ho probudil změněný rytmus mého dechu, nebo jsme byli vzájemně tak sladění, ale byl vzhůru jenom o pár vteřin později než já.

„Wando?“ vyjekl polekaně.

„Jsem tady, neboj.“

Úlevou si vydechl.

„Je tu děsná tma,“ postěžoval si.

„To je.“

„Myslíš, že už je snídaně?“

„Nevím.“

„Mám hlad. Pojď to omrknout.“

Neodpověděla jsem mu.

Moje mlčení si vyložil naprosto správně. „Už se nemusíš schovávat, Wando,“ vysvětlil mi vážně po chvilce čekání. „Včera večer jsem si s Jaredem promluvil. Už se do tebe nebude navážet – slíbil mi to.“

Skoro jsem se usmála. *Navážet se do mě.*

„Tak půjdeš se mnou?“ nedal se odbýt Jamie. Nahmatal mou ruku.

„Opravdu o to stojíš?“ zeptala jsem se přiškrceně.

„Jasně. Všechno bude jako dřív.“

Mel? Je to dobře?

Nevím. Váhala. Nedokázala nic namítat, toužila vidět Jareda.

Je to šílené, víš.

Ne tak šílené, jako že ho chceš vidět i ty.

„Tak dobře, Jamie,“ souhlasila jsem. „Ale nesmíš se trápit, pokud to stejné nebude, ano? Pokud se to zvrtne… Zkrátka, nenech se tím zaskočit.“

Dovolila jsem, aby mě za ruku vyvedl ze tmy. Do velkého zahradního sálu jsem vkročila se zaťatými zuby, připravená na nejhorší. Kdoví, co si domluvili, než jsem se probudila?

Ale zahrada byla prázdná, i když na ranní obloze zářilo slunce a oslepilo mě odrazem stovky zrcadel.

Jamieho prázdná jeskyně nezajímala. Podíval se na mě a sykl.

„Uch," ujelo mu. „Dá se to vydržet? Bolí to moc?"

Zlehka jsem se dotkla tváře. Kůži jsem měla zdrsnělou, jak se na krev nalepil prach. Při doteku to krutě zabolelo.

„Jsem v pohodě," šeptla jsem; z prázdné jeskyně na mě padala tíseň, nechtěla jsem mluvit moc hlasitě. „Kam všichni šli?"

Jamie pokrčil rameny a nespouštěl ze mě pohled. „Asi po práci," prohodil lhostejně, ani se nenamáhal ztišit hlas.

Připomnělo mi to včerejší večer, tajemství, které mi odmítl prozradit. Zamračila jsem se.

Co myslíš, že nám tají?

Víš tolik co já, Wando.

Jsi člověk. Neměla bys mít něco jako šestý smysl?

Haha! Můj šestý smysl mi napovídá, že tohle místo neznáme ani zdaleka tak dobře, jak jsme myslely, řekla Melanie.

Znělo to zlověstně.

Proto se mi téměř ulevilo, když ke mně z kuchyňské chodby dolehly běžné zvuky, které svědčily o tom, že tam všichni jedí. Nijak zvlášť jsem o společnost nestála – ano, toužila jsem vidět Jareda, samozřejmě – ale pusté chodby a jeskyně a vědomí, že všichni přede mnou něco tají, mne příšerně znervózňovaly.

Kuchyně nebyla zaplněná ani z poloviny, což v tuhle denní dobu bylo divné. Moc jsem si však toho nevšímala, protože vůně jídla mi přehlušila každou myšlenku.

„Áááách!" vyjekl Jamie. „Vajíčka!"

Jamie mě teď vlekl ještě rychleji a já už neváhala. S kručícími žaludky jsme se hnali k pultu vedle pece, kde Lucina, ta matka, stála s plastovou naběračkou v ruce. Obvykle si snídani servíroval každý sám, ovšem obvyklou snídani tvořily tuhé chlebové rolky.

Podívala se pouze na chlapce: „Před hodinou měla vejce lepší chuť."

„Určitě budou dobroučké i teď!" zářil Jamie nadšením. „Všichni už jedli?"

„Skoro všichni. Myslím, že tác odnesli i Doktorovi a ostatním…" Lucina nedořekla a poprvé zatěkala očima i ke mně; Jamie udělal totéž. Vůbec jsem nechápala ten výraz, který se na okamžik mihl v Lucinině obličeji, protože zmizel příliš rychle a nahradila ho jiná emoce; to jak si všimla mé zhmožděné tváře.

„Kolik toho zbylo?" zajímal se Jamie s dychtivostí, do níž se teď zřejmě trochu nutil.

Lucina se obrátila a shýbla se pro kovovou pánev, která ležela v peci na rozpálených kamenech. „Kolik si dáš, Jamie? Je toho spousta," řekla, aniž by se na něho obrátila.

„Představ si, že jsem Kyle," vyprskl smíchy.

„Tak tady máš porci jako pro Kylea," usmála se Lucina, ale z očí jí čišel smutek.

Vrchovatě naplnila polévkovou misku mírně zgumovatělými míchanými vejci, napřímila se a podala je Jamiemu.

Opět se podívala po mně a já pochopila, co ten pohled *znamená.*

„Pojď se posadit támhle, Jamie," odstrčila jsem chlapce od pultu.

Udiveně vykulil oči. „Copak ty nechceš taky?"

„Ne, já…“ Chtěla jsem zalhat „nemám hlad“, ale v žaludku mi vzpurně zakručelo.

„Wando?“ Koukl na mě, pak zpátky na Lucinu, jež si založila paže na prsou.

„Vezmu si jen chleba,“ broukla jsem a zkusila Jamieho odtáhnout.

„Ne, Lucino, v čem je problém?“ naléhal zvědavě, ale ani se nepohnul. „Jestli ti skončila směna, vezmu to za tebe,“ navrhl neústupně a stiskl rty do úzké čárky.

Lucina lhostejně odložila naběračku na pult a pomalu odešla, aniž by mi věnovala další pohled.

„Jamie,“ vyhrkla jsem naléhavě polohlasem. „Tohle jídlo není pro mě. Jared a ostatní neriskovali život, abych zrovna já mohla snídat vajíčka. Chleba mi stačí ažaž.“

„Neplácej hlouposti, Wando,“ napomenul mě Jamie. „Žiješ teď tady jako každý z nás. Nikdo nemá námitky, když pereš jejich oblečení nebo pečeš jejich chleba. A kromě toho, takhle vejce už dlouho nevydrží. Pokud je nesníš, stejně skončí v odpadcích.“

Cítila jsem, jak se mi do zad zavrtávaly všechny oči v kuchyni.

„Někteří by tomu dali přednost,“ namítla jsem tak tiše, že mě slyšel pouze Jamie.

„To pusť z hlavy,“ zavrčel, přistoupil k pultu a naplnil vajíčky další misku, kterou pak postrčil ke mně. „Sníš každé sousto!“ poručil mi nesmlouvavě. Zadívala jsem se na misku. V ústech se mi sbíhaly sliny. Odsunula jsem misku pár centimetrů stranou a založila si paže na hrudi.

Jamie se zaškaredil. „Tak jo,“ broukl a svou misku odstrčil k té mé. „Když nejíš ty, já taky nebudu.“ Žaludek mu hlasitě zaprotestoval, ale chlapec napodobil můj vzdorný postoj.

Celé dvě minuty jsme se navzájem poměřovali pohledem a žaludky se nám zatím z vůně vajíček lačně svíjely. Tu a tam Jamie koutkem oka jukl na jídlo. A to mě přemohlo – ten toužebný výraz v jeho očích.

„Tak fajn,“ zahučela jsem. Postrčila jsem jeho misku zpátky k němu a popadla tu svou. Počkal, dokud si nedám do úst první sousto, a až potom se do jídla pustil i on. Bylo mi jasné, že studená gumová míchaná vajíčka nejsou to nejchutnější jídlo, jaké jsem kdy měla, ale chutnalo tak. Tohle tělo žilo pro přítomnost.

Jamie to cítil podobně. Házel si vajíčka do pusy takovým tempem, že neměl čas ani pořádně dýchat. Hlídala jsem ho z obavy, aby se nezadusil.

Já jedla pomaleji a doufala, že až skončí se svou porcí, přesvědčím ho, aby snědl část té mojí.

A teprve po tom, co proběhl náš spor a my oba se nasytili, jsem si všimla, jaká v kuchyni vládne atmosféra.

Vzhledem k výjimečné snídani, jež narušila mnohaměsíční monotónní chlebový jídelníček, bych čekala slavnostnější atmosféru, ale všichni se tvářili vážně a bavili se pouze šeptem. Je to snad důsledek scény ze včerejšího večera? Rozhlížela jsem se kolem sebe a snažila se to pochopit.

Lidé se po mně *skutečně* kradmo ohlíželi, mezi sebou se domlouvali vážným šeptem, a někteří mě zase ignorovali. Především se však nikdo z nich netvářil rozhněvaně, ani provinile, ani nervózně, i když jsem to logicky očekávala.

Kdepak, byli *smutní*. Z každé tváře, kterou jsem v kuchyni viděla, čišelo zoufalství.

Úplně nakonec jsem si všimla Sharon, která snídala v nejvzdálenějším koutě, sama jako obvykle. Nabírala sousta tak mechanicky a klidně, že zpočátku jsem

vůbec nezaregistrovala, že po tvářích jí vytrvale kanou slzy. Skapávaly jí do jídla, ale ona jedla dál, jako by to vůbec nevnímala.

„Stalo se snad něco Doktorovi?“ zeptala jsem se Jamieho vystrašeně šeptem. Nebyla jsem si jistá, zda netrpím paranoiou; co když to se mnou vůbec nesouvisí? Smutek v místnosti byl možná důsledkem jiné lidské tragédie, která se mnou nijak nesouvisela. Tak kvůli tomu byli všichni tak zaměstnaní? Došlo k nějaké nehodě?

Jamie se ohlédl po Sharon a povzdechl si. „Ne, Doktorovi nic není.“

„Tak tetičce Maggie?“

Zavrtěl hlavou.

„Kde je Walter?“ dotírala jsem pořád šeptem. Svírala mě úzkost, že by se někomu ze zdejších lidí mohlo stát něco zlého, třeba i těm, kdo mě nenávidí.

„Nevím, ale určitě je v pořádku.“

Uvědomila jsem si, že Jamie je smutný stejně jako všichni kolem.

„Tak proč jste všichni tak utrápení, Jamie? Co se děje, proboha?“

Jamie civěl do misky, pomalu žvýkal, ale neodpověděl.

Mlčky jsem dojedla. Zkusila jsem mu kus své porce podstrčit, ale zamračil se tak příšerně, že jsem ji poslušně vyškrábala sama.

Odnesli jsme misky k ostatnímu špinavému nádobí v umělohmotném dřezu. Byl plný, tak jsem ho zvedla. Netušila jsem, co se dnes v jeskyních odehrává, ale mytí nádobí by měla být bezpečná činnost.

Jamie mě doprovázel a ostražitě se přitom rozhlížel. Nelíbilo se mi, že se pasoval na mého bodyguarda, ale zklidnila jsem se, když u velké zahrady se objevil můj skutečný strážce.

Ian byl špinavý; od hlavy k patě ho pokrývala vrstva světle hnědého prachu, ztmavlá v místech, kde ji prosákl pot. Ani hnědé pramínky potu a prachu v obličeji nemohly zamaskovat jeho vyčerpání. Neudivilo mě, že se tváří stejně zlomeně jako všichni kolem, ale zaujal mě ten prach. Nebyl tmavě rudý jako prach z jeskyní. Ian tedy musel dnes ráno být venku.

„Tady jste,“ zamumlal, když nás zahlédl. Šel chvatně, prkenně, jakoby svázaný úzkostí. Nezastavil se u mě, ale chytil mě za loket a spěšně mě táhl kupředu. „Pojď na moment sem stranou.“

Zatáhl mě do úzkého ústí tunelu, vedoucího k jižnímu poli, kde už téměř dozrála kukuřice. Nezavedl mě daleko, jen do stínů, kam se z hlavního sálu nedalo dohlédnout. Za druhou paži mě zlehka držel Jamie.

Po půl minutě se hlavním sálem rozlehly hluboké hlasy. Nezněly svárlivě, spíš vážně a nešťastně; přesně stejné emoce jsem od rána viděla ve všech okolních tvářích. Hlasy nás minuly, přešly těsně kolem škvíry, v níž jsme se ukrývali, a Ianův stisk zesílil, prsty mi zarýval do modřiny nad loketní kostí. Poznala jsem, že to mluví Jared a Kyle. Melanie se ve mně vzpínala, jako bych sama nebyla nervózní až dost. Obě jsme toužily pohlédnout Jaredovi do tváře, ale Ian nás naštěstí udržel na místě.

„… nechápu, proč mu dovolíme dál to zkoušet. Už to skončilo, tak co,“ vykládal Jared.

„Ale on vážně věřil, že tentokrát na to kápl. Byl si tak jistý… No dobře. Jestli to vážně někdy vyřeší, tohle všechno by za to stálo,“ nesouhlasil Kyle.

„*Jestli*,“ ušklíbl se Jared pohrdavě. „Asi je dobře, že jsme našli tu brandy. Pokud Doktor pojede tímhle tempem dál, do večera sám zlikviduje celou přepravku.“

„Jo, co nevidět úplně odpadne," potvrdil Kyle; jeho hlas mizel v dálce. „Jen škoda, že Sharon…" Víc se zaslechnout nedalo.

Ian počkal, dokud se hlasy úplně nevzdálily, ale paži mi uvolnil až po dalších několika minutách.

„Jared dal slib," pošeptal mu Jamie.

„Ano, ale Kyle ne," odpověděl Ian.

Vrátili se do osvětlené jeskyně. Vlekla jsem se za nimi a nebyla si jistá, co vlastně cítím.

Ian si poprvé všiml, co s sebou nesu. „Nádobí teď nech plavat," řekl mi. „Jen ať si ho umyjou sami. Jdeme."

Ráda bych se ho zeptala, proč je tak zamazaný, ale nejspíš by mi neodpověděl, stejně jako předtím Jamie. Váhavě jsem se zadívala na vchod do tunelu, kterým se chodilo do lázně.

Ian rozhněvaně sykl.

Polekaně jsem se k němu obrátila, a až potom mi svitlo, že se hněvá jen proto, že si poprvé všiml, v jakém stavu mám obličej.

Zvedl ruku, jako by mě chtěl uchopit za bradu, ale nakonec ji opět nechal klesnout.

„Zvedá se mi z toho žaludek!" štěkl a z hlasu se mu skutečně dala vyčíst až fyzická nevolnost. „A co hůř, je mi jasné, že kdyby mě tehdy Kyle s Jaredem nepředběhli, teď jsem to mohl být já, kdo by ti takhle…"

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic to není, Iane."

„Tedy, já s *tímhle* nesouhlasím!" zamumlal a obrátil se k Jamiemu. „A vůbec, ty bys měl být ve škole. Bude lepší, když se všechno vrátí k normálu co nejrychleji, rozumíš?"

Jamie zakvílel: „Vyučování Sharon bude dneska *hotový* zlý sen."

Ian se zazubil. „Nejvyšší čas, abys netrhal partu s ostatními, kamaráde. Ale nezávidím ti."

James si povzdechl a kopl do hlíny. „Ohlídej Wandu."

„Spolehni se."

Jamie se pomalu odšoural a každou chvilku se po nás ještě ohlédl, než konečně zmizel v dalším tunelu.

„Ukaž, dej mi to," vybídl mě Ian a sebral mi mísu s nádobím dřív, než jsem stačila zareagovat.

Opět se zasmál. „Připadám si hloupě, když tu stojím s prázdnýma rukama a ty zatím táhneš takový náklad. Ber to jako projev galantnosti. A teď pojď – zašijeme se někde stranou, dokud nebude čistý vzduch."

Jeho slova mi vrtala hlavou. Mlčky jsem za ním klusala a nechápala, proč by měl být galantní zrovna ke mně.

Došli jsme až ke kukuřičnému poli a pak jsme mezi stvoly šli podél řádků doprostřed lánu, kde odložil mísu s nádobím a rozvalil se na hlíně.

„Uznávám, že tohle je hodně stranou," usadila jsem se vedle něho se zkříženýma nohama. „Ale neměli bychom správně pracovat?"

„Dřeš se až moc, Wando. Jako jediná si nikdy neuděláš volný den."

„Potřebuju se zaměstnávat," zamumlala jsem.

„Dnes mají volno všichni, tak proč ne i ty?"

Zvědavě jsem si ho prohlížela. Záře zrcadel na něho házela dvojí stín kukuřičných stvolů, takže byl pruhovaný jako zebra. Pod vrstvou prachu měl rysy povadlé únavou.

„Ale i ty vypadáš, že jsi pracoval hodně.“

Přimhouřil oči. „Zato teď odpočívám.“

„Jamie mi nechce prozradit, co se děje,“ postěžovala jsem si.

„Ne, a ani já ti to taky nepovím.“ Povzdechl si. „Radši to ani nechtěj vědět.“

Zírala jsem do země na tu temně rudou a hnědou hlínu a žaludek se mi bouřil nervozitou. Neuměla jsem si představit nic horšího než nevědět, ale dost možná mi jenom chyběla představivost.

„Není to úplně fér,“ vyhrkl Ian po chvilce mlčení, „ale rád bych se tě na něco zeptal, i když já na tvou otázku neodpověděl.“

Ale já jen vítala, že můžu myslet na něco jiného.

Nepromluvil hned, proto jsem k němu vzhlédla, abych zjistila příčinu jeho váhání. Díval se dolů, na prachem postříkané hřbety vlastních rukou.

„Vím, že nám nelžeš. Teď už to vím,“ pronesl tiše. „Budu ti věřit, ať odpovíš cokoliv.“

Opět jsem tedy čekala, zatímco on si dál prohlížel vlastní ušpiněné ruce.

„Původně jsem tu Jebovu povídačku nebral, ale on i Doktor o tom vůbec nepochybují… Wando?“ vzhlížel ke mně. „Je tam pořád s tebou? Ta dívka, v jejímž těle jsi?“

Tohle tajemství už nepatřilo pouze mně – Jamie i Jeb znali pravdu. Navíc na tomhle tajemství příliš nezáleželo. Na Iana jsem se mohla spolehnout, že to nepůjde vyžvanit někomu, kdo by mě pak kvůli tomu zabil. „Ano,“ přisvědčila jsem. „Melanie je pořád tady.“

Pomalu přikývl. „Jaké to je? Pro tebe? Pro ni?“

„Je to… obě nás to frustruje. Zpočátku bych dala první poslední, aby zmizela, jak se od ní čekalo. Ale teď… už jsem si na ni zvykla.“ Suše jsem se usmála. „Občas je příjemné mít společnost. Pro ni to je těžší. V mnoha ohledech je vlastně vězeň. Zamčená v mé hlavě. Ale ona pořád dává přednost vězení před zmizením.“

„Netušil jsem, že v tomhle případě je na vybranou.“

„Původně to tak nebylo. Až když si vaše rasa uvědomila, co se vlastně děje, občas někdo začal vzdorovat. To je zřejmě ten klíč – vědomí, co se stane. Lidé, kterých se vetřelci zmocnili nečekaně, se nebránili.“

„A co kdyby chytili mě?“

Chvilku jsem si prohlížela jeho nesmiřitelný výraz, planoucí jiskrné oči.

„Pochybuju, že zrovna ty bys zmizel. Ale pochop, věci se změnily. Když teď dopadnou dospělého člověka, už ho nenabízejí jako hostitele. Je s tím příliš mnoho problémů.“ Pousmála jsem se. „Problémů, jako *se mnou*. Že jsem změkla, začala s hostitelem soucítit, sešla ze správné cesty…“

Dlouze si to rovnal v hlavě, občas se podíval na mě, jindy na kukuřičné stvoly nebo jen tak do prázdna.

„A co by se mnou tedy udělali, kdyby mě dopadli právě teď?“ nadhodil.

„Asi by stejně provedli implantaci, aspoň myslím. Snažili by se zjistit informace. Vložili by do tebe Hledače.“

Otřásl se hnusem.

„Ale jako hostitel bys dlouho nesloužil. Ať už by ty informace dostali nebo ne, nakonec by tě… zrušili.“ To slovo mi nechtělo z úst. Z té představy se mi dělalo zle.

Zvláštní – zle mi obvykle bývalo z lidských činů. Ovšem zatím jsem se ještě nikdy nepodívala na tuhle situaci z hlediska hostitele; na žádné planetě mě k tomu nic nenutilo. Tělo, které nefungovalo správně, čekala rychlá a bezbolestná likvidace, protože už nebylo k užitku, stejně jako rozbité auto. K čemu si ho schovávat? A navíc tělo dělaly nepotřebným i různé psychické stavy: nebezpečné závislosti, sklony ke zlu, to byly nezahojitelné problémy, jejichž vinou tělo nebylo bezpečné vůči ostatním. A, pochopitelně, i mysl natolik silná, že ji nebylo možné vymazat. To byla anomálie, s níž jsem se setkala výhradně na téhle planetě.

A ještě nikdy předtím jsem si tak jasně neuvědomila, jak je hnusné zacházet s nepokořitelným duchem jako s poraženým, jako když jsem teď hleděla do Ianových očí.

„A co když dopadnou *tebe*?“ zajímal se.

„Pokud si uvědomí, kdo jsem… tedy, pokud mě pořád ještě hledají…“ Při vzpomínce na svou Hledačku jsem se otřásla hrůzou. „Vyjmuli by mě a vložili do jiného hostitele. Do nějakého mladého, poddajného. A pak by doufali, že se opět změním na sebe sama. Možná by mě odsunuli na jinou planetu, aby mě dostali z dosahu zdejšího špatného vlivu.“

„A stala by ses opět sama sebou?“

Pohlédla jsem mu do očí. „To *jsem* pořád. Melanie mě nepotlačila. Dokonce i jako Medvěd či Květina bych myslela a cítila stejně.“

„Tebe by *nezrušili*?“

„S duší se to nedělá. Pro naši rasu nemáme žádný likvidační trest. Vlastně, vůbec žádný trest. Ať už by se mnou udělali cokoliv, cílem by byla moje záchrana. Dřív jsem věřila, že nic jiného ani není nutné, ale teď osobně sloužím jako důkaz, co tu teorii popírá. Zrušit mě by nejspíš bylo správné. Jsem přece zrádce, viď?“

Ian našpulil rty. „Podle mě spíš emigrant. Ty ses neobrátila proti nim, jen jsi odešla z jejich společenství.“

Opět jsme zmlkli. Ráda bych věřila, že má pravdu. Dumala jsem nad významem slova *emigrant* a doufala, že nejsem nic horšího.

Ian vydechl tak hlasitě, až jsem leknutím nadskočila. „Až Doktor vystřízliví, necháme ti ošetřit tu tvář.“ Uchopil mě jemně za bradu; tentokrát jsem neucukla. Pootočil mou hlavou do strany, aby si ránu mohl pořádně prohlédnout.

„Není to nutné. Hádám, že to jen vypadá horší, než to je.“

„Taky doufám, protože to vypadá šeredně.“ S dalším povzdechem se protáhl. „Tak mám dojem, že jsme se schovávali dost dlouho a že Kyle už je umytý a neví o světě. Mám ti pomoct s mytím toho nádobí?“

Ian nedovolil, abych nádobí jako obvykle umyla v té první jeskyni s proudícími řekami. Prosadil si, že ho opláchneme v koupacím jezírku, na jeho mělkém konci.

Když jsme skončili, doprovodil mě zpátky do ložnice, kam se začali lidé scházet k obědu. Na jídelníčku byly další lahůdky: krajíce měkkého bílého chleba, kusy štiplavého čedaru, kola sytě růžové boloňské šunky. Lidé ty dobroty hltali plnými ústy, i když pořád ještě měli nešťastně nahrbená ramena a chyběl tu obvyklý smích a žertování.

Jamie už na mě čekal u našeho pultu. Před ním ležely dva velké sendviče, ale Jamie nejedl. Čekal na mě se založenýma rukama. Ian se po něm zvědavě podíval, ale beze slova si šel obstarat jídlo.

Zvedla jsem oči ke stropu nad Jamieho tvrdohlavostí a ukousla si. Jakmile jsem začala žvýkat, Jamie se na svou porci doslova vrhl. Oběd byl tak dobrý, že nešlo ztrácet čas mluvením, ani ničím jiným, při čem bychom si nemohli ládovat pusu.

Skončila jsem po dvou sendvičích, ale Jamie a Ian se cpali tak dlouho, až nakonec jenom hekali a Ian málem usnul na místě. Měl co dělat, aby oči udržel dokořán.

„Utíkej do školy, chlapče," vybídl Jamieho.

Jamie zatrucoval: „Myslel jsem, že bych měl…"

„Běž do školy," připojila jsem se chvatně. Chtěla jsem, aby dnes Jamie byl ode mě v bezpečné vzdálenosti.

„Tak se uvidíme později, jo? A nedělej si starosti… s ničím."

„Jistě." Jednoslovná lež nebyla tak nápadná. Nebo že už bych se zase chovala jízlivě?

Sotva Jamie zmizel, obrátila jsem se k ospalému Ianovi. „Běž si zdřímnout. Budu v pohodě – schovám se na nějaké nenápadné místo. Třeba doprostřed kukuřičného pole, nebo tak někam."

„Kde jsi spala tuhle noc?" zeptal se s nečekaně pronikavým pohledem pod polospuštěnými víčky.

„Proč?"

„Protože tam teď můžu spát já a ty můžeš nenápadně ležet vedle mě, pak by nebyl problém."

Bavili jsme se sotva slyšitelným šeptem. Nikdo nám nevěnoval pozornost.

„Nemůžeš mě přece hlídat každou vteřinu."

„Chceš se vsadit?"

Pokrčila jsem rameny, vzdala jsem to. „Vrátila jsem se… k té díře. Kde mě věznili na začátku."

Ian se zamračil, nezamlouvalo se mu to. Přesto vstal a zamířil k chodbě se zásobami. Hlavní zahradní sál byl plný lidí; všichni se tvářili vážně a dívali se do země.

Sotva jsme později osaměli v černém tunelu, zkusila jsem s ním zase smlouvat.

„Iane, o co jde? Čím déle zůstanu naživu, tím víc to Jamieho bude bolet. Nebylo by pro něho lepší…"

„Takhle nikdy neuvažuj, Wando. Nejsme zvířata. Tvoje smrt není nevyhnutelná."

„Ale já vás za zvířata nepovažuju," namítla jsem tiše.

„Díky, já to nemyslel jako obvinění. Ani bych ti to neměl za zlé."

Tady náš hovor skončil, protože jsme zahlédli, že zpoza dalšího rohu vychází namodralý přísvit.

„Pšššt!" vydechl Ian. „Počkej tady."

Jemně mi stlačil rameno dolů, aby mě zastavil. Potom rázně vyrazil dopředu a v nejmenším se nesnažil ztišit kroky. Zmizel za rohem.

„Jarede?" zaslechla jsem, jak předstírá překvapení.

Srdce mi ztěžklo v hrudi; byl to víc strach než bolest.

„Vím, že je s tebou," odpověděl Jared a zesílil hlas, takže ho mohli slyšet i v hlavním sále. „Jen pojď, vylez, neschovávej se!" houkl tvrdě a výsměšně.

29. KAPITOLA

Zrazená

Možná jsem měla utéct zpátky, odkud jsme přišli. Nikdo mě nenutil zůstat a poslechnout Jaredův hlas, i když studený a vzteklý. Když jsem obcházela roh směrem k modrému světlu, Melanie byla ještě dychtivější než já. Zaváhala jsem.

Ian stál jenom pár kroků přede mnou, ve střehu pro případ, že by Jared proti mně zaútočil.

Jared seděl na zemi, na jedné z matrací, na kterých jsme tu přespali s Jamiem. Vypadal stejně zmoženě jako Ian, i když oči měl v porovnání s vyčerpaně povislými rameny plné života.

„Jen klid," řekl Jared Ianovi. „Chci si s tím jenom promluvit. Slíbil jsem to chlapci a slib dodržím."

„Kde je Kyle?" naléhal Ian.

„Chrápe. Vaše ložnice se určitě celá třese."

Ian se ani nepohnul.

„Nelžu, Iane. A nezabiju to. Jeb má pravdu, bez ohledu na to, jak je tahle pitomá situace zamotaná, Jamie má stejné právo jako já. Je totálně zblblý, a tak bych se moc divil, kdyby mi v dohledné době dovolil nějaký zásah."

„Ne, vůbec není zblblý," zavrčel Ian.

Jared mávl rukou, jako by ten rozpor v termínech nebyl podstatný. „Pokud jde o mě, žádné nebezpečí tomu nehrozí." Vůbec poprvé se podíval přímo na mě a všiml si, jak se tisknu ke stěně, jak se mi klepou ruce. „Neublížím ti," řekl.

Popošla jsem o krůček dopředu.

„Nemusíš s ním mluvit, jestli sama nechceš, Wando," vyhrkl Ian chvatně. „To přece k tvým povinnostem nepatří. Můžeš se rozhodnout sama."

Jared spustil víčka tak nízko, že mu oči skoro zmizely. Ianova slova ho zmátla.

„Ne," zašeptala jsem. „Promluvím s ním." Přiblížila jsem se o další krůček. Jared na mě kývl ukazovákem, jen ať jdu ještě blíž.

Šla jsem pomalu a trhaně, každý krok oddělený od toho dalšího pauzou. Zůstala jsem stát asi metr od něho; Ian se u mě držel jako stín.

„Rád bych si s tím promluvil o samotě, pokud nemáš námitky," požádal ho Jared.

Ian se ani nehnul. „To tedy mám."

„Ne, Iane, budu v pořádku. Běž se prospat," strčila jsem ho zlehka do paže.

Ian se mi pochybovačně zahleděl do tváře. „Nepřeješ si náhodou trest smrti? Nechceš nějak ušetřit Jamieho?" skoro zaútočil.

„Ne. Jared by v tomhle Jamiemu nelhal."

Jared se zamračil, když jsem tak sebejistě pronesla jeho jméno.

„Prosím, Iane," žadonila jsem. „Chci si s ním promluvit."

Ian se na mě dlouho a mlčky díval, nato Jareda probodl zuřivým pohledem. Pak začal štěkat, každé slovo připomínalo rozkaz.

„Jmenuje se *Wanda,* není žádné *to.* Ani se jí nedotkneš. Pokud na ní najdu jedinou modřinu, namaluju ti jich na tvém bezectném hřbetě dvojnásobek."

Při té výhrůžce jsem sebou trhla.

Ian se prudce obrátil a odpochodoval do tmy.

Chvíli bylo ticho. Oba jsme mlčky pozorovali prázdné místo, kde předtím stál. Já se na Jareda podívala první, ale když se obrátil, aby zachytil můj pohled, oči jsem zase sklopila.

„Páni. To myslel vážně, viď?" prohodil Jared.

Usoudila jsem, že o odpověď nestojí.

„Co kdyby ses posadila?" zeptal se a popleskal matraci vedle sebe.

Chvíli jsem se rozmýšlela a pak se posadila ke stejné stěně, ale blíž k otvoru do díry, takže nás dělila celá matrace. Melanii se to nelíbilo, toužila být těsně u něho, cítit vůni a teplo jeho těla.

Zato já o to nestála, ale nebylo to ze strachu, že mi ublíží. Zrovna teď nevypadal rozzuřeně, spíš jen unaveně a ostražitě. Přesto jsem si sedla dál, protože jeho nenávist by mě zblízka bolela až příliš.

Jared se na mě díval s hlavou nakloněnou k rameni. Jeho pohled jsem zachytila jen na vteřinku a hned jsem se odvrátila pryč.

„Omlouvám se kvůli tomu včerejšímu večeru – myslím tvůj obličej. Neměl jsem to udělat."

Zírala jsem na své ruce, jež jsem měla v klíně zaťaté do pěstí.

„Nemusíš se mě bát."

Přikývla jsem, pořád s očima sklopenýma.

Zabručel: „Měl jsem dojem, že jsi řekla, že si se mnou promluvíš?"

Pokrčila jsem rameny. V té nepřátelské atmosféře jsem ztratila hlas.

Zaslechla jsem pohyb. Posunul se po matraci až ke mně – přesně, jak o tom snila Melanie. Ale pro mě to bylo příliš blízko, protože jsem nemohla přemýšlet. A třebaže právě po jeho blízkosti Melanie toužila, kdovíproč se začala chovat rozmrzele.

Co je? zeptala jsem se jí, vylekaná hloubkou její emoce.

Nelíbí se mi, že je tak blízko tebe. Nesluší se to. Vadí mi, že o to stojíš. Vůbec poprvé od našeho odchodu z civilizace na mě z Melanie zavanuly vlny nepřátelství. Byl to pro mě šok. Vůbec jsem si to nezasloužila.

„Mám jen jedinou otázku," vyrušil nás dvě Jared.

Pohlédla jsem mu do očí a odtáhla se – od něho a vlastně i od Melanie.

„Asi to dokážeš předem uhodnout. Jeb a Jamie se do mě naváželi celý večer…"

Čekala jsem na jeho otázku a zatím se dívala na pytel rýže, který mi v noci posloužil jako polštář. Koutkem oka jsem zahlédla jeho zvedající se ruku a přimkla se ke stěně.

„Neublížím ti," připomněl znovu netrpělivě a mozolnatými prsty mě vzal za bradu a pootočil mi hlavu, abych se na něho musela dívat.

Při jeho doteku mi klopýtlo srdce a náhle jsem přes slzy ani neviděla. Zamrkala jsem v naději, že je setřesu.

„Wando,“ pronesl mé jméno pomalu, možná nevědomky, protože měl naprosto nezvučný hlas. „Je Melanie stále naživu – je tvou součástí? Pověz mi pravdu.“

Melanie do mě zevnitř udeřila brutálně jak bourací koule. Snažila se dostat ven tak zběsile, až mě to fyzicky zabolelo, ostrý hrot migrény.

Přestaň! Copak to nevidíš?

Bylo mi to předem jasné ze stisku jeho úst, z temných linií pod jeho očima. Bylo úplně jedno, co řeknu já nebo ona.

Už teď mě považuje za lhářku! okřikla jsem ji. *Pravda ho nezajímá, hledá jen důkazy, nějaký způsob, jak mě obvinit ze lži, dokázat Jebovi a Jamiemu, že jsem Hledačka, aby mu dovolili mě zabít.*

Melanie mi odmítla odpovědět i potvrdit, že mi věří. Umlčela jsem ji jen s námahou.

Jared sledoval, jak se mi na čele perlí pot, tušil, že po zádech mi přejíždí mráz. Pořád mě držel za bradu a nedovolil, abych si skryla obličej.

Jarede, miluju tě! snažila se vykřiknout. *Jsem tady!*

I když rty jsem ani nepohnula, stejně mě udivilo, že ta slova mi nevyčte aspoň z očí.

Čas zvolna ubíhal a Jared trpělivě čekal na odpověď. Byla to trýzeň, hledět mu do očí, vidět ten odpor. A jako by to nestačilo, zevnitř mě drásal Melaniin hněv. Její žárlivost se vzedmula do hořké záplavy, jež mi protékala celým tělem a po sobě nechávala špinavý kal.

Čas ubíhal a slzy mi tlačily do očí, až nakonec přetekly a po tvářích zvolna stekly Jaredovi do dlaně. Nehnul ani brvou.

Nakonec jsem to už nevydržela. Zavřela jsem oči a prudce sklopila hlavu. Neublížil mi, ruka mu klesla do klína.

Zdrceně si povzdechl.

Čekala jsem, že odejde. Opět jsem se zadívala na vlastní ruce a čekala, kdy konečně zůstanu o samotě. Buchot mého srdce odpočítával vteřiny. Nehnul se. Nehnula jsem se. Seděl vedle mě jako vytesaný z kamene. To nehybné mlčení se k němu hodilo. Hodilo se k jeho novému, strohému výrazu, ke studenému lesku v očích.

Melanie přemýšlela o tom novém Jaredovi, porovnávala ho s mužem, jakým býval dřív. Připomněla nám jeden z mnoha dní na útěku…

„Grrrrr!“ vztekají se Jared i Jamie jednohlasně.

Jared si hoví na kožené pohovce a Jamie se rozvaluje na koberci před ním. Na širokoúhlé obrazovce sledují basketbalový zápas. Paraziti, kteří v tom domě žijí, ráno odešli do zaměstnání, a my už stačili naplnit džíp vším, co jsme tam jenom objevili. A teď můžeme hezkých pár hodin odpočívat, než bude nutné zmizet.

Na obrazovce se dva hráči zdvořile dohadují u postranní čáry. Kamera je tak blízko, že slyšíme, co říkají.

„Jsem přesvědčený, že míče jsem se dotkl poslední – je tvůj.“

„Tím si nejsem tak jistý. Nerad bych získal nefér výhodu. Radši si prohlédneme záznam.“

Hráči si potřásají pravicí, navzájem se poplácají po ramenou.

„To je k smíchu,“ brblá Jared.

„Nedá se na to koukat," souhlasí Jamie, jenž dokonale imituje jeho tón. Každým dnem mu je podobnější, protože i tím vzdává čest svému hrdinskému idolu. „Nejde něco jiného?"

Jared přejede přes několik kanálů, až najde přenos z olympiády, jež se koná na Haiti. Pokud můžeme soudit, paraziti z toho jsou nadšením bez sebe. Na většině domů visí olympijské vlajky. A medaili dostane každý ze soutěžících. Ubohé.

Běh na sto metrů moc pokazit nemohou. Problém mají při soubojích tělo na tělo, kdy se neumí vybičovat k velkému výkonu, asi z ohleduplnosti. Zato při běhu v oddělených dráhách to vypadá jinak.

„Mel, pojď se trochu pobavit!" houkne na mě Jared.

Ze zvyku postávám u zadních dveří. Ne z nervozity, ne ze strachu. Prostě jen starý zlozvyk, nic víc.

Popojdu k Jaredovi. Stáhne si mě na klín a něžně se mi bradou opře o hlavu.

„Sedí se ti pohodlně?" zeptá se.

„Jo," přikývnu, protože to znamená báječné pohodlí. Tady, v domě našich vetřelců.

Tatínek říkával spoustu vtípků – například někdy mluvil i vlastním jazykem. Kočkoptačí bidýlko, čokoládová konvice, krabicové dobroty, všetečka slídilská, a že babičku něco vytáčí jak přadeno pletací vlny. A jedním z jeho oblíbených rčení bylo bezpečný jako domov.

Když mě učil jezdit na kole, uklidňoval mou ustaranou maminku: „Jen klid, Lindo, v téhle ulici je bezpečno jako doma." A podobně chlácholil Jamieho před spaním. „Tady je bezpečno jako doma, synáčku, na kilometry daleko nepotkáš jedinou příšeru."

Ale pak se svět přes noc změnil na odpudivou noční můru a z tatínkových frází se stal černý humor. Domy teď jsou to nejnebezpečnější místo, jaké jsme znali.

Skrýváme se v houštinách ježatých borovic, sledujeme auta odjíždějící od domů, jež stojí dál od ostatní zástavby, a rozhodujeme se, zda risknout loupež zásob, nebo zda jde příliš o kejhák. „*Myslíš, že paraziti budou pryč dlouho?*" „*To určitě ne – tady je bezpečno jak v domě. Padáme odtud*."

Ale teď si můžeme hovět a sledovat televizi jako před pěti lety, kdy maminka s tatínkem byli v sousedním pokoji, a já s Jamiem už nemusela přespávat v úkrytu betonového potrubí a ve společnosti krys, zatímco ti zloději těl s rozsvícenými baterkami pátrali po zlodějích, co je okradli o pytlík suchých fazolí a misku vychladlých špaget.

Vím, že i kdybychom s Jamiem takhle přežívali dvacet let, nikdy bychom nenašli ten pocit domova, bezpečí. A ještě víc než bezpečí – štěstí. Bezpečí a štěstí, to jsou dvě emoce, o kterých jsem už nikdy nedoufala, že je zažiju.

A Jared v nás ty pocity vzbudil už jenom tím, že je Jared.

Vdechuji vůni jeho kůže a cítím teplo jeho těla pod sebou.

Jared do všeho vnáší pocit bezpečí, a navíc i štěstí. Dokonce i do domů.

Pořád ještě se u něho cítím bezpečná, uvědomila si Melanie. Paži měl jenom centimetr od té mé a hřál. *I když ani netuší, že tu jsem.*

Já se bezpečně necítila. Láska k Jaredovi ve mně budila pocit největšího nebezpečí, jaké jsem kdy poznala.

Zkusila jsem si představit, zda bychom s Melanií milovaly Jareda i v případě, že by odjakživa byl takový jako teď, a ne ten usměvavý Jared z našich vzpomínek, jenž přišel k Melanii s náručí plnou naděje a zázraků. Hledala by ho, kdyby odjakživa byl takhle krutý a cynický? Kdyby po ztrátě dobrosrdečného otce a starších rozjařených bratrů byl zlomený stejně, jako když později přišel o Melanii?

Ale jistě. Mel vůbec nepochybovala. *Jareda bych milovala, ať by byl jakýkoliv. A dokonce i takovýhle patří mně a ke mně.*

Platilo totéž i pro mě? Milovala bych ho dnes, kdyby v jejích vzpomínkách byl právě takový?

Z myšlenek mě vyrušil právě Jared. Náhle se rozpovídal, jako by navazoval na nějaký předchozí rozhovor.

„Takže se ti Jeba a Jamieho povedlo přesvědčit, že je možné udržet si vědomí sebe sama i po… polapení. Oba věří, že v tobě pořád ještě žije Melanie."

Zlehka mi pěstí ťukl do hlavy a já polekaně uhnula. Spustil ruku.

„James věří, že si s Mel povídá." Zvedl oči ke stropu. „Není fér si s tím chlapcem tak zahrávat; bohužel, tobě nějaká etika nejspíš nic neříká."

Ovinula jsem si paže kolem ramen.

„Ale Jeb má zřejmě pravdu v tom, že nejvíc mě užírá záhada, *o co ti jde?* Hledači nepátrali po nás, neměli dokonce ani podezření že existujeme. Podle všeho hledali výhradně tebe, ne nás. Všechno nasvědčuje tomu, že neměli ponětí, co máš za lubem. Že bys něco podnikala na vlastní pěst? Něco tajného? Nebo…"

Když takhle hloupě spekuloval, bylo snazší ho ignorovat než argumentovat. Civěla jsem si na kolena, špinavá a pokrytá černofialovými modřinami.

„Možná mají pravdu – myslím, že je lepší tě nezabít."

Nečekaně mi prsty přejel po paži, na níž mi z jeho slov naskočila husí kůže. Hlas mu změkl. „Nikdo ti už neublíží; tedy, dokud nezačneš dělat problémy…" Pokrčil rameny. „Možná by to *bylo* špatné, i když to vypadá zvráceně. Ale nejspíš se to nedá nijak ospravedlnit… snad jenom tím chlapcem…"

Prudce jsem zvedla hlavu. Probodával mě očima ostrýma jak hroty vrtáku. Okamžitě jsem sklopila oči zpět ke kolenům.

„Děsí mě, jak k tobě přilnul," zahučel Jared. „Asi jsem ho tu neměl nechávat, ovšem, těžko mě mohlo napadnout… Hlavně nevím, co s tím teď podniknout. Pořád věří, že Mel v tobě žije. Jak asi zareaguje, až…"

Všimla jsem si, že řekl až, ne *kdyby*. Bez ohledu na to, co sliboval, sám nevěřil, že přežiju delší dobu.

„Ale dost se divím, že sis získala Jeba," změnil téma. „Je to mazaný starý lišák, lháře prokoukne raz dva. Tedy, prozatím to uměl."

Chvíli přemýšlel mlčky.

„S tebou si jeden moc nepopovídá, co?"

Další dlouhé ticho.

A pak náhle překotně vychrlil: „Pořád mě žere, co když mají pravdu? Jak se o tom mám, k čertu, přesvědčit? Hnusí se mi, že všechna jejich tvrzení dávají smysl. Přece musí existovat nějaké jiné vysvětlení, ne?"

Melanie se opět pokusila promluvit, ale už tolik nebojovala, předem počítala s neúspěchem. Já dál mlčela.

Jared se odvrátil od stěny, otočil se tváří ke mně. Sledovala jsem ho koutkem oka.

„Proč jsi tady?“ zeptal se šeptem.

Na okamžik jsem na něho zpříma pohlédla. V tváři měl laskavý, otevřený výraz, skoro stejný, jaký si pamatovala Melanie. Musela jsem se ovládat, abych po něm nevztáhla paže. Toužila jsem se ho dotýkat. *Já* po tom toužila a Melanii se to vůbec nezamlouvalo.

Když to nedovolíš mně, tak laskavě nech ruce v klidu, jo? zasyčela.

Snažím se. Promiň. Vážně mě to mrzelo. Nechtěla jsem jí ublížit. Obě jsme trpěly, i když každá jinak. Těžko rozhodnout, která z nás na tom byla hůř.

Jared zvědavě sledoval, jak mi vlhnou oči.

„Proč?“ zeptal se tiše. „Víš, Jeb má takovou šílenou představu, že jsi přišla kvůli mně a Jamiemu. Uznej sama, že se zbláznil.“

Pootevřela jsem ústa, ale honem jsem se hryzla do rtu.

Jared se předklonil a uchopil mou tvář do dlaní. Zavřela jsem oči.

„Neprozradíš mi to?“

Hlava se mi prudce zavrtěla. Nebyla jsem si jistá, kdo s ní pohybuje. Říkám snad já, že nechci, nebo říká Melanie, že nemůže?

Sevřel mi bradu silněji; otevřela oči a zjistila, že jeho obličej dělí od toho mého pouze pár centimetrů. Srdce mi poskočilo a žaludek se mi sevřel a plíce mě přestaly poslouchat.

Vyčetla jsem mu ten úmysl z očí. Přesně jsem věděla, jak budou chutnat jeho rty. A přesto, když se mi ústy přitiskl na ústa, byl to pro mě šok.

Myslím, že původně stál jen o jemný dotek, ale sotva k němu došlo, rázem bylo všechno jinak. Náhle na mě zaútočil tvrdými, drsnými rty, tiskl si mou hlavu k sobě tak zběsile, že i moje ústa náhle našla dosud nepovědomý rytmus, nepoznanou vášeň. Bylo to tak silné, až se mě zmocnila závrať.

Tělo se mi vymklo kontrole. Už jsem nebyla Melanie, byla jsem jen touha, zběsilý dech, vášnivé zalykání.

Prsty jsem mu vjela do vlasů. Chtěla jsem se v nich utopit, ovinout si je kolem levé ruky.

Ale moje pravá ruka byla rychlejší. Ta ruka, kterou ovládla Melanie.

Pěstí mu zasadila ránu do čelisti, s hlasitým cvaknutím mu odrazila obličej od mého. Tvrdě a zuřivě, se zvučným lupnutím.

Rána nebyla dost silná, aby ho ode mě odtrhla, ale odtáhl se hned v tom okamžiku, kdy se naše rty oddálily o pouhý milimetr, a upřel zděšený pohled na můj zděšený výraz v obličeji.

Podívala jsem se na svou zaťatou pěst. Odpuzovala mě jako štír. Zalkla jsem se, jako bych potlačovala dávení. Honem jsem se levou rukou popadla za pravé zápěstí, abych Melanii další projev násilí zarazila.

Vzhlédla jsem k Jaredovi. Třeštil oči na pěst, kterou jsem věznila, a jeho zděšení náhle vystřídal úžas. Z obličeje jsem mu snadno vyčetla myšlenky.

Ne, tohle nečekal. A přitom měl jisté představy, o tom nebylo sporu. Tohle byl test. Test, kterým si chtěl cosi ověřit. Test, o jehož výsledku byl stoprocentně přesvědčený předem. Ale teď žasl.

Prošla jsem testem, nebo jsem selhala?

Bolest v hrudi pro mě nepředstavovala žádné překvapení. Už jsem věděla, že zlomené srdce není jen obrazné vyjádření.

Kdykoliv jsem se ocitla v situaci, jež byla řešitelná buď bojem, nebo útěkem, vždycky jsem zatím volila útěk, ale od temného východu chodby mě odděloval Jared. Bez váhání jsem se otočila a vrhla se do kobky plné krabic.

Krabice se pod mou vahou drtivě, chrastivě bortily a hrnuly se ke stěnám. Vykopla jsem, abych aspoň některou z nich dostala mezi nás jako chabou hradbu. Zavrčel a mně se hrdlo sevřelo dusivým zoufalstvím. Nechtěla jsem mu ubližovat, nechtěla jsem ho udeřit. Chtěla jsem jenom utéct.

Neslyšela jsem ani vlastní hlasité vzlykání, dokud jsem mezi těmi chrastícími krabicemi neznehybněla. V nastalém tichu jsem zaslechla chraplavé steny děsu. Bylo to ponižující.

Ponižující, zahanbující. Zhrozila jsem se sama sebe, touhy po násilí, kterou jsem si nechala zaplavit tělo, ať vědomě, či ne, ale vzlykala jsem z jiného důvodu. Vzlykala jsem, protože to byl pouze test, a já – to hloupé, hloupé, hloupé, přecitlivělé stvoření – jsem si přála, aby to byla skutečnost.

Melanie se uvnitř mě svíjela utrpením, ale vyznat se v té dvojité bolesti bylo nad mé síly. Měla jsem pocit, že umírám, protože to nebylo doopravdy; a jí bylo na umření zase proto, že ona to cítila až příliš skutečně. I když toho už dávno ztratila tolik, zradu ještě neochutnala. Když její otec přivedl Hledače ke svým dětem, věděla, že to nebyl *on*. Necítila se zrazeně, cítila jenom žal. Její tatínek byl mrtvý. Ale Jared žil a byl sám sebou.

Nikdo tě nezradil, ty hloupá, okřikla jsem ji. Chtěla jsem, aby se přestala trápit. Bylo to příliš těžké břemeno, další porce utrpení. Jako by nestačila ta moje.

Ale jak je to možné? běsnila, ani mě neposlouchala.

Obě jsme nezvladatelně vzlykaly.

Z narůstající hysterie nás vytrhlo jediné slovo.

Od průlezu do kobky se otázal Jaredův tichý, chlaplavý hlas, nejistý a podivně dětský: „Mel?“

30. KAPITOLA

Posun

„Mel?“ zeptal se znovu a z tónu mu čišela naděje, i když se ji snažil zamaskovat.

V doznívajícím šoku se mi dech zadrhl dalším vzlykem.

„Ty přece víš, že to bylo pro tebe, Mel. Ty to víš. Ne pro – to. Ty víš, že *to* jsem nelíbal.“

Unikl mi další, hlasitější vzlyk, sten. Proč nemůžu přestat? Zkusila jsem zatajit dech.

„Pokud tam skutečně jsi, Mel…,“ odmlčel se.

Melanie kvůli tomu „pokud“ zuřila. Z plic mi explodovalo další škytnutí a já lapla po dechu.

„Miluju tě,“ svěřoval se Jared. „I kdybys tam nebyla, i kdybys mě neslyšela, stejně tě miluju.“

Opět jsem zatajila dech a skousla si ret až do krve. Ani fyzická bolest mi ale příliš nepomohla.

Na chodbě před kobkou bylo ticho, a teď, když jsem nedýchala, absolutní ticho vládlo i uvnitř. Napínala jsem sluch tak usilovně, jako bych jiný ze smyslů ani neměla. Vypnula jsem i myšlení. Všude vládlo ticho.

Ležela jsem zkroucená v naprosto nemožné poloze. Hlavu jsem měla dole, pravou tváří jsem se tiskla k drsné kamenné podlaze, mezi lopatky mě dloubal jeden roh pomačkané krabice, ležela jsem zpola na boku. Zato dolní část těla jsem měla pokroucenou do opačné strany. Cítila jsem, jak mi ke starým modřinám naskakují nové, z otlaků od ostrých hran krabic. Jamiemu a Ianovi budu muset vysvětlit, že jsem si všechny ty podlitiny způsobila sama, ale co jim mám napovídat? Přece nemůžu říct, že Jared mě zkusmo políbil, že dal téhle laboratorní kryse elektrický šok, aby se přesvědčil o její reakci?

A jak dlouho takhle musím vydržet? Nechtěla jsem způsobit sebemenší zvuk, ale páteř jsem měla zkroucenou k prasknutí. Bolest byla stále nesnesitelnější. I to ticho mi lezlo na mozek. V hrdle mi začal postupně narůstat drásavý vzlyk.

Melanie se o moje trápení nestarala, tiše se topila ve vlastní bolesti a vzteku. Jared ji oslovil, konečně rozpoznal její přítomnost. Vyznal jí lásku. Ale – políbil mě. Sama sebe přesvědčovala, že se kvůli tomu nemá trápit, hledala si pro to všechny logické důvody, ale bez úspěchu. Slyšela jsem její myšlenky, ale tentokrát je nesměřovala na mě, patřily jen jí. Nemluvila se mnou, malicherně uražená jako studentka. Zkrátka mě vysklila.

Naštvala mě tím, i když jsem jí jinak nic nemívala za zlé. Ano, ze začátku jsem se na ni hněvala a chtěla si ji vymazat z mysli, ale teď jsem se zrazeně cítila i já. Nijak jsem přece nezavinila, co se stalo. Bylo nelogické, aby to vyčítala *mně*. Nemohla jsem za to, že jsem se zamilovala vinou vzpomínek, které mi přímo vnutila. Já si dělala těžkou hlavu kvůli jejímu trápení, ale ona na to moje kašlala. Užívala si ho. Zlomyslná lidská bytost.

V tom šíleném tichu mi po tvářích už zase tekly slzy. Její nenávist mi užírala mysl.

A náhle se ta bolest v překroucené páteři nedala už dál snášet. Jako by dopadla poslední kapka.

„Uch," vyhekla jsem, odrazila se od kamene i papírových krabic a začala couvat.

Už mi bylo jedno, jestli dělám hluk, chtěla jsem zkrátka ven. V duchu jsem si přísahala, že do téhle díry už živá nevlezu. Doslova.

Vylézt z kobky bylo těžší než udělat do ní šipku po hlavě. Kroutila jsem se jako červ, ale bylo to spíš horší, skončila jsem zkroucená jako preclík. Znovu jsme se rozplakala, tentokrát jako vyděšené dítě, že už se z té pasti nikdy nedostanu.

Melanie si povzdechla. *Zahákni chodidlo o okraj díry a vytáhni se ven,* poradila mi.

Ignorovala jsem ji, snažila jsem se vysoukat kolem ostrého skalního výstupku, který mě bodal do žeber.

Neurážej se, zahuhlala.

Jo, od tebe to sedí.

Já vím. Zaváhala, ale pak ustoupila. *No dobře, promiň. Hele, jsem člověk. Občas je těžké zůstat fér. Neumíme vždycky cítit nebo udělat správnou věc.* Pořád ještě trochu trucovala, ale pokoušela se odpustit a zapomenout, že jsem se právě líbala s její životní láskou – přinejmenším tak to ona brala.

Zahákla jsem se chodidlem o okraj díry a zabrala. Kolenem jsem se dotkla podlahy a využila jsem ho jako páku, abych o kus couvla. Pak jsem manévr zopakovala. Už to bylo snazší. Nakonec jsem se podlahy dotkla i rukama a vysoukala se z kobky celá, až na matraci. Chvíli jsem vyčerpaně ležela obličejem dolů a lapala po dechu. Byla jsem si jistá, že Jared už dávno odešel. Oddechovala jsem a sbírala síly zvednout hlavu.

Byla jsem sama. Snažila jsem se potlačit úlevu a taky zklamání. Bylo přece lepší být o samotě. Necítila jsem se tolik ponížen*ě*.

Schoulila jsem se na rohoži, zaryla obličej do zaprášených vláken. Drtivá bolest z Jaredova odmítnutí mě vyčerpala. Snažila jsem se myslet na něco jiného, abych zaplašila štiplavé slzy. Na cokoliv jiného než na Jaredův zhrozený obličej, když se ode mě odtrhl…

Co teď asi dělá Jamie? Ví vůbec, že jsem tady, nebo mě hledá? Ian bude určitě hodně dlouho spát, byl úděsně vyčerpaný. A co Kyle, ten se probudí brzy? A vydá se mě hledat? A co Jeb? Neviděla jsem ho celý den. A Doktor se vážně zpil do němoty? To mi k němu nesedělo…

Nakonec mě zvolna probudil vlastní kručící žaludek. Pár minut jsem ležela bez hnutí, abych se zorientovala. Je den nebo noc? Jak dlouho jsem spala?

Ale hlad se nedal vydržet, proto jsem se překulila na všechny čtyři. Podle té vyhládlosti jsem jedno dvě jídla zaspala.

Napadlo mě, že si vezmu něco ze zásob v kobce; koneckonců, už jsem tam toho rozmačkala víc, než bych snědla. Ale pak bych se cítila ještě provinileji. Kdepak, radši ukořistím pár chlebových rolek v kuchyni.

Ke všem křivdám a bolesti se mi přidala ještě křivdička z toho, že celou tu dobu za mnou nikdo nepřišel; ale na druhou stranu, proč by to dělali? Proto se mi trochu ulevilo a utěšilo mě, když jsem u vchodu do zahradního sálu našla Jamieho, jak sedí obličejem obrácený do chodby a jednoznačně čeká na mě.

Oběma se nám rozzářily oči. Vydrápal se hned do stoje, šťastný jak malé dítě.

„Jsi v pořádku!“ vyjekl a já litovala, že to není pravda. Začal brebentit: „Ne snad, že bych Jareda považoval za lháře, ale řekl nám, že asi chceš zůstat na chvíli sama, a Jeb mi za tebou zakázal jít a poručil, ať sedím tady, kde vidí, že jsem se za tebou tajně neodplížil. Víš, já si *myslel*, že se ti nic nestalo, ale jistotu člověk nikdy nemá, chápeš?“

„Vážně mi nic není,“ potvrdila jsem, ale přitom rozpřáhla náruč, protože jsem toužila po útěše. Objal mě kolem pasu a já s údivem zjistila, že mi může hlavu položit na rameno, jak vyrostl.

„Máš červené oči,“ zašeptal. „Choval se hnusně?“

„Nechoval.“ Vždyť lidé se k laboratorním krysám nechovají krutě naschvál; prostě jen potřebují získat informace.

„Nevím, co všechno jsi mu vysvětlila, ale asi nám konečně uvěřil. Myslím, o Mel. Co na to říká ona?“

„Má z toho radost.“

Blaženě přikývl. „A ty?“

Zaváhala jsem, pátrala po pravdivé odpovědi. „Říkat pravdu je pro mě snazší než ji tajit.“

I tenhle úhybný manévr mu jako vysvětlení zřejmě stačil.

Světlo v zahradě za jeho zády rudlo a pohasínalo. V poušti zapadalo slunce.

„Mám hlad,“ svěřila jsem se a odtáhla se od chlapce.

„To jsem čekal, proto jsem ti schoval něco dobrého.“

Povzdechla jsem si. „Chleba mi stačí.“

„Nech toho, Wando, Ian taky říká, že to s tím sebeobětováním přeháníš. Myslím, že má pravdu,“ dodal Jamie. „I kdybychom tě všichni chtěli tady, nebudeš sem patřit, dokud se tak nerozhodneš sama.“

„Patřit sem nemůžu nikdy. A nikdo tu o mě nestojí, Jamie.“

„Já jo.“

Nepřela jsem se s ním, ale mýlil se. Sám pořádně nevěděl, co chce a říká. Ve skutečnosti chtěl pouze Melanii, ale neuměl nás odlišit.

Trudy a Heidi pekly v kuchyni rolky a střídavě ukusovaly ze zářivě zeleného šťavnatého jablka.

„Ráda tě vidím, Wando!“ přivítala mě Trudy upřímně, s dlaní přes ústa, která měla plná jablka. Heidi jen kývla, zrovna kousala do dužniny. Jamie do mě šťouchl, aby mi připomněl, že je to tak, že lidi o mě stojí. Zájem si pletl s obyčejnou zdvořilostí.

„Schovali jste jí večeři?“ vyhrkl dychtivě.

„Jistě,“ usmála se Trudy, shýbla se a od okraje pece vytáhla plechový tác. „Nechala jsem to v teple. Asi už to bude trochu gumové, ale pořád je to lepší pochutnání než obvykle.“

Na plechu ležel pořádně velký kus červeného masa. V ústech se mi začaly sbíhat sliny, ale stejně jsem nemohla jídlo přijmout jenom tak.

„Je toho moc."

„Všechny potraviny, co nejsou trvanlivé, musíme sníst první den," smál se Jamie. „Každý se cpe, až ho bolí břicho – to je tradice."

„Potřebuješ proteiny," přisadila si Trudy. „Na nouzových dávkách jsme byli až příliš dlouho. Divím se, že to někdo neodnesl zdravím."

Jedla jsem tedy své proteiny a Jamie mě přitom hlídal jako ostříž, aby každé sousto z podnosu skutečně doputovalo do mého žaludku. Snědla jsem všechno, aby měl radost, i když bylo jasné, že mě pak bude bolet žaludek.

Než jsem skončila, kuchyň se začínala plnit lidmi. Někteří drželi jablko a dělili se o něj ještě s někým. Zvědavě se ohlíželi po mé odřené tváři.

„Co tady všichni chtějí?" špitla jsem Jamiemu. Venku se mezitím setmělo, doba večeře minula už dávno.

Jamie na mě udiveně zůstal zírat. „Přece poslechnout tvou přednášku." Z toho jeho hlasu jsem vyčetla dodatek: *Co jiného?*

„Utahuješ si ze mě?"

„Říkal jsem ti, že se nic nezměnilo."

Rozhlédla jsem se po úzké jeskyni. Nebyli tu všichni; chyběl Doktor a všichni muži, kteří se vrátili z lovu, a proto nepřišla ani Paige. Ani Jeb a Ian a Walter. Chyběla ještě hrstka dalších: Travis, Carol, Ruth Ann. Přesto se jich shromáždilo víc, než bych věřila, zvlášť když dnešek byl tak výjimečný den.

„Mohli bychom se vrátit k těm Delfínům, kde jsme předtím přestali?" požádal Wes a vytrhl mě z rozhlížení se kolem. Uvědomila jsem si, že vykopnout míč se dnes rozhodl on a že hlavním důvodem pro to nebyl pouze zájem o příbuzné civilizace na jiné planetě.

Všichni se po mně vyčkávavě ohlédli. Skutečně, všechno zůstalo víceméně ve starých kolejích.

Od Heidi jsem vzala plech s chleby a strčila ho do pece. Mluvit jsem začala otočená zády k obecenstvu.

„Tak… echm… tedy… třetí soubor prarodičů… Je tradicí, že slouží komunitě, jak to označují oni. Na Zemi by se řeklo, že živí rodinu. Jsou to ti, kdo odchází z domova a shání potravu. Většinou jsou farmáři. Pěstují něco jako rostliny a sbírají jejich mléčnou šťávu…"

A život šel dál.

Jamie se mi snažil to spaní v chodbě se zásobami vymluvit, ale příliš srdce do toho nevkládal. Jiné místo pro mě zkrátka nebylo. Samozřejmě si tvrdohlavě prosadil, že tam bude spát se mnou. Jaredovi se to určitě nelíbilo, ale nemohla jsem si to ověřit, protože jsem se s ním od toho večera nepotkala.

Když teď bylo šest mužů z výpravy zpátky, zase to pro mě bylo stejně trapné a těžké, jako když mě Jeb zařadil do komunity poprvé. Nepřátelské pohledy, vzteklé mlčení. Ale pro ně to bylo těžší než pro mě – já byla zvyklá. Navíc nebyli zvyklí na způsob, jakým se ke mně chovali ti ostatní; třeba když mi Lily při sklizni kukuřice poděkovala úsměvem za donesený koš, Andymu málem vypadly oči z důlků. Nebo když jsme s Trudy a Heidi stály frontu před koupací jeskyní a Heidi mi začala pročesávat vlasy. Rostly, už se mi začínaly vlnit kolem uší a já si je chystala znovu ošmikat nakrátko. Heidi mi pomáhala vybrat účes, přehazovala jejich prameny ze strany na stranu. Brandt a Aaron – Aaron byl nejstarší z účastníků loupežné výpravy

a před jeho odchodem jsem se s ním vůbec nesetkala – nás při tom zastihli. Trudy se zrovna smála nějaké hloupé kreaci, kterou mi Heidi vytvářela na hlavě, a oba muži skoro zezelenali a minuli nás mlčky.

Samozřejmě že tohle nebylo nic proti Kyleovi, jenž se po jeskyních toulal s vražedným výrazem v obličeji. Zřejmě dostal rozkaz nevšímat si mě, ale okázale dával najevo, že mu to je proti srsti. Naštěstí jsem se s ním nikdy nepotkala o samotě, ale nikdy mi neušlo, jak cení zuřivě zuby a zatíná pěsti. Plnou vahou na mě dolehla panika z prvních týdnů mého pobytu v jeskyních. Možná bych se zase začala skrývat a vyhýbat se společným prostorám, ale hned druhý večer mou pozornost upoutalo něco důležitějšího než Kyleovy vražedné pohledy.

Kuchyně se opět zaplnila, ale nevěděla jsem, jak moc se o to zasloužil zájem o mé příběhy či zájem o čokoládové tyčinky, které tam rozdával Jeb. Tu svou jsem odmítla a Jamiemu se vymluvila, že přece nemůžu mluvit s plnou pusou; přesto jsem tušila, že to tvrdohlavé dítě pro mě čokoládu schovalo. Ian seděl na svém obvyklém rozpáleném sedadle vedle pece a Andy – s číhavým pohledem – po Paigeině boku. Kromě něho tu z výpravy už nebyl nikdo, samozřejmě ani Jared. Doktor opět chyběl a mě by zajímalo, jestli je pořád ještě opilý nebo vyspává kocovinu. A chyběl i Walter.

Dnes večer mi první otázku položil Geoffrey, Trudyin manžel. Měla jsem radost, že se přidal k lidem, kteří mě tolerovali, i když jsem to zkoušela nedat najevo. Bohužel, odpověď na jeho otázky jsem neznala. Vyptával se na stejné věci jako Doktor.

„O Léčitelství toho vlastně moc nevím," přiznala jsem. „Po… po příchodu sem jsem žádného Léčitele nikdy nevyhledala. Nebyla jsem nemocná. Jistá si jsem pouze tím, že by nevybrali planetu, na které by nedokázali dokonale opravovat hostitelská těla. Není nic, co by nedokázali zahojit, od řezné rány či zlomené kosti až po nemoc. V současnosti se umírá pouze stářím. Každé zdravé lidské tělo zvládne fungovat jen po jistou dobu. Aha, a ještě tu jsou nehody, ale k těm často nedochází. My duše jsme opatrné."

„Střet s ozbrojenými lidmi není žádná nehoda," zahučel hlas, který jsem si neuměla zařadit.

„To je pravda," souhlasila jsem.

„Takže nevíš, čím ty všechny nemoci léčí?" naléhal Geoffrey. „Z čeho se skládají jejich léky?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Je mi líto. V dobách, kdy jsem měla k těm informacím přístup, mě to nezajímalo. Asi jsem to brala jako naprostou samozřejmost. Na každé planetě, kterou jsme zabydlili, jsme dobré zdraví považovali za samozřejmost."

Geoffrey měl tváře červenější než obvykle a se vztekle stisknutými rty civěl do podlahy. Propána, čím jsem ho mohla urazit?

Heath, jež seděla vedle Geoffreyho, mu zlehka pohladila paži. V kuchyni na okamžik zavládlo ticho.

„No… a k těm Supům…" vzal si slovo Ian – znělo to křečovitě, záměrně měnil téma. „Nevím, jestli jsem z vyprávění něco nepropásl, ale vysvětlila jsi někdy, jak to je s jejich nepřátelskou povahou?"

Ne, to jsem *skutečně* nevysvětlila, ale podle mě se o ten problém on sám ani nezajímal. Zkrátka a dobře, tohle byla první otázka, která ho napadla.

Moje přednáška skončila dřív než obvykle. Otázky se líhly pomalu a většinu jich položil Jamie nebo Ian, protože všichni ostatní přemýšleli nad Geoffreyovými dotazy.

„Tak tedy, zítra musíme vstávat časně, když na nás čeká sklizeň kukuřice…“ utrousil Jeb do jedné z rozpačitých pauz tónem, který jasně oznamoval konec sezení. Lidé vstávali a protahovali se, ale mezi sebou se bavili stísněně, nervózně.

„Řekla jsem něco?“ špitla jsem Ianovi.

„Kdepak, ale vzpomněli si na svoje mrtvé.“ Povzdechl si.

Můj lidský mozek udělal pokrok v schopnosti, kterou oni označovali za šestý smysl.

„Kde je Walter?“ zeptala jsem se pořád šeptem.

Ian si opět povzdechl. „Leží v jižním křídle. On… není na tom dobře.“

„Proč mi o tom nikdo neřekl?“

„Poslední dobou… Neměla jsi to jednoduché, tak…“

Jamie stál vedle mě; teď mě vzal za ruku.

„Walterovi prasklo několik kostí, má je křehké jak papír,“ vysvětloval tiše. „Podle Doktora je to určitě rakovina – říká, že konečné stadium.“

„Walter musel bolesti tajit hodně dlouho,“ přidal Ian.

Zamrkala jsem účastí. „A nedá se nic dělat? Vůbec nic?“

Ian zavrtěl hlavou a přitom se zářivým pohledem nořil do mých očí. „Pro nás ne. I kdybychom nebyli tady v jeskyni, stejně by nebylo pomoci. Tohle jsme nikdy nevyléčili.“

Hryzla jsem se do rtu, abych ten návrh nevyslovila. Samozřejmě že pro Waltera se nedalo udělat nic. Všichni tihle lidé radši umřou pomalu a v bolestech, než aby svou mysl vyměnili za vyléčené tělo. Dokázala jsem to pochopit… nyní.

„Shání se po tobě,“ pokračoval Ian. „Tedy, občas pronese tvé jméno. Těžko říct, co tím myslí, protože Doktor ho opíjí, aby mu usnadnil ty bolesti.“

„Doktor si teď vyčítá, že sám předtím vypil tolik alkoholu,“ prozradil ještě Jamie. „Prostě, bylo to úplně nevhod.“

„Mohla bych ho navštívit?“ zeptala jsem se váhavě. „Nebo to ostatní naštve?“

Ian se zamračil a odfrkl: „Jo, u některých by mě nepřekvapilo, že se vytočí kvůli takové hlouposti.“ Zavrtěl hlavou. „Ale, co je komu do toho? Jestli to je Walterovo poslední přání…“

„Správně,“ souhlasila jsem. Po tom slově *poslední* mě začaly pálit oči. „Tak si to Walter zkrátka přeje a je asi jedno, co si o tom myslí jiní.“

„Nemusíš se bát, nedovolíme, aby tě někdo obtěžoval.“ Ianovy rty se stiskly do bílé čárky.

Padla na mě úzkost. V jeskyni pro mě čas ztratil význam, ale náhle jsem ucítila ochromující tíhu konečna. „Není už moc pozdě v noci? Neprobudíme ho?“

„On spí spíš po chvilkách. Můžeme se přesvědčit.“

Okamžitě jsem vyrazila a Jamieho táhla za ruku s sebou. Poháněl mě vědomí, že času moc nezbývá, že konec je neodvolatelný. Ian svým dlouhým krokem rázoval za námi. V zahradě ozářené měsícem jsme minuli skupinky, které si nás většinou nevšímaly. V Ianově a Jamieho společnosti mě viděli tak často, že jsem nebudila zvědavost, i když jsme nemířili do obvyklé chodby.

Jedinou výjimku představoval Kyle. Při pohledu na Iana po mém boku zkameněl uprostřed pohybu. Když si všiml, že se mě Jamie drží za ruku, z očí mu nebezpečně zablýsklo.

Ianovi bratrova reakce neušla; napřímil se v ramenou, zatvářil se stejně výhrůžně jako bratr a naschvál sáhl po mé druhé ruce. Kyle vyrazil zvuk, jako když zvrací, a odvrátil se.

V temnotě dlouhého tunelu jsem si zkusila ruku vyprostit, ale Ian ji sevřel ještě pevněji.

„Byla bych radši, kdybys ho ještě nedráždil," zamumlala jsem.

„Kyle se mýlí. Nemít pravdu je jeho celoživotní problém. Potřebuje víc času než ostatní, aby se s tím smířil, ale to neznamená, že mu musíme dělat ústupky."

„Bojím se ho," přiznala jsem. „A nechci mu přidávat další důvody k nenávisti."

Ian a Jamie mi stiskli ruce současně. A současně i promluvili.

„Neboj se," řekl Jamie.

„Jeb varoval ostatní dost jasně," připomněl Ian.

„Jak to myslíš?" podívala jsem se na Iana.

„Pokud Kyle poruší Jebova pravidla, už tady nebude dál vítaný."

„Ale to není správné. Kyle sem patří."

Ian zavrčel: „Však tu zůstane… ale musí se naučit ústupkům."

Zbytek té dlouhé cesty jsme mlčeli. Cítila jsem se provinile, jako bych tady v jeskyních jiný pocit ani neznala. Pocit viny a navíc strach a krvácející srdce. Proč jsem vůbec přišla?

Protože sem patříš, kupodivu, šeptla Melanie. Pronikavě si uvědomovala, jak mi ruce zahřívá Ianova a Jamieho dlaň. *Zažila jsi někdy něco podobného?*

Nikdy, přiznala jsem, cítila jsem se ještě hůř. *To ale neznamená, že sem patřím. Ne jako ty.*

Máme dvojstrannou dohodu, Wando.

To mi nemusíš připomínat.

Trochu mě překvapilo, že ji slyším tak jasně. Poslední dva dny mlčela, s úzkostí čekala, kdy opět uvidí Jareda. Já dělala samozřejmě totéž.

Možná je celou tu dobu s Walterem, zadoufala Melanie.

Ale pro to za Walterem nejdeme.

Ne. Pochopitelně, že ne. Mluvila kajícně, ale já si uvědomila, že Walter pro ni neznamená tolik co pro mě. Přirozeně jí nebylo jedno, že umírá, ale s tím koncem je člověk smířený od začátku, zatímco já si na to ještě nezvykla. Walter byl můj přítel, ne její. Mne bránil.

V nemocničním křídle nás přivítalo namodralé světlo solárních lamp, které se během dne nabíjely na slunných místech. Mlčky jsme šli dál, jen pomaleji.

Tahle místnost se mi hnusila a v temných stínech vypadala ještě nepřátelštěji než obvykle. Cítila jsem neznámý pach – smrad pomalého rozkladu a štiplavého alkoholu a žluči.

Dvě z lůžek byla obsazena. Přes okraj jednoho trčely Doktorovy nohy; slyšela jsem jeho tiché chrápání. Z druhé postele se na nás díval příšerně scvrklý a pokroucený Walter.

„Zvládneš návštěvu, Walte?" zeptal se šeptem Ian.

„Úúúúch," zasténal Walter. Rty mu ochable visely v zborceném obličeji, pokožka se v přísvitu mokře leskla.

„Potřebuješ něco?" šeptala jsem. Osvobodila jsem si ruce – bezmocně se mi třepetaly nad Walterem.

Nezaostřeně koulel očima v šeru kolem sebe. Přistoupila jsem blíž.

„Můžu pro tebe něco udělat? Cokoliv?"

Chvíli trvalo, než se očím podařilo mě zafixovat a než mě rozeznaly přes mlhu alkoholového opojení a bolesti.

„Konečně,“ lapl po dechu. V hrdle a prsou mu chrastivě hvízdalo. „Věděl jsem, že když budu trpělivý, nakonec přijdeš. Och, Gladys, mám ti tolik co povídat!“

31. KAPITOLA

Užitečná

Zkameněla jsem a ohlédla se přes rameno, zda za mnou někdo nestojí.

„Gladys byla jeho manželka,“ zašeptal Jamie skoro neslyšně. „Ale neunikla.“

„Gladys,“ oslovil mě Walter, který nevnímal mou reakci. „Věřila bys, že vyváznu a pak dostanu rakovinu? To je ironie, co? V životě jsem nebyl nemocný…“ Hlas mu zeslábl, ale rty se neslyšně pohybovaly dál. Byl příliš slabý, aby zvedl ruku, jen prsty se sunul k okraji lůžka, blíž ke mně.

Ian mě postrčil dopředu.

„Co mám dělat?“ vydechla jsem zděšeně. Ten pot na mém čele neměl s vlhkým horkem v jeskyni nic společného.

„… děda se dožil sto jedna let,“ sípal Walter opět slyšitelně. „V rodině nikdy nebyla rakovina, ani u vzdálené přízně. Ale počkat, teta Regan měla vlastně rakovinu kůže, ne?“

Důvěřivě na mě hleděl a čekal na odpověď. Ian mě dloubl do zad.

„Echm…,“ zabručela jsem.

„Ale možná to byla Billova teta,“ upřesnil Walter.

Zpanikařeně jsem mžikla po Ianovi. „Pomoz mi,“ naznačila jsem rty.

Ukázal na Walterovu ruku.

Kůži měl Walter křídově bílou a průsvitnou. V modrých žilkách na hřbetě ruky viditelně tepala krev. Zvedla jsem mu opatrně ruku, bála jsem se, že ty kůstky jsou křehké a lámavé, jak říkal Jamie. Ruka byla lehká, jako by byla dutá.

„Ach, Gladdie, bylo to bez tebe tak těžké. Tady to je pěkné místo, uvidíš, že se ti tady bude líbit i beze mě. Spousta lidí k povídání… ty přece potřebuješ pořádně si poklábosit…“ Hlas mu slábl, byl nezřetelný, ale rty němě dál mluvily o všem, co už dávno toužil manželce vypovědět, pohybovaly se dokonce i poté, co zavřel oči a hlava se mu skulila k rameni.

Ian našel vlhkou žínku a otřel Walterův lesklý obličej.

„Neumím moc dobře… lhát,“ zašeptala jsem, protože jsem nevěděla, jestli mě Walter neslyší. „Nechci ho rozrušit.“

„Nemusíš říkat vůbec nic,“ ujistil mě Ian. „Není tak při smyslech, aby něco poznal.“

„Jsem jí podobná?“

„Ani trochu. Viděl jsem fotku – podsaditá zrzka.“

„Ukaž, udělám to.“

Ian mi podal žínku a já Walterovi otřela zpocenou šíji. Vždy jsem se uklidnila, když jsem se měla čím zaměstnávat. Walter pořád něco mumlal. Měla jsem dojem, že slyším: „Díky, Gladdie, to je příjemné."

Ušlo mi, že Doktor přestal chrápat. Náhle se za mnou ozval jeho hlas, mírný, abych se nevylekala.

„Jak mu je?"

„Blouzní," zašeptal Ian. „To z brandy, nebo z bolesti?"

„Hádám, že to bude spíš bolestí. Za trochu morfinu bych dal klidně pravou paži."

„Možná Jared udělá další zázrak," nadhodil Ian.

„Snad."

Nepřítomně jsem zírala do Walterova zsinalého obličeje a natahovala uši, ale o Jaredovi už nepadlo ani slovo.

Není tady, špitla Melanie.

Hledá pomoc pro Waltera, potvrdila jsem.

Sám, dodala.

Vzpomněla jsem si na naše poslední setkání – ten polibek, tu víru… *Nejspíš potřebuje trochu času taky pro sebe.*

Hlavně jestli tam někde sám sebe nepřesvědčuje, že jsi pouze hodně mazaná Hledačka…

Možné je všechno.

Melanie němě zasténala.

Ian a Doktor se spolu tiše bavili, převážně o novinkách v jeskyních.

„Co to má Wanda s obličejem?" zaslechla jsem pak Doktorův šepot.

„Pořád to samé," odvětil Ian upjatě.

Doktor si nešťastně povzdechl a mlaskl.

Ian mu pověděl o dnešní trapné přednášce a o otázkách, které mi kladl Geoffrey.

„Moc by se nám teď hodilo, kdyby Melanii ovládala duše Léčitele," dumal Doktor.

Trhla jsem sebou, ale stáli za mnou a zřejmě si toho nevšimli.

„Máme štěstí, že to je zrovna Wanda," hájil mě Ian tiše. „Nikdo jiný…"

„Já vím," přerušil ho doktor s obvyklou dobrosrdečností. „Spíš by se dalo říct, že je škoda, že se Wanda nezajímala o medicínu trochu víc."

„Tak to se omlouvám," zamumlala jsem. Skutečně jsem se těšila z dobrého zdraví a nikdy si nelámala hlavu otázkou, jak se ho dosahuje.

Ian mi položil dlaň na rameno. „Nemáš se zač omlouvat," řekl.

Jamie byl nezvykle tichý. Ohlédla jsem se po něm a našla ho stuleného na lůžku, kde předtím podřimoval Doktor.

„Už je pozdě," poznamenal Doktor. „Walter nám dnes večer nikam neuteče. Měli byste se prospat."

„Zase přijdeme," slíbil Ian. „Dej vědět, co máme donést, pro oba z vás."

Položila jsem Walterovu ruku na postel, opatrně ji pohladila. Prudce rozevřel víčka a zadíval se na mne mnohem vnímavějším pohledem než dřív.

„Už odcházíš?" zasípal. „Musíš pryč tak brzy?"

Honem jsem tu ruku zase zvedla. „Ne, nemusím odejít."

S úsměvem opět zavřel oči a svíral mi ruku s jemnou silou.

Ian si povzdechl.

„Jen běž," vybídla jsem ho. „Mně to opravdu nevadí. Odveď Jamieho do postele."

Ian se rozhlédl po nemocnici. „Moment," řekl a popadl lůžko, které měl nejblíž. Nebylo těžké, unesl ho a postavil vedle toho Walterova. Natáhla jsem paži, jak nejvíc to šlo, aby Ian mohl pod ní lůžko podstrčit. Mě pak zvedl se stejnou lehkostí a položil na lůžko vedle Waltera, který si ničeho ani nevšiml. Tiše jsem lapla po dechu, vykolejená tou samozřejmostí, s jakou se mě Ian dotýkal – jako bych byla člověk.

Ian ukázal bradou na moji ruku ve Walterově stisku. „Myslíš, že se dokážeš vyspat i takhle?"

„Ano, určitě."

„V tom případě dobrou noc." Usmál se na mě, pak se obrátil a zvedl Jamieho z druhého lůžka. „Tak jdeme, chlapče," zamumlal a odnášel ho stejně snadno, jako by v náruči držel pouhé miminko. Po chvíli jeho tlumené kroky utichly v dálce.

Doktor si zívl a šel si sednout za psací stůl, který vyrobil z dřevěných přepravek a hliníkových dvířek; kalnou lampu odnesl s sebou. V té tmě jsem neviděla Walterovi do obličeje, a to mne znervózňovalo. Skoro jako by už zemřel. Čerpala jsem útěchu z jeho prstů, pořád ještě ovinutých kolem mých.

Doktor se začal probírat papíry a přitom si skoro neslyšně pobrukoval. Nakonec mě to tiché šustění uspalo.

Ráno mě Walter poznal.

Probudila jsem se až ve chvíli, kdy si mě Ian přišel vyzvednout; čekala nás práce na kukuřičném poli. Slíbila jsem Doktorovi, že než nastoupím na směnu, ještě mu donesu snídani. Až potom jsem si z Waterova stisku uvolnila zmrtvělé prsty.

Otevřel oči. „Wando," zašeptal.

„Waltře?" Nebyla jsem si jistá, jak dalece mě poznává a jestli si pamatuje včerejší večer. Rukou chňapal do prázdna, tak jsem mu podala druhou ruku, tu nezdřevěnělou.

„Ty jsi mě přišla navštívit. To je milé. Vím… Že teď, když se ostatní vrátili… to nemáš snadné… Tvůj obličej…"

Bylo jasné, že slova formuluje jen s obtížemi, oči se mu každou chvíli rozostřily. Bylo pro něho typické, že největší starost měl o jiné.

„Všechno je v pohodě, Waltře. Jak se cítíš?"

„Ách…" Tichounce zasténal. „Nic moc… Doktore?"

„Tady jsem," zamumlal Doktor za mými zády.

„Máš ještě líh?" sípal.

„Jistě."

Doktor s tím už počítal. U ochablých Walterových rtů přidržel hrdlo tlustostěnné lahve a pomalu mu nechal do úst ukapávat tmavě hnědou tekutinu. Walter pomžikával, protože každý doušek ho v hrdle pekelně pálil. Několik kapek mu steklo na polštář a ten pach mě zaštípal v nose.

„Lepší?" zeptal se Doktor nakonec.

Walter zavrčel. Neznělo to moc souhlasně. Zavřel oči.

„Ještě?" zeptal se Doktor.

Walter zkřivil tvář a pak zasténal.

Doktor tiše zaklel. „Kde je Jared?" zeptal se šeptem.

Při tom jménu jsem ztuhla. Melanie se pohnula a opět se vytratila.

Walterovi se obličej skoro zbortil. Hlava se mu ochable zvrátila dozadu.

„Waltře?" šeptla jsem.

„Bolest je tak silná, že ho zbavila vědomí. Nech ho být," oslovil mě Doktor.

Hrdlo jako by mi opuchlo. „Co můžu udělat?“

Doktorův hlas čišel bezútěšností. „To, co já. Což je nic. Jsem bezmocný.“

„Netrap se tolik, Doktore,“ těšil ho Ian. „Není to tvoje vina. Svět už nefunguje jako dřív. Nikdo od tebe nečeká zázraky.“

Nahrbila jsem se. Ne, jejich svět skutečně už nefungoval jako dřív.

Ian mi poklepal na paži. „Půjdeme,“ vybídl mě tichounce.

Přikývla jsem a zkusila si uvolnit ruku.

Walter otevřel nevidoucí oči. „Gladdie? Jsi tady?“ naléhal.

„Echm… Ano, jsem,“ přisvědčila jsem nejistě a opět dovolila, aby mi stiskl prsty.

Ian pokrčil rameny. „Donesu vám oběma něco k snědku,“ řekl a zmizel.

Úzkostlivě jsem čekala na jeho návrat. Walterův omyl mě vykolejil. Walter pořád dokola mumlal Gladysino jméno, ale jinak ode mě nic nechtěl, za což jsem mu byla vděčná. Po půlhodině jsem začala napínat sluch, ale Ianovy kroky se pořád neozývaly.

Doktor seděl celou tu dobu u stolu a s nahrbenými zády civěl do prázdna. Musel si připadat neschopně.

Pak jsme něco zaslechli, ale nebyly to kroky.

„Co je to?“ zeptala jsem se Doktora šeptem, abych neprobudila Waltera, který stále zůstával v bezvědomí.

Doktor naklonil hlavu k rameni, aby líp slyšel, a podíval se na mě.

Znělo to jako zvláštní bubnování, měkký, rychlý rytmus. Měla jsem dojem, že to zesílilo, ale pak zase utichlo.

„To je divné,“ řekl Doktor. „Zní to skoro jako…“ Nedořekl, jen soustředěně zkrabatil čelo, protože nepovědomý zvuk utichal.

Poslouchali jsme tak soustředěně, že kroky jsme zaslechli už z velké dálky. Nebylo to Ianovo obvyklé tempo – doslova pádil.

Doktor vmžiku vytušil potíže a vyskočil, aby se příchozímu vrhl vstříc. Zoufale jsem se chtěla podívat, co se děje, ale nechtěla jsem Waltera rozrušit tím, že zase odtáhnu ruku. Místo toho jsem napjatě poslouchala.

„Brandte?“ vyhrkl Doktor překvapeně.

„Kde je? *Kde je?*“ zuřil druhý muž bez dechu. Krok se zastavily a pak se opět rozběhly, pomaleji.

„O čem to mluvíš?“ křikl za ním Doktor.

„O parazitovi!“ sykl Brandt netrpělivě a proletěl klenutým vchodem do jeskyně.

Brandt nebyl vysoký jako Kyle či Ian, mně osobně převyšoval jen o pár centimetrů, ale byl statný a svalnatý jako nosorožec. Rozhlédl se, vteřinku mi zíral do obličeje, pak se podíval na Walterovo nehybné tělo a opět upřel oči na mě.

Doktor Brandta dohonil a zaryl mu dlouhé kostnaté prsty do ramene, aby mu zabránil přiblížit se ke mně.

„Co to vyvádíš?“ zavrčel tak zlověstně, jak jsem od něho ještě nikdy neslyšela.

Než Brandt stačil odpovědět, ten divný tepavý zvuk se vrátil, zesílil do řevu a opět se začal vzdalovat. Pulzující zvuk se opakoval s neúprosnou pravidelností; když zněl nejsilněji, vzduch se otřásal vibracemi.

„To je – to je helikoptéra?“ optal se Doktor šeptem.

„Ano,“ potvrdil Brandt rovněž potichu. „Je to Hledačka – stejná jako předtím, hledá *tohle*.“ Bradou ukázal ke mně.

Náhle jsem se začala dusit; staženým hrdlem jsem neprotlačila dost vzduchu. Točila se mi hlava.

Ne. Ne teď. Prosím.

Co má ta Hledačka za problém? štěkla mi Melanie v hlavě. *Proč nás nenechá na pokoji?*

Nesmíme dovolit, aby nám ublížila!

Ale jak ji chceš zarazit?

Nevím. Všechno je to moje vina!

Moje taky, Wando. Naše vina.

„A víš to určitě?“ naléhal Doktor.

„Kyle si ji prohlédl dalekohledem. Je to stejný stroj, který prováděl pátrání na začátku. Zeširoka krouží a pátrá po každém detailu. Zatím se na nic nesoustředí.“

„Co Sharon?“ vzpomněl si opět doktor.

„Je s dětmi a Lucinou. Chlapci si sbalili věci pro případ, že bychom v noci museli utéct, ale podle Jeba to je nepravděpodobné.“

Doktor vydechl a vrátil se zpátky k psacímu stolu, o který se opřel oběma rukama, jako by právě dokončil dlouhý běh. „Takže ve skutečnosti nic nového,“ zamumlal.

„Ne. Stačí nevystrkovat pár dní hlavy,“ ujistil ho Brandt. Opět těkal pohledem po jeskyni a co chvíli se díval po mně. „Máš tady po ruce nějaký provaz?“ zeptal se a zvedl cíp prostěradla prázdného lůžka, jako by zjišťoval, zda nesplní účel.

„Provaz?“ nechápal Doktor.

„Na parazita. Kyle mě sem poslal, abych ho zneškodnil.“

Svaly se mi zasvíjely v instinktivní křeči a Walterovu ruku jsem stiskla tak silně, až zanaříkal. Honem jsem se pokusila křeč uvolnit a přitom nespouštěla oči z Brandtova obličeje. Čekal na Doktorovu odpověď.

„Ty chceš *zneškodnit* Wandu?“ štěkl Doktor ostře. „Proč je to podle tebe nezbytné?“

„No tak, Doktore. Neplácej hlouposti. Máme tady velké větrací šachty a spoustu kovových věcí, co odrážejí slunce.“ Ukázal na skříňku u protější stěny. „Na minutku to přestaneš hlídat a už té Hledačce pošle světelný signál.“

Úlekem jsem lapla po dechu. Ve ztichlé místnosti to bylo hlasitě slyšet.

„Vidíš?“ ušklíbl se Brandt. „Určitě má nějaký tajný plán.“

Nejradši bych si zalezla pod balvan, abych unikla vykuleným, nelítostným očím Hledačky, ale on si vážně představoval, že ji chci naopak přilákat. Přivést ji sem, aby zabila Jamieho, Jareda, Jeba, Iana… Bylo mi na zvracení.

„Klidně běž, Brandte,“ vyzval ho Doktor mrazivým tónem. „Já už Wandu ohlídám.“

Brandt povytáhl jedno obočí. „Co je to s vámi, lidi? S tebou a Ianem a s Trudy a dalšími? Jako by vás všechny zhypnotizovala. Skoro se musím ptát…“

„Zmiz a ptej se, na co chceš, Brandte. Ale dokud s tím nepřestaneš, sem nestrkej nos!“

Brandt potřásl hlavou. „Mám odvést svou práci.“

Doktor pár metrů Brandta doprovodil, a když došel ke mně, zastavil se a založil si paže na prsou.

„Ani se jí nedotkneš.“

Tepající vrtule helikoptéry utichaly v dálce. Všichni jsme se zatajeným dechem čekali, až se rozhostí naprosté ticho.

Pak Brandt opět jen potřásl hlavou. Beze slova zamířil k Doktorovu psacímu stolu, zvedl židli a odnesl ji ke stěně vedle skříňky s nástroji, hlučně ji postavil na podlahu a prudce na ni dopadl, až kovové nohy zaskřípěly o kámen. S lokty opřenými o kolena se předklonil a zíral na mě. Sup čekající na to, až se zraněný zajíc přestane hýbat.

Doktor zaťal zuby, až mu luplo v čelisti.

„Gladys," vynořil se Walter z omámení, „ty jsi tady."

Pod Brandtovým pohledem jsem se nevzmohla na slovo, jen jsem Waltera pohladila po ruce. Jeho zakalené oči mi pátraly ve tváři a viděly jiné rysy, než jsem měla já.

„Bolí to, Gladdie. Strašně moc to bolí."

„Já vím," šeptla jsem. „Doktore?"

Už vedle mě stál s brandy v ruce. „Otevři ústa, Waltere."

Zdálky zatepala helikoptéra, daleko, ale pořád nebezpečně blízko. Doktor sebou trhl a mně na paži vystříklo pár kapek brandy.

*

Byl to příšerný den. Nejhorší den, jaký jsem na této planetě zažila, a to počítám i svůj první den v jeskyních i ten poslední žhavý, vyprahlý den v poušti, kde mě od smrti dělilo jenom pár hodin.

Helikoptéra nepřestávala kroužit. Občas bylo ticho i víc než hodinu a já věřila, že už to skončilo. Potom se zvuk vrátil a já si v duchu vybavila Hledaččin tvrdošíjný výraz, vystouplé oči pátrající v holé poušti po stopách lidské přítomnosti. Silou vůle jsem se ji snažila zapudit, v myšlenkách jsem se soustředila na bílou a bezvýraznou poušť, jako bych tak mohla zajistit, že sama nic jiného neuvidí a znuděně lov vzdá.

Brandt ze mě nespouštěl podezíravý pohled. Cítila jsem ho na sobě každou vteřinu. Maličko se to zlepšilo, když Ian dorazil se snídaní a obědem naráz. Byl celý špinavý od chvatného balení pro případ evakuace – ať už by to znamenalo cokoliv. Měli kam odejít? Ian zamračeně vyslechl Brandtovo vysvětlování, co tady dělá, a pak si vedle mě přitáhl další prázdné lůžko, aby Brandtovi na mě zablokoval výhled.

Helikoptéra a Brandtovo podezíravé číhání by samy o sobě nebyly tak zlé. Byl to jen trochu horší normální den – pokud v jeskyních normální den vůbec existoval. Ale to ještě nebylo zdaleka nic.

Do oběda Doktor nalil do Waltera poslední alkohol; snad už o pár minut později se Walter začal svíjet, naříkat a lapat po dechu. Zhmoždil a podrápal mi prsty, ale kdykoliv jsem ruku odtáhla, steny přešly v pronikavé výkřiky. Jednou jsem musela odběhnout na záchod; Brandt mě doprovodil, což přimělo Iana jít s námi. Než jsme se vrátili – skoro celou cestu jsme utíkali – Walterovy skřeky už vůbec nezněly lidsky. Doktor měl obličej ztrhaný odrazem té bolesti. Walter se utišil jen na chvíli, když jsem mu potvrdila, že je s ním jeho žena. Byla to snadná lež, jednoduchá. Brandt podrážděně vrčel, ale já věděla, že se rozčiluje neprávem. Teď nezáleželo na ničem než na Walterově utrpení.

A svíjení a skřeky pokračovaly a Brandt se držel od pacienta co nejdál.

Když světlo nad našimi hlavami zoranžovělo, přiběhl za mnou Jamie a donesl čtyři porce jídla. Nedovolila jsem, aby zůstal; přemluvila jsem Iana, aby chlapce odvedl zpátky do kuchyně a celou noc ho nepustil z očí, aby se tajně nepřiblížil zase

k nám. Walter křičel o to víc, když si při tom svíjení hýbal zlomenou nohou. Bylo to nesnesitelné. Jamie by neměl mít ve vzpomínkách tak strašnou noc, bohatě postačilo, že se do mozku vpálí mně a Doktorovi, nejspíš i Brandtovi, i když ten si strčil do uší ucpávky a zkoušel si pobrukovat, aby ten bolestný křik neslyšel.

Doktor se nesnažil udržet odstup od Walterovy trýzně, naopak, trpěl spolu s ním. Walterovy skřeky mu drásaly obličej jako vražedné pařáty.

Bylo zvláštní vidět tak hluboký soucit u člověka, a u Doktora především. Skoro jako by krvácel dovnitř. Názor na něho jsem změnila od základu. Nevěřila jsem, že dokáže někoho mučit. Pravda, nikdy jsem svoje podezření neměla podepřené konkrétním důkazem. Zřejmě jsem se mýlila.

Věřila jsem, že po této příšerné noci budu Doktorovi už jenom důvěřovat, i když z jeho nemocnice na mě dál půjde děs.

Když zmizely poslední zbytky denního světla, konečně odletěla i helikoptéra. Seděli jsme ve tmě, neodvážili se rozsvítit dokonce ani ty kalné lampy. Uběhlo několik hodin, než jsme uvěřili, že hon je u konce. Jako první to přijal Brandt; už měl nemocnice plné zuby.

„To dá rozum, že to vzdali," zabručel už cestou k východu. „V noci není nic vidět. Ale světlo si odnesu s sebou, doktůrku, aby na nás Jebův oblíbený parazit neušil nějakou boudu."

Doktor neodpověděl, ani se po muži neohlédl.

„Zastav to, Gladdie, zastav to!" žadonil Walter. Zatímco mi drtil ruku v dlani, utírala jsem mu zpocený obličej.

Čas jako by se zpomalil a zastavil. Černá noc se táhla donekonečna. Walter křičel pořád častěji a pořád zmučeněji.

Melanie se vzdálila, věděla, že by beztak nebyla nic platná. A já bych si taky ráda někam zalezla, kdyby mě ovšem Walter nepotřeboval. Uvnitř hlavy jsem byla sama, jak jsem po tom tehdy na začátku toužila, ale připadala jsem si jako ztracená.

Nakonec se skrz velké průduchy vplížil šedavý úsvit. Kymácela jsem se na pokraji spánku, do kterého mi Walterovy steny a křik nedovolily upadnout úplně. Za zády jsem slyšela Doktorovo chrápání. Byla jsem ráda, že aspoň on mohl na chvilku uniknout.

Neslyšela jsem Jaredův příchod. Tiše jsem chlácholila Waltera.

„Jsem tady, jsem tady," zašeptala jsem, kdykoliv vykřikl manželčino jméno. „Šššš, všechno je v pořádku." Slova byla bezvýznamná, šlo pouze o zvuk mého hlasu, který zřejmě otupoval to nejhorší z jeho bolesti a skřeků.

Nemám potuchy, jak dlouho mě Jared pozoroval, než jsem si uvědomila jeho přítomnost. Byla jsem si jistá, že bude běsnit, ale promluvil klidně.

„Doktore," řekl a lůžko za mnou zaskřípalo. „Doktore, probuď se."

Vyškubla jsem Walterovi svou ruku a prudce se obrátila po tom nezaměnitelném hlase.

V tom příšeří nebylo možné rozluštit výraz v jeho očích, ale možná byl stejně uzavřený jako jeho obličej.

Melanie se s úlekem probrala a teď mu zkoumavě hleděla do tváře a snažila se dohlédnout za tu nehybnou masku.

„Gladdie! Gladdie! Neodcházej!" Walterův vřískot vylekal Doktora, takže ten vyskočil, div nepřevrátil svoje lehátko.

Honem jsem se vrhla zpět k Walterovi a do tápajících prstů mu opět vsunula svou rozbolavělou ruku.

„Tiše, šššš, Waltře. Jsem tady, neodejdu, máš moje slovo.“

Zklidnil se, jen pokňourával jako malé dítě. Žínkou jsem mu přejela po čele; vzlyk se zlomil do povzdechu.

„Co to znamená?“ zahučel mi Jared za zády.

„Je to nejlepší lék na bolest, co jsem dokázal sehnat,“ vysvětlil Doktor unaveně.

„Tak to já našel něco ještě lepšího, než je ochočená Hledačka.“

Žaludek se mi sevřel a Melanie v mé hlavě sykla: *Tvrdohlavý tupec! Ten by ti nevěřil ani to, že slunce vychází na východě.*

Doktor naléhal: „Něco máš?“

„Morfin – ne moc. Dostal bych se sem dřív, kdybych se nemusel schovávat před helikoptérou.“

Doktor už jednal. Slyšela jsem zašustění papíru a pak radostí skoro zavrkal. „Jarede, ty jsi kouzelník!“

„Doktore, jen na vteřinku…“

Ale to už Doktor stál vedle mě, ztrhaný obličej prozářený dychtivou nedočkavostí. V rukou držel malou stříkačku; tenkou jehlu zabodl do ohbí Walterova lokte. Odvrátila jsem se; bodání do člověka mi připadalo kruté.

Ale výsledek jsem zpochybnit nemohla. Během půl minuty se Walterovo tělo uvolnilo a změnilo se na hromadu měkkého masa rozpláclou na tenké matraci. Drsný, přerývaný dech se změnil na pravidelný, tichý. Pustil mou dlaň.

Promasírovala jsem si levou rukou pravici a zkoušela rozmasírovat si mravenčící prsty.

„Echm, Doktore, na tohle nemáme dost morfinu,“ zahuhlal Jared.

Vzhlédla jsem od Walterovy pokojné tváře. Jared stál zády ke mně, ale Doktorův výraz jsem viděla.

„Dost na co? Nemůžu si to šetřit na ještě horší dny, Jarede. Nenechám Waltera trpět, když mám prostředek mu pomoct!“

„Tak jsem to nemyslel,“ povzdechl si Jared. Mluvil tónem, který používal vždy, když si něco důkladně promyslel.

Doktor nechápavě vraštil čelo.

„Vystačí to tak na dva tři dny bez bolesti,“ dodal Jared, „když dodržíš dávkování.“

Nechápala jsem, co tím myslí, ale Doktor očividně ano.

„Ach,“ vydechl, zadíval se na Waltera a z očí mu vyklouzly čerstvé slzy. Otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku.

Moc ráda bych se zeptala, o co se jedná, ale v Jaredově přítomnosti jsem si netroufala.

„Nemůžeš ho zachránit, Doktore. Může ho pouze uchránit před bolestí.“

„Já vím,“ potvrdil Doktor; hlas se mu zlomil, jako by potlačoval vzlyk. „Máš pravdu.“

Co se děje? ptala jsem se Melanie. Když už vylezla, mohla být aspoň užitečná.

Zabijou Waltera, sdělila mi věcně. *Mají dost morfinu k tomu, aby ho předávkovali.*

Hlasitě jsem lapla po dechu. Bylo mi jedno, co si o tom oba muži pomyslí. Naklonila jsem se nad Walterův polštář; kapaly mi na něj slzy.

Ne, naříkala jsem v duchu. *Ještě ne. Ne.*

To radši chceš, aby se bolestí ukřičel k smrti?

To jen, že… nesnesu tu… konečnost. Je tak neodvolatelná. Už svého přítele víckrát neuvidím!

Kolik dalších přátel na tebe čeká po návratu?

Ale takové přátele jsem nikdy neměla.

Všichni moji přátelé na jiných planetách mi v hlavě splývali v jedno; duše si byly tak podobné, v mnoha směrech skoro zaměnitelné. Walter byl ale jiný, byl svůj. Po jeho odchodu ho nikdo nenahradí.

Podržela jsem Walterovu hlavu v dlaních a zmáčela mu tvář slzami. Nedokázala jsem potlačit bolestné vzlyky, které pomalu přecházely do tenkého vytí.

Já vím. Další poprvé, povzdechla si Melanie šeptem. Zněl z toho soucit. Soucit se mnou – i pro ni to bylo poprvé.

„Wando?“ oslovil mě Doktor.

Jen jsem mlčky zavrtěla hlavou.

„Jsi tady už moc dlouho.“ Na rameni jsem ucítila jeho lehkou teplou dlaň. „Měla by sis jít odpočinout.“

Znovu jsem s pláčem zavrtěla hlavou.

„Jsi vyčerpaná,“ naléhal. „Běž si protáhnout nohy. Něco sněz.“

Zběsile jsem k němu vzhlédla. „A po návratu tady pořád najdu Waltera?“ zamumlala jsem přes slzy.

Ustaraně přimhouřil oči. „A ty o to stojíš?“

„Ráda bych měla příležitost se rozloučit. Je to můj přítel.“

„Já vím, Wando. Já vím. Taky to chci. Nemám naspěch. Běž trochu na vzduch a pak se vrať. Walter teď bude nějakou dobu spát.“

Věřila jsem, že v jeho ztrhaném obličeji vidím upřímnost.

Přikývla jsem a Walterovu hlavu něžně uložila zpátky na polštář. Možná to zvládnu, až si trochu zvyknu na tu myšlenku. Ale jak? S loučením jsem neměla zkušenosti.

Před odchodem jsem se prostě musela podívat i na Jareda, protože jsem ho milovala. I Mel o to stála, ale uvítala bych, kdybychom to mohly udělat každá zvlášť.

Zíral na mě bez hněvu, ale pro změnu překvapeně a podezíravě. Unavovalo mě to. I kdybych byla geniální lhářka, proč bych teď s ním hrála nějakou šarádu? Walter mě už nikdy nebude hájit před ostatními.

Dlouhé vteřiny jsem opětovala Jaredův pohled a pak se obrátila, abych utekla do dehtově černé chodby, která mi připadala zářivější než jeho výraz.

32. KAPITOLA

V pasti

Jeskyně ztichly. Slunce ještě nevyšlo. Zrcadla ve velkém sále zešedla blížícím se úsvitem.

Pár kousků mého rezervního oblečení bylo pořád ještě v ložnici, o kterou se dělil Jared s Jamiem. Vklouzla jsem, ráda, že vím, kde Jared zrovna je.

Jamie tvrdě spal, schoulený do klubíčka na horním konci matrace. Obvykle v takové poloze nespal, ale tentokrát měl k tomu dobrý důvod. Na zbytku matrace totiž spal Ian, ruce a nohy rozhozené do stran, takže mu přečnívaly na podlahu.

Kdovíproč mě to rozesmálo. Musela jsem si nacpat pěst do úst, abych neřvala smíchy, zatímco jsem si sbírala staré tričko a kraťasy. I na chodbě jsem ještě dusila hihňání.

Jsi hysterická, upozornila mě Melanie. *Potřebuješ se vyspat.*

Vyspím se později. Až… Nedokázala jsem větu dokončit. Rázem jsem vystřízlivěla a všude bylo opět ticho.

I ke koupací jeskyni jsem to vzala tryskem. Doktorovi jsem věřila, ale přesto… Může si to rozmyslet. Jared může rozhodnout jinak. Nemohla jsem ztrácet čas.

V chodbě jsem měla pocit, že za sebou slyším nějaký zvuk. Ohlédla jsem se, ale v šeru jsem nikoho neviděla. Lidé se začínali probouzet. Za chvíli bude snídaně a začne nový pracovní den. Až sesbírají staré kukuřičné stvoly z pole, na obdělání čekají další záhony. Možná jim půjdu pomoct… později…

Po paměti jsem spěchala k podzemním řekám, ale myšlenkami jsem byla úplně jinde. Kdykoliv jsem se pokusila soustředit na něco konkrétního – na Waltera, Jareda, snídani, práci, koupel – během pár vteřin se mi v mozku vynořila jiná myšlenka. Melanie měla pravdu: potřebovala jsem se vyspat. Ona byla stejně na dně jako já. Snila jen o Jaredovi, ale taky to nebylo nic smysluplného.

Na koupací jeskyni jsem si už zvykla. Ta černočerná tma mi už nevadila. V mnoha zdejších prostorách vládla tma. Polovina denních hodin ubíhala v temnotě. A navíc jsem věděla, že pod hladinou na mě nečíhá nic zlého.

Bylo mi jasné, že nemám dost času, abych si ve vodě poležela. Ostatní za chvíli vstanou. Musela jsem si pospíšit, nejdřív se vykoupat a potom si vyprat šaty. Doufala jsem, že z nich vydrbu vzpomínky na poslední dvě noci.

Pak jsem si opláchla štípající popukané ruce v čisté vodě, ale moc to nepomohlo. S povzdechem jsem se oblékla.

Vyprané oblečení jsem nechala schnout na kamenech v zadním rohu. Zakopla jsem o kámen a narazila si bosé chodidlo; kámen se hlučně rozletěl po jeskyni a žbluňkl do vody. Ten zvuk mě vyděsil.

Zrovna jsem si nazouvala tenisky, když se objevil další v řadě.

„Dobré ráno, Iane," pozdravila jsem. „Už končím. Vyspali jste se s Jamiem dobře?"

„Ian ještě spí," odvětil Ianův hlas. „Ale dlouho to nepotrvá, takže bychom toho měli využít."

Klouby se mi rozdrolily. Nevzmohla jsem se na pohyb. Na nádech.

Už jsem si toho stačila všimnout: když Kyle zrovna nezuřil, byli si s Ianem podobní skoro k nerozeznání a měli i stejný, lehce chraplavý hlas.

Dusila jsem se. Byla jsem lapená v černé díře a východ hlídal Kyle. Úniková cesta neexistovala.

Mlč! zavřískla mi v hlavě Melanie.

Těžko jsem mohla dělat něco jiného, když mi chyběl vzduch.

Poslouchej přece!

Poslechla jsem, snažila se soustředit navzdory strachu, který mi probodl mozek jak miliony střepů.

Nic jsem neslyšela. Čeká Kyle nějakou odpověď? Plíží se tiše blíž ke mně? Napínala jsem sluch, ale slyšela jsem jen zurčící vodu, která všechno přehlušila.

Zvedni kámen! poručila Melanie.

Představila jsem si, jak házím Kyleovi kámen na hlavu.

To nedokážu!

Jinak zemřeme! zavřískla. *Já to dokážu! Pusť mě k tomu!*

Přece musí existovat jiný způsob! naříkala jsem, ale přesto jsem přiměla kolena zamrzlá hrůzou, aby se ohnula. Ve tmě jsem nahmatala velký zubatý kámen a hrst oblázků.

Boj nebo útěk.

V zoufalství jsem se snažila pustit Melanii na svobodu. Nemohla jsem najít dveře – ruce pořád ještě patřily mně, svíraly improvizované zbraně.

Zurčení vody přehlušil zvuk. Jenom pár metrů ode mě.

Dej mi ruce!

Nevím jak! Vezmi si je!

Podél stěny jsem se začala plížit k východu. Melanie bušila do svého vězení, ale stejně jako já nemohla najít dveře.

Další zvuk. Blízko vody. Slyšitelný dech vedle východu. Vrostla jsem do skalní podlahy.

Kde je?

Nevím!

Pořád jsem neslyšela nic než řeku. Je Kyle sám? Číhá na mě venku někdo, abych mu neutekla? Jak blízko u mě Kyle je?

Na šíji i pažích se mi zježily chloupky. Vzduch se zavlnil tichým pohybem. Ucouvla jsem opačným směrem, než v jakém jsem tušila dech.

Nemohl čekat navěky, ale bylo mi jasné, že má naspěch. Každou chvíli nás mohl někdo vyrušit. Řada lidí by se ho pokusila zarazit, ale podařit se to mohlo pouze Jebovi s jeho puškou. Jared měl nejmíň tolik síly jako Kyle, ale Kylea navíc poháněla nenávist. Jared by ve rvačce s ním nejspíš prohrál.

Další zvuk. Byl to krok u dveří? Nebo se mi to zdálo? Jak dlouho trvá ta tichá patová situace? Netušila jsem, kolik minut už uběhlo.

Připrav se. Melanie věděla, že tohle co nevidět skončí. Přiměla mě sevřít kámen ještě pevněji.

Ale nejdřív mu dám šanci utéct. Nebudu dobrý bojovník, i když se do toho budu upřímně nutit. Kyle vážil nejmíň dvakrát tolik co já a měl mnohem delší paže.

Zvedla jsem ruku s oblázky a namířila k zadní chodbě, vedoucí k záchodu. Třeba ho přesvědčím, že hledám úkryt právě tam. Oblázky zachřestily na kamenné stěně.

Opět dech těsně u východu, tlumený zvuk kroku mým směrem. Co nejtišeji jsem se sunula podél stěny.

Co když jsou dva?

Nevím.

Už jsem byla skoro u východu z jeskyně. Kdybych se dokázala dostat do tunelu, určitě bych mu utekla. Byla jsem lehčí a rychlejší…

Další došlápnutí, tentokrát zřetelně slyšitelné přes pádící vodní proud. Plížila jsem se pořád rychleji.

Napjaté ticho roztříštilo mohutné šplouchnutí. Voda mi sežehla kůži, s mokrým plesknutím se rozplácla o stěnu.

Jde ke mně skrz jezírko! Uteč!

Váhala jsem o vteřinu déle, než jsem měla. Silné prsty mě popadly za kotník. Vyškubla jsem se, přepadla dopředu. Chytil mě za tenisku. Skopla jsem ji, nechala mu ji v ruce.

Svalila jsem se na zem, ale on taky. Měla jsem tak dost času popolézt dopředu, i když jsem si o drsný kámen rozedrala kolena.

Kyle zavrčel a svíral mi nahý kotník. Neměla jsem čeho se zachytit, táhla jsem se vpřed skoro ve vodorovném předklonu a každou chvilku mi hrozil další pád; to by byl konec.

A nikde nikdo, žádná pomoc. Nakonec se mi povedlo kotník vysvobodit a střemhlav jsem se hnala do jeskyně s řekami. V žilách mi bušil adrenalin, těsně za sebou jsem slyšela Kyleův těžký dech, ale s každým dalším krokem jsem před ním získávala náskok.

Náhle mi noha explodovala bolestí, podlomila se pode mnou.

Přes burácení vody jsem zaslechla, jak o skálu třeskly dva kameny a kutálejí se dál – ten, co jsem držela v ruce, a pak druhý, který po mně hodil Kyle, aby mě zastavil. Svalila jsem se pozpátku na zem a v následující vteřině už na mě ležel.

Tíha jeho těla mě drtila, srazila mi hlavu prudce dozadu, takže jsem se bolestivě praštila o kámen.

Pomoc!

Ze stlačených plic mi uniklo bezdeché zavytí, ve které jsem ani nedoufala. To jistě někdo zaslechne; prosím, ať je to Jeb! A prosím, ať má s sebou pušku!

„Ne!“ zachrčel Kyle a mohutnou dlaní mi přiklopil skoro celý obličej, rval mi ji do úst.

Pak se ze mě odkulil, což mě tak překvapilo, že jsem ten okamžik ani nevyužila k pokusu o útěk. A vzhledem k tomu ochromení jsem netušila, co se děje, dokud jsem hlavou nezajela pod vodu.

Surově mě svíral za šíji a tlačil mi obličej pod proud chladnější vody, které vtékala do koupacího jezírka. Nestihla jsem zatajit dech a vdechla jsem vodu.

Když mi voda ucpala plíce, v smrtelném děsu jsem zpanikařila. Zazmítala jsem se a mlátila kolem sebe všemi údy jako pominutá. Prsty se mu smekly a já ten okamžik využila k tomu, abych bradu nadzvedla nad hladinu, vykašlala trochu vody a nadechla se.

Opět mi ponořil hlavu do proudu, ale bránila jsem se tak zuřivě, že mě neměl pod kontrolou tolik, jak by si přál.

„Tak dost!“ vyštěkl Kyle.

Zvedl se a já se pokusila odkulit stranou.

„Tak to *ne!*“ zasyčel skrz zaťaté zuby.

Věděla jsem, že je konec. Kašlala jsem tak křečovitě, že jsem se nevzmohla na volání o pomoc, nedostatkem kyslíku a zděšením jsem byla ochromená, bezvládná.

Kyle mě chytil za zápěstí a hrubě mě vytáhl na nohy jak pytel mouky. Chabě jsem vykopla do prázdna.

„Tak s tím skoncujeme.“

Zvedl mě a přeskočil menší říčku, aby se dostal k nejbližšímu otvoru v podlaze. Obličej mi omyla pára z vřícího pramene.

Chtěl mě hodit do díry, kde mě voda uvaří, a navíc stáhne do hlubin.

Bránila jsem se jako šílená, chodidly jsem se snažila opřít o okolní kamenné sloupy a vyškubnout se mu. Podrážděně vrčel.

„Přestaň!“ Odtrhl mi ruku od skály a já ji instinktivně zvedla nahoru a zaryla mu ji do hustých vlasů. Pokud mám skončit v černé řece, on půjde se mnou.

Kyle vyhekl a tvrdě mě praštil do boku.

Kvikla jsem bolestí, ale popadla ho za vlasy i druhou rukou.

Svíral mě oběma pažemi v objetí jako vraždící milenec. Pak mě chytil v pase a zkoušel mě od sebe odtrhnout. Marně, i když pod prsty se mi uvolnily celé chumáče jeho vlasů.

Vřící voda už burácela těsně pode mnou, pára nás omývala, na okamžik jsem viděla jen Kyleův obličej zkřivený do zvířecké a neslitovné zuřivosti.

Zraněná noha pode mnou povolila. Pokoušela jsem se ke Kyleovi přimknout jako břečťan, ale měl dost brutální síly, aby mě od sebe postupně odtrhl. Bylo mi jasné, že za okamžik spadnu do syčící vody a navždy zmizím.

Jarede! Jamie! Ten trýznivý výkřik jsme s Melanií vyrazily dvojhlasně. Nikdy se nedozvědí, co se mi stalo. Ian. Jeb. Doktor. Walter. Žádné loučení.

Kyle i se mnou v rukách povyskočil, abych ztratila pod chodidly oporu. Povedlo se mu to. Plácala jsem se bezmocně ve vzduchu jak hadrový panák.

Než ale stihl učinit poslední krok, něco se stalo.

Ta ostrá rána byla ohlušující. Měla jsem pocit, že se strop jeskyně řítí dolů. Podlaha se pod námi zachvěla.

Kyle vyjekl a uskočil dozadu; držela jsem ho pořád za vlasy, takže mě strhl s sebou. Pod nohama se nám drolila lavina kamení.

Pod naší tíhou se ulomil kraj kamenného břehu a podlaha jeskyně se chvěla jak při zemětřesení. Padli jsme na zem, já přistála na Kyleově hrudi, nohy se nám bimbaly nad vřící propastí plné páry.

„Kyle?“

Žádná odpověď.

Bála jsem se hnout.

Musíš z něho slézt. Spolu jste moc těžcí. Opatrně – podepři se o sloup. Odtáhni se od díry.

Pokňourávala jsem sice strachy, neschopná uvažovat samostatně, ale Melanii jsem poslechla na slovo. Vypletla jsem prsty z Kyleových vlasů a opatrně přelezla jeho bezvědomé tělo; chytla jsem se kamenného sloupu, abych se přitáhla kupředu. Sloup mi připadal poměrně pevný, ale kamenná podlaha nám pořád sténala pod nohama.

Po všech čtyřech jsem se plížila k východu z jeskyně, směrem k bezpečnému tunelu.

Další zapraskání; ohlédla jsem se dozadu. Jedna z Kyleových nohou se propadla níž, jak se pod ním bortila skála. Tentokrát jsem zaslechla šplouchnutí, jak kus kamene dopadl do vody. Podlaha se třásla pod jeho tíhou.

Kyle tam spadne, uvědomila jsem si.

Sláva! zavrčela Melanie.

Ale…!

Pokud tam spadne, aspoň nás nezabije, Wando. Jinak dosáhne svého.

Ale já nemůžu jenom tak…

Ale můžeš. Uteč. Copak ty nechceš žít?

To ano. Chtěla jsem žít.

Bylo skoro jisté, že Kyle spadne do vody; měla bych pak naději, že mi už nikdy nikdo neublíží. Přinejmenším nikdo z obyvatel jeskyně. Ještě jsem musela brát v úvahu Hledačku, ale ta se snad jednoho dne vzdá, a já by pak mohla navždy žít s lidmi, které miluji…

V noze mi pulzovalo, zmrtvělost ustupovala bolesti. Po rtech mi skapávala teplá kapalina. Bezmyšlenkovitě jsem ji slízla a uvědomila si, že to je krev.

Uteč, Poutnice. Já chci žít. Chci o tom taky rozhodovat.

Až ke mně doléhalo chvění kamenné podlahy. Do řeky se odlomil další kus skály. Kyleovo tělo se převážilo, sklouzlo o centimetr blíž k díře.

Nech ho být.

Melanie měla víc rozumu než já. Tohle byl její svět. Její pravidla.

Zírala jsem do obličeje muže, který měl co nevidět zemřít – muže, který si přál mou smrt. Jeho bezvědomá tvář už nepřipomínala rozzuřené zvíře, měla uvolněný, skoro pokojný výraz.

Podobnost s bratrem byla ještě výraznější.

Ne! namítala Melanie.

Doplazila jsem se k němu po břiše. Bála jsem se jít za ten pevný pilíř, takže jsem se o něj zahákla zdravou nohou a předklonila se, abych popadla Kylea v podpaží a odtáhla ho.

Zabrala jsem tak silně, div jsem si nevykloubila ramena, ale ani se nehnul. Zaslechla jsem zvuk, jako když se sype písek v přesýpacích hodinách – to se podlaha rozpadávala na drobounké částečky.

Škubla jsem jím podruhé, ale dosáhla jsem pouze toho, že proud písku a kamínků zesílil. Jakékoliv přesunutí Kyleovy váhy jen zrychlilo drolení skály.

A zrovna v okamžiku, kdy jsem si to uvědomila, sletěl do vody obrovský balvan a křehká rovnováha Kyleova těla vzala za své. Začal se svažovat dolů.

„*Ne!*“ zavřískla jsem tak hlasitě, že mě muselo být slyšet po všech jeskyních. Přimkla jsem se k pilíři a povedlo se mi ho přidržet z opačné strany; křečovitě jsem ho objímala pažemi kolem hrudníku. Paže mě krutě bolely.

„Pomoc!“ ječela jsem. „Pomozte mi někdo!“

33. KAPITOLA

Pochyby

Další šplouchnutí. Z tíhy Kyleova těla mi doslova pukaly paže.

„Wando? Wando?“

„Pomoz mi! Kyle!! Podlaha!! Pomoc!“

Obličejem jsem se tiskla ke skále a očima visela na vchodu do jeskyně. Tajila jsem dech. Paže mi bolestí umdlévaly.

„Wando? Kde jsi?“

Do jeskyně skokem vběhl Ian s puškou připravenou k výstřelu. Na obličeji měl masku zuřivosti, normálně typickou pro jeho bratra.

„Dávej pozor!“ ječela jsem na něho. „Podlaha se drolí! Už ho dál neudržím!“

Trvalo mu dvě dlouhé vteřiny, než pochopil výjev, který se absolutně lišil od toho, co čekal – jak se mě Kyle chystá zabít. To ovšem byla pravda ještě před chvilkou.

Pak odhodil pušku a dlouhými kroky zamířil ke mně.

„K zemi – rozlož svou váhu!“

Padl na všechny čtyři a plazil se ke mně; v denním světle mu planuly oči.

„Nepouštěj ho!“ varoval mě.

Bolestí jsem sténala.

Vteřinku hodnotil situaci a pak si lehl za mě, tělem mne přitlačil blíž k pilíři. Paže měl delší než já. I přes mé tělo dosáhl na bratra.

„Raz, dva, tři,“ zachrčel.

Přitáhl Kylea ke skále mnohem pevněji než já; přitom mi drtil obličej o kámen – tou zraněnou tváří, ale beztak už nebylo možné ji poničit ještě víc.

„Vytáhnu ho na tuhle stranu. Dokážeš vyklouznout ven?“

„Zkusím to.“

Pustila jsem Kylea; ramena mi šílela bolestí a úlevou. Ian bratra pevně držel. Pak jsem se přesunula blíž k východu a dávala pozor, abych nepřenesla váhu na nebezpečný úsek podlahy. Plazila jsem se pryč, ale pořád jsem byla připravená chňapnout po Ianovi, kdyby se začal propadat dolů.

Ian s vypětím všech sil několika škubnutími vytáhl bratra podél jedné strany pilíře nahoru. Během necelé minuty jsme všichni tři leželi v ústí tunelu a já i Ian jsme sotva lapali po dechu.

„Co se to… k čertu… stalo?“

„Naše spojená váha… byla příliš. Podlaha se probořila.“

„Ale co jste dělali… tak u kraje? Ty a Kyle?“

Sklonila jsem hlavu a soustředila se na dýchání.

Hele, řekni mu to.

A co se stane pak?

Ty víš, co se stane. Kyle porušil pravidla. Jeb ho zastřelí nebo ho vykopnou z komunity. A Ian ho možná nejdřív do krve zmlátí. To bude zábavné divadlo.

Melanie to nemyslela vážně – aspoň jsem si to myslela. Prostě jen byla na mě navztekaná, že jsem kvůli našemu potenciálnímu vrahovi riskovala život.

Přesně tak, potvrdila jsem. *Ale kdyby Kylea odtud vykopli kvůli mně… nebo ho dokonce zabili…* Otřásla jsem se hrůzou. *Chápeš, že by to vůbec nedávalo smysl? Je jedním z vás.*

My tady žijeme, Wando. A vy jste nám všechno ukradli.

Ale vždyť je to i můj život. A já jsem… no, já jsem já.

Melanie si zhnuseně odfrkla.

„Wando?“ naléhal Ian.

„Nic,“ zamumlala jsem.

„Jsi špatná lhářka. Ale to jistě víš.“

Se sklopenou hlavou jsem pravidelně oddechovala.

„Co udělal?“

„Nic,“ lhala jsem. Zase špatně.

Ian mi vsunul prsty pod bradu a zdvihl mi obličej. „Krvácíš z nosu.“ Natočil mou hlavu do strany. „A další krev máš i ve vlasech.“

„Já – uhodila jsem se do hlavy, když se propadla podlaha.“

„Z obou stran?“

Pokrčila jsem rameny.

Ian si mě dlouho a zkoumavě prohlížel. Hluboké šero v chodbě tlumilo třpyt v jeho očích.

„Měli bychom donést Kylea k Doktorovi – při tom pádu si lebku vážně nakřápl.“

„Proč ho pořád chráníš? Vždyť se tě pokusil zabít.“ To nebyla otázka, nýbrž konstatování. Ianův vztek se pomalu přetavil ve zděšení. Z očí jsem mu vyčetla, že si představuje, co všechno se na té římse odehrávalo. Když jsem neodpověděla, zhrozeně zašeptal: „Chtěl tě hodit do řeky…“ Viditelně se roztřásl po celém těle.

Ian jednou paží objímal Kylea kolem ramen, protože bratr na něm spočíval plnou vahou. Teď bezvědomého Kylea drsně odstrčil a štítivě se od něho odtáhl. Přesunul se blíž ke mně a ovinul obě paže kolem mě, pevně si mě přitáhl na hrudník. Cítila jsem, že oddechuje ztěžka a přerývaněji než obvykle.

Byl to velice zvláštní pocit.

„Měl bych ho odkutálet zpátky do jeskyně a osobně skopnout přímo do vody.“

Zavrtěla jsem hlavou tak zběsile, až mi v ní zatepalo bolestí. „Ne.“

„Ušetřil bych všem spoustu času. Jeb určil pravidla jasně. Každý, kdo tady zkusí někomu ublížit, si ponese následky. Bude se konat soud.“

Zkusila jsem se od něho odtáhnout, ale zesílil objetí ještě víc. Vůbec mě to však neděsilo, ne jako když mě předtím popadl Kyle. Ale přesto mě to rozrušilo – vyvedlo mě to z rovnováhy. „Ne. To nesmíš udělat, protože pravidla neporušil nikdo. Propadla se podlaha, to je celé.“

„Wando…“

„Je to tvůj bratr.“

„Ale moc dobře věděl, co dělá. Je můj bratr, to ano, ale udělal, co udělal, a ty jsi… ty jsi…. moje kamarádka.“

„Nic neprovedl. Je to člověk," zašeptala jsem. „Tady je jeho domov, ne můj."

„Tohle nebudeme znovu probírat. Tvoje definice lidství se neshoduje s tím mým. Pro tebe znamená něco… negativního. Pro mě to je poklona – a podle mé definice jsi člověk ty, ne on. Rozhodně ne po tomhle."

„Lidskost nepovažuji za negativní. Teď už to chápu. Ale, Iane, je to tvůj *bratr*."

„A já se za to stydím."

Opět jsem se pokusila od něho odtáhnout. Tentokrát mě pustil. Možná za to mohlo i zasténání, které mi uniklo v okamžiku, kdy jsem pohnula nohou.

„Jsi v pořádku?"

„Snad ano. Musíme najít Doktora, ale nejsem si jistá, zda jsem schopná chůze. Já – víš, při tom pádu jsem se uhodila do nohy."

Přiškrceně sykl: „Do které nohy? Ukaž."

Zkusila jsem poraněnou nohu narovnat – byla to ta pravá – a znovu jsem zasténala. Začal ji ohmatávat u kotníku, zkontroloval kosti, klouby. Opatrně mi zakroužil kotníkem.

„Výš. Tady." Povytáhla jsem mu ruku výš, nad důlek kolena. Když to místo stiskl, opět jsem zanaříkala. „Podle mě to není zlomené, nic takového. Jen je to hodně naražené."

„Hluboká svalová zhmožděnina, to přinejmenším," zašeptal. „Jak se to stalo?"

„Nejspíš jsem… upadla přímo na nějaký kámen."

Povzdechl si. „Tak fajn, dopravím tě k Doktorovi."

„Kyle ho potřebuje naléhavěji než já."

„Beztak musíme Doktora nejdřív najít – nebo aspoň nějakou pomoc. Kylea tak daleko nedonesu, ale tebe zvládnu. A safra – moment."

Rázně se obrátil a vběhl zpět do jeskyně s řekou. Nehádala jsem se. Chtěla jsem ještě vidět Waltera, než… Doktor slíbil, že na mě počká. Odezní ta první dávka léků proti bolesti hodně rychle? Zmocnila se mě závrať. Dělala jsem si tolik starostí a byla jsem tak unavená! Vyprchaly ze mě i zbytky adrenalinu, zůstala jsem úplně prázdná.

Ian se vrátil s puškou. Zamračila jsem se, protože tím mi připomněl, že předtím jsem po ní sama zatoužila. Nezamlouvalo se mi to.

„Tak jdeme."

Bez rozmýšlení mi pušku podal. Nechala jsem ji dopadnout do svých otevřených dlaní, ale nedokázala jsem je sevřít. Fakt, že musím pušku držet, mi připadal jako vhodný trest.

Ian se zasmál. „Jak z tebe může někdo mít strach…" broukl ale spíš pro sebe.

Zvedl mě bez očividné námahy a vykročil ještě dřív, než si mě pohodlně urovnal v náruči.

„Proč jsi tak mokrá?" podivil se. Procházeli jsme zrovna pod jedním z úzkých světlíků ve stropě a já si všimla, že se zachmuřeně usmívá.

„Nevím," zamumlala jsem. „Od páry?"

Opět jsme vstoupili do tmy.

„Chybí ti bota."

„Ach!"

Prošli jsme pod dalším kuželem světla; oči se mu safírově zablýskly. Vážně se mi upíraly do tváře.

„Jsem… *hrozně moc* rád, že nejsi zraněná, Wando. Tedy, zraněná ještě hůř."

Neodpověděla jsem ze strachu, abych mu nedala nějakou munici proti Kyleovi.

Jeb nás potkal těsně předtím, než jsme se dostali k hlavní jeskyni. Nebyla tam taková tma, abych nezpozorovala zvědavý záblesk v jeho očích, když mě uviděl v Ianově náruči, s obličejem od krve, s puškou volně balancující v dlaních.

„Tak jsi měl pravdu, Iane," prohodil Jeb. Z hlasu mu čišel ocelový podtón. Pod vousy se mu napjaly čelistní svaly. „Ale výstřel jsem neslyšel. Co Kyle?"

„Je v bezvědomí," vyhrkla jsem chvatně. „Musíš všechny varovat – v říční jeskyni se zbortila část podlahy. Netuším, jak je to tam teď stabilní. Kyle se tvrdě udeřil do hlavy, když se snažil utéct. Potřebuje Doktora."

Jeb povytáhl překvapeně jedno obočí tak vysoko, až mu málem zmizelo ve vlasech.

„Tak to tvrdí ona." Ian neskrýval své pochybnosti. „A jinou verzi z ní nejspíš nevyrazíme."

Jeb se zasmál. „Ukaž, vezmu to," řekl mi.

Ochotně jsem mu pušku podala. Pobavilo ho to.

„Zavolám Andyho a Brandta, aby mi s Kylem pomohli. Přijdeme za vámi."

„Až se probere, nespusť ho z očí!" doplnil Ian stroze.

„To zvládnu."

Jeb se odštrachal pro pomocníky a Ian se mnou v náruči utíkal do nemocniční jeskyně.

„Kyle může být vážně zraněný… Jeb by si měl pospíšit."

„Kyle má lebku tvrdší než kameny v našich jeskyních."

Dlouhý tunel mi připadal delší než obvykle. Co když Kyle navzdory mému úsilí zemře? Nebo je už při vědomí a pátrá po mně? A co Walter? Spí… nebo umřel? A Hledačka se vzdala lovu, nebo se za světla opět vrátila?

Bude Jared pořád s Doktorem? pronesla Mel otázku, která napadla i mě. *Bude se zlobit, až tě uvidí? Pozná mě?*

Ve sluncem zalité jeskyni Jared a Doktor seděli skoro stejně, jako když jsme odcházeli. Opírali se zády o Doktorův improvizovaný psací stůl a mlčky pozorovali spícího Waltera.

Vykulenýma očima sledovali, jak mě Ian přináší dovnitř a pokládá na lůžko vedle toho Walterova. Opatrně mi urovnal pravou nohu.

Walter pochrupoval. Ten zvuk mě maličko uklidnil.

„Co je zas?" vybuchl Doktor naštvaně. Vzápětí se už nade mnou nakláněl a otíral mi krev z tváře.

Jared jako by ztuhl ohromením. Hlídal se však, jinou emoci neprozradil ani mrknutím.

„Kyle," odpověděl Ian současně s tím, jak jsem řekla: „Podlaha…"

Doktor se nechápavě díval z jednoho na druhého.

Ian s povzdechem zvedl oči ke stropu. Mimoděk mi přitiskl dlaň na čelo. „U prvního říčního otvoru se zbortila podlaha. Kyle upadl na záda a hlavou se udeřil o kámen. Wanda mu ten jeho bezcenný život zachránila. Tvrdí, že když se propadla podlaha, zranila se i ona." Ian věnoval Doktorovi významný pohled. „*Cosi*," protáhl jízlivě, „ji pořádně tvrdě majzlo do zátylku." Začal vypočítávat: „Krvácí z nosu, ale zlomený ho nejspíš nemá. Pak má pohmožděné svaly, tady." Dotkl se mého bolavého stehna. „Kolena má odřená do krvava a obličej taky. Tohle si ale možná udělala sama, jak se snažila vytáhnout Kylea z díry. Mohla si tu námahu ušetřit." Poslední slova Ian zabručel skoro neslyšně.

„Ještě něco?“ zeptal se Doktor. Přesně v tom okamžiku mi zkušenými prsty nahmátl na boku místo, kam mě Kyle praštil. Lapla jsem po dechu.

Doktor mi vyhrnul košili; slyšela jsem, jak Ian i Jared hlasitě sykli.

„Zkusím hádat,“ ucedil Ian ledově. „Upadla jsi na kámen.“

„Přesně tak,“ vyjekla jsem bez dechu. Doktor mi bok prohmatával a já dusila vzlyky.

„Možná máš zlomené žebro,“ mumlal Doktor. „Škoda, že ti nemůžu dát něco na bolest…“

„S tím si nelámej hlavu, Doktore,“ hekala jsem. „Vydržím to. Co Walter? Vzbudil se vůbec?“

„Ne, nějakou dobu potrvá, než se z té dávky vyspí,“ řekl Doktor. Vzal mě za ruku a zkusil ji ohnout v zápěstí.

„Jsem v pořádku.“

Laskavě mi pohlédl do očí. „V pořádku budeš, ale až si pořádně odpočineš. Pohlídám si tě. Tak, otoč hlavu do strany.“

Vyhověla jsem a zamrkala bolestí, když mi stiskl ránu na spánku.

„Sem ne,“ zahučel Ian.

Na Doktora jsem neviděla, ale Jared probodl Iana řezavým pohledem.

„Nesou sem Kylea. Nechci je ve stejné místnosti.“

Doktor přikývl. „To dává smysl.“

„Připravím pro ni místo. Kylea udržíte tady, dokud…. dokud se nerozhodneme, co s ním.“

Začala jsem mluvit, ale Ian mi přitiskl prst na ústa.

„Tak dobrá,“ souhlasil Doktor. „Klidně ho i svážu, jestli chceš.“

„V případě nutnosti rozhodně. Můžeme ji odnést?“ Ian se ustaraně ohlédl k tunelu.

Doktor zaváhal.

„Ne,“ šeptla jsem, Ianovy prsty pořád ještě na rtech. „Walter. Chci tu zůstat pro Waltera.“

„Dnes jsi zachránila už dost životů, Wando,“ připomněl mi Ian něžně a posmutněle.

„Ráda bych mu řekla… Ráda bych se s ním rozloučila.“

Ian přikývl a pohlédl na Jareda. „Můžu ti věřit?“

Jared zrudl vzteky a Ian honem zvedl ruku.

„Nerad bych ji tu nechal bez ochrany, než pro ni najdu bezpečné místo,“ vysvětlil Ian. „A nevím, jestli Kyle bude při vědomí, až ho sem přinesou. Kdyby ho Jeb zastřelil, rozrušilo by ji to, ale ty a Doktor ho dokážete krotit. Nerad bych, aby Doktor byl na něho sám. Jeb by se pak nemusel ovládnout.“

Jared procedil přes zaťaté zuby: „Doktor na něho sám nebude.“

Ian pořád váhal. „V posledních dnech si prožila peklo. Nezapomínej na to.“

Jared načuřeně přikývl.

„Budu tady,“ uklidňoval Doktor Iana.

Ten mu pohlédl do obličeje. „Dobrá.“ Naklonil se ke mně. „Vrátím se brzy. Neměj strach.“

„Nemám.“

Rty mi zavadil o čelo.

Nikdo nebyl překvapenější než já. Brada mi klesla úžasem, ale Ian se mezitím obrátil na patě a tryskem vyběhl z jeskyně do chodby.

Slyšela jsem, jak Doktor sykavě vtáhl vzduch přes zuby, jako by hvízdal opačným směrem. „No tedy," hlesl.

Oba na mě zůstali dlouze civět. Byla jsem tak vyčerpaná a rozbolavělá, že mi bylo jedno, co se jim honí hlavou.

„Doktore…" začal říkat Jared naléhavě, ale hluk z chodby ho zas zarazil.

Otvorem se ztěžka prodralo pět mužů; vpředu Jeb nesl Kyleovu levou nohu, Wes držel tu pravou, Andy a Aaron podpírali bezvládný trup.

„U hvězd, ten je ale těžký," chrčel Jeb.

Jared s Doktorem skočili k příchozím, aby pomohli. Po pár minutách klení a hekání se povedlo Kylea položit na lůžko pár kroků ode mě.

„Jak dlouho je v tom bezvědomí, Wando?" zeptal se mě Doktor, zatímco vytahoval Kyleovi víčka a díval se mu do zornic.

„No…," přemýšlela jsem honem. „Celou tu dobu, co mě Ian nesl, to trvalo tak deset minut, a možná pět minut předtím."

„Takže přinejmenším dvacet minut?"

„Přibližně ano."

Zatímco jsme se radili, Jeb učinil vlastní diagnózu. Naši pozornost upoutal ve chvíli, kdy vylil lahev vody Kyleovi přímo do obličeje.

„Jebe," napomenul ho Doktor.

Ale Kyle zaprskal, zamžikal a začal sténat. „Co se stalo? Kam se to podělo?" Pohnul tělem a začal se rozhlížet. „Podlaha… hýbe se…"

Při zaslechnutí Kyleova hlasu jsem mimoděk zaťala pěsti. Zmocnila se mě panika. Noha mě bolela, ale třeba se dokážu odpajdat pryč? Pomalu by to snad šlo…

„Nic se neděje," zamumlal někdo. Ne tak někdo. Tenhle hlas bych poznala kdykoliv.

Jared se postavil mezi moje a Kyleovo lůžko, zády ke mně, s pohledem upřeným na hromotluka. Kyle se sténáním zmítal hlavou do obou stran.

„Jsi v bezpečí," pronesl Jared tiše, ale na mě se ani nepodíval. „Neboj se už ničeho."

Zhluboka jsem se nadechla.

Melanie se ho toužila dotknout. Ruku měl hned vedle mé, jež ležela na okraji lůžka.

Prosím, ne, přemlouvala jsem ji. *Už takhle mám obličej zřízený ažaž.*

On tě neuhodí.

To si myslíš, ale já nejsem ochotná to riskovat.

Melanie si povzdechla; tolik toužila po jeho blízkosti! Snášela bych to snáz, kdybych po něm sama tolik netoužila.

Dopřej mu čas, žadonila jsem. *Ať si na nás nejdřív trochu zvykne. Ať skutečně uvěří.*

Další povzdech.

„Á, k čertu!" zavrčel náhle Kyle naštvaně. Zatěkala jsem k němu pohledem. Za Jaredovým loktem jsem viděla jeho planoucí oči. „Ta věc nespadla!"

34. KAPITOLA

Pohřeb

Jared se vrhl kupředu a hlučným plesknutím udeřil Kylea pěstí přímo do obličeje.

Kyleovi zasvítilo v očích bělmo, ústa se ochable rozzívla.

Na pár vteřin zavládlo v jeskyni ticho.

„Echm," prohodil Doktor vlídně, „ale z lékařského hlediska to jeho stav asi příliš nevylepšilo –"

„Zato *já* se cítím líp!" zahučel Jared trucovitě.

Doktor se nepatrně usmál. „Nu, dalších pár minut bezvědomí ho nejspíš nezabije."

Pak Doktor začal opět Kylea vyšetřovat, měřil mu pulz…

„Co se stalo?" ptal se šeptem Wes, jenž stál u hlavy mého lůžka.

„Kyle se to pokusil zabít," vysvětlil Jared dřív, než jsem to stihla já. „Ne, že by nás to překvapilo."

„Mně tedy ne," zamumlala jsem.

Wes se podíval na Jareda.

„Altruismus tomu vyhovuje zřejmě líp než lži," kývl Jared.

„Zkoušíš mě *dopálit?*" vybuchla jsem. Trpělivost mi definitivně došla. Jak dlouho jsem už nespala? Jediné, co mě bolelo víc než zraněná noha, byla hlava. Při každém nádechu mě řezalo v boku. Trochu zaskočeně jsem si uvědomila, že mám vážně bídnou náladu. „Protože pokud ano, tak se ti to povedlo."

Jared s Wesem na mě zděšeně vytřeštili oči. Bylo mi jasné, že ostatní se tváří podobně. No, snad až na Jeba. Ten byl přes kamenný obličej mistr.

„Jsem *žena!*" pokračovala jsem v nářku. „A tohle všechno mi vážně brnká na nervy!"

Jared ohromeně zamžikal a pak se opět zatvářil nesmiřitelně. „To kvůli ženskému tělu, ve kterém jsi?"

Wes se na něho vztekle podíval.

„Ne, kvůli *mně!*" zasyčela jsem.

„Podle čeho soudíš, že jsi žena?"

„Podle čeho to poznáš ty? V mém druhu jsem ten, kdo rodí mláďata. To ti snad nepřipadá dost ženské?"

Na to neměl argument. Měla jsem skoro až škodolibou radost.

Dobře jsi udělala, podpořila mě Melanie. *Nemá pravdu a chová se jako prase.*

Děkuju.

My holky musíme držet při sobě.

„Tak tenhle příběh jsi nám ještě nevyprávěla," ozval se Wes, zatímco Jared horečně vymýšlel, jak mě usadit. „Jak to funguje?"

Po Wesově olivově snědém obličeji se náhle rozlil ruměnec, protože si uvědomil, o co mě požádal. „Tedy, pokud ti připadám nezdvořilý, nemusíš odpovídat, víš?"

Rozesmála jsem se. Nálada se mi měnila každou vteřinou jak na divoké houpačce. Bláznivě, jak by řekla Mel. „Ne, neptáš se na nic… nepatřičného. V našem druhu nemáme tak… důmyslný akt." Opět jsem vyprskla smíchy a obličej mi zahořel žárem. Až příliš dobře jsem si pamatovala, jak důmyslný být může.

Přestaň myslet na ty čuňárny.

Myslíš na ně ty, připomněla jsem jí.

„Takže…," pobízel mě Wes.

Povzdechla jsem si. „Je nás jen několik, co jsme… Matky. Říkají nám tak, i když v sobě máme jen potenciál stát se jednou z nich…" Při tom pomyšlení jsem opět zvážněla. Tady nepřežila žádná Matka, pouze vzpomínky na ně.

„A ty ten *potenciál* máš?" zeptal se Jared upjatě.

Věděla jsem, že ostatní napjatě poslouchají. Dokonce i Doktor na chvíli přestal vyšetřovat Kylea.

Nechala jsem tu otázku bez odpovědi. „Jsme… trochu jako váš včelí roj nebo mravenci. Mnoho bezpohlavních členů rodiny a k tomu královna…"

„Královna?" Wes si mě měřil se zvláštním výrazem v obličeji.

„Ne doslova, ale na každých pět až deset tisíc jedinců mého druhu připadá jedna Matka. Občas i na míň, v tomhle směru nejsou žádná pravidla."

„A kolik trubců?" zajímal se Wes.

„Ale ne, my nemáme trubce. Kdepak, je to jednodušší."

Dychtivě čekali na vysvětlení. Polkla jsem. Neměla jsem to téma vytáhnout. Nechtělo se mi o tom mluvit. Vážně bylo tak důležité, abych pro Jareda nebyla „to"?

Pořád čekali. Naštvaně jsem pokračovala, protože jsem s tím začala já. „Matky se… dělí. Z každé… no, řekněme buňky, protože my máme jinou strukturu než vy, se stane nová duše. Každá duše v sobě nese část Matčiny paměti, kousek jejího já, který přetrvá."

„Kolik buněk?" vyzvídal Doktor. „Kolik mláďat?"

Pokrčila jsem rameny. „Tak kolem milionu."

Všem povylezly oči z důlků. Snažila jsem se nebrat to osobně, když Wes maličko ucouvl.

Doktor tiše hvízdl. Jako jediný měl zájem na pokračování. Aaron a Andy se tvářili ostražitě, číhavě. Moje vyprávění zatím nikdy neslyšeli. Nikdy nezažili, abych toho tolik napovídala.

„A kdy k tomu dochází? Existuje nějaký spouštěč?" zeptal se Doktor.

„Záleží jen na dobrovolném rozhodnutí," vysvětlila jsem. „Je to jediná příležitost, kdy se dobrovolně rozhodneme pro smrt. Vyměníme život za novou generaci."

„Takže ty se i teď můžeš rozhodnout, že rozdělíš všechny svoje buňky, prostě jenom tak?"

„Jenom tak to není, ale ano."

„Je to složité?"

„Vlastní rozhodnutí jistě. Proces je… bolestivý."

„Bolestivý?"

Proč ho to překvapilo? Copak totéž neplatí i pro jeho druh?

Muži! odfrkla si Melanie.

„Mučivý," potvrdila jsem. „A všechny si pamatujeme, jaké to pro naše Matky bylo."

Doktor si uchváceně mnul bradu. „Tak by mě zajímalo, jaká vlastnost se evolučně přičinila, že došlo ke vzniku společenství se sebevražednými královnami…" Ponořil se do myšlenek.

„Altruismus," připomněl Wes.

„Hmmm," přisvědčil Doktor. „Ano, to bude ono."

Zavřela jsem oči; už jsem litovala, že jsem si tohle všechno nenechala pro sebe. Mohla za to únava nebo snad zranění hlavy?

„Och," vzpomněl si Doktor, „ty jsi spala ještě míň než já, nemám pravdu, Wando? Musíme ti dopřát pořádný odpočinek."

„Je mi dobře," šeptla jsem, ale oči jsem neotevřela.

„No to je namouduši super," slyšela jsem čísi šepot. „Mezi námi žije *zatracená mimozemšťanská královna!* Než se nadějeme, může nás zaplavit milionem nových marťanů!"

„Tiše!"

„Stejně by vám neublížili," odpověděla jsem nikomu určitému, s víčky pořád zavřenými. „Bez hostitelských těl by rychle zahynuli." Při představě toho nepředstavitelného žalu jsem sebou až cukla. Milion drobounkých bezmocných duší, miniaturních stříbřitých miminek, jak se scvrkávají…

Nikdo mi neodpověděl, ale vycítila jsem všeobecnou úlevu.

Ještě nikdy jsem nebyla tak unavená. Už mi nevadilo, že Kyle leží sotva metr ode mě, že dva muži z těch přítomných by se k němu přidali, kdyby došlo k útoku. Nechtěla jsem už nic než spát.

A samozřejmě, zrovna v tom okamžiku se probudil Walter.

„Úúúúch," zasténal šeptem. „Gladdie?"

Taky jsem zasténala, když jsem se překulila na bok. Bolest v noze i trupu mi moc pohybu nedovolila. Natáhla jsem k Walterovi paži, nahmátla jeho dlaň.

„Tady jsem," pošeptala jsem mu.

„Áách," vydechl Walter úlevou.

Doktor napomenul muže, kteří začali protestovat: „Wanda se zřekla vlastního spánku a klidu, aby mu pomohla vydržet bolest. Ruce má samou modřinu od toho, jak pevně ho držela. Co jste pro Waltera udělali vy?"

Walter opět zasténal. Nejdřív hrdelně chrčel, ale zvuk rychle přešel do ječivého nářku.

Doktor zaťal zuby. „Aarone, Andy, Wesi… Mohli byste, echm, mohli byste mi sehnat Sharon?"

„My všichni?"

„Vypadněte!" přetlumočil Jeb.

Odpovědělo mu tiché šoupání vzdalujících se kroků.

„Wando," pošeptal mi Doktor přímo do ucha, „má kruté bolesti. Nesmíme dovolit, aby se úplně probral."

Zoufale jsem se snažila klidně dýchat. „Bude líp, když mne nepozná. Ať si myslí, že s ním je Gladdie."

Otevřela jsem oči. Jeb stál těsně u Waltera, který pořád ještě vypadal, jako by spal.

„Sbohem, Waltře," řekl Jeb. „Sejdeme se tam na druhém břehu."

Ucouvl.

„Jsi dobrý chlap. Budeš nám chybět," zamumlal Jared.

Doktor se zabýval dalším balením morfia. Papírový obal chrastil.

„Gladdie," vzlykl Walter. „Bolí to."

„Šššš. Ta bolest za chvilku zmizí. Doktor ji zažene."

„Gladdie?"

„Ano?"

„Miluju tě, Gladdie. Miloval jsem tě celý svůj život."

„Já vím, Waltře. Já – já tě taky miluju. Sám víš, jak moc tě miluju."

Walter si povzdechl.

Když se Doktor naklonil nad Waltera s injekční stříkačkou, zavřela jsem oči.

„Spi dobře, příteli," šeptal Doktor.

Z Walterových prstů vyprchalo napětí, pustily mě. Teď jsem to byla já, kdo je svíral.

Uběhla minuta ticha, narušovaného pouze mým oddechováním, zajíkavým a nepravidelným, na pomezí vzlyků.

Po rameni mě popleskala dlaň. „Zemřel, Wando," oznámil mi chraptivě Doktor. „Už necítí žádnou bolest."

Pustila jsem Walterovu ruku a opatrně se překulila do polohy, která mě bolela nejmíň. Ale stejně to pořád bolelo hrozně, a teď, když jsem věděla, že Waltera neruším, rozplakala jsem se skoro nahlas a svírala si bok, kde mi pulzovala příšerná bolest.

„Ale tak jo, klidně. Vždyť bys jinak neusnul," zaslechla jsem Jaredovo zhnusené brouknutí. Zkusila jsem otevřít oči, ale nezvládla jsem to.

Cosi mě píchlo do paže. Nevzpomínala jsem si, že bych měla zranění i tam. A navíc na nezvyklém místě, v ohbí lokte…

Morfin, špitla Melanie.

Už jsme ztrácely vědomí. Snažila jsem se potlačit strach, ale žádný jsem vlastně necítila. Už jsem byla příliš daleko.

Nikdo se neloučil, pomyslela jsem si otupěle. Od Jareda jsem to nemohla čekat… ale Jeb… Doktor… Ian tu ovšem nebyl…

Nikdo neumírá, ujistila mě Melanie. *Tentokrát to bude jenom dlouhý spánek…*

*

Když jsem se probudila, strop nade mnou byl temný, ozářený hvězdami. Noc. Tolik hvězd? Netušila jsem, kde to ležím. Nikde žádné temné překážky, strop mimo dohled. Jen hvězdy a hvězdy a hvězdy…

Přes obličej mi zavanul vítr. Voněl jako… prach a… cosi, co jsem nedokázala pojmenovat. Něco vlastně chybělo. Zmizel pach zatuchliny. Nikde žádná síra, jen suchý vzduch.

„Wando?" zašeptal kdosi a dotkl se mé zdravé tváře.

Ve světle hvězd jsem spatřila Ianův obličej, který se nade mnou skláněl, Ian měl chladnou ruku, ale nebylo to nepříjemné. Kde to jsem?

„Wando? Jsi vzhůru? Dál už čekat nebudou."

Odpověděla jsem také šeptem: „Cože?"

„Už začínají. Věděl jsem, že u toho taky chceš být."

„Už se probrala?“ ozval se Jebův hlas.

„Co začíná?“ nechápala jsem.

„Walterův pohřeb.“

Zkusila jsem se posadit, ale tělo jsem měla jako z gumy. Ianova ruka mi přejela na čelo a tam zůstala, přidržovala mě, abych nevstala.

Pootočila jsem hlavu pod jeho rukou, snažila se uvidět…

Byla jsem venku.

Venku.

Po levé straně se tyčila miniaturní neuspořádaná pyramida balvanů, obklopená ježatým křovím. Po mé pravé ruce se táhla poušť a utápěla se ve tmě. A když jsem se podívala za své nohy, stál tam hlouček lidí, kteří se pod širým nebem necítili dobře. Přesně jsem věděla, jak se cítí. Zranitelně.

Opět jsem se pokusila posadit. Chtěla jsem jít blíž, vidět to. Ian mě zadržel. „Jen pomalu,“ varoval mě. „Hlavně se nesnaž vstát.“

„Tak mi pomoz,“ zaprosila jsem.

„Wando?“

Jamieho hlas; a pak jsem ho spatřila, letěl ke mně, až mu vlasy nadskakovaly.

Konečky prstů jsem přejela po rohoži, na které jsem ležela. Jak to, že ležím pod hvězdami?

„Nepočkali!“ žaloval Jamie. „Za chvíli bude konec.“

„Pomoz mi!“ zopakovala jsem.

Jamie mě vzal za ruku, ale Ian zavrtěl hlavou. „Vezmu ji.“

Opatrně mě podebral pod tělem; dával pozor, aby ani nezavadil o moje nejbolestivější zranění. Zvedl mě ze země a hlava se mi ihned zatočila jako loď ve víru. Zanaříkala jsem.

„Co se mnou Doktor vlastně udělal?“

„Vpíchl ti trošku zbylého morfinu, aby tě mohl bezbolestně vyšetřit. A ty ses beztak potřebovala prospat.“

Nesouhlasně jsem zkrabatila čelo. „Copak by se nenašel někdo, kdo by ten lék potřeboval víc?“

„Pššššt,“ sykl a já v dálce zaslechla tichý hlas. Ohlédla jsem se tím směrem.

Opět jsem spatřila ten hlouček lidí. Stáli u ústí nízké, temné, otevřené jeskyně, kterou pod nestabilní horou balvanů vykutal vítr. Stáli v nerovné řadě a hleděli do temného prostoru.

Poznala jsem Trudyin hlas.

„Walter bral vždycky všechno z té lepší stránky. Našel by světlo i na konci té nejtemnější díry. Tohle mi bude chybět.“

Všimla jsem si, že pak kupředu pokročila postava s pohupujícím se šedočerným copem; Trudy vhodila do tmy hrst písku, jenž se syčivě sypal na zem.

Po chvilce se vrátila ke svému manželovi. Teď postoupil blíž k černé jeskyni Geoffrey.

„Snad najde svou Gladys. Tam bude šťastnější než tady.“ Geoffrey hodil další hrst písku.

Ian mě odnesl na pravý konec fronty lidí, odkud se už dalo do jeskyně dohlédnout. Všichni lidé stáli v půlkruhu kolem temného vchodu do podzemí.

Byli tam všichni – všichni.

Dopředu popošel Kyle.

Roztřásla jsem se a Ian mě k sobě něžně přitiskl.

Kyle se po nás ani neohlédl. Jeho obličej jsem měla z profilu; pravým okem přes otok skoro neviděl.

„Walter zemřel jako člověk," řekl Kyle. „Nikdo z nás nemůže žádat víc." Vhodil hrst písku na temný předmět, ležící na dně jeskyně.

Kyle se zařadil do hloučku.

Vedle něho stál Jared. Ten došel až k okraji Walterova hrobu.

„Walter byl dobrák až do morku kostí. Nikdo z nás se mu nevyrovnal." Hrst písku.

Pak k hrobu zamířil Jamie, a Jared ho popleskal po rameni, když se míjeli.

„Walter byl statečný!" prohlásil Jamie. „Nebál se umřít, nebál se žít a… nebál se *věřit.* Rozhodoval sám za sebe a vždycky dobře." Jamie vhodil hrst. Obrátil se a po celou zpáteční cestu se mi díval přímo do očí.

„Jsi na řadě," šeptl, když si stoupl vedle mě.

Andy už mířil k jeskyni s lopatou v ruce.

„Počkej!" ozval se Jamie; i ten mírný hlas se nesl daleko do ticha. „Wanda a Ian se ještě nerozloučili."

Kolem nás zazněl nespokojený šepot. Mozek mě v lebce tížil a bodal.

„Nějakou úctu snad Walterovi dlužíme!" ozval se Jeb, podle mě až příliš hlasitě.

Nejdřív jsem měla chuť mávnout na Andyho, ať jde dál, a poprosit Iana, ať mě odnese pryč. Tohle byl lidský žal, ne můj.

Až na to, že já taky truchlila. A skutečně jsem chtěla něco říct.

„Iane, pomoz mi nabrat hrst písku."

Ian přidřepl, abych mohla hrábnout do štěrku u jeho nohou. Pak si mé tělo položil na koleno, aby si písek nabral i on. Když se napřímil, odnesl mě ke vchodu do jeskyně.

Dovnitř jsem neviděla; skalní převis vrhal stín a hrob se zdál velmi hluboký.

Ian promluvil dřív než já.

„Walter byl to nejlepší a nejkrásnější, co je na lidech," řekl a vhodil písek do otvoru. Trvalo dlouho, než dopadl na dno.

Pak se Ian podíval na mě.

V hvězdné noci vládlo absolutní ticho. Dokonce i vítr se ztišil. Mluvila jsem šeptem, ale můj hlas dolehl ke všem přítomným.

„V srdci jsi neměl ani špetku nenávisti," oslovila jsem Walterovo tělo. „Právě tvoje existence je důkazem toho, že jsme se mýlili. Neměli jsme právo ukrást tvůj svět, Waltře. Doufám, že vaše pohádky říkají pravdu. Doufám, že najdeš Gladdie."

Nechala jsem kamínky klouzat mezi prsty a dopadat na nezřetelný obrys Walterova těla v hlubokém hrobě.

Sotva Ian udělal první krok, Andy se pustil do práce. Lopatou nabíral světlou, suchou hlínu z hromady, která ležela těsně vedle ústí jeskyně. Zemina dopadala hlučně a mě z toho zamrazilo v zádech.

Aaron nás minul s další lopatou. Ian ustoupil do strany, aby mu udělal místo. Lidé se semkli do skupinky a začali tiše probírat průběh pohřbu.

Až teď jsem Ianovi pohlédla do obličeje, poprvé od chvíle, kdy mě zvedl do náruče. Měl ho pokrytý prachem a povadlý únavou. Položil mě zpátky na rohož, stranou. Nepatřila jsem k hloučku truchlících. Náhle jsem znejistěla. Co mám tady pod širým nebem dělat? Spát? Za Ianem se objevil Doktor. Oba si klekli vedle mě.

„Jak se cítíš?" zeptal se Doktor a začal mi prohmatávat bok.

Chtěla jsem se posadit, ale Ian mě držel vleže na rohoži.

„Jsem v pořádku. Možná zvládnu i jít…“

„Nemá cenu něco uspěchat. Dopřej té noze pár dní odpočinku, ano?“ Doktor mi povytáhl levé víčko a automaticky mi do oka posvítil baterkou. Pravým okem jsem spatřila oslnivý odraz, který mu zatančil na obličeji. Honem zamžikal a odtáhl se. Ian však ruku z mého ramene neodtáhl. Kupodivu.

„Hmm, tak tohle nám při diagnóze nepomůže. Co hlava?“ pokračoval Doktor.

„Mám trochu závrať, ale to bude spíš od toho vašeho léku než od zranění. Ale ten lék už nechci; asi dám přednost bolesti.“

Doktor se ušklíbl a Ian také.

„Co je?“ vyděsila jsem se.

„Musím tě opět uspat, Wando. Omlouvám se.“

„Ale… proč?“ šeptla jsem nešťastně. „Tak vážně zraněná zase nejsem. Nechci…“

„Musíme tě odnést zase pod zem,“ vysvětlil Ian. „A lidi mají strach, že by sis mohla pamatovat cestu.“

„Tak mi zavažte oči,“ prosila jsem.

Doktor vytáhl z kapsy stříkačku; už v ní zbývala jen čtvrtina obsahu. Přitiskla jsem se blíž k Ianovi, jehož ruka mě dál znehybňovala.

„Nesmíme podcenit žádné nebezpečí…,“ mumlal Doktor.

„Ale i kdybych utekla, kam bych šla? A proč bych utíkala zrovna teď?“

„Všichni budou klidnější…,“ ujišťoval mě Ian.

Doktor mě vzal za zápěstí a já se nebránila. Když mi jehla vklouzla pod kůži, dívala jsem se na Iana. Oči měl půlnočně temné. Z mých očí vyčetl zrazenost.

„Promiň,“ šeptl. To bylo poslední, co jsem slyšela.

35. KAPITOLA

Soud

Zasténala jsem. Hlava mi vířila v závrati, jako bych ji měla oddělenou od těla. Žaludek se mi bouřil nevolností.

„Konečně," broukl kdosi s úlevou. Ian, samozřejmě. „Máš hlad?"

Při představě jídla jsem se podvědomě začala dávit.

„Ach. Nevadí. A znovu promiň. Museli jsme. Když jsme tě vzali ven, všichni začali paranoidně vyvádět."

„Nevadí," vydechla jsem.

„Chceš se napít?"

„Ne."

Otevřela jsem oči a snažila se v šeru zaostřit. V stropních otvorech jukaly dovnitř dvě hvězdy. Už zase noc. Nebo ještě noc, kdo ví?

„Kde to jsem?" zeptala jsem se. Rozložení průduchů mi nebylo povědomé. Určitě jsem tu nikdy nebyla.

„Ve své ložnici," odpověděl Ian.

Zkusila jsem zjistit, jak se tváří, ale ve tmě jsem rozeznala jen temný obrys hlavy. Zkusmo jsem osahala, na čem ležím. Byla to opravdová matrace. Přitom jsem zavadila o Ianovy prsty. Chytil mě za ruku dřív, než jsem stačila ucuknout.

„Čí ložnice to je ve skutečnosti?"

„Tvoje."

„Iane…"

„Bývala naše… Kyleova a moje. Ale Kylea budou… držet v nemocničním křídle tak dlouho, dokud se nerozhodne. A já můžu přespávat u Wese."

„Přece ti neukradnu ložnici! A co myslíš tím, dokud se nerozhodne?"

„Říkal jsem ti, že se sejde soud."

„Kdy?"

„Proč tě to zajímá?"

„Protože v tom případě tam musím jít i já, abych to vysvětlila."

„Abys lhala."

„Tak kdy?" zopakovala jsem otázku.

„Za úsvitu. Nevezmu tě tam."

„V tom případě tam dojdu sama. Jen co přestane ta závrať, určitě to zvládnu."

„Ty si nedáš pokoj, viď?"

„Ano. Nebylo by fér, kdybych nesměla promluvit."

Ian s povzdechem pustil mou ruku a zvolna vstal. Zakřupalo mu přitom v kloubech. Jak dlouho tady seděl a čekal, až se proberu? „Za chvilku jsem zpátky. Ty hlad možná nemáš, ale já jsem vyhladovělý jako vlk.“

„Bděl jsi skoro celou noc.“

„To ano.“

„Až se začne rozednívat, nebudu na tebe čekat dál.“

Nevesele se zasmál. „Tím si jsem jistý. Neboj, vrátím se dřív a pomůžu ti tam dojít.“

Otevřel dveře, prošel na chodbu a nechal dveře opět zapadnout. Vraštila jsem čelo. Na jedné noze bych se k hlavní síni asi nedovlekla. Upřímně jsem doufala, že se Ian vrátí.

Během čekání jsem vzhlížela ke dvěma hvězdám ve stropě a dovolila hlavě, aby se zvolna uklidnila a přestala vířit. Lidské léky byly hnusné. Brrr. Tělo mě bolelo, ale ten rozmazaný mozek byl mnohem horší.

Čas se vlekl, ale neusnula jsem. Ostatně, prospala jsem skoro celých čtyřiadvacet hodin. A nejspíš jsem *měla* hlad, ale jistá jsem si nemohla být dřív, dokud se mi nezklidní žaludek.

Ian se vrátil před rozedněním, přesně jak slíbil.

„Cítíš se líp?“ vyhrkl, sotva vešel do dveří.

„Snad ano. Ale hlavou jsem radši nehýbala.“

„Myslíš, že na ten morfin reaguješ *ty* nebo Melaniino tělo?“

„To je Mel. Špatně snáší všechna sedativa. Zjistila to, když si před deseti lety zlomila zápěstí.“

Na chvíli se zamyslel. „Je to… divné, jednat se dvěma lidmi současně.“

„To ano,“ potvrdila jsem.

„Už máš hlad?“

Usmála jsem se. „Řekla bych, že cítím vůni chleba. Ano, žaludek se mi už trochu vzpamatoval.“

„Doufal jsem, že to řekneš.“

Jeho stín se ke mně naklonil, ve tmě vyhledal mou ruku a do dlaně vtiskl známý oblý tvar.

„Pomůžeš mi posadit se?“ požádala jsem.

Opatrně mě objal kolem ramen a vytáhl mě do sedu, aby mě zhmožděniny bolely co nejmíň. Na žebrech jsem si nahmátla cosi tuhého, neznámý předmět.

„Díky,“ lapla jsem po dechu. Hlava se mi trochu točila. Osahala jsem si obvaz na hrudníku.

„Takže mám vážně zlomená žebra?“

„Doktor si tím není jistý. Dělá, co může.“

„Hodně se snaží.“

„To je pravda.“

„Stydím se… že jsem ho zpočátku neměla ráda.“

Ian se zasmál. „Jasně, že neměla. Je div, že dokážeš mít ráda kteréhokoliv z nás.“

„Změnili jste to,“ zamumlala jsem a zakousla se do tvrdé rolky. Mechanicky jsem přežvykovala a polkla. Zatímco jsem čekala, než mi sousto sklouzne do žaludku, odložila jsem chleba stranou.

„Moc chutný není, to uznávám,“ prohodil Ian.

„Ale ne, jen čekám, jestli mě ta nevolnost doopravdy přešla.“

„A co bys řekla nějaké dobrotě…“

Zvědavě jsem se na Iana podívala, ale ve tmě jsem nerozeznala výraz jeho tváře. Ostré zapraskání, trhavý zvuk… a pak jsem to ucítila a bylo mi to jasné.

„Cheetos!“ vykřikla jsem. „Vážně? A pro mě?“

Cosi se dotklo mých rtů a já schroupala tu lahodnou hrst čipsů, kterou mi nasypal do úst.

„O tom se mi snad i zdálo,“ zasmála jsem se.

Zřejmě ho to pobavilo. Strčil mi sáček do rukou.

Chvatně jsem čipsy zhltala a pak jsem dojedla chleba; v ústech mi pořád přetrvávala chuť sýra. Než jsem si stačila říct, Ian mi podal lahev vody.

„Děkuju. A ne jenom za Cheetos, to dobře víš. Za spoustu dalšího.“

„Rádo se stalo, Wando.“

Snažila jsem se z jeho temně modrých očí vyluštit všechny významy té věty; jako by nebyla jen zdvořilostní fráze. Vzápětí jsem si uvědomila, že rozeznám barvu jeho očí, a rychle jsem vzhlédla k průduchům ve stropě. Hvězdy zmizely a obloha zešedla. Blížil se úsvit.

„A jsi si jistá, že to musíš udělat?“ zeptal se Ian už v předklonu, aby mě zvedl.

Přikývla jsem. „Ale nemusíš mě nést. Nohy jsou už lepší.“

„Tak se přesvědčíme.“

Pomohl mi na nohy, ale pořád mě objímal kolem ramen a druhou rukou přidržoval kolem pasu.

„Opatrně. Jak to jde?“

Belhavě jsem zvládla krok. Bolelo to, ale dalo se to vydržet. „Bezva. Jdeme dál.“

Myslím, že Ian tě má rád až moc.

Až moc? Udivilo mě, že Melanie se ozvala, a navíc tak zřetelně. Poslední dobou o sobě dávala vědět jen v Jaredově přítomnosti.

Já tu jsem taky. Vzal to vůbec na vědomí?

Jistěže ano. Spolu s Jebem a Jamiem nám věří nejvíc ze všech.

Tak jsem to nemyslela.

Jak *jsi to tedy myslela?*

Ale to už byla pryč.

Trvalo nám to dlouho. Ta vzdálenost mě zaskočila. Čekala jsem, že jdeme do hlavního sálu nebo do kuchyně, kde se lidé scházeli obvykle. My jsme však prošli přes východní pole a pokračovali dál až do velké, hluboké černé jeskyně, kterou Jeb označil termínem hřiště. Byla jsem tu předtím jen jednou, při první prohlídce jeskyní. Přivítal mě štiplavý pach síry.

Na rozdíl od ostatních zdejších jeskyní bylo hřiště širší než vyšší. Poznala jsem to až teď, když matně modré lampy visely ze stropu, místo aby stály na podlaze. Strop se mi klenul jenom pár desítek centimetrů nad hlavou, ve výšce stropu v normální budově. Ale stěny byly tak daleko, že v matném osvětlení jsem na ně nedohlédla, stejně jako na ten páchnoucí pramen, schovaný v jednom koutě, ale slyšela jsem jeho zurčení.

Kyle seděl na nejzářivěji osvětleném místě a dlouhými pažemi si objímal pokrčená kolena. Obličej měl nehybný jako masku. Když jsem s Ianovou pomocí vkulhala dovnitř, ani nevzhlédl.

Po jeho bocích stáli Jared a Doktor, oba skoro uvolněně, ale stejně mi připomínali… stráže.

Vedle Jareda hleděl Jeb, pušku přes rameno. Vypadal klidně, ale já dobře věděla, jak rychle se umí změnit. Za volnou ruku se ho držel Jamie… ne, on držel Jamieho,

který z toho nebyl dvakrát nadšený. Mě ale přivítal úsměvem a zamáváním a pak se významně podíval na Jeba. Ten ho pustil.

Sharon stála vedle Doktora spolu s tetičkou Maggie.

Ian mě odtáhl za hranici světla, kde seděli ostatní. Rozeznala jsem jejich obrysy, ne obličeje.

Bylo to zvláštní; po celou cestu mě Ian podpíral bez problémů, ale náhle jako by na něho padla olověná únava. Jeho paže mi kolem pasu jen ochable ležela. Usadil mě na místo, které jsem si na podlaze sama vybrala, a posadil se vedle mě.

„Ouvej," zaslechla jsem šeptnutí.

Ohlédla jsem se. Trudy. Přesunula se blíž k nám a po ní i Geoffrey a Heather.

„Vypadáš děsně," řekla mi. „Jak moc jsi zraněná?"

Pokrčila jsem rameny. „Nic mi není." Napadlo mě, že Ian mi dovolil vbelhat se do jeskyně vlastními silami, abych předvedla svoje zranění – svědectví beze slov. Zamračila jsem se na něho, i když se tvářil nevinně.

Dorazili Wes s Lily a přisedli si k nám. Po pár vteřinách se objevil Brandt, pak Heidi a Andy s Paige. Jako poslední vešel Andy.

„Jsme tu všichni!" oznámil. „Lucina zůstane s dětmi, nechce, aby to viděly. Máme začít bez ní."

Zavládla chvilka ticha.

„Tak tedy," oznámil Jeb hlasitě, aby ho všichni slyšeli, „uděláme to takhle. Normální hlasování, vítězí většina. Ovšem je to můj dům, takže pokud by mi názor většiny nebyl po chuti, stejně rozhodnu podle svého."

Někdo se zasmál, ale zase rychle umlkl. Nebyla to žádná legrace. Souzený člověk se pokusil zabít mimozemšťana. Bude to hrozný den pro všechny.

„Kdo vypovídá proti Kyleovi?" otázal se Jeb.

Ian se začal zvedat.

„Ne!" sykla jsem a pověsila se mu na loket.

Odstrčil mě a vstal.

„Je to úplně jednoduché!" začal Ian. Nejradši bych vyskočila a ucpala mu ústa dlaní, ale bez pomoci bych se stejně nezvedla. „Bratr dobře věděl, že jedná proti Jebovým pravidlům. Wanda patří do komunity a vztahují se na ni všechna pravidla a veškerá ochrana jako na nás. Jeb řekl Kyleovi na rovinu, že pokud nedokáže žít v její blízkosti, ať odejde. Kyle se rozhodl zůstat. Dobře věděl, jaký je v jeskyních trest za vraždu."

„Oběť je pořád naživu," zavrčel Kyle.

„A právě proto nežádám pro tebe trest smrti!" vyštěkl Ian. „Ale tady žít dál nemůžeš. Ne, když jsi v hloubi srdce vrah."

Ian ještě okamžik spaloval bratra pohledem a opět si přisedl vedle mě.

„Ale mohli by ho chytit a on by k nám třeba dovedl Hledače," namítal Brandt, který rozčileně vyskočil.

Jeskyní se rozlehlo tlumené dohadování.

Kyle vzdorně loupl očima po Brandtovi. „Živého by mě ale nikdy nedostali."

„Jenže to nemůžeš zaručit!" ozval se Andy a ostatní přizvukovali.

„Jeden po druhém!" varoval je Jeb.

„Už jsem venku přežil!" vybuchl Kyle dopáleně.

Ze tmy zazněl další hlas, sykavě. „Je to risk." Neuměla jsem si ho zařadit.

A další. „Co udělal Kyle špatného? Nic."

Jeb zlověstně pokročil blíž k publiku. „Porušil moje pravidla."

„Ona ale není jednou z nás!“ protestoval kdosi.

Ian se opět začal zvedat.

„Hej!“ zaburácel Jared tak hlasitě, až všichni poskočili. „Tady přece nesoudíme Wandu! Pokud má někdo konkrétní stížnost na ni, ať svolá další soud. Všichni ale víme, že tady neublížila nikomu. A jemu dokonce zachránila život!“ Ukázal palcem na Kylea, který se okamžitě nahrbil v ramenou. „Jen chvilku poté, co se ji pokusil shodit do řeky, riskovala vlastní život, aby ho uchránila před stejným příšerným osudem. Dobře věděla, že kdyby zahynul, byla by tu ve větším bezpečí, ale stejně ho zachránila. Udělal by to někdo z vás? Zachránil by svého nepřítele? Chtěl ji zjevně zabít, a ona dokonce ani nevypovídá proti němu!“

Všechny oči v temné místnosti se upřely na mě. Jared natáhl ruku mým směrem.

„*Budeš* svědčit proti němu, Wando?“

Třeštila jsem na něho oči, šokovaná, že se postavil na *mou* stranu, že pronesl moje *jméno.* Melanie byla stejně ohromená jako já. Byla štěstím bez sebe, že na nás upíral laskavý pohled, po kterém se jí tak dlouho stýskalo. Ale pronesl *moje* jméno…

Trvalo pár vteřin, než jsem konečně našla hlas.

„To všechno je nedorozumění,“ zašeptala jsem. „Když se podlaha zbortila, oba jsme se propadli. To je všechno.“ Doufala jsem, že šepot zamaskuje lež, ale Ian se okamžitě rozchechtal. Dloubla jsem do něho loktem, ale to ho nezarazilo.

Jared se na mě dokonce usmál. „Vidíte. Dokonce kvůli němu i lže.“

„No, spíš se o to *snaží,*“ upřesnil Ian.

„Hm, a jak dokážete, že to je lež?“ rozkřikla se Maggie nenávistně a popošla ke Kyleovi. „Kdo dokáže, že ten tvor lže?“

„Mag…“ začal Jeb.

„Sklapni, Jebediahu – teď mluvím já! Trčíme tady úplně zbytečně. Žádnému člověku se nic nestalo. Tenhle nestoudný vetřelec si na nic nestěžuje. Všechno to je ztráta času!“

„S tím souhlasím!“ vykřikla zvučně Sharon.

Doktor po ní vrhl ukřivděný pohled.

Pak vyskočila Trudy. „Přece tu nenecháme vraha – aby se mu to nakonec povedlo!“

„*Vražda* je subjektivní termín!“ vyštěkla Maggie. „Podle mě se dá zavraždit jenom člověk!“

Ian mě objal kolem ramen. Uvědomila jsem si, že se celá klepu.

„*Člověk* je subjektivní termín, Magnolie!“ zaškaredil se Jeb na sestru. „Věřil jsem, že ta definice zahrnuje i *soucit* a *vcítění,* špetku milosrdenství.“

„Pojďme hlasovat!“ navrhla Sharon dřív, než se její matka stačila na Jeba rozkřiknout. „Zvedněte ruku každý, podle koho by Kyle měl zůstat v jeskyních, bez trestu za to… nedorozumění.“ Šlehla pohledem ne po mně, ale na Iana po mém boku, než pronesla poslední slovo.

Kolem mě se začaly zvedat paže. Jared se hrozivě zachmuřil.

I já jsem zkusila zvednout ruku, ale Ian mě k sobě přitiskl úžeji a podrážděně zavrčel. Nakonec nebylo mého hlasu třeba.

Jeb hlasitě sčítal hlasy: „Deset… patnáct… dvacet… dvacet tři. Fajn, jasná většina.“

Nerozhlédla jsem se kolem sebe, abych viděla, jak kdo hlasoval. Stačilo mi, že lidé v mé těsné blízkosti ruku nezvedli, jen dychtivě sledovali Jeba.

Jamie se odtrhl od Jeba a vmáčkl se mezi mě a Trudy. Objal mě z opačné strany než Jared.

„Možná že vy duše jste nás odhadly dobře!“ pronesl tak hlasitě, aby ho zaslechla většina přítomných.

„Tiše!“ zasyčela jsem na něho.

„Dobrá!“ zvolal Jeb. Všichni zmlkli. Jeb pohlédl na Kylea u svých nohou, potom na mě a na Jareda. „Dobrá, v téhle věci se tedy podřídím většině.“

„Jebe…“ vyhrkli Jared s Ianem jednohlasně.

„Můj dům, moje pravidla,“ připomněl jim Jeb. „Na to nikdy nezapomínejte. A ty mě dobře poslouchej, Kyle. A ty taky, Magnolie. Každého, kdo se pokusí ublížit Wandě, nečeká soud, ale rovnou pohřeb!“ Svoje prohlášení zdůraznil plesknutím do hlavně.

Vylekaně jsem zamrkala.

Magnolie vztekle civěla na bratra.

Kyle přikývl, jako by ty podmínky bral.

Jeb se rozhlédl po neuspořádaném obecenstvu a každému zvlášť se podíval do očí.

„Soud je u konce!“ ohlásil. „A co takhle si zahrát?“

36. KAPITOLA

Důvěra

Shromáždění se rázem uvolnilo a v půlkruhu lidí zazněl nadšený šum hlasů.

Podívala jsem se na Jamieho. Tvářil se otráveně. „Jeb se snaží vrátit věci do normálu. Ty poslední dny byly mizerné. Walterův pohřeb…“

Trhla jsem sebou.

Jeb se zazubil na Jareda, který chvíli zatínal zuby, ale pak se na stařík ušklíbl a rychle vyběhl z jeskyně.

„Jared má nový míč?“ zeptal se kdosi.

„Super!“ zajásal Wes po mém boku.

„Tenhle fotbal,“ potřásla Trudy hlavou.

„Ale co, pokud to zmírní napětí,“ pokrčila rameny Lily.

Dolehly ke mně hlasy i ze středu jeskyně.

„Tentokrát se s tím míčem trochu kroť,“ oslovil Aaron Kylea a podal mu ruku, aby mu pomohl vstát.

Kyle pomoc přijal a zvolna se vytáhl na nohy. Hlavou se skoro dotýkal lamp.

„Poslední zápas nestál za nic,“ zakřenil se na Jeba. „Žádná taktika.“

„Za kapitána jmenuji Andyho!“ zařval kdosi.

„A já zase Lily!“ zvolal Wes, vstal a protáhl se.

„Andy a Lily.“

„A já chci Kylea,“ vyhrkl Andy chvatně.

„A já Iana!“ křikla Lily.

„Jareda!“

„Brandta!“

Jamie vstal a snažil se vypadat hodně urostle.

„Paige.“

„Heidi.“

„Aarona.“

„Wese.“

Rozpočítávání pokračovalo. Jamie zářil, protože Lily si ho vybrala ještě dřív, než si stihli rozebrat první polovičku hráčů. Objevila se dokonce i Lucina s oběma hopsajícími chlapečky. Jared donesl nový lesklý kopací míč.

„Wando?“ zeptala se Lily.

Zavrtěla jsem hlavou a ukázala si na nohu.

„Aha. Promiň.“

Fotbal hraju skvěle! připomněla Melanie. *Tedy, hrávala jsem.*

Sotva chodím, hájila jsem se.

„Řekl bych, že tenhle zápas prosedím!“ oznámil Ian.

„To přece ne!“ stěžoval si Wes. „Mají Kylea a Jareda. Bez tebe jsme vyřízení!“

„Jen hraj!“ vybídla jsem ho. „Já… já budu počítat góly.“

Podíval se na mě a přísně stiskl rty. „Nemám na fotbal tu správnou náladu.“

„Potřebují tě.“

Ušklíbl se.

„Tak pojď, Iane!“ naléhal Jamie.

„Budu se dívat,“ slíbila jsem. „Ale byla by to nuda, kdyby jeden tým měl příliš jasnou převahu.“

„Wando,“ povzdechl si Ian. „Ty jsi vážně ta nejhorší lhářka, o jakou jsem kdy zakopnul.“

Přesto vstal a začal se rozcvičovat spolu s Wesem.

Paige ze čtyř lamp udělala dvě branky.

Zkusila jsem vstát, protože jsem seděla přímo uprostřed hřiště. V šeru si mě nikdo nevšímal, kolem vládla atmosféra nabitá radostným vzrušením. Jeb měl pravdu. Tohle jeho lidé potřebovali, i když já to moc nechápala.

Vytáhla jsem se na všechny čtyři, ale zraněnou nohu jsem nemohla ohnout v koleni. Doufala jsem, že se mi nějak podaří vyhoupnout se do stoje, tíha bezvládné nohy mi v tom však bránila.

Než jsem se po prvním neúspěšném pokusu vstát svalila přímo na obličej, zachytily mě silné ruce. Nešťastně jsem vzhlédla, abych Ianovi poděkovala.

Slova mi však zamrzla v hrdle, protože ty paže, co mě podpíraly, patřily Jaredovi.

„Mohla jsi přece požádat o pomoc,“ prohodil vlídně.

„Já…“ odkašlala jsem si. „Asi ano, ale nechtěla jsem…“

„Přivolávat k sobě pozornost?“ Z hlasu jsem mu vyčetla jen obyčejnou zvědavost, žádné obvinění. Pomohl mi dobelhat se ke vchodu do jeskyně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechtěla jsem… aby mi někdo pomáhal jen ze zdvořilosti, proti své vůli.“ Nebylo to celé vysvětlení, ale podle všeho mi rozuměl.

„Nemyslím, že Ian a Jamie by ti pomoc poskytli neochotně.“

Ohlédla jsem se po nich. V šeru si ani jeden z nich ještě nevšiml, že jsem odešla stranou. Kopali si míč a rozesmáli se, když Jamie Wese trefil do obličeje.

„Ale zrovna se baví. Nerada bych je vyrušila.“

Jared se mi zkoumavě díval do obličeje. Všimla jsem si, že se mile usmívá.

„Na tom chlapci ti hodně záleží,“ řekl.

„To ano.“

Přikývl. „A co ten muž?“

„Ian je… Ian mi věří. A dohlíží na mě. Dokáže být velmi laskavý… na člověka.“ Málem jsem dodala, že skoro jako duše, ale to by vůči přítomným nevyznělo jako pochvala.

Jared se ušklíbl. „Na člověka. To je důležitější věc, než jsem si předtím dokázal uvědomit.“

U vchodu do jeskyně se táhl mělký výběžek, skoro jako kamenná lavice. Posadil mě na něj, protože to bylo pohodlnější než rovná podlaha.

„Děkuju,“ řekla jsem. „Jeb rozhodl správně, věř mi.“

„Já s tím nesouhlasím.“ Vyznělo to mírněji, než by obsah slov naznačoval.

„A díky taky za to, jak jsi mě předtím obhajoval.“

„Každé slovo bylo ryzí pravda.“

Zadívala jsem se do podlahy. „Víš, nikdy jsem nikomu neublížila záměrně. Mrzí mě, že tobě a Jamiemu jsem svým příchodem způsobila bolest. Omlouvám se.“

Se zamyšleným výrazem ve tváři si ke mně přisedl. „Upřímně řečeno…“ Zaváhal. „Co jsi tady, chlapec je na tom mnohem líp. Už jsem málem zapomněl, že se umí smát.“

Oba jsme teď slyšeli, jak se jeho smích zvonivě proplétá mezi hlasy dospělých.

„Jsem ráda, že jsi mi to řekl. Kvůli tomu jsem si dělala největší starosti. Bála jsem se, abych něco nezničila.“

„Proč?“

Nechápavě jsem k němu vzhlédla.

„Proč ho máš ráda?“ zeptal se zvědavě, ale taky skoro něžně.

Hryzla jsem se do rtu.

„Mně to povědět můžeš. Já jsem… já jsem…“ Zřejmě nenacházel vhodná slova. „Zkrátka mi to můžeš říct,“ zopakoval.

Se sklopenou hlavou jsem vysvětlila: „Zčásti proto, že ho má ráda Melanie.“ Ani jsem se nepodívala, jestli na to jméno nějak zareagoval. „Ty její vzpomínky na bratříčka… je to silné. A pak, když jsem ho poznala osobně…“ Pokrčila jsem rameny. „Nejde ho *nemilovat.* Patří to do mého… Lásku k němu má tohle tělo zakódovanou do každé buňky. Nikdy předtím jsem si neuvědomila, jaký vliv na mě má hostitelské tělo. Ale možná to platí jen pro lidská těla. Možná jen pro Melami.“

„Hovoří s tebou?“ Znělo to klidně, ale stejně jsem vycítila skryté napětí.

„Ano.“

„Jak často?“

„Když má chuť. Když ji něco zajímá.“

„A co dnes?“

„Nic moc. Ona se… na mě trochu zlobí.“

Překvapeně se zasmál. „Zlobí se? A proč?“

„Protože…“ Nemělo cenu riskovat. „Jenom tak.“

Poznal lež a domyslel si, jak to je doopravdy.

„Kvůli Kyleovi? Chtěla, aby si to odskákal.“ Opět se zasmál. „No jasně.“

„Dokáže se… hodně navztekat.“ Usmála jsem se, abych tu urážku zmírnila.

On to jako urážku nebral. „Vážně? Jak se to projevuje?“

„Nutí mě, abych se bránila. Jenomže já… to neumím. Nejsem žádný rváč.“

„To vidím.“ Prstem mi přejel po zhmožděné tváři. „Promiň.“

„Ne, to by udělal každý. Chápu, jak ti bylo.“

„To nemůžeš…“

„Kdybych byla člověk, cítila bych to stejně. Navíc, o tohle nešlo… Pochop, vzpomněla jsem si přitom na Hledačku.“

Jared zkameněl.

Opět jsem se usmála a on se maličko uvolnil. „Mel mě nutila, ať ji zaškrtím. Strašně moc ji nenávidí. A já… já jí to kdovíproč nemůžu mít za zlé.“

„Pořád tě hledá. Ale helikoptéru už jí zřejmě znovu neposkytnou, chválabohu.“

Zavřela jsem oči, zaťala pěsti a silou vůle se snažila zklidnit dech.

„Původně jsem se jí nebála,“ šeptla jsem. „Sama nechápu, proč z ní teď mám takovou hrůzu. Kde je?“

„Nedělej si starosti. Včera se ometala jenom na té dálnici. Nenajde tě.“

Přikývla jsem a snažila se tomu uvěřit.

„A teď… teď Mel slyšíš?“ vyhrkl ostýchavě.

Ani teď jsem oči neotevřela. „Já… vnímám ji. Poslouchá nás velmi pozorně.“

„Co si myslí?“ Teď už jen šeptal.

Teď máš šanci, upozornila jsem ji. *Co mu chceš říct?*

Náhle byla opatrná. Moje pobídka ji rozrušila. *Proč? Proč ti najednou věří?*

Otevřela jsem oči a zjistila, že Jared mi se zatajeným dechem zírá zblízka do obličeje.

„Chce vědět, co se stalo, že jsi náhle… tak jiný. Proč jsi nám uvěřil?“

Na okamžik se zamyslel. „No… Všechno to do sebe začalo zapadat. Byla jsi tak… hodná na Waltera. Tolik soucitu jsem zatím viděl pouze u Doktora. A zachránila jsi Kyleovi život v situaci, kdy by ho většina z nás nechala spadnout čistě kvůli vlastnímu bezpečí – a to neberu v úvahu ten jeho vražedný pokus. Nu, a ke všemu jsi ještě mizerný lhář.“ Krátce se zasmál. „Pořád sám sebe přesvědčuju, že jde o velké a důmyslné spiknutí. Možná že se zítra probudím a budu tomu věřit.“

Já i Mel jsme sebou zděšeně trhly.

„Ale když na tebe dnes začali útočit… Zkrátka, vyjel jsem. Viděl jsem v nich všechno to špatné, co mě mrzí i u sebe samého. Došlo mi, že jsem ti uvěřil už dávno, ale tvrdohlavě a krutě jsem si to odmítal přiznat. Věřím ti nejspíš už od toho prvního večera… víš, jak jsi skočila přede mě, abys mě *zachránila* před Kylem.“ Pobaveně se zasmál, jako by Kylea nepovažoval za nebezpečného. „Ale aspoň umím lhát líp než ty. A dokonce umím obelhávat i sám sebe.“

„Doufá, že svůj názor nezměníš, i když se bojím, že to tak dopadne.“

Zavřel oči. „Mel.“

Srdce se mi rozbušilo. To způsobila její radost, ne moje. Jistě uhodl, jak hluboce ho miluji. Jistě to poznal po tom, co se mě vyptával na Jamieho.

„Vyřiď jí… že se to nestane.“

„Ona tě slyší.“

„Jak… konkrétně jste propojeny?“

„Slyší to, co já, vidí, co já.“

„Cítí totéž?“

„Ano.“

Nakrčil nos a opět se dotkl mé tváře, něžně, jako polaskání. „Ani nevíš, jak mě to mrzí.“

V místě toho doteku mě kůže přímo pálila, ale příjemně. Ještě víc mě však sežehla jeho slova. Samozřejmě že ho mrzí, že jí ublížil. To je logické a neměla bych se tím trápit.

„Tak pojď, Jarede! Hrajem!“

Vzhlédli jsme. Kyle zval Jareda do hry. Vypadal v pohodě, jako by dnes ani nestál před soudem. Buď věděl, že to tak dopadne, nebo se uměl ze všeho rychle otřepat. Mě po Jaredově boku zřejmě nevnímal.

Ale teď jsem si poprvé uvědomila, že si nás dvou všimli ostatní.

Jamie se na nás díval se spokojeným úsměvem. Podle něho to bylo v pořádku. Ale bylo?

Jak to myslíš?

Co při pohledu na nás vlastně vidí? Svou opět stmelenou rodinu?

A není to tak aspoň zčásti?

S novým nezvaným členem.

Pořád lepší, než to bylo včera.

To snad…

Já vím, přiznala Mel. *Jsem ráda, že Jared ví o mé přítomnosti…, ale stejně mi vadí, že se tě dotýká.*

A mně se to zase až moc líbí. Ten dotek Jaredových prstů jsem stále cítila. *Omlouvám se za to.*

Nevyčítám ti to. Tedy, aspoň vím, že bych neměla.

Díky.

Ale Jamie nebyl sám, kdo nás pozoroval.

Jeb byl zvědavý, koutky úst povytažené v úsměvu.

Sharon a Maggie nás sledovaly planoucíma očima. Tvářily se nyní navlas stejně a byly nejen podobné, ale díky tomu nasupenému výrazu připomínaly spíš sestry než matku s dcerou.

Ian se tvářil ustaraně, přísně svíral rty a zřejmě se chystal užuž se vrhnout k nám a ochránit mě. Nebyl si jistý, zda mi Jared opět nevyhrožuje. Usmála jsem se na něho. Úsměv mi sice neoplatil, ale zhluboka vydechl.

Nemyslím, že on si dělá těžkou hlavu zrovna kvůli tomu, řekla Mel.

„A teď ji slyšíš?“ Jared mezitím vstal, ale nespouštěl oči z mé tváře.

Svou otázkou mi zabránil zeptat se Mel, co přesně myslela. „Ano.“

„Co říká?“

„Všímáme si toho, co s ostatními dělá změna… tvého postoje.“ Kývnutím jsem ukázala na Melaniinu tetu a sestřenici, které se jako na povel obrátily ke mně zády.

„Husy paličaté!“ zabručel Jared.

„Tak dobrá!“ houkl Kyle a obrátil se k míči, položenému na nejzářivěji osvětleném místě v jeskyni. „Vyhrajeme to i bez tebe!“

„Už jdu!“ zařval Jared, hodil po mně poslední toužebný pohled a vrhl se do hry.

Žádné góly jsem nepočítala, byla tam příliš velká tma, aby bylo něco vidět. Místo toho jsem počítala Jamieho radostné výkřiky, to když dali gól, a vzteklé zasténání, když skóroval soupeř. Těch druhých zvuků bylo výrazně víc.

Hráli všichni. Maggie dělala v Andyho týmu brankáře, Jeb chytal v bráně Lilyina týmu. Oba byli překvapivě dobří a v tom matném osvětlení vypadali omládle. Jeb se nebál udělat za míčem šipku, ale Maggie chytala stejně dobře i bez podobně okázalých kousků. Kdykoliv Ian či Wes vykopli, *lup…* a míč jí přistál přímo v dlaních.

Hra byla plná smíchu, vzrušení a uvolnění. Nikdo by nevěřil, že ten den začal soudem nad jedním z obyvatel jeskyní.

Trudy a Paige po půlhodince odešly z hřiště a s veselým klábosením se vytratily z jeskyně. Po chvíli se vrátily s krabicemi plnými celozrnných tyčinek – těch sladkých, se sušeným ovocem. Hra ustala, Jeb vyhlásil přestávku a všichni se hrnuli pro snídani.

Jamie vyklouzl z klubka těl a paží; ruce měl plné tyčinek a v podpaží zastrčené lahve s vodou.

„Díky. Bavíš se?“

„Jasně! Škoda, že taky nemůžeš hrát!“

„Příště,“ slíbila jsem.

„Tumáš…,“ Ian mi podával hrst ovocných tyčinek.

„Předběhl jsem tě!“ zazubil se na něho Jamie.

„Och,“ hlesl Jared, který se objevil po Jamieho druhém boku. I on měl tyčinek víc než pro jednoho.

Ian a Jared si vyměnili navztekaný pohled.

„Kam se ztratilo všechno jídlo?“ zuřil Kyle u prázdné krabice a rozhlížel se, kdo je ten zloděj.

„Chytej!!“ křikl Jared a jednu po druhé mu naházel polovinu svých tyčinek.

Kyle každou zručně chytil v letu a zamířil k nám.

„Hej!“ vyštěkl Ian na bratra a také mu naházel díl svých tyčinek, aniž by se na něho jedinkrát podíval. „A teď zmiz.“

Kyle ho ignoroval. Poprvé za celý den se díval přímo na mě. Zornice měl černé, výraz naprosto neproniknutelný.

Přikrčila jsem se a sykla bolestí, když se mi připomněla žebra.

Kyle se blížil k nám.

„Slyšel jsi Iana!“ zavrčel Jared.

„Můžu předtím něco říct?“ zeptal se Kyle a nespouštěl ze mě oči.

Nikdo neodpověděl.

„Nemrzí mě to,“ prohlásil Kyle. „Pořád věřím, že to bylo správné rozhodnutí.“

Ian bratra odstrčil dozadu. Kyle zavrávoral, ale opět udělal krok vpřed.

„Moment, ještě jsem neskončil.“

„Ale jo, skončil!“ vyštěkl Jared. Zatínal pěsti tak zuřivě, až mu klouby prstů zbělely.

Mezitím jsme upoutali pozornost všech ostatních. V jeskyni vládlo ticho, radostné vzrušení ze hry se rázem vytratilo.

„Ne, neskončil.“ Kyle zvedl ruce nad hlavu, jako kdyby se vzdával, a znovu mě oslovil: „Nemyslím, že jsem jednal špatně, ale ty jsi mi vážně zachránila život. Nevím proč, ale zachránila. A tak mám dojem, že je to život za život. Nezabiju tě, a tím ti splatím svůj dluh.“

„Ty pitomý osle!“ vybuchl Ian.

„Kdo z nás se zabouchl do červa, brácho? Zrovna ty mi říkej, že jsem pitomý!“

Ian máchl pěstmi, předklonil se.

„Tak já ti řeknu, proč!“ vyhrkla jsem hlasitěji, než jsem měla v úmyslu. Dosáhla jsem však účinku, o který mi šlo. Ian a Jared a Kyle se ke mně obrátili. Všichni rázem zapomněli na rvačku.

Znervózněla jsem. Odkašlala jsem si. „Nenechala jsem tě spadnout, protože… protože nejsem jako ty. Tím netvrdím, že *nejsem* jako lidé, protože i tady jsou takoví, kteří by udělali totéž. Je tu spousta laskavých a dobrých lidí – třeba tvůj bratr a Jeb a Doktor…. Zkrátka říkám, že nejsem konkrétně jako ty.“

Kyle se na mě minutku díval a pak se zasmál. „Trefa!“ broukl pořád ještě se smíchem a zamířil k lahvím s vodou. „Život za život!“ křikl ještě přes rameno.

Tak úplně jsem mu nevěřila. To ani náhodou. Lidé byli dobří lháři.

37. KAPITOLA

Spor

Vítězství každého zápasu se dalo snadno uhodnout. Když Jared a Kyle hráli spolu, vždy vyhráli. Když Jared hrál s Ianem, vyhrál zase tento tým. Zdálo by se, že Jared je neporazitelný, dokud jsem neviděla, jak spolu hrají oba bratři.

Ian se v jednom týmu s Kylem necítil dvakrát ve své kůži, aspoň zpočátku, ale po pár minutách hry už spolu tvořili dokonale seřízený stroj – znali se dost dobře a trénovali spolu tak dlouho, že se uměli sehrát beze slova. I když Jared na svou stranu přetáhl výborné hráče, stejně Kyle s Ianem vždycky vyhráli.

Nakonec Jeb fotbalový turnaj odpískal, sebral míč a strčil si ho do podpaží. „Vítěz je, myslím, jasný. Ale i když bych nerad vypadal, že nemám smysl pro legraci, práce čeká… a upřímně řečeno, jsem už ulítaný až běda."

Ozvalo se sice pár chabých protestů, ale převládal smích. Nikomu nevadilo, že zábava končí. Podle toho, jak si hráči posedali na podlahu a s hlavou mezi koleny ztěžka lapali po dechu, nebyl vyřízený pouze Jeb.

Lidé se postupně v dvojicích a trojicích trousili ven z jeskyně. Přitiskla jsem se ke skalní stěně, abych u východu nepřekážela. Bez průduchů ve stropě téhle černé díry se dal jen těžko odhadnout čas, ale doba oběda už jistě minula. Mezi procházejícími lidmi jsem sledovala Kylea a Iana.

Po odpískání zápasu Kyle zvedl ruku, aby si s bratrem vítězoslavně pleskl dlaní o dlaň, ale Ian se jen obrátil a zamířil pryč. Kyle popadl bratra za rameno a prudce ho otočil obličejem k sobě, ale Ian jeho ruku odrazil. Kyle zaťal pěst a zamířil ji Ianovi přímo na žaludek. Ian však snadno uhnul; v jejich pošťuchování nebyla žádná přesvědčivost. Kyle bratrovi pocuchal vlasy, zřejmě právem staršího sourozence, Ian ho pleskl přes zápěstí a náhle se pousmál.

„Super výkon, brácho!" zaslechla jsem Kylea. „Pořád ti to kope."

„Jsi hrozný idiot, Kyle," odpověděl Ian.

„To víš, ty jsi pobral všechen rozum, já zase krásu, takže to je fér."

Kyle předvedl další výpad pěstí na bratrův žaludek, ale Ian mu tentokrát ruku zachytil a zkroutil mu ji za záda. Teď už se smál na celé kolo a Kyle se k němu po pár nadávkách připojil.

Všechno mi to připadalo na hraně násilí; pohled na oba bratry mě stresoval, ale současně jsme si vybavila jednu z Melaniiných vzpomínek: po trávě se válejí tři štěňata a zuřivě si chňapají navzájem po krku, cení zuby a vrčí, jako by toužili sourozence zadávit.

Ano, jenom si hrají, potvrdila Melanie. *Bratrská pouta jsou hluboká.*

Takže tohle je v pořádku. A pokud mě Kyle skutečně nezabije, bude to mezi nimi dobré už napořád.

Pokud, zopakovala Melanie zlověstně.

„Máš hlad?“

Vzhlédla jsem a srdce se mi na jeden skoro bolestivý okamžik zastavilo v hrudi. Jared podle všeho stále nepřestal věřit.

Zavrtěla jsem hlavou. Tím jsem získala okamžik nutný k tomu, abych se vzpamatovala a dokázala odpovědět: „Nevím proč, když jsem celý dnešek jenom proseděla, ale jsem hrozně unavená.“

Natáhl ke mně ruku.

Ovládej se, varovala mě Melanie. *Je jenom zdvořilý.*

Myslíš, že to snad nevím?

Snažila jsem se zakrýt, jak se mi třesou ruce. Opatrně mě vytáhl do stoje; balancovala jsem na zdravé noze a náhle nevěděla, co dál. A stejně zmatený byl i Jared. Držel mě sice za ruku, ale stáli jsme dva kroky od sebe. Uvědomila jsem si, že až budu hopkat skrz jeskyně, budu vypadat k popukání, a zalil mě horký ruměnec. Sevřela jsem mu prsty, i když mě vlastně nepodpíral.

„Kam?“

„No…“ Svraštila jsem čelo. „Vlastně nevím. Nezůstala u skladiště ta rohož?“

Zamračil se. Ta představa se mu nelíbila o nic víc než mně.

Náhle mě v podpaží popadly silné ruce a podepřely mě.

„Odnesu ji všude, kam bude potřebovat,“ prohlásil Ian.

Jared se zatvářil ostražitě, zřejmě nechtěl, abych uhodla, co se mu honí hlavou. Pohlédl Ianovi do tváře.

„Zrovna jsme probírali, kde to bude pro ni nejlepší. Je unavená. Možná že nemocnice…“

Zavrtěla jsem hlavou současně s Ianem. Po těch příšerných dnech, které jsem tam prožila, jsem se nemocniční jeskyni toužila na hony vyhnout. Walterova prázdná postel…

„Mám pro ni lepší místo,“ namítl Ian. „Ta lůžka nejsou o moc měkčí než skála, a ona má na těle navíc hodně zhmožděnin.“

Jared mě pořád držel za ruku. Uvědomil si vůbec, jak pevně mě svírá? Začínalo to být nepříjemné, ale nejspíš to nevnímal. Ostatně, já si nehodlala stěžovat.

„Co kdyby ses šel naobědvat?“ navrhl Jared Ianovi. „Vypadáš vyhládle. Odnesu ji, kam mi řekneš…“

Ian se hrdelně uchechtl. „Nemám hlad. A, mezi námi, Jarede, Wanda potřebuje trochu větší pomoc, než je pouhá pomocná ruka. Namouduši nevím, jestli jsi situaci už vnitřně přijal natolik, abys jí zajistil všechno nezbytné. A navíc…“

Ian se shýbl a zvedl mě do náruče. Sykla jsem bolestí v boku, ale co hůř, Jared pořád nepouštěl mou ruku. Konečky prstů mi začínaly červenat.

„… dneska už měla námahy víc než dost. Jen běž do kuchyně sám.“

Poměřovali se vzteklým pohledem, zatímco konečky prstů mi téměř fialověly.

„Klidně ji odnesu,“ zavrčel Jared temně.

„Opravdu?“ zaútočil Ian jízlivě a natáhl paže, jako by mě Jaredovi podával.

Jared se mi zadíval do obličeje a potom s povzdechem pustil mou ruku.

Och, to bolí! postěžovala si Melanie. Myslela tím ostrý šíp bolesti v mé hrudi, ne brnění v odkrvených prstech.

Promiň. Co s tím mám udělat?

Nepatří ti.

Ano, já vím.

Au.

Promiň.

„Myslím, že půjdu s vámi," oznámil Jared, když Ian s tajeným vítězoslavným úsměvem mířil k východu z jeskyně. „Potřebuji s vámi něco probrat."

„Jak chceš."

Jared však celou cestu mlčel. Byl tak potichu, že jsem si ani nebyla jistá, zda za námi doopravdy jde. Když jsme se však vynořili u osvětleného kukuřičného pole, držel se pořád vedle nás.

Promluvil až v hlavním sále, když kolem nás nikdo jiný nebyl.

„Jak vidíš Kyleovo tvrzení?" zeptal se.

Ian se ušklíbl. „Pořád se chvástá, že umí držet slovo. Normálně bych mu věřil, ale v téhle situaci… Nespustím ji z očí."

„Dobrá."

„To bude v pořádku, Iane," řekla jsem. „Já se nebojím."

„To ani nemusíš, protože jsem přísahal, že už ti nikdo nikdy neublíží. *Tady* budeš v bezpečí."

Bylo vyloučeno uhnout pohledem před jeho planoucíma očima. Bylo vyloučeno pochybovat o jeho slovech.

„Přesně tak," souhlasil Jared. „Budeš v bezpečí."

Šel těsně za Ianovým ramenem, takže do obličeje jsem mu neviděla.

„Děkuju," šeptla jsem.

Mlčeli jsme až do chvíle, kdy se Ian zastavil před červenošedými dveřmi své jeskyně.

„Mohl bys otevřít?" požádal Jareda.

Ten se ani nepohnul. Ian se obrátil, takže jsem opět spatřila Jaredův výraz; vrátila se do něj ostražitost.

„*Tvůj* pokoj? To je tvoje lepší místo?" Jared neskrýval nedůvěru.

„Teď to je její pokoj."

Skousla jsem si ret. Ráda bych Ianovi řekla, že to žádný můj pokoj není, ale to už ho Jared začal vyslýchat.

„Kde teď přespává Kyle?"

„Prozatím u Wese."

„A ty?"

„Nevím určitě."

Mlčky se na sebe dívali.

„Iane, tohle je…" ozvala jsem se.

„Hele," přerušil mě, jako by si až nyní všiml mé přítomnosti, „jsi asi vyčerpaná, viď? Jarede, otevřel bys dveře, prosím?"

Jared beze slova vyhověl.

Vůbec poprvé jsem měla příležitost si Ianovu ložnici prohlédnout ve slunečním světle, které se dovnitř lilo stropním průduchem. Nebyla tak ozářená jako Jamieho a Jaredův pokoj, ani tak vysoká. Jeskyně byla menší, téměř kulatá – trochu jako moje původní díra ve skále, jen desetkrát větší. Na podlaze ležely dvě matrace, každá u jedné stěny, oddělené úzkou uličkou. U zadní stěny stál dlouhý dřevěný příborník. Na jeho levé straně ležela hranička oblečení, vedle dvě knihy a paklík karet. Pravá

strana byla úplně prázdná, i když podle stop v prachu se dalo poznat, že nedávno tam něco bylo.

Ian mě opatrně položil na matraci vpravo, urovnal mi nohu a pod hlavu vsunul polštář. Jared zůstal stát ve dveřích a díval se do chodby.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Ian.

„Ano.“

„Zdáš se mi unavená.“

„To bych ale neměla být – vždyť poslední dobou skoro pořád spím.“

„Tělo potřebuje spánek, aby se zahojilo.“

Přikývla jsem. Nemohla jsem popřít, že mi klesají víčka.

„Později ti přinesu jídlo. Nelam si s ničím hlavu.“

„Děkuju, ale… Iane?“

„Copak?“

„Tohle je přece tvoje ložnice,“ zašeptala jsem. „Budeš samozřejmě spát tady.“

„Tobě to nevadí?“

„Proč by mělo?“

„No, možná to je dobrý nápad; tak tě nejlíp ohlídám. Teď se prospi.“

„Dobře.“

Oči se mi už zavřely. Pohladil mě po ruce. Slyšela jsem, jak vstává, pak tiše klaply dřevěné dveře.

Co tím sleduješ? vybuchla Melanie.

Co je? Co ti zase vadí?

Wando, ty jsi… skoro člověk. Určitě chápeš, co si Ian myslí o tvé nabídce?

O nabídce? Už mi svitlo, na co *naráží. Je to jeho ložnice. V jeskyních však není dost místností pro každého. Je samozřejmé, že se o ně dělíme.*

Vážně? Wando, vzpamatuj se. Začíná tě… Jak ti to jen vysvětlit, abys to konečně pochopila? Začíná k tobě cítit přesně totéž, co ty cítíš k Jaredovi. To ti nedošlo?

Nekonečně dlouho jsem se nevzmohla na slovo.

Nesmysl, vymáčkla jsem konečně ze sebe.

„Myslíš, že to, co se stalo ráno, nějak ovlivní Aarona a Brandta?“ ptal se Ian tlumeně za zavřenými dveřmi.

„Jako, že Kyle to vzdal?“

„Jistě. Předtím… nemuseli nic. Zdálo se, že Kyle odvede všechnu práci sám.“

„Rozumím. Promluvím s nimi.“

„Bude to stačit?“ staral se Ian.

„Zachránil jsem oběma život. Jsou mi zavázaní. Vyhoví mi ve všem.“

„Vsadíš na to vlastní život?“

„Pohlídáme ji,“ řekl nakonec Jared.

Další dlouhé ticho.

„Nepůjdeš se najíst?“ nadhodil Jared.

„Asi tu ještě chvíli počkám… A co ty?“

Jared neodpověděl.

„Tak co je?“ naléhal Ian. „Chceš mi ještě něco říct, Jarede?“

„Ta dívka uvnitř…,“ pronesl Jared zvolna.

„Ano?“

„To tělo jí nepatří.“

„No a?“

Jared nesmiřitelně zasyčel: „Pracky od ní, slyšíš?“

Ian se tiše zasmál. „Žárlíš?“

„Po tom ti nic není.“

„Ale, že ne?“

„Wanda podle všeho, více méně, s Melanií komunikuje. Skoro jako by byly… kamarádky. Poslední slovo má zřejmě Wanda. Zkus si představit, že bys ty byl Melanie! Jak by ti bylo? Kdyby tě někdo… takhle obsadil? Kdyby ses stal vězněm a někdo jiný by diktoval tvému tělu, co dělat? Kdybys nemohl mluvit sám za sebe? Nechtěl bys, aby tvá přání někdo respektoval?“

„No dobrá, dobrá. Chápu a zkusím na to nezapomenout.“

„Jak, že *zkusíš?*“ vybuchl Jared. Podle jeho hlasu jsem poznala, že vzteky zatíná zuby i pěsti. „To tělo a osoba uvězněná v něm patří totiž *mně!*“

„A víš určitě, že Melanie pořád ještě k tobě cítí…“

„Melanie bude navždy moje. A já budu navždy její.“

Navždy.

Náhle jsme byly s Melanií každá jinde; ona se vznášela blahem, zatímco já… ne.

S úzkostí jsme čekali na další slova.

„Ale co kdybys to byl ty?“ otázal se Ian skoro neslyšně. „Co kdyby tebe nacpali do lidského těla a nechali žít na téhle planetě? Co kdybys zjistil, že ses odcizil vlastnímu druhu? Co kdybys byl tak dobrý, že bys chtěl zachránit člověka, jehož tělo ti dali, a to navzdory tomu, že by ti opakovaně hrozila smrt?“ Na okamžik se zajíkl. „Co když by tebou lidi pohrdali, i když bys pro ně byl ochotný zemřít? Nezasloužil by sis aspoň úctu a život?“

Jared neodpověděl a mně do očí vhrkly slzy. Vážně si Ian myslí, že jsem si vysloužila právo na život v jeskyních?

„Tak rozumíš?“ dotíral Ian.

„Musím si to ještě promyslet.“

Ian si povzdechl. „Nenamáhej se. Wanda není… člověk, navzdory tomu lidskému tělu. Na dotek nereaguje lidsky.“

Teď se Jared rozesmál. „To si vážně myslíš?“

„Co je ti k smíchu?“

„Na fyzický kontakt reaguje až moc!“ sdělil mu Jared opět vážně. „V tomhle směru je lidská dostatečně. Či aspoň její tělo.“

Obličej mi zalil žár.

Ian mlčel.

„Tak co, žárlíš?“ nedal se odbýt Jared.

„Vlastně… Sám se divím, ale ano,“ odvětil Ian napjatě. „Jak jsi to zjistil?“

Jared zaváhal. „Byl to… takový pokus.“

„*Pokus?*“

„Nic se nevyvíjelo podle mých představ. Mel mi pak jednu vrazila.“ Slyšela jsem, jak se Jared směje.

„Melanie tě… praštila?“

„Stoprocentně to nebyla Wanda. Měl bys vidět, jak se tvářila… Co je? Iane, klid, chlape!“

„Uvědomil sis aspoň na vteřinku, jak jí muselo být?“

„Mel?“

„Ne, Wandě, hlupáku!“

„Jak bylo *Wandě?*“ nechápal Jared.

„Propána, vypadni už odtud. Běž se najíst. Pár hodin mi nechoď na oči!“

Ian nečekal na Jaredovu odpověď, prudce otevřel dveře do ložnice, vešel a zase za sebou rázně zavřel.

Obrátil se a zachytil můj pohled. Zřejmě ho zaskočilo, že jsem vzhůru. Z modrých očí mu vyšlehl oheň. Našpulil rty.

Naklonil hlavu k rameni a zaposlouchal se. Jared na chodbě mlčel, možná odešel. Ian se s povzdechem spustil na protější matraci.

„Asi jsme nemluvili tak potichu, jak jsem myslel," prohodil.

„Zvuk se v jeskyních rozléhá," hlesla jsem.

Přikývl. „Tak tedy…," řekl po chvilce. „Co si o tom myslíš?"

38. KAPITOLA

Doteky

„Co si myslím o čem?“

„O našem… rozhovoru za dveřmi,“ upřesnil Ian.

Nevěděla jsem, co si myslím.

Kdovíjakým zázrakem Ian dokázal vidět věci z mé – *mimozemšťanské* – perspektivy. A navíc věřil, že jsem si vysloužila právo na život.

Ale…. vážně žárlil? Na Jareda?

Věděl, co jsem zač. Věděl, že jsem jen tvoreček zastrčený do Melaniina mozku. Červ, jak řekl Kyle. Ale přesto právě Kyle Iana obvinil, že je do mě zamilovaný. Do *mě?* Vyloučeno!

Ale proč ho pak zajímají moje city vůči Jaredovi? Moje reakce na fyzický kontakt? Po zádech mi přejel mráz.

Nebo se zajímá o to, co si myslím o Melanii? Jestli s Jaredem souhlasím, že i ona má svá práva?

Nevěděla jsem, co si myslet. O ničem.

„Vážně nevím,“ zamumlala jsem.

Přikývl. „Úplně to chápu.“

„To ano, ale jen proto, že jsi výjimečně chápavý a soucitný.“

Usmál se na mě. Zvláštní, jak jeho oči dokázaly spalovat i hřát zároveň. Navíc s tou barvou, která připomínala spíš led než oheň. A v téhle chvíli byly neskutečně vřelé.

„Mám tě moc rád, Wando.“

„Až teď mi to začíná docházet. Asi jsem trochu natvrdlá.“

„Mě to taky zaskočilo.“

Oba jsme si chvíli rovnali v hlavě.

Nakonec ohrnul rty. „A… hádám… tohle je jedna z věcí, u kterých nemáš jasno, co cítíš?“

„Ne, vlastně ano. Já… *nevím.* Já… já…“

„To nevadí, na tyhle věci si musíš zvykat. Asi se ti to zdá… divné.“

Přikývla jsem. „To je slabé slovo. Spíš nemožné.“

„Něco mi pověz,“ požádal Ian po chvíli.

„Když budu znát odpověď.“

„Ta otázka není těžká.“

Ale hned ji nepoložil. Místo toho se natáhl přes uličku mezi matracemi a vzal mě za ruku. Chvíli mou dlaň držel v obou svých rukách, pak mi prsty jedné z nich

zvolna přejel po paži nahoru, až k rameni. Nedíval se mi přitom do obličeje, ale sledoval cestičku husí kůže, která se ježila pod jeho dotekem.

„Je ti to příjemné, nebo nepříjemné?“ zeptal se.

Nepříjemné! tvrdila Melanie.

Ale vždyť to nebolí! namítla jsem.

Na tohle se ale neptá. Když myslí příjemné… Och, to je jako mluvit s dítětem!

Není mi ještě ani rok, nezapomínej. Nebo už ano? Zkusila jsem se rozpomenout na datum.

Melanii to nezajímalo. *On chce vědět, jestli ti jsou jeho doteky příjemné stejně jako mně ty Jaredovy.* Vzpomínka, kterou mi nabídla, nebyla z jeskyní. Stáli s Jaredem v kouzelné soutěsce, při západu slunce. Jared stál za ní a dlaněmi jí objížděl obrys ramen a paží až k bokům. Zachvěla jsem se slastí z pouhého doteku. *Takhle.*

Och.

„Wando?“

„Podle Melanie to je nepříjemné,“ šeptla jsem.

„A podle *tebe?*“

„Já… nevím.“

Oči měl ještě hřejivější než před chvílí. „Nejspíš si nedovedu ani představit, jak jsi z toho zmatená.“

Uklidnilo mě, že má takové pochopení. „Ano, jsem zmatená.“

Opět mě pohladil po paži. „Chceš, abych s tím přestal?“

Zaváhala jsem. „Ano,“ kývla jsem nakonec. „To… co děláš… nemůžu pak pořádně myslet. A navíc, Melanie se na mě hněvá, to taky není snadné.“

Na tebe se nehněvám. Řekni mu, ať odejde.

Ian je můj přítel. Nechci, aby odešel.

Ian se odtáhl, založil si paže na prsou.

„Předpokládám, že nás nenechá ani na vteřinku o samotě.“

Zasmála jsem se. „Moc bych se divila.“

Ian naklonil hlavu k rameni. Zatvářil se mazaně.

„Melanie Stryderová?“ oslovil ji.

Obě jsme sebou při zaslechnutí jména trhly.

Ian pokračoval: „Rád bych si s Wandou promluvil soukromě, pokud nemáš námitky. Dalo by se to nějak zařídit?“

Taková drzost! Vyřiď mu, že ani kdyby lezl po zdi! Ten chlap mi je protivný!

Nakrčila jsem nos.

„Co řekla?“

„Že ne.“ Snažila jsem se její slova přetlumočit co nejmírněji. „A taky, že tě… nemá ráda.“

Ian se zasmál. „To beru. Musím ji respektovat, ale za zkoušku to stálo.“ Povzdechl si. „Ale s obecenstvem to nebude ono.“

Co nebude ono? zavrčela Melanie.

Zašklebila jsem se. Její hněv nebyl příjemný, uměla zuřit víc než já.

Zvykej si na to.

Ian mi přitiskl dlaň k tváři. „Nechám tě, aby sis to promyslela, platí? Abys měla jasno, co cítíš.“

Zkusila jsem dotek jeho ruky vyhodnotit objektivně. Dlaň měl měkkou. Ten pocit byl… příjemný. Ne jako když se mě dotkl Jared. Ale lišil se i od Jamieho objetí. Hodně.

„Možná to chvíli potrvá. Pochop, že nic z toho mi nedává smysl," vysvětlila jsem.

Zazubil se. „Chápu."

Náhle jsem si uvědomila, že vlastně chci, aby mě měl rád. Těmi doteky jsem si už nebyla tolik jistá. Ale líbilo se mi, že má o mně hezké mínění. Právě proto bylo těžké říct mu pravdu.

„Ale nezapomeň, že to necítíš *ke mně*," upozornila jsem šeptem. „Jde o tohle tělo… Je hezká, viď?"

Přikývl. „To je. Melanie je moc hezká dívka. Vlastně krásná."

Konečky prstů mi sklouzl k pohmožděné tváři, něžně hladil strupy na odřenině. „Navzdory tomu, co jsem jí udělal s obličejem."

Jindy bych to automaticky odmítla, připomněla bych mu, že zranění v mém obličeji nezavinil on. Byla jsem však tak vyvedená z míry tou náhlou závratí, že jsem ze sebe nevymáčkla souvislou větu.

Proč by mi mělo vadit, že Melanii považuje za krásnou?

To mi taky vysvětli. Moje emoce ji mátly stejně jako mě.

Odhrnul mi vlasy z čela.

„Ale může být stokrát krásná, pro mě je to cizí člověk. Není to ona, na kom mi… záleží."

Hned jsem se cítila líp. A to mě ještě víc vykolejilo.

„Iane, neměl bys…" Pravda se ze mě vyřinula jako gejzír. „Nemůže ti záležet na *mně*. Kdybys v ruce držel skutečně *mě*, hnusila bych se ti. Hodil bys mě na zem a rozdrtil patou jako hmyz."

Svraštil tmavé obočí. Na světlém čele se objevily ustarané vrásky. „To bych… neudělal, kdybych věděl, že jsi to ty."

Trpce jsem se zasmála. „Jak bys to zjistil? Jsme jeden od druhého k nerozeznání."

Koutky úst mu nešťastně povisly.

„Je to pouze tím tělem," zopakovala jsem.

„Ne, to vůbec není pravda!" nesouhlasil. „Nejde o obličej, ale o výraz v něm. Nejde o hlas, ale o to, co říká. A nejde o to, jak vypadá tělo, ale co s ním děláš. To *ty* jsi krásná!"

Během řeči si vedle mě klekl a vzal mě oběma rukama za ruce.

„Nikdy jsem nepoznal nikoho, jako jsi ty."

Povzdechla jsem si. „Iane, a co kdybych sem přišla v Magnoliině těle?"

Zašklebil se a vyprskl smíchy. „Dobrá otázka. Tak to nevím."

„Nebo ve Wesově těle?"

„Ale vypadáš jako žena – a žena také sama jsi."

„A vždycky žádám, abych se mohla stát ekvivalentem svého pohlaví na té které planetě; to ovšem neznamená, že bych nemohla docela dobře fungovat i v mužském těle."

„Jenže ty v něm nejsi."

„Vidíš? A v tom je ten vtip. Tělo a duše. V mém případě dvě úplně odlišné věci."

„Bez tebe bych to tělo nechtěl."

„Nechtěl bys *mě* bez něho."

Opět se dotkl mé tváře, tentokrát tam dlaň nechal přitisknutou. „Ale to tělo je součást tebe. Spoluvytváří to, co jsi. A pokud nezměníš názor a všechny nás nezradíš, taky v něm zůstaneš navždy."

Ach, až do smrti tohoto těla. Ano, v tomhle těle zemřu. Definitivně.

A já v něm žít už nikdy nebudu, šeptla Melanie.

Takhle si žádná z nás svou budoucnost neplánovala, viď?

Ne. Žádná z nás si neplánovala nulovou budoucnost.

„Další interní rozhovor?“ uhodl Ian.

„Přemýšlíme o své smrtelnosti.“

„Kdybys odtud odešla, žila bys navždy.“

„Ano, to bych mohla.“ Povzdechla jsem si. „Pochop, lidé mají nejkratší délku života ze všech druhů, kterými jsme kdy byla, s výjimkou Pavouků. Máte na všechno tak málo času.“

„A nemyslíš tedy…,“ Ian se odmlčel a naklonil se blíž ke mně, takže jsem viděla jen bělmo a temný safír jeho očí. „Nemyslíš, že by sis z toho času měla užít co nejvíc? Že bys měla *žít,* dokud jsi naživu?“

Nepředvídala jsem to jako u Jareda. Iana jsem neznala tak důvěrně. Melanie si to také uvědomila až zlomek vteřiny předtím, než se rty dotkl těch mých.

Ne!

Polibek s Jaredem to nepřipomínalo ani v nejmenším. Tehdy ta reakce byla bezmyšlenkovitá, ryzí touha. Jiskra v kanystru benzinu. S Ianem jsem si nebyla ani jistá, co vlastně cítím. Všechno mi připadalo kalné a rozmazané.

Rty měl hebké a teplé. Tiskl je k mým jen vteřinku a pak se mi jimi otřel o ústa sem a tam.

„Příjemné, nebo nepříjemné?“ šeptl mi do rtů.

Nepříjemné, stokrát!

„Já – nemůžu myslet.“ Dovolil, abych pod jeho rty mohla lehce pohybovat ústy.

„To zní… dobře.“

Tlak jeho úst zesílil. Pak mě zuby jemně uchopil za dolní ret a něžně za něj zatáhl.

Melanie měla chuť ho praštit a kopnout přímo do obličeje. Byla to tak hrozná představa, že jsem sebou trhla; byla v přímém protikladu s Ianovým polibkem.

„Prosím,“ šeptla jsem.

„Ano?“

„Přestaň, prosím. Nemůžu myslet. Prosím.“

Okamžitě se odtáhl. „Tak dobrá,“ přikývl ostražitě.

Přitiskla jsem si dlaně k obličeji a toužila přidusit Melaniin hněv.

„No, ale přinejmenším mě nikdo nepraštil,“ zazubil se Ian.

„Nejradši by s tebou provedla mnohem horší věci. Och, nesnáším, když zuří. Může se mi rozskočit hlava. Hněv je tak… šeredný.“

„A proč to neudělala?“

„Protože jsem nad sebou neztratila kontrolu. Prosadí svou, jenom když… se přestanu ovládat.“

Mlčky sledoval, jak si mnu čelo.

Uklidni se, prosila jsem ji. *Už se mě nedotýká.*

Copak zapomněl, že jsem tady? Je mu to snad jedno? To jsem já, já!

Snažila jsem se mu to vysvětlit.

A co ty? Zapomněla jsi na Jareda?

Hodila po mně tisíce vzpomínek, jako by mě zasypala údery pěstí: jeho úsměv, oči, jeho rty na těch mých, jeho ruce na mé kůži…

Nezapomněla. A jestlipak ty jsi zapomněla, že nechceš, abych ho milovala?

„Mluví k tobě.“

„Huláká na mě,“ upřesnila jsem.

„Teď už poznám, že se soustředíš na rozhovor s ní. Dřív jsem si toho ani nevšiml.“

„Vždycky toho tolik nenamluví.“

„Omlouvám se, *Melanie*,“ řekl. „Chápu, že to je pro tebe nesnesitelná situace.“

Opět jsem v duchu spatřila její představu, jak ho pěstí mlátí do obličeje. *Pověz mu, ať si svoje omluvy strčí někam.*

Trhla jsem sebou.

Ian se kysele usmál. „Omluvu nepřijala.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„A když se přestaneš ovládat, jedná podle svého?“

Pokrčila jsem rameny. „Občas, když mě zaskočí a já sklouznu do… emotivna. Emoce mi nedovolí se soustředit. Ale poslední dobou to má složitější. Jako by se ty dveře mezi námi zamkly. Nevím proč. Zkoušela jsem ji pustit ven, když Kyle…“ Prudce jsem se odmlčela a skousla pevně rty.

„Když se tě Kyle pokoušel zabít,“ dořekl věcně. „Ale proč jsi ji chtěla pustit ven?“

Neodpověděla jsem.

„Aby se bránila?“

Mlčela jsem.

„Dobrá,“ kývl. „Neříkej mi to, ale proč – se ty dveře zamkly?“

Svraštila jsem čelo. „Nevím. Možná že čas běží… A my se začínáme dost bát.“

„Ale Jareda přece uhodila.“

„To ano.“ Zamrazilo mě při vzpomínce, jak mu má pěst narazila do čelisti.

„Protože tě přemohly city?“

„Ano.“

„A co udělal? Jenom tě políbil?“

Přikývla jsem.

Ian sykl a zaťal pěsti.

„Co se stalo?“ nechápala jsem.

„Když tě Jared políbil… přemohly tě city.“

Ustaraně jsme na něho zůstala civět. Melanie si to vychutnávala. *Patří ti to!*

Ian si povzdechl. „Ale když jsem tě políbil já… ani jsi neuměla říct, zda se ti to líbí. Emoce tě… nepřekonaly.“

„Och.“ Ian žárlil. Tenhle svět byl divný. „Promiň.“

„Neomlouvej se. Slíbil jsem přece, že ti dopřeju dost času, aby sis to srovnala v hlavě. Nevadí mi to.“

Lhal. Vadilo mu to, a moc.

Zhluboka se nadechl. „Je jasné, že hluboce a bezvýhradně miluješ Jamieho. A asi jsem si měl domyslet, že miluješ i Jareda. Oba dva miluješ stejně, jako je milovala Melanie. Jamieho jako bratra a Jareda…“

Zadíval se kamsi nade mě. Náhle jsem i já musela před ním uhnout očima, pověsila jsem se pohledem na skvrny slunečního svitu na červenošedých dveřích.

„Kolik z toho je Melanie?“ zajímal se.

„Nevím. Záleží na tom?“ zakličkovala jsem.

Ian odpověděl skoro neslyšně. „Mně ano.“ Mimoděk mě vzal zase za ruku.

Chvíli bylo ticho. Mlčela dokonce i Melanie. To bylo milé.

A pak, jako když se otočí vypínačem, se Ian opět změnil na svoje staré já. Zasmál se.

„Čas hraje pro mě," zazubil se. „Tady asi strávíme zbytek života. Jednou se sama budeš divit, cos na Jaredovi vlastně viděla."

O tom si nech leda zdát.

Smála jsem se s ním celá šťastná, že už zase vtipkuje.

„Wando? Wando, můžu dál?"

Jamieho hlas a dusot nohou, které se zastavily těsně přede dveřmi.

„Samozřejmě, Jamie."

Vztahovala jsem po něm ruce ještě dřív, než se stihl protáhnout dveřmi. Poslední dobou jsem byla buď zmrzačená, nebo v bezvědomí, takže sama jsem za ním jít nemohla.

„Ahoj Wando! Ahoj Iane!" Jamie se zářivě usmíval, zcuchané vlasy mu při každém pohybu povlávaly. Vrhl se ke mně, ale v cestě mu seděl Ian, takže Jamie se nakonec usadil v nohách matrace a položil mi dlaň na kotník. „Jak se cítíš?"

„Líp."

„Už máš hlad? Je sušené hovězí a vařené kukuřičné palice! Mohl bych ti to donést."

„Zatím nic nechci. Jak se vede? Dlouho jsem tě neviděla."

Jamie se ušklíbl. „Sharon mě nechala po škole."

Usmála jsem se. „Vážně? A co jsi provedl?"

„Nic, normálně na mě ušili boudu." Jeho nevinný výraz vypadal hodně vynuceně; rychle změnil téma. „A hádej, co je nového? Jared u oběda řekl, že bylo nefér vystrnadit tě z ložnice, na kterou sis už zvykla. Tohle prý slušný hostitel nedělá. Mám ti vyřídit, aby ses nastěhovala zpátky ke mně, a klidně třeba hned. Že to je super? A taky mi prozradil, kde tě najdu."

„Ani se nedivím," zabručel Ian.

„Jak se ti líbí, Wando, že zase budeme bydlet spolu?"

„Ale Jamie, kde bude přespávat Jared?"

„Moment, zkusím hádat," vzal si slovo Ian. „Určitě prohlásil, že jeskyně je dost velká pro tři. Mám pravdu?"

„Jasně, ale jak to víš?"

„Náhodou jsem se trefil."

„Ale to je bezva, uznej, Wando! Bude to stejné jako dřív, než jsme přišli do jeskyně!"

Když to řekl, jako by mi mezi žebry projela břitva – tak čistá a ostrá bolest to byla.

Můj bolestný výraz Jamieho vyděsil. „Och. Ne, myslím, že to bude fajn i s tebou. Prostě my čtyři spolu, chápeš?"

Zkusila jsem se přes tu bolest zasmát; víc jsem už trpět nemohla.

Ian mi stiskl dlaň.

„My čtyři," zamumlala jsem. „Moc milé."

Jamie se připlazil po matraci výš a objal mě kolem krku.

„Nezlob se. A nebuď smutná."

„Nedělej si kvůli mně starosti."

„Vždyť víš, že tě mám taky rád."

Emoce na téhle planetě byly tak vyostřené, tak pronikavé! Tohle mi Jamie ještě nikdy neřekl. Celé tělo jako by se mi rázem zahřálo o několik stupňů.

Tak vyostřené, souhlasila Melanie, kterou sžírala její vlastní bolest.

„Vrátíš se?“ žadonil Jamie s ústy na mém rameni.

Neuměla jsem hned odpovědět.

„Co chce Mel?“ zeptal se.

„Chce bydlet s tebou,“ šeptla jsem. Ani jsem se jí nemusela ptát.

„A co chceš ty?“

„Ty chceš, abych byla v tvé jeskyni?“

„Samozřejmě, Wando. Prosím.“

Váhala jsem.

„Prosím?“

„Pokud o to stojíš, Jamie, tak ano.“

„Jupí!“ zavýskl mi Jamie do ucha. Vyskočil a radostí začal skákat na matraci.

„No dobře.“

„Ty něco chceš říct, Iane?“

„Jistě, hochu. Vyřiď Jaredovi, že by se měl stydět.“

„Cože?“

„Nech to plavat. Radši skoč Wandě pro oběd.“

„Jasně. A taky řeknu Wesovi o další matraci. A Kyle se může vrátit k Ianovi a všechno zase bude, jak má být!“

„Senzace,“ kývl Ian a já poznala, že to myslí hodně jízlivě.

„Senzace,“ šeptla jsem a opět ucítila to ostří břitvy.

39. KAPITOLA

Obavy

Senzace, brblala jsem si v duchu. *Vážně senzace.*

Ian ke mně mířil, aby v mé společnosti poobědval, na obličeji nalepený naučený úsměv. Bude se mě snažit rozveselit…. zase.

Poslední dobou to s tou jízlivostí přeháníš, napomenula mě Melanie.

Zkusím si to pamatovat.

Během posledního týdne se moc neozývala. Ani jedna z nás teď nepředstavovala zrovna zábavnou společnost. Bylo lepší, když jsme se vyhýbaly ostatním a vlastně i jedna druhé.

„Hej Wando," pozdravil mě Ian a přisedl k pultu vedle mě. V jedné ruce držel misku ještě kouřící rajčatové polévky. Ta moje, zpola nedojedená, chladla vedle mě, zatímco jsem trhala chlebovou rolku na miniaturní kousíčky.

Neodpověděla jsem mu.

„Ale, no tak." Položil mi ruku na koleno. Melaniin hněv vyzněl lenivě; na podobné věci si stačila už zvyknout natolik, že se na pořádný vztek ani nevzmohla. „Dnes večer budou zpátky. Určitě ještě před západem slunce."

„To jsi tvrdil před třemi dny a před dvěma dny a taky včera," připomněla jsem mu.

„Ale dneska mám takové tušení. A netrucuj – je to až moc lidské," poškádlil mě Ian.

„Ale já netrucuju." *Nelhala jsem.* Samými starostmi jsem nebyla schopná pořádně myslet, na nic mi nezbývala energie.

„Tohle přece není první loupežná výprava, které se účastní i tvůj Jamie."

„Tak to vědomí mi náladu nevylepší," ušklíbla jsem se; Melanie měla pravdu, že s tou jízlivostí to přeháním.

„Jared a Geoffrey a Trudy ho pohlídají. A je tam i *Kyle!*" zasmál se Ian. „Takže máš *jistotu,* že se mu nic nestane."

„Nechce se mi o tom mluvit."

„V pohodě."

Obrátil pozornost k jídlu a mě nechal, ať se dusím ve vlastní šťávě. V tomhle směru byl Ian milý; vždycky se mi snažil dát všechno, co jsem chtěla, i když jsem sama nevěděla, co vlastně chci. Tedy, s výjimkou těch pokusů mě pobavit. Ale já o rozptýlení nestála; *chtěla* jsem si dělat starosti, a on to věděl. Nic jiného jsem totiž dělat nemohla.

Uplynul měsíc od chvíle, co jsem se přestěhovala do Jamieho a Jaredovy ložnice. Celé tři týdny jsme my čtyři žili společně. Jared spal na matraci přiražené k čelům matrací, kde jsme spali my s Jamiem.

Na to jsem si zvykla – myslím na to spaní. Spánek v prázdné ložnici mi teď dělal problémy; chyběl mi dech dalších dvou lidí.

Ale na probouzení v Jaredově přítomnosti jsem si nezvykla. Vždycky mi trvalo až moc dlouho, než jsem mu odpověděla na pozdrav dobrého rána. Choval se zdvořile; my oba byli velmi zdvořilí.

Naštěstí Jamieho dobrá nálada a neustálé brebentění zaháněly přílišné napětí. Tak dlouho oslovoval přímo Melanii, až její jméno mezi námi nepředstavovalo zdroj stresu. Každým dnem byl život uvolněnější a příjemnější.

Byly jsme… skoro šťastné. Melanie i já.

A pak asi před týdnem Jared vyrazil na další z krátkých loupežných výprav – hlavně nahradit rozbité nářadí – a Jamieho vzal s sebou.

„Unavená?“ zeptal se Ian.

Uvědomila jsem si, že si mnu oči. „Ani ne.“

„Pořád spíš špatně?“

„Je tam moc ticho.“

„Můžu spát s tebou – No tak, zklidni se, Melanie. Víš přece, jak to myslím.“

Ianovi nikdy neušlo, kdy trpím pod prudkým návalem Melaniina nepřátelství.

„Ale neříkal jsi snad, že se vrátí už dneska?“ nadhodila jsem.

„Máš pravdu. Není nutné nic měnit.“

Povzdechla jsem si.

„Možná by sis měla dopřát na jedno odpoledne volno.“

„Neplácej hlouposti,“ namítla jsem. „Mám už dost energie, abych práci zvládala.“

Zazubil se, jako bych řekla něco milého. Jako by si přál, abych tu větu pronesla.

„Prima. Hodila by se mi totiž pomoc v jedné věci.“

„O co jde?“

„Ukážu ti to. Už jsi dojedla?“

Přikývla jsem.

Vzal mě za ruku a odváděl mě z kuchyně. Opět to byla tak běžná věc, že Melanie skoro ani neprotestovala.

„Kam jdeme?“ Východní pole nepotřebovalo žádnou péči. Ráno jsme ho s ostatními zavlažili.

Ian neodpověděl, ale nepřestával se usmívat.

Vedl mě tunelem za kukuřičné pole ve směru, odkud se neslo tlumené *buch buch.* Ovanul mě známý čpavý pach síry.

„Iane, na fotbal vážně nemám náladu.“

„Vždyť jsi tvrdila, že máš spoustu energie. Zklamala bys Lily a Wese. Slíbil jsem jim zápas dvou proti dvěma. Celé dopoledne se tolik dřeli, aby měli odpoledne volno…“

„Hele, nesnaž se ve mně probudit pocit viny,“ broukla jsem a šla za ním chodbou. Před námi blikalo několik lamp a házely kolem sebe stíny.

„Proč ne, když to funguje?“ zasmál se Ian. „A tobě to taky udělá dobře.“

Lily a Wes už na hřišti čekali a krátili si čas kopáním do míče.

„Tak co, jsi připravená na prohru, Wando?“ houkl na mě Wes. „Planetu jste obsadit mohli, ale tenhle zápas projedeš.“

Ian zařval smíchy, ale já mlčela. Tahle planeta mě nepřestávala udivovat. Jak můžou žertovat o tak tragických věcech?

A navíc Melanie, která jinak tonula ve stejné depresi jako já, náhle sálala nedočkavostí a vzrušením.

Minule jsme si nezahrály, vysvětlila mi. Běh kdysi milovala. *A posedáváním na zadku je domů dřív nepřivedeme. Trochu rozptýlení nemůže škodit.*

Už předem zvažovala strategii, tipovala si schopnosti soupeřů.

„Znáš pravidla?“ zeptala se Lily.

Přikývla jsem. „Ještě si je pamatuju.“

Automaticky jsem ohnula koleno a popadla zezadu kotník, abych si protáhla svaly. Byl to příjemný pocit. Totéž jsem udělala s druhou nohou. Stopy po zraněních už byly pryč, i hluboká pohmožděnina na zadní straně stehna se připomínala jen světle žlutým odstínem.

Před čtrnácti dny jsem si při čištění zrcadel mohla prohlédnout zranění v obličeji. Tvořila se tam temně rudá jizva, velká jako moje dlaň a po obvodě zubatá. Melanii to trápilo víc než mě.

Ian a já jsme hráli proti těm dvěma. Melanie milovala soupeření.

Hned od prvního výkopu jsme všichni brali hru vážně, a i mě potěšilo, že s Ianem jsme báječně sehnaný tým, který svému soupeři nedává šanci. Já byla rychlá a on uměl mířit s naprostou přesností. Wesovo pošklebování utichlo hned po Ianově třetím gólu. Bylo to příjemné, to protahování svalů, tělesná únava, vrstva potu na kůži.

Lily vzdala zápas poté, co dostali jednadvacátý míč do branky.

„Uznej, Wesi, že jsou lepší.“

„To byl podraz.“

„Nikdo nikdy netvrdil, že Wanda neumí hrát.“

„Ale nikdo taky neřekl, že je profík.“

Pobaveně jsem se usmála.

„Nauč se prohrávat!“ ušklíbla se Lily a polechtala Wese na břiše. Popadl ji za ruku, přitáhl k sobě a pevně ji políbil na rozesmátá ústa.

S Ianem jsme si vyměnili polekaný pohled.

„Kvůli tobě budu prohrávat rád!“ zubil se Wes, když Lily pouštěl.

Lilyina hladká karamelová pleť zrůžověla.

„Cha, však uvidíme, jestli ten tvůj fotbalový zázrak obstojí proti Kyleovi?“ obrátil se Wes k Ianovi a odkopl míč do temného koutu jeskyně. Slyšeli jsme, jak se šplouchnutím přistál v sirném prameni. Když Wes s Ianem odběhli, aby ho vylovili, Lily se ke mně plaše obrátila.

Zasmála se mému výrazu a rozhodila pažemi. „No dobrá… tady se nic neutají, ale už je to tak. Navíc je to trochu tvoje vina.“

„Co jsem provedla?“ podivila jsem se vyjukaně.

„Nic,“ ujistila mě. „Zato mě překvapilo, jak na tebe reagoval Wes. Netušila jsem, že má v sobě tak hlubokou přemýšlivost a chápavost. Předtím jsem ho skoro nebrala na vědomí, víš, je na mě trochu moc mladý.“ Zasmála se. „Ne snad, že by na tom záleželo, zvlášť tady.“

„Přesně tak,“ souhlasil Ian, který se mezitím vrátil. Objal mě kolem ramen. „Takže tys nevěděla, že Wes byl do tebe pobláznění od chvíle, co sem přišel?“

„Nevšimla jsem si toho,“ přiznala Lily se smíchem. „Mimochodem, kde je?“

„Šel nám všem pro vodu.“

Chvíli jsme se ještě společně bavili a střídavě si házeli a kopali míč v trojici.

No jasně, super kámoši, brblala Melanie zapškle.

Ušklíbla jsem se a Lily se na mě tázavě zadívala.

„Jaredova Melanie není ráda, když se bavím v Ianově společnosti," riskla jsem pravdu.

„Zajímavé," povytáhla Lily obočí.

„A to jsem ještě Wandě ani nenabídl, že s ní klidně budu spát v jedné ložnici, aby se konečně pořádně vyspala. O samotě se v jednom kuse budí," objasnil Ian Lily. „Možná že Melanii prospěje, když si Wanda taky jednou prosadí svou."

Teď jsem pro změnu zrudla já a Ian ohleduplně změnil téma. „Kde se Wes zdržel tak dlouho?" nadhodil. „Možná bych se měl jít po něm poohlédnout."

V tom jsme zaslechli Wesovo hulákání, které se tunelem rychle přibližovalo.

„Vrátili se! Wando, už jsou zpátky!"

Trvalo mi sotva vteřinku, abych se vzpamatovala, a vzápětí jsem se dala do trysku. Ian za mnou huhlal, ať to nepřeháním.

Samým spěchem jsem málem srazila Wese k zemi. „Kde jsou?" lapala jsem po dechu.

„V hlavní síni."

Na víc jsem nečekala. Do rozlehlé zahrady jsem vbíhala s očima těkajícíma do všech stran, jak jsem všude hledala příchozí. Jamie stál před hloučkem lidí u vchodu do jižního tunelu.

„Héj, Wando!" vyjekl a nadšeně mi zamával.

Zatímco jsem obíhala pole, Trudy ho držela za paži, jako by mu chtěla zabránit, aby mi běžel naproti.

Popadla jsem ho za ramena a pevně objala. „Och, Jamie!"

„Stýskalo se ti?"

„Jen docela maličko. Kde jsou všichni? Vrátil se každý z vás? Je všechno v pořádku?" Kromě Jamieho byla právě Trudy jediný člověk z výpravy, kterého jsem tu viděla. Ti ostatní z hloučku – Lucina, Ruth Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid – je vítali domů.

„Všichni se vrátili celí," ujistila mě Trudy.

Rozhlédla jsem se po obrovské jeskyni. „Kam se poděli?"

„Uch… Myjí se a skládají náklad…"

Měla jsem sto chutí nabídnout, že také pomůžu, jen abych se dostala blíž k Jaredovi a na vlastní oči se přesvědčila, že je v bezpečí, ale bylo mi jasné, že nesmím vědět, kudy zboží přinášejí do jeskyní.

„Koukám, že by ti neuškodila koupel," pocuchala jsem Jamiemu mastné, zknocené vlasy, ale objímat jsem ho nepřestala.

„Měl by si především lehnout," zahučela naštvaně Trudy.

„*Hele!*" Jamie po ní loupl trucovitým pohledem.

Trudy se po mně podívala a odvrátila se.

„Lehnout…?" Chvíli jsem na Jamieho civěla a pak jsem o krok ucouvla, abych si ho mohla prohlédnout. A při pohledu na jeho pravou nohu jsem zkameněla.

Pár centimetrů nad kolenem měl v džínách zubatou díru a od ní se táhla dlouhá, ztvrdlá skvrna až k dolní záložce nohavice.

Krev, uvědomila si Melanie zděšeně.

„Jamie! Co se stalo?"

„Fakt díky, Trudy."

„Vždyť by si toho dřív nebo později stejně všimla. Pojď, mluvit můžeme i při chůzi.“

Trudy ho vzala za loket a pomáhala mu hopsat po zdravé levé noze kupředu.

„Jamie, tak povídej!“ Objala jsem ho z druhé strany a snažila se ho podpírat, jak nejvíc to šlo.

„Taková pitomost. Můžu si za to sám. A klidně by se to mohlo stát i *tady*.“

„Tak to vyklop.“

Povzdechl si.

„Zakopl jsem s nožem v ruce.“

„A neměl bys jít za Doktorem?“

„Tam jsem už byl. Ránu mi vyčistil a ovázal a nařídil, ať ležím.“

„A proč jsi nezůstal v nemocnici? Jít takovou dálku…“

Jamie se ušklíbl a ohlédl se po Trudy, jako by hledal správnou odpověď.

„Jamiemu bude líp v jeho posteli,“ vysvětlila.

„Jasně,“ zadrmolil Jamie chvatně. „Ta nemocniční lůžka jsou hnusná. Kdo by na nich chtěl ležet dobrovolně, uznej!“

Podívala jsem se na ně. Hlouček zmizel, z jižní chodby zaznívaly hlasy.

Co to znamená? divila se Mel.

Uvědomila jsem si, že Trudy není o nic lepší lhářka než já. Když tvrdila, že všichni ostatní vykládají zboží, v hlase jí skřípal falešný podtón. Vzpomněla jsem si, jak přitom zatěkala očima právě k tomu tunelu.

„Vítej, chlapče! Vítej, Trudy!“ ozval se Ianův hlas.

„Ahoj, Iane,“ pozdravili oba.

„Co se tady děje?“

„Upadl jsem na nůž,“ broukl Jamie se sklopenou hlavou.

Ian se zasmál.

„Podle mě to moc k smíchu není!“ napomenula jsem ho stísněně. Melanie měla chuť mu vrazit políček, ale nevšímala jsem si jí.

„To se přece může stát každému,“ řekl Ian a pěstí škádlivě šťouchl Jamieho do ramene.

„No jo,“ zahučel Jamie.

„Kde jsou všichni?“

Zatímco Trudy odpovídala, nenápadně jsem ji pozorovala.

„Jen ještě vykládají nějaké věci.“ Opět se ohlédla k ústí jižního tunelu a Ianův výraz zkameněl a pak se v něm na zlomek vteřiny blýskl vztek. Nato si Trudy všimla, že je pozoruju.

Honem zaveď řeč jinam, špitla Melanie.

Bleskově jsem se obrátila k Jamiemu.

„Máš hlad?“ zeptala jsem se ho.

„Kdypak ty hlad *nemáš?*“ poškádlil ho Ian. Opět se tvářil uvolněně; v přetvářce byl ve srovnání s Trudy mistr.

Dorazili jsme do naší ložnice a Jamie se vděčně svezl na matraci.

„Vážně ti je dobře?“ ujišťovala jsem se.

„Nic mi není, fakticky. Doktor tvrdí, že za pár dní budu zase v pořádku.“

Přikývla jsem, i když mě moc nepřesvědčil.

„Půjdu se vykoupat,“ prohodila už odcházející Trudy.

Ian se opřel o stěnu. Odejít zřejmě nehodlal.

Až budeš lhát, skloň hlavu dolů, radila Melanie.

„Iane?“ řekla jsem s pohledem upřeným na Jamieho zakrvácenou nohavici. „Mohl bys skočit pro jídlo? Mám taky hlad, víš.“

„Jasně! Přines nám něco dobrého.“

Cítila jsem na sobě Ianův pohled, ale hlavu jsem nezvedla.

„Tak dobře,“ souhlasil a zdůraznil: „Za minutku jsem zpátky.“

Dokud Ianovy kroky neutichly v dálce, předstírala jsem, že si prohlížím chlapcovo zranění.

„Nezlobíš se na mě?“ vyzvídal Jamie.

„To víš, že ne.“

„Ale nechtěla jsi, abych šel s nimi.“

„Teď už jsi v bezpečí a na ničem jiném nesejde.“ Roztržitě jsem ho pohladila po paži a vyskočila jsem. „Hned jsem tady, zapomněla jsem Ianovi něco říct.“

„A co?“

„Vydržíš tady chvilku sám?“

„Samozřejmě!“ zapomněl na svou otázku.

Vyklouzla jsem na chodbu dřív, než ji stačil položit znovu.

Chodba byla vylidněná, Ian nikde. Musela jsem si pospíšit, protože měl již podezření. Všiml si, že jsem prokoukla Trudyiny lži. Jistě se nezdrží pryč dlouho.

Cílevědomě a rychle jsem přešla hlavní sál, jako bych šla za nějakým úkolem. Běh by vypadal nápadně. Porůznu tam byla jen hrstka lidí – Reid mířil k chodbě vedoucí ke koupeli, Ruth Ann a Heidi mě minuly zabrané do hovoru, Wes s Lily se drželi za ruce – ale nikdo mi nevěnoval pozornost. Nenápadně jsem vklouzla do jižního tunelu.

Sotva jsem vkročila do té černočerné tmy, dala jsem se po té známé trase do klusu.

Jakýsi šestý smysl mi našeptával, že tohle je stejné, jako když se z předchozí výpravy vrátil Jared se svým týmem a Doktor se opil a nikdo mi na nic neodpovídal. Opakovalo se to, cosi, o čem jsem neměla vědět. Co jsem vědět nechtěla, aspoň podle Iana. Na šíji se mi zježily vlasy. Možná to *vážně* nechci vědět.

Ale chceš. Obě to chceme.

Mám strach.

Já taky.

Co nejtišeji jsem pádila dlouhým, temným tunelem vpřed.

40. KAPITOLA

Zděšení

Když jsem zaslechla hlasy, zpomalila jsem. Nedošla jsem tak blízko k nemocnici, aby to byl Doktor. To se museli vracet ostatní. Přitiskla jsem se k hrbolaté skalní stěně a plížila se co nejtišeji. Po dlouhém běhu jsem dýchala přerývavě a hlučně, proto jsem si zakryla ústa dlaní, abych svoje sípání přidusila.

„Proč v tom pořád pokračujeme?“ stěžoval si kdosi.

Ten hlas jsem nepoznávala, patřil někomu, koho jsem neznala příliš dobře. Snad Violettě? Čišel z něj ten depresivní tón, který jsem slyšela už dřív, takže bylo jasné, že si nic nenamlouvám.

„Doktor taky nechtěl. Tentokrát to byl Jaredův nápad.“

S určitostí to mluvil Geoffrey, ačkoliv hlas měl maličko zkreslený potlačovanou nechutí. Geoffrey byl s Trudy na výpravě, jak jinak. Ti dva dělali všechno spolu.

„Ale já myslel, že je největší odpůrce těchto praktik.“

Aha, Travis.

„Teď má… větší motivaci,“ vysvětloval Geoffrey. Mluvil tiše, ale bylo jasné, že kvůli něčemu zuří.

Prošli jen krok od výklenku, kde jsem se skrývala, nehybně, se zatajeným dechem.

„Podle mě to je zvrhlost,“ huhlala Violetta. „Ryzí hnus. Nikdy se to nepovede.“

Pomalu se vzdalovali, kroky ztěžklé zoufalstvím.

Nikdo jí neodpověděl. Dokud byli v mém doslechu, nepronesli už ani slovo. Vyčkala jsem, dokud se jejich kroky trochu nevzdálí, ale pak jsem opět vyrazila vpřed. Ian mě už nejspíš hledal!

Nejdřív jsem se opatrně plížila a do běhu jsem se dala až ve chvíli, kdy jsem usoudila, že skupinka zůstala v bezpečné vzdálenosti za mnou.

Pak jsem za ohbím chodby zahlédla první matné paprsky slunce a přešla jsem do tiššího a opatrnějšího klusu. Věděla jsem, že jakmile obejdu roh, bude na mě od vchodu do Doktorova království vidět.

Světlo sílilo, našlapovala jsem pořád pomaleji a opatrněji. Kolem vládlo absolutní ticho. Na okamžik mě napadlo, že jsem se spletla a v nemocniční jeskyni nikdo není, ale sotva jsem spatřila zubatý oblouk vchodu, zaslechla jsem tiché vzlyky.

Po špičkách jsem se připlížila až k otvoru a zaposlouchala se.

Vzlykání pokračovalo a doprovázel ho měkký, rytmický buchot.

„No tak, no tak.“ Jebův hlas prodchnutý pochopením. „To je v pohodě, Doktore. Neber si to tolik.“

Po místnosti přecházely několikery kroky. Zašustila látka. Pak jako by někdo zametal. Připomínalo mi to velký úklid.

A pak tu byl zápach, který sem nepatřil. Podivný pach… trochu kovový, ale nic mi nepřipomínal. Přesto jsem měla neurčitý pocit, že bych ho *měla* znát.

Bála jsem se obejít roh.

Co nejhoršího nám mohou udělat? otázala se Mel. *Vykopnout nás z jeskyní?*

Máš pravdu.

Věci se hodně změnily, pokud tohle bylo to nejhorší, čeho jsme se bály od lidí.

Zhluboka jsem se nadechla – a opět si všimla toho divného, *nezařaditelného* puchu – a vkročila do nemocnice.

Nikdo si mě nevšiml.

Doktor klečel na podlaze, obličej zabořený do dlaní, ramena se mu otřásala. Nad ním se nakláněl Jeb a popleskával ho po zádech.

Jared s Kylem nesli mezi lůžky nosítko. Jared měl na obličeji nehybnou masku.

Lůžka nebyla prázdná jako obvykle. Pod tmavě zelenými přikrývkami na nich ležely dlouhé předměty, které známými oblinami a úhly připomínaly těla.

V čele lůžek stál pod kuželem nejjasnějšího světla Doktorův stůl, pokrytý stříbřitými předměty, jež jsem ani neznala – lesklými skalpely a různými zastaralými lékařskými nástroji.

Ale ještě víc zářily ty další stříbrné věci. Chvějivé útržky stříbra, natažené na stole ve zmučených, pokroucených polohách… drobné stříbřité nitě, urvané a obnažené a pohozené…. cákance stříbrné tekutiny, rozmazané po stole, přikrývkách a okolních stěnách…

Ticho v místnosti roztříštil můj skřek. Jako by se otřásla *celá* jeskyně. Rozvířila se a zachvěla tím zavytím, jež mě ovinulo jako spirála, takže jsem nedokázala utéct pryč. Všechny ty hrůzy, co jsem viděla, mi spoutaly nohy a ochromily tělo.

Kdosi zvolal mé jméno, ale hlas jsem nepoznala. Ten jekot byl příliš hlasitý. Málem mi z něj pukla hlava. Kamenná stěna, zmáčená stříbřitým slizem, na mě padla a já se zhroutila k zemi, kde mě přidržely silné ruce.

„Doktore, pomoc!“

„Co je s ní?“

„Nemá záchvat?“

„Co vlastně viděla?“

„Nic – nic. Těla jsou zakrytá.“

To byla lež! Těla byla nechutně obnažená, roztahaná v odporných křečích po lesklém stole. Zmrzačená, osekaná, zmučená těla, rozervaná na groteskní cáry…

Jasně jsem viděla ještě nedovyvinutá chapadla části zmrzačeného těla dítěte. Dítěte! Miminka, odhozeného jako zmuchlaný hadr na stůl postříkaný jeho vlastní krví…

Žaludek se mi rozhoupal ve stejném rytmu jako celá místnost, do hrdla mi šplhala kyselá pachuť.

„Wando? Slyšíš mě?“

„Je při vědomí?“

„Myslím, že bude zvracet.“

Poslední hlas měl pravdu. Pevné ruce mi přidržovaly hlavu, zatímco ze mě tryskala kyselina.

„Co si počneme, Doktore?“

„Nepouštějte ji, ať si neublíží.“

Kašlala jsem a svíjela se v pokusu o útěk. Konečně se mi uvolnilo hrdlo.

„Pusťte mě!“ vydechla jsem přiškrceně, nesrozumitelně. „Běžte pryč! Nesahejte na mě, vy zrůdy! Vy kati!“

Opět jsem zavřískla a zasvíjela se pod rukama svých věznitelů.

„No tak, klid, Wando. Všechno je v pořádku!“ Jaredův hlas. Nenáviděla jsem Jareda.

„Ty stvůro!“ ječela jsem na něho.

„Má hysterický záchvat. Držte ji.“

Přes obličej mě udeřila ostrá, pronikavá bolest.

„Co to *vyvádíš*?“ zařval Ian.

„Zkouším ji donutit, aby se vzpamatovala,“ vydechl zoufale Doktor.

Zmocnila se mě závrať, ale ne od té rány; od toho pachu, od smradu stříbrné krve kanoucí po stěnách, od krve duší. Stěny se rozkolébaly, světlo se rozsypalo do podivných obrazců, připomnělo netvory z mé minulosti. Sup roztahující křídla… Drápatec mi mává těžkými klepety přímo do obličeje… Doktor po mně s úsměvem natahuje prsty, ze kterých ukapávají stříbrné pramínky…

Místnost se ještě jednou zatočila, pomalu, a pak ji zahalila tma.

*

Bezvědomí netrvalo dlouho, nejspíš jen několik vteřin. Litovala jsem, že v tom zapomnění nemohu zůstat napořád.

Houpala jsem se sem a tam v neproniknutelné tmě. Ten příšerný puch naštěstí zeslábl. Zatuchlý, vlhký zápach jeskynních chodeb proti němu představoval parfém.

Ano, to už jsem znala; někdo mě nesl. V tom týdnu po tom, co mě Kyle zranil, jsem se hodně nacestovala v Ianově náruči.

„Myslel jsem, že uhodla, co děláme, ale asi jsem se spletl,“ vysvětloval Jared.

„Podle tebe se to seběhlo takhle?“ Ianův hlas stroze rozčísl tmu v tunelu. „Třeba se vyděsila, že Doktor ji zkusí vyndat stejně jako ty ostatní duše.“

Jared si dal s odpovědí na čas. „Ty máš jiný názor?“

Ian pohrdavě zachrčel. „To tedy mám! I kdyby se mi stokrát hnusilo, žes dopravil Doktorovi další… oběti, tohle ji nerozrušilo. Copak jsi slepý? Víš, jak jí při tom pohledu asi bylo?“

„Ale vždyť jsme těla zakryli dávno předtím, než…“

„*Nesprávná těla*, Jarede. Jistě, Wandu by rozrušil i pohled na lidské tělo, je citlivá a násilí a smrt nepatří do jejího normálního světa. Ale víš, co pro ni znamenaly ty věci na stole?“

Další chvilka. „Ach.“

„Přesně. Je to stejné, jako bys někoho nachytal při vivisekci člověka, všude jen krev a uříznuté části těla. Před invazí jsme to znali pouze z filmů, ale ona zřejmě nikdy neviděla ani to.“

Už zase se mi zvedal žaludek. Jeho slova mi to všechno připomněla. Ten pohled. Ten smrad.

„Pusť mě,“ zašeptala jsem. „Postav mě na zem.“

„Nechtěl jsem tě probudit. Promiň.“ Tím vášnivým tónem se mi neomlouval jen za probuzení.

„Postav mě dolů.“

„Není ti dobře. Odnesu tě do tvého pokoje.“

„Ne. Postav mě, a hned.“

„Wando…“

„Hned!“ zavřískla jsem, vzepřela se Ianovi proti hrudi a současně vykopla. Zuřivost mého zápasu ho zaskočila, mimoděk mě pustil a já dopadla na zadek.

Vyskočila jsem a běžela.

„Wando!“

„Nech ji být.“

„Nesahej na mě! Wando, vrať se!“

Zdálo se, že za mnou se strhla rvačka, ale nebylo divu, lidé jsou násilníci, krutost jim působí potěšení.

Nezastavila jsem se ani poté, co jsem se vyřítila na světlo; přelétla jsem velkou jeskyni bez jediného pohledu na ty zrůdy kolem. Bylo mi jedno, že se po mně ohlížejí.

A bylo mi jedno, kam běžím. Kamkoliv, jen abych byla sama, proto jsem se poslepu vrhla do prázdné chodby.

Byla to východní chodba, kterou jsem se dnes hnala už podruhé. Poprvé s radostí a teď s hrůzou. Už jsem si ani nevzpomínala, jaký to byl pocit, když jsem jásala nad návratem výpravy domů. Všechno teď bylo zlověstné a kruté, i kámen, který mě obklopoval ze všech stran.

Ale vybrala jsem si dobrý směr, nikdo neměl sebemenší důvod sem jít, takže chodba byla prázdná.

Běžela jsem až na konec tunelu, do jeskyně s temným hřištěm. Vážně jsem tu s nimi hrála před tak krátkou dobou? Věřila jsem úsměvům na jejich tvářích, neviděla ta zvířata pod nimi…

Letěla jsem dál, až jsem vklopýtala do mastné černé vody, která mi sahala ke kotníkům. Zavrávorala jsem, chytila se skalního výstupku ostrého jako břitva a vylezla na římsu nad vodou, kde jsem se stulila do klubíčka.

Bylo to ale jinak, než si myslíme. Doktor nikomu nechtěl ublížit naschvál. Jen se snažil zachránit…

ZMIZ MI Z HLAVY! vřískla jsem.

A když jsem ji od sebe odkopla, umlčela ji, abych nemusela snášet její ospravedlňování, uvědomila jsem si, že během těch měsíců našeho přátelství zeslábla. Že mám moc. Povzbudilo mě to.

Umlčet ji bylo až příliš snadné. Tak snadné, jak to mělo fungovat od samého začátku.

Zbyla jsem tu pouze já. Jen já a bolest a hrůza, že nikdy neuniknu. Nikdy si ten výjev už nevyženu z hlavy. Nikdy se od něho neosvobodím. Zůstane navždy mou součástí.

Neuměla jsem lidsky truchlit pro ty ztracené duše, jejichž jména se nikdy nedozvím. Pro roztrhané dítě na nerezovém stole.

Na Zdroji, své prapůvodní vlasti, jsem nikdy truchlit nemusela, takže jsem se to ani nenaučila. Nakonec jsem se spokojila s obyčejem, který jsem pochytila u Netopýrů; v téhle tmě, kde jsem byla jako slepá, mi to připadalo docela vhodné. Netopýři truchlí mlčky – nezpívají celé týdny, až nakonec bolest z neexistence

hudby přehluší bolest ze ztráty duše. Tam jsem ztrátu zažila: můj kamarád nešťastnou náhodou zahynul v těle netopýra, v noci spadl ze stromu; našli ho příliš pozdě na jeho záchranu. Ale v jeho smrti se neskrývala žádná hrůza, jenom žal. Byla to nehoda.

Pažemi jsem si objala pokrčená kolena a při zurčení vody jsem truchlila pro dítě a další duše, které zahynuly spolu s ním. Moji blízcí. Moje rodina. Kdybych se vrátila a varovala Hledače, jejich těla by teď neležela znetvořená v krví zmáčené jeskyni.

Bylo mi do pláče, chtělo se mi skučet bolestí, ale to byl lidský způsob. Semkla jsem tedy rty a choulila se ve tmě, všechno utrpení uzamčené uvnitř sebe.

Ale nakonec mi ukradli i to moje ticho, moje truchlení.

Trvalo jim to hezkých pár hodin. Slyšela jsem, jak hledají, jejich hlasy zkreslené dlouhými, křivolakými tunely. Volali mě, očekávali odpověď. Když žádná nepřišla, donesli si světla. Matně modré lucerny jim můj úkryt v hloubi temnoty neodhalily, ale nakonec to dokázaly ostré žluté kužele světla baterek. I tak se jim to povedlo až při třetím pokusu o prohledání jeskyně.

Když o mě světlo konečně zavadilo, všichni vyjekli úlevou.

„Už jsem ji našel! Běž to vyřídit ostatním! Přece jenom se schovává u hřiště!“

Hlas jsem znala, ale jméno jsem si k němu nepřiřadila. Prostě další zrůda.

„Wando? Wando, jsi v pořádku?“

Neotevřela jsem oči, nezvedla hlavu. Truchlila jsem.

„Kde je Ian?“

„Neměli bychom přivést Jamieho?“

„Tohle není nic pro chlapce.“

Jamie. Při tom jménu jsem se otřásla hnusem. Můj Jamie. On je také zrůda, stejný jako všichni ostatní. Můj Jamie. Pomyšlení na něho mi působilo fyzickou bolest.

„Kde je?“

„Támhle, Jarede. Ona… nereaguje.“

„Ani jsme se jí nedotkli.“

„Ukaž, podej mi světlo,“ řekl Jared. „A teď odtud všichni zmizte. Pohotovost se ruší. Dopřejte jí klid, jasné?“

Zvuk vzdalujících se kroků.

Jared počkal, dokud nezavládlo absolutní ticho.

„Tak, Wando, teď jsme tu zůstali sami dva.“

Zřejmě čekal odpověď.

„Poslyš, soudím, že to je pořádně… zlé. Nechtěli jsme, abys to někdy viděla. Mrzí mě to.“

Mrzí ho to? Geoffrey se zmínil, že to byl Jaredův nápad. Chtěl mě vyříznout a rozcupovat na kousky, postříkat stěny mou krví. Klidně by zmrzačil milion mých já, jen kdyby tak našel způsob, jak získat zpět svou milovanou zrůdu. Všechny by nás mučivě zavraždil.

Dlouho čekal na jakoukoliv reakci.

„Asi chceš být sama. Tak jo, klidně zařídím, aby tě nikdo nerušil.“

Ani jsem se nehnula.

„Promiň,“ zamumlal.

Slyšela jsem, jak se Jared zvedá na nohy, a světlo – rudá mlha na mých zavřených víčkách – sláblo spolu s tím, jak se Jared vzdaloval.

„Kde je?“

S někým se setkal u vchodu do jeskyně.

„Chce být sama. Nech ji na pokoji.“

„Přestaň mi diktovat, Jarede.“

„Pcha, ty myslíš, že stojí o útěchu od tebe? Od člověka?“

„Já na té výpravě nebyl.“

Jared tlumeně, ale pořád slyšitelně sykl: „*Tentokrát* ne. Jsi jeden z nás, Iane. Její nepřítel. Sám jsi slyšel, jak ječela, že jsme všichni *zrůdy*. Tak nás odteď uvidí. O tvou útěchu nemá zájem.“

„Dej mi světlo.“

Ticho. Uběhla minuta a já zaslechla tiché kroky obcházející jeskyni. Pak utichly, slyšela jsem, jak si Ian s tichým povzdechem sedá, ne tak blízko mě, jak jsem počítala.

Cvaknutí, a světlo zmizelo.

V tichu jsem čekala, kdy promluví, ale mlčel stejně jako já.

Nakonec jsem přestala čekat a vrátila se ke svému truchlení. Ian mě nevyrušoval. Choulila jsem se v díře pod zemským povrchem a s člověkem po boku truchlila pro zemřelé duše.

41. KAPITOLA

Pohřešovaná

Ian se mnou proseděl v temnotě celé tři dny.

Odešel jen několikrát na pár minut, aby nám donesl jídlo a vodu. Zpočátku jedl, i když já nevzala do úst. Pak si uvědomil, že neodmítám jídlo proto, že bych neměla hlad, a přestal jíst stejně jako já.

Jeho krátkou nepřítomnost jsem vždy využila k vykonání tělesné potřeby do temného pramene, ale s trvajícím půstem zmizely i tyhle potřeby.

Spánku jsem se neubránila, ale aspoň jsem si nenašla pohodlnou polohu. Po prvním dni jsem se probudila s hlavou a rameny uloženými v Ianově klíně. Odtáhla jsem se od něho tak štítivě, že už to gesto nezopakoval. Od té doby jsem spala schoulená v hrbolatém kamenném pelechu.

„Prosím," zašeptal Ian třetího dne; aspoň jsem měla dojem, že to je třetí den, protože v tichu a tmě jeskyně nebylo jak měřit čas. To bylo poprvé, co promluvil.

Poznala jsem, že přede mě položil tác s jídlem. Přistrčil ho blíž, až se dotkl mé nohy. Odstrčila jsem ho.

„Prosím tě, Wando. Sněz něco."

Položil mi dlaň na paži, ale hrubě jsem ji shodila.

„Prosím, mě nesmíš nenávidět. Kdybych to věděl… Nedovolil bych to. A už to taky nedovolím."

Ne, neříká pravdu. Je jeden proti mnoha. A Jared správně připomněl, že dřív mu to nevadilo. Byla jsem nepřítel a všechen soucit a milosrdenství si vyhradili jen pro tvory svého druhu.

Věděla jsem, že Doktor by v životě nezpůsobil záměrně bolest svému druhu. Ale červu, stonožce? Proč by mu mělo záležet na tak divném tvoru z jiné planety? Proč by mu mělo vadit, že na kusy krájí dítě, když nemělo lidská ústa, aby mohlo křičet?

„Měl jsem ti o tom říct," vyčítal si Ian.

Co by se tím změnilo? Byla by ta bolest menší?

„Prosím tě, jez."

Ticho se vrátilo. Chvíli jsme seděli mlčky. Možná hodinu.

Pak Ian tiše vstal a odešel.

Tonula jsem ve zmatku. Na okamžik jsem nenáviděla tělo, do kterého mě uvěznili. Dodávalo mi lidské emoce. Náhle mě samota mučila. Náhle jsem toužila po návratu zrůdy, a to nebylo správné.

Dlouho jsem sama nezůstala. Nevím, jestli Ian tak rychle došel až do hlavní síně nebo ho potkal cestou, ale ze tmy se ozvalo Jebovo zamyšlené pohvizdování.

Hlasité cvaknutí a do očí se mi zaryl stravující paprsek světla. Zamžikala jsem.

Jeb baterku položil na zem, světlem namířenou ke stropu. Sám se opřel o stěnu vedle mě.

„Vyhladovíš se k smrti. O to ti jde?“

Civěla jsem do kamenné podlahy.

Kdybych v sobě našla dost síly k upřímnosti, přiznala bych, že moje truchlení skončilo. To zavražděné dítě ani další duše jsem neznala. Nemohla jsem pro ně truchlit donekonečna. Ale teď jsem hlavně zuřila.

„Pokud chceš umřít, jsou snazší a rychlejší způsoby.“

Jako bych to *nevěděla.*

„Tak mě předhoď Doktorovi!“ zachraptěla jsem.

Jeba moje reakce zřejmě nepřekvapila. Přikývl, jako by nic jiného ani nečekal.

„Čekala jsi, že se vzdáme bez boje, Poutnice?“ Jebův hlas zněl tak přísně a vážně, jak jsem ho dosud neznala. „Na to máme příliš silný pud sebezáchovy. Samozřejmě hledáme způsoby, jak získat svou mysl nazpátek. Ztratili jsme příliš mnoho milovaných blízkých.

Ale snadné to není. Doktora každý neúspěch skoro zabije; to jsi viděla sama. Ale to je realita, Wando. Tenhle svět patří nám a my ho prohráli. Hrozí nám vyhynutí jako druhu. Chceme se zachránit.“

Vůbec poprvé se mnou Jeb mluvil jako s duší, ne jako s člověkem. A tušila jsem, že si ten rozdíl uvědomoval nepřetržitě. Prostě to byla zdvořilá zrůda.

A Ian byl podle všeho stejně zdvořilý jako on.

Odkašlala jsem si, ale stejně jsem mluvila sípavě. „Vražděním dětí nikoho nezachráníte, Jebe. A teď jsou *všichni* po smrti.“

Váhal s odpovědí. „Nepoznáme nedospělou duši od staré.“

„To vím.“

„Tvůj biologický druh děti taky nešetří.“

„Ale nemučíme je. Nikdy jsme lidem vědomě nezpůsobili bolest.“

„Děláte něco horšího. Vymažete je.“

„Vy děláte obojí.“

„Ano, to vážně děláme, protože se pořád snažíme najít řešení, musíme bojovat. Jinak to neumíme. Jinak bychom si lehli obličejem ke skále a zemřeli.“

Ano, tohle jsem v jejich očích dělala já.

S povzdechem jsem sáhla po lahvi vody, kterou mi tam nechal Ian. Jediným dlouhým douškem jsem ji vyprázdnila a znovu si odkašlala. „Nikdy se vám to nepovede, Jebe. Můžete nás krájet na sebemenší kousky, ale tím pouze vraždíte příslušníky obou druhů. My záměrně nezabíjíme, ale nejsme tělesně slabí. Naše vlákna a chapadla připomínají stříbrné nitě, ale jsou silnější než vaše orgány. A tak to dopadá, nemám pravdu? Doktor vyřízne duši a její údy roztrhají mozek jednoho z *vás*.“

„Na kaši,“ souhlasil Jeb.

Z té představy mi bylo na zvracení.

„Mně je z toho taky zle,“ přiznal. „A Doktor, ten to snáší úplně nejhůř, protože když si užuž myslí, že problém vyřešil, mozek se zase umixuje. Vaše duše nereagují na injekce sedativa…, dokonce ani na jed.“

Hrůzou se mi lámal hlas. „Ale to dá rozum! Máme přece úplně jiné chemické složení těla!“

„Jednou se stalo, že duše zřejmě uhodla, co se stane, a vyrvala svému hostiteli mozek zevnitř. Ten chlap se zhroutil a my to zjistili, až když ho Doktor otevřel."

Užasla jsem. Ta duše musela být nesmírně statečná. Já sama bych to asi nedokázala.

„Jebe, jsme relativně malá stvoření, bezvýhradně závislá na svém hostiteli. Jako druh bychom nepřežili dlouho, kdybychom neměli obranné mechanismy."

„Netvrdím, že na ně nemáte právo. Snažím se ti jen vysvětlit, že se dál budeme bránit za každou cenu. Nechceme někomu naschvál působit bolest, ale ve svém boji *budeme* pokračovat."

Chvíli jsme na sebe mlčky hleděli.

„V tom případě bys *měl* Doktorovi nařídit, ať rozřeže i mě. K čemu jinému jsem dobrá?"

„Ale, ale. Neplácej hlouposti, Wando. My lidé nejednáme takhle nelogicky. Máme v sobě širší škálu dobra a zla než vy. Vlastně, spíš více toho zla."

Přikývla jsem, ale on rozvášněně pokračoval.

„Ceníme si jedinců. Možná až příliš. Příklad: Kolik lidí by… řekněme Paige… byla ochotná obětovat, aby Andyho udržela naživu? Odpověď by nedávala smysl nikomu, kdo na lidstvo pohlíží jako na soubor rovnocenných jedinců.

A tebe si ceníme… Uznávám, že když to bereš z lidské perspektivy, taky to nedává smysl, ale řada zdejších obyvatel tě má radši než případného cizího člověka. Já osobně tě považuju za přítele, Wando. Pokud mě ovšem budeš nenávidět, moc dobře to fungovat nebude."

„Ale já k tobě necítím nenávist, Jebe. Ale…"

„Ano?"

„Prostě nepovažuju za možné tu dál zůstat. Ne, když v sousední jeskyni masakrujete moji rodinu. A odejít taky nemůžu. Chápeš, co tím chci říct? Co mi zbývá jiného než Doktorův skalpel?" Zamrazilo mě v zádech.

Jeb vážně přikývl. „To je zásadní argument. Nemůžeme tě nutit žít v tomhle dilematu."

Zaplavilo mě zoufalství. „Kdybych směla mít poslední přání, tak by to byla smrt kulkou," šeptla jsem.

Jeb se rozesmál. „Brzdi, holka. Svoje přátele člověk nestřílí ani nekrájí na kusy. Věřím, že nelžeš, Wando. Pokud tvrdíš, že na to jdeme špatně, pak to musíme vzít do úvahy. Nařídím mládencům, aby do jeskyně prozatím nevodili další duše. Doktor má beztak nervy na maděru, další by ani nezvládl."

„Co když mi lžeš," namítla jsem, „a já to nepoznám."

„V tom případě mi musíš věřit, protože tě nezastřelím a ani nedovolím, aby ses vyhladověla k smrti. Něco sněz, holka! To je rozkaz!"

Zhluboka jsem se nadechla a horečně si rovnala myšlenky. Neuměla jsem rozhodnout, zda jsme uzavřeli příměří nebo ne. V tomhle těle nic nedávalo smysl. Zdejší lidi jsem měla ráda. Byli to přátelé. Zrůdy, ale přátelé, které jsem nemohla hodnotit jen podle jejich zločinů.

Jeb mi podal čtvereček kukuřičného chleba, zalitý uloupeným medem. Strčil mi ho přímo do ruky.

Rázem jsem měla prsty olepené medem a drobečky. S povzdechem jsem je olízla.

„Hodná holka. Nakonec to všechno vyřešíme, uvidíš. Snaž se myslet pozitivně."

Nedůvěřivě jsem potřásla hlavou a vložila si sousto do úst. To byl celý Jeb…

V tom okamžiku se vrátil Ian. Sotva vstoupil do našeho kruhu světla a všiml si, že držím jídlo, rozzářil se blaženou úlevou. Připadala jsem si provinile.

Ne, fyzickou bolest jsem nikomu záměrně nezpůsobila, ale krutě jsem ubližovala Ianovi už jen tím, že jsem ubližovala sobě. Lidský život byl jeden velký chaos.

„Zdravím, Jebe," promluvil tiše, když si k nám přisedl – trochu blíž k Jebovi. „Jared tvrdil, že jinde být nemůžeš."

Nenápadně jsem si poposedla směrem k němu; paže mě po dlouhé nečinnosti skoro bolely. Přiklopila jsem mu ruku dlaní.

„Promiň," zašeptala jsem.

Stiskl mi prsty. „Neomlouvej se mi."

„Měla jsem to vědět. Jeb má pravdu. Těžko vám můžu vyčítat, že se bráníte."

„Ale když jsi tady ty, musí to přestat."

Právě moje přítomnost v jeskyních ještě umocní nutnost problém vyřešit. Jak mě vyrvat ven, aby Melanie přežila. Jak mě vymazat, aby se mohla vrátit.

„Ve válce se smí všechno," řekla jsem a pokusila se o úsměv.

Mdle se usmál na oplátku. „I v lásce. Na tu jsi zapomněla."

„Hele, nechte toho," zabručel Jeb. „Ještě jsem neskončil."

Zvědavě jsem se k němu obrátila. Co ještě?

„Tak." Zhluboka se nadechl. „Ale snaž se zase nepanikařit, platí?"

Ztuhla jsem a křečovitě sevřela Ianovu ruku.

Ian upřel na Jeba úzkostný pohled.

„Vážně jí to chceš říct?" zeptal se.

„Co?" sykla jsem. „Co je to *teď*?"

Jeb se tvářil neproniknutelně. „Jde o Jamieho."

Ta krátká odpověď stačila opět postavit svět na hlavu.

Celé dlouhé tři dny jsem byla Poutnice, duše mezi lidmi, ale teď jsem se opět stala Wandou, hluboce zmatenou duší s tak mocnými lidskými emocemi, že prostě nešly ovládnout.

Vyskočila jsem na nohy a přitom prudce vytáhla Iana s sebou. Pak se mě zmocnila závrať a já se zapotácela.

„Klid. Řekl jsem, Wando, abys nepanikařila. Jamie je v pořádku, ale má o tebe velký strach. Doslechl se, co se stalo, a pořád se po tobě ptá. Je kvůli tobě strachy bez sebe a pro chlapce, a navíc zraněného, to namouduši není dobře. Taky proto jsem za tebou přišel, abys ho navštívila. Ale takhle tě vidět nemůže, vypadáš příšerně. Zbytečně bys ho vyděsila ještě víc. Posaď se a trochu se najez!"

„Ta noha?" naléhala jsem.

„Má menší infekci," přiznal neochotně Ian. „Doktor ho drží v posteli, jinak by za tebou přiběhl sám už dávno."

Jeb přikývl. „Jared vyhrožoval, že pro tebe půjde a odnese tě k Jamiemu násilím, ale já mu vysvětlil, že chlapci by rozhodně neprospělo, kdyby tě viděl coby živou mrtvolu."

Krev mě studila v žilách jako led. Nebo se mi to zdálo?

„Čím ho léčíte?"

Jeb pokrčil rameny. „Není *čím*. Kluk je silný, zvládne to."

„Není čím? Jak to myslíš?"

„Je to bakteriální infekce," vysvětlil Ian. „A my už nemáme žádná antibiotika."

„Ale není důvod k panice," ujistil mě Jeb. „U zdravého člověka tělo nakonec infekci přemůže."

„Sněz něco," nutil mě Ian. „Vyděsíš ho, když tě takhle uvidí."

Promnula jsem si oči a snažila se přemýšlet.

Jamie je nemocný. Nejsou tu pro něho žádné léky. Ale co když jeho tělo nezvládne samo se…

„Ne," zasípala jsem.

Ještě jsem nezapomněla, jak jsem stála u okraje Walterova hrobu a poslouchala písek sypající se do tmy.

Mechanicky jsem se obrátila a zamířila ven z jeskyně.

Ian mě dohonil a strčil mi do ruky kus chleba.

„Už kvůli tomu chlapci se najez!" přikázal přísně.

Žvýkala jsem a polykala, aniž bych cítila chuť soust.

„Věděl jsem, že bude vyvádět," brblal Jeb.

„Tak proč jsi jí to říkal?" utrhl se na něho zoufale Ian.

Jeb mlčel a já dostala strach, že všechno je horší, než naznačil.

„Leží v nemocnici?" zeptala jsem se.

„Ne, ne," ujistil mě Ian chvatně. „Je ve své ložnici."

Byla jsem příliš ochromená, než abych cítila úlevu. Kvůli Jamiemu bych vstoupila i tam, kde jistě dosud páchla krev.

Cestou jsem skoro nic nevnímala, důvěrně známá zákoutí ani těch pár lidí, které jsme potkali a kteří za mnou zírali.

Před sedmou jeskyní v tunelu stála hrstka lidí. Uvědomila jsem si, že právě tyhle jsem považovala za svoje přátele. I za Jamieho přátele. Co tu pohledávají? Je chlapcův stav kritický?

„Wanda!" zvolal kdosi. Heidi. „Wanda přišla!"

„Pusťte ji dovnitř!" dodal Wes a pleskl Jeba do zad. „Dobrá práce."

Prošla jsem skupinkou, ale na nikoho jsem se nepodívala. Myslela jsem jen na to, co mě čeká.

Jeskyně s vysokým stropem byla zářivě osvětlená slunečními paprsky. Uvnitř byl pouze Jared s Doktorem; Jared stál u protější stěny s rukama za zády, čímž se na něm obvykle poznalo, že má starosti, Doktor klečel vedle Jamieho ležícího na posteli.

Jak jsem ho jenom mohla opustit?

Jamie byl v obličeji zrudlý a zpocený. Pravou nohavici džínsů mu odstřihli a Doktor odloupl obvaz z rány. Nevypadala tak příšerně, jak jsem se obávala, prostě pět centimetrů dlouhý řez s hladkými okraji, ale ty byly děsivě rudé a kůže kolem rány byla lesklá a napuchlá.

„Wando!" vydechl Jamie. „Jé, ty jsi v pořádku! Hurá!" Zhluboka se nadechl.

Klopýtla jsem a svezla se k chlapci do kleku; Iana jsem stáhla s sebou. Sáhla jsem Jamiemu na obličej a ucítila, jak hoří. Loktem jsem přitom zavadila o Doktora, ale nevzala jsem to na vědomí. Uhnul a já se ani nepodívala, jestli se tváří nenávistně či provinile.

„Jamie, chlapečku, jak se cítíš?"

„Jako pitomec," zazubil se. „Jako normální trouba. No fakt, takovou smůlu můžu mít jen já."

Vedle polštáře ležela vlhká žínka. Otřela jsem mu s ní obličej.

„Budeš v pořádku," slíbila jsem. Zaskočilo mě, jak naléhavě to vyznělo.

„Jasně, je to prkotina. Ale Jared mi nedovolil, abych šel za tebou. Slyšel jsem… víš, Wando, já…"

„Pššššt. Vůbec na to nemysli. Kdybych jen tušila, že jsi nemocný, ukázala bych se dřív.“

„Nejsem nemocný, je to přece hloupá infekce. Ale trápilo mě, že nevím, jak to zvládáš.“

Dojetím jsem nedokázala polknout. Zrůda? Můj Jamie? Nikdy!

„A prý jste ve fotbale porazili Wese,“ vzpomněl si Jamie. „Vsadím se, že Melanie byla nadšená.“

„To si piš.“

„Hele, a nedělá si velký starosti kvůli mně?“

„Samozřejmě dělá,“ broukla jsem a opět mu mechanicky otřela rozpálené čelo.

Melanie.

Kam se poděla?

Zaposlouchala jsem se, zda v hlavě uslyším známý hlas, ale neslyšela jsem nic než ticho. Kde je? Vždyť dotek Jamieho hořící kůže by v ní normálně probudil stejnou paniku jako ve mně.

„Není ti něco?“ všiml si Jamie. „Wando?“

„Ne, jsem jenom… unavená. Promiň. Bylo toho moc.“

Zkoumavě si mě prohlížel. „Vypadáš dost děsně.“

Co jsem to provedla?

„Už dost dlouho jsem se nekoupala.“

„Hele, já jsem fakt v pohodě, ale ty by ses měla najíst, nebo tak. Jsi úplně bílá.“

„Se mnou se netrap.“

„Donesu ti jídlo,“ nabídl se Ian. „Máš taky hlad, chlapče?“

„Echm… ani ne.“

Vylekaně jsem po chlapci koukla. Jamie měl přece vždycky hlad.

„Pošli někoho jiného,“ požádala jsem Iana a zesílila stisk jeho prstů.

„Tak dobře,“ souhlasil Ian, ale vyznělo to překvapeně i ustaraně zároveň. „Wesi, mohl bys donést něco k snědku pro Wandu i chlapce. Než se vrátíš, určitě dostane na něco chuť.“

Zadívala jsem se na Jamieho rudý obličej; oči měl rozumné. Pár minut beze mě to vydrží.

„Jamie, mohla bych si zajít opláchnout obličej? Připadám si dost… špinavá.“

Zamračil se, vycítil lež. „Jo, mohla.“

Zvedla jsem se a opět s sebou vytáhla i Iana. „Za moment jsem zpátky. Tentokrát to myslím vážně.“

Pousmál se mému chabému pokusu o vtípek.

Jared i Doktor mlčky sledovali, jak s Ianem odcházíme. Bylo mi to jedno.

Na chodbě zůstal už pouze Jeb, ostatní odešli; zřejmě usoudili, že Jamie se drží dobře. Jeb zvědavě naklonil hlavu k rameni. Udivilo ho, že odcházím od Jamieho tak brzy. I on poznal v mojí chabé výmluvě neupřímnost.

Proběhla jsem kolem jeho rentgenového pohledu a Iana táhla za sebou.

Zamířila jsem na rozcestí, kde se tunely před vchodem do hlavního sálu se zahradou rozbíhaly do různých stran. Zatáhla jsem Iana dojedná boční temné chodby. Byla prázdná.

„Wando, co…“

„Potřebuju pomoc, Iane,“ vyhrkla jsem zběsile, nervózně.

„Rád udělám cokoliv. To přece víš.“

Uchopila jsem ho za spánky a pohlédla mu zpříma do očí. V tom hustém šeru se nedalo skoro poznat, že jsou modré.

„Potřebuju, abys mě políbil, Iane. Teď hned. Prosím.“

42. KAPITOLA

Souboj

Ianovi překvapením poklesla dolní čelist. „Ty… cože?“

„Za chvilku ti to vysvětlím. Uznávám, že to vůči tobě není fér, ale… prosím. Prostě mě polib.“

„Nerozruší tě to? Melanie se na tebe nebude zlobit?“

„Iane!“ zanaříkala jsem. „Prosím!“

Pořád udivený mě objal v pase a přivinul k sobě. Tvářil se tak ustaraně, že jsem si nebyla jistá, zda to zabere. Já touhu necítila, ale on možná ano.

Zavřel oči, sklonil se ke mně a otřel se mi rty o ústa, načež se odtáhl a pořád s tím ustaraným výrazem se na mě tázavě podíval.

Nic.

„Ne, Iane. Polib mě *doopravdy*. Jako bys chtěl, abych tě potrestala fackou. Rozumíš?“

„Ne. Co se děje? Nejdřív mi to vysvětli.“

Objala jsem ho kolem krku. Byl to zvláštní pocit, a navíc jsem netušila, jak se to dělá správně. Stoupla jsem si na špičky a přitáhla jeho ústa k svým.

U ostatních druhů by to nezabralo. Žádná jiná mysl nepodléhá tolik tělu, protože má jinak seřazené priority. Ovšem Ian byl člověk a jeho tělo na mě okamžitě zareagovalo.

Nejprve se snažil pootočit hlavou, ve zmatku unikal polibku, ale držela jsem ho pevně a pokusila se napodobit, co jsem si pamatovala z jeho předchozích důvěrností. Když pootevřel rty, zaplavilo mě nezvyklé vzrušení, opojení vítězoslávou. Jemně jsem mu skousla dolní ret a on mě z překvapení odměnil zběsilým hrdelním stenem.

A pak už jsem se nemusela snažit o nic. Ian mi přitiskl dlaň k obličeji, druhou ruku mi položil na dolní část zad a přidržel mě tak těsně u sebe, že jsem se skoro nedokázala nadechnout. Lapala jsem po dechu, ale to on také, nakonec se nám dech smísil. Pak mě zády přirazil ke skalní stěně a lehl na mě, takže jsme se dotýkali každičkým centimetrem těla.

Jen my dva, ale téměř jako jeden.

Pouze my.

Nikdo jiný.

Sami.

Ian vycítil, kdy jsem to vzdala. Okamžitě mě pustil, takže přece jenom nepodlehl diktátu těla stoprocentně.

Zhluboka, chraplavě vydechl a zlehka mi položil ruce na ramena.

„Vysvětli mi to," požádal.

„Není tady," vyhrkla jsem přerývaně, jak jsem ještě lapala po dechu. „Nemůžu ji najít. Dokonce ani teď."

„Melanii?"

„Neslyším ji! Iane, copak se můžu vrátit k Jamiemu? Pozná, že lžu, ale jak mu přiznat, že jsem ztratila jeho sestru? Rozruší ho to a bude se o to hůř uzdravovat. Já…"

Ian mi přitiskl ukazovák na rty. „No dobře. Pšt. Nech mě přemýšlet. Kdy jsi ji slyšela naposledy?"

„Och, Iane! Hned po tom… v nemocnici. Zkusila vás hájit a… křičela jsem na ni a – zahnala jsem ji! Od té doby o ní nevím! Nemůžu ji najít!"

„No dobře, klid," tišil Ian mou hysterii. „Co ale chceš doopravdy? Chápu, že chceš ušetřit Jamieho, ale ten se uzdraví tak jako tak. Poslyš, a nebylo by pro tebe nakonec lepší, kdyby…"

„Ne! Nemůžu vymazat Melanii! Nechci. To by nebylo správné! Pak by se ze mě stala taky zrůda!"

„Rozumím, ale nekřič. Musíme ji tedy najít?"

Zuřivě jsem přikyvovala.

Znovu se zhluboka nadechl. „V tom případě potřebuješ…, aby tě beze zbytku přemohly emoce, je to tak?"

„Nevím, jak to myslíš."

Bohužel, věděla jsem to.

Líbat se s Ianem byla jedna věc, možná i příjemná, kdybych se tolik neužírala starostmi, ale cokoliv… důvěrnějšího… Mělo by to smysl? Mel by se vzteky pominula, kdybych tak využila *její* tělo. A co Ian? Bylo by to vůči němu krutě nespravedlivé.

„Hned se vrátím," slíbil Ian. „Počkej tady."

Musela jsem se přemáhat, abych se nerozběhla za ním. Nemohli jsme přece ztrácet čas, Jamie na mě nedočkavě čekal. Ach bože, a co když Melanie zmizela nenávratně?

Mel, Mel, Mel, vrať se! Melanie, Jamie tě potřebuje! Ne já – on tě potřebuje. Je nemocný, slyšíš? Mel, Jamie je nemocný!

Mluvila jsem k sobě. Nikdo mě neposlouchal. Úzkost ve mně narůstala, bobtnala jako želatina.

Konečně jsem v dálce zaslechla kroky. A hlasy. Ian se nevracel sám.

„Ber to zkrátka jako pokus," říkal Ian.

„Zbláznil ses?" zlobil se Jared. „Nebo to je nějaký úchylný vtip?"

Žaludek se mi zhoupl.

Tak tohle myslel poznámkou, že mě musí přemoci emoce. Nejradši bych utekla a schovala někam, kde by mě nadosmrti nikdo nenašel, ale rozklepané nohy mě neposlouchaly.

Když se ti dva objevili na konci tunelu, Ian měl ruku položenou na Jaredově rameni, skoro jako by ho postrkoval dopředu proti jeho vůli. Jared neskrýval vztek a pochybnosti.

„Tudy." Ian vedl Jareda přímo ke mně. Tiskla jsem se zády ke skále.

Jared si všiml mého zahanbeného výrazu.

„Wando, co to znamená?"

Hodila jsem po Ianovi vražedným pohledem, ale do Jaredových očí jsem se kouknout nedokázala.

Zarytě jsem civěla k zemi.

„Ztratila jsem Melanii," přiznala jsem šeptem.

„*Cože, ztratila!*"

Nešťastně jsem přikývla.

Nesmiřitelně a rozzuřeně sykl: „Jak?"

„Nejsem si jistá. Okřikla jsem ji…, ale zatím se vždycky vrátila… předtím vždycky… a teď ji neslyším… a Jamie…"

„Takže je pryč," hlesl Jared zdrceně.

„Nevím, jestli napořád, ale nemůžu ji najít."

Jared se chraplavě nadechl. „Proč si Ian myslí, že tě musím políbit?"

„Ne *mě!*" hlesla jsem tak tichounce, že jsem to sotva slyšela sama. „Polib *ji*. Nic ji nedopálilo víc, než když jsi nás políbil… předtím. Nikdy nebyla blíž povrchu. Možná… Ne, nemusíš to vlastně dělat. Zkusím ji najít sama."

Pořád jsem hleděla k zemi, takže mi neušlo, jak pokročil ke mně.

„Takže ty myslíš, že kdybych ji políbil…?"

Nenašla jsem dost síly ani na to, abych přikývla, jen jsem se pokusila polknout.

Známé ruce mi sklouzly po šíji na ramena. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že to určitě slyšel.

Strašně jsem se styděla, že ho nutím k podobným dotekům. Co když to bude považovat za lest, trik?

Nevěděla jsem, jestli se Ian na nás dívá. Hodně mu to ubližuje?

Jednou rukou mi sklouzl k pasu, druhou mi podebral bradu a zvedl obličej k sobě.

Pak se mi tváří přitiskl k tváři a horce zašeptal: „Melanie, vím že tam jsi. Vrať se ke mně."

Pak mi jemně natočil obličej do strany a rty mi přiklopil na ústa.

Snažil se mě líbat něžně. Poznala jsem, že se snaží, ale jeho úmysl se rozplynul jako dým.

A pak *všude* vybuchl oheň, protože *on* byl všude. Doteky rukou mi spaloval kůži, rty ochutnal každičký centimetr mého obličeje. Skála mě dřela do zad, ale žádnou bolest jsem necítila. Vnímala jsem pouze ten žár.

Zabořila jsem mu ruce do vlasů a přitahovala si ho blíž, jako by to vůbec bylo možné. Žhavé jazyky se nám proplétaly ve vášnivém tanci, v touze, která mě zahltila a zatměla mi myšlenky i smysly.

A náhle se mi odtrhl od úst a opět přiložil rty k uchu.

„Melanie Stryderová!" zavrčel tak hlasitě, že to prásklo jak vojenský rozkaz. „Ty mě *neopustíš!* Miluješ mě? Dokaž to! *Dokaž to!* K čertu, Mel, okamžitě vylez!"

Opět mi zaútočil na ústa.

Áááách, zasténala mi slabě v hlavě.

Nemohla jsem ji ani přivítat, tonula jsem v žáru.

Ten oheň si propálil cestu do nejzazšího koutečku, kde se krčila, už skoro bez života.

Moje ruce si samy od sebe našly stezku pod Jaredovo tričko, vyhrnuly mu ho a začaly ho laskat po tuhé pokožce zad a přejely na svalnaté břicho.

Jarede? zeptala se šeptem. Pořád ještě nechápala, co se děje, ale to já také ne.

Dlaněmi jsem mu hnětla břišní svaly, ruce drcené ve svěráku našich rozpálených těl.

Co? Kde… Melanie se zazmítala.

Odtrhla jsem se rty od Jareda, abych popadla dech, a on mě okamžitě začal líbat na hrdlo. Zabořila jsem se mu tváří do vlasů a vdechla jejich vůni.

Jarede! Jarede! NE!

Nechala jsem si ji vplout do paží, protože tak to chtěla a já stejně neměla dost sil ji brát na vědomí. Moje prsty se teď do Jaredova břicha zatínaly hněvivě, nepřátelsky, dráply ho nehty a náhle ho ze všech sil odstrčily.

„NE!“ rozkřikla se mými rty.

Jared ty ruce zachytil a vzápětí mě opřel o kamennou stěnu, abych neupadla. Málem jsem se zhroutila, protože ty protichůdné emoce v mém těle byly šílené, vyčerpávající.

„Mel? Mel?“

„Co to *děláš?*“

Zasténala jsem úlevou. „Věděla jsem, že to zvládneš. Ach, Mel!“

Opět ji políbil, tentokrát na rty, které ovládala ona, a obě jsme ucítily slanou chuť jeho slz.

Kousla ho.

Jared uskočil dozadu a já se svezla na podlahu jako kus hadru.

Vyprskl smíchy. „To je moje holka. Držíš ji pevně, Wando?“

„Ano,“ sípala jsem.

Co to vyvádíte, Wando? vřískla na mě.

Kde jsi byla? Máš představu, čím jsem se musela protrpět, abych tě našla?

Jo, vidím, že přišerně trpíš.

Och, budu, ujistila jsem ji. Už se to blížilo. Stejně jako předtím…

Zběsile se mi prohrabovala myšlenkami. *Jamie?*

To jsem se ti pokoušela říct. Potřebuje tě.

Tak proč nejsi s ním?

Protože na tuhle podívanou je kapku moc mladý.

Pokračovala v hledání. *No ne, Ian. Ještě že jsem tohle prošvihla.*

Měla jsem strach. Nevěděla jsem, co dělat.

Tak jo, jdeme.

„Mel?“ ozval se Jared.

„Je tady, zuří a chce vidět Jamieho.“

Jared mě objal kolem ramen a pomohl mi vstát. „Vztekej se, jak chceš, Mel, hlavně tu zůstaň.“

Jak dlouho jsem byla pryč?

Tři dny.

Náhle měla hlásek jako vystrašené dítě. *Kde jsem byla?*

Ty nevíš?

Nepamatuju si… nic.

Zamrazilo nás v zádech.

„Není ti zle?“ staral se Jared.

„Skoro.“

„To předtím – to na mě nahlas mluvila ona?“

„Ano.“

„Můžeš jí… dovolit, aby to zopakovala?“

Povzdechla jsem si. Byla jsem už vyčerpaná. „Zkusím to.“ Zavřela jsem oči.

Můžeš proniknout přese mě? zeptala jsem se. *Můžeš mluvit přímo s ním?*

Já… Jak? Kudy?

Pokusila jsem se uhnout v hlavě co nejvíc do strany. „Zkus to,“ vybídla jsem ji. „Tudy.“

Melanie zápolila, ale nešlo to.

Jared mi tvrdě přirazil rty k ústům. Šokovaně jsem vytřeštila oči a spatřila jeho zlatě tečkované zornice sotva centimetr od sebe.

Mel prudce odtáhla hlavu. „Okamžitě *přestaň!* Nedotýkej se jí!“

Usmál se a kolem očí mu vyskočily vějířky vrásek. „Vítám tě, lásko.“

Tohle není k smíchu!

Opět jsem se pokusila nadechnout. „Nepřipadá jí to zábavné.“

Jared mě – nás – nepřestával objímat kolem ramen. Zamířili jsme tunelem na rozcestí. Ian tam nebyl.

„Varuju tě, Mel,“ zubil se stále Jared. Škádlil ji. „Radši tu zůstaň, protože těžko říct, co všechno bych byl ochotný kvůli tobě podstoupit.“

Sevřel se mi žaludek.

Vyřiď mu, že ho zaškrtím, jestli se tě ještě někdy takhle dotkne. Ale teď i ona myslela svou výhrůžku jako žert.

„Vyhrožuje ti zardoušením,“ oznámila jsem Jaredovi. „Ale myslím, že pouze vtipkuje.“

Jared se úlevou rozesmál na celé kolo. „Když ty jsi pořád tak strašně vážná, Wando.“

„Tvoje vtipy moc zábavné nejsou,“ zamumlala jsem. Pro mě zábavné skutečně nebyly.

Jared se opět rozesmál.

Ach, ušklíbla se Melanie. *Tak ty trpíš.*

Nechtěla jsem, aby to viděl Jamie.

Děkuju, že jsi mě přivedla nazpátek.

Nikdy bych tě nevymazala, Melanie. A promiň, že víc udělat nemůžu.

Děkuju.

„Co říká?“

„Jen jsme se… usmiřovaly.“

„Ale proč nemluvila předtím, když jsi jí zkusila dát prostor?“

„Nevím, Jarede. Není tu dost místa pro nás obě. Asi jí nedokážu jít z cesty úplně. Není to jako… třeba zadržet dech, spíš jako zastavit tlukot srdce. Nemůžu přestat existovat. Neumím to.“

Neodpověděl a mně v hrudi zatepala bolest. S jakou radostí bych samu sebe vymazala!

Melanie chtěla… ne mi odporovat, ale trochu mě utěšit. Dlouho hledala slova, kterými by zmírnila moji trýzeň. Pořád nemohla přijít na to pravé.

Ale Ian by byl zničený. A Jamie. Jebovi bys chyběla taky. Máš tady spoustu přátel.

Díky.

Byla jsem ráda, že už se blížíme k našemu pokoji. Musela jsem začít honem myslet na něco jiného, abych se nerozplakala. Na sebelítost teď nebyl čas. Čekaly na nás důležitější problémy než moje srdce, už zase zlomené.

43. KAPITOLA

Zběsilost

Usoudila jsem, že na první pohled připomínám sochu. Ruce mám nehybně složené v klíně, obličej bez výrazu, dech tak mělký, že se mi hrudník ani nepohne.

Uvnitř vířím v zběsilé závrati, jako by atomy mého těla ztratily vzájemnou přitažlivost a svištěly pryč jeden od druhého.

Ani Melaniin návrat ho nezachránil. Všechno, co jsme pro něho udělali, bylo málo.

Chodba před jeho ložnicí byla plná lidí. Jared, Kyle a Ian se vrátili z výpravy zoufalí, s prázdnýma rukama. Třídenní riskování vlastního života jim vyneslo jen zásobník ledu. Trudy kladla led Jamiemu na čelo, na zátylek a na hrudník.

Ale i kdyby led srazil horečku, která se vymykala kontrole, co bude, až jim led dojde? A jak dlouho potrvá, než chlapec začne znovu umírat? Hodinu? Dvě?

Správně jsem to měla být já, kdo na něho měl přikládat led, ale nevzmohla jsem se na jediný pohyb. Měla jsem strach, že se rozsypu na mikroskopické částice.

„A hledali jste všude?“ naléhal tlumeně Doktor. „Podívali jste se…“

„Prohledali jsme každé místo, které nás napadlo,“ potvrdil Kyle. „Není to jako léky proti bolesti, ty si lidé schovávají. Antibiotika mívali ležet volně, ale všechno zmizelo.“

Jared mlčky hleděl na doruda rozpálené dítě na posteli.

Ian se ke mně naklonil. „Netvař se takhle,“ zaprosil. „On to zvládne. Je to silný kluk.“

Neměla jsem sílu odpovědět. Vlastně jsem ho ani pořádně nedokázala vnímat.

Doktor si klekl vedle Trudy a otevřel Jamiemu ústa. Nabral trochu ledové vody ze zásobníku a nechal mu ji ukapávat do hrdla. Všichni jsme slyšeli, jak Jamie bolestivě polyká, ale oči neotevřel.

Měla jsem pocit, že vrostu do kamenné stěny. Toužila jsem stát se kamenem.

Pokud pro Jamieho vykopají díru v pusté poušti, budou muset dovnitř položit i mě.

Pořád je to málo! vrčela Melanie.

Já si zoufala, ale ona překypovala vzteky.

Snažili se.

Snaha nic neřeší. Jamie nesmí *umřít. Ať jdou na další výpravu.*

A proč? I kdyby našli antibiotika, beztak budou prošlá. Zaberou jen napůl, a v tomhle případě to neznamená nic. Nepotřebuje vaše léky, ale něco víc. Něco, co by skutečně zabralo…

Lapla jsem po dechu. Náhle mi to bylo jasné.

Potřebuje léky pro duše, uvědomila jsem si.

Mel i já jsme jen kulily oči nad tím, jak je to řešení snadné. Jak přímo bije do očí.

Pohnula jsem zkamenělými rty. „Jamie potřebuje pořádný lék, co mají duše. Musíme sehnat právě ten."

Doktor se na mě zamračil. „Nemáme potuchy, co ty léky dělají, jak fungují."

„Záleží na tom?" Do hlasu mi prosákl Melaniin vztek. „Fungují a dokážou ho zachránit!"

Cítila jsem na sobě pohledy – Jared, Ian, Kyle a všichni ostatní na mě zírali. Já ale vnímala pouze Jareda.

„Ale my je neseženem, Wando," hlesl Jeb poraženecky. „Můžeme se vypravit jen na opuštěná místa. V nemocnici je duší pořád plno, čtyřiadvacet hodin denně. Příliš mnoho očí. Jamiemu by neprospělo, kdyby nás chytili."

„Pravda," potvrdil Kyle nenávistně. „Stonožky by Jamieho uzdravily s radostí, kdyby ho objevily. Stal by se jedním z nich. Tohle snad chceš?"

Obrátila jsem se k tomu jízlivému halamovi. Celá jsem se napjala, jako bych po něm chtěla skočit. Kdo ví? Třeba bych toho byla schopná.

Když jsem promluvila, hlas mi zněl mechanicky jako robotovi: „Přece musí existovat způsob, jak to udělat."

Jared přikývl. „Nějaké malé místo. Puška by nadělala velký hluk, ale v nejhorším případě můžeme použít nože."

„Ne!" Ruce mi poklesly leknutím. „Tak jsem to nemyslela. Žádné zabíjení…"

Nikdo mě neposlouchal. Jeb se hádal s Jaredem.

„Vyloučeno, hochu. Někdo by dal tip Hledačům a ti by nás vystopovali. To je naprostá sebevražda…"

„Počkejte. Nemohli byste…"

Nikdo mě neposlouchal.

„Já taky nechci, aby chlapec zemřel, ale nemůžu kvůli jednomu člověku riskovat životy všech ostatních!" namítal Kyle. „Lidi tu umírají, takový je život. Nemůžeme všichni zahynout kvůli jednomu klukovi."

Nejradši bych ho zaškrtila, aby nežvanil takové nesmysly. Já, ne Melanie. Najednou jsem nedokázala rozlišit, kolik touhy vraždit pochází přímo ode mě a kolik od Melanie.

„Musíme ho zachránit," křikla jsem.

Jeb se na mě mírně podíval. „Zlato, ale my tam nemůžeme jenom tak naklusat a poprosit."

Nečekaně mi svitlo, že existuje řešení.

„Vy nemůžete. Ale já můžu."

V místnosti se rozhostilo ticho.

Já se zatím kochala nádherou svého plánu. Dokonce i na Melanii to udělalo dojem. Ano, to bude fungovat. Dokážeme Jamieho zachránit.

„Nemají sebemenší *podezření*. Ani v nejmenším. I když neumím lhát, stejně mě nebudou z ničeho podezřívat. Nebudou čekat klam, vždyť jsem jedna z nich. Udělají první poslední, jen aby mi pomohli. Můžu třeba tvrdit, že jsem se zranila na cestě… A až mě nebudou hlídat, seberu všechny dostupné léky! Jen si to představte, že

bychom měli zásobu i pro ostatní! Proč mě to nenapadlo dřív? Možná by to pomohlo i Walterovi!“

Ve svém nadšení jsem si hned nevšimla, jak se na to všichni tváří.

Dokonce i Jebův kamenný výraz byl víc než výmluvný.

Každá tvář říkala *ne!*

Copak zešíleli? Vážně nechápou, že by to nám všem pomohlo?

Nevěří mi. Mají strach, že bych je všechny zradila.

„Prosím,“ zašeptala jsem. „Jinak ho nezachráníme!“

„Jo, to sis dobře vymyslela!“ vyprskl Kyle.

Nejradši bych ho uškrtila.

„Doktore?“ zaprosila jsem.

Uhnul přede mnou pohledem. „I kdyby existoval rozumný způsob, jak tě dostat ven, Wando… Neznámým lékům prostě nevěřím. Jamie je zdatný kluk. Jeho organismus to zvládne.“

„Nebo něco najdeme my sami, Wando,“ pošeptal mi Ian. „Vydáme se na další výpravu a nevrátíme se dřív, dokud něco neobjevíme.“

„To nestačí.“ Uslzenýma očima jsem vyhledala osobu, která trpěla stejně jako já. „Jarede, ty víš. *Víš*, že bych Jamiemu nikdy neublížila. Víš, že to zvládnu. Prosím.“

Dlouhou dobu se mi díval do očí a pak se rozhlédl po ostatních. Jeb, Doktor, Kyle, Ian. Za dveřmi němé obecenstvo, jehož tváře zrcadlily Kyleovy emoce: Sharon, Violetta, Lucina, Reid, Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Aaron, Wes, Lily, Carol. Moji přátelé splývali s nepřáteli, všichni měli Kyleův nenávistný a ostražitý výraz. Nakonec sklopil oči k Jamiemu. V celé jeskyni nebylo slyšet ani hlásku.

„Ne, Wando,“ řekl tiše. „Ne.“

Všichni kolem mě si vydechli úlevou.

Kolena se mi podlomila. Klesla jsem na Jamieho matraci, odstrčila Trudy a vyměnila mu studený obklad. Cítila jsem na sobě němé pohledy, ale žádný jsem neopětovala. Před očima mi plavaly slzy.

„Jamie, Jamie, Jamie,“ broukala jsem. „Jamie, Jamie, Jamie.“

Nemohla jsem dělat víc, než vzlykavě opakovat jeho jméno a čekat, kdy ledový obklad bude chtít vyměnit.

Postupně odešli.

Jamie, Jamie, Jamie…

„Jamie, Jamie, Jamie…“

Když byla jeskyně skoro prázdná, Ian si klekl vedle mě.

„Já ti věřím…, ale Wando, kdybys to zkusila, zabili by tě,“ pošeptal mi naléhavě. „Mají strach, že nás zničíš… Ale Jamie bude v pořádku. Zkus tomu věřit.“

Odvrátila jsem se od něho. Odešel. Ani Doktor, ani Jeb si netroufli mi něco říct. Bezmocně přihlíželi.

Denní světlo pomalu pohaslo, nejdřív bylo oranžové, potom šedé. Led roztál. Jamie mi hořel pod rukama jako nahý plamen.

„Jamie, Jamie, Jamie…“ Hlas se mi chraptivě lámal, ale nedokázala jsem mlčet. „Jamie, Jamie, Jamie…“

Jeskyně potemněla. Už jsem chlapci neviděla do tváře. Zemře v noci? Viděla jsem jeho tvář – živou – naposledy?

Jeho jméno jsem šeptala už tak tiše, že jsem slyšela i Doktorovo pochrupování.

Zítra. Bude žít? Pokud ne, zemřu i já. Bez Jamieho nedokážu žít.

Jamie, Jamie, Jamie…, sténala Melanie.

Jared nám nevěří. Naříkaly jsme obě stejně. Pomyslely jsme si to ve stejnou chvíli.

V jeskyni vládlo ticho. Nic jsem neslyšela. Nic mě nevyděsilo.

Náhle Doktor tlumeně vykřikl ze spánku, jakoby do polštáře, a zamáchal pažemi.

Srdce mi mlátilo do žeber jako kladivo.

Když se utišil, Jared mi pošeptal: „Musíme vyrazit. Nemáme času nazbyt."

Srdce mi málem explodovalo v hrudi.

On mi věřil.

Vyskočila jsem a rozhýbala ztuhlá kolena. „Co jsi udělal Doktorovi?"

„Je to jen chloroform. Dlouho nevydrží."

Honem jsem se obrátila k Jamiemu a polila mu obličej vodou, abych ho ochladila. Ani se nehnul. Snad ho to trochu svlaží, než se Doktor probere.

„Pojď za mnou."

Držela jsem se mu v patách. Tichounce jsme se v poloklusu řítili vpřed. Jared se v běhu jednou rukou dotýkal skalní stěny a já dělala totéž.

V hlavním sále s měsícem ozářenou zahradou se zastavil.

Všimla jsem si, že Jared má za pasem pistoli a nůž v pouzdře. Natáhl ruku s kusem černé látky.

„Ano, zavaž mi oči," souhlasila jsem dřív, než stačil něco říct.

„Poběžíme po rovině." Zaváhal. „Myslíš, že to zvládneš i se zavázanýma očima?"

Přikývla jsem a zavřela oči, aby mi mohl látku ovinout přes víčka. Uzel utáhl rychle a pevně. Když skončil, otočila jsem se na místě několikrát dokolečka.

Jared mě vzal za ruku a zarazil. „To je v pořádku." Vyjekla jsem překvapením, protože mě pevně chytil a přehodil si mě přes rameno. Hlava a hrudník mi přepadly na jeho záda, Jared mě přidržel za nohy a rozběhl se. Při každém kroku jsem mu obličejem zavadila o košili.

Neměla jsem potuchy, kam míříme, ani jsem se to nesnažila uhodnout. Soustředila jsem se pouze na to, abych Jareda hlavou netloukla do zad, a počítala jsem kroky. Dvacet, dvacet jedna, dvacet dva, dvacet tři…

Cítila jsem, jak se předklání, když ho cesta vedla nahoru, a jak ze svahu běží v mírném záklonu. Nemyslela jsem na to.

Čtyři sta dvanáct, čtyři sta třináct, čtyři sta čtrnáct…

Poznala jsem, že jsme venku. Ovanul mě suchý a čistý pouštní větřík. Vzduch byl horký, i když nemohlo chybět moc do půlnoci.

Jared mě postavil na zem. „Po rovině zvládneš běžet i se zavázanýma očima?"

„Jistě."

Pevně mě popadl za loket a vyrazil svižným poloklusem. Nebylo to pro mě snadné, opakovaně mě musel přidržet, abych se nesvalila. Po chvíli jsem si ale zvykla a po kamínčích a mezi mělkými výmoly jsem balancovala s větší jistotou. Brzy jsme oba lapali po dechu.

„Až se dostaneme… k džípu… budeme v bezpečí."

Džíp? Zaplavila mě vlna nostalgie. Naposledy Mel džíp viděla při té katastrofální výpravě do Chicaga a netušila, že přežil.

„A když se… nedostaneme?" vyhekla jsem.

„Pak nás chytnou… zabijí nás. V tomhle… měl Ian… pravdu."

Pokusila jsem se zrychlit; ne ze strachu o sebe, ale o Jamieho. Opět jsem zakopla.

„Sundej si ten šátek z očí. Poběžíš rychleji."

„Vážně?“

„Jo. Ale moc se kolem sebe nerozhlížej, platí?“

„Máš moje slovo.“

Bez zavázaných očí se mi běželo neskonale líp. Dívala jsem se výhradně pod nohy, na zářivě osvětlený hladký písek. Běh na velké vzdálenosti patřil k Melaniiným láskám, tělo na něj bylo dokonale vytrénované.

Občas jsme naslouchali, jestli nás někdo nepronásleduje. Nic, ticho. Ústa mi žhnula touhou po vodě.

Po nekonečně dlouhé době mě Jared přitáhl k sobě za loket a druhou rukou mi přiklopil oči. Klopýtla jsem, ale pevně mě vedl vpřed.

„Už tam budeme. Ještě kousek…“

Místo po písku jsme šlapali po kamení. Kolem se rozléhala ozvěna našich kroků.

Když mi ruku z očí sundal, zjistila jsem, že jsme v malé temné jeskyni. Moc jsem se nerozhlížela, abych neporušila slib.

Ve tmě se rýsoval džíp. Vypadal navlas stejně, jak jsem ho měla v paměti, to vozidlo, jež jsem nikdy předtím neviděla. Skočila jsem na přední sedadlo.

Jared už seděl za volantem, ale ještě se natáhl ke mně a znovu mi zavázal oči. Nehýbala jsem se, abych mu to usnadnila.

Hluk motoru mě vyděsil. Připadal mi příliš nebezpečný – mohl na nás upoutat pozornost tolika lidí!

Jared bleskově vycouval a pak se prudce rozjel vpřed. Do tváře mi šlehal vítr. Za džípem se ozýval zvláštní zvuk, který nezapadal do Melaniiných vzpomínek.

„Jedeme do Tucsonu,“ oznámil mi Jared. „Tam jsme neloupili nikdy – je to moc blízko. Teď ale na delší výpravu nemáme čas. Vím, že jen kus od hranice města leží malá nemocnice.“

„Ne Saint Mary’s?“

Z hlasu mi vyčetl zděšení. „Ne, proč?“

„Někoho tam znám.“

Chvíli mlčel. „Poznají tě?“

„Ne, můj obličej nikdo nezná. Nepátráme… po hledaných osobách. Ne jako vy.“

„Dobrá.“

Než jsem začala přemýšlet, jestli budu nápadná, vtiskl mi do dlaně cosi maličkého.

„Měj to na dosah. Kdyby… uhodli, že držíš s námi, a zkusili do Melina těla naimplantovat někoho jiného, strč to do úst a silně skousni.“

„Jed?“

„Ano.“

Když jsem překonala počáteční překvapení, hystericky jsem se rozesmála. Nemohla jsem si pomoci, nervy jsem měla strachem a nervozitou úplně zničené.

„Není to žádný žert, Wando,“ napomenul mě Jared přísně. „Pokud se na to necítíš, musíme se vrátit do jeskyně.“

„Ale ne, cítím. Směju se právě proto, že na to mám.“

„Přesto v tom nevidím nic legračního!“ okřikl mě.

„Ty to vážně nechápeš? Tohle bych nebyla schopná udělat pro miliony členů svého druhu, ani pro svoje vlastní… děti. Příliš se bojím té definitivní smrti. Ale pro jediné dítě jiného planetárního druhu bych to dokázala.“ Znovu jsem se zasmála. „Nedává to smysl, ale buď klidný. Pro Jamieho klidně zemřu.“

„Věřím ti každé slovo.“

Chvíli bylo ticho a pak jsem si vzpomněla, jak jsem zřízená.

„Jarede, nevypadám tak, abych mohla vejít do nemocnice.“

„Neboj se, u… méně nápadného vozu schováváme i slušné oblečení. Za pět minut jsme na místě.“

Takhle jsem to nemyslela, ale měl pravdu, že moje oblečení by neprošlo. Já ovšem měla na mysli fakt, že bych nejdřív chtěla vidět, jak vypadám celkově.

Džíp se zastavil a Jared mi rozvázal oči.

„Tady se můžeš klidně rozhlížet,“ řekl, když jsem automaticky sklopila hlavu. „Není tu nic, co by nás prozradilo, i kdyby skrýš někdo náhodou objevil.“

Nebyla to jeskyně, ale svah posázený obrovskými balvany. Zpod několika z nich kdosi pečlivě vyhrabal kamení a zeminu a vytvořil nenápadné úkryty. Jared do jednoho nasoukal džíp a pak zalezl do druhého skladu a začal se prohrabovat pod dehtovou plachtou, kde byla změť různých předmětů. Vytáhl hebké tričko ještě s visačkou z obchodu, utrhl ji a tričko mi hodil. Pak vybral khaki kalhoty, překontroloval velikost a podal mi je také.

„Převlékni se.“

Váhala jsem a nakonec jsem se k Jaredovi celá zrudlá obrátila zády a prudce jsem strhla staré triko a bleskově vklouzla do toho čistého.

Slyšela jsem, jak si odkašlal. „Uch. Já, hm, dojdu pro auto.“ Slyšela jsem, jak míří pryč.

Strhla jsem ze sebe ustřižené odrbané tepláky a natáhla si úplně nové kalhoty. Střevíce jsem měla mizerné, ale zase to příliš nebilo do očí. Budu předstírat, že mám své šmajdy ráda.

Zaslechla jsem zvuk motoru; zněl tišeji než džíp. Ohlédla jsem se a spatřila nenápadný sedan, který vyjížděl zpod vzdáleného balvanu. Když se Jared přiblížil, vystoupil a za vůz přivázal kusy dehtové plachty přivázané na provazy. Při jízdě zametaly stopy kol. Konečně jsem pochopila i zdroj divného hluku za džípem.

Jared otevřel dveře u strany spolujezdce. Na zadním sedadle ležel prázdný batoh. Kývla jsem na souhlas. Ano, to budu potřebovat.

„Nasedej,“ vybídl mě Jared.

„Moment,“ vydechla jsem a přidřepla, abych se na sebe podívala ve zpětném zrcátku.

Bylo to zlé. Tvář mi nezakryly ani vlasy. Skousla jsem si ret a prsty přejížděla po jizvě.

„Jarede, takhle tam jít nemůžu,“ obrátila jsem se k němu a ukázala si na obličej.

„Co je?“ nechápal.

„Takovou jizvu by žádná duše neměla. Hned by ji vyhojili. Budu jim podezřelá a začnou se vyptávat.“

Vztekle přimhouřil oči. „To jsi na to nemohla pomyslet dřív, než jsme se dovlekli až sem? Ostatní to budou považovat za léčku, abys zjistila, kudy ven z jeskyní.“

„Bez léků pro Jamieho se nevrátíme!“ vyštěkla jsem ještě ostřeji než Jared.

Stejným tónem se zeptal: „Co tedy navrhuješ, Wando?“

„Potřebuju kámen.“ Povzdychla jsem si. „Budeš mě muset s ním praštit.“

44. KAPITOLA

Uzdravení

„Wando…“

„Nemáme čas. Udělala bych to sama, ale musí to být ve správném úhlu. Je to na tobě.“

„Já to nezvládnu… ne.“

„Ani pro Jamieho?“ Zdravou tváří jsem se pevně přitiskla o podpěrku hlavy na sedadle auta a zavřela oči.

James v ruce svíral drsný kámen velký jako pěst, který jsem sama vybrala. Váhavě ho potěžkával už dobrých pět minut.

„Musíš sedřít jen svrchní vrstvu kůže, abychom jizvu zamaskovali. Nic víc. Pospěš si, Jarede. Jamie…“

Řekni mu, ať sebou hodí a ať je to pořádná rána. Měl by to celé zvládnout na poprvé.

„Mel vzkazuje, že si máš pospíšit a udeřit mě hodně tvrdě.“

Ticho.

„Tak dělej, Jarede!“

Zhluboka se nadechl, zajíkl se. Vzduch se pohnul a já stiskla víčka ještě pevněji.

Trochu to jakoby plesklo a zadunělo; to byla první věc, kterou jsem zaregistrovala. Když pominul šok z úderu, ucítila jsem bolest.

„Auuu,“ zanaříkala jsem, i když původně jsem chtěla vydržet zticha. Bylo mi jasné, že mu to dělám těžší, ale tohle tělo jsem tak úplně neovládala. Do očí mi vhrkly slzy a já se honem rozkašlala, abych zamaskovala vzlyk. V uších mi zvonilo a hlava mi po otřesu třeštila.

„Wando? Mel? Moc se omlouvám.“

Objal nás kolem ramen, přivinul si nás blíž.

„To je v pořádku,“ fňukla jsem. „Zvládáme to. Strhl jsi všechno?“

Vzal mě za bradu, pootočil mi hlavu.

„Brrrr!“ sykl šokovaně. „Serval jsem ti polovičku tváře. Je mi to strašně líto.“

„Ne, tak je to dobře. Vyrazíme.“

Kývl, opatrně mě položil na opěradlo a pak už pod námi zavrčel motor.

Ledově studený vzduch klimatizace mě udeřil do krvavé rány jako hrst štiplavé soli.

Otevřela jsem oči. Sjížděli jsme hladkým, vyschlým korytem potoka – hladším, než by dokázala příroda, pečlivě upraveným k tomuto účelu. Koryto se před námi klikatilo mezi křovím. Moc daleko před sebe jsem neviděla.

Od stropu jsem stáhla stínítko a překlopila ho na stranu se zrcátkem. Ve svitu měsíce jsem měla černobílý obličej. Po pravé černé tváři mi kanula čerň a přes bradu a po krku mi stékala do nového čistého trička.

Zvedl se mi žaludek.

„Bolí to hodně?“

„Ani ne,“ zalhala jsem. „A stejně, ta bolest dlouho nepotrvá. Jak jsme daleko od Tucsonu?“

Zrovna v tom okamžiku jsme vjeli na asfalt. Zvláštní, jak se mi při tom zbláznilo srdce. Jared zastavil tak, aby auto krylo okolní křoví, od nárazníků odvázal kusy dehtové plachty a schoval je do kufru auta. Pak nasedl za volant a chtěl opět nastartovat.

„Počkej!“ šeptla jsem naléhavě. Mluvit hlasitěji jsem nedokázala, cítila jsem se tu příliš zranitelná, všem na očích. „Nech řídit mě.“

Udiveně se na mě podíval.

„Pochop, že *takhle* do nemocnice přijít pěšky nemůžu. Vedlo by to k zbytečnému vyptávání. Musím řídit já. Ty se schovej vzadu a napovídej mi, kudy jet.“

„Dobře,“ souhlasil Jared. „Ale jestli mě zavezeš někam, kam jsem tě nevedl…“

Och! Melanii tím urazil stejně jako mě.

„Tak mě zastřelíš,“ odsekla jsem.

Mlčky se zvedl od volantu a já se přesunula na jeho místo. Z kufru auta vytáhl silnou kostkovanou přikrývku, skrčil se vzadu na podlaze a přehodil ji přes sebe.

Vůz byl automat, ale já už dlouho neřídila a vyšla jsem ze cviku. Dálnice byla naštěstí prázdná.

„Světla,“ zahučel Jared zpod sedadla. Nahmátla jsem vypínač a rozsvítila. Reflektory mě skoro oslepily.

Od Tucsonu nás dělilo jenom pár kilometrů – na noční obloze jsem viděla nažloutlou záři městských světel.

„Klidně přidej.“

„Jedu nejvyšší povolenou rychlostí!“ namítla jsem.

„Duše ji nikdy nepřekročí?“ divil se.

Unikl mi maličko hysterický smích. „Řídíme se všemi zákony, a to včetně dopravních předpisů.“

Z matné záře se staly jednotlivé světelné body. Zelená návěstí mě informovala o možných vjezdech do centra.

„Zahni na Ina Road.“

Poslechla jsem. Jared šeptal, i když jsme v autě byli sami.

V neznámém městě jsem se necítila dobře. Osvětlená okna, světelné vývěsky obchodů. Uvědomovala jsem si, že okolí je v převaze, že jsem sama proti všem. A pro Jareda to muselo být ještě horší. Přesto mluvil klidně. Tuhle situaci zažil už mnohokrát.

Mezitím na silnici zhoustl provoz. Kdykoliv se proti mně vynořily reflektory, přikrčila jsem se hrůzou.

Nesmíš se teď sesypat, Wando. Drž se kvůli Jamiemu. Bez tebe to nedokážeme.

Zvládnu to. Neboj se.

Soustředila jsem se na Jamieho a sevřela volant trochu pevněji.

Jared mě vedl městem, které až na výjimky spalo. Léčebný ústav byl v malé budově. Zřejmě to původně byla spíš poliklinika s ordinacemi lékařů než velká nemocnice. Většina oken byla ozářená. Za prosklenými vchodovými dveřmi jsem

viděla ženu za recepčním pultem. Ani nevzhlédla. Zajela jsem na nejtemnější kout parkoviště.

Sáhla jsem po batohu. Nebyl nový, ale vypadal slušně. Senzace. A teď ta poslední věc.

„Honem, půjč mi nůž."

„Wando… vím, že máš Jamieho ráda, ale zkus léky uloupit bez použití zbraně."

„Já nechci předvést loupežné přepadení, ale potřebuju mít stejné zranění jako Jamie."

„Zraněná už jsi!"

„Ano, ale třeba se povrchové zranění léčí jinak než hluboká bodná rána. Musím vědět, jaký lék Jamiemu vybrat. Honem nůž! Nezdržuj!"

Jared zřejmě horečně přemýšlel, ale proti mojí logice nemohl nic namítat. Slyšela jsem, jak nůž vyklouzl z pochvy.

„Buď opatrná. Nebodni se moc hluboko."

„Chceš to udělat sám?"

Sykavě se nadechl. „Ne."

Vzala jsem si od něho nůž s těžkou střenkou a vražedně ostrou a zužující se čepelí.

Zakázala jsem si na to myslet, abych zbaběle necouvla. Přesto jsem se bleskově rozhodla zranit si paži, ne nohu. Kolena jsem měla zjizvená a potlučená, bude lepší na ně neupozornit.

Natáhla jsem levou paži a roztřesenou pravou rukou jsem zvedla nůž. Přitiskla jsem hrot na předloktí, abych neminula, a pootočila hlavu, abych se zahryzla do opěrky sedadla. Zavřela jsem oči.

Jared sípavě oddechoval. Musela jsem si pospíšit, než mě zarazí.

Představ si, že vrážíš rýč do hlíny, poručila jsem si v duchu.

Prudce jsem si zabodla čepel do svalů.

Opěrka můj výkřik zdusila, ale ne dostatečně. Nůž mi vypadl z ruky a pak vyklouzl z rány a s nechutným cinknutím dopadl na podlahu.

„Wando!" zaryčel Jared.

Nezvládla jsem odpovědět hned, musela jsem spolknout všechny výkřiky, jež se mi draly do krku. Bylo dobře, že jsem se nebodla už před příjezdem sem. Přitiskla jsem si paži k tělu a poslepu otevřela dveře. Po zádech se mi otřela Jaredova dlaň. Nechtěl mě zadržet, jenom povzbudit a utěšit.

„Hned jsem zpátky," vychrchlala jsem a kopnutím dveře vozidla zavřela.

Cestou přes parkoviště jsem bojovala s nevolností a panikou, které svou zběsilostí přehlušily i bolest – vlastně různé bolesti, slévající se dohromady. Po prstech mi na asfalt ukapávala horká tekutina. Bála jsme se zkusit, zda těmi zakrvácenými prsty vůbec můžu pohnout.

Žena na recepčním pultem, starší, se stříbrně prokvetlými vlasy a čokoládově hnědou pletí – vyskočila, sotva jsem vpadla do automaticky se otevírajících dveří.

„Och, propána! To ne!" vyjekla a popadla mikrofon, kam začala křičet: „Honem sem pošlete Léčitelku! Potřebujeme ji v recepci! Je to naléhavé!"

„Ne," snažila jsem se o klidný tón, ale maličko jsem zavrávorala. „Byla to jen nehoda."

Recepční odložila mikrofon a běžela ke mně. Jednou paží mě objala kolem pasu.

„Ale zlato, co se ti to stalo?"

„Hloupá nehoda,“ mumlala jsem. „Byla jsem na túře. Po večeři jsem sklízela věci… a sletěla jsem ze skály. S nožem v ruce…“

Moje koktání zřejmě jen podpořilo ženin dojem, že jsem v šoku. Nepodezírala mě vůbec ze lži, čišela z ní jen starostlivost a zájem.

„Chudinko! Jak se jmenuješ?“

„Skleněná věž,“ vzpomněla jsem si na svoje jméno z dob, kdy jsem žila s Medvědy.

„Dobrá, neboj se. Vida, už tu máme Léčitelku. Co nevidět budeš zase v pořádku.“

Zůstala jsem kupodivu v klidu. Nikdo mi nechtěl ublížit, jen pomoci.

Léčitelka byla mladá žena se světle hnědou pletí i vlasy. Tu jednobarevnost ještě zvýraznil hnědý lékařský plášť.

„No pane!“ ujelo jí. „Jsem Léčitelka Ohnivý keř. Za minutku budeš zase jako dřív. Copak se ti přihodilo?“

Zopakovala jsem svou historku. Ženy mě mezitím zavedly do nedaleké ordinace a uložily na lehátko.

Místnost mi připadala povědomá. Já osobně byla v podobné jen jednou, ale Melanie ji z dětských vzpomínek znala důvěrně: vyšetřovací lehátko, řada nízkých skříněk, umývadlo, kde si Léčitelka myla ruce, zářivě bílé stěny…

„Tak se do toho pustíme!“ prohlásila Léčitelka a otevřela skříňku. Snažila jsem se zaostřit pohled – teď to bylo důležité. Poličky byly plné bílých válečků či tubiček. Jeden z nich bez hledání vytáhla: přesně věděla, co chce. Na nádobce byl nápis, ale na tu dálku jsem ho nerozluštila. „Jistě uvítáš, když zaženeme bolest, viď?“

Název jsem přečetla, když sundávala víčko. Dvě slova: *Žádná bolest.* Nespletla jsem se?

„Otevři ústa, Skleněná věži.“

Poslechla jsem. Z tubičky vysypala malý, tenký čtvereček – připomínal průsvitný papír – a položila mi ho na jazyk. Okamžitě se rozplynul. Byl bez chuti. Automaticky jsem polkla.

„Je to lepší?“ otázala se Léčitelka.

Ano, bylo. Všechna bolest se rozplynula jako ten čtvereček a hlavu jsem měla naprosto jasnou. Užasle jsem zamžikala.

„Ano.“

„Chápu, že se cítíš dobře, ale zatím se nehýbej. Pořád jsme neošetřily zranění.“

„Samozřejmě.“

Léčitelka poslala starší ženu pro vodu a sama se obrátila k další skříňce, která byla rovněž plná tubiček. Jednu vzala z horní police, druhou z prostřední.

Přitom odříkávala názvy léků, skoro jako by mi chtěla pomoci splnit můj úkol.

„Čistič… Hojič… Zajizvovač… Aha, tady to máme: Zjemňovač. Jistě nechceš, aby ti na té hezké tvářičce zůstala jizva, viď?“

„To… nechci.“

„Neboj se, zase budeš bez jediné chybičky.“

„Děkuju.“

„Rádo se stalo.“

Druhá tubička byla sprej, kterým mi na zraněné předloktí nastříkala bezbarvou mlhu bez stopy vůně.

„Léčit lidi, to musí být úžasný pocit,“ prohodila jsem jakoby se zájmem. „Žádného Léčitele jsem nepotkala od své implantace, ale je to fantastické.“

„Ano, jsem za to Poslání vděčná.“ Začala mi sprejovat tvář.

„Co děláš teď?“

Usmála se. Zřejmě jsem nebyla první zvědavá duše. „Tohle je Čistič. Postará se, aby do rány nepřišlo nic zvenčí. Zabije všechny mikroby, od kterých by hrozila infekce.“

„Čistič,“ zopakovala jsem si v duchu.

„A tohle je Vnitřní čistič, který odstraní všechno, co ti snad už vniklo do krve. Vdechni to, prosím.“

Léčitelka držela zase další tubičku, tenčí, s pumpičkou. Rozstříkla mi před obličej obláček mlhy a já se nadechla. Mlha měla mátovou příchuť.

„A tohle je Hojič,“ pokračovala Léčitelka a odšroubovala uzávěr z poslední nádobky. „Přiměje tkáně k rychlému a správnému zhojení.“

Do široké bodné rány na předloktí nakapala trochu čiré tekutiny a stlačila okraje rány k sobě. Její doteky jsem cítila, ale bolest žádnou.

„Ještě to zapečetím a pak budu pokračovat dál,“ vysvětlila a z jiné tubičky si na prst vymáčkla trochu hustého čirého želé. „Je to jako lepidlo,“ vysvětlila. „Uzavře ránu a Hojič může uvnitř nerušeně dělat svou práci.“ Mázla mi želé na paži. „Výborně, už se můžeš hýbat. Paže je v pořádku.“

Podívala jsem se na ránu. Pod vrstvou želé prosvítala teninká růžová čárka, ale to bylo všechno.

Léčitelka mi otřela zraněnou tvář vlhkým ubrouskem.

„Natoč se do strany, prosím. Hm, to musel být vážně šeredný pád. Jsi hrozně zřízená.“

„Jo, bylo to hodně zlé.“

„Díkybohu, že jsi zvládla dojet až sem.“

Na odřeninu mi nakapala Hojič a jemně ho rozetřela po celé tváři. „Moc ráda se dívám, jak probíhá ten léčivý proces. Vida, už to vypadá líp, hlavně kolem okrajů.“ Usmála se. „Ale radši dám ještě jednu vrstvu, aby se všechno pořádně vyhladilo.“ Po minutce práce dodala: „Vypadá to skvěle.“

„Tady je voda!“ řekla postarší recepční, která se objevila ve dveřích s podnosem.

„Děkuji, Pomněnko.“

„Kdybys ještě něco potřebovala, zavolej na recepci.“

Žena odešla. Napadlo mě, že možná pochází z planety Květin.

„Můžeš se posadit. Jak se cítíš?“

Zvedla jsem se. „Bezvadně.“ Byla to pravda. Tak zdravě jsem se necítila už celou věčnost. Po té pronikavé bolesti byla úleva o to nádhernější.

„Tak je to správné. A teď ještě trochu Zjemňovače.“

Léčitelka si z poslední tubičky vysypala do dlaně trochu třpytivého prášku a vmasírovala mi ho do tváře a na zraněnou paži.

„Na paži ti ale zůstane tenká čárka,“ pokrčila omluvně rameny. „Ty hluboké rány…“ Mimoděk mi rozhrnula vlasy na šíji a prozkoumala starou jizvu. „Pěkná práce. Kdo byl tvůj Léčitel?“

„Uch… Sluncem ozářený,“ vyhrkla jsem jméno jednoho ze svých bývalých studentů. „Bylo to v Eurece, stát Montana. Ale nemám ráda zimu, tak jsem se odstěhovala na jih.“

Tolik lží! Ale Léčitelka zřejmě neměla sebemenší podezření.

„Já sama začínala v Maine,“ svěřila se. „A taky jsem tam byla pořád zmrzlá. Jaké máš Poslání?“

„Já… dělám číšnici. V mexické restauraci ve… Phoenixu. Zbožňuju ostrá jídla.“

„Tak to jsme na tom podobně.“ Otřela mi tvář.

„Výborně. Věř mi, Skleněná věži, že vypadáš nádherně.“

Žíznivě jsem vypila vodu a podržela prázdnou sklenku v ruce.

„Máš ještě *žízeň?*“

„Já… Ano, moc ráda bych ještě trochu vody. Byla výborná.“

„Hned ji donesu.“

Současně s tím, jak zmizela ze dveří, jsem sklouzla z matrace. Papírová podložka na lehátku zašustila, takže jsem ztuhla leknutím, ale Léčitelka se nevrátila. Kdoví, jak dlouho jí cesta pro vodu potrvá, ale předtím se Pomněnka objevila až po pár minutách. Doufala jsem, že mi bude přát štěstí.

Popadla jsem batoh, který ležel u lehátka, a prudce povolila stažený provázek. Začala jsem u druhé skříňky – tam byly tubičky s Hojičem. Popadla jsem celý jeden sloupec a nechala je s tichým klapáním padnout na dno batohu.

Co bych řekla, kdyby mě dopadli? Jaká lež by zabrala?

Pak jsem z první skříňky nabrala plné hrsti obou Čističů, obě hraničky léku proti bolesti a taky Zajizvovač. Vedle nich stály vyrovnané tubičky s nápisem Ochlazovač; usoudila jsem, že jde o lék proti horečce, a vzala jsem ho taky.

Pak ještě Zjemňovač, a to stačilo. Dál jsem štěstí pokoušet nemohla. Tiše jsem skříňky zavřela, batoh šoupla hlouběji pod lehátko a opět se položila.

Snažila jsem se vypadat co nejuvolněněji.

Nevracela se.

Podívala jsem se na hodiny. Uběhla přesně minuta. To mají vodu tak daleko?

Dvě minuty.

Tři minuty.

Kolik těch lží mi prokoukla?

Na čele mi vyrazil pot. Honem jsem si ho otřela.

Co když s sebou přivede Hledače?

Náhle se z chodby ozvaly dvoje kroky a rázně mířily blíž.

Pomyslela jsem na pilulku v kapse.

A pak jsem si vzpomněla na Jamieho a zaváhala jsem.

Dveře se otevřely.

45. KAPITOLA

Úspěch

Léčitelka Ohnivý keř a Pomněnka vešly do dveří zároveň. Léčitelka mi podala vysokou sklenici vody, která mi nepřipadala tak studená jako předtím – to vinou mých prstů ledových strachem. Černovlasá žena mi s úsměvem podala ruční čtverhranné zrcátko.

„Napadlo mě, že se budeš chtít podívat," poznamenala Ohnivý keř.

Rázem jsem se uklidnila. Nepodezíraly mě, jen se chovaly laskavě – duše, jež svůj život zasvětily léčení.

Pohlédla jsem do zrcátka a málem jsem vyjekla úžasem.

Vypadala jsem stejně jako v San Diegu. Hladký obličej bez jediné poskvrnky, hebká a snědá pleť. Jen při hodně pozorném zkoumání bylo znát, že jedna tvář je maličko růžovější než druhá.

Ta tvář patřila Poutnici, duši. Patřila sem, do civilizace, kde není žádné násilí a žádné hrůzy.

Uvědomila jsem si, že tyto něžné tvory obelhávám tak snadno z toho důvodu, že znám jejich pravidla a styl komunikace. Měla bych někde učit nebo roznášet jídlo v restauraci, prostě vést slušný, klidný život a přispívat ke vzniku většího dobra.

„Co tomu říkáš?" zeptala se Léčitelka.

„Nádhera. Mockrát děkuju."

„Těšilo mě tě vyléčit."

Znovu jsem pohlédla do zrcátka. K dokonalosti jsem měla daleko. Přerostlé pačesy jsem měla matné – za to mohlo amatérsky vyráběné mýdlo a jednostranná strava. I když mě Léčitelka očistila od krve, hrdlo mi stejně pokrývala vrstva rudého prachu.

„Koukám, že si v táboření musím udělat pauzu a pořádně se vykoupat," zamumlala jsem.

„Musíš být statečná, když se nebojíš vyrazit do divočiny," prohodila Léčitelka.

„Statečná ne, pouze jiná."

„Já osobně dávám přednost městskému pohodlí."

Oči v zrcadle byly pořád oříškově hnědé, ale pod zornicí ležela tenká vrstva stříbra a odrážela světlo.

Jamie? zeptala se Mel naléhavě; začínala podléhat nervozitě. Cítila jsem se tady až příliš dobře. Děsilo ji, že se vydám stezkou na opačnou stranu.

Já vím, kdo jsem, uklidnila jsem ji.

Vzhlédla jsem k přátelským tvářím nade mnou.

„Ještě jednou děkuju," řekla jsem Léčitelce. „Ale asi už bych měla vyrazit."

„Je pozdě, můžeš přespat tady."

„Ne, díky, nejsem unavená."

„To je lékem proti bolesti," objasnila Léčitelka a opět se usmála.

Pomněnka mě doprovodila do recepce a stiskla mi přátelsky loket.

„Buď na sebe opatrnější, drahoušku," řekla.

„Budu. Konec toulání v noční poušti."

Vyšla jsem na parkoviště a klidným krokem mířila k autu. Zakázala jsem si utíkat, abych všechno nepokazila.

Auto stálo v temném stínu; zdálo se, že je prázdné. Ale o to vlastně šlo. Přesto jsem vydechla úlevou, když jsem pod přikrývkou zpozorovala neurčitý obrys postavy.

Otevřela jsem dveře, hodila batoh na zadní sedadlo a vklouzla za volant.

„Jsi v pořádku?" sykl Jared úzkostně.

„Pššš," napomenula jsem ho. „Počkej."

Projela jsem kolem vchodu do recepce a oplatila Pomněnce její zamávání.

„Spřátelila ses?"

Už jsme svištěli po temné silnici a nikdo nás nesledoval. Ruce se mi roztřásly.

„Všechny duše se přátelí."

„A jsi v pořádku?" zopakoval.

„Jsem zahojená."

„Ukaž!"

Natáhla jsem levou paži, aby viděl na tenkou růžovou čárku.

Překvapením vyjekl.

Přikrývka zašustila, jak se Jared posadil na zadní sedadlo a přitáhl si na klín batoh, který zkoumavě potěžkal.

Pak si mě prohlédl ve světle ubíhající pouliční lampy a znovu jen užasle sykl.

„Tvůj obličej!"

„Je také zahojený. Jak jinak."

Předklonil se, chtěl se dotknout mé tváře, zaváhal. „Bolí to?"

„Samozřejmě že ne! Jako bych vůbec nikdy nebyla zraněná!"

Pohladil mě po nové pokožce. Zamrazilo mě tam, ale ne bolestí.

„Měli podezření? Myslíš, že zavolají Hledače?"

„Ne. Věřili mi, říkala jsem ti to. Dokonce mi ani nezkontrolovali oči. Byla jsem zraněná, tak mě zahojili." Pokrčila jsem rameny.

„Co máš?" snažil se otevřít batoh.

„Přesně to, co pomůže Jamiemu… Pokud se vrátíme včas." Pohlédla jsem na hodiny na palubní desce. „A vzala jsem ještě víc léků, do zásoby, ale jen to, čemu jsem rozuměla."

„Stihneme to!" slíbil mi a zvědavě se probíral obsahem batohu. „Žádná bolest? Zajizvovač?"

„Zapamatovala jsem si, co funguje na co…"

„Tys to dokázala."

„Co? Vždyť o to nám šlo, ne?"

„Jistě… Ale asi jsem dvakrát nevěřil, že vyvázneme."

„Že ne? Tak proč… Proč jsi mi dovolil to zkusit?"

Odpověděl tak tiše, že skoro šeptal: „Protože jsem usoudil, že lepší bude umřít, než žít bez chlapce."

Hrdlo se mi na okamžik sevřelo bolestí. Ani Mel se dojetím nevzmohla na slovo. V tom okamžiku jsme my všichni byli jedna rodina.

Honem jsem si odkašlala. „Bylo to snadné, možná by to prošlo každému z vás, kdo byste si na šíji udělali jizvu.“

„Pochybuju, že bychom se dokázali chovat tak přirozeně jako ty.“

„Pro mě to bylo jednoduché. Vím přesně, co očekávají a co chtějí.“ Zasmála jsem se. „Jsem jednou z nich. Kdybys mi důvěřoval, asi bych ti taky splnila, co bych ti uviděla na očích.“

„Ale já ti důvěřuju,“ zašeptal. „Svěřil jsem ti všechny naše životy.“

Ano. To byla pravda.

„Díky,“ odpověděla jsem také šeptem.

„Dokázala jsi to,“ zopakoval.

„Zachráníme ho.“

Jamie bude žít! jásala Melanie. *Mockrát děkuju, Wando.*

Udělám pro něho všechno, povzdechla jsem si, *protože jinak bych to ani neuměla.*

V úkrytu houští jsme za auto opět připevnili plachty, které zametaly stopy kol, a Jared usedl za volant. Řítili jsme se noční pouští a já nebyla schopná si úzkostí ani zdřímnout.

Zajeli jsme do nemožně nízkého prostoru pod balvanem, kde jsme auto nechali. Přesedli jsme do džípu a už se stačili rozjet, když jsem si náhle na něco vzpomněla.

„Proč nemám zavázané oči?“

„K čemu?“

Nechápavě jsem se po Jaredovi podívala.

„Wando, měla jsi příležitost nás zradit, a neudělala jsi to. Nikdo teď nemůže popřít, že jsi jedna z nás.“

Zamyslela jsem se. „Někteří pořád ještě *mohou.* Jarede… co když si nepočkají na vysvětlení… co když…“ Náhle se mě zmocnila panika. „Kdyby se něco semlelo, dej Jamiemu nejdřív lék na bolest a potom Vnitřní čistič – ten se inhaluje. Doktor bude…“

„No tak! Neblázni! Všechno to budeš řídit osobně!“

„Já nežertuju! Musíš mi zavázat oči!“

„Já taky ne. Všechno je v nejlepším pořádku. Oči ti nezavážu!“

Nakonec jsem ze sedadla zvedla svoje staré tričko, které jsem zdědila po Jebovi, a sama jsem si ho ovázala kolem očí.

Chvíli bylo ticho.

„Mířím rovnou k jeskyním. Je tam místo, kam na jeden dva dny můžu džíp schovat. Ušetří nám to čas.“

Přikývla jsem. Čas byl teď rozhodující.

„Už tam budeme,“ řekl po chvíli a pak se prudce nadechl. „Už na nás čekají.“

Slyšela jsem, jak šátrá po podlaze, potom cvakl kov.

„Nikoho nezastřel!“

„Nic ti nemůžu slíbit.“

„Stát!“ vykřikl kdosi. Hlas se prázdnou pouští nesl do dálky.

Džíp zvolnil a nakonec zastavil.

„To jsme jenom my!“ hlásil Jared. „Vidíte? Pořád to jsem já.“

Druhá strana zřejmě váhala.

„Hele – zavezu džíp do úkrytu, jasné? Vezeme léky pro Jamieho a máme naspěch. Kašlu na to, co si myslíte, ale zrovna dneska se mi nebude nikdo plést pod nohy, jasné?“

Džíp se rozjel. Podle zvuku motoru jsem poznala, kdy zajel do skrýše.

„Fajn, Wando, vystupujeme.“

Mezitím jsem si navlékla batoh na ramena a teď jsem opatrně vylézala z vozu, protože jsem netušila, kde je stěna.

Jared mě jednou rukou chytil za paži a vedl mě. Pochopila jsem, že v druhé ruce nese pušku, a vůbec se mi to nelíbilo.

Pak jsme zaslechli dusot pádících nohou. „Jarede, ty *idiote!*“ řval Kyleův hlas. „Co tě to napadlo?“

„Uklidni se, Kyle,“ ozval se Jeb.

„Je zraněná?“ naléhal Ian.

„Uhněte, spěcháme za Jamiem!“ vyštěkl Jared. „Wanda je úplně v pořádku, ale nedala jinak, než že bude mít zavázané oči. Jak je Jamiemu?“

„Třeští v horečkách,“ přiznal Jeb.

„Wanda sehnala potřebné léky.“ To už Jared spěchal, po svahu jsme skoro sbíhali.

„Mohu ji nést.“ Kdo jiný než Ian.

„Ona to zvládne.“

„Vážně to zvládnu,“ ujistila jsem Iana, kterého jsem neviděla.

A zase do kopce, poklusem, i když se mi podlamovaly nohy. Slyšela jsem, jak ostatní běží vedle nás. Při dalším klopýtnutí mě Jared v běhu zvedl beze slova do náruče.

Podle ozvěny kroků a hlasů jsem poznala okamžik, kdy jsme vběhli do hlavní síně.

„Uhněte mi z cesty!“ zařval Jared přes změť vzrušených hlasů. „Je u Jamieho Doktor?“

Odpověď jsem neslyšela. Teď už by mě Jared mohl postavit na zem, ale příliš spěchal, takže se nezastavil ani na tu vteřinku.

Na nohy jsem se postavila až v Jamieho ložnici, kde jsem si rychle strhla tričko z očí.

Jeskyni ozařovalo matně modré světlo lamp. Doktor stál u matrace a vedle Jamieho klečela Sharon a držela ho za ruku a otírala mu zpocené čelo. Vzteky měla rysy zkřivené skoro k nepoznání. Od opačné strany matrace se snažila vstát Maggie.

Chlapec ležel bezvládný a rozpálený a dýchal tak mělce, že se mu hrudník téměř nehýbal.

„Ty!“ prskla Sharon a vrhla se na Jareda jako divoká kočka, nehty mu zaútočila přímo do obličeje.

Maggie měla zřejmě sto chutí se k dceři připojit, ale před dívku mrštně skočil Jeb a přísným pohledem ji rázem zchladil.

„Ať jde pryč,“ zasípal Doktor.

Jared ho ignoroval, i když Doktor si stoupl mezi mě a Jamieho jako zábrana. „Doktore,“ vykoktala jsem. Děsila mě ta přítomnost násilí, jež v jeskyni vířila nad Jamieovým nehybným tělem. „Potřebuji tvou pomoc. Prosím. Kvůli Jamiemu.“

Doktor se ani nehnul a nespouštěl pohled ze Sharon a Maggie.

„No tak, Doktore!“ ozval se Ian. Bylo tam tolik lidí, že se ke mně musel protlačit. „To necháš chlapce umřít jen pro svoji ješitnost?“

„Nejde o ješitnost. Nevíme, co ty neznámé léky obsahují.“

„Myslíš, že mu něco může ještě víc ublížit?“

„Doktore!“ vybídla jsem ho chvatně. „Podívej se na mou tvář.“

Doktor nebyl jediný, kdo té výzvy poslechl. Jeb, Ian, a dokonce i Maggie nedůvěřivě vytřeštili oči. Maggie vzápětí uhnula pohledem, protože ji navztekalo, že vůbec projevila zájem.

„Jak to?“ vybuchl Doktor.

„Ukážu vám to všem, ale prosím, Jamie trpí zbytečně.“

Doktor zaváhal, ještě chvíli mi zkoumavě hleděl do obličeje a nakonec si zhluboka povzdechl. „Ian má pravdu – těžko mu něco může přitížit. A pokud ho to zabije…“ Pokrčil nahrbenými rameny a o krok ucouvl.

„Ne!“ vykřikla Sharon.

Nikdo jí nevěnoval pozornost.

Přiklekla jsem k Jamiemu, shodila batoh ze zad a jediným trhnutím ho rozvázala. Prohrábla jsem se obsahem, až jsem našla tubičku s nápisem *Žádná bolest.* Vedle mě se objevil kužel ostrého světla a ozařoval chlapci obličej.

„Vodu, Iane!“

Opatrně jsem sundala uzávěr u tuby a vytáhla jeden z papírových čtverečků. Když jsem Jamiemu otvírala ústa, pálila mě jeho kůže do prstů. Vložila jsem mu čtvereček na jazyk a bez podívání natáhla ruku nahoru. Ian mi do ní vložil misku vody.

Opatrně jsem chlapci nakapala do úst dost vody, aby lék spolkl, i když pořád s námahou.

Pak jsem zběsile hledala sprej s Vnitřním čističem a stříkla mu obláček přímo do obličeje. Čekala jsem, až tu mlhu vdechne. Stalo se, ale chlapec pořád hořel.

Vyhrábla jsem tubičku s Ochlazovačem a doufala, že se také užívá snadno. Pod víčkem ležely další papírové čtverečky, pro změnu modré. Opět jsem mu jeden vložila na jazyk a spláchla vodou.

Tentokrát se mu polykalo snáz.

Doktor si klekl vedle mě a dlouhými prsty se dotkl Jamieho tváře.

„Doktore, máš ostrý nůž?“

„Jistě, mám skalpel. Chceš, abych otevřel ránu?“

„Ano, musím ji vyčistit.“

„Taky jsem na to myslel, že vypustím hnis, ale ta bolest…“

„Teď žádnou necítí.“

„Podívej se mu na obličej,“ naklonil se ke mně Ian.

Jamie už neplanul krvavým ruměncem, byl jenom zdravě opálený. Na čele se mu stále leskl pot, ale já věděla, že tam zůstal po horečce. Já i Doktor jsme se dotkli jeho tváře současně.

Funguje to! Ano! Mel i mne zaplavilo radostné vzrušení.

„Neuvěřitelné!“ vydechl Doktor.

„Horečka polevila, ale infekce v noze zůstává. Pomoz mi s jeho ránou, Doktore.“

Přikývl. „Sharon, mohla bys…“ Vzhlédl a opravil se: „Kyle, mohl bys mi podat ten vak, co ti leží u nohou?“

Naklonila jsem se nad rudě napuchlou ránu. Doktor vytáhl z vaku stříbrný skalpel; při pohledu na něj mě zamrazilo v zádech, ale překonala jsem to a sáhla po velkém spreji s Čističem.

„Neucítí to?“ strachoval se Doktor.

„Hej!“ zachraptěl Jamie. Oči měl dokořán a bloudil jimi po ložnici, dokud nenašel mou tvář. „Hej, Wando, co se děje? Co tady u mě všichni děláte?“

46. KAPITOLA

V kruhu

Jamie se zkusil posadit.

„Pomalu, chlapče. Jak ti je?“ Ian přidržel Jamieho na matraci.

„Cítím se… super. Proč je vás tu tolik? Vůbec si nepamatuju…“

„Byl jsi vážně nemocný. Nehýbej se, ať tě můžeme dát do pořádku.“

„Dáš mi napít?“

„Jistě. Tady máš, hochu.“

Doktor na Jamieho jen ohromeně zíral.

Skoro jsem nebyla schopná slova, jak se mi hrdlo svíralo radostí. „Za to může lék proti bolesti,“ šeptla jsem mu. „Je to báječný pocit.“

„Proč Jared drží Sharon obě ruce zkroucené za zády?“ zeptal se Jamie Iana šeptem.

„Sharon má mizernou náladu,“ pošeptal mu hodně slyšitelně Ian.

„Nehýbej se, Jamie!“ nakázal Doktor. „Teď ti… tu ránu vyčistíme. Rozumíš?“

„Jasně,“ pípl Jamie stísněně při váhavém pohledu na skalpel v Doktorově ruce.

„Kdyby to bolelo, hned řekni,“ dodal Doktor.

„Kdybys cítil cokoliv,“ připojila jsem se.

Doktor jediným zkušeným řezem ránu otevřel. Oba jsme se ohlédli po Jamiem. Nehybně vzhlížel k temnému stropu.

„Je to legrační pocit,“ řekl nám, „ale nebolí to.“

Doktor přikývl a provedl další řez, tentokrát kolmo na ten první. Z rány se vyřinula krev a tmavě žlutý hnis.

Jakmile Doktor skončil, krvavý kříž jsem důkladně postříkala Čističem. Když sprej zasáhl vytékající hnis, ozvalo se syčení a hmota začala mizet jako sníh pod proudem vody. Tála. Doktor vedle mě horečně lapal po dechu.

„Vidíte *to*?“

Ránu jsem pro jistotu postříkala dvakrát. Zarudlý otok zmizel a v okolí rány zůstala jen zdravě růžová tkáň. Z řezu proudil tenký pramínek čisté krve.

„Tak teď Hojič,“ zamumlala jsem a nakapala do řezu čirou tekutinu. Krvácení ustalo.

„A teď přitiskni okraje rány k sobě, Doktore.“

Doktor mezitím ztratil řeč a s ústy dokořán jen zíral; přesto poslechl a oběma rukama stiskl oba řezy.

Jamie se zasmál. „To lechtá!“

Doktorovi málem vypadly oči z důlků.

Přes ránu jsem mázla Zajizvovač a s hlubokým uspokojením sledovala, jak se okraje řezů slily dohromady a zůstala po nich jen narůžovělá čárka.

Jamie se podepřel o lokty. Špinavé zknocené vlasy měl přilepené k hlavě; vůbec se k jeho zdravím zářící pleti nehodily.

„Počkej, ještě přidám tohle," řekla jsem a posypala řezy hrstičkou třpytivých vloček. „Jizva pak bude skoro neviditelná, jako tahle." Ukázala jsem mu vlastní paži.

Jamie se zasmál. „Ale jizvy přece imponují holkám! To je úžasné, Wando, kde jsi ten zázrak sebrala?"

„Jared mě vzal na výpravu."

„Super!"

Doktor přejel prstem po jizvě a potřásl hlavou.

„Kdybyste ji viděli!" vybuchl Jared nadšením. „Byla fantastická!"

Ohlédla jsem se a spatřila Sharon a Maggie, jak navztekaně odcházejí z jeskyně.

Smutné, že v sobě měly tolik nenávisti, že jim ani nedovolila se radovat z chlapcova uzdravení.

„Normálně napochodovala do nemocnice, přímo k vetřelcům, a beze strachu je požádala, ať jí ošetří zranění. A pak, sotva se k ní otočili zády, drze je okradla!" Jamie se bavil, úsměv od ucha k uchu. „Donesla spoustu léků, které nám vydrží na dlouho! A když jsme odjížděli, dokonce ještě jedné z těch okradených zamávala!"

Já bych to pro ně nedokázala udělat, ozvala se Melanie smutně. *Máš pro ně větší cenu než já.*

Ale, mlč, napomenula jsem ji. Teď nebyl čas na smutek či žárlivost. *Raduj se. Bez tebe bych mu nepomohla. Zachránily jsme ho společně.*

Jamie na mě upíral okouzlené oči.

„Ve skutečnosti to tak vzrušující nebylo," usmála jsem se. Jamie mě vzal za ruku a já mu ji stiskla se srdcem přetékajícím vděčností a láskou. „Ale snadné to bylo. Jsem přece taky vetřelec, znám je."

„Nemyslel jsem…" začal se omlouvat Jared.

S úsměvem jsem nad jeho protesty mávla rukou.

„Ale jak jsi jim vysvětlila tu jizvu na obličeji?" nechápal Doktor. „Nebylo jim divné, proč…"

„Pochopitelně jsem si pořídila čerstvá zranění, aby mě nemohli předem podezřívat. Namluvila jsem jim, že s nožem v ruce jsem spadla ze skály." Dloubla jsem do Jamieho loktem. „To se může stát každému."

Prožívala jsem pocit opojného štěstí. Všechno kolem jako by zkrásnělo, zářilo, jako když po úderu zvonu slyšíte líbeznou vibraci jeho doznívání. Nic mi nepřipadalo skutečné, jenom ten kroužek lidí, které jsem měla ráda. Jamie a Jared a Ian a Jeb. Dokonce i Doktor.

„Čerstvá zranění?" zasyčel Ian rozzuřeně.

Zaskočilo mě to.

„Musela jsem tu jizvu zamaskovat. Jinak to nešlo, protože jsem se musela naučit, jak správně uzdravit Jamieho."

Jared zvedl mou ruku a jemně přejel po tenké růžové jizvě. „Bodla se nožem," vysvětlil. „Bylo to hrozné. Bál jsem se, že zůstane napořád zmrzačená."

Jamie třeštil oči hrůzou. „Ty ses bodla?"

Opět jsem mu stiskla dlaň. „Nebylo to tak strašné, neboj. Navíc jsem věděla, že mě brzy uzdraví."

„Měl jsi ji vidět," pronesl Jared skoro pyšně a pohladil mě po paži.

Ianovy prsty mi přejely po tváři. Bylo to příjemné a já se mu jemně opřela o ruku. V duchu jsem se sama sebe ptala, jestli to je lékem proti bolesti nebo radostí ze záchrany Jamieho, že se mi všechno zdá nádherné a zářící.

„Na žádné další výpravy tě nepustím," zamumlal Ian.

„Ale samozřejmě že další výpravy budou!" vyhrkl Jared nadšeně. „Iane, je naprosto fantastická! Zkus to pochopit. Ale to bys nejdřív musel vidět na vlastní oči. Teprve teď mi začíná docházet, jaké se nám nabízejí možnosti…"

„Možnosti?" Ianova ruka mi z tváře sklouzla na rameno. Přivinul si mě k sobě blíž, jako by mě chtěl před Jaredem ochránit. „A jakou cenu za to ona zaplatí? Vždyť jsi dovolil, aby málem *přišla o ruku!*"

Jeho hněv neladil s tou všeobjímající náladou, která ve mně kypěla. „Ne, Iane, tak to nebylo," namítla jsem. „Byl to můj nápad. Musela jsem to udělat."

„Ale jistě, že to byl tvůj nápad!" zavrčel Ian. „Pokud jde o tyhle dva, nemáš zábrany. Jenže Jared neměl dovolit…"

„Copak jsme měli na vybranou, Iane?" vybuchl Jared. „Měl jsi snad lepší plán? Myslíš si, že by byla šťastnější, kdyby se nezranila, ale Jamie by nakonec umřel?"

Při té děsivé představě jsem sebou trhla.

Ian odpověděl mírnějším tónem: „To ne. Jenom nechápu, jak jsi vydržel sedět a dívat se, jak si ubližuje." Zhnuseně potřásl hlavou a Jared se provinile nahrbil. „Co jsi za člověka…"

„Praktik!" vložil se do hovoru Jeb.

Všichni jsme vzhlédli. Nad námi stál Jeb a v náruči držel obrovskou krabici.

„Taky proto je Jared nejlepší ve shánění všeho nezbytného. Ví, co musí, co je nezbytné. Věřím, že sledovat to pro něho bylo těžší než to udělat.

A teď, pozor! Vím, že je blíž k snídani než k večeři, ale většina z vás už hezky dlouho nejedla," změnil Jeb rázně téma. „Máš hlad, synku?"

„Uch… nejsem si jistý," přiznal Jamie. „Cítím se prázdný, ale není to nijak… *nepříjemné*."

„To je těmi léky," vysvětlila jsem mu. „Měl bys jíst."

„A pít," doplnil Doktor, „potřebuješ tekutiny."

Jeb hodil krabici na podlahu.

„Tak mě napadlo, že máme co oslavovat," řekl. „Vyberte si!"

„Jú, mňam!" zajásal Jamie, který se prohraboval balíčky dehydrovaných potravin, které používají například horolezci. „Špagety! Super!"

„Já hlasuju pro kuře na česneku!" zazubil se Jeb. „Po tom se mi sakra dlouho stýská. I když, aspoň jsem se nemusel nikomu omlouvat za svůj dech."

Všichni si začali vybírat, na co měli chuť. Jeb donesl i vodu a přenosné vařiče. Dovnitř se začali trousit i další lidé a slavnostní nálada rostla. Sesedli jsme se do kruhu, já byla vtisknutá mezi Iana a Jareda a na klíně jsem držela Jamieho, i když byl už tak velký. Každý v klidu vyčkával, až Jeb přichystá to neobvyklé pohoštění. Místo strachu teď vládl pocit úlevy a štěstí. Dokonce i Kyle, vmáčknutý mezi stěnu a bratra, tam byl vítaný.

Melanie si spokojeně povzdechla. Blaženě vnímala teplo chlapcova těla, a dokonce jí nevadila ani mužská ruka, která mě nepřestávala hladit po paži.

Nejspíš jsi taky pod vlivem léku proti bolesti, poškádlila jsem ji.

Nemyslím, že tohle s námi oběma dělá lék.

Ne, máš pravdu. Tohle je víc, než jsem kdy měla.

Je to skoro jako všechno, co jsem ztratila.

Čím to bylo, že po lásce lidí jsem toužila mnohem víc než po lásce svého vlastního druhu? Snad tím, že byla vrtošivá a vzácná? Duše nabízely lásku a pochopení všem. Netoužila jsem po něčem víc? Láska byla složitá, měla záhadná pravidla; někdo ji dostal zadarmo, jako Jamie, někdo si ji musel vysloužit trpělivostí a dřinou, jako Ian, nebo byla k uzoufání nedosažitelná, jako v Jaredově případě.

Nebo je to všechno ještě jednodušší? Co když jde jen o to, že jako lidé umějí vášnivě nenávidět, umějí stejně i bezvýhradně a ohnivě a z celého srdce milovat?

Sama jsem nevěděla, proč tolik prahnu po lásce, zato teď, když jsem ji měla, mi bylo jasné, že stojí za všechnu tu dřinu a nebezpečí a utrpení, které jsem musela podstoupit.

Láska byla všechno.

Než jsme připravili a snědli hostinu, na všechny padla únava. Lidé odklopýtali do svých ložnic a v naší jeskyni bylo rázem víc místa.

Nakonec jsme se bez valného přemýšlení v polospánku rozvalili na podlaze, Jared s prsty vpletenými do mých vlasů, Jamie, jenž mi hlavu opíral o rameno a pevně mě objímal kolem krku, a Ian s hlavou položenou na mém břiše a s dlaní přitisknutou k mé tváři. Vedle sebe jsem cítila Doktorovy dlouhé nohy, botu opřenou o moji kyčel. A kdybych natáhla ruku, určitě bych nahmatala Kylea.

Jeb ležel na matraci a spokojeně škytal. Kyle se zasmál.

„Jo, dnešní noc dopadla o moc líp, než jsem čekal," huhlal Jeb spokojeně. „Jsem rád, když pohádka dopadne dobře. Díky, Wando."

„Hmmm," zamumlala jsem v polospánku.

„A až se na loupežnou výpravu vydáme příště…," ozval se Kyle, skrytý za Jaredovým tělem. Mohutně zívl. „Tak příště s ní půjdu taky."

„Příště už nikam nepůjde!" zavrčel Ian a tělo se mu rázem napjalo. Přejela jsem mu dlaní po tváři, abych ho trochu uklidnila.

„To víš, že nepůjdu," šeptla jsem mu. „Nemusím chodit vůbec nikam až do chvíle, kdy mě budou potřebovat. Nevadí mi zůstávat v jeskyních."

„Ale já nemluvím o nějakém věznění, Wando!" vysvětloval podrážděně Ian. „Pokud jde o mě, můžeš si jít, kam chceš. Klidně běhej po dálnici, budeš-li mít chuť, ale žádné loupežné výpravy. Pochop, jde mi o tvoje bezpečí."

„Potřebujeme ji!" pronesl Jared ostřeji, než se mi zamlouvalo.

„Předtím jste to bez ní zvládali v pohodě."

„V pohodě? Nebýt jí, Jamie by umřel. Dokáže pro nás obstarat věci, na které si jinak nemůžeme dělat naděje."

„Je člověk, Jarede, ne nástroj!"

„Já vím. A neříkám, že…"

„To rozhodnutí je na Wandě!" přerušil Jeb hádku jen vteřinku předtím, než jsem to udělala já. Mezitím už jsem držela Iana, aby nevyskočil, a Jared se vedle mě zavrtěl, jak se chystal vstát. Jebova připomínka je oba opět přibila k zemi.

„To přece nemůžeš nechat na ní!" protestoval Ian.

„Proč ne? Já bych řekl, že má vlastní rozum. Nebo si tě snad najala, abys za ni rozhodoval?"

„Tak já ti ukážu, proč ne," zahučel Ian. „Wando?"

„Ano, Iane?"

„*Chceš* s námi na loupežnou výpravu?"

„Když budu nějak platná, tak samozřejmě půjdu."

„Ale na tohle jsem se neptal, Wando.“

Chvíli jsem mlčela a snažila se rozpomenout na přesné znění otázky, abych zjistila, co jsem popletla.

„Chápeš, Jebe? Nikdy nebere v úvahu svoje vlastní přání – svoje vlastní štěstí, dokonce ani svoje *zdraví*. Udělá všechno, o co ji požádáme, i kdyby se přitom měla dát zabít. Není spravedlivé žádat ji o pomoc stejným způsobem, jakým žádáme jeden druhého. *My* dokážeme myslet i na sebe. Ona ne.“

Zavládlo ticho. Ianovi nikdo neodpověděl. Ticho se prodlužovalo, až nakonec jsem to nevydržela a sama si vzala slovo.

„To není pravda,“ namítla jsem. „Myslím na sebe pořád. A taky… *chci* pomáhat. Copak to nic neznamená? Když jsem dnes večer mohla pomoci Jamiemu, byla jsem štěstím bez sebe. Copak nemůžu hledat štěstí způsoby, které mi *vyhovují?*“

Ian si povzdechl: „Chápete, jak to myslím?“

„Nu, ale já jí přece nemůžu nařizovat, že nemůže jít s námi, když o to bude stát,“ namítl Jeb. „Už není náš vězeň.“

„Ale ptát se jí na to nemusíme.“

Celou tu dobu Jared mlčel a Jamie jakbysmet, ale v jeho případě jsem soudila, že tvrdě spí. Věděla jsem, že Jared je vzhůru; rukou mi mimoděk přejížděl po spánku. Vykreslovat tam žhnoucí, stravující cestičky.

„Ne, ptát se skutečně nemusíte,“ souhlasila jsem. „Hlásím se dobrovolně. Vůbec to nebyla… příšerná zkušenost. Vůbec ne. Ostatní duše jsou velmi laskavé. Nebojím se jich. Bylo to snadné až moc.“

„Snadné? Probodnout si…“

Nenechala jsem Iana domluvit. „To byla naléhavá situace. Znovu to neudělám.“ Na vteřinku jsem se odmlčela. „Rozumíš?“ ověřila jsem si.

Ian zasténal. „Když půjde ona, já půjdu taky!“ vyhrožoval ponuře. „*Někdo* ji musí ochránit před ní samotnou.“

„A já tam budu, abych nás všechny ochránil před ní!“ zachechtal se Kyle. Pak sykl a udělal: „Au!“

Byla jsem příliš unavená, než abych zvedla hlavu a přesvědčila se, kdo Kylea praštil tentokrát.

„A já tam budu, abych vás všechny přivedl nazpět živé,“ vydechl skoro spící Jared.

47. KAPITOLA

Práce

„Tohle je moc snadné. Už to není žádná legrace,“ postěžoval si Kyle.

„Sám jsi chtěl jít s námi,“ připomněl mu Ian.

Kyle a Ian seděli v nákladní části velké dodávky, v prostoru bez oken, a třídili trvanlivé potraviny a toaletní potřeby, které jsem právě donesla z obchodu. Bylo poledne a slunce sálalo na město Wichita. Nebylo tu takové vedro jako v arizonské poušti, ale vzduch byl vlhčí a hemžil se tisícovkami poletujících mušek.

Jared mířil k výpadovce z města a pečlivě se držel pod hranicí povolené rychlosti. Právě to ho nepřestávalo štvát.

„Nezačínáš být z těch nákupů otrávená, Wando?“ zeptal se mě Ian.

„Ne. Mně to nevadí.“

„To říkáš vždycky. Neexistuje *něco*, co by tě taky štvalo?“

„Vadí mi… když jsem pryč od Jamieho. A taky trochu mi vadí pobyt takhle venku, hlavně během dne. Vlastně, je to jako opak klaustrofobie. Všude je příliš prostoru. Tebe to nerozčiluje?“

„Občas. Během dne většinou nevycházíme.“

„Ona si aspoň protáhne nohy,“ brblal Kyle. „Vážně nevím, proč by si zrovna *ona* měla stěžovat.“

„Protože ona to nemá ve zvyku, což ve srovnání s tebou je, mimochodem, příjemná změna.“

Přestala jsem je poslouchat. Jakmile se Ian s Kylem začali do sebe navážet, většinou to hned tak neskončilo.

„Takže teď je na řadě Oklahoma City?“ zeptala jsem se Jareda.

„A pár menších měst po cestě, pokud se na to ovšem cítíš,“ odpověděl s pohledem upřeným na vozovku.

„Cítím.“

Jared během loupežných nájezdů jen zřídkakdy ztratil soustředění. Nikdy se neuvolnil natolik, aby se zapojil do klábosení, které Ian s Kylem odstartovali pokaždé, když jsem úspěšně zvládla další misi. Kdykoliv to slovo pronesli, neubránila jsem se úsměvu: *mise*. Znělo to tak úctyhodně. Ve skutečnosti šlo jen o cestu do dalšího obchodu, stejně jako jsem stokrát šla v San Diegu, když jsem ještě živila jen sebe.

Přesně jak zmínil Kyle, bylo to příliš snadné, než abychom mohli prožívat vzrušení. Strkala jsem vozík mezi regály obchodu. Usmívala jsem se na duše, které se usmívaly na mě, a plnila vozík trvanlivým zbožím. Obvykle jsem přihodila i pár

věcí, co trvanlivé nebyly – pro muže v nákladním prostoru našeho vozidla. Hotové sendviče z oddělení lahůdek a další jídlo. A taky nějakou dobrotu. Ian miloval mátovou zmrzlinu s čokoládovými hoblinkami. Kyle měl nejradši karamely. Jared zhltal všechno, co jsem mu nabídla, skoro jako by už před lety zapomněl na své oblíbené chutě a plně se přizpůsobil životu, kde lidské touhy jsou nevítané, a dokonce i potřeby jsou uspokojeny sotva v základní míře. To byl další důvod, proč byl v tomhle životním stylu tak dobrý – osobní chutě a touhy se mu nemíchaly mezi priority.

Čas od času, hlavně v menších městech, se dal se mnou někdo do řeči. Měla jsem svou roli nabiflovanou tak dokonale, že bych nejspíš obelhala i člověka.

„*Hej, ty tam, zdravím! Jsi ve městě nová?*“

„*Úplně*.“

„*Copak tě do Byersu přivedlo?*“

Dávala jsem si záležet, abych v mapě vždycky vyhledala název místa, takže jsem jméno města znala předem.

„*Můj partner hodně cestuje. Je fotograf*.“

„*Nádhera! Umělec! Nu ano, však tady kolem máme namouduši krásnou krajinu*.“

Původně jsem byla Umělec já, ale zjistila jsem, že pokud dám všem najevo, že už jsem zadaná, ušetří mi to čas přinejmenším při hovoru s muži.

„*Děkuji za pomoc*.“

„*Rádo se stalo. Zase brzy přijeďte.*“

Jednou jsem si musela promluvit s lékárníkem; to bylo v Salt Lake City. Pak už jsem věděla, co mám hledat.

Ostýchavý úsměv. „*Nejsem si jistá, jestli se správně stravuju. Pořád se cpu hotovými blafy. Navíc, tohle tělo má pořád chuť na sladké*.“

„*Musíš se řídit rozumem, Tisícilistá. Chápu, že je snadné podlehnout choutkám, ale mysli vždy na to, co jíš. Zatím ti dám tenhle potravinový doplněk*.“

Zdraví. Tak jednoduše zněl nápis na malé lahvičce, až mi připadalo hloupé, že jsem se vůbec ptala.

„*Chceš jahodovou příchuť nebo tu čokoládovou?*“

„*A směla bych zkusit oboje?*“

Mile se usmívající duše jménem Na zemi zrozený mi podala obě velké lahve.

Nebylo to zvlášť nebezpečné. Strach či vědomí ohrožení jsem cítila pouze ve chvílích, kdy jsem pomyslela na malou kyanidovou pilulku, kterou jsem stále nosila v kapse, na dosah.

„V příštím městě by sis měla obstarat nové oblečení,“ doporučil mi Jared.

„Už zase?“

„Tohle vypadá dost pomuchlaně.“

„Tak dobře,“ souhlasila jsem. Nepotrpěla jsem si na plýtvání, ale postupně narůstající hromada špinavého oblečení neměla přijít nazmar. Lily a Heidi a Paige měly podobné číslo oblečení jako já a za nové šatstvo budou vděčné. Když na loupežnou výpravu vyrazili muži, jen málokdy se obtěžovali sháněním oblečení, protože pro přežití byly nutné jiné věci, a navíc při každé výpravě jim šlo o život. Na voňavá mýdla a zvláčňující šampony, které jsem brala v každém obchodě, nemívali ani pomyšlení.

„A taky by ses měla, Wando, vykoupat,“ dodal Jared s povzdechem. „Hádám, že dnes v noci přespíš v hotelu.“

Péče o vzhled nepatřila mezi věci, kvůli kterým si dřív dělali těžkou hlavu. Samozřejmě že já byla jediná, kdo i zblízka musel vypadat jako normální civilizovaný tvor. Muži teď chodili v džínách a tmavých tričkách, na kterých nebyla vidět špína, a oni sami v těch krátkých chvílích, kdy se snad ukázali na veřejnosti, nepoutali pozornost.

Všichni bez rozdílu nenáviděli noclehy v motelech, protože to znamenalo upadnout do spánku přímo v tlamě nepřítele. Děsilo je to snad nejvíc ze všeho, co jsme na cestě zažívali. Ian tvrdil, že by radši čelil ozbrojenému Hledači.

Kyle to jednoduše odmítal. Většinu dní prospal v nákladáku a v noci seděl a držel hlídku.

Pro mě to však bylo stejně snadné jako nakupování v obchodech. Ohlásila jsem nás na recepci, prohodila pár slov s úředníkem. Vykládala jsem svou povídačku o fotografujícím partnerovi a příteli, který cestuje s námi (čistě pro jistotu, kdyby nás tři někdo zahlédl vcházet do pokoje). Používala jsem druhová jména z nezajímavých planet. Někdy jsme byli Netopýři: Zapřísahač, Zpívající vejce nebo Nebeská korouhev. A jindy jsme byli Chaluhy: Šilhavka, Vševidoucí či Druhé Slunce. Jména jsem pokaždé měnila, i když bylo nepravděpodobné, že nás někdo špehuje. Ovšem Melanie si tak připadala ve větším bezpečí. Tohle všechno v ní vyvolávalo dojem, že hraje roli v lidském špionážním filmu.

To nejtěžší, co mi skutečně vadilo – ne snad, že bych se o tom zmínila před Kylem, který by okamžitě zapochyboval o mých úmyslech – byl fakt, že pořád jen beru a nic za to nedávám. Nakupování v San Diegu mě nikdy netrápilo. Vždycky jsem si vzala to, co jsem potřebovala, a nic navíc. Tehdy jsem ale trávila dny na univerzitě a splácela společnosti sdílením svých vědomostí. Nebylo to náročné Poslání, ale já ho brala vážně. A plnila jsem svůj díl povinností u méně přitažlivých prací; každý den jsem se podílela na sběru odpadků a čištění ulic. Jako my všichni.

Ovšem teď jsem si brala mnohem víc a nic nevracela. Připadala jsem si sobecká a špatná.

Není to pro tebe, ale pro ostatní, připomínala mi Mel, když jsem byla nešťastná.

Stejně to není v pořádku. Vždyť to cítíš i ty, přiznej!

Pusť to z hlavy! To byla celá její rada.

Byla jsem ráda, že po dlouhém výjezdu už míříme domů. Zítra navštívíme své stále bohatší skladiště – stěhovací vůz, který ukrýváme asi den jízdy od své trasy, a malou dodávku vyklidíme naposledy. Pak už objedeme pár posledních měst v Oklahomě a potom v Novém Mexiku, a odtud už projedeme Arizonou bez jediné zastávky.

Zase doma. Konečně.

Pokud jsme místo ve stísněném prostoru dodávky přespali v motelu, obvykle jsme se tam objevili až po setmění a odjeli už před úsvitem, aby si nás duše nemohly dobře prohlédnout. Byla to přehnaná opatrnost.

Jared s Ianem si to začali uvědomovat. Zrovna dnes večer, po nezvykle úspěšném dni – dodávka byla plná až po střechu, takže Kyleovi vzadu zbývalo pramálo místa – Ian usoudil, že vypadám unaveně, zastavili jsme u motelu ještě před večerem. S plastovou čipovou kartou ode dveří jsem se k vozu vrátila ve chvíli, kdy se slunce teprve klonilo k západu.

V malém motelu nebylo příliš rušno. Zaparkovali jsme poblíž svého pokoje. Jared a Ian zamířili z auta rovnou ke dveřím, od kterých je dělilo tak pět šest kroků.

Dívali se upřeně do země. Na šíji měli tenké růžové jizvy jako kamufláž. Jared nesl poloprázdný kufřík. Nikdo si jich nevšímal.

V místnosti byly zatažené žaluzie a muži se trochu uvolnili. Ian se rozvaloval na posteli, o kterou se měl podělit s Jaredem, a přepínal televizní kanály. Jared položil kufr na stůl a vytáhl z něj naši večeři – smažené kuřecí proužky v chlebovém obalu, které jsem koupila v občerstvení v posledním městě – a rozdal porce. Posadila jsem se k oknu a při jídle vyhlížela škvírkou na zapadající slunce.

„Musíš uznat, Wando, že my lidi jsme měli podstatně lepší filmy," poškádlil mě Ian.

Na televizní obrazovce stály dvě duše a zřetelně odříkávaly své role, těla vypjatá do dokonalého postoje. Nebylo těžké pochopit zápletku, protože všechny scénáře, jež duše napsaly, byly jen dokola omílanou variací na jediné téma. Zrovna v téhle verzi se duše setkaly po dlouhém odloučení. Rozdělil je mužův dlouhý pobyt na planetě Chaluh, ale muž se pak rozhodl stát se člověkem, protože usoudil, že jeho partnerku z Mlžné planety budou přitahovat právě tito teplokrevní hostitelé. A, zázrak nad zázraky, skutečně ji tu našel.

A všechno vždycky končilo šťastně.

„Musíš vzít v úvahu, kdo je zamýšlené publikum."

„Pravda. Ale stejně bych zase rád viděl staré lidské filmy," projížděl Ian kanály a nakonec se zamračil. „Vždycky jich tu běželo aspoň pár."

„Ale příliš nás rozrušovaly. Museli jsme je nahradit filmy, kde není tolik… násilí."

„Myslíš třeba *Bradyho partu?*"

Zasmála jsem se. Ten film jsem viděla v San Diegu a Melanie si ho pamatovala ještě z dětství. „Obsahuje ukázku agrese. Vzpomeň si, jak to mládě muže udeří osobu, která ho šikanuje; ve filmu to prezentují jako správný čin. Tekla u toho krev."

Ian jen nevěřícně potřásal hlavou, ale vrátil se k filmu s hrdinou ze světa Chaluh. Smál se na těch nesprávných místech, která měla působit dojímavě.

Vyhlížela jsem oknem ven na něco mnohem zajímavějšího, než byl ten průhledný milostný příběh v televizi.

Proti motelu se za dvouproudou silnicí nacházel parčík, z jedné strany ohraničený školou a z druhé loukou, na níž se popásaly krávy. V parčíku bylo pár mladých stromků a staromódní hřiště s pískovištěm, klouzačkou, prolézačkou a dětským kolotočem, který je třeba roztočit ručně. K vybavení samozřejmě patřila i houpačka, a právě ta byla jako jediná obsazená.

Malá rodinka tak využívala podvečerní svěžesti. Otec měl spánky už lehce prokvetlé stříbrem; matka byla zřejmě o mnoho let mladší. Rudohnědé vlasy měla stažené do ohonu, který jí při každém pohybu poskočil. Měli s sebou sotva ročního chlapečka. Otec strkal do houpačky zezadu, zatímco matka stála vpředu, a kdykoliv se dítě k ní zhouplo, předklonila se a dala mu pusu na čelo. Maličký se pokaždé rozhihňal tak blaženě, až mu buclaté tvářičky zčervenaly. To pro změnu rozesmálo zase matku – viděla jsem, jak se celá otřásá smíchy a jak jí přitom tančí vlasy.

„Co tě tolik zaujalo, Wando?"

Jared se neptal nijak ustaraně, protože jsem se nad tím překvapivým výjevem tiše usmívala.

„Něco, co jsem neviděla ani v jednom ze svých životů. Dívám se na… naději."

Jared si stoupl za mě a jukl mi přes rameno. „Jak to myslíš?" Pohledem přejel přes ulici a budovy u cesty a rodinky si vůbec nevšiml.

Vzala jsem ho za bradu a natočila mu obličej správným směrem. Při mém nečekaném doteku ani nezamrkal a mně se útroby zaplavily podivnou vřelostí. „Koukni," vybídla jsem ho.

„Na co mám koukat?"

„To je první a jediná naděje na přežití hostitelského druhu, jakou jsem kdy viděla."

„Kde?" nechápal pořád.

Uvědomila jsem si, že teď u nás stojí i Ian a mlčky naslouchá.

„Vidíte?" ukázala jsem na rozesmátou matku. „Vidíte, jak miluje svoje lidské dítě?"

V tom okamžiku žena zvedla synka z houpačky, pevně ho k sobě přivinula a zasypala mu tváře polibky. Hošík broukal a mával ručkama – prostě normální batole. Žádná miniatura dospělého, jak by se choval, kdyby v sobě měl zástupce mého druhu.

Jared zalapal po dechu. „To dítě je *člověk?* Jak? Proč? Jak dlouho tak zůstane?"

Pokrčila jsem rameny. „Netuším, s ničím podobným jsem se ještě nesetkala. Matka nedovolila, aby syn posloužil jako hostitel. Neumím si představit, že by ji k tomu… donutili. Mateřství je u mého druhu něco posvátného. Pokud odmítá…" Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám potuchy, jak to bude dál. Ještě nikdy dřív se to nestalo, ale emoce lidských těl jsou mnohem silnější než logika."

Ohlédla jsem se po Jaredovi a Ianovi. Oba s otevřenými ústy zírali na mezidruhovou rodinku v parku.

„Ne," šeptala jsem si skoro pro sebe. „Nikdo nemůže rodičům zakázat, aby měli opravdové dítě. Jen se na ně *podívejte.*"

Otec teď svíral v náruči matku objímající dítě a shlížel na biologického syna svého hostitelského těla s neskonalou něžností.

„S výjimkou naší planety je tohle první místo, kde druh rodí přímo živá mláďata. Váš způsob rozmnožování rozhodně nepatří k nejrozšířenějším ani k nejsnazším. Zajímalo by mě, jestli rozhodlo právě tohle… nebo bezmocnost vašich novorozeňat. Všude jinde reprodukce probíhá nějakou formou vejce nebo semena. Mnoho rodičů se s vlastními mláďaty vůbec nesetká. Tak si říkám…," umlkla jsem, hlavu plnou dohadů a spekulací.

Matka pozvedla k partnerovi obličej a on ji políbil na rty. Lidské dítě výskalo nadšením.

„Hmmm. Třeba přijde čas, kdy někteří zástupci tvého i mého druhu dokážou žít spolu v míru. Nebylo by to… zvláštní?"

Ani jeden z mužů nedokázal odtrhnout pohled od toho zázraku před námi.

Rodinka odcházela. Otec vzal dítě do náruče a matka si z džín otřepala písek. Potom obě duše ruku v ruce zamířily domů i se svým lidským dítětem.

Ian hlasitě polkl.

Zbytek večera jsme mlčeli; všichni jsme přemýšleli nad tím, čeho jsme právě byli svědky. Spát jsme šli brzy, abychom mohli vstát časně a pokračovat v práci.

Spala jsem sama, v posteli dále ode dveří. Dost mi to vadilo. Ti dva dospělí chlapi se na druhou postel srovnali jen s obtížemi; Ian se ve spánku vždycky rozvalil a Jared se v takovém případě nerozmýšlel mu vrazit jednu pěstí. Oběma by se spalo mnohem pohodlněji, kdyby se jeden z nich dělil o postel se mnou. Měla jsem ve zvyku spát stulená do klubíčka; asi jsem tak hledala protiváhu tomu otevřenému prostoru, v němž jsem se teď celé dny pohybovala, nebo jsem si už tolik navykla

spát v miniaturním prostůrku za sedadlem spolujezdce, že jsem zapomněla spát pořádně.

Bylo mi však jasné, že nikdo mě nevyzve, ať se o postel podělím. Hned první večer muži pochopili, jak se věci mají. Zatímco jsem se sprchovala, přes vrčení koupelnového větráku jsem slyšela, jak se o mně baví.

„… není fér po ní chtít, ať se rozhodne sama," tvrdil Ian. Mluvil tlumeně, ale větrák nebyl tak hlučný, aby překryl jeho hlas. Hotelový pokoj byl maličký.

„Proč ne? Je snad víc fér jí *nařídit*, kde bude spát? Nemyslíš, že zdvořilejší by bylo…"

„Pro někoho jiného jistě, ale Wanda by se kvůli tomu trápila. Tak moc by se snažila vyhovět nám oběma, až by z toho byla nešťastná."

„Už zase žárlíš?"

„Tentokrát ne. Prostě jen znám způsob jejího uvažování."

Následovalo ticho. Ian měl pravdu. *Skutečně* věděl, co se mi honí hlavou. Pravděpodobně si uměl domyslet, že kdyby Jared dal jen náznakem najevo, že by se mu to zamlouvalo, šla bych si lehnout vedle něho a pak bych se celou noc budila obavami, že Jaredovi třeba moje blízkost vadí a že jsem tím krokem ublížila Ianovi.

„Tak dobrá!" vyštěkl Jared. „Ale jestli se v noci zkusíš se mnou muchlovat… tak je s tebou konec, frajere!"

Ian se zasmál. „Nechci vypadat namyšleně, ale mám-li být k tobě upřímný, Jarede, tak pokud bych už měl takové sklony, asi bych si uměl sehnat něco lepšího."

Na jednu stranu jsem se sice cítila provinile, že mám pro sebe zbytečně moc místa, ale na druhou stranu jsem asi dělala dobře, že jsem spala sama.

Další noc v hotelu už nebyla nutná. Dny ubíhaly stále rychleji, jako by i vteřiny pospíchaly domů. Cítila jsem, jak mě to celým tělem táhne na západ. Všichni jsme se už nedočkavě těšili do svého temného, stísněného úkrytu.

Dokonce i Jared se choval bezstarostně.

Bylo pozdě večer, na západní obloze už nezůstal ani náznak slunce. Za námi se Ian s Kylem střídali za volantem velkého stěhovacího vozu, naloženého zásobami; museli jet mnohem opatrněji než já s Jaredem v dodávce. V jednu chvíli jsme získali takový náskok, že světla jejich reflektorů zmizela za širokou zatáčkou.

Mířili jsme domů. Tucson už zůstal za námi a za pouhých pár hodin zase uvidím Jamieho. V kruhu usměvavých tváří vyložíme tolik potřebné zásoby. Čekal na nás jediný, pravý domov.

Můj první, uvědomila jsem si.

A poprvé měl návrat proběhnout ve znamení ryzí radosti. Tentokrát jsme nevezli žádné oběti předem odsouzené k smrti.

Nevnímala jsem nic než svou blaženou nedočkavost. Auto jelo na můj vkus příliš pomalu. Nejradši bych byla, kdyby mu narostla křídla.

Za námi se opět vynořily reflektory auta.

„To určitě řídí Kyle," prohodila jsem. „Dohánějí nás."

A pak se náhle v černé noci za námi rozblikala rudá a modrá světla. Odrážela se od všech zrcátek, v barevných skvrnách tančila na stropě automobilu, sedadlech, našich zkamenělých tvářích a palubní desce, kde tachometr ukazoval, že povolenou rychlost jsme překročili o třicet kilometrů v hodině.

Vytí sirény proťalo ticho pouště jako nůž.

48. KAPITOLA

Zadržení

Rudomodrá světla blikala v rytmu sirény.

Než na planetu přišly duše, tahle světla a zvuk měly pouze jediný význam – přítomnost policie, strážců pořádku, trestajících jeho narušitele.

I v současnosti tyhle signály znamenaly jen jedno; význam byl dokonce podobný. Pořád strážci pořádku, kteří trestali přestupky.

Hledači.

Ovšem majáček ani siréna už nebyly tak častým jevem jako dřív. Policie byla nutná pouze k tomu, aby pomohla při nehodách či jiných krizových situacích, ne aby prosazovala zákon. Většina státních zaměstnanců jezdila v civilním autě, pokud zrovna neřídili záchranku či hasičskou cisternu.

Tohle nízké elegantní auto za námi nejelo náhodou. Bylo určené k pronásledování. Nic podobného jsem předtím neviděla, ale okamžitě jsem poznala, co to znamená.

Jared zkameněl, chodidlo dál přidupnuté na plyn. Poznala jsem, jak se horečně snaží vymyslet řešení, způsob útěku v našem starém náklaďáku; máme se pokusit schovat její široký bílý trup někde v křoví, abychom Hledače nedovedli k ostatním? Už jsme tak blízko… A v jeskyni všichni klidně spí…

Po dvou vteřinách horečného přemýšlení to Jared vzdal. Dlouze vydechl.

„Omlouvám se, Wando," zašeptal. „Zbodal jsem to."

„Jarede?"

Sáhl po mé ruce a uvolnil plyn. Auto začalo zpomalovat.

„Máš svou pilulku?" sípal.

„Mám," potvrdila jsem přiškrceně.

„A Mel mě slyší?"

Ano. Ta myšlenka byla pouhý vzlyk.

„Ano." I já jako bych proti své vůli vzlykla.

„Miluju tě, Mel. Promiň."

„Ona miluje tebe. Nadevše."

Krátké, bolestné mlčení.

„Wando, já… Mám rád i tebe. Jsi dobrý člověk, Wando. Zasloužíš si lepší zacházení, než jakého ses dočkala ode mě. Lepší osud."

Mezi prsty svíral cosi maličkého, co v sobě přesto neslo smrt.

„Počkej!" zajíkla jsem se.

Nechtěla jsem, aby umřel.

„Wando, nemůžeme riskovat. Neujedeme jim, ne v tomhle křápu. A když zkusíme utéct, vyrojí se jich za námi tisíce. Nezapomínej na Jamieho."

Policejní vůz zpomaloval, zajel ke krajnici.

„Nech mi aspoň jeden pokus," prosila jsem. Chvatně jsem zašátrala v kapse po pilulce. Sevřela jsem ji mezi palcem a ukazováčkem a zvedla ji do výšky. „Dopřej mi šanci se z toho vylhat. Jakmile by se cokoliv zvrtlo, okamžitě tohle spolknu."

„Hledače je přece vyloučeno obelhat!"

„Dovol mi to zkusit. Honem!" Rozepnula jsem si bezpečnostní pás a naklonila se nad Jaredem, abych uvolnila ten jeho. „Prohoď si se mnou místo. Rychle, než se dostanou tak blízko, že si toho všimnou!"

„Wando…"

„Jeden pokus! Hoď sebou!"

Uměl se rozhodovat ve zlomku vteřiny. Bleskově vyskočil ze sedadla a přehoupl se přes moje skrčené tělo. Současně s tím jsem se překulila k volantu.

„Zapni si pás!" poručila jsem nervózně. „Zavři oči. Pootoč hlavu k oknu."

Poslechl. Ve tmě jsem nic neviděla, ale při tomhle úhlu by měla být vidět jeho nová narůžovělá jizva.

Také jsem si zapnula pás a položila hlavu na opěrku.

Klíč k úspěchu spočíval v tom, že budu lhát celým tělem. Vlastně šlo jen o ty správné pohyby. O imitování, stejně jako to dělali ti herci v televizním filmu, ale lepší. Jako to dělají lidi.

„Pomoz mi, Mel," zašeptala jsem.

Ne, já ti nepomůžu stát se lepší duší, Wando, ale tohle dokážeš. Zachraň ho. Vím, že na to máš.

Lepší duše. Stačilo mi jen být sama sebou.

Bylo pozdě. Byla jsem unavená. Nikdo mě do té role nenutil.

Nechala jsem poklesnout víčka, tělo se mi ochable zabořilo do polstrování.

Co takhle vsadit na kajícnost? Ano, kát se! To bych zvládla.

Koutky mi poklesly do provinilého výrazu.

Automobil Hledačů nezastavil za námi, jak očekávala Mel, ale u protější krajnice, v protisměru. Z okénka mu vyšlehlo oslnivé světlo. Zamžikala jsem a záměrně co nejpomaleji jsem zvedla ruce, abych si zastínila obličej. Přes oslepivou zář jsem viděla, jak odlesky mých očí kloužou přes silnici, když jsem se zadívala k zemi.

Dveře vozu bouchly. Jedny tiché kroky po asfaltu, jak někdo přecházel přes vozovku. Podle zvuků vystoupily na straně spolujezdce, takže v autě jsou nejmíň dva, ale vyslechnout mě jde pouze jeden. To bylo dobré znamení, které mi poskytlo útěchu a sebevědomí.

Moje žhnoucí oči byly jako talisman pro štěstí, jako kompas, který nemůže ukázat nesprávným směrem.

Takže lhaní pomocí těla *nepředstavovalo* řešení, naopak. Stačilo mluvit jím pravdu. Měla jsem něco společného s tím lidským dítětem v parku: nikdy předtím neexistovalo nic podobného mně.

Hledač tělem zaclonil světlo a já opět viděla.

Byl to muž. Zřejmě ve středním věku – jeho rysy jakoby sváděly vzájemný konflikt, takže se to dalo určit jen stěží; vlasy měl úplně bílé, ale obličej hladký, bez vrásek. Na sobě měl tričko a kraťasy a u boku mu visela těžká pistole v pouzdře. Ve druhé ruce držel černou baterku, ale nerozsvítil ji.

„Nějaký problém, slečno?“ zeptal se, když nás dělilo jenom pár kroků. „Jela jsi moc rychle, než aby to ještě bylo bezpečné.“

Při řeči těkal očima. Bleskově zhodnotil můj výraz, který byl – aspoň jak jsem doufala – ospalý, a potom jimi přejel po celé délce vozu, po části silnice ozářené reflektory, a opět se mi zadíval do obličeje. To zopakoval několikrát po sobě.

Byl pečlivý. Při tom zjištění se mi zpotily dlaně, ale stejně jsem se snažila neprozradit paniku ani hlasem.

„Omlouvám se,“ kála jsem se hlasitým šeptem. Podívala jsem se na Jareda, jako bych se chtěla přesvědčit, že jsem ho neprobudila. „Myslím… víš, asi jsem usnula. Vůbec mi nedošlo, jak hrozně jsem unavená.“

Pokusila jsem se o zkroušený úsměv. Tušila jsem, že vypadá nepřirozeně, jako u příliš pečlivých herců v televizi.

Hledač opět přejel po všem očima, a nakonec jimi utkvěl na Jaredovi. Srdce mi bolestivě mlátilo do žeber. Pilulku jsem sevřela trochu pevněji.

„Vážně bylo ode mě nezodpovědné jet tak dlouho bez spánku,“ vyhrkla jsem a podnikla další pokus o úsměv. „Myslela jsem, že to stihnu až do Phoenixu, než na mě padne únava. Moc mě to mrzí.“

„Jak se jmenuješ, slečinko?“

Nemluvil stroze, ale vřele také ne; nicméně podle mého vzoru přitlumil hlas.

„Listí nad hlavou,“ řekla jsem jméno, které jsem použila v posledním hotelu – to pro případ, že by si mou historku chtěl ověřit.

„Takže pocházíš z Obrácených květin?“ uhodl. Opět zatěkal očima po mně i kolem.

„Ano.“

„Moje partnerka také. Byla jsi na ostrově?“

„Ne,“ odvětila jsem. „Na pevnině, mezi velkými řekami.“

Přikývl, možná maličko zklamaně.

„Mám se vrátit do Tucsonu?“ zeptala jsem se. „Myslím, že už jsem se úplně probrala. Nebo bych si mohla nejdřív chvíli zdřímnout přímo tady…“

„Ne!“ přerušil mě hlasitě.

Leknutím jsem nadskočila a pilulka mi vyklouzla z prstů. Na kovovou podlahu dopadla s maličko slyšitelným cinknutím. Cítila jsem, že krev mi vyprchala z obličeje, jako když v umývadle vytáhnete zátku.

„Nechtěl jsem tě vylekat,“ omluvil se honem a znovu objel očima známou trasu kolem auta až k mému obličeji. „Ale neměla by ses tady zdržovat.“

„Proč?“ vymáčkla jsem ze sebe. Prsty mi nervózně chňapaly do prázdna.

„Nedávno tu došlo… ke zmizení.“

„Nerozumím. Zmizení?“

„Mohla to být i nehoda… ale taky se nedá vyloučit…“ Zaváhal, nechtělo se mu říct to slovo. „Že tady v okolí žijí *lidé*.“

„Lidé?“ vyjekla jsem přehnaně hlasitě. Zaslechl v mém hlase strach a zdůvodnil si ho jediným možným způsobem.

„Nemáme o tom sebemenší důkazy, Listí nad hlavou. Nikdo nikoho nezahlédl, nemáme žádný důkaz. Nemusíš se bát, ale do Phoenixu bys *měla* pokračovat bez dalšího zdržení.“

„Samozřejmě. Nebo se mám vrátit do Tucsonu? Je to blíž.“

„Nehrozí žádné nebezpečí. Klidně se drž původního plánu.“

„Když to říkáš, Hledači…“

„Ano, myslím to vážně. Hlavně nechoď na procházku do pouště, Listí nad hlavou.“ Usmál se. Úsměv mu dodal vřelosti, laskavosti. Teď se tvářil stejně jako všechny ostatní duše, s nimiž jsem přišla do styku. Nebál se mě, ale o *mě.* Nepočítal s tím, že bych lhala. Ale i kdyby ano, lež by nejspíš ani nepoznal. Byl prostě typická duše.

„Ne, to by mě ani nenapadlo,“ oplatila jsem mu úsměv. „Budu opatrnější. Teď už nezapomenu, že nesmím usnout.“ Okénkem na Jaredově straně jsem s ostražitým výrazem vyhlédla do pouště, aby si Hledač myslel, že právě strach mě udrží bdělou. Náhle mi obličej zatuhl na nehybnou masku, protože ve zpětném zrcátku jsem zahlédla blížící se světla reflektorů.

Současně s tím se Jared napjal v zádech, ale jinak polohu nezměnil. Vypadal dost křečovitě.

Mžikla jsem zpátky na Hledače.

„Tak s tím ti můžu pomoci,“ usmál se, ale mezitím sklopil hlavu, jak cosi hledal po kapsách.

A díky tomu si nevšiml, jaké výrazy se mi střídají v obličeji. Snažila jsem se ovládnout svaly, uvolnit je, ale zaboha jsem se na to nedokázala soustředit.

Reflektory ve zpětném zrcátku se nepřestávaly blížit.

„Nesmí se to brát moc často,“ vykládal Hledač a hrabal se v další kapse. „Samozřejmě to neškodí, jinak by nám to Léčitelé nedali k dispozici, ale při častějším užívání to může rozhodit spánkový rytmus… Aha, tady to je. Vidíš, Budič.“

Blížící se světla zpomalila.

Normálně projeď kolem, prosila jsem v duchu. *Nezastavuj, nezastavuj, nezastavuj.*

Ať u volantu sedí Kyle, připojila Mel zase svou modlitbu.

Nezastavuj. Jeď dál. Nezastavuj. Jeď dál.

„Slečno?“

Zamrkala jsem a honem se snažila o soustředění. „Echm, Budič?“

„Docela normálně to vdechni, Listí nad hlavou.“

V ruce držel teninký bílý sprej, z nějž vystříkl obláček přímo před obličej. Poslušně jsem se předklonila a čichla si; přitom jsem pohledem střelila ke zpětnému zrcátku.

„Má to grapefruitovou vůni,“ dodal Hledač. „Příjemné, souhlasíš?“

„Velice.“

Mohutný stěhovací vůz zpomalil a pak zůstal stát na silnici za námi.

Ne! zařvaly jsme s Mel jednohlasně. Na zlomek vteřinky jsem sjela očima k podlaze v marné naději, že zahlédnu spadlou pilulku, ale ve tmě jsem nerozeznala ani vlastní chodidla.

Hledač se po stěhovacím voze roztržitě ohlédl a pak ho mávnutím poslal vpřed.

S vynuceným úsměvem jsem se tam podívala také, ale za volant jsem neviděla. Záře reflektorů se mi odrazila od očí, takže zasršely vlastním ohněm.

Řidič váhal.

Hledač mávl podruhé, tentokrát důrazněji. „Tak jeď přece!“ zahučel jen pro sebe.

Jeď! Jeď! Jeď!

Vedle mě Jared zaťal pěst.

Řidič zařadil rychlost a mohutný nákladní vůz se pomalu rozvibroval a opatrně projel mezerou mezi Hledačovým vozem a mou dodávkou. Hledačova baterka

ozářila dvě siluety, dva temné profily, které hleděly upřeně dopředu. Ten za volantem měl orlí nos.

Já i Mel jsme vydechly úlevou.

„Jak se cítíš?“

„Čile,“ odpověděla jsem Hledači.

„Účinek odezní zhruba po čtyřech hodinách.“

„Děkuju.“

Hledač se zasmál. „Já děkuju *tobě,* Listí nad hlavou. Když jsme viděli, jak se řítíš po silnici, namouduši jsme věřili, že jsme narazili na lidi. Zalil mě pot, ale horkem to tedy nebylo!“

Zamrazilo mě po těle.

„Nedělej si starosti, všechno bude v nejlepším pořádku. Jestli chceš, doprovodím tě až do Phoenixu.“

„Jsem v pohodě. Vážně se kvůli mně neobtěžuj.“

„Rád jsem tě potkal. Už se těším, až mi skončí služba a já po návratu domů povím partnerce, že jsem potkal zelenou Květinu. Bude nadšením bez sebe.“

„Echm… vyřiď jí ode mne ‚Zářivější slunce, delší den‘,“ řekla jsem mu pozemský překlad běžného pozdravu z Planety Květin.

„Určitě. Příjemnou cestu!“

„A tobě příjemnou noční službu!“

Ucouvl a do očí mě opět zasáhlo světlo reflektoru. Zběsile jsem zamžikala.

„Vypni to, Hanku!“ houkl Hledač a cestou k autu si stínil oči. Noc opět zčernala a já vymáčkla další úsměv směrem k neviditelnému Hledači Hankovi.

Rozklepanýma rukama jsem opět nastartovala.

Hledači byli rychlejší. Malé černé auto s křiklavým světlým pruhem na střeše zapředlo a ožilo. Provedlo prudkou otočku a pak už jsem viděla jen jeho zadní světla, bleskově se propadající do noci.

Vyjela jsem zpět do svého pruhu. Srdce mi pumpovalo krev do žil v krátkých prudkých gejzírech. Zběsilý tep jsem cítila až v konečcích prstů.

„Už jsou pryč,“ šeptla jsem. Zuby mi začaly drkotat. Slyšela jsem, jak Jared polkl.

„To bylo… o vlásek,“ řekl.

„Myslela jsem, že Kylea zastaví.“

„Já taky.“

Ani jeden z nás nedokázal víc než šeptat.

„Hledač na to skočil.“ Jared měl zuby pořád strachy zaťaté.

„Jo.“

„Na jeho místě bych tě hned prokoukl. Tvoje herecké umění se moc nevylepšilo.“

Pokrčila jsem rameny. Tělo jsem měla tak ztuhlé, že mě zabolel celý trup. „Nemohli mi *neuvěřit.* Vždyť já jsem… pochop, něco nesmyslného, co by vůbec nemělo existovat.“

„Ano, něco neuvěřitelného,“ souhlasil. „Něco úžasného.“

Jeho chvála mi z útrob a žil vyplavila aspoň trochu ledu.

„Hledači se od ostatních ani moc neliší,“ zamumlala jsem spíš pro sebe. „Není důvod se jich nějak zvlášť děsit.“

Pomalu potřásl hlavou. „Vlastně neexistuje nic, co bys ty nedokázala, viď?“

Na to jsem neuměla odpovědět.

„Tvoje přítomnost nám změnila život od základu," dodal tišeji, jako by to sám sobě připomínal.

Cítila jsem, jak jeho slova Melanii rozesmutněla, ale tentokrát k tomu nepřipojila vztek. Už to vzdala.

Umíš jim pomáhat. Umíš je chránit líp než já! povzdechla si.

Když se na silnici před námi vynořila pomalu ujíždějící zadní světla náklaďáku, nelekla jsem se. Poznala jsem je. Úleva. Zrychlila jsem – ale pořád jsem si hlídala, abych zůstala pár kilometrů pod hranicí povolené rychlosti – a druhý vůz jsem předjela.

Jared vytáhl z přihrádky baterku. Pochopila jsem, o co mu jde: o uklidnění druhé dvojice.

Přidržel si baterku u očí, aby ho viděli i ze sousední kabiny. Kyle na Jareda kývl a zhluboka se nadechl. Ian se úzkostlivě nakláněl přes něho, pohled upřený pouze na mě. Mávla jsem na něho a on se zašklebil.

Blížili jsme se k tajné odbočce.

„Mám pokračovat až do Phoenixu?"

Jared to zvážil. „Ne. Mohli by nás potkat při své zpáteční cestě a znovu nás zastavit. Podle mě nás nesledují, hlídají silnici."

„Pravda, určitě nesledují." Tím jsem si byla jistá.

„V tom případě zamíříme domů."

„Domů!" potvrdila jsem blaženě.

Zhasli jsme světla a Kyle za námi udělal totéž.

Měli jsme v plánu dojet s oběma vozidly k jeskyním a náklad rychle vyložit, abychom je stačili schovat ještě před rozedněním. Malý převis u vchodu by auta před cizími pohledy neukryl.

Při vzpomínce na cestu do jeskyní a zase ven jsem zvedla oči k nebi. Byla to *obrovská hádanka,* kterou jsem nedokázala rozluštit bez pomoci. Jeb byl mazaný jak liška.

Bylo to stejně důmyslné jako ta mapka, kterou dal Mel, linie vyryté do zadních desek jejího fotoalba. Nevedly k jeho jeskynnímu úkrytu přímo, kdepak. Nutily člověka, aby mašíroval před jeho tajnou skrýší sem a tam. To Jebovi dopřálo dost času na rozhodování, jestli dotyčného pozve dovnitř nebo ne.

„Co se podle tebe stalo?" vytrhla mě ze zamyšlení Jaredova otázka.

„O čem to mluvíš?"

„O tom nedávném zmizení, o kterém se zmínil Hledač."

Dívala jsem se netečně kupředu. „Nebudu to nakonec já?"

„Nemyslím, že to se dá označit za nedávnou událost, Wando. Kromě toho, když jsme se vydávali na výpravu, silnici ještě nehlídali. Tohle je nová věc. Hledají nás. Přímo tady."

Přimhouřil oči, zatímco já je pro změnu vytřeštila.

„Co to prováděli?" vybuchl nečekaně Jared a dlaní hlučně praštil do palubní desky. Nadskočila jsem.

„Takže ty myslíš, že Jeb a ti ostatní mezitím něco podnikli?"

Neodpověděl mi, jen rozzuřeně civěl na hvězdami osvětlenou poušť.

Nerozuměla jsem tomu. Proč by Hledači pátrali po lidech jen proto, že někdo se náhodou ztratil v poušti? Nehody se přece stávají běžně. Jak mohli dospět k tak konkrétnímu podezření?

A proč Jared tolik zuří? Naše rodina v jeskyních by přece neudělala nic, čím by na sebe upoutala pozornost. Na to všichni měli dost rozumu; ven by vyšli pouze v případě naléhavé a nouzové situace.

Nebo kvůli něčemu, co by jim *připadalo* naléhavé. Nezbytné.

Že by Doktor s Jebem využili mojí nepřítomnosti?

Jeb souhlasil jen s tím, že s vražděním lidí a duší nebude pokračovat, dokud v jeskyních budu já. Byl to tedy pouze kompromis?

„Je ti dobře?“ všiml se mě Jared.

Sevřeným hrdlem jsem nevymáčkla sebekratší odpověď. Zavrtěla jsem hlavou. Po tvářích mi kanuly slzy a z brady mi padaly do klína.

„Pusť k řízení radši mě.“

Opět jsem zavrtěla hlavou. Viděla jsem dobře.

Nevymlouval mi to.

Nepřestávala jsem němě plakat celou tu dobu, než jsme dorazili k nízké hoře, skrývající náš rozlehlý jeskynní úkryt. Ve skutečnosti to byl obyčejný kopec, bezvýznamná kupa sopečného kamene, řídce porostlá pokroucenými kreozoty a opunciemi s ostnatými plochými listy. Tisíce drobných průduchů byly zvenčí neviditelné, ztracené ve změti rudé kamenité sutě. Odkudsi stoupal kouř, černá proti černé.

Vystoupila jsem z dodávky, opřela se o dveře a otírala si oči. Jared se vedle mě zastavil a po chvilce váhání mi položil ruku na rameno.

„Promiň. Netušil jsem, že mají tohle v plánu. Vůbec jsem o tom nevěděl. A od nich to bylo…“

Ale to říkal jen proto, že se kdovíjak nechali chytit.

Stěhovací vůz se hlučně zastavil za námi. Ozvalo se dvoje prásknutí dveří a pak se k nám rozběhly kroky.

„Co se stalo!“ zahulákal Kyle, který dorazil jako první.

Ian se objevil těsně za ním. Stačil mu jediný pohled na můj výraz, na můj slzami zmáčený obličej a na Jaredovu ruku na mém rameni, a hned se ke mně vrhl a objal mě. Přivinul si mě k hrudi. Neuměla jsem si vysvětlit, proč mě to gesto rozplakalo ještě víc. Tiskla jsem se k němu a moje slzy se mu vpíjely do trička.

„Všechno je fajn. Vedla sis skvěle. Máme to za sebou.“

„Ale problémem není ten Hledač, Iane,“ objasnil Jared napjatým tónem. Nepřestával se mě dotýkat, i když teď kvůli tomu musel stát v mírném předklonu.

„Cože?“

„Silnici hlídali z konkrétního důvodu. Zdá se, že Doktor… během naší nepřítomnosti pracoval.“

Roztřásla jsem se a na vteřinku jsem měla dojem, že v hrdle cítím pachuť stříbrné krve.

„Proč, ti proklatí…“ Ian vzteky ztratil řeč. Ani nedořekl větu.

„No super!!“ zavrčel Kyle zhnuseně. „Idioti. Sotva na pár týdnů vytáhneme paty, hned na sebe poštvou Hledače. To už mohli rovnou požádat nás, ať jim…“

„Sklapni, Kyle!“ poručil Jared stroze. „V téhle chvíli to nemá smysl řešit. Nejdřív musíme tohle všechno rychle vyložit. Kdoví, kolik Hledačů po nás jde. Popadni, co zvládneš, a pak sežeň další, ať pomůžou.“

Odtrhla jsem se od Iana, abych mohla přiložit ruku k dílu. Slzy mi nepřestávaly téct. Ian zůstal těsně u mě, vzal mi těžké balení polévek v konzervě a místo něj mi vrazil sice dost velkou, ale lehkou krabici s těstovinami.

Pustili jsme se strmou chodbou dolů. Jared šel jako první. Ta naprostá tma mi nevadila. Cestu jsem sice pořád neznala dokonale, ale nebylo to obtížné. Rovně dolů, rovně nahoru.

V polovině cesty jsme v dálce zaslechli známý hlas. Ozvěnou se tříštil o stěny tunelu.

„Jsou zpátky… tky… zpátky!“ výskal Jamie.

Zkusila jsem si osušit slzy o rameno, ale na všechny jsem nedosáhla.

Blížilo se k nám modré světlo, poskakovalo v rytmu kroků běžícího člověka. A pak jsem už uviděla Jamieho.

Pohled na jeho obličej mě šokoval.

Na uvítání s ním jsem se snažila uklidnit, protože jsem předpokládala, že překypuje radostí; nechtěla jsem ho rozrušit. Ovšem Jamie už rozrušený byl. Obličej měl bílý a ztrhaný, zčervenalá víčka. Na špinavých tvářích mu zůstaly cestičky po slzách.

Rozběhl se přímo ke mně a objal mě kolem pasu. „Och, Wando! Och, Jarede!“ vzlykal. „Wes je mrtvý. Je mrtvý! Zabil ho Hledač!“

49. KAPITOLA

Výslech

To já zabila Wese.

Moje ruce, poškrábané a plné modřin a pokryté rudým prachem po té zběsilé vykládce věcí, klidně mohly být rovnou zmáčené červenou lidskou krví.

Wes byl po smrti a mohla jsem za to já stejně jistě, jako kdybych osobně stiskla spoušť.

Po složení nákladu všichni obyvatelé jeskyně, s výjimkou pěti osob, seděli v kuchyni, jedli jsme ty netrvanlivé potraviny, které jsem sebrala při našem posledním nákupu – sýr a čerstvý chleba s mlékem – a poslouchali jsme Jeba a Doktora, jak Jaredovi, Ianovi a Kyleovi vysvětlují, co se stalo.

Seděla jsem kousek stranou ostatních, hlavu složenou v dlaních a příliš ochromená žalem a pocitem viny, než abych se vyptávala jako ti tři. Jamie seděl u mě a tu a tam mě pohladil po zádech.

Wes byl už pohřbený v jeskyni vedle Waltera. Zemřel před čtyřmi dny, právě toho večera, kdy jsme se s Jaredem a Ianem dívali na rodinku v parku. Svého přítele už nikdy neuvidím, víckrát už neuslyším jeho hlas…

Na kámen pode mnou zapleskaly slzy a Jamie mě konejšil ještě častějším hlazením.

Andy a Paige tu chyběli.

Odváželi stěhovací vůz a dodávku zpátky do úkrytu. Vrátit se měli v džípu, který pak schovají do normální primitivní garáže, a zbytek cesty domů ujdou pěšky. Všechno by to měli zvládnout do východu slunce.

Lily tu také nebyla.

„Ona… nezvládá to dobře," zamumlal Jamie, když si všiml, že se po ní rozhlížím. Víc jsem slyšet ani nechtěla. Uměla jsem si to představit až moc dobře.

A chyběl i Aaron a Brandt.

Brandt měl teď v důlku pod klíční kostí hladkou, kulatou, růžovou jizvu. Kulka jen o vlásek minula srdce a plíce a zaryla se do lopatky. Při jejím odstraňování Doktor spotřeboval skoro všechen Hojič.

Kulka určená Wesovi mířila lépe. Projela mu vysokým, olivově snědým čelem a urvala mu zadní část hlavy. Neexistovalo nic, co by Doktor mohl udělat, i kdyby byl přímo na místě a měl s sebou litry Hojiče.

Brandt, který teď kulatou kovovou trofej z boje nosil na boku v pouzdře s pistolí, byl zrovna s Aaronem. Oba hlídali v tunelu, kde byl sklad pro dobroty, pokud samozřejmě nebyl obsazený… pokud zrovna opět nesloužil jako vězení.

Jako by nestačilo, že jsme ztratili Wese.

Připadalo mi zrůdně nespravedlivé, že počet osob v jeskyni se nezměnil. Třicet pět osob, stejně jako v dobách, než jsem přišla do jeskyně. Walter a Wes zemřeli, ale já zůstala.

A teď tu navíc byla i Hledačka.

Moje Hledačka.

Proč jen jsem nedojela až do Tucsonu? Proč jsem rovnou nezůstala v San Diegu? Proč jsem nevynechala tuhle planetu a nevydala se někam úplně jinam? Proč jsem se po pobytu na pěti šesti planetách neobětovala mateřství? Proč, proč, proč… Kdybych sem nepřišla, nenechala bych po sobě stopy, kterými se řídila Hledačka, a Wes by pořád ještě žil. Objevit jejich skrýš jí trvalo déle než mně, ale nakonec se jí to podařilo. Nemusela dbát na opatrnost, prostě brázdila poušť v terénním SUV a ve zranitelném pouštním reliéfu nechávala hluboké jizvy vyjetých kolejí; při každé jízdě se přiblížila zase o něco víc.

Museli něco podniknout. Museli ji zarazit.

Wese jsem zabila já.

Především nedopadli mě, Wando. Sem jsem je zavedla já, ne ty.

Byla jsem natolik zdrcená, že jsem se neobtěžovala s odpovědí.

Kromě toho, kdybys sem nepřišla, umřel by Jamie. A možná i Jared. Ten by dnes večer bez tebe jistě zahynul.

Smrt na každém kroku. Smrt, kam se jen člověk podíval.

Proč mě Hledačka tak pronásledovala? naříkala jsem v duchu. *Vždyť jsem jiným duším neubližovala, ne doopravdy. Naopak jsem některým zachránila život, když jsem Doktorovi zarazila jeho beznadějné pokusy. Proč po mně tak vytrvale šla?*

A proč ji nechali naživu? zavrčela Mel. *Proč ji hned nezabili? Nebo proč ji pomalu nerozkrájeli, to je mi fuk! Proč ji nechali žít?*

Žaludek se mi rozezmítal hrůzou. Hledačka žila; Hledačka byla tady.

Bylo nesmyslné mít z ní strach.

Jistě, bylo logické mít strach, že její zmizení na nás poštve další Hledače. Toho se báli všichni. Během pátrání po mém těle se lidé mohli přesvědčit, jak zarputile přesvědčovala ostatní Hledače, že ve vyprahlé poušti se skrývají lidé. Nikdo ji však nebral vážně, všichni odjeli a ona v pátrání pokračovala jako jediná.

Ale teď zmizela uprostřed pouště. Tím se všechno od základu změnilo.

Její auto přemístili, nechali ho v poušti na opačné straně Tucsonu. Vypadalo to, že zmizela navlas stejným způsobem jako já: poblíž se válely zbytky roztrhaného batohu, potraviny, které s sebou nesla, byly otevřené a ožvýkané a roztroušené kolem. Ale uvěří ostatní duše tomu, že podobnost obou případů není náhodná?

Už jsem věděla, že neuvěřili. Ne úplně. Hledali. Ale nebude jejich hledání nabírat na intenzitě?

Ovšem strach z Hledačky osobně… To nedávalo smysl. Po fyzické stránce nepůsobila nijak zlověstně, byla možná ještě menší než Jamie. Já se mohla chlubit větší silou a rychlostí než ona. Byla jsem obklopená přáteli a spojenci, zatímco ona tady v jeskyních neměla nikoho. Nepřetržitě na ni mířily dvě pistole, puška a její vlastní Glock – právě ta zbraň, kterou jí Ian kdysi záviděl, zbraň, která zabila mého kamaráda Wese. Teď ji naživu držela jediná věc, a ani ta ji nemohla zachránit nadlouho.

Jeb totiž usoudil, že bych si s ní ráda promluvila. To bylo celé.

A teď, když jsem se vrátila, bylo jí souzeno zemřít, ať si s ní promluvím, nebo ne.

Tak proč jsem měla pocit, že jsem v nevýhodě? Proč se mě zmocnila ta podivná předtucha, že to bude ona, kdo z naší konfrontace odejde svobodně?

Ještě jsem se nerozhodla, zda s ní chci vážně mluvit. Aspoň jsem to tak tvrdila Jebovi.

Neměla jsem pochyb, že mluvit s ní *nechci.* Děsila jsem se už pouhé představy, že znovu uvidím její tvář – tvář, na které jsem si za žádných okolností neuměla představit výraz strachu.

Ale pokud bych ostatním přiznala, že o rozhovor nestojím, Aaron by ji okamžitě zastřelil. Bylo by to stejné, jako bych mu vydala povel k popravě. Jako bych já osobně stiskla spoušť.

Nebo co hůř, Doktor by se pokusil ji vyříznout z lidského těla. Při vzpomínce na ruce všech mých přátel pomazané stříbrnou krví se mi pořád ještě dělalo zle.

Melanie se rozpačitě zavrtěla; to se snažila uniknout trýzni v mé hlavě.

Wando? Oni ji pouze zastřelí. Nepanikař.

Měla bych v tom vidět útěchu? Proti své vůli jsem si představovala následující výjev: Aaron s Hledaččinou zbraní v ruce; Hledaččino tělo se pozvolna hroutí na kamennou podlahu, kolem ní se rozlévá kaluž rudé krve…

Vždyť se na to nemusíš dívat.

Tím tomu stejně nezabráním.

Melaniiny myšlenky se nepatrně zklidnily. *Ale my o její smrt přece stojíme. Mám pravdu? Zabila Wese! A kromě toho, naživu zůstat nemůže. Za žádnou cenu!*

Ve všem měla pravdu, jak jinak. Skutečně platilo, že Hledačka nesmí za žádných okolností zůstat naživu. Kdybychom ji věznili dál, zarputile by hledala způsob, jak odtud uniknout. A jakmile by se dostala na svobodu, rázem by vyhladila celou moji rodinu.

Pravda byla taková, že zabila Wese. Byl tak mladý a tak milovaný! Jeho smrt v nás zanechala pocit palčivé trýzně. Chápala jsem logiku lidské spravedlnosti, jež na oplátku vyžadovala zase její život.

A po pravdě, i já si přála, ať zemře.

„Wando? Wando?“

Jamie mě zatahal za paži. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že mě někdo volá jménem. Možná už opakovaně.

„Wando?“ otázal se opět Jebův hlas.

Vzhlédla jsem. Stál nade mnou s bezvýraznou tváří, pod jejíž nečitelnost pokerového hráče schovával nějaké mocné citové vypětí.

„Mládence zajímá, jestli se chceš Hledačky na něco zeptat.“

Přitiskla jsem si ruku k čelu ve snaze zaplašit všechny ty hrozné představy. „A kdybych nechtěla?“

„Jsou připraveni vykonat svou povinnost strážců. Prožíváme těžké období. V těchto chvílích by radši byli u svých přátel.“

Přikývla jsem. „Dobrá. Myslím, že v tom případě si nejspíš… s ní půjdu promluvit hned.“ Odstrčila jsem se od stěny a postavila se. Ruce se mi třásly, takže jsem je honem zaťala do pěstí.

Vždyť ty nemáš žádné otázky!

Nějaké vymyslím.

Proč oddalovat nevyhnutelné?

Nemám ponětí.

Snažíš se ji zachránit! vyčetla mi Melanie s překypující nenávistí.

To je přece vyloučeno!

Ne. Není. A ty si tak jako tak stejně přeješ její smrt – tak je nech, ať ji zastřelí.

Nahrbila jsem se v ramenou.

„Je ti dobře?“ staral se Jamie.

Kývla jsem na souhlas, protože vlastnímu hlasu jsem v téhle chvíli nedůvěřovala.

„Nemusíš to dělat!“ zabručel Jeb, jenž na mě upíral pronikavý pohled.

„To je v pořádku,“ šeptla jsem.

Jamie mi pevně stiskl ruku, ale odstrčila jsem ho. „Počkej tady, Jamie.“

„Půjdu s tebou!“

Hlas mi rázem zesílil. „Ne, to tedy nepůjdeš!“

Chvíli jsme se poměřovali stejně neústupnými pohledy, ale pro jednou jsem ten spor vyhrála já. Trucovitě vystrčil bradu, ale nakonec se usadil zpátky ke skalní stěně.

Ian měl zřejmě rovněž v úmyslu vyjít z kuchyně hned za mnou, ale toho jsem zarazila jediným pohledem. Jared můj odchod sledoval s výrazem absolutní neproniknutelnosti.

„Je to pořádná potížistka,“ prozradil mi Jeb tlumeně, když jsme spolu mířili k díře. „Není tichá jako ty. Pořád něco chce – jídlo, vodu, polštáře… a taky v jednom kuse vyhrožuje. ‚Hledači vás všechny dostanou!‘ A tak podobně. Hlavně pro Brandta to je vypětí, ten tvor ho dohání k nepříčetnosti.“

Přikývla jsem. V nejmenším mě to neudivovalo.

„Ale o útěk se zatím nepokusila. Jen samé řeči a skutek utek. Jakmile na ni namíříme, složí se jako z papíru.“

Otřásla jsem se hnusem.

„Osobně hádám, že se jí sakra moc chce žít,“ zamumlal si Jeb pod vousy.

„A domníváš se, že tohle je… nejbezpečnější místo, kde ji držet?“ vyhrkla jsem, když se před námi rozzívl černý klikatý tunel.

Jeb se uchechtl. „Ty jsi cestu ven nenašla,“ připomněl mi. „Občas se stává, že nejlepší skrýš je právě ta nejvíc na očích.“

Důrazně jsem namítla: „Ona má větší motivaci než já.“

„Mládenci z ní nespustí oka. Není proč si dělat starosti.“

Už jsme byli téměř na místě. Tunel se prudce zalomil do tvaru písmene V.

Kolikrát jsem obcházela právě tenhle roh a rukou poslepu objížděla ostrou hranu kamenného ohybu? Nikdy jsem se prsty nepřidržovala vnější stěny – byla nerovná, trčely z ní hrbolaté ostré kameny, které by člověku otloukávaly a podrážely nohy. A ostatně, podél vnitřní strany zatáčky byla cesta kratší.

Když mi poprvé prozradili, že V není ve skutečnosti V, ale Y – dvě větve vybíhající z jiného tunelu, *toho* tunelu – připadala jsem si dost hloupě. Jak řekl Jeb, schovat věci takzvaně na ráně je někdy ten nejchytřejší tah. V dobách, kdy jsem ze samého zoufalství uvažovala dokonce i o útěku, jsem ve svých úvahách nepochybovala, že díra, moje vězení, je tou nejhlubší a nejčernější jeskyní celého skalního komplexu, právě z toho důvodu mě tam pohřbili zaživa.

I Mel, která je mazanější než já, ani ve snu nenapadlo, že mě vězní jenom pár kroků od východu.

Dokonce to ani nebyl jediný východ, ovšem ten druhý byl malý a úzký, pouhý průlez. Ten jsem nenašla, protože jsem v chodbách chodila vzpřímeně a takovou

únikovou cestu jsem nehledala. Kromě toho, okolí Doktorovy nemocnice jsem nikdy neprohledávala; vyhýbala jsem se jí hned od samého začátku.

Z myšlenek mě vytrhl hlas, sice známý, ale podle mě patřil do jiného života.

„Nechápu, jak při těchhle blafech můžete být ještě naživu!“

O skálu udeřil plastový předmět.

Když jsme obešli poslední roh, spatřila jsem modré světlo.

„To jsem netušila, že lidé mají dost trpělivosti pomalu se vyhladovět k smrti. Zrovna u vás, co nevidíte dál než do zítřka, mi ten plán přijde až příliš důmyslný.“

Jeb se pochechtával. „Musím přiznat, že ty mládence obdivuju. Nestačím žasnout, že se ovládli tak dlouho.“

Zabočili jsme do ozářené, slepé chodby. Brandt a Aaron, každý s pistolí v ruce, seděli co nejdál od konce tunelu, kde sem a tam přecházela Hledačka. Při pohledu na nás vydechli úlevou.

„Konečně!“ zamumlal Brandt. Obličej měl ztrhaný žalem.

Hledačka se zastavila.

Při pohledu na podmínky jejího vězení jsem užasla.

Nebyla skrčená do miniaturní díry, ale těšila se relativní volnosti; mohla se pohybovat přes krátkou šířku chodby. Na podlaze, u slepého konce tunelu, ležela matrace s polštářem. O stěnu se šikmo opíral odhozený plastový podnos a kolem něj se válely vysypané sladké brambory a překocená miska, z níž se vylil zbytek polévky. Tím se vysvětlila ta rána, kterou jsme zaslechli cestou sem – Hledačka mrskla jídlem o stěnu. Přesto se zdálo, že nejdřív většinu snědla.

Zírala jsem na tu skoro lidskou celu a v břiše mne píchlo divnou bolestí.

Kohopak jsme zabily my? zahučela Melanie trucovitě. Naštvalo ji to stejně jako mě.

„Chceš s ní zůstat na minutku sama?“ nabídl mi Brandt a ta bolest se vrátila. Jestlipak Brandt o *mně* někdy mluvil v ženském rodě? U Jeba mě to nepřekvapovalo, ale co ti ostatní?

„Ano,“ šeptla jsem.

„Pozor!“ varoval mě Aaron, „je pořádná vzteklounka!“

Přikývla jsem.

Všichni zůstali na místě; ke konci chodby jsem zamířila pouze já.

Bylo obtížné vzhlédnout, střetnout se s tím pohledem, který mi připadal jak ledové prsty osahávající mi obličej.

Hledačka na mě zírala s jízlivým úšklebkem. Podobný výraz jsem zatím u žádné duše neviděla.

„No ne, pěkně vítám, *Melanie*,“ posmívala se mi. „Pročpak jsi mě nepřišla navštívit už dávno, he?“

Neodpověděla jsem jí. Pomalu jsem se k ní blížila a zaboha jsem nedokázala uvěřit, že ta nenávist, jež mi proudí tělem, skutečně nepatří mně.

„Vážně si tvoji kamarádíčci namlouvají, že s tebou budu mluvit? Že ti vysypu všechna svoje tajemství jen proto, že v hlavě máš spoutanou duši s roubíkem v ústech, která ven probleskuje pouze očima?“ Řezavě se zasmála.

Zastavila jsem se dva na kroky před ní, tělo napjaté, jakoby připravené k útěku. I když neudělala žádné útočné gesto, nedokázala jsem uvolnit zaťaté svaly. Tohle bylo jiné než setkání s Hledačem na silnici; necítila jsem obvyklé bezpečí, což pro mě byl obvyklý pocit v přítomnosti něžných příslušníků mého druhu. Kdovíproč mě opět zahltilo přesvědčení, že Hledačka bude žít ještě dlouho poté, co já už nebudu.

Nebuď směšná. Polož jí svoje otázky. Vymyslela jsi nějaké?

„Tak tedy, co chceš? Vyžádala sis povolení mě zabít osobně, Melanie?“ syčela Hledačka.

„Tady mě znají jako Wandu,“ opravila jsem ji.

Když jsem otevřela rty, trhla s sebou, jako by čekala, že zařvu. Můj klidný, tichý hlas ji naštval mnohem víc než hulákání, se kterým asi počítala.

Nenávistně si mě měřila vypoulenýma očima a já zatím studovala její obličej. Byl špinavý, potřísněný rudým prachem a zaschlým potem. Ale jinak na něm neměla ani modřinku. Opět mě tohle zjištění zvláštně zabolelo.

„Wanda!“ zopakovala okázale. „No, tak na co čekáš? Nedali ti snad volnou ruku? A máš v plánu použít holé ruce nebo mou vlastní pistoli?“

„Nepřišla jsem tě zabít.“

Kysele se usmála. „Tak mě chceš vyslýchat? Kdepak máš svoje mučicí nástroje, lidská bytosti?“

Přikrčila jsem se. „Neublížím ti.“

Přes obličej jí přeletěl stínek nejistoty a opět zmizel za úsměškem. „Tak proč mě doposud ušetřili? Nebo si slibují, že se dám ochočit stejně jako tvoje dušička?“

„Ne. Jde o to, že… nechtěli tě zabít dřív, dokud se o tom se mnou neporadí. Pro případ, že bych si s tebou chtěla předtím promluvit.“

Přimhouřila vypoulené oči. „Ty mi máš co říct?“

Polkla jsem. „Zajímalo by mě…“ Měla jsem pouze jedinou otázku, právě tu, na kterou jsem odpověď neznala ani já. „Proč? Proč jsi mě nemohla považovat za mrtvou, jako ti ostatní? Proč jsi byla tak odhodlaná mě vystopovat? Nechtěla jsem nikomu ublížit. Chtěla jsem pouze… jít si svou vlastní cestou.“

Vytáhla se na špičky a vrazila obličej těsně k tomu mému. Cosi se mi pohnulo za zády, ale víc jsem neslyšela, protože na mě začala takhle zblízka řvát.

„Protože jsem měla *pravdu!*“ vřískala. „A víc než to! Jen se na ně *podívej!* Hnízdo číhajících zvrhlých zabijáků! Přesně, jak jsem si myslela, ale ještě mnohem *horší! Věděla* jsem, že jsi někde s nimi! Že jsi *jednou* z nich! *Varovala* jsem je, že od vás hrozí nebezpečí! *Pořád* jsem jim to říkala!“

Udělala pauzu, aby lapla po dechu, a o krok ode mě ucouvla, pohled upřený kamsi za moje rameno. Neohlédla jsem se, abych se přesvědčila, co ji přimělo ucouvnout. Předpokládala jsem, že to nějak souvisí s tím, co mi před chvilkou řekl Jeb – *Jakmile na ni namíříme, složí se jako z papíru.* Chvíli jsem zkoumavě studovala její výraz, zatímco ona se zvolna uklidňovala.

„Jenomže oni ti nevěřili, tak jsi po nás šla sama.“

Ale Hledačka neodpověděla. Ucouvla o další krok, rysy zkřivené pochybnostmi. Na vteřinku se zdála nečekaně zranitelná, jako bych svými slovy odstrčila štít, za který se dosud schovávala.

„Budou tě hledat, ale když se to vezme kolem a kolem, nikdy ti neuvěřili, je to tak?“ zeptala jsem se a sledovala, jak mi každé slovo potvrzuje zoufalým pohledem. Rázem se mi vrátila sebejistota. „Takže v pátrání pokračovat nebudou. Až tě nenajdou, jejich zájem opadne. My budeme opatrní, jako obvykle. Neobjeví nás.“

Poprvé jsem jí z očí vyčetla nefalšovaný strach. To úděsné – pro ni – vědomí, že mám pravdu. A hned jsem vůči svému vlastnímu hnízdu, své rodince, měla lepší pocit. *Nelhala jsem.* Budou v bezpečí. I když, nelogicky, já sama se líp necítila.

K Hledačce jsem už další otázky neměla. Hned po mém odchodu zemře. Počkají aspoň do té doby, než odejdu dost daleko, abych neslyšela výstřel? Dá se v jeskyních zajít někam, kde to slyšet nebude?

Hleděla jsem do její rozzuřené, vyděšené tváře, a uvědomovala si hloubku své nenávisti. Po zbytek všech svých životů jsem nechtěla ten obličej víckrát spatřit.

Ale právě ta nenávist mi znemožnila dovolit, ať zemře.

„Nevím, jak tě zachránit," zašeptala jsem tak tiše, aby to nezaslechli lidé. Proč to v mých uších zní jako lež? „Nenapadá mě žádný způsob."

„Proč bys o to měla stát? Jsi jednou z nich!" Ale v očích se jí zajiskřila křečovitá naděje. Jeb měl pravdu. Přes všechno to chvástání, přes všechny ty výhrůžky… Hrozně moc chtěla žít.

Na její obvinění jsem souhlasně přikývla, maličko nepřítomně, jak jsem horečně dumala. „Ale pořád to jsem já," šeptla jsem. „Nechci… nechci…"

Jak tu větu dokončit? Nechtěla jsem… aby Hledačka zemřela? Ne, tak to nebylo.

Nechtěla jsem… nenávidět Hledačku? Nenávidět ji tak úděsně a hluboce, až bych jí přála, aby zemřela? Aby zemřela, zatímco ji nenávidím. Skoro jako by zemřela v *důsledku* mé nenávisti.

A pokud bych si upřímně nepřála její smrt, dokázala bych vymyslet způsob, jak ji zachránit? Co když mi cestu k řešení blokuje právě moje nenávist? Byla bych pak zodpovědná za její smrt?

Copak jsi zešílela? namítla Melanie.

Zabila mého přítele, zastřelila ho v poušti, Lily tím zlomila srdce. Mou rodinu vystavila nebezpečí. A nebezpečná pro ně bude pořád, dokud zůstane naživu. Pro Iana, pro Jamieho, pro Jareda. Udělá všechno, co je v jejích silách, jen aby je zahubila.

To už je lepší, pochválila mi Melanie nový směr myšlenek.

Ale co když zemře, ačkoliv bych ji mohla zachránit… jen kdybych chtěla… Byla by to moje vina?

Musíš uvažovat prakticky, Wando. Tohle je válka. Na čí straně stojíš?

Odpověď na to znáš sama.

Znám. A taky vím, kdo jsi, Wando.

Ale… Ale co kdybych zvládla oboje? Co kdybych jí mohla zachránit život a současně zajistit všem bezpečí?

Do žaludku mi narazila těžká vlna nevolnosti, protože jsem náhle spatřila odpověď, o jejíž neexistenci jsem se snažila samu sebe přesvědčit.

Jediná hradba, kterou jsem kdy vystavěla mezi sebou a Melanií, se rozdrolila v prach.

Ne! zalapala Melanie po dechu. A potom vřískla: *NE!*

Musela jsem předem vědět, že najdu tu odpověď. Tu odpověď, která rázem vysvětlila moji podivnou předtuchu.

Protože bylo v mé moci zachránit Hledačku. To samozřejmě bylo. Ale mělo mě to něco stát. Výměnu. Jak to Kyle říkal? Život za život.

Hledačka na mě zírala a tmavé oči jí překypovaly záští.

50. KAPITOLA

Oběť

Zatímco jsme s Mel sváděly boj, Hledačka mi zkoumavě hleděla do obličeje.

Ne, Wando, ne!

Neplácej hlouposti, Mel. Zrovna ty a nikdo jiný si dokáže uvědomit dosah toho rozhodnutí. Copak ty sama nechceš právě to?

Ale třebaže jsem se snažila zdůraznit především ten šťastný konec, stejně na mě dolehla hrůza mé volby. Měla jsem zemřít právě proto, abych to tajemství ochránila. Ten fakt jsem byla odhodlaná udržet v bezpečí bez ohledu na případné mučení či jiné okolnosti.

Tohle však nebylo mučení, s jakým jsem počítala: krize osobního svědomí, zmatená a komplikovaná láskou k mé lidské rodině. Přesto bylo nesmírně bolestivé.

Pokud to vážně udělám, nestane se ze mě psanec. Ne, budu normální zrádce.

Kvůli ní ne, Wando! Ne kvůli ní! vyla Melanie.

Měla bych čekat? Počkat, dokud nezajmou jinou duši? Nevinnou duši, kterou nemám důvod nenávidět? Jednou se přece už musím rozhodnout.

Ale ne teď! Počkej! Promysli si to!

Žaludek se mi rozbouřil a já se musela nenápadně předklonit a zhluboka se nadechnout. Chybělo málo a pozvracela bych se.

„Wando?“ houkl na mě Jeb ustaraně.

Dokázala bych to, Mel. Kdyby patřila k těm nevinným duším, dokázala bych ospravedlnit, proč jsem ji nechala zemřít. Pak bych dopustila, aby ji zabili. Věřila bych totiž, že jsem schopná objektivního rozhodnutí.

Ale vždyť je hrozná, Wando! Nenávidíme ji!

Přesně. A proto nemůžu věřit. Jen si vezmi, že jsem málem přehlédla odpověď…

„Wando, není ti něco?“

Hledačka vztekle pohlédla za mě, směrem k Jebovu hlasu.

„Jsem v pořádku, Jebe,“ vykoktala jsem. Hlas mi zněl sípavě, křečovitě. Až mě zaskočilo, jak hnusný zvuk to byl.

Hledaččiny tmavé oči nejistě zatěkaly mezi námi dvěma. Potom se ode mě odtáhla, přimáčkla se ke stěně. Ten postoj jsem poznala – přesně jsem si pamatovala, jaké to v něm bylo.

Na rameni mi přistála jemná ruka a otočila mě.

„Co je to s tebou, zlato?“ naléhal Jeb.

„Potřebuju chvilku," zalykala jsem se. Pohlédla jsem zpříma do těch nebesky modrých vybledlých očí a řekla něco, co v žádném případě nebyla lež. „Mám ještě jednu otázku, ale vážně potřebuju minutku pro sebe. Mohl bys… na mě počkat?"

„Samozřejmě že ještě počkám. Dej si pauzu."

Kývla jsem a odešla z vězení tak rychle, jak jen to bylo možné. Při prvních krocích jsem měla nohy ztuhlé hrůzou, ale rychle se rozhýbaly. Aarona a Brandta jsem už míjela skoro v poklusu.

„Co se stalo?" pošeptal Aaron Brandtovi udiveně.

Nemohla jsem se rozhodnout, kam si zalézt, abych si všechno mohla srovnat v hlavě. Nohy mě automaticky donesly chodbami k mé ložnici. Mohla jsem jenom doufat, že bude prázdná.

V chodbách byla tma, škvírami ve stropě neprosakovalo skoro žádné světlo z hvězdné oblohy, takže Lily jsem objevila až ve chvíli, kdy jsem o ni zakopla.

Její uslzená a opuchlá tvář byla skoro k nepoznání. Ležela uprostřed tunelu, stulená do malého, zaťatého klubíčka. Vytřeštila oči, jako by tak docela nechápala, kdo vlastně jsem.

„Proč?" zeptala se mě.

Beze slova jsem na ni zírala.

„Říká se, že život a láska žijí dál. Ale *proč* by měly? Není to správné. Už ne. Co je žene dál?"

„Nevím, Lily. Sama nechápu, v čem je ta záhada."

„Proč?" zopakovala, ale to už nemluvila ke mně. Skelnýma očima zírala nevidomě, jako bych tam ani nestála.

Opatrně jsem se kolem ní protáhla a spěchala do své ložnice. Potřebovala jsem znát odpovědi na svoje vlastní otázky.

K své propastné úlevě jsem zjistila, že jeskyně je prázdná. Tváří dolů jsem se vrhla na matraci, kde jsme s Jamiem spávali.

Jebovi jsem nelhala, když jsem mu řekla, že mám ještě jednu otázku. Nebyla však pro Hledačku. Ta otázka byla pro mě.

Otázka, zda to mám – ne zda to dokážu – udělat?

Dokázala bych Hledačce zachránit život. Věděla jsem jak. Životy lidí odtud bych nijak neohrozila. Pouze ten svůj. Ten budu muset vyměnit.

Ne. Melanie se i v panice snažila být neústupná.

Prosím, nech mě přemýšlet.

Ne.

Situace je zkrátka taková, Mel. Tak či onak to je nevyhnutelné. Teď mi je jasné, že jsem to věděla už dávno. Vždyť to přímo bije do očí.

Ne, to není pravda.

Vzpomněla jsem si na náš rozhovor, když Jamie byl nemocný a my se usmiřovaly. Tehdy jsem jí řekla, že ji nikdy nevymažu a že mě mrzí, že jí nemůžu dát víc.

Nebyla to ani tak lež jako spíš nedokončená věta. Nemohla jsem jí dát víc – a sama přitom zůstat naživu!

Lhala jsem ovšem Jaredovi. Tomu jsem o pár vteřin později tvrdila, že nevím, jak přestat existovat. V kontextu našeho hovoru to byla pravda. Tady, uvnitř Melanie, jsem se neuměla vypnout, vynulovat. Ale žasla jsem, že hned neprokoukl jasnou lež, že už tenkrát neviděl, co teď jsem viděla já. Samozřejmě že jsem si neuměla zařídit vlastní neexistenci.

Ale to pouze proto, že jsem nikdy nebrala do úvahy možnost proveditelné a nezvratitelné zrady každé duše na této planetě.

Jakmile lidé zjistí, že znám řešení, právě to, kvůli kterému tolikrát vraždili, zaplatím za to vlastním životem.

Ne, Wando!

Ty se nechceš osvobodit?

Dlouhá pauza.

Nikdy bych tě o to nepožádala, vydechla nakonec. *Sama bych to pro tebe neudělala. A buď si sakra jistá, že bych to neudělala pro Hledačku!*

Nemusíš mě o to žádat. Myslím, že bych sama nabídla… časem.

Jak jsi na to přišla? zuřila, ale vyznělo to skoro jako vzlyk. Dojalo mě to. Čekala jsem, že bude skákat radostí.

Zčásti myslím na ně. Na Jareda a Jamieho. Můžu jim dát celý svět, všechno, co chtějí. Můžu jim dát tebe. *A to bych si určitě uvědomila… jednoho dne. Kdo ví? Třeba by mě Jared o to sám požádal. Ty víš, že bych neřekla ne.*

Ian má pravdu. Máš přehnané sklony k sebeobětování. Neznáš hranice. Potřebuješ si určit hranice, Wando!

Ach, Ian! zanaříkala jsem. Náhle mě proťala nová bolest, děsivě blízko srdce.

Ukradneš mu celý svět. Všechno, po čem touží.

S Ianem by to nikdy nefungovalo. Ne v tomhle těle, i když on ho miluje. To tělo ho nemiluje.

Wando, já… Melanie namáhavě hledala slova. Kupodivu, neprojevila ani náznak radosti, kterou jsem od ní očekávala. A mne to opět dojalo. *Myslím, že ti to nemůžu dovolit. Jsi mnohem důležitější než to, o čem ses zmínila. V širší perspektivě máš pro ně mnohem větší cenu než já. Můžeš jim pomáhat; můžeš je zachránit. Já neumím ani jedno. Musíš zůstat.*

Ale já jinou možnost nevidím, Mel. Jenom nechápu, proč mi to nedošlo už dávno. Připadá mi to tak logické! Samozřejmě, *že musím odejít.* Samozřejmě, *že ti musím vrátit tebe. Už dávno jsem pochopila, že duše udělaly chybu, když sem přišly. Z toho důvodu nemám na vybranou – musím se zachovat čestně a odejít. Vy jste tu přežili beze mě a dokážete to zas. Ode mě jste se toho o duších hodně naučili; to vám pomůže. Copak ti to nedošlo? Tohle je šťastný konec příběhu. Všichni si přejí, aby skončil právě takhle. Můžu jim dát naději. Můžu jim dát… ne budoucnost. To těžko. Ale můžu jim dát aspoň všechno, co je v mých silách. Všechno, co dokážu.*

Ne, Wando, ne.

Plakala, nebylo jí rozumět. Její žal vehnal slzy do očí i mně. Neměla jsem potuchy, že jí na mně tolik záleží. Skoro tolik, jako mně záleží na ní. Neuvědomila jsem si, že se milujeme.

I kdyby mě Jared o to nikdy nepožádal, i kdyby Jared neexistoval… Když už mě ta cesta jednou napadla, musela jsem po ní jít. Příliš jsem Mel milovala.

Nebylo divu, že počet úspěšných duší v případě vzdorujících hostitelů byl tady na Zemi tak nízký. Jakmile jsme si svého pozemského hostitele zamilovaly, jakou jsme my duše měly naději? Nedokázaly jsme parazitovat na úkor svých milovaných. Ani jedna duše. Ani jediná z nás by nedokázala vést takový život.

Překulila jsem se a ve svitu hvězd si prohlížela své tělo.

Ruce jsem měla špinavé a poškrábané, ale pod tím byly krásné. Kůže nádherně zhnědlá sluncem, i když teď se ve tmě zdála vybledlá. Nehty jsem sice měla ohryzané nakrátko, ale pořád byly zdravé a hladké, s bílými půlměsíčky u kořene.

Zatřepetala jsem prsty a sledovala, jak svaly táhnou kosti do ladných obrazců. Chvíli jsem je nechala tančit nad sebou, kde se na pozadí hvězd slily v černou kapalinu.

Projela jsem si jimi vlasy. Sahaly mi teď téměř k ramenům. Mel by se to líbilo. Několikatýdenní kúra hotelových šamponů a vitaminů Zdraví jim dodaly původní lesk a hebkost.

Natáhla jsem paže, jak nejvíc to šlo, napínala jsem šlachy, až mi lupalo v kloubech. V pažích jsem cítila sílu. Dokázaly mě vytáhnout na skalní římsu, zvládly nést těžké břemeno, házet míčem. Ale pořád zůstávaly měkké, kypré. Uměly chovat dítě, utěšit přítele, milovat… Ale nic z toho nebylo pro mě.

Zhluboka jsem se nadechla a z koutků očí se mi vyvalily slzy a po spáncích mi stékaly do vlasů.

Napnula jsem svaly v nohách, cítila jejich pohotovou sílu a rychlost. Zatoužila jsem běžet, být na otevřené pláni a pádit přes ni jen proto, abych zjistila, jak rychle to dokážu. Toužila jsem běžet bosá, abych pod chodidly cítila holou zem. Toužila jsem cítit vítr ve vlasech. Toužila jsem po dešti, abych při běhu mohla cítit vůni vody.

Chodidla se mi natáhla a pomalu se narovnala, hezky v rytmu mého dechu. Sem a tam. Natáhnout špičky, povolit. Bylo to příjemné.

Pak jsem si konečky prstů přejela po obličeji. Hřály mě na pleti, která byla hebká a líbezná. Byla jsem ráda, že Melanii vrátím obličej ve stejném stavu, v jakém jsem ho převzala. Zavřela jsem oči a pohladila si víčka.

Žila jsem v mnoha různých tělech, ale žádné jsem ještě nemilovala tolik jako tohle. Nikdy jsem se žádným takhle nekochala. A, ironií osudu, právě tohoto těla se musím vzdát.

Ta ironie mě rozesmála a já se soustředila na proud vzduchu, který mi v miniaturních bublinkách tryskal z plic a hrdlem nahoru. Smích byl jako svěží vánek – proklestil si stezičku mým tělem, a s sebou přinášel báječný pocit. Mají i jiné druhy tak jednoduchý lék? Nevzpomínala jsem si ani na jediný.

Sáhla jsem si na rty a vybavila si, jaké bylo líbat s Jaredem a jaké bylo líbat se s Ianem. Ne každý měl to štěstí, že se líbal pouze se samými krásnými těly. I za tu krátkou dobu jsem si užila víc než ostatní.

A skutečně, byla to velmi krátká doba! Teď to byl asi rok, nevěděla jsem to úplně přesně. Tahle modrozelená planeta prostě jednou bleskově oběhla bezvýznamnou žlutou hvězdu. Nejkratší život, jaký jsem kdy žila.

Nejkratší, nejdůležitější, nejsrdceryvnější ze všech mých životů. Poznamená mě navždy. Život, který mě neodlučitelně připoutal k jedné hvězdě, k jedné planetě, k jedné malé rodině cizích lidí.

Ještě krátkou dobu… Byl by to tak velký zločin?

Ne, šeptla Melanie. *Klidně si dopřej ještě trochu času.*

Jenže já už to udělala. Přesně jsem věděla, kolik času mám. Na další čekání jsem už neměla nárok. Můj čas vypršel.

Ale odešla bych v každém případě. Musela jsem udělat správnou věc, být sama sebou i v tom čase, který mi zbýval.

S povzdechem, který jako by vycházel až z pat a dlaní, jsem se zvedla.

Aaron a Brandt nebudou čekat dlouho. A teď jsem měla další otázky, na které jsem potřebovala odpověď. Ovšem, tentokrát jsem ty otázky hodlala položit Doktorovi.

Jeskyně byly plné smutných, sklopených očí. Bylo snadné nepozorovaně kolem nich proklouznout. Nikoho nezajímalo, co dělám zrovna teď, snad až na Jeba, Brandta a Aarona, a ti tady nebyli.

Nemohla jsem se rozběhnout po otevřeném a deštěm svlaženém poli, ale aspoň tu byla dlouhá jižní chodba. Bylo v ní příliš temno, abych běžela tak rychle, jak bych si přála, ale přesto jsem zvládla rovnoměrný klus. Když se mi rozehřály svaly, byl to příjemný pocit.

Počítala jsem s tím, že Doktora už najdu na místě, ale byla jsem ochotná v případě potřeby i počkat. Bude sám. Chudák Doktor, takhle to poslední dobou bývalo skoro pořád.

Od večera, kdy jsme Jamiemu zachránili život, Doktor přespával o samotě ve své nemocnici. Sharon se i se svými věcmi odstěhovala k matce a Doktor odmítal spát v prázdné ložnici bez ní.

Příšerná nenávist! Sharon raději zabila vlastní štěstí, i to Doktorovo, jenom aby mu nemusela odpustit, že mi pomohl s uzdravením Jamieho.

Sharon a Maggie se už v jeskyních skoro neukazovaly, přehlížely všechny ostatní jako předtím mě. Zajímalo by mě, jestli se to změní po mém odchodu, nebo jestli obě budou tak zatvrzelé, že už se sebou nedokážou nic udělat.

Podle mého jen hloupě marnily čas.

Vůbec poprvé mi jižní tunel připadal krátký. Zrovna jsem si pomyslela, že jsem uběhla polovinu cesty, když jsem v hrubě tesaném oblouku před sebou zahlédla kalné Doktorovo světlo. Byl doma.

Než jsem ho vyrušila, zpomalila jsem. Nechtěla jsem ho vylekat, aby si nemyslel, že jde o nějakou naléhavou událost.

Přesto se vylekal, když jsem se ve skalním vchodu objevila úplně bez dechu.

Vyskočil zpoza psacího stolu. Z ruky mu vypadla rozečtená kniha.

„Wando! Stalo se něco?“

„Nestalo, Doktore,“ ujistila jsem ho. „Všechno je v pořádku.“

„Potřebuje mě někdo?“

„Jenom já.“ Mdle jsem se na něho usmála.

Obešel stůl a se zvědavým pohledem mi šel vstříc. Zastavil se těsně přede mnou a povytáhl jedno obočí.

V protáhlém obličeji měl mírný výraz, pravý opak zděšení. Bylo obtížné si připomenout, že předtím mi připadal jako zrůda.

„Vy jste člověk, který drží dané slovo,“ začala jsem.

Přikývl a otevřel ústa, aby odpověděl, jenže já ho zvednutou rukou opět zarazila.

„Nikdo to nikdy neověřil víc, než to teď udělám já!“ varovala jsem ho.

Mlčky čekal, oči nechápavé a ostražité.

Zhluboka jsem se nadechla a cítila, jak se mi rozšiřují plíce.

„Vím, v čem spočívá to tajemství, kvůli kterému jsi ukončil tolik životů. Vím, jak oddělit duši od těla a ani jednomu z nich neublížit. To samozřejmě vím. Musíme to vědět všichni, pro případ nouze. Dokonce i já sama ten proces zvládla; tehdy jsem byla Medvěd.“

Provrtávala jsem ho pohledem a čekala na odpověď. Odhodlával se k ní dlouho a z očí mu sálaly stále zuřivější plameny.

„Proč mi to říkáš?“ vybuchl.

„Protože… ti prozradím všechno, co o tom potřebuješ vědět.“ Opět jsem zvedla ruku. „Ale jen za podmínky, že mi na oplátku dáš zase to, co chci já. A předem tě varuju, že dát mi to nebude pro tebe o nic snazší než pro mě prozradit to tajemství.“

Tak šílený výraz jsem u něho ještě neviděla. „Pověz mi svoje podmínky.“

„Nesmíš je zabít – ty vyjmuté duše. Musíš mi dát své slovo – svůj slib, svou přísahu – že jim umožníš bezpečný přesun k jiné životní formě. To přinese jistou míru nebezpečí; budeš si muset pořídit kryotanky neboli mrazicí schránky a ty duše budeš muset dostat do raket mířících k jiné planetě, aby mohly začít nový život v jiném světě, než je ten váš. Odtamtud vám nedokážou ublížit. Než k té další planetě dorazí, budou po smrti i tvoje vnoučata.“

Jestlipak moje podmínky zmírní mou vinu? Pouze v případě, že Doktor dodrží slovo.

Vysvětlovala jsem a on při tom horečně přemýšlel. Pozorně jsem sledovala jeho tvář, abych poznala, co si po mém požadavku myslí. Nevypadal rozhněvaně, ale oči mu nepřestávaly zběsile žhnout.

„Takže ty si nepřeješ, abychom zabili Hledačku?“ uhodl.

Na jeho otázku jsem neodpověděla, protože odpověď by nikdy nepochopil; po pravdě jsem chtěla, aby ji zabili. V tom byl celý problém. Místo toho jsem pokračovala ve vysvětlování.

„Ona bude první testovací vzorek. Chci mít jistotu, že dokud jsem tady, splníte moje podmínky do konce. To oddělení provedu vlastnoručně, dokud jsem ještě tady. Až bude v bezpečí, naučím tě, jak se to dělá.“

„Na kom?“

„Na unesených duších, stejně jako dřív. Nemohu ti zaručit, že do těla se vrátí lidská mysl. Nevím, jestli ti vymazaní opět začnou existovat. To zjistíme právě na příkladu Hledačky.“

Doktor zamžikal, jako by si něco uvědomil. „Jak to myslíš, dokud jsi ještě tady? Odcházíš snad?“

Mlčky jsem na něho hleděla a čekala, až mu to dojde. Nechápavě mi ten pohled oplácel.

„Copak si neuvědomuješ, co ti dávám?“ zašeptala jsem.

Konečně mu v obličeji svitlo porozumění.

Nenechala jsem ho však promluvit, předběhla jsem ho: „Od tebe budu ale žádat ještě něco, Doktore. Nechci… mě na jinou planetu *nevypravíš.* Tohle je moje planeta, skutečný domov, i když na ni nemám sebemenší právo. Proto… Uvědomuji si, že by to mohlo ostatní urazit. Kdyby hrozilo, že to nedovolí, tak jim o tom neříkej. Třeba i zalži. Já bych však byla ráda pohřbená vedle Waltera a Wese. Můžeš to pro mě udělat? Moc místa nezaberu,“ usmála jsem se mdle.

Ne! vyla Melanie. *Ne, ne, ne, ne…*

„Ne, Wando,“ namítl Doktor s šokovaným výrazem.

„Prosím, Doktore,“ zašeptala jsem a bolestivě pomrkávala z neustále sílících protestů v mé hlavě. „Věřím, že Wesovi ani Waltovi to vadit nebude.“

„Takhle to nemyslím! Nedokážu tě zabít, Wando. Brrr! Už mám plné zuby vraždění, už se mi hnusí zabíjet své přátele!“ Doktor přidusil zavzlykání.

Položila jsem mu dlaň na hubenou paži a jemně ji pohladila. „Na tomhle světě lidi umírají. Prostě se to stává.“ O něčem podobném mluvil i Kyle. Zvláštní že zrovna na Kyleova tvrzení jsem si vzpomněla hned dvakrát během jediného večera.

„A co Jared a Jamie?“ naléhal Doktor přiškrceným hlasem.

„Budou mít Melanii. Překonají to.“

„A Ian?“

Zaťala jsem zuby. „Bude mu líp beze mě.“

Doktor jen vrtěl hlavou a otíral si oči. „Potřebuju si to všechno srovnat v hlavě, Wando.“

„Moc času na to nemáme. Zabití Hledačky nebudou odkládat celou věčnost.“

„Tohle nemyslím. Souhlasím s tvými podmínkami. Jen pochybuju, že bych dokázal zabít právě tebe.“

„Buď všechno, nebo nic, Doktore. Musíš se rozhodnout hned teď. A…“ došlo mi, že mám ještě jeden požadavek. „O poslední části naší dohody nesmíš nikomu povědět. Nikomu! Jsou to moje podmínky, ber, nebo nech být. Chceš se naučit techniku, jak vyjmout duši z lidského těla?“

Doktor opět jen zavrtěl hlavou. „Musím si to promyslet.“

„Ale vždyť už znáš odpověď, Doktore. Právě po tomhle jsi přece pátral.“

Nepřestával pomalu vrtět hlavou.

Já si však z toho odmítavého gesta nic nedělala, protože oba jsme věděli, že je rozhodnuto.

„Seženu Jareda,“ řekla jsem. „Vyrazíme na krátkou výpravu pro kryotanky. Ostatní tu zadrž. Pověz jim… pověz jim pravdu. Řekni jim, že ti pomůžu vyjmout Hledačku z ukradeného těla.“

51. KAPITOLA

Příprava

Jareda a Jamieho jsem našla v naší ložnici, jak na mě ustaraně čekají. Jared zřejmě mluvil s Jebem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Jared, zatímco Jamie vyskočil a objal mě kolem pasu.

Netušila jsem, jak na tu otázku vlastně odpovědět. „Jarede, potřebuju tvou pomoc.“

Jared se zvedl dřív, než jsem větu stačila dokončit. Jamie se ode mě odtáhl, aby mi viděl do obličeje, ale já se mu do očí záměrně nepodívala. Nedokázala jsem odhadnout, kolik toho v dané chvíli snesu.

„Co mám udělat?“ vyhrkl Jared.

„Jdu na výpravu. Hodily by se… další paže.“

„A o co se jedná konkrétně?“ Už byl soustředěný, stačil se přeladit na potřeby mise.

„Vysvětlím ti to po cestě. Máme na to málo času.“

„Můžu jít s vámi?“ ozval se Jamie.

„Nemůžeš!“ odmítli jsme já i Jared jednohlasně.

Jamie se zamračil a pustil mě, sedl si na matraci a překřížil nohy. Položil si obličej do dlaní a trucoval. Před odchodem z jeskyně jsem si dávala pozor, abych se na něho ani nepodívala, protože už teď jsem zoufale toužila posadit se vedle něho, pevně ho obejmout a celou tu polízanici pustit z hlavy.

Jared šel za mnou jižním tunelem.

„Proč tudy?“ nadhodil.

„Já…“ Lež nebo vytáčku by poznal. „Nechci nikoho potkat. Hlavně ne Jeba, Aarona a Brandta.“

„Proč?“

„Nehodí se mi, aby se pustili do vyptávání. Aspoň prozatím.“

Mlčky se snažil v mé odpovědi najít nějakou logiku.

Změnila jsem téma. „Víš, kde je Lily? Podle mě by neměla zůstávat sama. Připadala mi…“

„Je s ní Ian.“

„To je dobře. Je moc hodný.“

Ian Lily pomůže; v téhle chvíli je pro ni tím pravým společníkem. Ale kdo pomůže Ianovi, až…? Potřásla jsem hlavou, abych tu myšlenku zahnala.

„A co vlastně potřebujeme sehnat tak narychlo?“ zajímal se Jared.

Odhodlaně jsem se nadechla. „Kryotanky. Mrazicí schránky.“

V jižním tunelu byla tma, takže jsem Jaredovi neviděla do obličeje. Dál šel rovnoměrným krokem vedle mě a několik minut nic neříkal. Když opět promluvil, poznala jsem, že už je v duchu soustředěný na loupežnou výpravu – ponořený do sebe, zacílený, takže na případnou zvědavost neměl prostor; tu uspokojí až po splnění úkolu.

„Kde je seženeme?“

„Prázdné kryotanky jsou uskladněny před Léčitelskými klinikami, dokud jich není třeba. Protože na planetu víc duší přichází, než odtud odchází, je kryotanků přebytek. Nikdo je nehlídá a nikdo si ani nevšimne, že se jich pár ztratilo.“

„Víš to určitě? Odkud jsi tu informaci sehnala?“

„Viděla jsem je v Chicagu, byly jich doslova hromady. Dokonce i ta malá klinika v Tucsonu jich má zásobu, vyrovnanou v bednách za vjezdem pro sanitku.“

„Pokud jsou v bednách, jak můžeš vědět…“

„Ty sis ještě nevšiml naší záliby v etiketách a štítcích?“

„Ale já o tvém tvrzení nepochybuju,“ objasnil. „Jen se chci ujistit, že jsi vzala do úvahy úplně všechno.“

V jeho slovech jsem vytušila dvojí význam. „Ano, vzala.“

„Tak se do toho pustíme.“

Doktora jsme cestou nepotkali, protože už odešel za Jebem. Zřejmě se za ním vydal hned po mém odchodu. Zkusila jsem si představit, jak jeho novinku přijmou. Jen jsem doufala, že nejsou tak hloupí, aby to probírali před Hledačkou. Kdyby se dozvěděla o mém plánu, mohla by svůj lidský mozek naschvál zničit. Co když usoudí, že jsem svůj původ zradila stoprocentně? Že lidem poskytnu tajemství bez sebemenší podmínky?

Ale na druhou stranu, vždyť přesně to udělám! Doktora po mé smrti nebude nic nutit, aby dodržel dané slovo.

Ano, *bude* se snažit. Tomu jsem věřila. Musela jsem tomu věřit. Ale sám všechno nezvládne – a kdo by mu v tom pomáhal?

Protáhli jsme se úzkým, temným průlezem, jenž vedl na jižní svah skalnatého kopce. Ocitli jsme se asi v polovině cesty k nízkému vrcholku. Východní obzor začínal šednout a rozhraní skály a nebe lemoval ten nejjemnější odstín růžové barvy.

Slézala jsem dolů s očima pevně upřenýma na vlastní nohy; bylo to nezbytné, protože tudy nevedla žádná stezka a kamenitá suť na svahu se při každém došlápnutí chovala zrádně. Ovšem, i kdyby cesta byla dlážděná a rovná, stejně bych těžko dokázala vzhlédnout. Měla jsem pocit, že i ramena se mi nahrbila pod nezvyklým břemenem.

Zrádce. Ne psanec, ne poutnice. Jen obyčejný zrádce. Životy svých něžných bratrů a sester jsem vkládala do vražedných a nenávistných rukou své adoptivní lidské rodiny.

Moji lidé však duše nenáviděli plným právem. Tohle byla válka a já jim dávala zbraň. Možnost beztrestně zabíjet.

Přemýšlela jsem o tom celou tu dobu, kdy jsme v sílící záři svítání běželi pouští; běželi jsme z toho důvodu, že vzhledem k pátrajícím Hledačům bychom správně neměli za denního světla vůbec vystrčit nos.

Pokud jsem svoje rozhodnutí hodnotila z tohoto úhlu – ne jako rozhodnutí se obětovat, ale spíš vyzbrojit lidi výměnou za Hledaččin život – pak mi bylo jasné, že nejednám správně. A, mezi námi, kdyby mi šlo o záchranu pouze Hledačky, právě

teď by přišla ta chvíle, kdy bych si svůj plán rozmyslela a vrátila se do jeskyní. Nestála za životy všech ostatních. S tím by souhlasila dokonce i ona sama.

Nebo nesouhlasila? napadlo mě náhle. Jared se přece zmínil, že Hledačka nemá sklony k dobročinnosti. Není nesobecká jako my ostatní. Možná jí je vlastní život dražší než životy mnoha ostatních dohromady.

Ale teď už bylo na změnu názoru pozdě. Plány jsem dotáhla mnohem dál než k pouhé záchraně Hledačky. Za prvé, tohle by se opakovalo. Kdybych lidem nenabídla jiné řešení, zabíjeli by všechny duše, které by jim padly do rukou. A co víc, chtěla jsem zachránit Melanii, a to za tu oběť stálo. A taky tím zachráním Jareda a Jamieho, tak proč bych současně nemohla zachránit i tu odpornou Hledačku?

Duše nebyly v právu, když obsadily tuhle planetu. Moji lidé si svůj svět zasloužili. Vrátit jsem jim ho nemohla, ale mohla jsem jim dát tohle. Jen kdybych měla aspoň tu jistotu, že nebudou krutí.

A Doktorovi musím zkrátka věřit.

A možná vymáčknout slib i několika dalších svých přátel, čistě pro jistotu.

Zkusila jsem si představit, kolik lidských životů tím zachráním. Kolik životů duší bych tím zachránit *mohla*. To jediné, co jsem zachránit nedokázala, jsem byla já.

Ztěžka jsem si povzdechla. Jared to zaslechl i přes naše namáhavé oddechování při rychlém běhu. Koutkem oka jsem viděla, jak se ohlédl, zabodl do mě oči, ale já jsem ten pohled neopětovala. Civěla jsem do země.

K úkrytu s džípem jsme dorazili dřív, než se slunce přehouplo přes východní horský řetěz, i když celá obloha už byla světle modrá. Vrhli jsme se do mělké jeskyně přesně v okamžiku, kdy pouštní písek zezlátl pod prvními paprsky.

Jared ze zadního sedadla vozu popadl dvě lahve vody, jednu mi hodil a opřel se zády o stěnu. Promluvil až poté, co vylokal polovinu lahve a hřbetem ruky si otřel ústa.

„Pochopil jsem, že jsi spěchala, aby ses dostala až sem, ale pokud se chceš někam vloupat a něco ukrást, stejně musíme počkat do setmění."

Polkla jsem doušek vody. „To je v pořádku. Věřím, že teď už na nás ochotně počkají."

Očima mi pátravě přejel po obličeji.

„Viděl jsem tvou Hledačku," promluvil nakonec a čekal na mou reakci. „Je… energická."

Přikývla jsem. „A uzvaněná."

Pobaveně zakoulel očima. „Podle všeho nebyla nadšená z ubytování, které jsme jí nabídli."

Sklopila jsem pohled k zemi. „Mohla to mít horší," zamumlala jsem. Do hlasu mi prosákla špetka té ukřivděné žárlivosti, kterou jsem cítila.

„To je pravda," přisvědčil zahanbeně.

„Proč jsou zrovna na ni tak hodní?" zeptala jsem se šeptem. „Přece zabila Wese."

„No, protože to je tvoje vina."

Vytřeštila jsem na něho oči a s úžasem si všimla, jak se mu zlehka zvedají koutky úst; utahoval si ze mě.

„Moje?"

Náznak úsměvu zmizel. „Nechtěli si připadat jako zrůdy. Už ne. Snažili se napravit to, co dělali předtím, jenže už bylo pozdě – a vybrali si na to nesprávnou duši. Nedošlo mi, že to… raní tvoje city. Myslel jsem si, že to naopak přivítáš."

„To ano.“ Nechtěla jsem, aby ublížili komukoliv. „Vždycky je lepší chovat se laskavě. Já jen…“ Zhluboka jsem se nadechla. „Jsem ráda, že znám důvod.“

Takže oni tu laskavost projevili mně, ne jí. Hned ze mě kus břemene spadl.

„Není to dobrý pocit – vědět, že si vrchovatě zasloužíme označení *zrůda*. Je lepší chovat se laskavě, než se pak cítit provinile.“ Opět se usmál a pak zívl. Okamžitě jsem začala zívat i já.

„Moc jsme toho nenaspali,“ poznamenal, „a tuhle noc to nebude o nic lepší. Měli bychom usnout.“

Jaredův návrh jsem přivítala. Věděla jsem, že má v zásobě spoustu otázek o naší výpravě. A navíc mi bylo jasné, že leccos si už domyslel. Mně se však nechtělo mluvit o ničem, co se té věci týká.

Natáhla jsem se na hladkou písečnou rovinku vedle džípu. K mému úleku si Jared lehl vedle mě, *těsně* ke mně. Přitulil se ke křivce mých zad.

„Ukaž,“ řekl a podstrčil mi prsty zezadu pod hlavu, nadzvedl mi ji a položil pod ni paži jako polštář. Druhou paži mi ovinul kolem pasu.

Uběhlo hezkých pár vteřin, než jsem se vzmohla na slůvko: „Díky.“

Zívl. Na šíji mě ovanul jeho teplý dech. „Trochu si odpočiň, Wando.“

Nedalo se to označit jiným slovem než objetí. Jared rychle usnul, jak to uměl odjakživa. Já se snažila v sevření jeho paží uvolnit, ale trvalo mi to hodně dlouho.

A právě tohle objetí mě přimělo položit si otázku, kolik už toho ve skutečnosti uhodl.

Unavené myšlenky mi bloumaly a proudily bez ladu a skladu. Jared měl pravdu – měli jsme za sebou vyčerpávající noc, třebaže nebyla tak dlouhá, jak bych si přála. Zbytek mých dní a nocí proletí jako pouhé minuty.

Pak už jsem věděla jen tolik, že Jared mnou třese, aby mě probudil. Světlo v jeskyňce bylo matné a oranžové. Slunce zapadalo.

Jared mě vytáhl do stoje a podal mi energetickou tyčinku pro sportovce; tyhle potraviny jsme měli v džípu vždy připravené. Mlčky jsme snědli každý svou, dopili zbytek vody. Jared vypadal vážně a soustředěně.

„Ještě pořád spěcháme?“ zajímal se, když jsme nasedli do džípu.

Ne. Přála jsem si, aby se čas nekonečně vlekl.

„Ano.“ K čemu odkládat nevyhnutelné? Pokud budeme čekat příliš dlouho, zahyne Hledačka i její tělo, ale já stejně nebudu mít na výběr jiné možnosti než teď.

„V tom případě vyrazíme do Phoenixu. Určitě si vůbec nevšimnou, že se jim ztratily zrovna tyhle věci. Nedává přece smysl, že by lidé kradli mrazicí boxy. K čemu by jim propána byly?“

Ta otázka nevyzněla ani v nejmenším řečnicky. Vycítila jsem, že si mě opět zkoumavě prohlíží. Přesto jsem dál nehybně zírala na skály a mlčela.

Než jsme si vyměnili vozidlo a vyjeli na dálnici, byla už úplná tma. Jared pro jistotu pár minut čekal se zhasnutými světly. Minulo nás asi deset aut. Pak před dalšími reflektory byl tak dlouhý pruh tmy, že Jared stačil bezpečně vjet na silnici.

Cesta do Phoenixu trvala krátce, ačkoliv Jared pečlivě udržoval rychlost pod povolenou hranicí. Čas pádil, jako by se i celá zeměkoule začala otáčet rychleji než dřív.

Tvořili jsme součást husté, rovnoměrně plynoucí dopravy na dálnici, jež obkružovala nízké, rozlehlé velkoměsto. Z auta jsem zahlédla nemocnici. Před námi sjelo z hlavní směrem k budově jiné auto a my ho klidně, beze spěchu následovali.

Jared zabočil na hlavní parkoviště.

„Kam dál?“ vyhrkl nervózně.

„Zjisti, jestli ta silnice vede za nemocnici. Kryotanky by měly být u nákladní rampy.“

Jared pomalu jel. Všude kolem nás se hemžila spousta duší, chodily do budovy nemocnice a jiné zase ven, některé v chirurgických pláštích. Léčitelé. Nikdo nám nevěnoval zvláštní pozornost.

Silnice chvíli běžela podél chodníku a pak se odklonila k severní straně nemocničního komplexu.

„Vidíš? Nákladní vozy. Jeď k nim.“

Projeli jsme mezi řadou nízkých garáží a parkovištěm. K nákladním rampám byly nacouvané dodávky a náklaďáky, nepochybně s medicínským materiálem. Pohledem jsem přejela po bednách na rampě; všechny měly na sobě zřetelné štítky.

„Jeď dál… ale při zpáteční cestě bychom pár přepravek naložit mohli. Vidíš – Hojič… Chladič… Znehybňovač? To by mě zajímalo, k čemu slouží.“

Potěšilo mě, že tyhle zásoby tu leží krásně označené a bez dozoru. Moje rodina nezůstane bez léků ani po mém odchodu. *Až budu pryč;* tahle věta se mi teď pletla snad do každé myšlenky.

Zabočili jsme za další budovu. Jared nepatrně zrychlil a díval se upřeně před sebe. Byli tam lidé, čtyři, a vykládali obsah náklaďáku na rampu. Mou pozornost upoutala právě přesnost jejich pohybů. S nevelkými přepravkami nezacházeli hrubě, naopak, s neskonalou opatrností je kladli na betonový chodník ve výši lidského pasu.

Ve skutečnosti jsem žádné další potvrzení nepotřebovala, ale pak jeden z dělníků natočil bednu a já viděla černý nápis.

„Tohle hledáme. Zrovna vykládají plné nádoby. Prázdné nemohou být moc daleko… Vidíš? Ten přístřešek jich je zpola plný. Vsadila bych se, že ty zavřené sklady jsou plné až po strop.“

Jared pokračoval v jízdě pořád stejnou opatrnou rychlostí a zabočil za roh, k zadní stěně budovy.

Tiše zafrkal.

„Co je?“ podivila jsem se.

„To sedí.“

„A co?“

Bradou ukázal k nápisu nad vchodem do budovy.

Porodnice.

„Aha,“ broukla jsem ulehčeně. „Aspoň víš, že myslíme na všechny alternativy.“

V očích se mu zablýsklo, ale pak se ohlédl zpět k silnici.

„Musíme chvilku počkat, jak to vypadá, za chvíli budou hotovi.“

Jared opět objel nemocnici a zaparkoval na největším parkovišti, co nejdál od lamp.

Vypnul motor a svezl se na sedadle kus níž. Pak mě uchopil za ruku. Věděla jsem, na co se zeptá, a snažila jsem se připravit.

„Wando?“

„Ano?“

„Ty chceš zachránit Hledačku, je to tak?“

„Ano, to chci.“

„Protože to je správná věc?“ hádal.

„Přesně z toho důvodu.“

Minutku mlčel.

„Ty víš, jak vyjmout duši a přitom nepoškodit tělo?“

Srdce mi ztěžka klopýtlo. Než jsem se vzmohla na odpověď, musela jsem křečovitě polknout. „Ano. Už jsem to dělala. V nouzové situaci. Ne na téhle planetě.“

„Kde?“ vyzvídal. „A o jakou krizi se jednalo?“

Tento příběh jsem zatím z pochopitelných důvodů nevyprávěla, i když patřil k mým nejlepším. Byl hodně akční. Jamie byl z něj byl celý pryč. Povzdechla jsem si a tiše začala.

„Na Mlžné planetě. Byla jsem se svým přítelem Světelnou zbrojí a s průvodcem. Jeho jméno si už nepamatuju. Já se tam jmenovala Hvězdný život. Tou dobou jsem si už vysloužila slušnou pověst.“

Jared se zasmál.

„Putovali jsme přes čtvrtou ledovou pláň prohlédnout si jedno z nejznámějších křišťálových měst. Cesta byla údajně bezpečná, proto jsme na ni vyrazili jen ve třech.

Drápatci si s oblibou vyhrabávají díry ve sněhu a v těch se schovávají. Kamufláž, chápeš? Past.

V jednom okamžiku se před námi rozprostírala pouze zasněžená nekonečná rovina. Vzápětí jako by celý bílý kraj vybuchl až do nebe.

Průměrný dospělý Medvěd je velký asi jako bizon. Plně dorostlý Drápatec je kolos velký jako kosatka. A zrovna tenhle patřil k největším.

Neviděla jsem na vůdce, protože Drápatec vyskočil mezi námi, obrácený ke mně a Světelné zbroji. Medvědi jsou rychlejší než Drápatci, ale tenhle měl výhodu v tom, že nás zaskočil. Vzápětí se k nám snesla jeho kusadla tvrdá jako mramor a přestřihla Světelnou zbroj vpůli dřív, než jsem si stačila plně uvědomit, co se děje.“

Po kraji parkoviště se zvolna sunulo auto. Mlčky jsme čekali, až projede kolem nás.

„Zaváhala jsem. Správně jsem měla utéct, ale… na ledu tam umíral můj kamarád. A to zaváhání by stálo život i mě, kdyby Drápatcovu pozornost neupoutalo něco jiného. Později jsem zjistila, že náš průvodce – taková škoda, že si nevzpomínám na jméno! – zaútočil na nestvůřin ocas v naději, že nám zajistí příležitost k útěku. Drápatec se svým vynořením rozvířil tolik sněhu, jako by vypukla vánice. Právě ta snížená viditelnost nám měla záchranu usnadnit. Průvodce netušil, že pro Světelnou zbroj je na útěk už pozdě.

Drápatec tedy zaútočil na průvodce a druhou levou nohou kopl po nás, až jsem odlétla. Vedle mě přistála horní polovina kamarádova těla. V proudu jeho krve tál sníh.“

Při té vzpomínce jsem se otřásla.

„Moje další jednání bylo nelogické, protože jsem pro Světelnou zbroj neměla žádné tělo. Nacházeli jsme se v polovině vzdálenosti mezi dvěma městy, příliš daleko, než abych mohla doběhnout pro pomoc. A asi to bylo i kruté, vyjmout ho bez léků proti bolesti. Nesnesla jsem však pomyšlení, že ho tam nechám zemřít v rozdrcené polovině těla jeho Medvědího hostitele.

Použila jsem hranu ruky, kterou Medvědi sekají led. Bylo to příliš široké ostří… způsobilo hodně škody. Mohla jsem pouze doufat, že Světelná zbroj je už dost daleko, aby tu další bolest necítil.

Jemnými vnitřními prsty jsem hladila Světelnou zbroj a vábila ji ven z Medvědova mozku.

Byl pořád ještě naživu. Přesvědčila jsem se o tom jen bleskově a zastrčila si duši do kapsy na vejce ve středu těla, mezi dvěma nejžhavějšími srdci. To ji mělo uchránit před umrznutím, ale bez těla stejně nemohla přežít déle než pár minut. A kde v té pustině najít hostitele?

Napadlo mě, že se s duší podělím o svoje hostitelské tělo, ale nevěřila jsem, že bych během procesu implantace zůstala při vědomí až do chvíle, než bych ji stačila do mozku přenést. A navíc – bez léků bych rychle zemřela. Vzhledem k tomu množství srdcí Medvědi krváceli obrovským tempem.

Drápatec zařval a já ucítila, jak se pod jeho dusajícími obrovskými paťáty otřásla země. Netušila jsem, kam se poděl průvodce a jestli je vůbec naživu. Nevěděla jsem, jak dlouho Drápatci potrvá, než nás v tom sněhu najde. Krčila jsem se hned vedle rozedraného Medvědího těla. Zářivá krev prostě nemohla uniknout netvorově pozornosti.

A pak jsem dostala ten šílený nápad.“

Odmlčela jsem se, protože jsem se tiše rozesmála.

„Pro Světelnou zbroj jsem neměla Medvědího hostitele. Svoje tělo jsem použít nemohla. Průvodce byl buď mrtvý, nebo utekl. Ale na ledové pláni bylo ještě *jedno* tělo.

Ano, nápad to byl šílený, ale já pořád musela myslet na Světelnou zbroj; nebyl to ani blízký přítel, ale stejně jsem věděla, že pomalu umírá, přímo mezi dvěma z mých srdcí. A to se nedalo snést.

Zaslechla jsem řev běsnícího Drápatce a rozběhla se k němu. Mířila jsem rovnou k jeho třetí levé noze a vyhoupla se na ni, jak nejvýš to šlo. Medvědi byli dobří skokani. Použila jsem všech šest svých nohou a ostré boky, abych se po boku netvora vysoukala nahoru. Drápatec řval a zběsile se otáčel na místě, ale nebylo mu to nic platné. Představ si psa, jak se honí za vlastním ocasem. Drápatci mají velmi malý mozek, čili omezenou inteligenci.

Došplhala jsem obru na hřbet a po dvojité páteři běžela k šíji; cestou jsem se zasekávala všemi noži, aby mě nemohl setřást.

Dostat se k netvorově hlavě mi trvalo jen vteřinku. Tam ovšem teprve začaly ty největší problémy. Moje řezáky na led byly dlouhé jen… asi jako tvoje předloktí. Kůže Drápatce byla dvojnásob silná. Švihla jsem paží co nejprudčeji a prořízla první vrstvu srsti a blan. Drápatec zaryčel a vzepjal se na zadních. Málem jsem sletěla na zem.

Zasekla jsem se mu čtyřmi končetinami do kůže – a Drápatec skučel a zmítal se ze strany na stranu. Dalšími dvěma jsem střídavě sekala do vzniklého řezu. Kůže byla tak silná a tuhá, že jsem nevěřila, že ji protnu skrznaskrz.

Drápatec vyváděl jako pominutý. Otřásal se tak mocně, že v jednu chvíli jsem se málem neudržela. Bohužel, čas zbývající Světelné zbroji se krátil. Zaryla jsem nože do otvoru a snažila se ho roztrhnout.

Nato se Drápatec svalil zády na led.

Nebýt toho, že padl na noru, v níž se předtím skrýval, nejspíš by mě rozdrtil, ale takhle mi ten úder pomohl, i když mě zpola omráčil. Nože konečně pronikly zvířeti pod kůži, protože při nárazu na zem projely hlouběji, než bych zvládla vlastními silami. Vlastně – ještě hlouběji, než jsem potřebovala.

Oba jsme chvíli zůstali v polovičních mrákotách, já navíc přidušená. Uvědomovala jsem si, že rychle musím něco udělat, ale nevzpomínala jsem si co. Netvor se začal převalovat a závan čerstvého vzduchu mi pročistil hlavu. Nu ano, Světelná zbroj!

Když jsem ho z kapsy na vejce přenášela do rozříznutého zátylku monstra, snažila jsem se ho měkkou stranou dlaně co nejvíc ochránit před chladem.

Drápatec se postavil a opět zběsile vyhodil zadníma nohama. Tentokrát jsem sletěla na zem. Pochop, přestala jsem se přidržovat, abych mu mohla Světelnou zbroj vložit do šíje. Drápatec byl vzteky bez sebe. Ta rána na hlavě nebyla tak velká, aby ho zabila; jen ho rozběsnila.

Sníh se mezitím usadil natolik, že jsem byla nápadně viditelná, zvlášť teď, když jsem byla celá olepená Drápatcovou krví. Měla zářivě jasnou barvu, jakou tady ani neznáte. Netvor pozvedl kusadla a zhoupl jimi směrem ke mně. Pomyslela jsem si, že to je konec, a maličko se utěšovala vědomím, že jsem se aspoň *snažila.*

Ale kusadla náhle sekla do sněhu vedle mě. Připadalo mi k nevíře, že se netvor minul! Zírala jsem do toho obrovského, šeredného obličeje a měla jsem co dělat, abych se… vážně, abych se nerozesmála. Medvědi se nesmějí, ale ten pocit jsem stejně měla. Protože na té šeredné tlamě se střídal výraz zklamání a překvapení a kajícnosti. Takhle se žádný Drápatec ještě nikdy netvářil.

Světelné zbroji chviličku trvalo, než se připoutal k Drápatci; mozek byl tak obrovský, že se v něm musel hodně natáhnout. Ale pak se ujal kontroly. Zpočátku byl zmatený a pomalý – neměl k dispozici zvlášť velké množství mozkové hmoty, ale stačilo to k rozpoznání, že jsem jeho kamarádka.

Musela jsem na něm dojet do křišťálového města a držet mu ránu zavřenou až do chvíle, než objevíme Léčitele. Vyvolali jsme docela velké pozdvižení. Nějakou dobu mě oslovovali jménem Jezdkyně na netvoru. Mně se to ale nelíbilo a donutila jsem je, ať se vrátí k mému předchozímu jménu.“

Po celé vyprávění jsem se dívala před sebe, směrem k světlům nemocnice a tělům s dušemi, které pod nimi přecházely. Teď poprvé jsem se na Jareda podívala. Zíral na mě s vytřeštěnýma očima a ústy dokořán.

Tohle vážně *byla* jedna z mých nejlepších historek. Musím z Mel vymámit slib, že ji převypráví Jamiemu, až budu…

„Nejspíš s tou vykládkou už skončili, co myslíš?“ vyhrkla jsem chvatně. „Pojď, dokončíme práci a vrátíme se domů.“

Ještě chvíli si mě upřeně prohlížel a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Ano, dokončíme tu práci, Poutnice, Hvězdný živote, Jezdkyně na netvoru. Krádež pár nehlídaných beden pro *tebe* nepředstavuje zrovna velké dobrodružství, nemám pravdu?“

52. KAPITOLA

Oddělení

Kořist jsme do jeskyně dopravili jižním vchodem, i když to znamenalo, že džíp musíme odvézt do úkrytu ještě před rozedněním. Hlavním vchodem jsem nechtěla bedny stěhovat především z toho důvodu, že Hledačka by určitě zaslechla nějaký rozruch. Nebyla jsem si jistá, jestli tuší, co mám v plánu, ale nechtěla jsem jí poskytnout sebemenší záminku k tomu, aby zabila hostitele i sebe. V myšlenkách mě nepřestalo strašit Jebovo vyprávění o jednom z jejich zajatců, který se prostě zhroutil a navenek nejevil žádné známky té pohromy, která mu zmrzačila mozek.

Nemocnice nebyla prázdná. Když jsem se protáhla úzkým průlezem do hlavní místnosti, našla jsem Doktora uprostřed příprav na operaci. Na stole měl rozložené nástroje a lampa na propan – náš nejjasnější dostupný zdroj světla – čekala na rozsvícení. Skalpely se zatím leskly v matně modrém svitu solárních lamp.

Věděla jsem, že Doktor souhlasil s mými podmínkami, ale při pohledu na ty přípravy se mi nervózně sevřel žaludek. Nebo to možná bylo v důsledku nechutné vzpomínky na ten den, kdy jsem ho přistihla s rukama od krve.

„Tak ses vrátila!!“ vyhrkl s úlevou. Uvědomila jsem si, že si kvůli nám dělal starosti, stejně jako si starosti dělali ostatní pokaždé, když kdokoliv opustil bezpečí jeskyně.

„Přinesli jsme ti dárek!“ oznámil Jared, jenž se protáhl za mnou. Napřímil se a sáhl dozadu pro krabici, kterou okázale natočil etiketou směrem k Doktorovi.

„Hojič!“ zajásal Doktor. „Kolik ho máte?“

„Dvě krabice. A objevili jsme skvělý způsob, jak doplňovat zásoby i bez toho, že by se Wanda musela bodnout nožem.“

Doktor se Jaredovu žertíku nezasmál; místo toho se ke mně obrátil s pronikavým pohledem. Oba jsme si pomysleli totéž: *Výborně, protože Wanda tady nebude.*

„Sehnali jste kryotanky?“ zeptal se mírně.

Jaredovi neušel ten pohled ani to napětí. Ohlédl se po mně, ale tvářil se neproniknutelně.

„Jistě,“ přisvědčila jsem. „Je jich deset. Víc se do auta nevešlo.“

Ještě než jsem dořekla, Jared škubl za lano, táhnoucí se do průlezu. S rachocením se ven vyvalila další krabice Hojiče a za ním se na zem skulily kryotanky. Řinčely jako plech, třebaže byly vyrobené z látky, kterou na téhle planetě vůbec neznali. Ujistila jsem ho, že ty nádržky hrubé zacházení snesou bez problémů; byly určené pro mnohem tvrdší podmínky, než je kutálení se skalním tunelem. Teď se leskly na podlaze, čisťounké a bez jediného škrábance.

Doktor jednu z těch schránek zvedl, odvázal ji od provazu a zvědavě ji obracel v rukou.

„Deset?“ Počet ho zřejmě překvapil. Myslí si, že to je moc? Nebo málo? „Je složité s nimi zacházet?“

„Kdepak, úplně snadné. Ukážu ti to.“

Doktor přikývl a zadumaně si prohlížel mimozemské zařízení. Ucítila jsem na sobě Jaredův pohled, ale dál jsem se dívala jen na Doktora.

„Co říkali Jeb, Brandt a Aaron?“ zeptala jsem se.

Doktor vzhlédl a podíval se mi zpříma do očí. „Oni… souhlasí s tvými podmínkami.“

Kývla jsem, ale nevěřila. „Neukážu ti to dřív, dokud nebudu mít jistotu.“

„To je fér.“

Jared na nás zmateně a dopáleně hleděl.

„Co jsi mu prozradila?“ zostražitěl Doktor.

„Jen že chci zachránit Hledačku.“ Ohlédla jsem se po Jaredovi, ale uhnula před jeho očima. „Doktor mi slíbil, že když ho naučím technice oddělení, postará se, aby uvolněné duše bezpečně odcestovaly na jinou planetu. Žádné další zabíjení.“

Jared zamyšleně přikyvoval. „S takovými podmínky souhlasím i já,“ řekl Doktorovi. „A můžu zajistit, aby je dodržovali i všichni ostatní. Předpokládám, že máš plán, jak je dostat z planety pryč?“

„Nebude to o nic nebezpečnější než akce, kterou jsme podnikli dnes večer. Ale bude opačná – věci přidáme, místo abychom je brali.“

„Tak dobrá.“

„Máš… máš na mysli nějaký časový plán?“ zajímal se Doktor. Snažil se o ležérní tón, ale přesto jsem mu v hlase zaslechla dychtivost.

Prostě chce jen slyšet odpověď, které se tak dlouho vyhýbám, přesvědčovala jsem sama sebe. Vůbec nejde o to, že by se už nemohl dočkat, až mě zabije.

„Musím dopravit džíp do úkrytu – počkáte na mě? Chtěl bych to vidět.“

„Jistě, Jarede,“ souhlasil Doktor.

„Nebude to trvat dlouho,“ slíbil Jared, který se už soukal do průlezu.

O tom jsem nepochybovala. Nebude to ani zdaleka trvat dost dlouho.

Já i Doktor jsme mlčeli, dokud neutichly zvuky Jaredova plazení se ven.

„Ty jsi mu neřekla o… Melanii?“ zeptal se pak jemně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že dobře chápe. K čemu to všechno směřuje. Určitě uhodl můj plán.“

„Ale ne celý. Nedovolil by…“

„On nemá o čem rozhodovat,“ pronesla jsem stroze. „Všechno, nebo nic, Doktore.“

Doktor si povzdechl. Po chvilce ticha se protáhl a ohlédl se k hlavnímu východu z nemocnice. „Půjdu si promluvit s Jebem, taky musím všechno přichystat.“

Sáhl po lahvi, která stála na stole. Chloroform. Duše zaručeně užívají něco lepšího než tohle. Budu to muset pro Doktora najít ještě před svým odchodem.

„Kdo o tom všem ví?“

„Pořád jenom Jeb, Aaron a Brandt. Všichni se chtějí dívat.“

To mě nepřekvapilo; Aaron a Brandt budou mít logicky podezření. „Nikomu jinému to neříkej. Ne dnes večer.“

Doktor přikývl a zmizel v černé chodbě.

Posadila jsem se na podlahu zády ke stěně, co nejdál od přichystaného lůžka. Až příliš brzy se na něm ocitnu i já.

Snažila jsem se myslet na něco méně pochmurného; uvědomila jsem si, že Melanii jsem neslyšela od… Kdy naposledy ke mně promluvila, Když jsem uzavírala dohodu s Doktorem? Až opožděně mě udivilo, že dnešní noc v Jaredově náruči ji nevyprovokovala k reakci.

Mel?

Žádná odpověď.

Nebylo to jako předtím, takže jsem nepanikařila. Cítila jsem, že ji v hlavě určitě mám, ale… ignorovala mě? Co dělala?

Mel? Co se děje?

Žádná odpověď.

Zlobíš se na mě? Omlouvám se za všechno, co se předtím stalo, tam u džípu. Ale nic *jsem neprovedla, tak není úplně fér…*

Podrážděně mi skočila do řeči: *Nech toho! Já se přece nezlobím* na tebe! *Dej mi pokoj!*

Proč se mnou nemluvíš?

Žádná odpověď.

Zatlačila jsem maličko silněji, protože jsem se pokoušela vycítit směr jejích myšlenek. Odstrkovala mě, snažila se postavit mezi nás zeď, ale tak dlouho to nedělala, že byla slabá. Její plán jsem prokoukla.

Přemáhala jsem se, aby můj vnitřní hlas zněl co nejklidněji. *Copak jsi ztratila rozum?*

V jistém směru ano, zavtipkovala mdle.

Představuješ si, že když zmizíš, zastaví mě to?

A co jiného pro to můžu udělat? Pokud máš lepší nápad, tak ho laskavě vyklop.

Já to nechápu, Melanie. Ty je nechceš *mít zpátky? Ty nechceš být opět s Jaredem? A s Jamiem?*

Zasvíjela se, bránila se samozřejmé odpovědi. *To jistě, ale… nemůžu…* Odmlčela se, aby se zklidnila. *Zjistila jsem, že se nechci stát příčinou tvé smrti, Wando. Nesnesla bych to.*

Viděla jsem hloubku její bolesti i slzy stékající z očí.

Já tě taky miluju, Mel. Ale pro nás obě tu není dost místa. V tomhle těle, v těchto jeskyních, v jejich životě…

Nesouhlasím.

Poslyš, přestaň se pokoušet o vymazání sama sebe, platí? Protože jakmile usoudím, že jsi toho schopná, donutím Doktora, aby mě vytáhl ještě dnes. Nebo to povím Jaredovi. Zkus si představit, jak by vyváděl.

Představila jsem si to místo ní a usmála se přes slzy. *Pamatuješ? Tvrdil, že neručí za to, co by dělal či nedělal, aby tě tady udržel.* Vzpomněla jsem si na ty palčivé polibky v jeskyni… vybavila si jiné polibky a jiné noci v její paměti. Zalil mě horký ruměnec.

To je podraz.

To si piš.

Ale já to nevzdám.

Varovala jsem tě. Už nebudu dál mlčet.

Pak jsme si vzpomněly na jiné problémy, na ty, co nás netrápily. Třeba kam pošleme Hledačku. Po vyslechnutí mého dobrodružství Mel hlasovala pro Mlžnou

planetu, ale já soudila, že Planeta květin by byla mnohem vhodnější. V celém vesmíru neexistovala něžnější planeta. Hledačce by prospěl dlouhý, pokojný život strávený pojídáním slunečních paprsků.

Pak jsme si připomněly moje vzpomínky, ty hezké. Ledové hrady a noční hudba a barevná slunce. Jí to všechno připadalo jako z pohádky. Ale pohádky mi vyprávěla i ona sama. O skleněných střevíčkách, otrávených jablkách, mořských vílách, jež toužily po lidské duši…

Ale samozřejmě jsme moc času na to vyprávění neměly.

Vrátili se všichni společně. Jared prošel hlavním vchodem. Zabralo mu to jen chvilku; možná že ve spěchu jen zajel s džípem k severní straně jeskyní a auto tam schoval pod převis.

Slyšela jsem jejich blížící se hlasy, tlumené, vážné, a podle jejich tónu jsem předem uhodla, že přivádějí Hledačku; pochopila jsem, že nastala chvíle pro první fázi mé vlastní smrti.

Ne.

Dávej pozor. Budeš jim s tím muset pomáhat, až já…

Ne!

Neprotestovala proti mým radám, ale proti závěru mých myšlenek.

Byl to Jared, kdo pronesl Hledačku do jeskyně. Vstoupil první, ostatní se postupně vynořili za ním. Aaron a Brandt drželi pistole v pohotovosti pro případ, že by Hledačka mdloby jen předstírala, a náhle by vyskočila a vrhla se na ně těma drobnýma ručkama. Jako poslední se objevil Jeb s Doktorem a já poznala, že Jebovy mazané oči se okamžitě stáčejí k mému obličeji; kolik si toho díky své šílené a jasnozřivé mazanosti už domyslel?

Já se však dál soustředila na svůj úkol.

Jared s nezvyklou něžností uložil Hledaččino nehybné tělo na lehátko. Dřív by mě to možná dopálilo, ale teď jsem byla spíš dojatá. Chápala jsem, že to dělá kvůli mně, že ho mrzí, že takhle se mnou nezacházel hned od začátku.

„Doktore, kde je Žádná bolest?“

„Hned ti to donesu,“ zamumlal.

Při čekání jsem se dívala Hledačce do tváře a dumala, jak to dopadne, až jejímu hostiteli dáme svobodu. Zbude vůbec něco? Zůstane hostitelské tělo prázdné nebo se ho ujme právoplatný majitel? Bude mi ten obličej připadat míň odporný, až z těch očí pohlédne jiná mysl?

„Tady.“ Doktor mi vložil tubičku do ruky.

„Díky.“

Vytáhla jsem jeden tenký papírový čtvereček a nádobku mu zase vrátila.

Vůbec se mi nechtělo dotknout se Hledačky, ale přiměla jsem ruce k chvatným a ryze účelným pohybům; stáhla jsem jí bradu níž a lék jí položila na jazyk. Měla velmi drobný obličej, takže v porovnání s ním mi vlastní ruce připadaly velmi mohutné. Vždycky znovu mě zaskočilo, jak je maličká. Zdálo se to úplně nevhodné.

Opět jsem jí zavřela ústa. Měla v nich vlhko – lék se rychle rozpustí.

„Jarede, mohl bys ji laskavě překulit na břicho?“ požádala jsem.

Vyhověl mi – opět velmi jemně. Zrovna v tom okamžiku ožila propanová lampa. V jeskyni bylo náhle nezvykle jasno, skoro jako by se tu rozlilo denní světlo. Podvědomě jsem vzhlédla a zjistila, že Doktor zakryl díry ve stropě dehtovými plachtami, aby světlo nebylo vidět ven. Nu ano, během naší nepřítomnosti podnikl skutečně rozsáhlé přípravy.

Vládlo tam naprosté ticho. Slyšela jsem, jak Hledačka rovnoměrně oddechuje. Slyšela jsem rychlejší, nervóznější dech přítomných mužů. Kdosi přešlápl z nohy na nohu a písek pod chodidly mu zachrupal na kameni. Jejich pohledy mi ležely na kůži jako těžké předměty.

Polkla jsem v naději, že udržím normální tón hlasu. „Doktore, potřebuju Hojič, Čistič, Zajizvovač a Zjemňovač."

„Tady jsou."

Odhrnula jsem Hledaččiny tuhé černé vlasy stranou a odhalila narůžovělou čárku dole na zátylku. Zadívala jsem se na její olivově osmahlou pleť a zaváhala.

„Provedl bys řez, Doktore? Já… Já nechci."

„Žádný problém, Wando."

Postavil se naproti mně, ale já sklopenýma očima viděla pouze jeho ruce. Řádku bílých tubiček postavil na lůžko vedle Hledaččina ramene. V zářivém světle se blýskl skalpel, odraz mi sklouzl po obličeji.

„Přidrž jí vlasy ke straně."

Oběma rukama jsem jí obnažila krk.

„Jen škoda, že jsem se nemohl umýt v dezinfekci," zabručel Doktor.

„Není to vlastně ani třeba, máme Čistič."

„Já vím." Povzdechl si. Ve skutečnosti potřeboval ten rituál, tu duchovní očistu, kterou mu zakořeněný obyčej poskytoval.

„Kolik místa budeš potřebovat?" zeptal se; váhal se skalpelem vzdáleným sotva dva centimetry od kůže.

Cítila jsem horko ostatních těl, které stály blízko mě, tlačily se dopředu, aby lépe viděly. Přesto si dávaly pozor, aby se nedotkly mě ani Doktora.

„Jen na délku jizvy. To bude stačit."

Přesto váhal. „Víš to určitě?"

„Jistě. Ach, počkej!"

Doktor se zarazil.

Uvědomila jsem si, že to celé dělám obráceně. Kdepak, nebyla jsem žádný Léčitel. Nebyla jsem na to stavěná. Ruce se mi klepaly. Za nic na světě jsem nedokázala odtrhnout pohled od Hledaččina těla.

„Jarede, podal bys mi jeden z těch kryotanků?"

„Samozřejmě."

Slyšela jsem, jak jde pár kroků dozadu, jak vybraná nádoba kovově cinkne o ty ostatní.

„Co teď?"

„Na víku je kroužek. Stiskni ho."

Zaslechla jsem, jak kryotank s tichým hučením nastartoval. Muži zahuhlali a s šoupáním podrážek od něj ucouvli.

„Dobrá, a na boku by měl být vypínač… vlastně spíš jako číselník. Vidíš ho?"

„Ano."

„Pootoč ho na doraz."

„Hotovo."

„Jakou barvu má kontrolka na tanku?"

„Počkej… právě se z jasně červené mění na… zářivě modrou. A teď je světle modrá."

Zhluboka jsem se nadechla. Přinejmenším je ten kryotank funkční.

„Super. Zavři víko a čekej na mě."

„Jak?“

„Pod okrajem je západka.“

„Hotovo.“ Zaslechla jsem cvaknutí západky a potom víření mechanismu. „*Chladí se to!*“

„O to jde!“

„Jak to funguje? Co je zdrojem energie?“

Povzdechla jsem si. „Odpovědi jsem znala, když jsem byla Pavouk. Teď tomu nerozumím. Doktore, pusť se do práce, jsme připravení.“

„Jdeme na to,“ zašeptal Doktor a zručně, skoro elegantně proťal kůži skalpelem. Po straně krku stékala krev a vsákla se do ručníku, který Doktor předem položil na lůžko.

„Ještě maličko hlouběji. Těsně pod okraj…“

„Ano, rozumím.“

Doktor rychle, vzrušeně dýchal.

Mezi rudou tkání se stříbrně zablesklo.

„Výborně. A teď podrž vlasy.“

Doktor si se mnou rychle a plavně vyměnil místo. Ve svém Poslání byl skvělý. Byl by z něho prvotřídní Léčitel.

Nijak jsem před ním neskrývala, co dělám, protože ty pohyby byly tak miniaturní, že je beztak nemohl zaregistrovat. Sám to nedokáže odkoukat, dokud mu to nevysvětlím.

Konečkem prstu jsem objížděla obrysy drobného stříbrného stvoření, až jsem skoro celý ukazovák zasunula do horkého otvoru pod hostitelovou šíjí. Pak jsem se přesunula k přednímu tykadlu a cítila, jak se vlákna vrostlá do hostitele napínají jako struny až k nejvzdálenějším místům v hloubi lebky.

Pak jsem ukazovákem podebrala tvorečka duši a jemným laskáním odpoutala první vlákna připojující ho k hostitelskému mozku, nitky tuhé a husté jako štětiny kartáče.

Opatrně jsem se dotýkala napojení těchto pevných vláken na tělo; byly to klouby menší než špendlíková hlavička. Zrovna jsem hladila třetí v řadě. Mohla bych je počítat, ale to by trvalo hrozně dlouho. Dohromady to bylo dvě stě sedmnáct vláken, ale o jejich počtu jsem se mohla přesvědčit i jinak. A tady to bylo, malý výběžek, v jehož důsledku byl kloub maličko větší – spíš mateřská perla než špendlíková hlavička. Na dotek byla hebká.

Jemně jsem na ni zatlačila a přitom ji nepřestávala něžně masírovat. S dušemi se vždycky muselo zacházet laskavě. Nikdy ne násilím.

„Uvolni se,“ vydechla jsem. A duše poslechla, i když mě nemohla slyšet. Houslové struny povolily, ochably. Cítila jsem, jak klouzají z mozku ven, jak tělo lehce odulo, protože je vstřebalo do sebe. Celý proces trval sotva pár úderů srdce. Se zatajeným dechem jsem vyčkávala, až se duše zavlní pod mým dotekem. Ta se úplně uvolnila.

Nechala jsem ji, aby se mrskáním posunula trochu víc ven z rány, a pak jsem kolem drobného křehkého těla něžně ovinula prsty. Nadzvedla jsem ji, stříbrnou a třpytnou, mokrou od krve, jež se řinula z hladké rány v šíji, a podržela ji v dlani.

Byla krásná. Duše, jejíž jméno jsem neznala, se mi v dlani vzdouvala jako stříbrná vlna… jako líbezně opeřená stuha.

Hledačku v téhle podobě jsem nenávidět nedokázala. Zaplavila mě skoro mateřská láska.

„Hezky se prospi, maličká," zašeptala jsem.

Obrátila jsem se k jemně hučícímu kryotanku hned po své levé ruce. Jared mi ho přidržel u země nakloněný, takže bylo snadné vložit duši do úděsně ledového vzduchu, jenž mi tryskal z otvoru vstříc. Nechala jsem ji vklouznout dovnitř a pak jsem pečlivě zavřela víko.

Vzala jsem si schránku od Jareda a jemně ji obrátila do vodorovné polohy, načež jsem si ji přivinula k hrudi jako dítě. Vnější obal kryotanku měl stejnou teplotu jako okolní jeskyně. Chovala jsem ho v náruči jako miminko.

Pohlédla jsem na cizí osobu na operačním stole. Doktor už na ránu sypal Zjemňovač. My dva byli sehraný tým; jeden pečoval o duši, druhý o tělo. Nikoho jsme nezanedbali.

Doktor ke mně vzhlédl s překypujícím rozjařením a obdivem. „Zázrak," vydechl. „Něco naprosto neuvěřitelného."

„Dobrá práce," přisvědčila jsem šeptem.

„Kdy se podle tebe probudí?" zeptal se Doktor.

„To záleží na tom, kolik vdechla chloroformu."

„Moc ne."

„A taky jestli tam ještě vůbec je. Musíme počkat a uvidíme."

Než jsem se stačila zeptat, Jared zvedl bezejmennou ženu jemně z lůžka a obličejem nahoru ji uložil na jiné, čisté lehátko. Jeho něžnost mi nevadila. Byla určená pro lidi, pro Melanii…

Doktor přistoupil k lůžku, změřil pacientce pulz, povytáhl víčko. Baterkou posvítil do bezvědomých očí a všiml si, že zornice se stáhly. Zpátky nezablýskl žádný stříbrný oslepivý třpyt. Spolu s Jaredem si vyměnili dlouhý pohled.

„Tak ona to vážně dokázala," řekl Jared tlumeně.

„Ano," souhlasil Doktor.

Přeslechla jsem, že se ke mně přištrachal Jeb.

„Parádní práce, děvenko," zahučel.

Pokrčila jsem rameny.

„Nemele se to v tobě trochu pro a proti?"

Neodpověděla jsem.

„Jo. Ve mně taky, zlato. Ve mně taky."

Aaron s Brandtem se bavili kousek za mnou, hlasy zvýšené vzrušením, jeden druhému odpovídal na otázky ještě dřív, než vůbec padly.

Ale oba si notovali ve vzácné shodě.

„Jen počkej, až se to dozví ostatní!"

„A představ si…"

„Měli bychom zaběhnout pro…"

„Klidně hned, jsem ochotný…"

„Zaraz!" umlčel Jeb Brandta. „Žádné unášení duší se nekoná dřív, dokud tenhle kryotank nebude definitivně na cestě do vnějšího vesmíru. Souhlas, Wando?"

„Jistě!" souhlasila jsem už rázněji a nepřestávala nádobu pevně svírat v objetí.

Brandt a Aaron si vyměnili kyselý pohled.

Potřebovala jsem získat další spojence. Jared a Jeb a Doktor, to byli pořád jen tři lidé, i když samozřejmě tvořili nejvlivnější trojici v jeskyni. Bez podpory se však neobejdou.

Věděla jsem, co to znamená. Znamenalo to promluvit si s Ianem.

S ostatními samozřejmě taky, ale Ian musí být mezi nimi. Srdce jako by mi spadlo v hrudi níž, jako by se ochable schoulilo samo do sebe. Od příchodu k lidem jsem dělala mnoho věcí, které jsem dělat nechtěla, ale nevzpomínala jsem si, že by cokoliv z toho bylo tak řezavé a nesnesitelně bolestivé. Dokonce i moje rozhodnutí vyměnit svůj život za ten Hledaččin – to byla obrovská, nekonečná trýzeň, nekonečná pláň bolesti, ale dala se téměř zvládnout, protože tvořila součást širších souvislostí. Ovšem představa, jak se navždy loučím s Ianem, mě bodala jak nůž a stínila právě ty samospasitelné širší souvislosti. Litovala jsem, že není nějaký způsob, jímž bych ho před tou bolestí mohla uchránit; bohužel, neexistoval.

Horší snad bude pouze loučení s Jaredem. To bude žhnout a užírat mě, protože on sám žádnou bolest *neucítí*. Jeho radost daleko převáží případnou špetku bolesti, kterou snad kvůli mně pocítí.

A pokud šlo o Jamieho, s tím jsem už vůbec nebyla připravená se rozloučit.

„Wando!“ houkl na mě naléhavý Doktorův hlas.

Honem jsem se rozběhla k lůžku, nad kterým se skláněl Doktor. Už zdálky jsem viděla, že olivově snědá ručka se zatíná v pěst a opět povoluje.

„Ach,“ zasténalo tělo Hledaččiným známým hlasem. „Ach.“

V jeskyni se rozhostilo napjaté ticho. Všichni se obrátili ke mně, jako bych já byla odborník přes lidi.

Šťouchla jsem loktem do Doktora; v náručí jsem pořád ještě svírala kryotank. „Mluv s ní!“ vybídla jsem ho.

„Uch… Haló? Slyšíte mě… slečno? Teď jste v bezpečí. Rozumíte mi?“

„Ach,“ vydechla znovu, nejistě rozlepila víčka a vzápětí se upřeně zadívala Doktorovi do tváře. V jejím výrazu se neobjevila ani známka strachu, což ovšem bylo pochopitelné, protože lék Žádná bolest se jí postaral o příjemné pocity. Oči měla onyxově černé. Zatěkaly po nemocniční místnosti, až objevily mě, poznaly mě a okamžitě se zachmuřily. Znovu pohlédla na Doktora.

„Víte, je skvělé být zase pánem vlastní hlavy,“ prohodila tiše a zřetelně. „Díky.“

53. KAPITOLA

Odsouzení

Hostitelčino tělo se jmenovalo Lacey; znělo to křehce, něžně, ženský. *Lacey*. Podle mého soudu bylo stejně nepatřičné jako její drobná postava. Jako když pitbula pojmenujete Vločka.

Lacey byla stejně hlučná jako Hledačka – a stejná kverulantka.

„Musíte mi prominout, že jenom mluvím a jsem k nezastavení," prohlásila, aniž by nám nabídla jinou možnost. „Ale hulákala jsem tam uvnitř celé roky a nikdy jsem nemohla říct něco za sebe. Mám toho v sobě spoustu nastřádáno."

To jsme ale měli kliku! Skoro jsem byla ráda, že tady nezůstanu.

A navíc jsem se dozvěděla odpověď na svoji předchozí otázku; ne, ten obličej nebyl méně odpudivý, i když se za ním skrývala jiná mysl. Ona totiž, když se to vzalo kolem a kolem, se od té první příliš nelišila.

„Právě proto tě nesnášíme," sdělila mi hned toho prvního večera; často mluvila v přítomném čase a v množném čísle. „Když jsme si uvědomili, že slyšíš Melanii navlas stejně, jako ona slyšela mě, vyděsilo ji to. Bála se, že to uhodneš. Byla jsem její hluboké, temné tajemství." Nepříjemně se zasmála. „Ale umlčet mě nedokázala. Taky proto se stala Hledačkou, protože doufala, že vymyslí nějaký způsob, jak si poradit se vzdorujícími hostiteli. A potom požádala, aby jí svěřili tebe, aby mohla zblízka sledovat, jak s tím žiješ. Žárlila na tebe; není to dojemné? Toužila být stejně silná jako ty. Se všemi otřáslo, když jsme usoudili, že Melanie vyhrála. Ale já stejně věřím, že vrch sis podržela ty. Tak proč jsi přišla sem? Proč pomáháš vzbouřencům?"

Automaticky jsem vysvětlila, že s Melanii jsme kamarádky. Vůbec se jí to nezamlouvalo.

„Proč?" naléhala.

„Je hodná."

„Ale proč ona má ráda tebe?"

Ze stejného důvodu.

„Říká, že ze stejného důvodu."

Lacey si pohrdavě odfrkla. „Vymyla jsi jí mozek, co?"

Páni, je ještě horší než ta první.

Ano, souhlasila jsem. *Konečně chápu, proč Hledačka byla tak odporná. Umíš si představit, že bys nepřetržitě měla v hlavě tohle?*

Já jsem nebyla jediná věc, proti které Lacey měla námitky.

„Nemáš k bydlení lepší místo než tyhle jeskyně? Je tady hnusná *špína*. Copak tady někde poblíž není nějaký dům? Co tím myslíte, že se tu musíte o ložnici s někým dělit? Že máte rozpis prací? Nerozumím. Takže musím pracovat? Vy zřejmě *nechápete…*“

Jeb ji onehdy provedl jeskynním komplexem a přes zaťaté zuby cedil informace, jak tady vlastně všichni žijeme. Když procházeli kolem mě – zrovna jsem s Ianem a Jamiem jedla v kuchyni – hodil po mně pohledem, z něhož jsem jednoznačně vyčetla otázku, proč jsem Aaronovi nedovolila ji zastřelit hned na začátku, když to ještě bylo možné.

Při její první obchůzce se seběhlo víc lidí než při té mé. Všichni chtěli ten zázrak vidět na vlastní oči. A většině z nich zřejmě ani nevadilo, že dělala… problémy. Byla tu vítaná. Více než vítaná. Opět jsem pocítila osten žárlivosti; ale to byla hloupost. Lacey byla člověk. Zosobňovala naději. Patřila sem. Zůstane tu ještě dávno po tom, co odejdu.

Ty šťastlivče! urýpla Mel jízlivě.

Rozhovor s Ianem a Jamiem o tom, co se stalo, nebyl ani zdaleka tak obtížný a bolestivý, jak jsem si představovala.

A to proto, že oba dva z různých důvodů netušili, že tahle informace znamená, že odejdu.

V Jamieho případě mi to připadalo pochopitelné. Víc než kdokoliv jiný přijal situaci, kdy jsme s Melanií byly dvě v jednom. Svou mladou, otevřenou myslí dokázal přijmout realitu zdvojené osobnosti. Jednal s námi jako se dvěma odlišnými lidmi, ne s jedním člověkem. Mel pro něho byla zcela skutečná, přítomná stejně jako já. Nepostrádal ji, protože ji měl. Nechápal nutnost našeho oddělení.

S Ianem to však bylo jiné. Proč to nechápe? Že by ho příliš nadchly možnosti, které moje přítomnost slibovala skupině lidí v jeskyních? Všechny rozjařilo vědomí, že i kdyby je chytili, rozsudek by nebyl neodvolatelný. Existovala možnost návratu. Ianovi připadalo přirozené, že jsem Hledačku zachránila; odpovídalo to jeho představě o mé osobnosti. Možná že víc se nad ní ani nezamýšlel.

Ale možná že Ian ani nedostal příležitost si to všechno promyslet, zvážit ty do očí bijící eventuality, protože měl jiné starosti. Měl starosti a zuřil.

„Měl jsem ho zabít už před lety,“ brblal Ian, když jsme balili všechny potřebné věci na další loupežnou výpravu. Mou poslední výpravu. Snažila jsem se na to nemyslet. „Ne, naše matka ho měla utopit hned po narození!“

„Je to tvůj bratr.“

„Nechápu, Wando, proč to pořád opakuješ. Chceš snad, abych se cítil ještě hůř?“

Na Kylea se hněvali naprosto všichni. Jared měl rty stisknuté do vzteklé, úzké čárky a Jeb si hladil pušku častěji než obvykle.

Jeb byl původně nadšený a poprvé od chvíle, co jsem do jeskyní přišla já, měl v plánu se k naší výpravě připojit. Především chtěl vidět startovací základnu meziplanetárních raket. Ovšem teď, když nás Kyle všechny tolik vytočil, považoval za svou povinnost tady zůstat, čistě pro jistotu. A tenhle fakt se postaral o jeho mizernou náladu.

„Budu tady trčet s tím troubou,“ huhlal si pod vousy a posté pohladil hlaveň pušky; z nové členky našeho společenství nebyl rozhodně štěstím bez sebe. „Kvůli němu přijdu o všechnu legraci.“ Uplivl si na podlahu.

Všichni jsme věděli, kde je Kyle. Sotva mu došlo, že během jediné noci se Hledačka – stonožka jakoby mávnutím kouzelného proutku proměnila na Lacey –

člověka, vytratil se zadním východem z jeskyně. Počítala jsem s tím, že se postaví do čela skupiny žádající Hledaččinu smrt (kryotank jsem i ve spánku pevně svírala v náruči a spala jsem pouze na jedno oko, s dlaněmi přitisknutými k jeho hladkému povrchu), ale neobjevil se a Jeb během jeho nepřítomnosti bez problémů uhasil všechny plamínky nesouhlasu.

A právě Jared si všiml, že zmizel džíp. A byl to Ian, kdo si dal ta dvě zmizení do vzájemné souvislosti.

„Odjel za Jodi," zasténal Ian. „Co jiného?"

Naděje a zoufalství. Já jim dala to první, Kyle to druhé. Zradí je všechny ještě dřív, než stačím z té naděje něco vykřesat?

Jared a Jeb chtěli výpravu odložit do doby, než zjistíme, zda Kyle byl úspěšný; za optimálních podmínek by mu cesta trvala tři dny, *pokud* Jodi pořád žije v Oregonu. Pokud ji tam dokáže najít.

Znali jsme další místo, jinou jeskyni, do které bychom mohli uprchnout. Mnohem menší prostor bez vody, takže bychom se tam nemohli skrývat dlouho. Všichni vášnivě debatovali, zda se tam máme odsunout bez meškání nebo počkat.

Ale já měla naspěch. Dobře jsem viděla pohledy, kterými si všichni ostatní měřili stříbrnou nádobu v mé náruči. Slyšela jsem šeptání. Čím déle tady Hledačku nechám, tím víc poroste šance, že ji někdo zabije. Po setkání s Lacey jsem začala s Hledačkou soucítit. Zasloužila si mírný a příjemný nový život s Květinami.

Kupodivu to byl Ian, kdo se postavil na mou stranu a pomáhal mi výpravu urychlit. Ještě pořád nepochopil, kam to všechno nevyhnutelně povede.

Přesto jsem byla vděčná, že mi pomohl přesvědčit Jareda, že je nejvyšší čas vyrazit na výpravu, abychom se vrátili dřív, než padne rozhodnutí ohledně Kylea. A taky jsem byla ráda, že mi dělá bodyguarda. Věděla jsem, že pokud jde o stříbrnou nádobu, mohu Ianovi věřit jako nikomu jinému. Byl jediný, kdo ji podržel ve chvílích, kdy jsem to nutně potřebovala. Byl jediný, pro koho malý kryotank skrýval skutečnou živou bytost. A podobnou bytost považoval za přítele, za tvora, kterého je možné milovat. Ian byl ten nejlepší spojenec, jakého jsem si jen mohla přát. Děkovala jsem osudu nejenom za Iana, ale i za jeho nepochopení, jež ho aspoň pro tuhle chvíli ušetřilo bolesti.

Museli jsme si pospíšit pro případ, že Kyle by všechno zkazil. Opět jsme vyjeli do Phoenixu. Na jihovýchodě, ve městě jménem Mesa, byla velká základna pro raketoplány a kolem ní několik Léčitelských klinik. Kdybychom unesli Léčitele, jeho hostitelské tělo si možná bude pamatovat Léčitelovy znalosti. Pak by lidé měli mezi sebou člověka, jenž by rozuměl všem lékům a jejich využití, kdo by věděl, jak se dostat k jejich nehlídaným zásobám. Doktor bude blahem bez sebe. Uměla jsem si představit ty stovky otázek, které ho budou svrbět na jazyku.

Ale nejdřív jsme museli zajet na základnu raketoplánů.

Mrzelo mě, že Jeb to propase, ale v budoucnu se mu naskytne ještě mnoho dalších příležitostí. Byla sice tma, ale nekonečná řada malých tuponosých raket v pravidelných odstupech startovala i přistávala.

Seděla jsem za volantem dodávky, zatímco ostatní se schovávali vzadu; Ian samozřejmě držel v náruči stříbrnou nádobu. Objela jsem letiště a vyhnula se rušnému terminálu. Snadno jsem našla velká elegantní bílá vesmírná plavidla, připravující se k odletu z planety. Nevzlétaly tak často jako menší rakety. Všechny raketoplány stály na odstavné ploše, žádný z nich se nechystal k bezprostřednímu startu.

„Všechny předměty musí mít označení, štítek!“ oznámila jsem svým společníkům do temna nákladního prostoru. „A teď pozor, je to důležité! Vyhněte se raketám mířícím na Netopýří planetu, a *především* na Svět Chaluh. Ten totiž leží hned v sousedním systému, takže cesta tam a zpátky zabere pouhé desetiletí. To je příliš málo. Nejdál jsou Květiny, ale i k Delfínům, Medvědům a Pavoukům trvá cesta přinejmenším sto let. Kryotanky posílejte výhradně tam.“

Pomalu jsem jela přímo k raketoplánům.

„Bude to snadné. Všude kolem je spousta nákladních vozidel, takže se mezi nimi snadno ztratíme. Aha! Tady stojí úplně stejný naklaďák, jaký jsme viděli v nemocnici, Jarede. Jeden muž nakládá přepravky na vysokozdvižný vozík… a veze je…“ Zpomalila jsem ještě víc, abych nic nepřehlédla. „Ano, do *téhle* lodi. Má tam otevřený vchod. Objedu to ještě jednou celé dokola a vyběhnu ven, až ten člověk bude uvnitř raketoplánu.“ Ve zpětném zrcátku jsem si scénu pozorně prohlédla i z druhé strany. V tunelu spojujícím čelo raketoplánu s terminálem zářil nápis. Když jsem ta slova přečetla pozpátku, pousmála jsem se. Tohle plavidlo letělo na Planetu Květin. Osud nám přál.

Sotva muž zmizel v trupu raketoplánu, pomalu jsem dodávku otočila do protisměru.

„Připravte se,“ zašeptala jsem a zajela do stínu vrhaného válcovitým křídlem sousední obří lodi. Od nákladního vozu s kryotanky mě dělily jenom tři čtyři metry. U přední části raketoplánu pracovalo pár techniků a několik dalších se pohybovalo po staré přistávací dráze. Budu prostě jen další postava při noční práci.

Vypnula jsem motor a seskočila na zem; snažila jsem se vypadat ležérně, jako bych jen dělala svoji práci. Obešla jsem dodávku a pootevřela zadní dveře. Kryotank stál hned na kraji ložní plochy; rudé žhnoucí světýlko na víku signalizovalo, že je obsazený. Opatrně jsem nádobu uchopila a dveře zabouchla.

Pořád klidným krokem jsem mířila k nákladnímu autu, ale přitom jsem sotva lapala po dechu. Bylo to nebezpečnější než akce v nemocnici, a to mi dělalo starosti. Můžu se spolehnout na to, že lidé budou takhle riskovat životy?

Budu tady já. Postarám se o to sama stejně jako ty. Tedy, pokud nastane ta nepravděpodobná situace, že tady nebudeš.

Díky, Mel.

Musela jsem sebrat všechnu sílu vůle, abych se neohlédla k otvoru do raketoplánu, kde předtím zmizel muž. Opatrně jsem položila nádobu na nejbližší hromadu na ložné ploše vozu. Mezi stovkami dalších kryotanků se nedalo poznat, že je tu jeden navíc.

„Sbohem,“ šeptla jsem. „A víc štěstí při volbě jiného hostitele.“

K dodávce jsem se vrátila tak loudavě, jak jsem jenom zvládla.

Odcouvala jsem od obrovského raketoplánu; v dodávce vládlo hrobové ticho. Rozjela jsem se pryč od raketodromu, ale srdce mi málem vyskočilo z hrudi. Než jsme loď ztratili z dohledu, muž se neukázal.

Na sedadlo spolujezdce se vysoukal Ian. „Nepřipadá mi to zvlášť obtížné.“

„Měli jsme kliku na načasování. Je možné, že příště budete muset čekat hezky dlouho.“

Ian mě vzal za ruku. „Nosíš nám štěstí.“

Neodpověděla jsem.

„Cítíš se líp, když jsi ji dostala do bezpečí?“

„Ano.“

Všimla jsem si, že se ke mně prudce obrátil, protože v hlase mi vyčetl nečekanou lež. Uhnula jsem před ním očima.

„Pojď, zajmeme nějakého Léčitele," zahučela jsem.

Ian zamyšleně mlčel po celou dobu, co jsme jeli k nedaleké Léčitelské klinice.

Představovala jsem si, že druhý úkol bude výzva, nebezpečí. Podle domluveného plánu jsem měla – pokud tomu budou přát podmínky a počet přítomných – vylákat jednoho či dva Léčitele ven z kliniky pod záminkou, že v dodávce leží můj zraněný přítel. Starý trik, ale u důvěřivých a nic netušících Léčitelů by mohl fungovat.

Jak se ukázalo, dokonce jsem ani nemusela jít do budovy. Když jsem zajela na parkoviště, dva Léčitelé ve středním věku, muž a žena v rudých lékařských pláštích, zrovna nasedali do auta. Končila jim směna a jeli domů. Auto parkovalo za rohem od vchodu. V dohledu nebylo ani živáčka.

Ian nervózně přikývl.

Zastavila jsem dodávku těsně za autem. Oba překvapeně vzhlédli.

Otevřela jsem dveře a seskočila na zem. Hlas jsem měla ochraptělý slzami a obličej stažený výčitkami svědomí, a to mi je pomohlo ošálit.

„Vzadu leží můj přítel – a já vůbec netuším, co mu je!"

Zareagovali přesně podle mého očekávání – okamžitým zájmem a starostí. Honem jsem utíkala k zadním dveřím dodávky a otevřela jsem je. Ian oběhl vůz z druhé strany. Jared měl připravený chloroform.

Nedívala jsem se na to.

Trvalo to jenom pár vteřin. Jared hodil bezvědomá těla do vozu a Ian zabouchl dveře. Vteřinku se díval na můj slzami opuchlý obličej a pak se posadil za volant.

Opět mě vzal za ruku.

„Promiň, Wando. Chápu, že to je pro tebe těžké."

„To je." Neměl ponětí jak moc a z kolika různých důvodů.

Stiskl mi prsty. „Ale přinejmenším to šlo hladce. Vážně jsi skvělý talisman pro štěstí."

Až moc hladce. Obě mise proběhly příliš dokonale, příliš rychle. Osud mě nemilosrdně popohánět.

Ian mířil zpět k dálnici. Po pár minutách jsem v dálce zahlédla zářivou, důvěrně známou ceduli. Zhluboka jsem se nadechla a otřela si oči.

„Iane, prokázal bys mi laskavost?"

„Pro tebe udělám všechno."

„Dala bych si něco v rychlém občerstvení."

Zasmál se. „Žádný problém."

Na parkovišti jsme si prohodili místa a já zajela k okénku.

„Na co máš chuť?" zeptala jsem se Iana.

„Na nic, ale baví mě sledovat, že taky děláš něco pro sebe. To musí být poprvé."

Jeho žertík mě nerozesmál. Pro mě to bylo něco jako poslední večeře – poslední dar odsouzenci. Z jeskyň už ven víckrát nevyjdu.

„Jarede, a co ty?"

„Dám si ode všeho, co si vybereš ty."

Objednala jsem tedy tři cheeseburgery, tři sáčky hranolků a tři jahodové koktejly.

Když jsem za jídlo poděkovala, s Ianem jsme si opět prohodili místo, aby řídil, zatímco budu jíst.

„Fuj," prohodil při pohledu, jak jsem si hranolek namočila do jahodového koktejlu.

„Měl bys to ochutnat. Je to dobré.“ Nabídla jsem mu namočený hranolek.

Pokrčil rameny, hodil si ho do úst a rozžvýkal. „Zajímavé.“

Zasmála jsem se. „Melanie si taky myslí, že to je odporné.“ Ostatně, právě proto jsem si ten zvyk vypěstovala. Teď mě pobavilo pomyšlení, jak daleko jsem dokázala zajít, jen abych ji naštvala.

Ve skutečnosti jsem neměla hlad, jen jsem naposledy chtěla okusit chutě, na které jsem si vzpomínala především. Když už jsem nemohla, Ian mou polovinu porce dojedl za mě.

Domů jsme dorazili bez jediného problému. Nikde jsme nezahlédli jediný důkaz toho, že Hledači provádějí v kraji velkou pátrací akci. Možná se dali ošálit těmi nastrčenými důkazy, nebo považovali za nevyhnutelné, že kdo se zatoulá do pouště příliš daleko, potká ho neštěstí. Na Mlžné planetě jsme měli rčení: Když sám přejdeš příliš mnoho ledových plání, skončíš jako oběd Drápatce. Tedy, tohle je pouze hrubý překlad, v jazyce Medvědů to zní mnohem líp.

Doma na nás čekala obrovská hostina.

Mdle jsem se usmála na své přátele: na Trudy, Geoffreye, Heathe a Heidi. Mých skutečně věrných přátel ubývalo. Zmizel Walter i Wes. O Lily jsem neměla tušení. Z toho všeho mi bylo moc smutno. Nejspíš jsem ani nechtěla žít v místě plném smrti. Možná že nicota bude lepší.

A navíc jsem byla smutná i při pohledu na Lucinu, která s Reidem a Violettou byla na opačné straně místnosti. Všichni se živě bavili, podle všeho zasypávali otázkami Lacey, která na klíně držela Freedoma. Ten se sice netvářil zvlášť nadšeně, ale byl tak šťastný, že smí poslouchat rozhovor dospělých, že se jí nevykroutil.

Mně do blízkosti toho dítěte nikdy nepustili, ale Lacey už byla jednou z nich. Už teď jí důvěřovali.

Zamířili jsme přímo k jižnímu tunelu. Jared s Ianem vlekli těžká těla Léčitelů. Ian nesl toho těžšího, muže, a pot se mu po obličeji řinul doslova proudem. Jeb zahnal od vchodu do chodby všechny zvědavce a pustil se za námi.

Doktor na nás čekal v nemocnici a mimoděk si mnul ruce, jako by si je umýval.

Čas pořád pádil jako splašený. V nemocnici zapálili jasnější lampu. Léčitelům jsme podali lék Žádná bolest a položili je na lůžka obličejem dolů. Jared ukázal Ianovi, jak aktivovat kryotanky. Připravili je a Ian nad tím šokujícím chladem pomžikával. Doktor se naklonil nad ženu, skalpel v ruce a tubičky léků vyrovnané v řadě.

„Wando?“ otázal se.

Srdce mi sevřela drtivá bolest. „Přísaháš, Doktore? Souhlasíš se *všemi* mými podmínkami? Přísaháš na vlastní život?“

„Přísahám. Dodržím všechny tvoje podmínky, Wando. Věř mi.“

„Jarede?“

„Ano. Absolutně žádné zabíjení, nikdy!“

„Iane?“

„Budu duše chránit za cenu vlastního života, Wando!“

„Jebe?“

„Je to můj dům. A každý, kdo nedodržuje společné zákony, bude muset vypadnout.“

Se slzami v očích jsem přikývla. „Tak dobrá. Pustíme se do toho.“

Doktor vzrušeně nařízl Léčitelčin zátylek, až se v ráně stříbřitě zalesklo. Pak skalpel honem odložil. „Co teď?“

Dlaní jsem mu přiklopila ruku.

„Prstem objeď zadní stranu. Už tam jsi? Cítíš tvar článků? Směrem k přední části se zmenšují. Nu, a na konci bys měl nahmatat tři kratičké… výběžky. Už jsi u nich?“

„Jsem,“ vydechl.

„Dobrá. Jsou to čelní tykadla. Začni u nich. Co nejjemněji vklouzni ukazováčkem pod tělo. Najdi řadu výběžků, vrostlých do mozku. Jsou napjaté jako struny.“

Přikývl.

Vysvětlila jsem mu, jak odpočítá třetí vlákno zpředu, aby měl jistotu. Museli jsme spěchat, z rány vytékala spousta krve. Kdyby se Léčitelčino tělo probudilo, nejspíš by nám samo pomohlo operaci urychlit. Navedla jsem ho k nejsilnějšímu výběžku.

„Tak, a teď ho jemně masíruj směrem k tělu. Ale hodně zlehka, ano?“

Doktor zpanikařeně zvýšil hlas. „Hýbe se to!“

„To je v pořádku – znamená to, že si vedeš dobře. Dopřej mu čas, aby se stáhlo. Počkej, až se trochu svine, a pak ho vezmi do ruky.“

„Hotovo,“ oznámil třaslavě.

Obrátila jsem se k Ianovi: „Podej mi ruku.“

Poslechl a já ji obrátila dlaní nahoru, vytvarovala z ní misku a přitáhla až k operujícímu Doktorovi.

„Podej duši Ianovi – a něžně, prosím.“

Doktor přenesl duši do Ianovy nastavené dlaně a okamžitě se začal věnovat hojení krvácejícího těla.

Ian zíral na stříbrnou stuhu v dlani; ve tváři se mu zračil spíš úžas než odpor. Při pohledu na jeho reakci se mi v hrudi rozlilo teplo.

„Je to krásné,“ zašeptal překvapeně. Bez ohledu na to, co cítil ke mně, byl připravený na parazita, stonožku, zrůdu. Dřívější odklízení zmasakrovaných těl ho nepřipravilo na krásu.

„Myslím si totéž. A teď ho ulož do tanku.“

Ian duši podržel v dlani ještě vteřinku, jako by si chtěl do paměti otisknout její vzhled i dotek. Pak ji přepečlivě nechal vklouznout do mrazu.

Z ramenou mi spadla tíha.

Hotovo. Už bylo příliš pozdě, abych si to rozmyslela. Nepřipadalo mi to vůbec tak hrozné, jak jsem očekávala, protože jsem měla jistotu, že tahle lidská čtveřice se o duše postará stejně dobře, jako bych se starala já sama.

„Pozor!!“ zařval náhle Jeb. Prudce zvedl paže a namířil pušku přímo před sebe.

Bleskově jsme se obrátili směrem k nebezpečí a Jared upustil svůj kryotank s břinknutím na podlahu, aby se vrhl k Léčiteli, který teď klečel na lůžku a šokovaně na nás třeštil oči. Ian projevil dost duchapřítomnosti, aby svou nádobu udržel.

„Chloroform!“ hulákal Jared a srazil Léčitele zády na lůžko, kde ho pevně přidržel. Bylo však příliš pozdě.

Léčitel hleděl přímo na mě, v obličeji skoro dětské ohromení. Věděla jsem, proč upírá pohled výhradně na mě – ve světle lampy vrhaly moje i jeho oči stejné diamantově jiskřivé odlesky, jež tančily po okolních stěnách.

„Proč?“ zeptal se mě.

Pak se mu obličejem rozlil prázdný výraz a tělo ochablo, skoro se vpilo do lůžka. Z nosních dírek mu vyhrkly dva pramínky krve.

„*Ne!*“ zavřískla jsem a vrhla se k nehybnému tělu, i když mi bylo jasné, že už to nejde vzít zpátky. „Ne!“

54. KAPITOLA

Zapomenutí

„Elizabeth?“ vyptávala jsem se. „Anne? Karen? Jak se jmenuješ? No tak. Já vím, že si svoje jméno pamatuješ.“

Léčitelčino tělo leželo ochable na lůžku. Uběhla dlouhá doba; netušila jsem, jak dlouhá. Hodiny a hodiny. Ještě jsem nespala ani chvilku, třebaže slunce vyšplhalo vysoko na oblohu. Doktor vylezl ven na kamenitý svah a odtáhl dehtové plachty z průduchů, takže dírami ve stropě se teď dovnitř lilo zářivé slunce a pálilo mě na kůži. Přesunula jsem bezejmennou ženu o kus dál, aby jí slunce nesálalo přímo do očí.

Jemně jsem ji pohladila po tváři a odhrnula jí z čela hebké hnědé vlasy protkané bílými prameny.

„Julie? Brittany? Angela? Patricia? Trefila jsem se. Mluv se mnou. Prosím!“

Všichni – až na Doktora, který tiše pochrupoval v nejtemnějším koutě nemocnice – odešli už před řadou hodin. Někteří z nich šli pohřbít hostitelské tělo, které jsme ztratili. Při vzpomínce na tu zmatenou otázku a tu náhle zborcenou tvář mě zamrazilo v zádech.

Proč? zeptal se mě.

Strašně moc jsem si přála, aby ta vystrašená duše počkala na odpověď a já jí to všechno stihla vysvětlit. Možná by mě dokonce pochopila. Koneckonců, co je důležitější než láska? Copak pro nás, duše, není právě milující srdce nade vše? A tak by zněla i moje odpověď: láska.

Kdyby ten Léčitel chvilku počkal, možná by uvěřil, že mu říkám pravdu. A kdyby to skutečně pochopil, možná by dovolil, aby lidské tělo žilo dál, bez něho.

Ale moje žádost by mu asi beztak nedávala smysl. To tělo považoval *za svoje* tělo, ne za nezávislou věc. A svou sebevraždu nechápal současně i jako vraždu. Podle sebe ukončil pouze jediný život. Bohužel vyšlo najevo, že měl pravdu, i když jinak, než si kdokoliv z nás představoval.

Aspoň že ty duše přežily. Kontrolka na Léčitelově kryotanku žhnula stejně rudě jako na tom Léčitelčině. Těžko jsem od svých lidí mohla vyžadovat větší projev oddanosti než ten, že ušetřili právě jeho život.

„Mary? Margaret? Susan? Jill?“

Doktor sice spal a já byla víceméně sama, ale přesto jsem cítila dozvuk napětí, který po sobě zanechali ostatní; pořád ještě visel ve vzduchu.

A to napětí přetrvávalo, protože žena se neprobrala ani poté, co účinky chloroformu dávno odezněly. Vůbec se nehnula. Pořád dýchala, srdce jí pořád tlouklo, ale nezareagovala na žádný z Doktorových pokusů ji oživit.

Je snad příliš pozdě? Ztratila se? Už zemřela? Je stejně mrtvá jako to mužské tělo?

A jsou na tom stejně i všichni ostatní? Zbylo jich jenom pár, jako hostitelka Hledačky Lacey a Melanie – rebelové, křiklouni – koho je možné přivést zpět? Jsou jinak všichni lidé už nenávratně ztraceni?

Je snad Lacey naprostá výjimka? Vrátí se Melanie z cesty, kterou mezitím urazila… nebo snad i to je otázka?

Já se neztratila. Jsem tady. Ovšem Melin vnitřní hlas čišel zbytečným podrážděním. I ona si dělala starosti.

Ano, jsi tady. A taky tu zůstaneš, slíbila jsem jí.

S povzdechem jsem pokračovala ve svém snažení. Marně?

„Vím, že se nějak jmenuješ," mluvila jsem k ženě. „Jsi Rebeka? Alexandra? Olivia? Nebo snad něco obyčejnějšího… Jane? Jean? Joan?"

Je to lepší než nic, pomyslela jsem si zachmuřeně. Přinejmenším jsem jim nabídla způsob, jak se zachránit, pokud je duše někdy polapí. Když už nepomůžu všem, tak aspoň těm vzdorujícím.

Ale stejně se mi to nezdálo dost.

„Nijak mi to neusnadňuješ," zamumlala jsem, uchopila její ruku do dlaní a něžně ji kolébala. „Vážně by bylo milé, kdyby ses aspoň trochu snažila. Moji přátelé si budou zoufat i bez toho. Dobrá zpráva by je potěšila. A navíc, Kyle je pořád ještě pryč…. Bylo by těžké evakuovat lidi pryč, kdyby navíc museli vléct tebe. Vím, že chceš pomoct. Tohle je taky tvoje rodina, chápeš? Tvůj rod. A jsou milí, aspoň většina z nich. Budeš je mít ráda."

Jemně vrásčitý bezvědomý obličej vypadal prázdně. Jistým nenápadným způsobem byla žena krásná – rysy v oválné tváři byly neobvykle symetrické. Pětačtyřicet let, možná maličko víc. Těžko říct, když nevidím její rysy v pohybu.

„Potřebujou tě." Teď už jsem prosila. „Víš toho tolik, co já nevím. Doktor se hrozně moc snaží a zaslouží si pomoc. Je to slušný člověk. Ty jsi Léčitelku dělala dost dlouho, aby ti zůstaly aspoň některé znalosti péče o nemocné a zraněné. A pevně věřím, že Doktor ti bude sympatický.

Jmenuješ se Sarah? Emily? Kristin?"

Hladila jsem ji po hebké tváři, ale bez odezvy. Opět jsem ji uchopila za bezvládnou ruku. Otvory ve stropě jsem zamyšleně vzhlédla k modré obloze.

„Nevím, co udělají, jestli se Kyle nevrátí. Jak dlouho se budou skrývat? Je jich tolik… nebude to snadné. Ráda bych jim pomohla, ale i kdybych tady zůstala, stejně bych jim neuměla poradit.

Ale třeba se jim podaří zůstat tady… Třeba to Kyle nepokazí."

Ponuře jsem se zasmála, protože mi to nepřipadalo pravděpodobné. Kyle nebyl opatrný. Ovšem dokud se situace nevyřeší, budou mě tady potřebovat. Kdyby po nich pátrali Hledači, lidem se budou hodit moje reflexní oči. Může to trvat hodně dlouho a náhle mě slunce hřálo příjemněji než dřív. Náhle jsem Kyleovi byla za to jeho rozhodnutí a sobectví skoro vděčná. Ale jak dlouho máme čekat, než získáme jistotu, že jsme v bezpečí?

„Zajímalo by mě, jaké to tady je, když se ochladí. Už si ani nevzpomínám, jaké je cítit zimu. A co když prší? Někdy tu pršet přece musí, ne? A ve stropě je tolik děr,

že do jeskyní určitě nateče spousta vody. Neumím si představit, kde pak všichni spí.“ Povzdechla jsem si. „Kdoví, třeba se to ještě dozvím. Ale sázet bych na to asi neměla. Copak ty nejsi vůbec zvědavá? Kdyby ses probudila, dostala bych spoustu odpovědí. Já zvědavá *jsem.* Ale taky bych se na to mohla zeptat Iana. Zvláštní představa, že se život tady změní… No ale, léto vážně nemůže trvat věčně.“

Její prsty se mi v dlani na vteřinku rozechvěly. Zaskočilo mě to, protože v myšlenkách jsem se toulala daleko od téhle ženy na lůžku, propadala se do melancholie, která mi v posledních dnech dělala až příliš častou společnost.

Zadívala jsem se na ni, ale neviděla jsem sebemenší změnu; její ruka mi dál mrtvě ležela v dlani, obličej byl stále bezvýrazný. Možná se mi jen něco zdálo.

„Zmínila jsem se o něčem, co tě zajímá? O čem jsem to vlastně mluvila?“ Chvatně jsem přemýšlela a nespouštěla oči z její tváře. „Byl to ten déšť? Nebo snad představa změny? Změna? Máš jich před sebou spoustu, je to tak? Ale nejdřív se musíš probudit.“

Obličej prázdný, ruka nehybná.

„Takže ty o změnu nestojíš. Nemám ti to moc za zlé. Já taky nemám zájem, aby se všechno změnilo. Jsi v tom jako já? Přeješ si, aby léto nikdy neskončilo?“

Kdybych se jí do obličeje nedívala tak pozorně, to nepatrné mžiknutí víček bych určitě přehlédla.

„Máš taky ráda letní období?“ dotírala jsem s nadějí.

Zacukala rty.

„Léto?“

Ruka se jí zachvěla.

„Jak se jmenuješ? Summer – jako léto? To je vážně krásné jméno.“

Zaťala ruku v pěst a pootevřela rty.

„Vrať se, Summer. Já vím, že to dokážeš. Summer? Tak mě přece poslechni, Summer. Otevři oči, Summer.“

Bleskově zamžikala.

„Doktore!“ křikla jsem přes rameno. „Doktore, probuď se!“

„Ano?“

„Myslím, že přichází k sobě!“ obrátila jsem se zpátky k ženě. „Drž se, Summer. Dokážeš to. Chápu, že to je těžké. Summer, Summer, Summer. Otevři oči.“

Tvář se jí zkřivila grimasou – bolí ji snad něco?

„Podej mi Žádnou bolest, Doktore. Honem!“

Žena mi stiskla ruku a otevřela oči. Zpočátku její oči nevnímaly, jen bezcílně kroužily po zářivě prosluněné jeskyni. To místo jí muselo připadat zvláštní, nevysvětlitelné.

„Budeš v pořádku, Summer. Zase ti bude líp. Slyšíš mě, Summer?“

Oči se stočily ke mně a zorničky se v nich konečně stáhly. Zírala na mě, vstřebávala můj obličej. Pak se ode mě odtáhla, napjala svaly jakoby k útěku. Ze rtů jí vyrazil tichý, chraptivý, zpanikařený výkřik.

„Ne, ne, ne!“ vříkala. „Už ne!“

„Doktore!“

Ve chvilce stál na opačné straně lůžka, stejně jako když jsme spolu operovali.

„Nic se neděje,“ ujišťoval chvatně pacientku. „My opravdu nikomu neubližujeme.“

Žena křečovitou silou stiskla víčka, jako by nás nechtěla vidět, a schoulila se do tenké matrace.

„Myslím, že se jmenuje Summer.“

Podíval se po mně a ušklíbl se. „Oči, Wando,“ vydechl.

Zamrkala jsem a náhle mi došlo, že slunce mi svítí přímo do očí. „Och.“ Okamžitě jsem ženinu ruku pustila.

„Ne, prosím,“ žadonila žena. „Už ne.“

„Pššt,“ konejšil ji Doktor. „Summer, lidé mi říkají Doktore. Nikdo ti tady neublíží. Budeš v pořádku.“

Ustoupila jsem stranou, do stínů.

„Už mi tak neříkej!“ vzlykala žena. „Tak se nejmenuju! To je její jméno, její! Neříkej ho už!“

Jméno jsem uhodla, ale zrovna to špatné.

Mel mi vymlouvala pocit provinilosti, jenž mne dusivě zaplavil. *Vždyť ty za to přece nemůžeš! Summer je i lidské jméno!*

„Už ho znovu neřeknu,“ slíbil Doktor. „Ale *jak* se tedy jmenuješ?“

„Já-já-já nevím!“ naříkala žena. „Co se stalo? Kdo jsem? Nenuťte mě být zase někdo jiný!“

Zmítala se na lůžku jak v horečce.

„Uklidni se. Všechno bude, jak má být, máš moje slovo. Nebudeš už nikým jiným než sebou; a na jméno si vzpomeneš časem. Vybaví se ti samo od sebe.“

„Kdo jsi?“ děsila se. „A kdo je ona? Je jako… jako jsem bývala já! Viděla jsem její oči!“

„Já jsem Doktor, člověk jako ty. Podívej!“ Nastavil obličej do světla a zamrkal na ni. „My oba jsme sami sebou. Kolem nás je spousta dalších lidí. Moc rádi se s tebou seznámí!“

Opět se přikrčila. „Lidi! Z lidí mám strach!“

„Ne, nemáš. To ta… osoba, co žila v tvém těle, ta měla strach z lidí. Byla to duše, vzpomínáš? A vzpomeneš si, jak to bylo, než ti vnikla do těla? Tehdy jsi byla člověk, a teď jím jsi zase.“

„Nemůžu si vzpomenout na jméno!“ svěřila se pořád zpanikařeně.

„Já vím, ale to je dočasné.“

„Ty jsi doktor?“

„Ano.“

„Já taky… ona taky byla. Tedy… Léčitel. Něco jako Doktor. Jmenovala se Letní píseň. Ale já jsem kdo?“

Popošla jsem blíž k východu. Doktorovi by byla víc platná Trudy, možná i Heidi. Zkrátka někdo s uklidňujícím výrazem v obličeji.

„Ona není člověk!“ zašeptala žena zuřivě Doktorovi, protože můj pohyb jí neušel.

„Je přítel; nemusíš se jí bát. Pomohla nám vrátit tě zpátky.“

„Kam se poděla Letní píseň? Byla vystrašená. Objevili se lidé…“

Vyklouzla jsem ze dveří, dokud se soustředila na jiný problém.

Za sebou jsem slyšela Doktorovu odpověď: „Odletí na novou planetu. Vzpomeneš si, kde byla, než přišla sem?“

Já si to místo dokázala odvodit ze jména.

„Byla… Netopýr? Uměla létat… uměla zpívat… Pamatuju si to… ale nebylo to tady. Kde teď jsem?“

Rozběhla jsem se chodbou, abych Doktorovi přivedla pomoc. Udivilo mě, že ve velkém sále přede mnou je ticho; tedy udivilo mě to z toho důvodu, že všude vládlo

absolutní ticho. Obvykle jsem zaslechla hlasy ještě předtím, než jsem to světlo spatřila. Vždyť bylo poledne; ve velké zahradní jeskyni musel někdo být, i kdyby tudy třeba jen procházel.

Vyšla jsem do polední záře a zjistila, že obrovská prostora je prázdná.

Svěží výhonky ananasových melounů byly tmavě zelené, tmavší než suchá hlína, z níž rašily. Hlína byla vyschlá až přespříliš, a přitom sud s vodou na zavlažování byl plný, připravený to napravit, hadice ležely natažené v brázdách. Primitivní zavlažovací přístroj však nikdo neobsluhoval, osaměle stál na kraji pole.

Postála jsem, napínala sluch a snažila se něco zaslechnout. Obří jeskyně byla tichá až zlověstně. Kam se všichni poděli?

Je možné, že se evakuovali beze mě? Probodla mě ostrá bolest strachu a křivdy. Ale Doktora by tady jistě nenechali! Ne, to v žádném případě! Měla jsem sto chutí rozběhnout se dlouhým tunelem nazpátek a ujistit se, že nezmizel i Doktor.

Bez nás by v žádném případě neodešli, ty hloupá. Jared a Jamie a Ian by nás neopustili.

Máš pravdu. Ale… podíváme se do kuchyně!

Klusem jsem se rozběhla tichou chodbou; čím déle jsem to ticho poslouchala, tím jsem byla vyděšenější. Třeba mě klame sluch! Vyloučeno, abych tady slyšela vlastní tep v uších. Samozřejmě že tu musí být něco slyšet. Jen kdybych se na chvíli zklidnila a zpomalila dech, určitě bych nějaké hlasy zaslechla.

Ale i kuchyně byla prázdná. Nebyl tam jediný človíček. Na stolech zůstal nedojedený oběd. Na posledních zbytcích měkkého chleba se lesklo burákové máslo. Jablka a zteplalé plechovky nealkoholických nápojů.

V tu chvíli mi žaludek připomněl, že dnes jsem ještě nic nesnědla, ovšem já ty prudké hladové křeče ignorovala. Přehlušil je pocit paniky.

Co když… co když jsme s tou evakuací otáleli až moc dlouho?

Ne! vyjekla Mel. *Ne, to bychom něco slyšeli! Někdo by… nebo něco by… Museli by být pořád ještě tady, hledat nás. Nevzdali by se, dokud by neměli všechny pohromadě, takže ta možnost nepřichází v úvahu.*

Pokud nás nehledají zrovna teď.

Prudce jsem se obrátila ke dveřím a očima těkala po stínech.

Věděla jsem, že musím varovat Doktora. Pokud jsme tu zbyli jako poslední dva, musíme zmizet.

Ne! Nemohli odejít! Jamie, Jared… Jejich tváře jsem viděla tak jasně, jako bych je měla vyryté na vnitřní straně víček.

A Ianův obličej, jak jsem k nim připojila svoje vlastní přátele: Jeba, Trudy, Lily, Heathe, Geoffreye. *Dostaneme je zpátky,* zapřísahala jsem se. *Postupně najdeme každého z nich a přivedeme je nazpátek! Nedovolím, aby mi ukradli* moji *rodinu!*

Pokud jsem měla nějaké pochybnosti o tom, na které straně stojím, tento okamžik je rázem vymazal. V životě jsem tak příšerně nezuřila. Zaťala jsem zuby tak prudce, až mi slyšitelně cvakly.

A náhle se ozval hluk, změť hlasů, kvůli kterým jsem tak zoufale napínala sluch; lapla jsem po dechu. Tiše jsem skočila ke stěně a tam se vtiskla do temného kouta. Pozorně jsem naslouchala.

Síň s velkou zahradou. Sem doléhá ozvěna.

Zní to jako početný houf.

Ano. Ale jsou to moji nebo tvoji?

Naši nebo jejich, opravila jsem ji.

Plížila jsem se chodbou a držela se v nejhlubších stínech. Hlasy jsem slyšela už jasněji, některé mi připadaly povědomé. Znamená to něco? Jak dlouho trvá zkušenému Hledači provést implantaci?

A pak, u samého ústí chodby, zněly ty zvuky natolik zřetelně, že mě rázem zaplavila úleva – protože ta směsice mnoha hlasů měla hodně společného s tím, co jsem tady slyšela hned první den. Čišel z ní vražedný vztek.

Takže to musely být lidské hlasy.

Určitě se vrátil Kyle.

Vyřítila jsem se do zářivého slunečního světla, abych zjistila, co se děje, a úleva se ve mně začala svářit s bolestí. Úleva z vědomí, že moji lidé jsou v bezpečí. A bolest proto, že pokud se Kyle vrátil v pořádku, pak…

Pořád tě potřebujeme, Wando. Zdaleka nejde jenom o mě.

Jsem si jistá, že výmluvy bych si dokázala hledat donekonečna, Mel. Vždycky bude důvod to odložit.

Tak zůstaň.

A ty budeš napořád můj vězeň?

Ale pak jsme s hádkou přestaly, protože jsme se rozhlížely po jeskyni a snažily se zjistit, co se děje.

Kyle se *skutečně* vrátil; byl v davu nejvyšší, nejsnáze rozpoznatelný, jediný, kdo stál obličejem ke mně. Tiskl se zády k protější stěně, před sebou semknutý dav. Byl sice příčinou té rozzuřené vřavy, ne však jeho adresátem. Tvářil se smířlivě, prosebně. Paže měl odtažené od těla, dlaněmi dozadu, jako by se pokoušel vlastním tělem něco ochránit.

Zpod jeho lokte blýskly černé pačesy – na dav vykoukl neznámý obličej s hrůzou vytřeštěnýma černýma očima.

Nejblíž Kyleovi stál Jared. Všimla jsem si, že zátylek má vzteky zrudlý dokrvava. Na jedné paži mu visel Jamie a táhl ho zpátky. Po jeho druhém boku stál Ian, paže zkřížené na prsou, ramenní svaly ztuhlé napětím. Za nimi se tísnili všichni obyvatelé jeskyně, s výjimkou Doktora a Jeba. Dav doslova vřel a plival hlasité a vzteklé otázky.

„Co sis představoval?“

„Jak ses mohl opovážit?“

„Proč ses vůbec vracel?“

V nejzazším koutě stál Jeb a mlčky přihlížel.

Pak jsem zahlédla Sharoniny zářivé vlasy. Udivilo mě, že spolu s Maggie stojí v samém středu tlačenice. Od chvíle, kdy jsem s Doktorovou pomocí uzdravila Jamieho, se do zdejšího života příliš nezapojovaly. A nikdy se neprojevily tak výrazně.

To je tím bojem, uhodla Mel. *Pocit štěstí jim nevyhovuje, zato zuřivá nenávist jim sedí dokonale.*

Napadlo mě, že má zřejmě pravdu. Bylo to… zneklidňující.

Zaslechla jsem ječivý hlas, který doslova chrlil vzteklé otázky, a uvědomila jsem si, že součástí davu je i Lacey.

„Wando?“ překřikl Kyle vřavu; vzhlédla jsem a zjistila, že temně modré oči upírá přímo na mě. „*Tady* jsi! Mohla bys, *prosím,* blíž a trochu mi s tím pomohla?“

55. KAPITOLA

Závislost

Jeb mi razil cestu, odstrkoval lidi hlavní pušky, jako by byli ovce a jeho puška ovčákova hůl.

„Tak dost!“ okřikl výhrůžně všechny, kdo si stěžovali. „Dostanete příležitost vyřídit si to s ním později. Všichni z nás. Ale nejdřív vyřešíme tuhle věc, jasné? Tak mě nechte projít.“

Koutkem oka jsem zaregistrovala, jak se Sharon s Maggie stáhly dozadu, co nejdál od příčiny rozruchu. Jako by se nechtěly do ničeho namočit. Přesto dál zatínaly zuby a nepřestávaly spalovat Kylea zuřivým pohledem.

Jared s Ianem byli poslední z těch, koho Jeb odstrčil. Protáhla jsem se kolem nich a naschvál se jim otřela o paže v naději, že je trochu zklidním.

„Tak dobrá, Kyle,“ prohlásil Jeb a pleskl si pažbou pistole o dlaň. „Nezkoušej na mě žádné výmluvy, protože tě neomlouvá nic, slyšíš? Sám nevím, jestli bych tě radši vykopl do pouště nebo rovnou odprásknul.“

Zpod Kyleova lokte opět na mžik vykoukla v houštině černých dlouhých kudrn drobná tvářička, pod temným opálením celá zsinalá. Dívenka měla ústa hrůzou dokořán, tmavé oči jí zběsile těkaly. Měla jsem dojem, že v těch očích jsem zahlédla matný lesk, náznak stříbra za černými zornicemi.

„Ale teď se všichni rychle uklidněte!“ Jeb se obrátil k lidem, pušku držel ve spuštěných rukách napříč před sebou, jako by Kylea a tvářičku za ním chránil. Přísným pohledem přejel po davu. „Kyle si přivedl hosta a vy ho děsíte k smrti, lidi! Původně bych hádal, že předvedete lepší způsoby! A teď odtud koukejte vypadnout a dělejte něco užitečného! Melouny vadnou suchem. Počítám, že někdo z vás se o to postará, mluvím snad dost jasně?“

Počkal, až se brblající houf lidí pomalu rozptýlí. Když jsem jim teď viděla do tváří, poznala jsem, že většina z nich už prvotní vztek překonala. Nebyla to taková tragédie, jaké je v posledních dnech děsili. Jako bych z výrazu jejich obličeje četla: Jistě, Kyle je sebestředný idiot, ale aspoň už je zpátky, a k žádné katastrofě snad také nedošlo. Žádná evakuace, žádné nebezpečí od Hledačů. Přinejmenším ne větší než obvykle. Přivedl s sebou dalšího červa, ale copak jich jeskyně nejsou poslední dobou beztak plné?

Nebyl to zkrátka takový šok jako dřív.

Mnozí se vrátili k přerušenému obědu, jiní k zavlažovacímu zařízení, další do svých ložnic. Zanedlouho tu kromě mě zůstal jen Jared s Jamiem a Ian. Jeb tu trojici sjel přísným pohledem, otevřel ústa, ale než je stačil vykázat, Ian mě vzal za ruku a

Jamie mě popadl za tu druhou. Další ruku jsem ucítila na zápěstí těsně nad Jamieovými prsty. Jared.

Jeb nad tou zvláštní demonstrací pospolitosti jen zvedl oči ke stropu a pak se k nám obrátil zády.

„Díky, Jebe," řekl Kyle.

„Drž, k čertu, klapačku, Kyle! Prostě vydrž chvíli *nežvanit!* S tím zastřelením jsem to myslel vážně, ty ničemný idiote!"

Za Kylem se ozvalo tichounké zakňourání.

„Fajn, Jebe; ale mohl by sis to vyhrožování smrtí schovat až na dobu, kdy budeme sami. Je už dost vystrašená i bez toho. Vzpomeň si, jak takové věci dohánějí Wandu k šílenství." Kyle se na mě usmál – cítila jsem, jak mi rysy šokovaně ztuhly – a pak se obrátil k děvčeti, skrývajícímu se za jeho zády, s tím nejněžnějším výrazem, jaký jsem u něho kdy viděla. „Vidíš, Sunny? Tohle je Wanda, o které jsem ti vyprávěl. Pomůže nám a nedovolí, aby ti někdo ublížil, stejně jako já."

Dívka – nebo to byla žena – byla drobná, ale tělo měla dospěle zaoblené, což svědčilo o tom, že na svou výšku je překvapivě vyzrálá – na mě kulila oči rozšířené děsem. Kyle ji objal kolem pasu a ona dovolila, aby ji k sobě přivinul. Tiskla se k němu jako ke kotvě, jako k pilíři jistoty.

„Kyle má pravdu." V životě by mě nenapadlo, že to někdy řeknu. „Nedovolím, aby ti ublížili. Tak ty se jmenuješ Sunny?" zeptala jsem se mírně.

Žena blýskla očima ke Kyleově tváři.

„V pořádku. Z Wandy nemusíš mít strach. Je stejná jako ty." Obrátil se ke mně. „Její skutečné jméno je delší – něco o ledu."

„Paprsek prosvítající ledem," špitla dívka.

Všimla jsem si, že Jeb neovládl zvědavost a zírá na dívku se zájmem.

„Ale nevadí jí, když jí říkám Sunny. Prý se jí to líbí," ujistil mě Kyle.

Sunny přikývla. Očima těkala mezi mnou a Kylem. Ostatní muži stáli mlčky, naprosto nehybně. Neušlo mi, že klid té hrstky zbylých lidí ji upokojil. Zřejmě vycítila změnu v atmosféře, v níž nejiskřila ani stopa nenávisti vůči ní; ani ta sebemenší.

„Taky jsem bývala Medvěd, Sunny," svěřila jsem se, aby se cítila ještě víc v pohodě. „Tehdy mi říkali Hvězdný život. Tady jsem Poutnice."

„Hvězdný život," šeptla dívka a pak, i když se to zdálo nemožné, vykulila oči ještě víc. „Jezdkyně na netvoru."

Potlačila jsem zasténání. „Hádám, že jsi žila v tom druhém křišťálovém městě."

„Ano. Tu historku jsem slyšela tolikrát…"

„A líbilo se ti být Medvěd, Sunny?" vyhrkla jsem chvatně. Zrovna teď jsem na svou minulost neměla náladu. „Byla jsi tam šťastná?"

Při mé otázce zkrabatila obličejík, pohlédla Kyleovi do očí a polkla rychle slzy.

„Promiň," omluvila jsem se a němým pohledem žádala od Kylea vysvětlení.

Pohladil ji po paži. „Jen žádný strach. Nic se ti nestane, přísahám."

Její tichounká odpověď byla jen taktak slyšitelná: „Ale mně se tady líbí. Ráda bych zůstala."

Po jejích slovech se mi sevřelo hrdlo.

„Já vím, Sunny, já vím." Kyle jí přitiskl dlaň na zátylek tak něžně, až mě z toho gesta začalo pálit v očích, a přitáhl si její tvář na prsa.

Jeb si odkašlal a Sunny se polekaně schoulila. Bylo jasně vidět, že má nervy nadranc. Duše nebyly stavěné ani navyklé na násilí a hrůzy.

Vzpomněla jsem si na doby, kdy mě Jared vyslýchal: vyptával se, jestli jsem stejná jako ostatní duše. To jsem nebyla, stejně jako jsem se lišila od duše, kterou zajali po mně, od Hledačky. Ovšem Sunny kdovíjak ztělesňovala celý můj něžný, plachý druh; silní jsme byli jen ve velkém množství.

„Promiň, Sunny," broukl Jeb. „Nechtěl jsem tě vylekat. Ale možná bychom se měli odtud odsunout jinam." Pohledem přejel po jeskyni, kde u vchodů do tunelů pořád okounělo pár zvědavců. Přísně si změřil Reida i Lucinu, kteří vzápětí zmizeli v tunelu vedoucím ke kuchyni. „Nejlepší bude zajít za Doktorem," pokračoval Jeb s povzdechem a toužebně si přitom stvořeníčko prohlížel. Uhodla jsem, že ho mrzí, že přijde o nové historky.

„Moje řeč," souhlasil Kyle. Nepřestal Sunny svírat pevně kolem pasu a odváděl ji k jižnímu tunelu.

Zamířila jsem přímo za nimi a se mnou trojice, jež se mě ještě pořád držela.

Jeb se ale zastavil a my všichni s ním. Hlavní pušky dloubl Jamieho do boku.

„Nemáš náhodou školu, mladej?"

„Strýčku Jebe, *prosím?* Prosím? Nechci propást…"

„Ať už tě tady nevidím!"

Jamie se ke mně ukřivděně obrátil, ale Jeb měl stoprocentní pravdu. To nebylo nic, co by Jamie měl vidět. Zavrtěla jsem hlavou.

„Mohl bys cestou zaskočit za Trudy?" požádala jsem ho. „Doktor ji potřebuje."

Jamie nešťastně nahrbil ramena a prsty mi vytáhl z dlaně. Uvolněné místo okamžitě zaujala Jaredova ruka.

„Když já přijdu o *všechno!*" zafňukal Jamie a zamířil zpátky.

„Děkuju, Jebe," šeptla jsem, když se chlapec vzdálil z doslechu.

„Jo, jo."

Dlouhý tunel mi připadal temnější než obvykle, protože jsem cítila strach, sálající z ženy přede mnou.

„Všechno je v pohodě," uklidňoval ji Kyle. „Nic se ti nestane. Jsem pořád s tebou."

Nechápala jsem, kdo je ten neznámý muž, který se vrátil místo Kylea. Překontrolovali mu oči? Připadalo mi k nevíře, že v tom mohutném, rozhněvaném těle se skrývalo tolik něhy.

Jistě to bylo tím, že měl zpátky svou Jodi, že měl na dosah splnění svého snu. Ale i když jsem věděla, že jde o tělo jeho Jodi, nešlo mi do hlavy, kolik laskavosti projevuje vetřelecké duši v něm. V životě by mě nenapadlo, že je schopen takového soucitu a pochopení.

„Jak se daří Léčitelce?" zeptal se mě Jared.

„Probrala se těsně předtím, než jsem tě šla hledat," odpověděla jsem.

Z temnoty se ozvalo hned několik úlevných povzdechů.

„Je ale dezorientovaná a hrozně vystrašená," varovala jsem všechny. „Nemůže si vzpomenout na svoje jméno. Doktor se jí věnuje. Ale až vás všechny uvidí, vyděsí se ještě víc. Snažte se být tiše a jděte pomalu, ano?"

„Ano, ano," zašeptaly hlasy ve tmě.

„A ty, Jebe, mohl bys někam odložit pušku? Ještě pořád se trochu bojí lidí."

„No – tak dobrá," souhlasil Jeb.

„Bojí se lidí?" zahučel Kyle.

„Jsme přece zlí," připomněl mu Ian a stiskl mi ruku.

A já mu stisk oplatila, vděčná za teplo jeho doteku, za tlak jeho prstů.

Jak dlouho ještě ucítím hřejivou dlaň na své ruce? Kdy naposledy projdu tímhle tunelem? Není to naposledy zrovna teď?

Ne. Ještě ne, pošeptala mi Mel.

Zčistajasna jsem se roztřásla. Ianův stisk zesílil a Jaredův zrovna tak.

Chvíli jsme šli mlčky.

„Kyle?" ozval se Sunnyin ostýchavý hlásek.

„Ano?"

„Nechci se vrátit k Medvědům."

„Nemusíš. Pošleme tě někam jinam."

„Ale nemohla bych zůstat tady?"

„Je mi líto, ale ne, Sunny."

Tiše se zajíkla. Byla jsem ráda, že je tma; aspoň nikdo neviděl slzy, jež se mi valily po tvářích. Neměla jsem volnou ruku, abych si je otřela, takže jsem je nechala kanout na tričko.

Konečně jsme dorazili na konec tunelu, ozářený slunečním světlem, které zalévalo celou nemocniční jeskyni. Zevnitř se ozývalo Doktorovo mumlání.

„Vedeš si výborně," říkal. „Mysli na detaily. Už sis vzpomněla na svou starou adresu, takže jméno nemůže být daleko, ne? Jak se cítíš? Nebolí to?"

„Opatrně," šeptla jsem.

Kyle se – pořád ještě v objetí se Sunny – zastavil a kývl na mě, ať vejdu jako první.

Odhodlaně jsem se nadechla a pomalu vešla do Doktorova království. Tiše jsem se ohlásila: „Ahoj."

Léčitelčin hostitel se vylekal a tiše vyjekl.

„Jsem to jenom já," řekla jsem konejšivě.

„Vždyť víš, Wanda," připomněl jí Doktor.

Žena teď seděla a Doktor vedle ní ji konejšivě držel za paži.

„To je duše," vyjekla šeptem na Doktora.

„Ano, ale naše přítelkyně."

Žena si mě podezřívavě měřila.

„Doktore, mám tady ještě pár dalších hostů. Nevadí?"

Doktor pohlédl na ženu. „Všichni to jsou přátelé, rozumíš? Další lidé, kteří tu žijí se mnou. Nikdo z nich by ti neublížil ani ve snu. Smějí dál?"

Žena zaváhala a pak ostražitě přikývla. „Jistě."

„Tohle je Ian," kývla jsem k chodbě, z níž vycházeli ostatní. „A Jared a Jeb." Jeden po druhém se postavili vedle mě. „A tohle je Kyle a…. echm, Sunny."

Doktor na Sunny vyvalil oči, protože se tiskla ke Kyleovi. Zrovna ke Kyleovi!

„Jsou tu ještě další?" šeptla žena.

Doktor si odkašlal, aby získal čas. „Ano. Žije tady spousta lidí. Tedy… skoro jenom lidí," dodal s významným pohledem na Sunny.

„Na cestě je Trudy," sdělila jsem mu. „Třeba by mohla…," mrkla jsem na Sunny a Kylea, „… najít ložnici, kde by si… odpočinula?"

Doktor přikývl, pořád ještě celý vyjevený. „To není špatný nápad."

„Kdo je Trudy?" vyzvídala ustrašeně žena.

„Je moc hodná. Postará se o tebe."

„Je člověk, nebo je jako ona?" Bradou ukázala na mě.

„Člověk.“

To ženu zřejmě trochu upokojilo.

„Och!“ vyjekla za mnou Sunny.

Obrátila jsem se a zjistila, že zírá na kryotanky, v nichž byly duše Léčitelů. Stály uprostřed Doktorova psacího stolu, zatímco sedm zbývajících leželo vedle něj na jedné hromadě.

Sunny opět vyhrkly slzy a tváří se zabořila Kyleovi do prsou.

„Já nechci pryč! Chci zůstat s tebou!“ naříkala v náruči mohutného muže, jemuž zřejmě bezvýhradně důvěřovala.

„Já vím, Sunny. Je mi to líto.“

Sunny začala zoufale vzlykat.

Zamžikala jsem, abych zaplašila slzy z vlastních očí. Popošla jsem k Sunny a pohladila ji po černých kučerách.

„Kyle, potřebuju si s ní na minutku promluvit,“ požádala jsem muže stísněně.

S ustaraným výrazem přikývl a odtáhl si dívku od těla.

„Ne, ne,“ škemrala.

„Nic se neděje,“ ujišťovala jsem ji. „Neodejde. Jen ti chci položit pár otázek.“

Kyle obrátil Sunny obličejem ke mně. Okamžitě se mi pověsila kolem krku. Odtáhla jsem ji do kouta, co nejdál od bezejmenné ženy. Nechtěla jsem Léčitelčinu hostitelku zbytečně vyděsit ještě víc. Kyle šel jenom pár centimetrů za námi. Posadili jsme se na podlahu obličejem ke stěně.

„Páni,“ procedil Kyle přes zaťaté zuby, „ani ve snu by mě nenapadlo, že to bude takové. Je to k vzteku.“

„Jak jsi ji našel? A dopadl?“ vyptávala jsem se. Vzlykající dívka při mých otázkách nereagovala, jen mi dál plakala do ramene. „Co se stalo? Proč je v takovém stavu?“

„Víš, napadlo mi, že by mohla být v Las Vegas, takže nejdřív jsem vyrazil tam a až potom do Portlandu. Pochop, Jodi měla moc ráda svou matku a právě tam Doris žila. Když jsem tak viděl tebe s Jamiem a Jaredem, sliboval jsem si, že by mohla se mnou odejít do jeskyní, i když už není Jodi. A měl jsem pravdu. Všichni tam bydleli ve starém Dorisině domě. Doris i její manžel Warren – teď se jmenují jinak, ale moc dobře jsem jim nerozuměl – a Sunny. Pozoroval jsem je celý den až do setmění. Sunny spala úplně sama v Jodiině starém pokoji. Dovnitř jsem se vplížil až po pár hodinách, když už všichni tvrdě spali. Popadl jsem Sunny, přehodil si ji přes rameno a vyskočil z okna. Měl jsem strach, že začne křičet, takže k džípu jsem to bral vážně tryskem. Pak jsem se zase začal bát, protože *nekřičela.* Byla úplně potichu! Vyděsil jsem se, jestli… však víš. Jako ten chlápek, co jsme ho jednou zajali.“

Zamžikala jsem – měla jsem mnohem čerstvější vzpomínku.

„Sundal jsem si ji tedy z ramene, ale byla živá, jen na mě kulila ty obrovské oči. A pořád ještě nekřičela. Donesl jsem ji až k džípu. Původně jsem ji chtěl spoutat, ale… nevypadala, že chce dělat potíže. Tedy, přinejmenším se nesnažila o útěk. Nakonec jsem jí tedy pouze zapnul bezpečnostní pás a rozjel se pryč.

Dlouho na mě mlčky zírala a pak konečně zašeptala: ‚Ty jsi Kyle.‘ A já se zeptal: ‚No, a kdo jsi ty?‘ A ona mi prozradila svoje jméno. Zopakovala bys ho?“ podíval se na dívku.

„Paprsek prosvítající ledem,“ šeptla Sunny přerývaně. „Ale Sunny se mi líbí. Hezké jméno.“

„Každopádně,“ pokračoval Kyle, „povídala si se mnou docela ochotně a nebála se mě. No, tak jsme se spolu bavili.“ Na okamžik se odmlčel. „Byla ráda, že mě vidí.“

„Pořád se mi o něm zdálo,“ vysvětlila mi plaše Sunny. „Každou noc. Pořád jsem doufala, že ho Hledači objeví; tolik se mi po něm stýskalo… A když jsem ho uviděla, myslela jsem, že je to zase ten starý sen.“

Hlasitě jsem polkla.

Kyle se přese mě natáhl a přitiskl jí dlaň ke tváři.

„Je to moc milá holka, Wando. Mohli bychom ji poslat na opravdu příjemnou planetu?“

„Právě na to jsem se jí chtěla zeptat. Kde jsi žila, Sunny?“

Matně jsem si uvědomovala tlumené hlasy ostatních, kteří se vítali s Trudy. Seděli jsme k nim zády. Zajímalo by mě, co se děje, ale současně – to především – jsem se potřebovala soustředit na plačící duši.

„Jenom tady a u Medvědů. Strávila jsem tam celkem pět životních cyklů. Ale tady to je lepší. A neprožila jsem tu ještě ani čtvrtinu cyklu!“

„Já vím. Můžeš mi věřit, že ti rozumím. Ale nevíš o jiném místě, kam by sis přála odejít? Třeba na Planetu Květin? Je to krásné místo, taky jsem tam byla.“

„Ale já nechci být rostlina,“ mumlala mi nešťastně do ramene.

„Pavouci…,“ začala jsem, ale ani jsem nedokončila větu. Pavoučí svět nebyl nic pro Sunny.

„Mám už zimy plné zuby. A zbožňuju barvy.“

„Chápu,“ povzdechla jsem si. „Sama jsem Delfín nebyla, ale slyšela jsem, že je u nich nádherně. Barvy, schopnost pohybu, rodina…“

„Ale všechno to je strašně moc daleko. Než se tam dostanu, Kyle bude… on bude…“ Škytla a opět se rozplakala.

„Vážně nenabízíš jinou možnost?“ podíval se na mě Kyle s úzkostí. „Copak nemá na vybranou víc míst?“

Slyšela jsem, jak Trudy mluví s Léčitelčinou hostitelkou, ale nevnímala jsem ji. Ať se lidé pro tuhle chvíli postarají sami o sebe.

„Ne takových, které jsou hodně daleko,“ přiznala jsem. „Existuje spousta planet, ale jen hrstka, většinou těch nověji objevených, ještě přijímá usedlíky. Je mi líto, Sunny, ale musíme tě poslat co nejdál. Hledači se budou snažit objevit moje přátele, a kdyby tě našli, přivezou tě zpátky, abys jim ukázala cestu.“

„Vždyť ji ani neznám,“ naříkala žalostně. Rameno jsem měla promáčené jejími slzami. „Zavázal mi oči.“

Kyle na mě upíral pohled, jako bych měla schopnost dělat zázraky, aby všechno klaplo dokonale podle našich představ. Jako bych mohla z kapsy vytáhnout ampulku s dalším kouzelným lékem. Já ale věděla, že už nemám v zásobě ani kouzla, ani šťastné konce – přinejmenším ne pro duši.

Beznadějně jsem ke Kyleovi vzhlédla. „V úvahu připadají jen Medvědi, Květiny a Delfíni,“ řekla jsem mu. „Na Ohňovou planetu ji nepošlu, to ne.“

Drobná ženuška se při té zmínce otřásla hrůzou.

„Žádné starosti, Sunny. U Delfínů se ti bude líbit. Budou na tebe milí. Věř mi, že budou milí.“

Plakala pořád usedavěji.

S povzdechem jsem pokračovala ve vyptávání.

„Sunny, musím se tě zeptat na Jodi.“

Kyle vedle mě doslova zkameněl.

„Co je s ní?“ zamumlala Sunny.

„Je… je ještě pořád s tebou? Slyšíš tě?“

Sunny popotáhla a vzhlédla ke mně. „Nevím, jak to myslíš.“

„Mluví k tobě někdy? Uvědomuješ si její myšlenky?“

„Jako… myšlenky svého těla? Její myšlenky? Žádné nemá. Teď v něm jsem já.“

Pomalu jsem přikývla.

„Je to zlé?“ zeptal se Kyle šeptem.

„Nevím dost, abych to mohla posoudit. Ale žádná sláva to nejspíš nebude.“

Kyle na okamžik zavřel oči. „Jak dlouho jsi tady, Sunny?“

Svraštila čelo úsilím. „Jak dlouho už to je, Kyle? Pět let? Šest? Zmizel jsi, než jsem přišla domů.“

„Šest,“ odpověděl.

„A kolik ti je?“ pokračovala jsem.

„Dvacet sedm.“

Překvapilo mě to; byla tak drobounká, vypadala tak dětsky! Nemohla jsem uvěřit, že je o celých šest let starší než Melanie.

„Záleží na tom?“ ozval se Kyle.

„Nejsem si jistá. Ale zdá se, že čím víc času někdo stráví jako člověk ještě dřív, než se stane duší, tím má větší šanci na… zotavení. Během delšího života lze nastřádat více vzpomínek, více vazeb, víc let slyší svoje pravé jméno… Já vážně nevím.“

„A dvacet jedna let je dost?“ naléhal s neskrývaným zoufalstvím.

„To nejspíš teprve zjistíme.“

„Není to spravedlivé!“ kvílela Sunny. „Proč ty smíš zůstat? Proč nemůžu zůstat i já, když ty smíš?“

Křečovitě jsem polkla. „To by skutečně *nebylo* spravedlivé, uznávám. Ale já taky nezůstanu, Sunny. Musím odejít, a brzy. Možná dokonce odletíme společně.“ Slibovala jsem si, že ji trochu utěší představa, že k Delfínům letím s ní. Než zjistí, že to není pravda, Sunny bude v jiném hostiteli s odlišnou emocionální výbavou a bez vazeb k člověku, jenž teď seděl vedle ní. Doufejme. Ať tak či onak, stejně pak už bude na všechno pozdě. „Musím odejít, Sunny, stejně jako ty. I já musím svoje tělo vrátit.“

A náhle za námi vyštěkl Ian, ostře a důrazně, jako když práskne bičem.

„Cože?“

56. KAPITOLA

Roztavení

Ian na nás tři shlížel s takovou zuřivostí, až se Sunny roztřásla hrůzou. Bylo to zvláštní – jako by si Ian s Kylem prohodili obličeje, tedy, až na to, že ten Ianův byl pořád dokonalý, bez rozdrceného nosu. Krásný dokonce i ve hněvu.

„Iane?“ vyhrkl Kyle nechápavě. „V čem vidíš problém?“

Ian zlověstně procedil přes zaťaté zuby: „Ve Wandě!“ Natáhl ke mně ruku. Bylo znát, že jen s největším přemáháním ji nezatne v pěst a nechává dlaň otevřenou.

A-jé, pomyslela si Mel.

Zahltila mě zoufalá bolest. Původně jsem se chtěla loučení s Ianem vyhnout, ale teď už to nebude možné. Samozřejmě že se s ním rozloučím. Bylo by to hotový zločin, kdybych vyklouzla do noci jako zloděj a nechala na Melanii, ať mu sama vyřídí moje pozdravy.

Iana přestalo čekání na odpověď bavit. Drapl mě za paži a jediným trhnutím mě vytáhl do stoje. Současně se mnou se nadzvedla i Sunny, která se mě pořád ještě držela jak klíště, ale Ian mnou zalomcoval, až odpadla.

„*Co* je to s tebou?“ vybuchl Kyle.

Ian tvrdě kopl Kylea přímo do obličeje.

„Iane!“ rozkřikla jsem se naštvaně.

Sunny se vrhla před Kylea, který se držel za nos a pokoušel se vstát, aby ho zaštítila vlastním drobným tělem. Tím ho však zbavila rovnováhy, tak se svalil se zasténáním zpátky na podlahu.

„Pojď se mnou!“ zavrčel Ian a vlekl mě od nich; neráčil se jedinkrát ohlédnout.

„Iane…“

Hrubě se mnou škubl, takže jsem se nevzmohla na slovo. Vlastně mi to nevadilo. Neměla jsem potuchy, co říct.

Vylekané tváře ostatních mě rychle míjely jako rozmazané skvrny. Bála jsem se, že výjev rozruší bezejmennou ženu, protože nebyla zvyklá na hněv a násilí.

A pak jsme se prudce zastavili. Východ z jeskyně blokoval Jared.

„Ty ses vážně zbláznil, Iane?“ zařval rozzuřeně i šokovaně zároveň. „Co to s ní provádíš?“

„Věděl jsi o tom?“ řval na něho na oplátku Ian. Postrčil mě před Jareda a zalomcoval se mnou. Za námi se ozývalo tiché naříkání. Takže je přece jenom vyděsil.

„Nech toho, ublížíš jí!“

„Tak víš, co má v plánu?“ ryčel Ian.

Jared hleděl na Iana s nehybným, uzavřeným výrazem. Neodpověděl.

Ovšem Ianovi to stačilo.

Pěstí praštil Jareda tak bleskově, že jsem tu ránu ani nepostřehla – pouze jsem ucítila, jak pozpátku klopýtl do tmavé chodby.

„Iane, nech toho!“ zaprosila jsem.

„Nech toho *ty!*“ odsekl zuřivě.

Hrubě mě vtáhl do tunelu a vlekl mě směrem na sever. Musela jsem skoro klusat, abych stačila jeho dlouhým krokům.

„Héj, Iane!“ hulákal za námi Jared.

„Copak jí chci *ublížit?*“ houkl Ian přes rameno, ani nezpomalil. „No tak, chci? *Ty pokrytecká svině!*“

A pak už za námi bylo jenom ticho a tma. Škobrtala jsem v temnotě a snažila se držet stejné tempo jako on.

Po chvíli mi od jeho sevření začalo v paži tepat bolestí, protože mě nad loktem drtil prsty tak pevně, až mi do ruky neproudila krev.

Navíc ještě zrychlil a já pouze zmučeně lapla po dechu, skoro jsem zasténala.

Ten zvuk stačil k tomu, aby se Ian s klopýtnutím zastavil. Ve tmě jsem slyšela jeho chraptivé oddechování.

„Iane, Iane, já…“ dusila jsem se, neschopná dokončit větu. Když jsem si představila jeho rozzuřený obličej, najednou jsem nevěděla, co říct.

Prudce mě za ramena zvedl do výšky, přitiskl si mě k sobě a se mnou v náručí se opět rozběhl. Tentokrát mě však nesvíral tak drsně a vztekle jako předtím; držel mě jako dítě.

Prořítil se skrz hlavní sál a všechny ty udivené či dokonce podezřívavé pohledy nechal bez povšimnutí. V jeskyních se teď odehrávalo tolik neznámého a zneklidňujícího! Lidé, které jsme potkali – Violetta, Geoffrey, Andy, Paige, Aaron, Brandt a další, které jsem v tom trysku ani nepoznala – byli nervózní. Logicky je rozrušilo ještě víc, když kolem nich proletěl Ian s obličejem staženým zuřivostí a se mnou v náruči.

Zůstali daleko za námi, ale Ian se nezastavil dřív, dokud jsme se nedostali ke dveřím vedoucím do jeho a Kyleovy ložnice. Rozkopl je, až s plechovým zařinčením dopadly na kamennou podlahu, a hodil mě na matraci.

Stál nade mnou, hrudník se mu vzdouval vypětím a vztekem. Na vteřinku se odvrátil a prudkým trhnutím zvedl spadlé dveře a opřel je opět o vchod. Potom se zachmuřeně obrátil zpátky ke mně.

Zhluboka jsem lapla po dechu, překulila se na kolena a natáhla před sebe ruce dlaněmi obrácenými nahoru; v duchu jsem si přála, aby se nějakým kouzlem v nich objevilo něco, čím bych ho mohla obdarovat. Ale nevěděla jsem ani, co říct. Ruce jsem měla prázdné.

„Ty. Mě. Neopustíš.“ Oči mu planuly tak oslnivým plamenem, jaký jsem v nich ještě neviděla, šlehal z nich modrý oheň.

„Iane!“ šeptala jsem. „Přece musíš chápat, že nemůžu… že nemůžu zůstat. To *musíš* chápat.“

„*Ne!*“ zařval na mě.

Leknutím jsem se odtáhla, ale náhle se Ian doslova zhroutil kupředu, svezl se na kolena a padl celým tělem na mě. Zaryl se mi obličejem do břicha a objal mě kolem pasu. Zběsile se roztřásl a z hrudi se mu draly hlučné, zoufalé vzlyky.

„Ne, Iane, ne!“ prosila jsem. Tohle bylo nesrovnatelně horší než jeho hněv. „Nedělej to, prosím, přestaň, prosím.“

„Wando!“ sténal.

„Iane, prosím tě, nesmíš se tak trápit. Ne. Je mi to strašně moc líto. Prosím.“

To už jsem plakala i já a také jsem se třásla, jako bych se tou třesavkou nakazila od něho. „Nemůžeš odejít.“

„Musím, musím!“ vzlykala jsem.

A pak jsme beze slova a dlouho spolu vzlykali.

Slzy mu uschly dřív než mně. Nakonec se napřímil a opět si mě přivinul do náruče. Mlčky čekal, až budu schopná promluvit.

„Promiň,“ zašeptal. „Chovám se hnusně.“

„Ne, ne, *ty* promiň! Měla jsem ti to říct, když jsi to sám neuhodl. Ale prostě jsem… nemohla. Nechtěla jsem ti to říct – ublížit ti – ublížit sobě. Byla jsem sobec.“

„Musíme si o tom promluvit, Wando. Nic není rozhodnuto. To nejde.“

„Ale jde.“

Se zaťatými zuby zavrtěl hlavou. „Jak dlouho? Jak dlouho už to plánuješ?“

„Od chvíle, co se stalo to s Hledačkou,“ přiznala jsem.

Přikývl, jako by tu odpověď očekával. „A ty ses rozhodla prozradit svoje tajemství, jen abys ji zachránila. To pochopit ještě dokážu. Neznamená to však, že si můžeš odejít, kam se ti zlíbí. Jen kvůli tomu, že Doktor ví… to přece *nic* neznamená. Kdybych si třeba na minutku myslel opak, kdybych věděl, že tohle rozhodnutí povede k tvému odchodu, těžko bych tam stál jenom tak a nechal tě, abys mu všechno předvedla. Nikdo tě nebude nutit, aby sis taky lehla na to zatracený lehátko! Zlomil bych ruce každému, kdo by na tebe třeba jenom sáhl!“

„Iane, prosím.“

„Nemůžou tě k ničemu nutit, Wando! Slyšíš?“ Už zase hulákal.

„Nikdo mě nenutí. Tu techniku vyjmutí duše jsem Doktorovi neukázala proto, aby mohl zachránit Hledačku,“ šeptla jsem. „Její přítomnost totiž to rozhodnutí pouze… urychlila. Udělala jsem to pro záchranu Mel, Iane.“

Chřípí se mu rozrušeně vzdouvalo, ale mlčel.

„Je lapená uvnitř mě, Iane. Je to pro ni horší než vězení; ani popsat ti to nedokážu. Je jako přízrak a já ji mám možnost osvobodit. Můžu jí vrátit sebe samu.“

„Ty si taky zasloužíš žít, Wando. Zasloužíš si zůstat.“

„Ale já ji mám *ráda*, Iane.“

Zavřel oči a rty mu smrtelně zbělely.

„A já mám zase rád *tebe*,“ zašeptal. „Copak to nic neznamená?“

„Samozřejmě že znamená. A moc. Chápeš? Tím je to všechno ještě… nevyhnutelnější.“

Prudce otevřel oči. „To ti láska ke mně vážně připadá tak nesnesitelná? Mám pravdu? Už nikdy o ní nepromluvím, Wando, už o ní budu mlčet jako hrob. Klidně žij s Jaredem, pokud si to přeješ. Hlavně zůstaň.“

„Ne, Iane!“ Uchopila jsem jeho tvář do dlaní; pokožku měl tak napjatou přes kosti, až se zdála tvrdá. „Ne. Já – taky tě miluju. Já, ta stříbrná stonožka v zátylku její hlavy. Nemiluje tě však moje tělo. Nemůže. V tomhle těle tě nikdy nemůžu milovat, Iane. Rve mě to vejpůl. Je to příšerné.“

Já sama bych to snesla. Ale sledovat, jak *on* trpí vinou mého těla? Vyloučeno.

Opět zavřel oči. Husté černé řasy mu zvlhly slzami. Viděla jsem, jak se lesknou.

Ále, jdi do toho, povzdechla si Mel. *Dělej, po čem toužíš. Já… půjdu do vedlejší místnosti,* dodala suše.

Díky.

Objala jsem Iana kolem krku a stáhla ho k sobě tak nízko, až jsem se rty dotkla těch jeho.

Sevřel mě v náruči a přivinul si mě pevně na prsa. Naše rty se začaly pohybovat ve stejném rytmu, splývaly, jako by se už nikdy neměly oddělit, jako by to nebylo nevyhnutelné, a já cítila sůl našich slzí. Těch jeho a těch mých.

Cosi se začalo měnit.

Když se Melaniino tělo dotklo toho Jaredova, jako by vypukl lesní požár – zběsilé plameny pádící přes vyschlý porost, po nichž zůstávala pouze sežehnutá pustina.

S Ianem to bylo jiné, úplně jiné, protože Melanie ho nemilovala tak jako já. A proto na mě každý jeho dotek působil hlouběji a déle než lesní požár, spíš jako roztavená láva pod zemskou slupkou. Bylo to příliš hluboko, než aby člověk ten žár ucítil, ale přesto se to neodvolatelně řinulo a svým tokem měnilo odvěké základy celé planety.

Moje odmítavé tělo mezi námi viselo jako mlha – hustá opona, ale natolik průhledná, abych skrz ni viděla, abych sledovala, co se děje.

Změnilo to *mě,* ne Mel. Ten skoro tavný proces hluboko ve vysoké peci mého já, který už začal, ale nikdy ho nikdo nedotáhl do konce. A teď ten dlouhý, nepřetržitý polibek to ukul, sžíravé a nabroušené – a žhavou hotovou věc vhodil do ledové vody, aby ji navždy zakalil. Aby byla nezničitelná.

A já se opět rozplakala s vědomím, že ta změna jistě probíhá i v něm, v muži, který se laskavostí vyrovná každé duši, ale silný je tak, jak dokáže právě jenom člověk.

Přejel mi rty k očím a rázem měl jasno. „Neplač, Wando. Neplač. Zůstaneš se mnou."

„Po osm celých životů," šeptala jsem mu zajíkavě na tvář. „Po osm dlouhých životů jsem nenašla nikoho, kvůli komu bych na planetě zůstala nebo ho chtěla následovat jinam. Nikdy jsem nenašla partnera. Proč teď? Proč ty? Nejsi stejného druhu. Copak ty můžeš být moje láska?"

„Žijeme ve zvláštním vesmíru," zamumlal.

„Není to spravedlivé," zopakovala jsem Sunnyinu stížnost. Nebylo to fér, vážně. Je snad myslitelné, abych v tuhle poslední hodinu našla tohle, našla lásku – a musela ji opustit? Je spravedlivé, že moje duše a tělo se neshodnou? Je spravedlivé, že musím milovat i Melanii?

A je spravedlivé, aby trpěl i Ian? Kdo jiný si zaslouží štěstí, když ne on? *Nebylo* to spravedlivé ani správné, a dokonce ani… *smysluplné.* Což bych mu to mohla udělat?

„Miluju tě," zašeptala jsem.

„Neříkej to, jako by ses loučila."

Ale já musela. „Pochop, že já, duše zvaná Poutnice, miluju tebe, člověka Iana. A to se nikdy nezmění, bez ohledu na to, čím se jednou stanu." Pečlivě jsem volila slova, aby mi z hlasu nevyčetl lež. „Bude to pořád stejné, ať už se stanu Delfínem, nebo Medvědem, nebo Květinou. Vždycky tě budu milovat, vždycky na tebe budu vzpomínat. Zůstaneš mojí jedinou láskou."

Paže se mu napjaly a vzápětí mě sevřely ještě pevněji. Poznala jsem, že to je opět projev hněvu. Sotva jsem mohla dýchat.

„Nikam neodejdeš, už žádné putování. Zůstaneš tady.“

„Iane…“

Jenomže teď mluvil přísně – rozzuřeně, ale přitom věcně. „Nejde přece jenom o mě. Jsi součást téhle komunity a nikdo tě odtud nevykopne bez předchozího jednání. Na to jsi pro nás všechny příliš důležitá – dokonce i pro ty, co by to v životě nepřiznali. Potřebujeme tě.“

„Ale mě odtud nikdo nevykopává, Iane.“

„Ne. Tak to nedělej ani ty, Poutnice.“

Opět mě políbil, v hněvu drsněji než předtím. Zabořil se mi rukou do vlasů a odtáhl můj obličej na centimetr od svého.

„Bylo to hezké nebo ne?“ naléhal.

„Hezké.“

„Hned jsem si to myslel.“ Znělo to jako zavrčení šelmy.

Znovu mě začal líbat a tisknout tak pevně a vášnivě, až se mě nedostatkem vzduchu zmocnila závrať a sotva jsem lapala po dechu. Konečně sevření uvolnil a sklouzl mi rty k uchu.

„Pojďme.“

„Kam? Kam jdeme?“ Byla jsem odhodlaná nejít nikam ani na krok, ale přesto se mi srdce rozbušilo při pouhém pomyšlení na to, jak jdu pryč, někam, kamkoliv, s Ianem. S mým Ianem. Patřil mně, jak mi Jared nikdy patřit nebude. Jak tohle tělo nikdy nebude patřit ani jemu.

„Přestaň mi dělat problémy, Poutnice. Už beztak jsem pološílený.“ Oba nás vytáhl na nohy.

„Kam?“ nedala jsem se odbýt.

„Ty půjdeš východním tunelem kolem hřiště, až na konec.“

„Myslíš to místo, kde se hraje fotbal?“

„Ano. A tam počkáš, než svolám ostatní.“

„Proč?“ Měla jsem dojem, že se zbláznil. Chce snad domluvit fotbalový zápas? Aby se tak z lidí vybilo napětí?

„Protože tohle se *musí* prodiskutovat. Svolávám soud, Poutnice, a ty se budeš muset zařídit podle našeho rozhodnutí.“

57. KAPITOLA

Konec

Tentokrát to byl malý tribunál, ne jako velký soud, který se zabýval trestem smrti pro Kylea. Ian přivedl pouze Jeba, Doktora a Jareda. I bez připomínek věděl, že Jamie se k našemu jednání nesmí ani přiblížit.

Melanie mu bude muset moje pozdravy vyřídit. Nezvládla bych to, ne pokud jde o Jamieho. A kašlala jsem na to, jestli to je ode mě zbabělé. Prostě jsem na to neměla dost síly.

Pouze jediná modrá lampa, jediný matný kruh světla na kamenné podlaze. Rozsadili jsme na kruhové hranici světla a tmy. Já seděla sama, čtveřice mužů naproti mně. Jeb si dokonce přinesl pušku – jako by mu měla posloužit místo soudcovského kladívka, aby jednání působilo úředněji.

Pach síry mi připomněl kruté dny mého truchlení; patřily mezi vzpomínky, jejichž ztráty nebudu po svém odchodu litovat.

„Jak je na tom?“ vyzvídala jsem na Doktorovi naléhavě, ještě než se stačili pořádně usadit a zahájit jednání. Naplánovaný tribunál mi ukrádal z té trošky zbylého času. Dělala jsem si těžkou hlavu kvůli důležitějším věcem.

„Kterou z nich myslíš?“ opáčil vyčerpaně.

Pár vteřin jsem na něho užasle zírala a pak jsem vytřeštila oči. „Sunny je pryč? Už?“

„Kyle zastával názor, že je kruté prodlužovat její utrpení. Byla… moc nešťastná.“

„Škoda, že jsem se s ní nestihla rozloučit,“ šeptla jsem skoro pro sebe, „a popřát jí hodně štěstí. Jak je na tom Jodi?“

„Prozatím nereaguje.“

„A Léčitelčino tělo?“

„Trudy ji odvedla. Mám dojem, že se šly najíst. A taky vybírají prozatímní jméno, které by se Léčitelce líbilo, aby jí mohli oslovovat i jinak než *to tělo*.“ Kysele se pousmál.

„Bude v pořádku. Jsem si tím jistá!“ prohlásila jsem a sama se tomu snažila věřit. „A Jodi také. Všechno se vyřeší.“

Nikdo mi tu lež nevyčetl. Dobře věděli, že ji říkám kvůli sobě.

Doktor si povzdechl. „Nerad bych byl od Jodi pryč moc dlouho. Co kdyby něco potřebovala?“

„Správně,“ souhlasila jsem. „Tak honem, ať to máme za sebou.“ Čím dřív, tím líp. Všechno, co zazní na tomhle jednání, bude zbytečné, pouhá ztráta času. Doktor s

mými podmínkami už souhlasil. Ale přesto jakási pitomoučká část mého já doufala… doufala, že existuje řešení, které bude dokonalé a dovolí mi zůstat s Ianem a Mel a Jaredem tak, aby se ani jeden z nich nemusel trápit. Ale mohla jsem se vsadit, že ta marná naděje nebude mít dlouhého trvání.

„Tak fajn," zavrčel Jeb. „Wando, jaký máš argument?"

„Vracím Melanii." Rázně, stručně – nebylo co namítat.

„Iane, a ty?"

„Potřebujeme Wandu tady."

Rázně, stručně – napodobil můj styl.

Jeb pokýval hlavou. „Tak tohle bude těžké. Wando, proč bych měl souhlasit s tebou?"

„Protože na Melině místě bys taky chtěl zpátky svoje tělo. Nemůžu ho Melanii upřít."

„Iane?" řekl Jeb.

„Musíme mít na zřeteli dobro většiny, Jebe. Wanda nám už teď zajistila víc zdraví a bezpečí, než jsme kdy zažili. Je životně důležitá pro přežití celé naší komunity – celé lidské rasy. Tomu nemůže stát v cestě zájem jediné osoby."

Má pravdu.

Nikdo se tě neptá.

Jared se ke mně obrátil. „Wando, co na to říká Mel?"

Cha, udělala Mel.

Zadívala jsem se Jaredovi do očí a náhle se stala hrozně divná věc. Všechno kolem jakoby roztálo a rozplynulo se a rozválo se do stran a zbylo jen moje tělo, jen moje fyzická stránka, která toužila a prahla po Jaredovi se stejným zoufalstvím, stejným pološíleným hladem, jaký se mě zmocnil hned v prvním okamžiku, kdy jsem se tu s ním setkala. Tohle tělo nepatřilo ani mně, ani Melanii – patřilo jemu.

A v tom těle nebylo dost místa pro nás dvě.

„Melanie chce zpátky svoje tělo. Svůj život."

Lhářko! Pověz jim pravdu.

Ne.

„Lhářko!" osočil mě Ian. „Dobře poznám, že se spolu přete. Vsadím se, že souhlasí se mnou. Je to hodné děvče. Je jí jasné, jak moc tě potřebujeme."

„Mel ví všechno, co vím já. Dokáže vám pomáhat stejně jako Léčitelčina hostitelka. Ta ví mnohem víc, než budu kdy znát já. Budete v pohodě. Zvládali jste to předtím, než jsem přišla. Přežijete i beze mě."

Jeb zamračeně vyfoukl vzduch z našpulených úst. „Já nevím, Wando. Ian má pravdu."

Probodla jsem starce naštvaným pohledem a zjistila, že Jared dělá totéž. Pak jsem se obrátila k Doktorovi.

Ten mi pohled oplácel s tváří zaťatou bolestí. Pochopil, co mu připomínám. Dal slib, a ten nemůže zrušit žádný tribunál.

Ian nespouštěl z Jareda oči. Náš němý rozhovor mu ušel.

„Jebe," namítl Jared. „Tady existuje pouze jedna možnost, a ty to víš."

„Vážně, hochu? Já jich tedy vidím celý pytel."

„Je to Melaniino tělo!"

„A stejně tak i Wandino."

Jared se málem zalkl vzteky; odpověď se mu povedla až napodruhé. „Nemůžete tam Mel nechat uvězněnou! To by byla vražda, Jebe!"

Ian se předklonil do světla. Obličejem mu náhle znovu kmitla divoká zuřivost.

„A co uděláš Wandě, Jarede? A nám všem, pokud ji pošleš pryč?“

„Vždyť tobě jsou všichni ostatní ukradení! Ty si akorát chceš udržet Wandu na Melaniin účet. Nemáš úctu k nikomu a k ničemu.“

„A ty zase chceš Melanii na Wandin účet – ničeho si *nevážíš!* Takže v tomhle směru si jsme kvit. Zbývá tedy rozhodnout, co je nejlepší pro většinu.“

„Ne! Záleží jen na tom, co je nejlepší pro Melanii, co ona chce! Je to její tělo!“

Oba se začínali zvedat do stoje, pěsti zaťaté, obličeje zkřivené vzteky a nenávistí.

„Tak klid, mládenci! Okamžitě se zklidněte!!“ zavelel Jeb. „Tohle je soud a vy si zachováte chladnou hlavu! Musíme tu věc promyslet z každé stránky.“

„Jebe…“ začal Jared.

„Sklapni!“ Jeb si chvilku hryzal dolní ret. „Dobrá, tak já to vidím takhle. Wanda má pravdu…“

Ian rázem vylétl na nohy.

„Zaraž! Koukej si sednout a nech mě domluvit!“

Jeb počkal, až se Ian, jemuž se na krku napínaly šlachy, opět posadí.

„Wanda má pravdu,“ zopakoval Jeb. „Mel potřebuje svoje tělo zpátky. *Ale*,“ dodal chvatně, když se Ian opět napjal jako k útoku, „s tím ostatním nesouhlasím ani v nejmenším, Wando. Myslím, že tě sakra moc potřebujeme, holka. Tam venku po nás pasou Hledači a ty s nimi umíš jednat přesně tím správným způsobem. To my ostatní nezvládáme. Zachraňuješ životy. Musím myslet na blaho svých lidí.“

Jared přes zaťaté zuby procedil: „Tak jí obstaráme jiné tělo. To dá přece rozum, ne?“

Doktor se rázem přestal tvářit zoufale, Jebovo bílé mrštné obočí povyjelo až k linii vlasů, Ian jen vyvalil oči a našpulil rty. Zadumaně se na mě zadíval…

„Ne! *Ne!*“ vrtěla jsem zběsile hlavou.

„Proč ne, Wando?“ zajímal se Jeb. „Mně osobně to nepřipadá jako špatný nápad.“

Polkla jsem a zhluboka se nadechla, abych potlačila hysterii. „Jebe. Poslouchej mě dobře, Jebe. Už mám té role *parazita* plné zuby! Dokážeš to pochopit? Myslíš snad, že se mi chce vniknout do cizího těla a začínat zase od nuly? Zase se muset užírat provinilostí, že jsem někomu ukradla život? Zase by mě nenáviděl někdo další? Vždyť už skoro ani nejsem duše – na to vás, vy lidští surovci, mám příliš ráda! Není správné, že jsem mezi vámi, a to vědomí se mi *hnusí!*“

Znovu jsem se nadechla a dál mluvila už přes slzy: „A co když se všechno změní? Co když mě vsadíte do někoho jiného, ukradnete někomu život, a nakonec se to nějak zvrtne? Co když mě to tělo odtáhne za svou láskou, nebo se vrátím mezi duše? Co když mi už dál nebudete moct důvěřovat? Co když vás v budoucnu zradím? Já vám přece nechci ublížit!“

Začátek mého proslovu byla ryzí a nepřikrášlená pravda, ale v druhé polovině jsem hanebně lhala. Jen jsem doufala, že mi to nevyčtou z hlasu. Pomohlo mi, že slova byla jen těžko srozumitelná, rozmazaná slzami. Ta moje změna v jeskyních byla totiž trvalá, prosákla až do atomů mého malého těla. Ale možná že když budou mít důvod se mě bát, snadněji se smíří s nevyhnutelným.

A světě, div se, moje lež výjimečně zabrala. Zachytila jsem ustaraný výraz, který si vyměnil Jared s Jebem. Tohle je nenapadlo – že bych přestala být důvěryhodná, že bych mohla představovat nebezpečí. Ian mě honem objal a osušil mi slzy vlastní hrudí.

„To je v pořádku, miláčku. Nemusíš se už stát někým jiným. Nic se nezmění.“

„Tak moment, Wando!“ Jebův pohled náhle získal na pronikavosti. „A jak ti pomůže odlet na jinou planetu? Pořád tam budeš parazit, holka.“

Ian sebou při tom krutém slově trhl.

A já sebou trhla současně s ním, protože Jeb mě jako vždy a jako každého prokoukl.

Všichni čekali na odpověď, jenom Doktor ne, protože ten znal pravdu, ale nesměl ji prozradit.

Snažila jsem se říkat jen pravdivé detaily. „Na jiných planetách to je jiné, Jebe. Tam nám nikdo nevzdoruje. I hostitelé jsou jiní. Nejde tam o samostatné jedince jako u lidí a emoce mají mnohem mělčí. Tam nemám pocit, že někomu kradu život. Ne jako tady. Nikdo mě tam nebude nenávidět. A budu dost daleko, abych vám neublížila. Bude to pro vás bezpečnější…“

Z té poslední věty lež skoro čouhala, tak jsem ji nechala vyznít do ztracena.

Jeb na mě upíral přimhouřené oči a já honem uhnula pohledem.

Snažila jsem se nedívat na Doktora, ale kratičkému juknutí jsem se neubránila, abych se ujistila, že rozumí. Hleděl na mě s neskrývaným zoufalstvím, takže jsem poznala, že rozuměl.

Než jsem chvatně sklopila oči, všimla jsem si, že Jared se dívá na Doktora. Je možné, že ti dva se dorozumívají beze slov?

Jeb si povzdechl. „To je… tvrdý oříšek.“ Ušklíbl se, jak se soustředil na problém.

„Jebe…“ pronesli Ian a Jared společně. Oba umlkli a podmračeně si druhého změřili.

Tohle všechno byla jen hrozná ztráta času a mně zbývaly pouhé hodiny. Sotva pár hodin. Teď už jsem si tím byla jistá.

„Jebe,“ pronesla jsem tak tiše, že mě bylo přes zurčící sirný pramen sotva slyšet, ale všichni se ke mně rázem obrátili. „Vždyť to nemusíte rozhodnout hned. Doktor potřebuje překontrolovat Jodi a já bych se na ni taky ráda podívala. Navíc jsem celý den nejedla. Co kdybychom se na to vyspali? Zítra se k tomu vrátíme. Na konečné rozhodnutí máme spoustu času.“

Lži. Poznali to?

„To je dobrý nápad, Wando. Myslím, že pauzu by uvítal každý z nás. Běž si pro něco k snědku a všichni se na to vyspíme.“

Dala jsem si pozor, abych se nepodívala na Doktora, i když jsem oslovila právě jeho.

„Po jídle přijdu za tebou, abych ti pomohla s Jodi. Tak později na viděnou.“

„Dobrá,“ souhlasil Doktor ostražitě.

Proč nemohl odpovědět jen tak ledabyle, samozřejmě? Je člověk – ve lhaní by měl být přeborník!

„Máš hlad?“ zamumlal Ian a já přikývla. Pomohl mi vstát. Propletl si svoje prsty s mými a mně bylo jasné, že od téhle chvíle mou ruku nepustí. Starosti mi to však nedělalo; spal tvrdě, stejně jako Jamie.

Když jsme vycházeli z temné jeskyně, cítila jsem na zádech čísi oči, ale nebyla jsem si jistá, komu patří.

Zbývalo zařídit už jenom pár věcí. Přesně tři. Tři poslední činy, které bylo třeba vykonat.

Nejdřív jsem se najedla.

Nebylo by hezké opustit Melino tělo s nepříjemným pocitem hladu. Kromě toho, jídlo bylo mnohem lepší od dob, co jsem na loupežné výpravy jezdívala já, takže se z povinnosti změnilo na potěšení.

Nechala jsem si jídlo přinést od Iana na pole s polovzrostlou pšenicí, která nahradila předchozí kukuřici. Ianovi jsem řekla pravdu, aby mi byl ochotný pomoci. Schovávala jsem se totiž před Jamiem. Nechtěla jsem ho svým rozhodnutím vyděsit. Bude to pro něho těžší než pro Jareda či Iana – každý z nich měl rád jednu z nás, ale Jamie nás miloval obě, takže bude trpět o to víc.

Ian se se mnou nedohadoval. Jedli jsme mlčky a celou tu dobu mě paží pevně objímal kolem pasu.

Za druhé, zašla jsem za Sunny a Jodi.

Počítala jsem s tím, že na Doktorově stole uvidím tři svítící kryotanky, a zaskočilo mě, že tam stojí jen ty původní dvě nádoby s Léčiteli. Doktor a Kyle se skláněli nad lůžkem, kde ležela nehybná Jodi. Chvatně jsem k nim zamířila, abych se optala, kam se poděla Sunny, ale zblízka jsem si všimla, že Kyle drží obsazený kryotank v podpaží.

„Jsi na ni hodný," šeptla jsem.

Doktor zrovna držel Jodi za zápěstí a v duchu počítal. Při mé poznámce stiskl podrážděně rty a začal počítat nanovo.

„Jo, Doktor mě už taky upozornil," kývl Kyle a přitom nespouštěl pohled z Jodiina obličeje. Pod oběma očima se mu začínaly temnět monokly. Nemá ten nos zase zlomený? „Jsem opatrný. To jen, že… nechtěl jsem ji tam nechat samotnou. Byla tak smutná a… sladká."

„Kdyby o tom věděla, určitě by to ocenila."

Opět jen přikývl s očima přilepenýma k Jodi. „Nevíš náhodou, co bych měl dělat? Jak bych mohl pomoci?"

„Mluv na ni, oslovuj ji jménem, mluv o věcech, na které by si měla vzpomenout. A mluv s ní třeba i o Sunny. U Léčitelčiny hostitelky to zabralo."

„U Mandy," doplnil Doktor. „Tvrdí, že to není úplně přesné, ale hodně blízko."

„Mandy," zopakovala jsem. Ne snad, že bych si to potřebovala zapamatovat. „Kde teď je?"

„S Trudy – vybrali jsme ji dobře. Na tenhle úkol je ta pravá. Mám dojem, že ji uložila k spánku."

„To je dobře. Mandy bude v pohodě."

„To doufám," usmál se Doktor, ale na jeho zachmuřeném výrazu se to moc neodrazilo. „Mám pro ni připravenou spoustu otázek."

Zadívala jsem se na drobnou ženu; pořád jsem nedokázala uvěřit, že je starší než tělo, ve kterém přebývám já. Rysy obličeje měla ochablé a prázdné. Maličko mě děsila, protože dokud měla uvnitř Sunny, životem doslova sršela. Jestlipak Mel…?

Jsem stále tady.

Já vím. Dobře to dopadne.

Jako s Lacey. Zamrazilo ji a mě jakbysmet.

Ne, jako s Lacey ani náhodou.

Jemně jsem se dotkla Jodiiny paže. V mnoha ohledem se hodně podobala Lacey. Olivová pleť, černé vlasy a drobná postava. Skoro jako by byly sestry, tedy, s tou výjimkou, že Jodiina něžná a neživá tvářička by nikdy nemohla vypadat tak odpudivě.

Kyle mlčel a pevně ji držel za ruku.

„Takhle, Kyle," pokračovala jsem a opět ji pohladila po paži. „Jodi? Jodi, slyšíš mě? Kyle na tebe čeká, Jodi. Dalo mu hodně práce a námahy, aby tě sem dostal, a tady si zadělal na průšvih – všichni v jeskyni ho za to chtěli zlynčovat." Usmála jsem se na statného muže a on maličko povytáhl koutky rtů výš, i když můj úsměv zřejmě neviděl.

„Ale tohle tě asi nepřekvapuje," ozval se Ian vedle mě. „Kdypak se stalo, aby někdo neměl chuť dát Kyleovi pořádnou nakládačku? Jsem moc rád, že tě zase vidím, zlatíčko, ale nevím, jestli i ty máš radost z návratu mezi lidi. Tak dlouhý oddech od toho idiota musel být zatraceně příjemný!"

Kyle si původně nevšiml, že je tu i Ian, který se mě drží jako přirostlý.

„Na Iana si samozřejmě vzpomínáš. Nikdy a v ničem nebyl lepší než já, ale pořád se snaží. Hele, Iane," zavrčel Kyle, aniž by odlepil pohled od Jodi, „chceš mi říct něco důležitého?"

„Ani ne."

„Čekám na omluvu."

„To se načekáš."

„Věřila bys, že mě kopl přímo do obličeje, Jodi? A úplně bezdůvodně."

„Copak k tomu potřebuju nějaký důvod? No uznej, Jodi!"

Bylo to podivně příjemné, ta hádka mezi bratry, která díky Jodiině přítomnosti zůstávala přátelská a škádlivá. Něžná a vtipná. Na jejím místě bych se teď probudila. Na jejím místě bych se už zubila od ucha k uchu.

„Hlavně v tom pokračuj, Kyle," šeptla jsem mu. „Děláš to dobře. Probere se."

Moc ráda bych se s ní poznala, zjistila, jaká je, ale různé výrazy jejího obličeje jsem si mohla nejvýš představovat.

Jaké to pro všechny bude, až se poprvé setkají s Melanií? Bude jim připadat stejná jako dřív, jako by se nic nestalo? Dokážou pochopit, že jsem pryč, nebo Melanie prostě převezme mou zdejší roli?

Možná se jim bude zdát stoprocentně odlišná. Možná si na ni budou muset zvykat úplně nanovo. Ale kdoví, třeba sem zapadne tak přirozeně, jak mně se nikdy nepovedlo. Představila jsem si ji – vlastně jsem viděla sebe – uprostřed shluku přátelských tváří. Představila jsem si ji s Freedomem v náruči, obklopenou všemi lidmi, kteří mi nikdy neuvěřili natolik, aby mě dokázali pozdravit s úsměvem.

Proč mi to ale vehnalo slzy do očí? Vážně jsem tak malicherná?

Kdepak, ujistila mě Mel. *Budeš jim chybět – stoprocentně. Ti nejlepší tady budou tesknit nad tvou ztrátou.*

Zřejmě se konečně smířila s tím, že mě ztratí.

Nesmířila, oponovala mi. *Jen zkrátka nevidím způsob, jak tě zastavit. A taky cítím, jak je to blízko. Já se taky bojím. Není to zvláštní? Jsem hrůzou bez sebe.*

Tak to jsme dvě.

„Wando?" oslovil mě Kyle.

„Ano?"

„Omlouvám se."

„Uch… za co?"

„Že jsem se tě pokusil zabít," vysvětlil na rovinu. „Zdá se, že jsem neměl pravdu."

Ian lapl po dechu. „Doktore, propána, že to nahráváš?"

„Kdepak, je mi líto, Iane."

Ian jen potřásl hlavou. „Tenhle okamžik měl být uchován pro budoucnost. Nikdy by mě nenapadlo, že se dožiju toho, jak Kyle O'Shea přiznává vlastní chybu. No tak, Jodi. Už tenhle *šok* by tě měl probudit!"

„Jodi, lásko, ty se mě nezastaneš? Nevysvětlíš Ianovi, že *nikdy* předtím jsem se nespletl?" zasmál se Kyle.

Bylo to milé. Bylo milé se ještě před odchodem dozvědět, že Kyle mě přijal mezi své přátele. To jsem nečekala ani ve snu.

Ale teď už jsem tady nebyla nic platná. Nemělo smysl dál otálet. Jodi se buď vrátí, nebo nevrátí, ale ani jeden z těch výsledků už nezkříží mé plány.

A tak jsem přistoupila k poslednímu, třetímu činu: Zalhala jsem.

Ucouvla jsem od lůžka, zhluboka nabrala vzduch do plic a potom rozpřáhla paže.

„Jsem unavená, Iane," postěžovala jsem si.

Vážně to byla lež? Moc neupřímně to neznělo. Byl to dlouhý, předlouhý den, ten můj poslední den. Celou noc jsem byla vzhůru. Uvědomila jsem si, že jsem nespala od té poslední loupežné výpravy, takže logicky jsem musela být vyčerpaná.

Ian přikývl. „To ti rád věřím. To jsi zůstala s Léčite – s Mandy vzhůru celou noc?"

„Ano," zívla jsem.

„Tak dobrou noc, Doktore!" prohlásil Ian a táhl mě k východu. „Hodně štěstí, Kyle. Ráno se vrátíme."

„Brou, Kyle," zamumlala jsem. „Měj se, Doktore."

Doktor se na mě zaškaredil, ale Ian stál zády k němu a Kyle nespouštěl oči z Jodi. Neústupně jsem Doktorovi oplácela jeho nesouhlasný pohled.

Ian mě mlčky doprovodil černou chodbou. Byla jsem ráda, že nemá náladu na hovor, protože bych se na něj vůbec nesoustředila. Žaludek se mi kroutil a svíral a zatínal v nezvyklých křečích.

Všechno bylo hotovo, všechny úkoly jsem dotáhla do konce. Teď ještě chvilku počkat a neusnout. I když jsem byla unavená, nevěřila jsem, že v tom bude problém. Srdce mi bušilo zevnitř do žeber jako pěst.

Už žádné otálení. Muselo se to stát dnes a Mel to věděla stejně jako já. Poznala jsem to z toho, co se dnes odehrálo s Ianem. Čím déle zůstanu, tím víc zaviním slz a hádek a rvaček – a tím větší nebezpečí, že se někdo podřekne a Jamie se dozví pravdu. Ať to později vysvětlí Mel sama. Bude to tak lepší.

Pěkně děkuju, pomyslela si Mel; zaznělo to jako gejzír jízlivosti a strachu.

Promiň. Nevadí ti to moc?

Povzdechla si. *Jak mi to asi může vadit? Udělám všechno, o co mě požádáš, Wando.*

Tak se o ně dobře starej místo mne.

To bych dělala stejně.

A o Iana taky.

Pokud mi to dovolí. Mám dojem, že mě nemá dvakrát rád.

Starej se o něho, i kdyby ti to nedovolil.

Udělám pro něho první poslední, Wando. Máš moje slovo.

Ian se na okamžik zastavil v chodbě před červenými a šedými dveřmi své ložnice. Povytáhl obočí a já přikývla. Jen ať si myslím, že se pořád ještě skrývám před Jamiem. Část z toho byla ostatně pravda.

Ian odsunul dveře a já rovnou zamířila k matraci na pravé straně a lehla jsem si na ni schoulená do klubíčka; propletla jsem si rozklepané prsty a přitiskla si je na srdce, aby na ně nebylo za koleny vidět.

Ian se stulil za mě a pevně si mě přitiskl k hrudníku. To nevadilo, protože jsem věděla, že jakmile usne, rozhodí všechny končetiny a rozvalí se na záda; problém byl v tom, že ucítil, jak se třesu.

„Bude to v pořádku, Wando. Je mi jasné, že jsme našli řešení."

„Strašně tě miluju, Iane." To byl jediný způsob, jak jsem mu mohla dát sbohem. Jediný způsob, který pro něho byl přijatelný. Věděla jsem, že si na to později vzpomene a pochopí. „Z hloubi duše tě miluju."

„A já miluju tebe, Poutnice."

Přimazlil se obličejem ke mně, a když našel moje rty, něžně a pomalu mě začal líbat. V ústech se mi opět rozlil proud žhavé lávy, vzedmul se z hloubi země a zaplašil můj třas.

„Spi, Wando. Schovej si tu starost na zítřek. Pro jednu noc se to nezblázní."

S tváří přitisknutou k jeho jsem s povzdechem přikývla.

Ian byl unavený stejně jako já. Nemusela jsem čekat dlouho. Dívala jsem se do stropu, za jehož škvírami klouzaly hvězdy. Teď jsem viděla tři v místě, kde předtím byly pouze dvě. Dívala jsem se, jak mrkají a pulzují černí vesmíru. Nelákaly mě a já netoužila se k nim přiblížit.

Ianovy paže ze mě sklouzly. Překulil se na záda a něco mumlal ze spaní. Neodvažovala jsem se čekat déle; příliš zoufale jsem toužila zůstat, usnout po jeho boku a ukrást si další den.

Pohnula jsem se opatrně, ale nehrozilo, že se probudí. Dýchal rovnoměrně a hluboce. Bylo jasné, že oči neotevře dřív než ráno.

Rty jsem mu přejela po hladkém čele, pak jsem se zvedla a vyklouzla ze dveří.

Nebylo zvlášť pozdě, jeskyně ještě nebyly vylidněné. Slyšela jsem ozvěny hlasů, divné ozvěny, jejichž zdroj mohl vycházet odkudkoliv. První lidi jsem potkala až v hlavním sále, kde Geoffrey, Heath a Lily mířili z kuchyně k ložnicím. Vytrvale jsem klopila oči k zemi, i když mě potěšilo, že vidím Lily. Aspoň krátkým mžiknutím jsem se ujistila, že se konečně drží zpříma, nehrbí se zoufalstvím. Lily byla silná, stejně jako Mel. Ta to taky zvládne.

Spěchala jsem k jižní chodbě. Temnota v její hloubi mě uklidnila. Uklidnila a zhrozila. Tohle znamenalo už definitivní konec.

Strašně moc se bojím, zakňourala jsem.

Než mi Mel stihla odpovědět, na rameno mi ze tmy dopadla těžká ruka.

„Máš snad někam namířeno?"

58. KAPITOLA

Tma

Drtila mě taková nervozita a napětí, až jsem zavřískla děsem; ovšem ta dusivá hrůza mi nedovolila, aby můj výkřik zazněl hlasitěji než bezdeché kníknutí.

„Promiň!“ Jared mě okamžitě objal kolem ramen, aby mě utěšil. „Mrzí mě to, nechtěl jsem tě vylekat.“

„Co tady děláš?“ vybuchla jsem, pořád ještě bez dechu.

„Sleduju tě. Sleduju tě celý den.“

„No, tak s tím přestaň.“

Ve tmě bylo znát zaváhání, paže se neodtáhla. Vyklouzla jsem zpod ní, ale chytil mě za zápěstí. Svíral mě tak pevně, že jsem se nemohla vyškubnout.

„Jdeš navštívit Doktora?“ zeptal se, ale z té otázky čišela jistota. Bylo zřejmé, že v té návštěvě nevidí nic zdvořilostního, žádnou společenskou událost.

„Samozřejmě.“ Schválně jsem to vztekle zasyčela, aby mi z hlasu nevyčetl paniku. „Co jiného mohu po dnešku udělat? Lepší to nebude, a rozhodovat o tom nemá právo ani Jeb.“

„Já vím. Stojím při tobě.“

Naštvalo mě, že ta slova pořád ještě mají moc mi ublížit, vehnat mi do očí palčivé slzy. Snažila jsem se myslet na Iana – byl moje opora jako Kyle pro Sunny – ale nedařilo se mi to, když se mě dotýkala Jaredova ruka, když jsem cítila jeho tělesný pach. Jako kdybych se snažila zahrát melodii na housle, jimž někdo rozštípal ozvučnou desku.

„Tak mě nech jít, Jarede. Chci zůstat o samotě.“ Mluvila jsem chvatně, slova jsem chrlila zuřivě a stroze. Dalo se z nich snadno rozpoznat, že nelžu.

„Měl bych tě doprovodit.“

„Melanie se ti vrátí co nevidět!“ vyštěkla jsem. „Žádám tě jen o pár minut samoty, Jarede. To bys mi mohl poskytnout.“

Další pauza; ruka mi dál ležela na rameni.

„Wando, já přišel, abych byl s tebou.“

Slzy se mi přelily přes dolní víčka. Byla jsem vděčná za okolní tmu.

„Nebude mě to bolet,“ zašeptala jsem, „takže se nemusíš bát.“

Bylo logické, že Jared u toho být nesmí. Věřit jsem mohla výhradně Doktorovi. Slib mi dal právě a jedině on. A já navíc neměla tuhle planetu opustit. Neměla jsem v budoucnu žít jako Delfín nebo Květina a navždy truchlit po láskách, které jsem za sebou nechala a které všechny zemřely dřív, než jsem v novém životě poprvé otevřela oči – pokud oči vůbec budu mít. Tohle byla *moje* planeta a nikdo mě

nedonutí ji opustit. Spočinu v hlíně, v temné jeskyni vedle svých přátel. V lidském hrobě určeném pro člověka, jímž jsem se stala.

„Ale Wando, já… Je toho tolik, co ti potřebuju říct."

„Jenže já o tvou vděčnost nestojím, Jarede. Věř mi."

„Tak co chceš?" zašeptal napjatým, přiškrceným hlasem. „Dal bych ti cokoliv."

„Postarej se o mou rodinu. Nedovol ostatním, aby je zabili."

„To je přece samozřejmé," mávl podrážděně rukou. „Myslím *tebe*. Co můžu dát tobě?"

„S sebou si nemůžu vzít vůbec nic, Jarede."

„Ani vzpomínku, Wando? Co chceš?"

Volnou rukou jsem si utřela slzy, ale nové mi vyhrkly tak rychle, že to vlastně nemělo smysl. Ne, ani vzpomínku jsem si odnést nemohla.

„Co bych ti mohl dát, Wando?" nedal se odbýt Jared.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se mluvit co nejklidněji.

„Tak mi daruj třeba lež. Jarede. Pověz mi, že chceš, abych zůstala."

Tentokrát vůbec neváhal, objal mě oběma pažemi a ve tmě si mě pevně přivinul na prsa. Přitiskl mi rty na čelo, a když promluvil, jeho dech mi rozechvíval vlasy.

Melanie v mé hlavě napjatě vyčkávala. Původně se snažila zalézt co nejhlouběji, dopřát mi v těch posledních minutách *moji* svobodu. Možná se bála poslouchat ty lži. Tohle nebude vzpomínka, kterou by si po mém odchodu chtěla nechat.

„Zůstaň tu, Wando. S námi. Se *mnou*. Nechci, abys odešla. Prosím. Neumím si představit, že bys už nebyla mezi námi. *Nesnesl* bych to. Vážně nevím, jak bych… jak bych…" Hlas se mu zlomil.

Byl velmi dobrý lhář a taky si mnou musel být velmi, velmi jistý, jinak by mi podobné věci těžko říkal.

Na okamžik jsem si vychutnávala jeho náruč, ale tlačil mě čas. Čas vypršel. Čas se naplnil.

„Děkuju," šeptla jsem a pokusila se vyprostit.

Zesílil objetí. „Ještě jsem neskončil."

Obličeje nám dělilo jenom pár centimetrů, a pak už ani jeden. I teď, na prahu svého posledního dechu na této planetě, jsem musela reagovat. Benzin a otevřený oheň – a výsledkem byla opět exploze.

Ale nebylo to stejné jako dřív. Cítila jsem to. Tohle bylo pro mě. To moje jméno vydechl, když laskal tohle tělo – a viděl v něm moje tělo, ve mně viděl mě. Cítila jsem ten rozdíl. Na okamžik jsme tu byli jen my dva, jenom Poutnice a Jared, oba stravovaní ohněm vášně.

Ještě nikdo nikdy nelhal lépe než Jared celým svým tělem v těch mých posledních minutách a já mu za to byla vděčná. S sebou jsem si tu vzpomínku vzít nemohla, protože jsem nikam neodcházela, ale zmírnilo to bolest z loučení. Téhle lži jsem dokázala uvěřit. Věřila jsem, že mu budu chybět tak nesmírně moc, že ho to dokonce okrade i o špetku vlastní radosti. Neměla jsem na to asi právo, ale i tak bylo příjemné na chvíli tomu klamu uvěřit.

Nemohla jsem ignorovat čas, vteřiny odtikávaly jako pekelný stroj. Dokonce i v plamenech vášně jsem cítila, jak mě vlečou pryč, jak mě vsávají do temné hlubiny tunelu. Jak mě unášejí od toho žáru a citů.

Podařilo se mi odtrhnout rty od jeho úst. Zhluboka jsme oddechovali a na obličeji cítili teplý dech toho druhého.

„Děkuju," šeptla jsem opět.

„Počkej…“

„Nemůžu. Nemůžu… to dál snášet. Chápeš?“

„Ano,“ zašeptal.

„Prosím tě už jen o jedno. Dovol, ať tím projdu sama. Prosím?“

„Jestli… jestli víš určitě, že to tak chceš…“ Rozpačitě se odmlčel.

„Tak to potřebuju, Jarede.“

„V tom případě zůstanu tady,“ slíbil chraptivě.

„Řeknu Doktorovi, aby sem pro tebe zašel, až to skončí.“

Nepřestával mě svírat v náruči.

„Uvědomuješ si, že Ian mě nejspíš zabije, až zjistí, že jsem dovolil, abys to udělala? A možná se mu ani nebudu bránit. A Jamie, ten nadosmrti neodpustí ani jednomu z nás.“

„Teď ale na ně nemůžu myslet. Prosím. Nech mě jít.“

Jared spustil paže pomalu, s hmatatelnou neochotou, jež zahřála ledové prázdno v mém těle.

„Miluju tě, Wando.“

Povzdechla jsem si. „Děkuju, Jarede. Jistě víš, jak moc tě miluju já. Celým srdcem.“

Srdce a duše. V mém případě to nebylo totéž. Byla jsem rozdělená až příliš dlouho. Nejvyšší čas udělat něco celého, stvořit celého člověka; i když to nebudu já.

Ukapávající vteřiny mě táhly směrem, kde čekal konec. Když mě přestal objímat, roztřásla mě zima. A s každým dalším krokem, kterým jsem se od něho vzdálila víc, mi bylo pořád chladněji.

Ale ne, určitě jsem si to jen namlouvala. Bylo stále léto. Pro mě tu zůstane léto už navždy.

„Jak to tu vypadá v období dešťů, Jarede?“ zeptala jsem se sotva slyšitelně. „Kde lidé spí?“

Chvíli trvalo, než se vzchopil k odpovědi, a pak jsem mu v hlase zaslechla slzy. „My…,“ polkl. „Všichni se přesuneme do jeskyně s hřištěm. A tam pak společně přespáváme.“

Přikývla jsem, v té tmě jen pro sebe. Zkoušela jsem si představit, jaká tam asi vládne atmosféra. Nepříjemná, když je tam pohromadě tolik protikladných povah? Nebo je to legrace? Změna? Jako na pyžamovém mejdanu školáků?

„Proč?“ zeptal se šeptem.

„Jenom jsem si to chtěla… představit. Jaké to bude.“ Život a láska budou pokračovat. I když to všechno se stane už beze mě, stejně mě ta představa potěšila. „Sbohem, Jarede. Melanie vzkazuje, že už brzy se shledáte.“

Lhářko!

„Počkej… Wando…“

Řítila jsem se chodbou pryč, prchala jsem, abych Jaredovi neposkytla ani náznak naděje, že mě svým vděčným lhaním přesvědčí zůstat.

Jeho bolest mě nebolela tolik jako ta Ianova. Jaredova bolest totiž bude mít krátké trvání. Už za pár minut ho zaplaví štěstí. Šťastný konec příběhu.

V té rychlosti jsem měla dojem, že jižní tunel je dlouhý sotva pár metrů. Vpředu jsem viděla pronikavou zář lampy a pochopila jsem, že Doktor už na mě čeká.

Do jeskyně, která mě odjakživa děsila, jsem vešla s hrdě vzpřímenými rameny. Doktor měl všechno připravené. V nejtemnějším koutě jsem viděla dvě lehátka přiražená k sobě. Na jednom z nich pochrupoval Kyle a objímal Jodiino nehybné

tělo kolem ramen. Druhou paží k sobě tiskl Sunnyin kryotank. Jistě by z toho měla radost. Litovala jsem, že neexistuje způsob, jak jí to dát vědět.

„Hej, Doktore," zašeptala jsem.

Vzhlédl od stolu, na kterém rovnal do řady tubičky léků. Už teď měl obličej zalitý slzami.

Náhle mě zaplavila odvaha. Srdce se mi ztišilo do normálního rytmu, dech se mi prohloubil a uklidnil. To nejtěžší jsem měla za sebou.

Už jsem to zažila. Mnohokrát. Zavřela jsem oči a zmizela. Vždycky jsem přitom sice věděla, že po čase otevřu jiné, ale přesto – byl to známý postup. Neexistoval důvod k obavám.

Zamířila jsem k lehátku a vyskočila na něj. Zůstala jsem sedět, odhodlaně se natáhla po Žádné bolesti a odšroubovala víčko. Vložila jsem si hedvábný čtvereček do úst a nechala rozpustit.

Nic se nezměnilo, protože tentokrát jsem žádnou bolest necítila. Žádnou fyzickou bolest.

„Pověz mi něco, Doktore. Jak se jmenuješ ve skutečnosti?"

Před koncem jsem toužila znát odpovědi na všechny malé hádanky.

Doktor popotáhl a hřbetem ruky si přejel pod dolními víčky.

„Eustace. To jméno se u nás dědilo a moji rodiče byli pěkní surovci."

Zasmála jsem se. Pak jsem si povzdechla. „Jared čeká u velké jeskyně. Slíbila jsem, že mu povíš, až bude konec. Ale počkej, dokud… dokud se nepřestanu hýbat, ano? Pak už bude příliš pozdě, aby na mém rozhodnutí něco změnil."

„Ale já to nechci udělat, Wando."

„Já vím. A děkuju ti za to, Doktore. Přesto žádám, abys dodržel svoje slovo."

„Prosím?"

„Ne. Dal jsi slib. Já svou část dohody splnila, je to tak?"

„Ano."

„Tak splň zase tu svoji. Dovol mi ležet vedle Walta a Wese."

V hubeném obličeji mu poškubávalo, jako by přemáhal vzlyky.

„Bude tě to… bolet?"

„Ne, Doktore," lhala jsem. „Neucítím žádnou bolest."

Čekala jsem, kdy přijde radostné rozjaření, kdy Žádná bolest všechno nádherně rozzáří jako minule. Přesto jsem pořád necítila žádný rozdíl.

Možná to nakonec nebylo účinkem toho léku; možná to bylo vědomím, že jsem milovaná. Opět jsem si povzdechla.

Lehla jsem si na břicho a otočila obličej k němu.

„Uspi mě, Doktore."

Slyšela jsem otvírání lahve, vytřepávání obsahu do hadříku v jeho dlani.

„Jsi ta nejušlechtilejší a nejčistší bytost, jakou jsem kdy poznal. Vesmír bude bez tebe smutnější místo k životu," pošeptal mi.

To byla smuteční řeč nad mým hrobem, můj epitaf, a já byla vděčná, že jsem si ho mohla ještě vyslechnout.

Děkuju, Wando. Má sestro. Nikdy na tebe nezapomenu.

Buď šťastná, Mel. Hezky si to užij. Vychutnávej život i za mě.

Budu, slíbila.

Sbohem, pomyslely jsme si současně.

Doktor mi přitiskl gázu na obličej. Zhluboka jsem se nadechla, snažila se ignorovat hustý, nepříjemný pach. Při druhém nádechu jsem opět spatřila ty tři

hvězdy; nevábily mě, dovolily mi odejít, opustit černý vesmír, kterým jsem se potulovala tolik životů. Propadala jsem se do tmy a ta byla pořád zářivější a zářivější. A nakonec vůbec nebyla černá, ale modrá. Vřelá, živá, zářivá modř… a já do ní vplula beze špetky strachu.

59. KAPITOLA

Paměť

Kdysi mě varovali, že začátek připomíná konec.

Tentokrát mi ale konec přinesl větší překvapení než v kterémkoliv z předchozích devíti životů. Větší než byl ten skok do výtahové šachty. Očekávala jsem, že nebudu mít žádné vzpomínky, žádné myšlenky. Co je tohle za konec?

Slunce zapadá – barvy jsou všechny narůžovělé a připomínají mi kamarádku… Jak se jenom jmenovala? Něco jako… volánky? Spousta a spousta volánků? Byla to krásná Květina. Zdejší květiny jsou neživé a nudné. Pravda, líbezně voní. Vůně jsou na tomhle místě to nejlepší.

Za mnou se ozvou kroky. To mě už zase špehuje Oblačná přadlena? Nepotřebuju kabát, je teplo – konečně – a já ho chci vstřebávat celou kůží. Když se po ní neohlédnu, třeba usoudí, že ji neslyším, a zase půjde domů. Je na mě hrozně opatrná, ale vždyť už skoro nejsem dítě. Nemůže mi dělat matku navždycky.

„Pardon?“ pronese kdosi. Ten hlas neznám.

Obrátím se k ní a neznám ani ten obličej. Je moc hezká.

Paměť mi ten obličej náhle přiřadila ke mně. Je to moje tvář! Ale na to jsem si nevzpomněla…

„Ahoj,“ pozdravím.

„Ahoj. Já jsem Melanie,“ usměje se na mě. „Jsem tady ve městě nová a… myslím, že jsem se ztratila.“

„Och, a kam by ses chtěla dostat? Zavezu tě tam. Parkujeme hned…“

„Ne, není to daleko a já se chtěla jen projít, ale teď netrefím zpátky na Becker Street.“

Nová sousedka – to je super! Ráda uzavírám nová přátelství.

„Máš to jen kousek,“ utěším ji. „Je to za druhým blokem odtud, ale když to vezmeš touhle uličkou, dostaneš se tam přímo.“

„Ukážeš mi přesně kudy? Promiň, jak se jmenuješ?“

„Samozřejmě! Pojď se mnou. Jsem Květ hledící k Měsíci, ale většinou mi stačí Květ. Odkud jsi, Melanie?“

Zasměje se. „Myslíš San Diego nebo Zpívající svět, Pet?“

„Co sama chceš," směju se společně s ní. Zamlouvá se mi. „V téhle ulici bydlí dva Netopýři – támhle v tom žlutém domě s piniemi."

„Tak to je musím pozdravit," zamumlá, ale hlas jí náhle zní jinak, napjatě. Dívá se do zšeřelé aleje, jako by cosi nebo kohosi vyhlížela.

A někdo tam skutečně je. Dva lidé, muž a chlapec. Chlapec si rukou prohrabuje dlouhé černé pačesy, jako by byl nervózní. Možná se bojí, protože se také ztratil. Hezké oči má vykulené vzrušením. Muž stojí nehybně jako socha.

Jamie. Jared. Srdce se mi rozbušilo, ale byl to divný, nesprávný pocit. Příliš nevýrazný a… prchavý.

„To jsou moji kamarádi, Květe," říká mi Melanie.

„Aha. Zdravím!" Natáhnu pravici k muži – stojí blíž.

Potřese mi rukou; má velice pevný stisk.

Škubne mnou kupředu, až mu dopadnu na tělo. Nechápu. To je špatně. Nelíbí se mi to.

Srdce se mi rozbuší rychleji a já mám strach. V životě jsem se tolik nebála. Nerozumím tomu.

Pak se mu ruka zhoupne k mé tváři a já vyjeknu. Vdechnu mlhu, která mu tryská z dlaně. Stříbřitý oblak s jahodovou vůní.

„Co…" chci se zeptat, ale už ty lidi nevidím. Už nevidím nic…

To bylo všechno.

„Wando? Slyšíš mě, Wando?" naléhal známý hlas.

Ale tak se nejmenuju doopravdy… nebo ano? Moje uši na to nereagovaly, ale něco jiného ano. Nejsem náhodou Květ hledící k Měsíci? Květ? Ale to mi taky nepřipadá správně. Srdce se mi rozbuší rychleji, odraz strachu z mých vzpomínek. Hlavu mi zaplní podoba ženy s rudobílým melírem a laskavýma zelenýma očima. Kde je moje matka? Ale… ona *nebyla* moje matka, je to tak?

Zvuk, tichý hlas, který se rozléhá kolem mě. „Wando, vrať se. Nenecháme tě odejít."

Ten hlas mi je i není povědomý. Zní jako… můj?

Kam se poděla Květ hledící k Měsíci? Nikde jsem ji nemohla najít. Všude jen tisíce prázdných vzpomínek. Dům plný fotografií, ale bez jediného obyvatele.

„Použijte Probuzovač," řekl hlas, tentokrát naprosto neznámý.

Něco mi ovanulo obličej, lehýnce jako dotek mlhy. Tu vůni jsem znala – grapefruitová.

Zhluboka jsem se nadechla a náhle se mi v hlavě rozjasnilo.

Cítila jsem, že ležím… ale to taky nebylo v pořádku. Nebylo tam… dost mě. Připadala jsem si hodně zmenšená.

Ruce jsem měla teplejší než zbytek těla, protože je někdo držel. Držely je velké ruce, v kterých se moje dlaně doslova ztrácely.

Vzduch divně páchl – zatuchle a trochu plesnivě. Ten pach jsem si pamatovala… i když jsem ho určitě cítila poprvé v životě.

Neviděla jsem nic než matně rudou tmu – vnitřní stranu vlastních víček. Ráda bych je otevřela, ale zatím jsem hledala ty správné svaly, kterými se to dělá.

„Poutnice? Všichni na tebe čekáme, zlato. Otevři oči."

Tenhle hlas, teplý dech u mého ucha, mi připadal ještě známější. Při jeho zaslechnutí mi žilami projelo zvláštní chvění. Pocit, který jsem z dřívějška neznala. Dech mi při něm uvízl v hrdle a prsty se mi roztřásly.

Toužila jsem pohlédnout do tváře, která patřila k tomu hlasu.

Myslí mi probleskla barva, jež mě volala ze vzdáleného života – oslnivá, žhnoucí modř. Celý vesmír byl ohnivě modrý…

A konečně jsem si vzpomněla na svoje jméno. Ano, tak to bylo. Poutnice. Byla jsem Poutnice. A taky Wanda. Teď jsem si to všechno vybavila.

Lehký dotek na mé tváři – hřejivý tlak na rtech, na víčkách. Aha, takhle se otvírají! Konečně jsem víčka našla a mohla zamrkat.

„Probouzí se!“ vykřikl kdosi vzrušeně.

Jamie. Můj Jamie. Srdce mi udělalo další bláznivý kotrmelec.

Trvalo vteřinku, než jsem zaostřila pohled. Modř, která mě bodla do očí, byla divná, nesprávná – příliš bledá, příliš řídká. Nebyla to modř, jakou jsem si přála.

Na obličej se mi snesla dlaň. „Poutnice?“

Ohlédla jsem se po hlase. Pohyb vlastního krku mi připadal nezvyklý, jiný, než jak jsem si pamatovala, ale vlastně pořád známý.

Moje pátrající oči konečně našly tu modř, kterou hledaly. Safír. Sníh a půlnoc.

„Iane? Iane, kde to jsem?“ Zvuk hlasu vycházející z mého vlastního hrdla mě vyděsil. Byl vysoký, ječivý. Známý, ale mně nepatřil. „*Kdo* teď jsem?“

„Ty jsi ty,“ řekl mi Ian. „A jsi právě tam, kam patříš.“

Vytáhla jsem jednu ruku z obrových dlaní. Chtěla jsem si sáhnout na obličej, ale vtom se mým směrem natáhla neznámá ruka a já rázem zkameněla.

Ruka nade mnou rovněž znehybněla.

Opět jsem zkusila pohnout rukou, abych se ochránila, a ruka se také pohnula. Roztřásla jsem se a ruka se začala třást.

Och.

Otevřela jsem ruku a zase ji zaťala v pěst a přitom si ji pozorně prohlížela.

Je tohle *moje* ruka, ta věcička? Nebýt dlouhých, růžovobíle nalakovaných a do dokonalých obloučků zabroušených nehtů, klidně mohla patřit dítěti. Kůže na ruce měla světle stříbrný odstín a byla postříkaná zlatými pihami.

Byla to ta nezvyklá kombinace stříbrné a zlaté, jež ke mně přivolala vzpomínku na vlastní obličej, zobrazený v zrcadle.

A právě ta vzpomínka mě na vteřinku vykolejila, protože na tolik civilizace jsem nebyla zvyklá – a současně jsem neznala *nic než* civilizaci. Pěkná šatna plná jemných dívčích hadříků se stuhami a volánky. Spousta skleněných lahviček s vůněmi, které jsem tak zbožňovala – já? Nebo ona? Květináč s orchidejí. Sada stříbrných kartáčů na vlasy.

Velké kulaté zrcadlo lemované rámem z kovových tepaných růží. Obličej v zrcadle je také zaoblený, ne oválný. Drobný. Pleť v obličeji má stejný, měsíčně stříbrný podtón jako ruka, s další hrstí pih rozhozenou u kořene nosu. Velké šedé oči, jimiž jemně prosvítá chvějivé stříbro duše, lemované změtí zlatých řas. Světle růžové rty, plné, skoro kolečko jak u batolete. Drobné, pravidelné bílé zoubky. Důlek v bradě. A všude, všude zlaté vlnité vlasy, které mi pluly kolem hlavy jako zářivá svatozář a spadaly hluboko pod místa, která bylo vidět v zrcadle.

Můj obličej – nebo její?

Byla to dokonalá tvář pro Noční květinu. Dokonalý přepis Květiny na člověka.

„Kde je?“ naléhala jsem tím vysokým, chvějivým hlasem. „Kde je Květ?“ Její nepřítomnost mě děsila. Ještě nikdy jsem neviděla bezbrannější bytost než tohle poloviční dítě s obličejem jako úplněk a vlasy jako sluneční paprsky.

„Je přímo tady,“ ujistil mě Doktor. „V kryotanku, připravená na cestu. Chtěli jsme se tě zeptat, kam by podle tebe bylo nejlepší ji poslat.“

Ohlédla jsem se po jeho hlase, a když jsem ho tam uviděla stát, ve slunečním světle, s blikajícím kryotankem v rukou, zaplavil mě příval vzpomínek na svůj předchozí život.

„Doktore!“ vyjekla jsem tenkým, křehkým hlasem. „Doktore, vždyť jsi mi dal slovo! Vždyť jsi přísahal, *Eustace!* Proč jenom? Proč jsi porušil daný slib?“

Dotkla se mě matná připomínka zoufalství a bolesti. Tohle tělo ještě nikdy necítilo takové utrpení. Schoulila jsem se, abych mu unikla.

„Dokonce i čestní lidé se někdy vzepřou nátlaku, Wando.“

„Nátlak!“ ušklíbl se příšerně známý hlas.

„Řekl bych, že nůž na krku se za nátlak považovat dá, Jarede.“

„Věděl jsi, že bych to nikdy nedotáhla do konce.“

„To jsem nevěděl. Byla jsi proklatě přesvědčivá.“

„Nůž?“ Tělo se mi roztřáslo.

„Šššš, všechno je v pořádku,“ chlácholil mě Ian a jeho dech mi rozhodil zlaté prameny vlasů po celém obličeji. Odhrnula jsem si je naučeným gestem. „Vážně jsi věřila, že nás můžeš takhle opustit? Wando!“ Povzdechl si, ale radostně.

Ian byl šťastný. Tohle poznání mi náhle mou starost rozjasnilo, dodalo jí na snesitelnosti.

„Ale já přece prosila, že už nechci být parazit,“ šeptla jsem.

„Pusťte mě dopředu!!“ zavelel můj starý hlas. Pak jsem spatřila svůj vlastní obličej s výraznými rysy, pletí zhnědlou od slunce, rovnou černou linií obočí nad mandlově protáhlýma, oříškově hnědýma očima, vysokými a výraznými lícními kostmi… A poprvé jsem Melanii neviděla jako odraz v zrcadle.

„Poslouchej, Wando. Vím přesně, čím nechceš být. Ale jsme lidi a jsme sobci, a *ne vždycky* jednáme správně. Nedovolíme ti odejít, tak se s tím smiř.“

Způsob jejího vyjadřování, melodie hlasu a tón, ne sám hlas, mi připomněly němé rozhovory, hlas v mé hlavě, mou sestru.

„Mel? Mel, tak ty jsi to zvládla?“

S úsměvem se shýbla, aby mě objala kolem ramen. Byla vyšší, než jak jsem si pamatovala.

„Ale to dá rozum! Copak právě o to nešlo? A ty budeš taky v pořádku. Nejsme totiž hloupí a nepopadli jsme hned první tělo, co se nám nachomýtlo.“

„Počkej, já jí to řeknu sám, já sám!“ Jamie se vecpal vedle Mel. Kolem lůžka už vznikla pěkná tlačenice. Zakolébalo se.

Vzala jsem ho za dlaň a stiskla ji. Vlastní ruka mi připadala slabá; cítil vůbec ten stisk?

„Jamie!“

„Ahojky, Wando. To je bezva, že jo? Jsi teď menší než já!“ Vítězoslavně se na mě zazubil.

„Ale pořád jsem z nás dvou ten starší. Je mi…“ A pak jsem se zarazila a prudce změnila téma. „Za dva týdny budu mít narozeniny.“

Stokrát jsem mohla být dezorientovaná a zmatená, ale Melaniiny zkušenosti se mi zadřely pod kůži a já si z nich vzala ponaučení. Ian byl každým coulem stejně

slušný chlap jako Jared a já nehodlala projít stejným zoufalstvím, kterým se kdysi musela protrpět Melanie.

A tak jsem zalhala a přidala si rok navíc. „Bude mi osmnáct."

Koutkem oka jsem si všimla, jak Melanie s Ianem ztuhli úžasem. Tohle tělo se zdálo mnohem mladší, než odpovídalo věku kolem sedmnácti let.

Byl to právě tenhle malý klam, ten krok, kterým jsem si dělala dospělý nárok na partnera, mi napověděl, že tu hodlám zůstat. Že budu žít s Ianem a zbytkem své rodiny. Hrdlo se mi sevřelo, jako by mi v něm vypučel podivný otok.

Jamie mě pohladil po tváři, aby na sebe opět upoutal pozornost. Překvapilo mě, jak mi jeho ruka připadá na obličeji veliká. „Dovolili mi taky jet na výpravu, když jsme tě vybírali."

„Já vím," zamumlala jsem. „Pamatuju si na to… Tedy, Květ si pamatuje, že tě tam zahlédla." Podívala jsem se na Mel, ale ta pouze pokrčila rameny.

„Snažili jsme se ji nevylekat," vysvětloval Jamie. „Vypadala tak… zranitelně, chápeš? A navíc byla milá. Vybrali jsme ji společně, ale rozhodující slovo jsem měl já! Mel tvrdila, že musíme najít někoho mladého, kdo prožil větší část života jako duše, nebo tak. Ale prý zase ne moc mladého, protože jí bylo jasné, že bys nechtěla být dítě. A pak se Jaredovi zalíbil tenhle obličej, protože prohlásil, že nikdo mu nebude… nedůvěřovat. Vůbec nevypadáš nebezpečně. Vypadáš přesně opačně. Jared říkal, že v každém automaticky vzbudíš ochranitelský komplex, že mám pravdu, Jarede? Ale poslední slovo jsem měl já, protože jsem hledal někoho, kdo by vypadal jako ty. No, a tak jsem měl dojem, že tohle tělo fakt vypadá jako ty, protože je trochu jako anděl, a ty jsi stejně tak hodná. A taky moc krásná. Věděl jsem, že budeš krásná." Jamie se zazubil od ucha k uchu. „Ian na výpravu neodjel. Pořád jenom seděl tady u tebe a opakoval, že mu je fuk, jak vypadáš. Nedovolil, aby se kdokoliv dotkl tvého kryotanku, dokonce ani já nebo Mel. Ale tentokrát mi Doktor dovolil, ať se dívám. Bylo to hustý, Wando. Namouduši nevím, proč jsi mi nedovolila, abych se díval už dřív. Ale nedovolil mi, abych mu pomáhal, to zas ne. Ian by nesnesl, aby na tebe sáhl někdo jiný než on sám."

Ian mi stiskl ruku a sklonil se, aby mi zašeptal do vlasů: „Držel jsem tě v dlani, Poutnice. Byla jsi tak nádherná!"

Rázem mi zvlhly oči. Popotáhla jsem.

„Ale to tělo se ti líbí, viď?" vyptával se ustaraně Jamie. „Nezlobíš se, že ne? Nebydlí v tobě ještě někdo, nebo jo?"

„Ne, vlastně se nezlobím," odvětila jsem šeptem. „A já – nikoho jiného tu nemůžu najít. Jen Květiny vzpomínky. Květ v tom těle žila… Ani si nevzpomínám, kdy v něm nebyla. Ani si nevzpomínám na to předchozí jméno."

„Nejsi žádný parazit!" oznámila mi Melanie rázně a prsty se mi probírala v hustém zlatu vlasů. „Tohle tělo sice nepatří Květu, ale už neexistuje nikdo další, kdo by si ještě na něj dělal nárok. Čekali jsme, abychom získali jistotu, Wando. Snažili jsme se ji probudit skoro stejně dlouho jako Jodi."

„Jodi? Co se stalo s Jodi?" vypískla jsem tím dětským hláskem, ještě vyšším z návalu úzkosti. Pokusila jsem se posadit a Ian mi pomohl, což v případě mého nového miniaturního těla bylo snadné, a ještě mě podepřel vlastní paží. Konečně jsem si mohla prohlédnout všechny tváře kolem mě.

Doktor, tentokrát už se suchýma očima. Za ním vykukoval Jeb, který se tvářil samolibě a přitom neskrýval stravující zvědavost. Vedle něho žena, kterou jsem nejdřív ani nepoznala, protože obličej měla tak oživený, jak jsem ho ještě neviděla –

ne že bych ho vídala často nebo dlouho: Mandy, bývalá Léčitelka. A blíž u mě Jamie se zářivým, vzrušeným úsměvem, vedle něho Melanie a za ní Jared, obě paže kolem jejího pasu. Věděla jsem, že dokud jsem v tom těle byla i já, podobné doteky mu nepřipadaly úplně přirozené a správné. A bylo mi jasné, že navždy se bude držet u Mel co nejblíž, bude mu vadit každičký centimetr prostoru, co je dělí. Z toho vědomí mě prudce, zběsile píchlo u srdce. Křehké srdce v útlé hrudi se mi sevřelo. Ještě nikdy předtím nebylo zlomené, a teď tu vzpomínku nechápalo.

Zamrzelo mě, že pořád ještě miluju Jareda. Ještě jsem se z té lásky neosvobodila, nepřestala jsem žárlit na tělo, které miloval. Pohledem jsem zatěkala zpátky k Mel. Všimla jsem si, že žalostně křiví rty, které patřívaly mně, a pochopila jsem, že mi rozumí.

Bleskově jsem si prohlížela obličeje, shluklé do kruhu kolem lůžka, a Doktor přitom opožděně odpovídal na moji otázku.

Trudy a Geoffrey, Heath, Paige a Andy. Dokonce i Brandt…

„Jodi nereagovala. Bojovali jsme o ni tak dlouho, jak jen to šlo.“

Takže Jodi zemřela? Moje nezkušené srdce pukalo žalem a křehkému tělu urychlilo drsné probuzení.

Heidi a Lily. Lily se nutí do posmutnělého úsměvu – i navzdory bolesti upřímného…

„Dokázali jsme jí dodávat tekutiny, ale krmit ji už ne. Báli jsme se atrofie – svalů, mozku…“

V životě mě ještě tolik nebolelo u srdce – a to kvůli ženě, kterou jsem ani neznala – ale jak jsem se mimoděk rozhlížela kolem sebe, náhle jsem ztuhla.

Od Kyleova boku se na mě dívala Jodi.

Plaše se usmála a já náhle poznala, kdo to je.

„Sunny!“

„Zůstávám tady!“ oznámila mi skoro lišácky. „Stejně jako ty.“ Pohlédla Kyleovi do obličeje, v němž byl tak vyrovnaný výraz, jaký jsem u něho neznala, a trochu posmutněla. „Ale přesto se pořád snažím a hledám ji. Pořád ji hledám.“

„Když se zdálo, že Jodi ztratíme, Jared nás donutil vložit Sunny zpátky,“ dodal doktor tiše.

Ještě chvíli jsem na Kylea a Sunny ohromeně civěla a pak jsem pokračovala v prohlídce dalších lidí.

Ian mě pozoroval s podivnou kombinací štěstí a nervozity. Tyčil se nade mnou výš, než měl, vyš, než jsem byla zvyklá, ale oči měl pořád stejně modré, jak jsem si pamatovala. Byla to kotva, která mě poutala k téhle planetě.

„Je ti tam dobře?“ vyzvídal.

„Já… nevím,“ přiznala jsem. „Připadá mi to… zvláštní. Skoro stejně zvláštní, jako když se přestěhuju do jiného druhu. Tak moc zvláštní, že bych myslela… ale nevím.“

Srdce se mi opět zatřepetalo, ale tentokrát ne vzpomínkou na lásku v minulém životě. V ústech mi vyschlo a žaludek se mi svíral. Místo, kde se Ian paží dotýkal mých zad, vibrovalo a jiskřilo vlastním životem.

„Nevadí ti nějak moc, že zůstaneš s námi, Wando? Co myslíš, smíříš se s tím?“ zamumlal.

Jamie mi stiskl ruku, Melanie na ni přiklopila dlaň a usmála se, když se k pyramidě připojil i Jared. Trudy mě pohladila po noze. Geoffrey, Heath, Heidi,

Andy, Paige, Brandt, a dokonce i Lily se na mě přátelsky usmívali. Kyle přistoupil blíž a přitom zářil jako sluníčko. Sunny se zubila jako jeho spoluspiklenec.

Kolik léku Žádná bolest mi Doktor dal? Všechno doslova sálalo štěstím.

Ian mi z obličeje odhrnul pramen zlatých vlasů a přitiskl mi dlaň na tvář. Ruku měl tak velkou, že dlaní mi zakryl tvář od brady až po čelo; ten dotek mi vyslal elektrický výboj do celého těla pod stříbřitou kůží, a současně se mi slastně rozechvěly útroby.

Cítila jsem, jak mi tváře zalévá horký ruměnec. Ještě nikdy jsem neměla zlomené srdce, ale taky se mi ještě nikdy nevznášelo v oblacích. Náhle mě zaplavil stud a já měla co dělat, abych ze sebe vymáčkla aspoň slabý hlas.

„Asi to zvládnu," zašeptala jsem. „Když ti to udělá radost."

„Ale po pravdě, to nestačí," nesouhlasil Ian. „Musí to dělat radost i *tobě*."

Samou ostýchavostí jsem mu pohled dokázala oplácet jenom pár vteřin; přitom jsem prožívala tak nový vnitřní zmatek, že jsem automaticky nepřestávala klopit oči.

„Já… to asi bude," přiznala jsem se. „Myslím, že budu nesmírně šťastná."

Budu šťastná i smutná, nadšená i zoufalá, klidná i vyděšená, milovaná i zavrhovaná, trpělivá i navztekaná, klidná i zběsilá, naplněná i prázdná… Tohle všechno. Budu prožívat všechny lidské emoce. A budou pouze moje.

Ian mi něžně pozvedl obličej a já se mu zadívala do očí. Tváře mi planuly stále palčivěji.

„Takže zůstaneš."

Políbil mě přímo přede všemi, ale já na obecenstvo rychle zapomněla. Bylo to snadné a správné, žádný rozpor, žádný zmatek, žádné námitky, pouze Ian a já, roztavená láva razící si cestu mým novým tělem, které tímto podepsalo dohodu.

„Zůstanu," slíbila jsem.

Tak začal můj desátý život.

EPILOG

Návaznost

V tom posledním ostrově lidství na planetě Zemi dál pokračoval život a láska, ale nic už nebylo jako dřív.

Ani já už nebyla stejná.

Tohle bylo moje první znovuzrození v těle stejného druhu. Zjistila jsem, že přesun byl mnohem náročnější než při změně planet, protože už předem jsem od lidského života hodně očekávala. Navíc jsem toho dost zdědila od Květu hledícího k Měsíci, a ne všechno bylo příjemné.

Například jsem zdědila hluboký stesk po Přadleně Mraků. Chyběla mi matka, kterou jsem nikdy neznala, a truchlila jsem kvůli jejímu žalu. Zdálo se mi, že na téhle planetě nemůže být žádná radost bez toho, aby ji na neviditelných vahách nevyvážilo stejné množství bolesti.

Zdědila jsem nečekaná omezení. Byla jsem zvyklá na silné a rychlé a vysoké tělo, které bez vody a jídla zvládlo uběhnout řadu kilometrů, zvedat těžká břemena a dosáhnout do polic u stropu. Tohle tělo bylo slabé – a ne jenom fyzicky. Tohle tělo ovládla ochromující plachost pokaždé, kdy jsem si nebyla sama sebou jistá, což se poslední dobou stávalo až příliš často.

Zdědila jsem jinou roli v lidském společenství. Lidé teď za mě nosili těžké věci a ve dveřích mi dávali přednost. Dostávala jsem tu nejsnazší práci a po chvíli ji beztak udělali za mě. Ale co bylo nejhorší, potřebovala jsem pomoc. Svaly jsem měla rozměklé, nezvyklé na tvrdou práci. Snadno jsem se unavila, a i když jsem se to snažila nedat najevo, nikoho jsem neošálila. Naráz bych nedokázala uběhnout nejspíš ani kilometr.

Ovšem za to ohleduplné chování ostatních nemohla pouze má fyzická slabost. Byla jsem sice zvyklá, že mám hezkou tvář, ale lidé na ni většinou hleděli se strachem, nedůvěrou, dokonce i nenávistí. Můj nový obličej v nich podobné emoce prostě nevyvolával.

Lidé mě ustavičně hladili po obličeji i vlasech (což bylo snadné, když jsem byla nejmenší z dospělých) a něžně mi pozvedali bradu, aby se mi podívali do očí. Bývalí přátelé i nepřátelé se ke mně teď chovali stejně mile. Dokonce i Lucina protestovala jen naoko, když její chlapečci za mnou začali běhat jako dvě oddaná štěňata. Freedom mi při každé příležitosti lezl na klín a tvářičkou se mi zarýval do vlasů. Isaiah byl už na podobné láskyplné výlevy moc velký, ale rád se vodil se mnou za ruku – měli jsme je stejně velké – a vzrušeně brebentil o Pavoucích a Dracích, o

fotbale a loupežných výpravách. Zato Melanii se obě děti vyhýbaly obloukem; jejich matka je předtím vystrašila tak důkladně, že už se na tom nedalo nic změnit.

Dokonce ani Maggie a Sharon, i když se snažily uhýbat přede mnou pohledem, nedokázaly v mé přítomnosti zachovat původní nenávistný odstup.

Ale nebylo to jen moje tělo, co se změnilo. Později do pouště dorazily monzunové deště a já byla ráda.

Za prvé, ještě nikdy předtím jsem necítila vůni deště na kaktusech; znala jsem je pouze z matné vzpomínky na Melaniiny zážitky, což byl hodně neurčitý pocit. A teď ta vůně zahnala z jeskyní zatuchlinu a zalila je čistou, skoro kořennou svěžestí, která mi provoněla vlasy a doprovázela mě na každém kroku. Cítila jsem ji dokonce i ve snu.

Květ vzpínající se k Měsíci strávila celý život v Seattlu, a tak nedozírná plocha modré oblohy a spalující žár mátly – a skoro *ochromovaly* – mou mysl i tělo stejně, jako by temná zatažená obloha ve velkoměstě deptala každého ze zdejších pouštních obyvatel. Mozaiky mračen nad pouští mi připadaly jako vzrušující změna po bezvýrazné, světle modré letní obloze. Byly hluboké a proměnlivé a nad hlavou nám vykreslovaly obrazy.

V Jebových jeskyních došlo k velkému stěhování a přeorganizování, a současný přesun do velké jeskyně s fotbalovým hřištěm – kde nyní byla naše společná ložnice – představoval dobrou přípravu na trvalejší změny, které měly následovat později.

Museli jsme využít každičký volný prostor a žádná z jeskyní nemohla zůstat neobsazená. Přesto jen ty dvě nové příchozí – Candy, která si konečně vzpomněla na své pravé jméno, a Lacey – se dokázaly nastěhovat do ložnice po Wesovi. Dost jsem Candy kvůli její nové spolubydlící litovala, ale Léčitelka nedala najevo sebemenší obavy, že by to mezi nimi neklapalo.

Když skončilo období dešťů, Jamie se odstěhoval do volného kouta v Aaronově a Brandtově ložnici. Melanie s Jaredem ho vykopli ze své jeskyně k Ianovi ještě předtím, než jsem se opět narodila v Květině těle; tak malému klukovi se nemuseli omlouvat.

Kyle zatím rozšiřoval původní Walterovu minijeskyňku, aby byla hotová, až poušť opět vyschne. Byla moc malá i pro jednoho a Kyle v ní teď neměl přespávat sám.

V noci, ve tmě jeskyně páchnoucí sírou, Sunny spávala stulená na Kyleově hrudi jako kotě u rotvajlera, jemuž bezmezně důvěřuje. Sunny se od Kylea *nikdy* nehnula ani na krok. Nevzpomínala jsem si, že od chvíle, kdy otevřela svoje stříbřitě šedé oči, bych ji aspoň jedinkrát viděla o samotě.

Kyle byl do toho nepravděpodobného vztahu ponořený natolik, že už nezvládal věnovat pozornost čemukoliv jinému. Ještě se nevzdal naděje na Jodiin návrat, ale teď se k němu tiskla Sunny a on ji něžnýma rukama ustavičně objímal a držel.

Před vypuknutím období dešťů byla všechna místa obsazená, takže jsem zůstala s Doktorem v nemocnici, která mě už neděsila. Lehátka moc pohodlná nebyla, ale bylo to hodně zajímavé místo. Candy si pamatovala detaily ze života Letní písně mnohem lépe než svůj vlastní život; v nemocnici se teď odehrávaly zázraky.

Po skončení období dešťů už Doktor nespal v nemocnici sám. Hned po první noci strávené v jeskyni s hřištěm si Sharon bez jediného slůvka vysvětlení přitáhla matraci k té Doktorově. Možná ji k tomu donutilo Doktorovo okouzlení Léčitelkou, i když já osobně pochybovala, že Doktor si ve svém ohromení nad jejími nevídanými znalostmi vůbec povšiml, jak je ta starší žena přitažlivá. A kdoví, možná

že Sharon prostě jen dospěla k rozhodnutí odpustit a zapomenout. Doufala jsem, že to tak je. Těšilo by mě, kdyby i Sharon a Maggie polevily časem ve své nenávistné zatvrzelosti.

Ale ani já nezůstala v nemocnici dlouho.

Nebýt Jamieho, ten zásadní rozhovor s Ianem by se možná nikdy nekonal. Vysychalo mi v ústech a dlaně se mi zpotily už při pouhé představě, jak to téma načínám. Co když ty pocity v nemocnici, těch několik minut absolutní jistoty, která mě zaplavila hned po procitnutí v novém těle, byly jen iluze? Co když jsem si je zapamatovala nesprávně? U sebe jsem si byla jistá, že se nic nezměnilo, ale mohla jsem se spolehnout, že i Ian cítí pořád totéž? Vždyť to tělo, do kterého se zamiloval, žilo pořád mezi námi!

Počítala jsem s tím, že je rozrušený – jako my všichni. Když to bylo obtížné pro mě, duši zvyklou na velké změny, jak těžké to muselo být pro lidi?

Poctivě jsem se snažila zbavit matoucích ozvěn lásky a žárlivosti, které jsem pořád ještě z minulosti cítila k Jaredovi. Nestála jsem o ně, nepotřebovala jsem je. Tím pravým byl pro mě Ian. Ale občas jsem se přistihla, jak hledím na Jareda a připadám si divně zmatená. Občas jsem si všimla, jak se Melanie dotkla Ianovy ruky či paže a pak s úlekem ucukla, jako by si náhle připomněla, kým vlastně je. Dokonce i Jared, který měl k podobné nejistotě ten nejmenší důvod, se mi občas pátravě zahleděl do očí. A Ian… Pro toho to samozřejmě bylo nejtěžší. To jsem dokázala pochopit.

Byli jsme navzájem skoro stejně nerozluční jako Kyle a Sunny. Ian se nepřetržitě dotýkal mého obličeje a vlasů, pořád mě držel za ruku. Ale proč nereagoval na tohle tělo? Proč jsme měli skoro ryze platonický vztah? Proč mě už víckrát nepolíbil tak, jako toho prvního dne?

Možná mě nikdy nedokáže milovat v tomhle těle, i když všem ostatním lidem v jeskyni připadá přitažlivé.

Ta starost mě tížila v srdci i toho večera, kdy Ian odnesl moje lehátko – na mě bylo příliš těžké – do velké temné jeskyně s hřištěm.

*

Rozpršelo se poprvé po víc než šesti měsících. Všude se ozýval smích i stížnosti, jak si lidé roztřepávali navlhlé přikrývky a upravovali si místa k přespání. Zahlédla jsem Sharon s Doktorem a usmála se.

„Tady, Wando!“ volal na mě Jamie a mával od místa, kde si zrovna položil matraci vedle Iana. „Sem se vejdeme všichni tři!“

Jamie byl jediný člověk, který se ke mně choval skoro stejně jako dřív. Bral sice ohledy na moji drobnou postavu, ale nikdy se nezatvářil udiveně, když jsem se objevila ve dveřích nebo když z mých rtů mluvila Poutnice.

„Hele, že o to lehátko ani nestojíš, Wando? Klidně se všichni vejdeme na matrace, teda, když je srazíme k sobě.“ Zubící se Jamie ani nečekal na souhlas a kopnutím přesunul jednu matraci těsně k druhé. „Ty moc místa nezabereš.“

Vzal od Iana lehátko a postavil ho stranou. Pak se natáhl na kraj matrace a obrátil se k nám zády.

„A jo, Iane,“ dodal už bez ohlédnutí, „už jsem mluvil s Brandtem a Aaronem a asi se nastěhuju k nim. Jsem děsně utahaný, tak dobrou, lidičky.“

Nekonečně dlouho jsem zírala na Jamieho nehybné tělo. Ian ležel stejně nehybně jako chlapec, ale doufala jsem, že v duchu nebojuje se záchvatem paniky. Co když se snaží vykoumat nějakou chytrou kličku, jak se z té situace vyvléct?

„Zhasněte světla," houkl Jeb z opačného konce sálu. „A všichni zavřete klapačku, ať můžu aspoň oko zamhouřit!"

Lidé se smáli, ale jako vždy ho vzali vážně. Postupně zmizela světla všech čtyř lamp, až se místnost ponořila do tmy.

Ianova ruka nahmatala mou dlaň; hřál. Všiml si vůbec, jak mám kůži studenou a zpocenou?

Svezl se na matraci do kleku a jemně mě stáhl k sobě dolů. Lehli jsme si, já na hrany obou matrací. Pořád mě držel za ruku.

„Je to pohodlné?" zeptal se Ian šeptem. Kolem nás se ozýval šepot ostatních, rozmazaný zurčením sirného pramene.

„Ano, děkuju," přisvědčila jsem.

Jamie se překulil, až se matrace zhoupla, a vrazil do mě. „Jé, promiň, Wando," broukl a opět hlasitě zívl.

Podvědomě jsem uhnula a pro změnu jsem teď já vrazila do Iana, který ležel blíž, než jsem myslela. Tiše jsem vyjekla a honem se snažila udělat mu víc místa, ale náhle mě objal a pevně si mě přitiskl k tělu.

Byl to prazvláštní pocit; to Ianovo neplatonické objetí ve mně vzbuzovalo podobné pocity jako moje první zkušenost s lékem Žádná bolest. Jako kdybych si ani neuvědomila, že trpím, a teprve jeho dotek zahnal všechnu bolest pryč.

A ten pocit rychle zahnal mou ostýchavost. Obrátila jsem se obličejem k němu a on objetí ještě zesílil.

„Je to pohodlné?" zopakovala jsem šeptem jeho otázku.

Políbil mě na čelo. „Víc než pohodlné."

Pár minut jsme mlčeli. Většina hovoru kolem nás utichla.

Pak se sklonil, aby mi rty dosáhl k uchu, a ještě tišeji než předtím zašeptal: „Wando, myslíš…" Nedořekl.

„Ano?"

„Jak to vypadá, budu mít ložnici sám pro sebe. To není spravedlivé."

„Pravda. Není tu dost místa, abys mohl zůstat sám."

„Já přece nechci být sám. Ale…"

Proč se nezeptá rovnou? „Ale co?"

„Už jsi měla dost času vyrovnat se s tím? Nerad bych na tebe spěchal. Chápu, že máš v hlavě zmatek… kvůli Jaredovi…"

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila, na co vlastně naráží, a potom jsem se tichounce zachichotala. Melanie nebyla zrovna chichotací typ, zato Květ ano, a její tělo mě zradilo v tom nejnevhodnějším okamžiku.

„Co je?" nechápal.

„To já dopřávala čas *tobě*, aby sis v sobě udělal pořádek," vysvětlila jsem šeptem. „Nechtěla jsem na tebe spěchat, protože vím, že z toho zmatku jde člověku hlava kolem. Myslím to s Melanií."

Překvapením až maličko nadskočil. „Ty sis myslela…? Ale Melanie nejsi ty. V tom jsem měl jasno od začátku."

Usmála jsem se do tmy. „A Jared zase není ty."

Sevřeným hlasem namítl: „Ale pořád je to Jared. A ty ho miluješ."

Že by Ian opět žárlil? Správně bych z negativních nemocí neměla mít radost, ale nezapírala jsem si, že to působí povzbudivě.

„Jared je moje minulost, jiný život. Ty jsi moje přítomnost."

Chvíli mlčel, a když opět promluvil, hlas měl ochraptělý přemírou citů. „A taky budoucnost, jestli o to budeš stát."

„To budu, prosím."

A pak mě políbil tak neplatonicky, jak to jenom za daných stísněných okolností bylo možné, a já v duchu jásala nad svou prozíravostí, která mě přiměla zalhat o svém věku.

Deště jednou skončí a potom se s Ianem staneme párem v tom nejhlubším slova smyslu. Byl to slib a závazek, který jsem ještě nedala v žádném ze svých životů. Při té představě mě zaplavovala radost a úzkost a stud a zoufalá netrpělivost – a to všechno naráz; cítila jsem se jako *člověk.*

*

Když se teď všechno konečně vysvětlilo, byli jsme s Ianem ještě nerozlučnější než dřív. A jakmile přišel čas otestovat můj nový vzhled mezi ostatními dušemi, tak mě samozřejmě doprovázel.

Ta výprava mi po dlouhých týdnech zoufalství přinesla nezměrnou úlevu. Dost mě trápilo, že moje tělo bylo slabé a v jeskyních skoro bez užitku; jen mi připadalo k nevíře, že ostatní mi nechtějí dovolit, abych to tělo využívala pro tu jedinou činnost, pro kterou bylo ideální.

Především Jared teď ocenil Jamieho výběr těla, protože ta naivní a zranitelná tvářička nemohla v nikom vyvolat podezření, a křehká postava zase hned od začátku probouzela ochranitelské snahy v celém okolí, ale i on se musel přemáhat, aby mi dovolil využít ty klady v praxi. Já osobně nepochybovala, že výpravu zvládnu stejně bezproblémově jako dřív, ale Jared, Jeb, Ian a ostatní – s výjimkou Jamieho a Mel – strávili celé dny debatami o případných možnostech, jak se obejít beze mě. Bylo to směšné.

Všimla jsem si, že pokukují po Sunny, ale byla ještě neprověřená, nemohli na ni spolíhat. A co víc, Sunny neměla v úmyslu vytáhnout z jeskyně vůbec kdy paty. Už jen to slovo *výprava*, natož *loupežná*, ji drtilo hrůzou. Kyle by s námi nešel, protože když se o tom jednou pouze zmínil, Sunny dostala hysterický záchvat.

Nakonec vyhrála praktická stránka věci. Potřebovali mě.

Byl to příjemný pocit.

Zásoby zvolna docházely, takže výprava musela být dlouhá, důkladná. Jako obvykle jí velel Jared, takže se rozumělo samo sebou, že se zúčastní i Melanie. A jako dobrovolníci se nabídli Aaron s Brandtem, ne snad, že bychom potřebovali extra siláky, ale už je štvalo, že jsou pořád zavření jako v kurníku.

Mířili jsme daleko na sever a já byla vzrušená z představy, že poznám zase nová místa – a že opět ucítím chlad.

V tomhle těle se mi vzrušení snadno vymklo z ruky. Když jsme toho večera dojeli ke kamenitému svahu, kde jsme v dutinách pod balvany skrývali dodávku i stěhovací vůz, byla jsem natěšená jako malé dítě. Ian se mi smál, protože než do dodávky naložil naše oblečení a trochu jídla, netrpělivostí jsem poskakovala sem a tam. Popadl mě za ruku, prý aby mě přivázal k povrchu téhle planety.

Chovala jsem se snad moc hlučně? Příliš nevšímavě ke svému okolí? Ne, samozřejmě že ne. Byla to past a na opatrnost bylo pozdě hned v okamžiku našeho příjezdu.

Když ze tmy vyšlehly tenké kužele světla přímo do Jaredova a Melaniina obličeje, všichni jsme ztuhli leknutím. Můj obličej a oči, které by nám mohly pomoct, zůstaly skryté ve stínu Ianových širokých zad.

Mě však světlo neoslepovalo a měsíc svítil dost jasně, abych zjistila, že Hledači jsou proti nám v převaze, osm ku šesti. A bylo dost světla, abych z držení jejich rukou poznala, že se jim v nich blýskají zbraně, namířené na nás. Mířili na Jareda a Mel, na Brandta a Aarona – který měl u sebe naši jedinou pistoli, ani ji nestačil vytáhnout – a jedna hlaveň ukazovala přímo doprostřed Ianovy hrudi.

Proč jen jsem mu dovolila, aby mě doprovodil? Proč musí umřít i on? V hlavě mi zněly Lilyiny zmatené otázky po smyslu života, když zahynul Wes.

Moje malé křehké srdce se rozlétlo na milion střepů a já hrábla do kapsy pro pilulku.

„Klid, všichni zůstaňte v klidu!!“ houkl muž z prostředka hloučku Hledačů. „Počkat, počkat, nic *nepolykej!* Propána, vzpamatujte se! No, tak se koukněte!“

Muž otočil baterku do vlastního obličeje.

Obličej mě dohněda opálený a zbrázděný jak skála ošlehaná větrem. Měl tmavé vlasy s šedinami na spáncích, jež se mu kolem uší stáčely do chundelatých kučer. A oči – oči měl tmavě hnědé. Jen tmavě hnědé, nic víc.

„Vidíte?“ naléhal. „Tak teď, vy nezastřelíte nás a my nezastřelíme vás.“ Odložil pušku na zem. „No tak, lidi!“ vybídl ostatní a ti poslušně schovali zbraně do pouzder, která jim visela na kyčlích, zádech, kotnících… Byla to spousta zbraní.

„Objevili jsme vaši zdejší skrýš; je chytře vymyšlená a my na ni narazili náhodou. Rozhodli jsme se počkat na vás a seznámit se. Nestane se každý den, aby člověk narazil na skupinu rebelů.“ Blaženě, srdečně se rozesmál. „Kdybyste se viděli, jak se tváříte! Cože? Vážně jste věřili, že jste jediní, kdo ještě odolává?“ Znovu se rozesmál.

Nikdo z nás se nepohnul ani o centimetr.

„Podle mě jsou pořád ještě v šoku, Nate!“ ozval se další muž.

„Vyděsili jsme je skoro k smrti,“ prohodil ženský hlas. „Tak se nedivte.“

Všichni tedy čekali, hlučně přešlapovali z nohy na nohu a my pořád jenom stáli nehybně jako sochy.

První se vzpamatoval Jared. „*Kdo* jste?“ zeptal se šeptem.

Vůdce Hledačů se už zase smál. „Já jsem Nate a rád tě poznávám, i když ty zřejmě ten pocit se mnou zatím nesdílíš. A tohle je Rob, Evan, Blake, Tom, Kim a Rachel,“ ukazoval na jednotlivé členy své tlupy a každý jmenovaný vždy kývl na pozdrav. Všimla jsem si, že kousek za ostatními stojí muž, kterého Nat nepředstavil. Měl zářivě zrzavé krepovité vlasy, které byly nápadné – mimo jiné i proto, že muž byl ze skupinky nejvyšší. Neměl zbraň, zřejmě jako jediný ze všech. Upřeně zíral přímo na mě, proto jsem uhnula očima. „Ale všech dohromady nás je dvacet dva!“ dodal Nate.

Natáhl k nám pravou ruku.

Jared se odhodlaně nadechl a udělal krok vpřed. Sotva se pohnul, celá naše skupinka rázem vydechla úlevou.

„Já jsem Jared.“ Stiskl Natovi ruku a usmál se. „A tohle je Melanie, Aaron, Brandt, Ian a Wanda. Je nás dohromady třicet sedm.“

Když Jared pronesl moje jméno, Ian přešlápl na místě, aby mě ještě víc zakryl před pohledem neznámých lidí. Až poté jsem si uvědomila, že mně hrozí stejně velké nebezpečí, jaké by mým druhům hrozilo, kdyby tohle byli Hledači. Snažila jsem se tedy stát bez hnutí, stejně jako na začátku.

Nate při Jaredově oznámení užasle zamžikal. „Páni. Tohle je poprvé, co jsme v *menšině*."

Teď pro změnu vyvalil oči Jared. „Vy jste našli ještě další?"

„Zatím víme ještě o dalších třech skupinách kromě té naší. Jedenáct jich vede Gail, sedm jich je s Russellem a osmnáct s Maxem. Zůstáváme ve styku, občas spolu dokonce obchodujeme." Opět ten srdečný smích. „Gailina malá Ellen se rozhodla, že bude kamarádit tady s mým Evanem, a Carlos je zase blázen do Russellovy Cindy. A, samozřejmě, každý čas od času potřebuje našeho Plamena…" Prudce se odmlčel a nervózně se rozhlédl kolem sebe, jako by se podřekl. Pak pohledem zběžně zavadil o vysokého zrzka vzadu, který ze mě nespouštěl oči.

„Nejspíš bychom to měli vybalit na rovinu," zahučel malý tmavý muž po Nateově boku.

Nate po nás vrhl podezřívavý pohled. „Tak jo. Rob má pravdu. Vyjasníme si to bez vytáček." Zaváhal. „A teď hlavně zachovejte klid a vyslechněte mě do konce. Hlavně klid, lidi. Občas to někoho docela rozhodí."

„Pokaždé," zahučel muž, který se jmenoval Rob. Rukou mimoděk sklouzl k pouzdru s pistolí, jež mu viselo na stehně.

„O co jde?" zeptal se Jared důrazně.

Nate s povzdechem mávl na vysokého muže se svítivě rudými vlasy. Muž popošel kupředu s ironickým úsměvem na tváři. Měl stejné pihy jako já, jen jich měl o tisícovky víc; kryly mu obličej tak hustě, jako by byl zlatavě opálený, třebaže měl světlou pleť. Oči měl tmavé – nejspíš tmavomodré.

„Tohle je Plamen. Drží s námi, tak nezačněte panikařit. Je to můj nejlepší přítel – nejmíň stokrát mi zachránil život. Patří do rodiny a ta by rozhodně neskousla, kdybyste se ho pokusili zabít."

Jedna z žen pomalu vytáhla pistoli a držela ji hlavní dolů.

Zrzek promluvil zvučným něžným tenorem: „Kdepak, to je v pořádku, Nate. Vidíš? Mají taky jednu." Ukázal přímo na mě a Ian se celý napjal, jako k útoku. „Jak to vypadá, nejsem jediný, kdo se přidal k domorodcům."

Plamen se na mě usmál a pak přešel přes prostor mezi oběma skupinami, přes zemi nikoho, s rukou vztaženou ke mně.

Obešla jsem Iana bez ohledu na jeho varovné šeptání; náhle jsem se cítila sebejistá a v pohodě.

Líbilo se mi, jak to Plamen vyjádřil: *Přidat se k domorodcům.*

Plamen se přede mnou zastavil a ruku spustil o kousek níž, aby trochu vyrovnal ten obrovský výškový rozdíl mezi námi. Uchopila jsem ho za dlaň – na mé jemné kůži mi připadala tvrdá a mozolnatá – a potřásla s ní.

„Plamen v květinách," představil se.

To jméno mě udivilo. Ohňový svět – kdo by to pomyslel?

„Poutnice," usmála jsem se.

„To je… podivuhodné setkání, Poutnice. A já si myslel, že jsem svého druhu jediný."

„Ani zdaleka ne!" ujistila jsem ho, když jsem si vzpomněla na Sunny v jeskyních. Možná jsme nebyli takové výjimky, jak jsme sami sobě namlouvali.

Po mé odpovědi povytáhl zvědavě jedno obočí.
„Opravdu?“ řekl. „Nu, pak pro tuhle planetu možná přece jen existuje naděje.“
„Je to vskutku divný svět,“ broukla jsem spíš pro sebe než pro tu druhou duši.
„Ten nejdivnější ze všech,“ potvrdil.